Minciuni sincere

Nora Roberts

EDITURA AMRON

LA HOLLYWOOD, O FEMEIE ÎNVAȚĂ REPEDE: RĂUL POATE FI FRUMOS, IAR ADEVĂRUL POATE UCIDE...

Eve Benedict. Celebra stea a ecranului este extrem de frumoasă. Dar Eve este o femeie misterioasă, ale cărei aventuri pasionale și mariaje furtunoase au alimentat decenii de-a rîndul rubricile de scandal.

Acum, s-a hotărît să dezvăluie anumite secrete... periculoase pentru mulți oameni din jurul ei...

Renumită scriitoare, pe cît de fermecătoare, pe atît de discretă, Julia ține profund la fiul ei – și nu ține deloc să ajungă în centrul atenției. Dar nici un subiect nu e mai irezistibil decît celebra Eve... și nici o poveste mai incitantă decît aceea pe care nimeni din Hollywood n-o dorește spusă...

„Romanele Norei Roberts au cucerit afecțiunea fanilor devotați din întreaga lume. Povestirile ei au alimentat visurile a douăzeci și cinci de milioane de cititori."

ENTERTAINMENT WEEKLY

„Un roman de excepție..." *Blondi* USA TODAY

Genuine Lies

by Nora Roberts

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Minciuni sincere

Traducere de Mihnea Columbeanu

Prolog

Într-un fel, folosind o combinație de mîndrie și de groază, reuși să țină capul sus și să-și înfrîngă greața. Nu era un coșmar. Nu era o fantezie tenebroasă de care să se debaraseze în zori. Și totuși, ca într-un vis, totul se întîmpla cu încetinitorul. Se chinuia să-și forțeze drumul printr-o perdea densă de apă, dincolo de care putea distinge chipurile oamenilor din jurul ei. Avea ochii hămesiți; gurile li se deschideau și se închideau ca și cum ar fi vrut s-o înghită întreagă. Glasurile lor se unduiau și curgeau ca valurile lovind stîncile. Mai puternice, mai insistente erau bătăile spasmodice ale inimii ei, un feroce tango înăuntrul trupului înghețat.

Mișcați-vă, mișcați-vă încontinuu, le comanda picioarelor ei tremurătoare creierul, în timp ce mîini ferme o împingeau prin mulțime, pînă afară, pe treptele tribunalului. Lumina orbitoare a soarelui îi umplu ochii de lacrimi, făcînd-o să-și caute ochelarii negri. Aveau să creadă că plîngea. Nu le putea permite să-i scormonească emoțiile. Tăcerea era singura ei pavăză.

Se împiedică și avu un moment de panică. Nu putea să cadă. Dacă ar fi căzut, reporterii și curioșii s-ar fi repezit asupra ei, mîrîind, mușcînd și sfîșiind ca niște cîini sălbatici atacînd un iepure. Trebuia să stea dreaptă,

să rămînă ascunsă înapoia tăcerii cale de încă vreo cîțiva metri. Eva o învățase atîta lucru.

„Dă-le ce-ai în cap, fato, niciodată ce-ai în suflet."

Eve. Îi venea să urle. O asaltau întrebări răcnite. Microfoanele i se repezeau în față ca niște săgeți ucigașe, în timp ce echipele de știri filmau frenetic finalul trimiterii Juliei Summers în judecată pentru omor.

– Cățea! strigă o voce răgușită de ură. Ticăloasă fără suflet.

Îi veni să se oprească și să urle: De unde știi dumneata ce sînt? De unde știi ce simt?

Dar portiera limuzinei era deschisă. Intră în interiorul comod și răcoros, protejat de geamuri fumurii. Mulțimea se repezi înainte, înghesuindu-se lîngă baricadele din lungul bordurii. Chipuri furioase o încercuiau, ca hienele în jurul unui trup încă sîngerînd. În timp ce mașina porni, rămase cu privirea drept înainte, pumnii strînși în poală și ochii, din fericire, uscați.

Nu spuse nimic cînd însoțitorul ei îi turnă un pahar. Două degete de brandy. După ce luă prima sorbitură, acesta vorbi calm, aproape nepăsător, cu glasul pe care ajunsese să-l iubească:

– Ei, Julia, tu ai omorît-o?

1

Era o legendă vie. Un produs al timpului, al talentului şi al propriei sale ambiţii neînduplecate. Eve Benedict. Bărbaţi mai tineri decît ea cu treizeci de ani o doreau. Femeile o invidiau. Directorii studiourilor îi făceau curte, ştiind că în aceste vremuri, cînd filmele sînt realizate de contabili, numele ei era aur curat. În aproape cincizeci de ani de carieră, Eve Benedict cunoscuse suişurile şi coborîşurile şi le folosise pe toate pentru a face din sine ceea ce dorise să ajungă.

Nu-şi refuza nimic, pe plan personal şi profesional. Dacă o interesa un rol, se lupta să-l capete cu aceeaşi vervă şi ferocitate cu care şi-l obţinuse pe cel dintîi din cariera ei. Dacă dorea un bărbat, îl ademenea, lepădîndu-l doar cînd termina şi – îi plăcea ei să se laude – niciodată cu răutate. Toţi foştii ei amanţi, o legiune întreagă, îi rămăseseră prieteni. Sau aveau bunul simţ de a se preface.

La şaizeci şi şapte de ani, Eve îşi menţinuse trupul magnific prin disciplină şi artă chirurgicală. Timp de peste o jumătate de secol, se polizase ca o lamă ascuţită. Folosise atît dezamăgirile, cît şi triumfurile, pentru a căli din acel tăiş o armă temută şi respectată în împărăţia Hollywoodului.

Fusese o zeiţă. Acum, era o regină cu minte ageră şi limbă ascuţită. Puţini îi cunoşteau inima. Nimeni nu-i cunoştea secretele.

– Un căcat, aruncă Eve scenariul pe pardoseala cu dale a serei, dîndu-i un şut îndesat, pentru a începe apoi să se plimbe încoace şi-ncolo; se mişca la fel de întotdeauna, cu un strat subţire de demnitate peste o văpaie senzuală. Toate pe care le-am citit în ultimele două luni au fost nişte căcaturi.

Agenta ei, o femeie rotofeie şi blîndă la înfăţişare, dar cu o voinţă de ier, ridică din umeri şi sorbi din cocktailul de după-amiază.

– Ţi-am spus eu că e o porcărie, Eve, dar tu ai vrut să-l citeşti.

– Ai spus porcărie, luă Eve o ţigară de pe un platou Lalique, începînd să caute un chibrit prin buzunarele pantalonilor. Porcăriile mai au întotdeauna cîte o şansă. Am făcut bici din multe porcării. Dar ăsta – mai dădu ea un picior scenariului, cu voluptate – e un căcat.

Margaret Castle mai luă o înghiţitură din sucul de grapefruit cu vodkă.

– Ai dreptate. Miniserialul...

Un zvîcnet al capului, o privire scurtă din ochii tăioşi ca un scalpel.

– Ştii că detest cuvîntul ăsta.

Maggie luă o bucată de marţipan şi şi-o vîrî în gură.

– Oricum preferi să-i zici, rolul lui Marilou îţi vine mănuşă. De la Scarlett încoace n-a mai existat o frumoasă sudistă mai dură şi mai fascinantă.

Eve ştia şi se hotărîse deja să primească oferta. Dar nu-i plăcea să cedeze prea repede. Nu era vorba numai de mîndrie, ci şi de imagine.

– Trei săptămîni de filmare la faţa locului, în Georgia, bombăni ea. Futu-le muma-n cur de aligatori şi ţînţari.

– Iubito, partenerii tăi sexuali sînt problema ta.

Fu gratificată cu un scurt pufnet în rîs.

– L-au distribuit pe Peter Jackson în rolul lui Robert.

Ochii verzi şi strălucitori ai Evei se îngustară.

– Pe-asta cînd ai auzit-o?

– La micul dejun, zîmbi Maggie, afundîndu-se şi mai adînc în pernele pastelate ale canapelei albe de răchită.

Mă gîndeam că poate te-ar interesa.

Calculînd, continuînd să circule, Eve suflă un fuior prelung de fum.

– Arată ca un haidamac de colea, dar lucrează excelent. Aproape c-ar face să merite să alerg prin mocirlă.

Acum, că muşcase momeala, Maggie începu să tragă cu undiţa spre mal.

– Şi o au în vedere şi pe Justine Hunter pentru Marilou.

– Paţachina aia? începu Eve să pufăie şi să păşească şi mai rapid. O să le distrugă filmul. N-are aia talentul şi mintea ca să fie Marilou. Ai văzut-o în „Miezul nopţii"? Singurul care nu-i era plat era bustul. Iisuse.

Era exact reacţia pe care o aşteptase Maggie.

– A jucat foarte bine în „Pe drumul drept"

– Fiindcă se juca pe sine însăşi, o şteoarfă cu capul gol pe dinăuntru. Dumnezeule, Maggie, e o catastrofă.

– Telespectatorii îi ştiu numele şi...

Maggie alese încă o bucată de marţipan, o examină şi zîmbi.

– Are vîrsta potrivită pentru rol. Marilou ar trebui să aibă cam patruşcinci de ani.

Eve se răsuci în loc. Stătea într-o rază de soare, cu ţigara înfiptă între degete ca o armă. Magnific, reflectă Maggie, aşteptînd explozia. Eve Benedict arăta magnific, cu trăsăturile ascuţite ale feţei, buzele acelea roşii şi pline, părul negru ca abanosul, lucios şi tuns scurt. Trupul ei era fantezia oricărui bărbat – longilin şi mlădios, cu sîni voluminoşi. Purta mătăsuri în nuanţa pietrelor preţioase, semnul ei distinctiv.

Apoi surîse, cu celebrul ei zîmbet fulgerător care-i tăia interlocutorului respiraţia. Azvîrlindu-şi capul pe spate, rîse prelung, admirativ.

– Drept la ţintă, Maggie. Fir-ai tu să fii, bine mă mai cunoşti.

Maggie îşi încrucişă picioarele durdulii.

– E şi cazul, după douăşcinci de ani.

Eve se duse la bar să-şi toarne un pahar înalt cu suc

de portocale din propriii ei pomi. Adăugă o doză generoasă de şampanie.

– Începe să negociezi.

– Am şi început. Proiectul ăsta o să te îmbogăţească.

– Sînt bogată, ridică Eve din umeri, strivindu-şi ţigara. Amîndouă sîntem.

– Ei bine, vom fi şi mai bogate, închină Maggie cu paharul, bău, apoi zornăi cuburile de gheaţă. Şi-acum, ce-ar fi să-mi spui de ce m-ai chemat azi aici, de fapt?

Rezemîndu-se de bar, Eve luă o sorbitură. În urechi îi scînteiau diamante; avea picioarele goale.

– Mă cunoşti atît de bine. Mai am în minte un proiect. Unul la care mă gîndesc de-o bună bucată de vreme. Am nevoie de ajutorul tău.

Maggie îşi arcui o sprînceană blondă şi subţire.

– Ajutorul, nu opinia?

– Opiniile tale sînt întotdeauna binevenite, Maggie. Lucru destul de rar.

Se aşeză într-un fotoliu de răchită cu spătar înalt şi perne stacojii. Din acel loc îşi putea privi grădinile, florile meticulos îngrijite, tufişurile tunse cu multă artă. Dintr-o fîntînă arteziană de marmură ţîşneau jerbe strălucitoare de apă, sclipind la suprafaţa bazinului. Dincolo se întindea piscina, apoi casa de oaspeţi – reproducere exactă a decorului tudorian dintr-unul din filmele ei cele mai de succes. În spatele unui şir de palmieri urmau terenul de tenis pe care-l folosea de cel puţin două ori pe săptămînă, un traseu de golf pentru care îşi pierduse interesul, un poligon de tir instalat în urmă cu douăzeci de ani, după crimele clanului Manson. Mai avea o livadă de portocali, un garaj cu zece locuri, o lagună artificială şi un zid din piatră înalt de şapte metri care împrejmuia totul.

Muncise pentru fiecare centimetru pătrat al moşiei sale din Beverly Hills. La fel cum muncise şi ca să transforme un sex-simbol cu voce senzuală într-o actriţă respectată. Făcuse sacrificii, dar nu se gîndea la ele decît rareori. Trecuse prin suferinţe. Pe acelea nu le uita nicio-

dată. Își croise drum cu ghearele și cu dinții în susul unei scări alunecoase de sudoare și sînge – și se afla de mult timp în vîrf. Singură, însă.

– Vorbește-mi despre proiect, spunea Maggie. Îți voi oferi părerea mea, apoi și ajutorul.

– Care proiect?

Ambele femei întoarseră capetele spre ușă, la auzul glasului bărbătesc. Avea un slab accent britanic, ca lacul pe lemnul fin, deși respectivul nu trăise în Anglia mai mult de zece din cei treizeci și cinci de ani de viață ai săi. Paul Winthrop locuia în sudul Californiei.

– Ai întîrziat.

Eve, însă, zîmbea cu nepăsare, întinzîndu-i ambele mîini.

– Serios? îi sărută el mai întîi mîinile, apoi obrazul, găsindu-le și pe unele și pe altele praspete ca niște petale de trandafir. Salut, frumoaso.

Îi ridică paharul, sorbi și surîse.

– Cele mai bune afurisite de portocale din țară. Bună, Maggie.

– Paul. Christoase, pe zi ce trece semeni tot mai mult cu taică-tău. Ți-aș putea aranja o probă filmată cît ai bate din palme.

Paul sorbi din nou, înainte de a-i înapoia paharul Evei.

– Într-o bună zi, am să-ți primesc oferta – cînd o-ngheța iadul.

Traversă spre bar, înalt, svelt, cu o părere de mușchi pe sub cămașa largă. Avea părul de culoarea mahonului patinat, iar drumul în viteză, cu capota mașinii coborîtă, i-l ciufulise. Chipul, care în tinerețe fusese aproape prea drăgălaș, i se uzase – spre marea lui ușurare. Eve i-l studie, nasul prelung și drept, obrajii adînciți, ochii albaștri adînci cu ridurile lor slabe care reprezentau caracterul bărbaților și pacostea femeilor. Gura i se arcuise într-un rînjet, fiind puternică și armonios conturată. O gură de care se îndrăgostise în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Gura tatălui său.

– Ce mai face ticălosul ăla bătrîn? întrebă ea, cu afecțiune.

– Se distrează cu a cincea nevastă şi mesele din Monte Carlo.

– Nu se mai învață odată minte. Femeile şi jocurile au fost întotdeauna punctele slabe ale lui Rory.

Întrucît plănuia ca în seara aceea să lucreze, Paul îşi bău sucul fără alcool. Îşi întrerupsese ziua de muncă pentru Eve, lucru pe care nu l-ar mai fi făcut pentru nimeni.

– Din fericire, a avut întoteauna un noroc inexplicabil, şi cu unele, şi cu altele.

Eve bătu cu degetele în brațul fotoliului. Fusese măritată cu Rory Winthrop timp de doi ani scurți şi tumultuoşi, în urmă cu un sfert de veac, şi nu era sigură că încuviința verdictul fiului său.

– Asta cît are, treizeci?

– În ziare aşa scrie, înclină Paul capul, amuzant, cînd Eve mai înhață o țigară. Haide, frumoaso, să nu-mi spui că eşti geloasă.

Dacă ar fi insinuat-o altcineva, i-ar fi sfîşiat carnea de pe oase. Acum, Eve se mulțumi să ridice din umeri.

– Detest să-l văd făcîndu-se de rîs. În plus, de fiecare dată cînd se-aruncă, i se publică lista fostelor.

Un nor de fum îi învălui o clipă fața, fiind apoi risipit de curentul ventilatorului din tavan.

– Nu pot suferi să-mi văd numele înşirat alături de ale nefericitelor ălora.

– Ei, dar al tău e cel mai strălucitor, ridică Paul paharul în semn de salut. Cum e şi cazul.

– Mereu găseşti cuvintele potrivite la momentul potrivit, se rezemă Eve de spătar, mulțumită, degetele, însă, continuau să i se mişte nervoase pe brațul fotoliului. Semnul romancierului de succes. Adică unul dintre motivele pentru care te-am chemat azi aici.

– Unul dintre?

– Celălalt fiind acela că nu te văd destul de des, Paul, cînd eşti în toiul lucrului la cîte una din cărțile tale.

Întinse din nou mîna, apucîndu-i-o pe a lui.

– Nu ți-am fost mamă vitregă decît pentru scurt timp, dar continui să fii singurul meu fiu.

Mișcat, Paul îi ridică mîna la buze.

– Iar tu ești tot singura femeie pe care o iubesc.

– Fiindcă ești tu prea al dracului de năzuros, îi strînse Eve degetele, înainte de a le elibera. Nu v-am chemat aici; pe amîndoi, din sentimentalism. Am nevoie de sfatul vostru profesional.

Trase încet din țigară, cunoscînd bine valoarea sincronizării dramatice.

– M-am hotărît să-mi scriu memoriile.

– O, Christoase, fu prima reacție a lui Maggie, dar Paul se rezumă să arcuiască o sprînceană:

– De ce?

Numai cea mai ageră ureche ar fi perceput ezitarea. Replicile Evei erau întotdeauna reci.

– Faptul că mi-au trîntit în brațe un premiu pentru întreaga activitate m-a pus pe gînduri.

– A fost o mare onoare, Eve, interveni Maggie. Nu un șut în fund.

– Ba și una, și alta. Se cuvenea să mi se onoreze munca de-o viață; dar viața – și munca mea – sînt departe de a se fi sfîrșit. M-a făcut să reflectez asupra faptului că cei cincizeci de ani ai mei în meserie au fost departe de a fi plicticoși. Cred că nici chiar un om cu imaginația lui Paul n-ar putea să viseze o poveste mai interesantă – cu personaje atît de variate.

Buzele i se arcuiră încet, cu maliție și umor.

– Sînt unii care nu vor fi deloc încîntați să-și vadă tipărite numele și micile secrete.

– Iar ție nimic nu-ți place mai mult decît să amesteci în oală, murmură Paul.

– Nimic, fu Eve de acord. Și de ce nu? Sosul se lipește de fund și se arde, dacă nu-l mai și amesteci din cînd în cînd. Intenționez să fiu sinceră, chiar la modul brutal. Nu-mi voi pierde vremea cu biografia unei celebrități care se citește ca un comunicat de presă sau o

scrisoare de admiraţie. Am nevoie de un scriitor care nici să nu-mi atenueze cuvintele, nici să nu mi le exploateze. Cineva care să-mi alcătuiască povestea aşa cum a fost, nu cum ar dori-o unii.

Observînd expresia de pe faţa lui Paul, rîse.

– Nici o grijă, iubitule, nu-ţi cer ţie să faci treaba asta.

– Deduc că ai pe cineva în minte, îi luă Paul paharul ca să-i mai toarne. De-asta mi-ai trimis săptămîna trecută biografia lui Robert Chambers?

Eve luă paharul, zîmbind.

– Ce părere ţi-a făcut?

– Bine făcută, pentru genul ei, ridică Paul din umeri.

– Nu fi snob, iubitule, gesticulă ea cu ţigara, amuzată. Cum sînt sigură că ştii foarte bine, cartea a avut cronici excelente şi a stat pe lista ziarului New York Times douăzeci de săptămîni în şir.

– Douăzeci şi două, o corectă el, făcînd-o să zîmbească.

– Era o lucrare interesantă, dacă agreezi bravada şi machismo-ul lui Robert, dar ceea ce m-a fascinat pe mine cel mai mult a fost faptul că autoarea a reuşit să strecoare şi un număr de adevăruri printre minciunile meşteşugite cu atîta artă.

– Julia Summers, preciză Maggie, stînd dureros pe gînduri cu privirea la încă o bucată de marţipan. Am văzut-o în Today, cînd făcea rundele promoţionale de primăvara trecută. Foarte calmă, foarte atractivă. Se zvoneşte că ea şi Robert au fost amanţi.

– Dacă au fost, şi-a păstrat obiectivitatea, descrise Eve un cerc în aer cu ţigara, înainte de a o stinge. Nu despre viaţa ei personală e vorba.

– Dar de a ta va fi, îi aminti Paul; după ce-şi puse paharul deoparte, se apropie de ea. Eve, nu-mi place ideea să te deschizi în faţa cuiva. Indiferent ce se spune despre beţe şi pietre, cuvintele lasă urme, mai ales cînd sînt aruncate de un scriitor abil.

– Ai perfectă dreptate – de-asta intenţionez ca majoritatea cuvintelor să-mi aparţină mie.

Îi expedie protestul cu un gest nervos, fiind clar că se hotărîse deja.

– Paul, fără să încaleci pe calul hobby-ului tău literar, ce părere ai despre Julia Summers, din punct de vedere profesional?

– Face destul de bine ceea ce face. Poate chiar prea bine.

Ideea îl neliniştea.

– N-ai de ce să te expui aşa curiozităţii publicului, Eve. Cu siguranţă, nu-ţi trebuie nici banii şi nici publicitatea.

– Dragul meu băiat, n-o fac nici pentru bani, nici pentru publicitate. O fac la fel ca pe mai toate celelalte – pentru satisfacţie.

Îşi privi agenţa. Eve o cunoştea pe Maggie destul de bine pentru a observa că deja i se învîrteau rotiţele.

– Sun-o pe agenta ei, spuse Eve scurt. Fă o ofertă. Am să-ţi dau o listă cu toate pretenţiile mele.

Apoi se ridică, pentru a depune un sărut pe obrazul lui Paul.

– Nu fă mutre. Trebuie să ai încredere în mine că ştiu ce fac.

Şi se duse cu o perfectă stăpînire la bar, pentru a-şi mai adăuga şampanie în pahar, sperînd că nu dăduse de-a rosogolul un bulgăre care în cele din urmă s-o strivească şi pe ea.

Julia nu era sigură dacă tocmai primise cel mai fascinant cadou de Crăciun sau doar o enormă haldă de cărbune. Stătea la bovindoul mare al casei ei din Connecticut, privind vîntul care viscolea zăpada într-un dans alb orbitor. În cealaltă parte a camerei, buştenii trosneau şi sfîrîiau în şemineul spaţios de piatră. Cîte un ciorap roşu-viu atîrna la fiecare capăt al poliţei. Alene, Julia răsuci o stea argintie, făcînd-o să se învîrtească sub ramura molidului albastru.

Pomul stătea drept în centrul ferestrei, exact în locul unde-l dorise Brandon. Aleseseră împreună molidul înalt

de un metru optzeci, îl căraseră pînă în living room, gîfîind şi opintindu-se, apoi petrecuseră o seară întreagă împodobindu-l. Brandon ştia precis unde dorea să fie pus fiecare ornament. Cînd Julia voise să arunce beteala de-a valma peste crengi, el insistase să o aşeze fir cu fir.

Alesese deja locul unde aveau să-l planteze în ziua de Anul Nou, începînd o nouă tradiţie în casa lor cea nouă, într-un nou an.

La zece ani, Brandon era un maniac al tradiţiei. Poate, îşi spuse Julia, fiindcă niciodată nu cunoscuse un cămin tradiţional. Gîndindu-se la fiul ei, privi cadourile înşirate sub pom. Şi acelea stăteau în ordine. Brandon avea nevoia copilului de zece ani de a scutura, adulmeca şi face să răsune cutiile împachetate în hîrtie colorată. Avea curiozitatea şi isteţimea de a smulge aluzii despre ceea ce se ascundea înăuntru. Dar cînd punea la loc o cutie, aceea ajungea cu precizie în spaţiul ei.

Peste cîteva ore, urma să înceapă să-i ceară mamei sale permisiunea de a deschide una – numai una – astă seară, în Ajunul Crăciunului. Şi aceea era o tradiţie. Ea avea să-l refuze. El insista. Ea se prefăcea nehotărîtă. El stăruia şi mai mult. Iar anul acela, în sfîrşit, aveau să-şi sărbătorească seara de Crăciun într-o casă adevărată. Nu într-un apartament din centrul Manhattan-ului, ci într-o casă, un cămin, cu o curte bună pentru făcut oameni de zăpadă şi o bucătărie mare pentru a coace prăjituri. Avusese atîta nevoie să-i poată dărui toate acestea. Spera că o ajutau să recupereze incapacitatea de a-i fi dăruit şi un tată.

Întorcîndu-se de la fereastră, începu să se plimbe prin cameră. Era o femeie scundă şi delicată la înfăţişare, cu o bluză de flanelă prea mare pentru măsura ei şi blugi largi, întotdeauna îmbrăcată comod în intimitate pentru a se odihni după imaginea publică a femeii scrupulos îngrijite, de un profesionalism calm.

Julia Summers se mîndrea cu imaginea pe care le-o prezenta editorilor, publicului de televiziune, celebrităţilor pe care le intervieva. Era mulţumită de talentul ei la in-

terviuri, aflînd ceea ce trebuia să ştie despre ceilalţi în timp ce respectivii descopereau foarte puţin despre ea.

Biografia ei de presă îi informa pe toţi cei doritori s-o consulte că îşi petrecuse copilăria în Philadelphia, ca fiică unică a doi avocaţi de succes. Oferea informaţia că studiase la Universitatea Brown şi că era mamă necăsătorită. Îi înşira realizările profesionale şi premiile. Dar nu spunea o vorbă despre iadul prin care trecuse în cei trei ani dinaintea divorţului părinţilor, nici despre faptul că îşi adusese fiul pe lume la vîrsta de optsprezece ani, singură. Nu menţiona nimic despre durerea pe care o simţise la moartea mamei, apoi şi a tatălui, după doi ani, cînd ea abia trecuse de douăzeci.

Deşi n-o ascunsese niciodată, puţină lume ştia că fusese adoptată la vîrsta de şase săptămîni şi că peste aproape optsprezece ani născuse un băiețel al cărui tată era înscris pe certificatul de naştere ca fiind necunoscut.

Julia nu-şi considera minciuni omisiunile – deşi, desigur, ştiuse numele tatălui lui Brandon. Simpla realitate era că o intervievatoare atît de abilă ca ea nu se lăsa prinsă în capcana de a dezvălui orice lucru pe care nu-l dorea scos la lumină.

Şi, amuzată ca capacitatea ei de a fisura atît de des faţadele, îi plăcea să fie în public domnişoara Summers cea care-şi purta părul într-o coadă franţuzească strînsă, care alegea costumele strînse şi elegante în nuanţe de nestemate, care părea să apară în Donahue sau Carson ori Oprah pentru a prezenta o nouă carte fără a-şi trăda prin nimic nervii întinşi şi bolnavi ascunşi sub ambalajul public.

Cînd se întorcea acasă, dorea să nu fie decît Julia. Mama lui Brandon. O femeie căreia îi plăcea să-i gătească fiului ei cina, să şteargă mobilierul de praf, să facă planurile grădinii. Amenajarea unui cămin era opera ei cea mai vitală, iar scrisul o făcea posibilă.

Acum, aşteptînd ca fiul ei să năvălească pe uşă pentru a-i povesti cum se dăduse cu săniunţa împreună cu vecinii, se gîndea la oferta în legătură cu care îi tele-

fonase agenta ei adineaori. Picase din bun senin.

Eve Benedict.

Continuînd să se plimbe agitată, Julia mută din loc pernele pufoase de pe canapea şi rearanjă revistele. Livingul era o odaie dezordonată de folosinţă, mai mult opera ei decît a lui Brandon. În timp ce moşomondea să potrivească o vază cu flori uscate sau unghiul unei farfurii de porţelan, călca peste pantofi azvîrliţi din picioare, nu lua în seamă coşul cu rufe încă neîmpăturite, şi medita.

Eve Benedict. Numele îi răsuna prin cap ca o vrajă. Nu era doar o simplă celebritate, ci o femeie care-şi cîştigase dreptul de a fi numită stea. Talentul şi temperamentul ei erau la fel de cunoscute şi respectate ca şi propria sa faţă. O faţă, îşi spuse Julia, care onorase ecranele de cinema timp de aproape cincizeci de ani. Două Oscaruri, un Tony, patru soţi – acestea nu erau decît o parte dintre premiile care se înşirau în virtina ei cu trofee. Cunoscuse Hollywoodul lui Bogart şi Gable; supravieţuise, triumfînd chiar, în zilele cînd sistemul studiourilor fusese preluat de contabili.

După aproape cincizeci de ani în luminile rampei, aceea avea să fie prima biografie autorizată a Evei Benedict. Cu siguranţă, era pentru întîia oară că marea vedetă contactase o scriitoare şi-i oferase cooperarea ei completă. Cu obligaţii, îi reaminti Julia, lăsîndu-se pe canapea. Aceste obligaţii o siliseră să-i spună agentei sale să tragă de timp.

Auzi uşa de la bucătărie trîntindu-se şi zîmbi. Nu, în realitate exista doar un singur motiv pentru care ezita să apuce găina cu ouăle de aur. Iar acel motiv tocmai sosise acasă.

– Mami!

– Vin.

Porni pe culoar, întrebîndu-se dacă să menţioneze imediat oferta, sau să aştepte pînă după sărbători. Nu-i trecu nici un moment prin minte să ia singură hotărîrea şi abia apoi să-l anunţe şi pe Brandon. Intră în bucătărie,

pentru a se opri imediat, zîmbind. În pragul uşii stătea un omuleţ de zăpadă cu ochi negri şi emoţionaţi.

– Ai venit acasă pe picioare sau de-a dura?

– A fost excelent.

Brandon se lupta bărbăteşte cu fularul tricotat şi ud care-i stătea înnodat la gît.

– Ne-am dat pe tobogan iar fratele mai mare al lui Will a tras un brînci zdravăn. Lisa Cohen a început să urle şi-a tot zbierat pînă jos. Cînd a căzut, a buşit-o plînsul. Şi i-au îngheţat mucii.

– Ce fermecător, se lăsă Julia pe vine, pentru a desface nodul maltratat.

– Şi eu am zburat – bam! – drept într-un troian de zăpadă.

Zăpada îngheţată începu să zboare, cînd băiatul îşi bătu una de alta mîinile înmănuşate.

– A fost excelent.

Nu-l putea jigni întrebîndu-l dacă se lovise. Era evident că scăpase ca prin urecile acului. Dar nu-i păsa de imaginea lui decolînd de pe un tobogan, pînă-ntr-un nămete de zăpadă. Faptul e a şti că şi ei însăşi i-ar fi plăcut la fel de mult senzaţia o împiedica să scoată sunetele materne care-i gîdilau gîtlejul. Reuşi să desfacă nodul, după care puse un ibric cu ciocolată pe foc, în timp ce Brandon se chinuia să-şi scoată canadiana.

Cînd Julia îl privi, băiatul îşi agăţase în cuier canadiana udă – era mult mai rapid în acele acţiuni decît ea – şi întindea mîna să ia un fursec din coşul de pe bufet. Avea părul ud, blond închis, ca pielea de căprioară, asemenea părului ei. Şi, tot ca maică-sa, era scund de satură, lucru despre care Julia ştia că-l deranja enorm. Avea un chip mic şi slab, care se debarasase rapid de grăsimea prunciei. O bărbie îndărătnică – iarăşi fiul lui mămica. Dar ochii, spre deosebire de ai ei, cenuşii şi reci, erau de un căprui bogat, ca brandy-ul. Singura sa moştenire vizibilă din partea tatălui.

– Două, spuse ea automat. Mai avem cîteva ore pînă la cină.

Brandon muşcă de cap un ren, întrebîndu-se cît de curînd avea s-o convingă să-l lase să despacheteze un cadou. Simţea mirosul sosului de spaghetti care fierbea pe aragaz. Aroma savuroasă şi picantă îi plăcea, aproape la fel de mult ca a-şi linge zahărul colorat de pe degete. Întotdeauna mîncau spaghetti în Ajunul Crăciunului. Fiindcă era mîncarea lui favorită.

Anul acesta, urmau a sărbători Crăciunul în casă nouă, dar Brandon ştia exact ce anume avea să se întîmple, şi cînd. Mîncau de cină – în sufragerie, fiind o seară deosebită – după care spălau vasele. Mama lui punea muzică, şi se jucau în faţa focului. Mai tîrziu, urmau să umple ciorapii, rînd pe rînd.

Ştia că nu exista nici un Moş Crăciun adevărat şi nu-l deranja prea tare. Îl amuza să-şi închipuie că era. Pînă se umpleau ciorapii, avea să-şi fi convins mama să-l lase să desfacă un cadou. Ştia exact pe care îl dorea astă seară. Cel învelit în hîrtie argintie cu verde, care zăngănea. Spera din tot sufletul să fie un joc de construcţii.

Începu să viseze la dimineaţa de a doua zi, cînd urma să-şi trezească mama înainte de răsăritul soarelui. Cum aveau să coboare scara, să aprindă beculeţele pomului, să pună muzica şi să despacheteze cadourile.

– E groaznic de mult pînă dimineaţă, începu el, cînd Julia puse cana cu ciocolată pe bufet. Poate-ar fi mai bine să deschidem toate cadourile astă seară. Mulţi oameni fac aşa, şi pe urmă nu mai trebuie să se trezească atît de devreme.

– A, nu mă deranjează să mă scol devreme, se rezemă Julia cu coatele pe bufet, zîmbindu-i; era un surîs ştrengăresc, provocator; ştiau amîndoi că jocul începuse. Dar dacă vrei, poţi dormi pînă mai tîrziu şi desfacem pachetele la amiază.

– E mai frumos pe întuneric. Uite că tocmai se întunecă.

– Într-adevăr.

Întinzînd mîna, Julia îi dădu la o parte la o parte părul din ochi.

– Te iubesc, Brandon.

Băiatul se foi pe scaun. Nu aşa continua jocul.

– Bine.

Fu nevoită să rîdă. Ocolind bufetul, se aşeză pe taburetul de lîngă al lui, petrecîndu-şi picioarele în şosete printre stinghii.

– Trebuie să discut cu tine despre ceva. Acum cîtva timp, am primit un telefon de la Ann.

Brandon ştia că Ann era agenta mamei lui şi că era vorba despre muncă.

– Iar pleci în deplasare?

– Nu. Nu imediat. E în legătură cu o carte nouă. O femeie din California, mare vedetă, vrea să scriu biografia ei autorizată.

Brandon ridică din umeri. Mama lui scrisese deja două cărţi despre staruri de cinema. Vedete bătrîne. Nu tipi mişto, ca Arnold Schwarzenegger sau Harrison Ford.

– Okay.

– Dar e puţin mai complicat. Femeia asta – Eve Benedict – e o mare stea. Am cîteva filme de-ale ei pe casete.

Numele nu însemna nimic pentru el. Sorbi din ciocolată, rămînînd cu o dîră cafenie spumoasă deasupra buzei de sus. Prima mustaţă a unui tînăr.

– Plictiseli d-alea alb-negru?

– Unele dintre ele sînt alb-negru, nu toate. Problema e că, pentru a scrie cartea, va trebui să mergem în California.

La asta, Brandon ridică ochii, atent:

– Trebuie să ne mutăm?

– Nu.

Cu ochii serioşi, Julia îi puse mîinile pe umeri. Înţelegea cît de mult însemna casa pentru el. Fusese destul de dezrădăcinat în cei zece ani ai lui de viaţă şi n-avea să i-o mai facă niciodată.

– Nu, n-o să ne mutăm, dar va trebui să mergem acolo pentru cîteva luni.

– Ca într-o vizită?

– Una mai lungă. De-asta trebuie să ne gîndim bine. Vei învăța un timp la o școală de-acolo și știu că abia te obișnuiseși cu cea de-aici. Deci, e un lucru la care să ne gîndim amîndoi.

– De ce nu poate veni ea aici?

Julia zîmbi:

– Fiindcă ea e vedeta și eu nu, puștiu'. Una dintre condițiile pe care le pune e să vin eu la ea și să rămîn acolo pînă terminăm prima ciornă. Nu sînt sigură ce părere am despre asta.

Privi afară, pe fereastra bucătăriei. Ninsoarea încetase și se înnopta.

– California e departe de-aici.

– Dar ne mai întoarcem?

Era tipic pentru el să treacă direct la concluzie.

– Mda, ne vom întoarce. Acum locuim aici. Pentru totdeauna.

– Am putea merge și la Disneyland?

Surprinsă și amuzată, Julia reveni cu privirea spre fiul ei:

– Sigur.

– Am să-l pot cunoaște pe Arnold Schwarzenegger?

Julia își rezemă fruntea de a lui, rîzînd:

– Nu știu. Putem să întrebăm.

– Okay, își termină Brandon ciocolata, satisfăcut.

2

Era okay, își spuse Julia, în timp ce avionul se apropia de L.A. Casa fusese închisă, toate aranjamentele erau făcute. Agenta ei și cea a Evei Benedict comunicaseră încontinuu în ultimele trei săptămîni, prin fax și telefon. În acel moment, Brandon se agita pe scaun, nerăbdător ca avionul să aterizeze.

Nu exista nici un motiv de îngrijorare. Dar, desigur,

ştia că-şi făcuse din îngrijorare o adevărată ştiinţă. Iarăşi îşi rodea unghiile şi era nemulţumită că-şi distrusese manichiura – mai ales de vreme ce detesta întregul proces, înmuierea degetelor în apă caldă şi pilitul, chinul nehotărîrii asupra nuanţei potrivite de lac. „Lucious Lilac" sau „Fuchsia Delight" Ca de obicei, se mulţumise cu două straturi de ojă incoloră. Plicticos, dar neutru.

Se pomeni rozîndu-şi resturile unghiei de la degetul mare şi-şi înlănţui strîns degetele în poală. Christoase, acum se gîndea la lacul de unghii ca la vin. O nuanţă insinuantă, dar substanţială.

Aveau să aterizeze odată?

Îşi ridică mînecile jachetei, apoi le coborî la loc, în timp ce Brandon privea cu ochi mari pe fereastră. Bine măcar că nu reuşise să-i transmită groaza de zbor.

Expiră prelung, fără zgomot, iar degetele i se relaxară infim, cînd aparatul atinse solul. „Ai scăpat şi de data asta, Jules," îşi spuse, înainte de a-şi lăsa capul să cadă la loc pe tetieră. Acum nu-i mai trebuia decît să supravieţuiască şi după prima întrevedere cu Eve cea Mare, să se instaleze temporar în casa de oaspeţi a vedetei, să aibă grijă că Brandon să se adapteze la noua şcoală şi, în sfîrşit, să-şi cîştige existenţa.

Nu era mare lucru, îşi spuse Julia, în timp ce-şi deschidea pudriera ca să vadă dacă mai avea culoare în obraji. Îşi retuşă rujul, se pudră pe nas. Dacă exista un lucru la care avea talent, era camuflarea nervozităţii. Eve Benedict n-avea să vadă decît siguranţă.

În timp ce avionul oprea încet la poartă, Julia scoase un „Tums" din buzunarul hainei.

– Hai să mergem, puştiu', îi făcu ea lui Brandon cu ochiul. Pregătiţi sau nu.

Băiatul îşi săltă geanta de gimnastică, iar Julia îşi luă servieta. Ţinîndu-se de mînă, debarcară şi, încă dinainte de a fi ieşit pe poartă, se apropie un bărbat cu chipiu şi uniformă închisă.

– Domnişoara Summers?

Julia îl trase pe Brandon mai aproape de ea.

– Da?

– Sînt Lyle, şoferul domnişoarei Benedict. Vă duc direct la proprietate. Vor fi aduse şi bagajele.

Nu avea mai mult de treizeci de ani, judecă Julia, în timp ce dădea din cap în semn de răspuns. Şi era clădit ca un fundaş. Şoldurile i se balansau destul de tare ca să-i ridiculizeze uniforma discretă. Îi conduse prin terminal, în timp ce Brandon rămînea în urmă, încercînd să vadă totul în acelaşi timp.

Maşina aştepta la bordură. „Maşină", îşi spuse Julia, era un termen modest pentru limuzina albă lucitoare, lungă de-o milă.

– Mamăăă, şopti băiatul.

Se priviră dîndu-şi ochii peste cap şi chicotind, în timp ce se aşezau. Interiorul mirosea a trandafiri, piele, urme de parfum.

– Are şi televizor, şi tot, continuă încet Brandon. Stai numai să le povestesc băieţilor.

– Bun venit la Hollywood, replică Julia şi, neluînd în seamă şampania frapată, turnă pentru amîndoi un Pepsi sărbătoresc; ciocni grav cu Brandon, apoi zîmbi. În sănătatea ta, amice.

Băiatul sporovăi tot drumul, despre palmieri, despre tinerii pe skateboarduri, despre călătoria proiectată la Disneyland. O ajuta să se calmeze. Îl lăsă să aprindă televizorul, dar refuză ideea de a folosi telefonul. Pînă ajunseră în Beverly Hills, Brandon trăsese concluzia că meseria de şofer era destul de bună.

– Unii zic că-i mai bine să ai unul.

– Nnţ', fi'nc-atunci nu mai ajungi să conduci.

Nimic mai simplu, îşi spuse Julia. Munca ei cu celebrităţile îi demonstrase deja că faima se plătea scump. Unul dintre preţurile ei, conchise ea în timp ce-şi scotea un pantof şi-şi lăsa piciorul să se cufunde în mocheta pufoasă, era acela de a avea un şofer clădit ca un bodyguard.

Următorul preţ deveni vizibil cînd merseră de-a lungul unui zid înalt de piatră, pînă la o poartă de fier ornamen-

tală şi foarte solidă, unde un paznic, tot în uniformă, privi afară prin ferestruica unei mici gherete de piatră. După ce se auzi o sonerie prelungă, poarta se deschise încet, maiestuos chiar. Pentru a se închide imediat în urma lor. Încuiaţi pe dinafară şi pe dinăuntru, meditä Julia.

Curtea era superbă, decorată cu fermecători copaci bătrîni şi boscheţi tunşi care aveau să înflorească de timpuriu în clima blîndă. Un păun umbla ţanţoş pe gazon, iar perechea lui scoase un ţipăt ca de femeie. Julia chicoti cînd Brandon rămase cu gura căscată.

Pe un eleşteu pluteau frunze de nufăr. Deasupra se arcuia un mic pod fantezist. Lăsaseră în urmă, cu doar cîteva ore înainte, zăpada şi vînturile geroase din Nord-Est, pentru a veni în paradis. Edenul Evei. Ieşise dintr-o stampă de Currier şi Ives într-un tablou de Dali.

Apoi casa se înălţă la vedere, lăsînd-o la fel de amuţită ca pe fiul ei. Asemenea maşinii, era albă lucitoare, trei niveluri graţioase în formă de „E", cu fermecătoare curţi umbrite între aripi. Era o construcţie la fel de feminină, complexă şi atemporală ca stăpîna ei. Ferestrele şi arcadele boltite îi îmblînzeau liniile, fără a-i împutina aura de putere. Etajele superioare erau înconjurate cu balcoane, avînd feroneria delicată ca o dantelă albă. Într-un contrast viu, printre pereţii albi imaculaţi se căţărau pe spaliere flori arogante în culori intense, stacojiu, safir, purpuriu şi galben ca şofranul.

Cînd Lyle deschise portiera, Julia fu frapată de tăcerea din jur. Acolo nu ajungea nici un sunet al lumii din afara zidurilor înalte. Nici un motor de maşină, nici un pîrîit de autobuz sau scrîşnet de pneuri nu întrăznea să pătrundă. Nu se auzeau decît cîntecele păsărilor, şoaptele seducătoare ale brizei prin frunzele înmiresmate, şipotul apei într-o fîntînă din curte. Deasupra, cerul era de un albastru visător, tivit cu cîţiva nori pufoşi ca vata. Avu din nou sentimentul ireal că intrase într-un tablou.

– Bagajul va fi adus la casa de oaspeţi, domnişoară Summers, o informă Lyle; o exminase prin oglinda retrovizoare, în timpul lungului drum, întrebîndu-se care ar fi

fost cea mai sigură cale de a-i trezi interesul pentru o tăvăleală scurtă în camera lui de deasupra garajului. Domnişoara Benedict mi-a cerut să vă aduc mai întîi aici.

Julia nici nu-i încurajă, nici nu-i descurajă licărul din ochi.

– Mulţumesc.

Privi suişul de trepte curbate, din marmură, şi-şi luă fiul de mînă.

Înăuntru, Eve se retrase de lîngă fereastră. Dorise să-i vadă ea pe ei prima. Era necesar. Julia arăta mai delicat în persoană, decît îi dăduseră de înţeles fotografiile. Tînăra femeie avea un excelent gust la haine. Taiorul elegant de culoarea fragăi şi bijuteriile subtile pe care le purta erau pe gustul Evei. Ca şi postura.

Iar băiatul... băiatul avea o mutrişoară dulce şi un aer de energie reprimată. Avea să meargă, îşi spuse, închizînd ochii. Amîndoi aveau să meargă foate bine.

Deschizîndu-i din nou, se apropie de noptieră. În sertar se afiau pastilele de care numai ea şi medicul ştiau că avea nevoie. Mai exista şi un mesaj scris cu litere grosolane pe o foaie de hîrtie ieftină:

NU DEZGROPA MORŢII

Ca ameninţare, Eve o găsea ridicolă. Şi încurajatoare. Nici nu începuse cartea, şi pe oameni începeau deja să-i treacă năduşelile. Faptul că scrisoarea ar fi putut proveni din mai multe surse făcea jocul şi mai interesant. După regulile ei, îşi spuse Eve. Iar puterea se afla tot în mîinile ei. Era de mult timpul s-o folosească.

Turnă apă din carafa Baccarat – înghiţind medicamentul, detestîndu-şi slăbiciunea. După ce puse pilulele la loc, se apropie de o oglindă înaltă, cu ramă de argint. Trebuia să înceteze să se mai tot întrebe dacă nu cumva făcea o greşeală. Nu-i plăcea să se îndoiască de sine însăşi, după ce lua o hotărîre. Nici acum. Şi nici altă dată.

Cu ochi atenţi, de o sinceritate brutală, îşi studie imaginea reflectată. Treningul de mătase verde ca sma-

raldul o avantaja. Îşi refăcuse machiajul şi pieptănătura cu doar o oră în urmă. La urechi, la gît şi pe degete îi scînteiau bijuterii de aur. Convinsă că arăta ca o vedetă în carne şi oase, începu să coboară scara. Ca întotdeauna, avea să-şi facă o intrare impresionantă.

O servitoare cu ochi reci şi braţe cărnoase, pe nume Travers, îi introdusese pe Julia şi Brandon în salon. Le spusese că avea să aducă ceai. Şi să se simtă ca acasă. Julia se întreba dacă se putea simţi cineva ca acasă într-o asemenea încăpere, dintr-o casă ca aceea. Culorile se rostogoleau unele peste altele, revărsîndu-se şi săgetînd peste pereţii albi, covorul alb, tapiţeria albă. Perne şi tablouri, flori şi porţelanuri, toate puneau accente dramatice pe fundalul imaculat. Plafonul înalt era împodobit cu isposării. Ferestrele aveau draperii de mătase.

Însă punctul central de interes era tabloul, portretul în proporţii peste mărimea naturală, de deasupra şemineului de marmură. În pofida dramatismului din salon, tabloul domina... şi impunea.

Continuînd să-l ţină pe Brandon de mînă, Julia privi pictura. Eve Benedict, cu aproape patruzeci de ani în urmă, orbitor de frumoasă, zdrobitor de puternică. Satinul stacojiu îi aluneca de pe umerii goi, drapîndu-i trupul lasciv în timp ce stătea în picioare rîzînd spre spectatori, nu atît cu haz cît cu complicitate. Părul negru ca abanosul i se unduia simplu. Nu purta bijuterii. Nu avea nevoie de nici una.

– Asta cine-i? vru să ştie Brandon. Un fel de regină?

– Da, se aplecă Julia să-l sărute în creştetul capului. Este Eve Benedict şi e aproape o regină.

– Carlotta, interveni Eve cu vocea ei bogată ca whiskey-ul, intrînd. Din „Mîine nu e o zi".

Julia se întoarse cu faţa spre ea.

– M.G.M., 1951, adăugă. Aţi jucat cu Motgomery Clift. Primul dumneavoastră Oscar.

– Bravo.

Rămînînd cu ochii spre Julia, Eve traversă camera

şi-i întinse mîna.

– Bine ai venit în California, domnişoară Summers.

– Bine v-am găsit.

Julia îşi simţi mîna prinsă într-o strînsoare fermă, în timp ce Eve o studia. Ştiind că primele momente ale relaţiei aveau să fie decisive, îi răspunse cu aceeaşi privire, măsură pentru măsură. Văzu că puterea şi frumuseţea îmbătrîniseră şi se maturizaseră.

Ascunzîndu-şi bine propriile gînduri, Eve întoarse capul spre Brandon:

– Iar dumneata eşti domnul Summers.

La aceste cuvinte, băiatul chicoti, aruncîndu-i o privire mamei sale.

– Aşa s-ar zice. Da' puteţi să-mi ziceţi Brandon, totuşi.

– Mulţumesc.

Simţi un imbold de a-i atinge părul şi se stăpîni.

– Tu mă poţi numi... domnişoară Benedict, în lipsă de altceva. A, Travers, întotdeauna la ţanc, dădu ea din cap, cînd servitoarea aduse înăuntru căruciorul cu ceai. la loc, te rog. Nu te reţin mult. Sînt sigură că vreţi să vă instalaţi.

Se aşeză pe un fotoliu alb cu spătar înalt, aşteptînd ca Julia şi Brandon să se aşeze pe canapea.

– Luăm cina la şapte, dar întrucît ştiu că mîncarea din avion a fost dezgustătoare, m-am gîndit că aţi dori cîte ceva.

Brandon, care nu fusese prea încîntat la gîndul ceaiului, observă că acel cîte ceva includea prăjituri cu glazură, mici sanvdişuri şi o carafă înaltă plină cu limonadă. Zîmbi.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră... începu Julia.

– Vom petrece destul de mult timp împreună, aşa că vei descoperi că rareori sînt amabilă. Nu-i aşa, Travers?

Travers se mulţumi să bombăne, punînd farfuriile delicate de porţelan pe măsuţa de cafea, înainte de a ieşi din nou.

– Totuşi, voi încerca să-ţi creez condiţii confortabile, întrucît am interesul să faci o treabă bună.

– Voi face o treabă bună, în condiţii confortabile sau nu. Una, îi spuse ea lui Brandon, care întindea mîna după a doua prăjitură. Dar vă apreciem ospitalitatea, domnişoară Benedict.

– Pot lua două, dacă mănînc două sandvişuri?

Julia îl privi pe Brandon. Eve observă că zîmbetul îi venea uşor pe buze şi ochii i se îmblînziră.

– Mănîncă mai întîi sandvişurile.

Cînd reveni cu atenţia la Eve, surîsul îi redevenise formal.

– Sper că nu vă simţiţi obligată să ne întreţineţi cît timp sîntem aici. Ne dăm seama ce program încărcat aveţi. De îndată ce vă convine, putem stabili perioadele cele mai potrivite pentru interviuri.

– Arzi de nerăbdare?

– Desigur.

Deci, o judecase corect, îşi spuse Eve. Era o femeie care fusese antrenată – sau se antrenase singură – să meargă drept înainte. Îşi sorbi din ceai, gînditoare.

– Bine, atunci, asistentul meu îţi va da un program. De pe o săptămînă pe alta.

– Voi avea nevoie de dimineaţa de luni ca să-l duc pe Brandon la şcoală. Aş mai dori şi să închiriez o maşină.

– Nu e nevoie, făcu Eve un gest de lehamite. Avem în garaj o jumătate de duzină. Una îţi va ajunge. Lyle, şoferul meu, va duce băiatul la şcoală şi înapoi.

– Cu aia mare şi albă? întrebă Brandon, cu gura plină şi ochii larg deschişi.

Eve rîse, înainte de a sorbi din ceai.

– N-aş crede. Dar vom avea grijă să faci cîte o plimbare cu ea, din cînd în cînd.

Observă că se uita din nou spre tavă.

– Am locuit odată cu un băiat cam de vîrsta ta. Se dădea în vînt după fursecuri.

– Acum nu e nici un copil pe-aici?

– Nu.

În ochi îi apăru o umbră, apoi dispăru. Se ridică, încheind rapid şi dezinvolt întrevederea.

– Sînt sigură că vreţi să vă odihniţi amîndoi înainte de cină. Dacă ieşiţi pe uşile terasei şi urmaţi cărarea spre piscină, găsiţi casa de oaspeţi la dreapta. Să trimit un servitor ca să vă conducă?

– Nu, o găsim noi, se ridică şi Julia, punînd o mînă pe umărul lui Brandon. Vă mulţumim.

În uşă, Eve se opri, întorcîndu-se:

– Brandon, eu să fiu în locul tău, aş înveli cîteva prăjituri din astea într-un şervеţel şi le-aş lua cu mine. Stomacul tău încă mai merge după fusul orar din Est.

Avea dreptate. Primul zbor al lui Brandon de pe o coastă pe cealaltă îi dereglase complet organismul. Pe la cinci îi era destul de foame pentru ca Julia să-i prepare o cină uşoară în bucătăria mică dar bine aprovizionată a casei de oaspeţi.

La ora şase, nervos de oboseală şi emoţie, picotea în faţa televizorului. Julia îl duse în dormitor, unde unul dintre eficienţii servitori ai Evei îi despachetase deja lucrurile.

Era un pat străin, într-o cameră străină, în ciuda faptului de a i se fi adăugat jocul de construcţii, cărţile şi jucăriile lui favorite care îl însoţiseră în călătorie. Totuşi, ca de obicei, adormi buştean, fără să se clintească în timp ce Julia îi scotea pantofii şi pantalonii. Odată vîrît în pat, Julia telefonă în casa gazdei ca să-i prezinte lui Travers scuzele şi regretele pentru cina din seara aceea.

Era şi ea destul de obosită pentru a se gîndi dacă să mai intre în ispititoarea cadă cu jacuzzi sau direct în patul regal din dormitor. Gîndurile, însă, refuzau să i se liniştească.

Casa de oaspeţi era atît luxoasă, cît şi de bun gust, o construcţie cu un etaj, pereţi în culori pastelate reci şi lambriuri calde de lemn. Scara arcuită şi balconul deschis îi confereau o atmosferă de spaţiu şi familiaritate. Prefera podelele lucitoare de stejar şi covoraşele co-

lorate, în locul pompoanelor de mochetă albă din casa cea mare.

Julia se întreba cine o fi locuit în casa de oaspeți, bucurîndu-se de propria ei grădină englezească îngrijită și adierile calde, parfumate. Olivier[1] fusese prieten cu Eve. Oare marele actor își făcuse ceaiul în fermecătoarea bucătărie stil country, cu vasele ei de aramă lucitoare și mica vatră de cărămizi? Oare Katharine Hepburn se plimbase prin grădină? Oare Peck sau Fonda[2] își făcuseră siesta pe canapeaua lungă, cu perne?

Încă din copilărie, Julia fusese fascinată de oamenii care-și cîștigau existența pe scenă sau pe ecran. Pentru un scurt răstimp, în adolescență, visase să li se alăture. O timiditate zdrobitoare o făcuse s-o treacă toate sudorile, la probele pentru spectacolele de teatru din liceu. Dorința și îndîrjirea disperată îi aduseră roluri, alimentaseră visul... apoi, se născuse Brandon.

Mamă la optsprezece ani, Julia schimbase macazul. Și supraviețuise trădării, fricii și deznădejdii. Existau unii oameni, considera ea, sortiți să se maturizeze repede și de timpuriu.

Visuri diferite, medită, în timp ce-și lua un halat flauşat ros. Acum scria despre actori, dar n-avea să se numere niciodată printre ei. Faptul de a-și ști copilul dormind mulțumit și în siguranță în camera de alături nu lăsa loc pentru regrete. Și, cunoscîndu-și propria putere și competență, avea să-i poată dărui fiului ei o copilărie lungă și fericită.

Tocmai ridica mîna să-și scoată agrafele din păr, cînd auzi o bătaie în ușă. Julia coborî privirea spre halatul decolorat, apoi ridică din umeri. Dacă, deocamdată,

---

1. Sir Laurence Olivier (n. 1907), celebru actor englez și american. (n.tr.)
2. Gregory Peck (n. 1916) și Henry Fonda (1905-1984), celebri actori americani de cinema (n.tr.)

aici era acasă, trebuia să se poată relaxa.

Îi deschise uşa unei fete blonde şi drăguţe, cu ochi albaştri ca marea şi un zîmbet vesel.

– Bună ziua, eu sînt CeeCee. Lucrez pentru domnişoara Benedict. Am venit să am grijă de fiul dumneavoastră cît timp luaţi cina.

Julia arcui o sprînceană:

– Foarte frumos din partea dumitale, dar am telefonat adineaori ca să-mi exprim regretele.

– Domnişoara Benedict a spus că băiatul – Brandon, nu? – era obosit. Fac eu pe guvernanta pînă luaţi cina cu dumneaei.

Julia deschise gura să refuze, dar CeeCee intra deja, vioaie ca o adiere. Purta o pereche de blugi şi un tricou, avea părul blond-californian lung pînă pe umeri şi braţele pline de reviste.

– Nu e o casă minunată? continuă ea, cu vocea ei ca şampania efervescentă. Îmi place la nebunie să fac curat înăuntru şi o voi face cît sînteţi aici. Anunaţi-mă doar dacă vreţi ceva deosebit.

– Totul e perfect, fu nevoită Julia să zîmbească; tînăra vibra de energie şi entuziasm. Dar nu cred că ar trebui să-l las pe Brandon din prima seară singur cu o persoană necunoscută.

– Nu vă faceţi griji. Am şi eu doi frăţiori, şi fac pe guvernanta de la doişpe ani. Dustin, cel mai mic, s-a născut tîrziu. Are abia zece – şi-i un adevărat mega-monstru.

Îi adresă Juliei încă un zîmbet radios – cu dinţii albi şi regulaţi ca într-o reclamă la pastă de dinţi.

– N-o să aibă nici o problemă cu mine, domnişoară Summers. Dacă se trezeşte şi vă cheamă, telefonez eu după dumneavoastră. Faceţi doar două minute pînă aici.

Julia ezită. Ştia că Brandon avea să doarmă pînă dimineaţă. Iar blonda cea înfiptă era exact genul de guvernantă pe care ar fi ales-o ea însăşi. Peste măsură de prudentă şi de protectoare – două trăsături pe care ea se străduia să nu le aibă.

– Bine, CeeCee. Mă schimb şi cobor în cîteva minute.

Peste cinci minute, cînd Julia reveni, CeeCee stătea pe canapea, răsfoind o revistă de modă. Televizorul era deschis, la una dintre veselele comedii de situaţii de sîmbăta seara. Ridică privirea, studiind-o pe Julia.

– Vă vine excelent culoarea asta, domnişoară Summers. Vreau să mă fac creatoare de mode, aşa că sînt foarte atentă, înţelegeţi, la culori, croială şi material. Nu oricine poate purta o nuanţă tare ca roşul ăsta de pătlăgea.

Julia îşi netezi jacheta pe care o împerechease cu nişte pantaloni negri de seară. O alesese fiindcă îi sporea încrederea în sine însăşi.

– Mulţumesc. Domnişoara Benedict a spus să nu mă îmbrac formal.

– E perfectă. Armani?

– Ai ochi bun.

CeeCee îşi aruncă pe spate părul lung şi drept.

– Poate că, într-o bună zi, veţi purta un McKenna. E numele meu de familie. Decît că, poate, am să mă lansez cu cel de botez. Înţelegeţi, ca Cher sau Madonna.

Julia se pomeni zîmbind, pînă reveni cu privirea spre etaj:

– Dacă Brandon se trezeşte...

– O să ne înţelegem de minune, o asigură CeeCee. Iar dacă e neliniştit, vă chem imediat.

Julia dădu din cap, în timp ce-şi sucea şi-şi învîrtea la nesfîrşit în mîini poşeta neagră de seară.

– N-am să întîrii.

– Distracţie plăcută. Domnişoara Benedict dă nişte dineuri extraordinare.

În tot timpul scurtului drum de la o casă la cealaltă, Julia se mustrului în gînd. Brandon nu era un copil sfios, nici lipicios. Dacă se trezea, avea nu numai să-şi accepte guvernanta, ci şi să se bucure de compania ei. Şi, îşi reaminti Julia, avea o treabă de făcut. O parte din acea muncă – cea mai grea parte, pentru ea – consta în

relaţiile mondene. Cu cît le începea mai curînd, cu atît mai bine.

Lumina scădea, şi simţea miros de trandafiri, iasomie şi aroma verde-umedă a frunzelor proaspăt stropite. Piscina era o semilună arcuită, albastru-palidă, alimentată printr-o fîntînă arteziană dintr-un colţ. Spera ca privilegiul piscinei să facă parte din programul casei de oaspeţi, altfel viaţa cu Brandon urmînd să devină infernală.

Ajunse pe terasă, ezită, apoi trase concluzia că era mai cuviincios să intre prin faţă. Mai trecu pe lîngă o fîntînă care bolborosea, pe lîngă un pîlc de măslini ruseşti parfumaţi îmbătător, după care zări două maşini pe alee. Una era o Porsche de tip recent, roşie ca fiacăra, iar cealaltă un Studebaker vechi, splendid recondiţionat, de o culoare crem clasică. Ambele costau bani grei.

Pilula antiacidă i se dizolvase pe limbă, cînd sună la uşa din faţă. Îi deschise Travers, care dădu ţeapăn din cap şi o conduse în salon.

Ora cocktailurilor era în curs de desfăşurare. Cînta încet Debussy, iar mireasma vesperală a grădinii fusese capturată şi înăuntru, cu ajutorul unui enorm buchet de trandafiri roşii. Domnea o lumină subtilă, intimă. Un decor de scenă.

Din uşă, Julia îi observă rapid pe oamenii din cameră. Văzu o roşcovană pieptoasă în rochie scurtă, neagră sclipitoare, care părea catastrofal de plictisită. Lîngă ea stătea un Adonis bronzat, cu păr blond decolorat de soare – omul cu Porsche.

Purta un costum gris-perle foarte corect şi scump şi se rezema de consolă, sorbindu-şi băutura şi murmurîndu-i roşcatei. O femeie zveltă, în rochie mulată pe trup, albastră ca gheaţa, cu păr castaniu tuns scurt, îi servi Evei o cupă de şampanie.

Stăpîna casei arăta trăsnitor, într-o pijama de salon de culoare albastră regală, cu dungi chartreuse. Şi îi zîmbea bărbatului de lîngă ea.

Julia îl recunoscu imediat pe Paul Winthrop. În primul rînd, datorită asemănării cu tatăl său. Iar în al doilea

rînd, din fotografia de pe supracoperţile cărţilor lui. Asemenea tatălui său, atrăgea întotdeauna privirile şi provoca fantezii. Nu arăta la fel de şlefuit ca bărbatul celălalt din cameră, dar părea mult mai periculos.

Văzut în carne şi oase, arăta mai dur, constată Julia. Mai puţin intelectual şi mai abordabil. El, cel puţin, aplicase întocmai regula neformalismului şi purta la sacou pantaloni marinăreşti şi mocasini Nike uşori. Zîmbind, îi aprinse Evei ţigara. Api se întoarse, o văzu pe Julia şi surîsul îi pieri de pe buze.

– Se pare că a sosit şi ultima invitată.

– A, domnişoara Summers, lunecă Eve prin cameră, într-o foşnet de mătăsuri. Înţeleg că CeeCee are totul sub control.

– Da, e încîntătoare.

– E extenuantă, dar asta-i tinereţea. Ce bei?

– Doar puţină apă minerală.

Doar o înghiţitură de alcool să fi luat, şi ştia că decalajul de fus orar ar fi azvîrlit-o direct în comă.

– Nina dragă, o chemă Eve, avem aici o persoană abstinentă căreia îi trebuie un Perrier. Julia, permite-mi să fac prezentările. Nepotul meu, Drake Morrison.

– Eram nerăbdător să te cunosc.

Îi luă Juliei mîna, zîmbind. Avea palma netedă şi caldă, iar ochii erau o versiune mai convingătoare, deşi puţin mai blîndă, decît cei verzi şi strălucitori ai Evei.

– Eşti cea care va dezgropa toate secretele Evei. Nici măcar familia ei n-a reuşit pînă acum.

– Fiindcă nu e treaba familiei, pînă nu spun eu, suflă încet Eve un fuior de fum. Iar ea e – îmi mai spui odată cum te cheamă, dragă? Carla?

– Darla, o corectă roşcovana, sîsîind bosumflată. Darla Rose.

– Fermecător, replică Eve cu un amuzament tăios care o puse pe Julia în alertă; o idee mai ascuţit să fi fost, şi ar fi tăiat în carne vie. Darla noastră e actriţă-model. Ce expresie fascinantă. Prinde mai bine decît termenul acela înjositor, starletă, pe care-l foloseam înainte. Iar ea

este Nina Soloman, mîna mea dreaptă şi cea stîngă.

– Catîr de povară şi cal de bătaie, spuse blonda cea sveltă, în timp ce-i dădeă Juliei un pahar; în voce i se simţea buna dispoziţie, iar în ţinută, încrederea calmă în sine însăşi; privind mai atentă, Julia observă că era mai vîrstnică decît crezuse în primul moment. Mai aproape de cincizeci decît de patruzeci, dar cu o dezinvoltură care alunga vîrsta. Te previn, continuă ea, vei avea nevoie de mai mult decît de apa minerală dacă lucrezi multă vreme cu Miss B.

– Dacă domnişoara Summers şi-a făcut temele, ştie deja că sînt o otravă profesionistă. Iar el este adevărata mea iubire, Paul Winthrop, numai că nu toarse Eve, plimbîndu-şi degetele pe braţul scriitorului. Mare păcat că m-am măritat cu tatăl, în loc să-l aştept pe fiu.

– Oricînd vrei să-ncerci, frumoaso.

Glasul lui Winthrop era plin de căldură pentru Eve. În ochi i se citea răceala faţă de Julia. Nu-i întinse mîna.

– Ţi-ai făcut temele, domnişoară Summers?

– Da. Dar îmi acord întotdeauna timp pentru a-mi forma propriile opinii.

Winthrop ridică paharul, privind cum Julia era atrasă imediat în conversaţii mărunte. Era mai scundă decît şi-o imaginase, mai fin clădită. În pofida strălucirii Darlei şi a eleganţei Ninei, ea era singura femeie din cameră care putea concura cu frumuseţea Evei. Totuşi, Paul prefera parada ostentativă de oferte şi dorinţe a roşcovanei, pe lîngă calmul rece al Juliei. Nici un bărbat nu trebuia să sape prea adînc pentru a afla tot ceea ce era de ştiut despre Darla. Trufaşa domnişoară Summers era cu totul altceva. Dar, de hatîrul Evei, Paul intenţiona să descopere tot ceea ce era de aflat despre Julia.

Julia nu se putea destinde. Nici chiar cînd trecură în sufragerie şi acceptă un singur pahar de vin, nu reuşi să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai gîtului şi ai abdomenului. Îşi spuse că propria ei nervozitate o făcea să şi-i imagineze ostili pe ceilalţi. Nimeni din micul grup nu avea vreun motiv s-o dușmănească. Ba chiar, Drake se

dădea peste cap să fie cît mai fermecător.

Darla încetase să mai stea îmbufnată şi se îndopa cu păstrăv şi pilaf. Eve naviga pe valurile şampaniei, iar Nina chicotea la adresa unui comentariu al lui Paul despre o cunoştinţă comună.

– Curt Dryfuss? interveni Eve, prinzînd finalul conversaţiei. Ar fi un regizor mai bun dacă ar învăţa să-şi ţină şliţul încheiat. Să n-o fi pus pe actriţa principală din ultimul lui film să-l călărească tot timpul, şi poate ar fi scos de la ea o performanţă mai decentă. Pe ecran.

– Ăsta şi eunuc dacă era, tot nu scotea nimic decent de la ea, o contrazise Paul. Pe ecran.

– În zilele noastre, ţîţele şi curu-s totul, aruncă Eve o privire spre Darla; Julia profită de răgaz pentru a spera că n-avea să fie niciodată ţinta acelei priviri reci şi amuzate. Ia spune-mi, domnişoară Summers, ce părere ai despre actualul nostru şeptel de actriţe?

– Aş zice că se prezintă la fel ca în oricare altă generaţie. Smîntîna se ridică la suprafaţă. Ca în cazul dumneavoastră.

– Dacă eu aşteptam să mă ridic singură, aş mai fi făcut şi-acum filme de serie B cu regizori de mîna a doua, gesticulă ea cu paharul. Am urcat cu ghearele şi cu dinţii, şi mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă luptînd pe viaţă şi pe moarte ca să rămîn în vîrf.

– Atunci, cred că întrebarea se pune aşa: a meritat?

Ochii Evei se îngustară, sclipind. Buzele i se arcuiră.

– Fii sigură că da.

Julia se aplecă mai aproape:

– Dacă ar rebui s-o luaţi de la început, aţi schimba ceva?

– Nu. Nimic, răspunse Eve, sorbind scurt şi cu poftă din pahar; înapoia ochilor începea să-i joace o migrenă, iar durera surdă o înfuria. Să schimbi un lucru, ar însemna să schimbi totul.

Paul îi puse o mînă pe braţ, cu ochii spre Julia, însă. Întrucît nu făcea nici un efort ca să şi-o ascundă, Julia distinse în sfîrşit sursa ostilităţii pe care o simţise.

– Ce-ar fi dac-am lăsa interviul să aştepte pînă la orele de lucru?

– Nu mai fii aşa acru, Paul, replică blajină Eve, după care îl bătu pe dosul mîinii, rîzînd; se întoarse spre Julia. Nu e de acord. Sînt convinsă că se teme să nu dezvălui şi secretele lui, pe lîngă ale mele.

– Nu mi le cunoşti.

De astă dată, rîsul ei deveni iritat.

– Dragă băiete, nu există nici un secret, nici o minciună, nici un scandal pe care să nu-l ştiu. Cîndva, se credea că Parsons şi Hopper[1] erau singurele de care să se teamă lumea. Dar nici ele nu ştiau cum să miroasă un secret pînă nu se cocea bine.

Bău din nou, ca şi cum ar fi toastat pentru un triumf personal.

– Cîte telefoane ai primit în ultimele două săptămîni, Nina, de la persoane luminate care tremurau de frică?

Nina oftă:

– Zeci şi zeci.

– Exact, se rezemă Eve de spătar, mulţumită; în lumina lumînărilor, ochii ei scînteiau ca pietrele scumpe de la urechi şi din jurul gîtului. E teribil de mulţumitor să fii cea care deschide haznaua cu rahat. Şi tu, Drake, în calitate de agent de presă, ce părere ai despre proiectul meu?

– Că-ţi vei face o mulţime de duşmani. Şi o groază de bani.

– Mi-am petrecut cincizeci de ani făcînd deja şi una, şi alta. Dar dumneata, domnişoară Summers? Cu ce speri să te alegi din povestea asta?

Julia puse paharul deoparte.

– Cu o carte bună.

Observă privirea ironică a lui Paul şi deveni rigidă.

---

1. – Celebre ziariste de scandal din perioada de glorie a Hollywoodului (n.tr.)

Tare i-ar mai fi plăcut să-şi răstoarne paharul cu apă în poala lui, dar preferă demnitatea.

– Desigur, m-am obişnuit ca oamenii să plaseze biografiile celebrităţilor pe o treaptă inferioară a literaturii, îşi îndreptă ea privirea spre ochii lui. La fel cum mulţi consideră ficţiunea comercială o formă de scris bastardă.

Eve îşi azvîrli capul pe spate, izbucnind în rîd. Paul luă furculiţa, ca să se joace cu resturile păstrăvului. Ochii săi albaştri limpezi se întunecaseră, dar glasul îi rămase blînd cînd întrebă:

– Dumneata cum îţi consideri opera, domnişoară Summers?

– Ca pe o distracţie, răspunse Julia, fără ezitare. Dar dumneata, pe a dumitale?

Neluînd în seamă întrebarea, Paul se repezi la răspunsul ei:

– Deci găseşti că e distractiv să exploatezi numele şi viaţa unei personalităţi publice?

Acum nu-i mai venea să-şi muşte unghiile, ci să-şi suflece mînecile.

– Mă îndoiesc că Sanburg a gîndit la fel cînd a scris despre Lincoln. Şi, cu siguranţă, nu cred că o biografie autorizată este exploatatoare faţă de subiectul ei!

– Doar nu-ţi compari opera dumitale cu a lui Sanburg?

– A dumitale a fost comparată cu a lui Steinbeck, ridică Julia din umeri cu nepăsare, deşi nervii i se încingeau rapid. Spui o poveste bazată pe imaginaţie – sau pe minciuni. Eu spun una care se bazează pe fapte şi amintiri. Rezultatul ambelor tehnici e acela că opera finită e citită şi agreată.

– Fără-ndoială, am citit şi mi-au plăcut cărţi de-ale amîndurora, interveni Nina, împăciuitoare. Întotdeauna am fost impresionată de scriitori. Tot ce fac eu e să alcătuiesc corespondenţă de afaceri. desigur, Drake are comunicatele alea de presă, pline de sare şi piper.

– Care amestecă adevărul şi minciunile, preciză Drake; se întoarse spre Julia, zîmbitor. Cred că vei inter-

vieva şi alte persoane în afară de Eve, ca să ai o imagine de ansamblu.

– E procedura uzuală.

– Îţi stau la dispoziţie. Oricînd.

– Se pare că Darla e gata pentru desert spuse sec Eve, sunînd să se aducă ultimul fel. Bucătarul a făcut spumă de fragi. Să-i duci şi lui Brandon.

– A, da, băieţelul dumitale, mai turnă Nina vin, mulţumită că discuţia se calmase. Speraserăm să-l cunoaştem în seara asta.

– Era frînt de oboseală, răspunse Julia, uitîndu-se pe furiş la ceas; reuşi doar să-şi reamintească insistenţele trupului ei care-i spunea că era trecut de miezul nopţii. Cred că se va trezi pe la patru dimineaţa, întrebîndu-se de ce n-a răsărit soarele.

– Are zece ani? întrebă Nina. Pari mult prea tînără ca să ai un copil de zece ani.

Singurul comentariu al Juliei fu un zîmbet politicos. Se întoarse spre Eve, în timp ce era servită ultima farfurie cu desert.

– Voiam să vă întreb care părţi din proprietate ne sînt accesibile.

– Băiatul poate zburda peste tot. Ştie să înoate?

– Da. Foarte bine.

– Atunci, nu ne vom face griji cu piscina. Nina te va anunţa ori de cîte ori plănuiesc cîte o primire.

Conştientă de îndatoririle ei, Julia se sili să rămînă lucidă pînă după sfîrşitul mesei. Îşi dădea seama că pînă şi singurul pahar de vin la cină fusese o greşeală. Dorind cu disperare să se culce, îşi prezentă scuzele, mulţumindu-i gazdei. N-o bucură deloc insistenţa lui Paul de a o conduce pînă acasă.

– Ştiu drumul.

– În noaptea asta nu prea e lună, o luă el de cot, îndreptînd-o spre terasă. Pe întuneric, e uşor să te rătăceşti. Sau ai putea să adormi pe picioare şi să cazi în bazin.

Julia se feri instinctiv de el.

– Şi eu înot foarte bine.

– Poate, dar clorul face ravagii pe mătase.

Scoase din buzunar o ţigară îngustă şi, punîndu-şi palmele căuş în jurul brichetei, îi atinse vîrful cu flacăra. Observase în seara aceea mai multe lucruri la Julia, printre care şi acela că nu dorise să facă din copilul ei subiect de conversaţie la cină.

– I-ai fi putut spune Evei că erai la fel de epuizată ca fiul dumitale.

– Mă simt perfect, înclină Julia capul pentru a-i studia profilul, din mers. N-ai o părere prea bună despre profesiunea mea, nu-i aşa, domnule Winthrop?

– Nu. Dar, în fond, biografia asta e treaba Evei, nu a mea.

– Indiferent ce părere ai, doresc să-mi acorzi un interviu.

– Şi obţii întotdeauna ceea ce doreşti?

– Nu, dar obţin tot ceea ce urmăresc insistent. Întotdeauna.

Se opri în uşa casei de oaspeţi.

– Îţi mulţumesc că m-ai condus.

Foarte calmă, îşi spuse Paul. Foarte controlată, foarte rafinată. Ar fi putut-o accepta aşa cum părea a fi, dacă nu observa că avea unghia degetului mare roasă pînă în carne. Făcînd o încercare deliberată, se apropie puţin. Deşi nu se smuci din calea lui, Julia înălţă imediat un zid invizibil. Ar fi fost interesant, conchise Paul, să vadă dacă făcea acelaşi lucru cu toţi bărbaţii, sau numai cu el. Pe moment, avea o singură prioritate.

– Eve Benedict e cea mai importantă persoană din viaţa mea.

Glasul îi era scăzut, periculos.

– Ai grijă, domnişoară Summers. Ai mare grijă. N-ar fi bine să-ţi fiu duşman.

Palmele Juliei se umeziseră, lucru care o irita. Îşi ascunse enervarea sub o aparenţă îngheţată.

– Se pare că îmi eşti deja. Iar eu, domnule Winthrop, voi fi meticuloasă. Foarte meticuloasă. Noapte bună.

3

Luni pe la ora zece, Julia era gata. Petrecuse weekend-ul cu fiul ei, profitînd de vremea favorabilă pentru a face excursia promisă la Disneyland, adăugîndu-i şi surpriza unei vizite la „Universal Studios" Băiatul se aclimatizase repede – mai repede decît ea – la schimbarea de fus orar. Ştia că amîndoi fuseseră nervoşi dimineaţă, cînd intraseră în noua lui şcoală. Avuseseră întrevederea cu directorul, înainte ca Brandon, arătînd foarte mic şi plin de curaj, să intre la prima oră. Julia completase zeci de formulare, dăduse mîna cu directorul şi rămăsese calmă în tot timpul drumului spre casă.

Apoi, se lăsase în voia unei lungi crize de plîns.

Acum, cu faţa spălată şi machiată atent, cu reportofonul şi carnetul în servietă, sună la uşa din faţă a casei principale. Peste cîteva momente, Travers deschise şi deveni ţeapănă, parcă nemulţumită.

– Domnişoara Benedict e în cabinetul dumneaei. Vă aşteaptă.

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse şi o conduse la etaj.

Cabinetul se afla în aripa centrală a „E"-ului, cu tot peretele din faţă ocupat de o fereastră lată, în formă de semilună. Pe ceilalţi trei se aliniau rafturi pline de premiile din lunga carieră a Evei. Statuetele şi plachetele se intercalau cu fotografii, afişe şi suveniruri din filmele ei.

Julia recunoscu un evantai de dantelă albă din recuzita unui film antebelic, pantofii roşii sexy, cu tocuri înalte, pe care Eve îi purtase în rolul unei cîntăreţe de saloon la fel de stacojii, păpuşa de cîrpă pe care o strînsese la piept cînd jucase o mamă care-şi căuta copilul pierdut.

Mai remarcă şi că în cabinet nu domnea aceeaşi ordine ca în restul casei. Era mobilată la fel de bogat,

combinînd antichităţile şi culorile vii. Tapetul era din mătase, mocheta pufoasă şi adîncă. Lîngă imensul birou din lemn de trandafir unde stătea Eve, însă, erau îngrămădite zeci de scenarii. Un filtru de cafea, cu vasul deja gol, stătea pe o masă Queen Anne. Pe jos se înşirau teancuri de reviste Variety, iar scrumiera de lîngă telefonul în care se răstea Eve dădea pe dinafară.

– N-au decît să-şi ia certificatul ăla de onoare şi să şi-l vîre-n cur.

Îi făcu semn Juliei să intre, cu o ţigară fumegîndă, apoi trase adînc în piept.

– Mi se rupe că face presă bună, Drake, nici nu mă gîndesc să zbor la Timbuktu ca să pierd vremea la o cină nesărată cu o gaşcă de Republicani împuţiţi. O fi capitala ţării, da' pentru mine tot Timbuktu rămîne. Nu l-am votat pe labagiul ăla şi n-o să iau cina cu el.

Pufni, scuturînd scrumul ţigării peste leşurile celorlalte.

– Rezolvă tu. Pentru asta eşti plătit.

Şi, închizînd telefonul, îi indică Juliei un scaun.

– Politica. Bună pentru idioţi şi actorii proşti.

Julia îşi puse servieta lîngă scaun.

– Să vă citez?

Eve se mulţumi să zîmbească:

– Înţeleg că eşti gata să te-apuci de treabă. M-am gîndit să ţinem prima sesiune într-o atmosferă de lucru.

– Cum vă simţiţi mai comod, aruncă Julia o privire spre muntele de scenarii. Roluri respinse?

– Jumătate din ele vor să joc fel de fel de bunici, iar cealaltă jumătate îmi cer să mă despoi de haine.

Îşi luă avînt, cu piciorul încălţat într-un pantof roşu de tenis, şi dădu un şut teancului. Dosarele se rostogoliră, ca o avalanşă de visuri.

– Un bun scriitor merită răsplata unui rege.

– Şi un bun actor?

Eve rîse:

– Ştie cum să transforme paiele în aur – ca orice magician.

Înălță o sprînceană, cînd Julia își scoase reportofonul și-l puse pe măsuța de cafea.

– Eu hotărăsc ce înregistrezi și ce nu.

– Evident.

Avea doar să se asigure că înregistra tot ceea ce dorea.

– Nu trădez niciodată încrederea, domnișoară Benedict.

– Toți o trădează, în cele din urmă, își agită Eve o mînă prelungă și îngustă, cu un singur rubin lucitor pe deget. Înainte de a începe eu s-o trădez pe-a altora, vreau să știu mai multe despre dumneata – și nu doar fleacurile din biografia de presă. Părinții?

Mai mult nerăbdătoare decît nemulțumită, Julia își împreună mîinile în poală.

– Au murit amîndoi.

– Frați, surori?

– Am fost singura.

– Nu te-ai căsătorit.

– Nu.

– De ce?

Deși simți un mic junghi de durere, vocea Juliei rămase calmă și egală.

– N-am vrut niciodată.

– Întrucît eu am intrat și-am ieșit din instituția asta de patru ori, nu ți-o pot recomanda, dar am impresia că e destul de dificil să crești un copil de una singură.

– Prezintă și probleme, și recompense.

– Ca de pildă?

Întrebarea o descumpăni atît de tare încît trebui să facă un efort ca să nu se foiască pe scaun.

– Ca de pildă, să poți ține seama numai de propriile tale sentimente, cînd ai de luat hotărîri.

– Iar asta e o problemă sau o recompensă?

Buzele Juliei se arcuiră într-un ușor zîmbet.

– Ambele.

Își scoase din servietă carnetul și un creion.

– Din moment ce pentru azi mi-ați acordat numai

două ore, aş dori să începem. Evident, cunosc informaţiile generale care s-au dat publicităţii. V-aţi născut în Omaha, a doua din trei copii. Tatăl dumneavoastră era agent comercial?

În regulă, hotărî Eve, aveau să înceapă. Ceea ce trebuia să afle, urma să afle din mers.

– Comis voiajor, preciză ea, în timp ce Julia apăsa pe butonul de înregistrare. Toată viaţa am suspectat că mai am un număr de fraţi împrăştiaţi pe cîmpiile din centrul ţării. De fapt, m-au abordat de multe ori oameni care se declarau rude cu mine, sperînd să mă tapeze de bani.

– Şi ce părere aveţi despre asta?

– A fost problema tatălui meu, nu a mea. O naştere accidentală nu înseamnă un bilet pe gratis.

Împreunîndu-şi vîrfurile degetelor, se rezemă de spătar.

– Mi-am făurit singură succesul. Fără nici un ajutor. Dacă rămîneam Betty Berensky din Omaha, crezi că vreunul din omenii ăia şi-ar mai fi bătut capul cu mine? Dar Eve Benedict e cu totul altceva. Am lăsat-o în urma mea pe Betty şi tarlalele de porumb cînd aveam optsprezece ani. Nu cred în privitul în urmă.

Era o filosofie pe care Julia o înţelegea şi o respecta. Începu să simtă palpitaţii de emoţie – geneza intimităţii care făcea ca munca ei în acel domeniu să aibă atîta succes.

– Vorbiţi-mi despre familia dumneavoastră. Cum a fost copilăria lui Betty?

Aruncîndu-şi capul pe spate, Eve rîse:

– O, sora mea mai mare ar fi copleşită dac-ar citi că l-am numit pe tatăl nostru fustangiu. Dar ce-i drept, e drept. Bătea drumurile ca să-şi vîndă oalele şi tigăile – şi vindea întotdeauna destule ca să nu ajungem la sapă de lemn. Se întorcea acasă cu flecuşteţe pentru fetele lui. Ciocolăţele, batistuţe sau pamblicuţe. Mereu primeam cadouri de la tăticu. Era un bărbat înalt şi chipeş, cu păr şi mustăţi negre şi obraji rumeni. Eram nebune după el. Şi îi duceam dorul cinci zile din şapte.

Scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

– Sîmbăta, îi spălam rufele. Cămăşile lui trăsneau a parfum. În fiecare sîmbătă, mama îşi pierdea simţul mirosului. Niciodată n- au auzit-o să-l ia la întrebări, să-l acuze sau să se plîngă. Nu era laşă, era... liniştită, acceptîndu-şi locul în viaţă şi infidelităţile soţului. Cred că ştia că ea era singura femeie pe care o iubea. Cînd a murit, absolut pe neaşteptate – eu aveam şaisprezece ani – tatăl meu a fost distrus. A plîns-o pînă a murit şi el, cinci ani mai tîrziu.

Tăcu, aplecîndu-se din nou înainte.

– Ce scrii acolo?

– Observaţii, răspunse Julia. Opinii.

– Şi ce observi?

– Că v-aţi iubit tatăl şi aţi fost dezamăgită de el.

– Şi dacă ţi-aş spune că astea-s gogoşi?

Julia bătu cu creionul în carnet. Da, trebuia să existe înţelegere, îşi spuse ea. Şi un echilibru al puterii.

– Atunci, ar însemna că amîndouă vă irosim timpul.

După un moment de tăcere, Eve întinse mîna spre telefon:

– Mai vreau cafea.

Pînă dădu ea instrucţiuni la bucătărie, Julia se hotărî să îndepărteze discuţia de subiectul familiei. Cînd avea s-o înţeleagă pe Eve mai bine, urma să-l abordeze din nou.

– Aveaţi optsprezece ani cînd aţi venit prima oară la Hollywood, începu ea. Singură. Proaspăt ieşită de la fermă, ca să zic aşa. Mă interesează ce sentimente aţi avut, ce impresii. Cum a fost pentru o tînără fată din Omaha să coboare din autobuz la Los Angeles?

– Interesant.

– Nu v-a fost frică?

– Eram prea tînără ca să-mi fie frică. Prea ţanţoşă ca să-mi închipui că puteam da greş.

Se ridică, începînd să se plimbe,prin cameră.

– Era în timpul războiului, iar majoritatea băieţilor de la noi plecau în Europa să lupte şi să moară. Eu aveam

un văr, un puşti nostim care s-a înrolat în marină şi a plecat în Pacificul de Sud. S-a întors acasă într-o ladă. Înmormîntarea lui a avut loc în iunie. În iulie, mi-am făcut bagajele. Dintr-o dată, descoperisem că viaţa poate fi foarte scurtă şi foarte crudă. N-aveam de gînd să mai irosesc nici o secundă din ea.

Travers aduse cafeaua.

– Pune-o acolo, ordonă Eve cu un gest spre măsuţa joasă din faţa Juliei. Las-o pe fată să toarne.

Eve îşi luă cafeaua fără zahăr şi se rezemă de colţul biroului. Julia îşi nota observaţiile: forţa Evei – dezvăluită din chipul ei, din voce, din liniile trupului.

– Eram naivă, continuă Eve, încet, dar nu şi proastă. Ştiam că făcusem un pas care avea să-mi schimbe viaţa. Şi înţelegeam că mă aşteptau sacrificii şi greutăţi. Singurătate. Înţelegi?

Julia îşi aminti cum zăcuse într-un pat de spital la vîrsta de optsprezece ani, cu un bebeluş mic şi neajuorat în braţe.

– Înţeleg foarte bine.

– Cînd am coborît din autobuz, aveam treizeci şi cinci de dolari, dar nu intenţionam să flămînzesc. Îmi făcusem un portofoliu doldora de fotografii şi tăieturi din presă.

– Făcuserăţi puţin fotomodelism.

– Da, şi ceva teatru. Pe vremea aceea, studiourile trimiteau prospectori, mai mult ca să facă reclamă decît să caute efectiv tinere talente. Dar eu mi-am dat seama că aveau să crape pietrele de ger în iad, înainte ca un prospector să mă descopere pe mine în Omaha. Aşa că m-am hotărît să mă duc eu la Hollywood. Şi asta a fost tot. M-am angajat la o braserie şi am găsit cîteva ocazii de figuraţie la „Warner Bros" Totul era să fii văzută – pe platou, într-un decor, la birouri. Am muncit voluntară la Cantina Hollywoodului. Nu din altruism, nici din cauza militarilor, ci fiindcă ştiam că aveam să mă calc pe picioare cu vedetele. Nici nu mă gîndeam la cauze nobile şi fapte bune. Numai propria mea soartă mă interesa. Ţi se pare o lipsă de suflet, domnişoară Summers?

Julia nu înțelegea de ce ar fi contat opinia ei, dar stătu un moment pe gînduri înainte de a răspunde:

– Da. Şi mi se mai pare şi o atitudine practică.

– Într-adevăr, se înăspri gura Evei. Ambiția cere spirit practic. Şi a fost o experiență îmbătătoare, s-o văd pe Bette Davis turnînd cafea, sau pe Rita Hayworth servind sandvişuri. Iar eu eram alături de ele. Acolo l-am cunoscut pe Charlie Gray.

Ringul de dans era plin de soldați şi fete drăguțe. Mirosurile de parfum, aftershave, fum şi cafea neagră umpleau aerul. Cînta Harry James, o bucată fierbinte. Evei îi plăcea să audă țipătul trompetei înălțîndu-se peste zarvă şi rîsete. După un schimb complet la braserie şi orele petrecute pe urmele agenților, o omorau picioarele. Şi nu-i ajuta nici faptul că pantofii pe care şi-i cumpărase la secondhand erau cu o jumătate de număr mai mici.

Se asigura ca oboseala să nu i se citească pe față. Nu puteai fi sigur niciodată cine trecea pe-acolo şi te observa. Nu se îndoia că era suficient să fie observată numai o dată, pentru a-şi începe ascensiunea.

Fumul plutea sub tavan, încolăcindu-se în jurul lămpilor în formă de roată a carului. Muzica devenise sentimentală. Uniformele şi rochiile festive se unduiau amestecate. Întrebîndu-se cît de curînd avea să-şi poată lua o pauză, Eve mai turnă o cafea, pentru încă un militar îndrăgostit de stele, şi-i zîmbi.

– Ai fost aici în fiecare seară, săptămîna asta.

Eve ridică privirea, studiindu-l pe bărbatul înalt şi ciolănos. În loc de uniformă, purta un costum gri de flanelă, care nu-i ascundea subțirimea umerilor. Părul blond îi era pieptănat pe spate din jurul chipului osos. Avea ochi mari şi căprui, căzuți ca ai unui cîine basset.

Îl recunoscu şi-şi mai săltă zîmbetul cu cîteva grade. Nu era un nume mare. Charlie Gray juca neabătut rolul amicului eroului. Dar avea un nume. Şi o observase.

– Participăm cu toții la efortul de război, domnule

Gray, ridică ea o mînă, pentru a-şi da la o parte din ochi o şuviţă lungă de păr. O cafea?

– Sigur, se rezemă Gray de bar, în timp ce Eve îi turna; privind-o cum lucra, scoase un pachet de Lucky Strike şi-şi aprinse una. Tocmai mi-am terminat schimbul de servit la mese şi m-am gîndit să vin la o conversaţie cu cea mai drăguţă fată din sala asta.

Eve nu roşi. Ar fi putut, dacă voia, dar alese o cale mai sofisticată.

– Miss Hayworth e la bucătărie.

– Mie-mi plac brunetele.

– Prima dumneavoastră soţie era blondă.

Gray rînji:

– Şi a doua la fel. De-asta-mi plac brunetele. Cum te cheamă, scumpo?

Îşi alesese deja numele, cu atenţie şi deliberare.

– Eve, răspunse ea. Eve Benedict.

Gray bănuia c-o încolţise. Tînără, cu ochii plini de stele, aşteptînd şansa de a fi descoperită.

– Şi vrei să apari în filme?

– Nu, îl privi ea drept în ochi, luîndu-i ţigara dintre degete, pentru a trage un fum, a-l sufla şi a i-o da înapoi. Voi apărea în filme.

Tonul pe care o spusese, expresia feţei, îl făcură să-şi mai revadă prima impresie. Intrigat, ridică ţigara la buze şi simţi vag gustul ei.

– De cînd eşti în oraş?

– De cinci luni, două săptămîni şi trei zile. Dar dumneavoastră?

– De-al naibii de mult.

Atras ca întotdeauna de o femeie iute la vorbă şi primejdioasă la înfăţişare, o măsură cu privirea. Purta un costum albastru, foarte discret, pe care trupul de dedesubt îl făcea să devină exploziv. Sîngele începu să-i circule mai repede prin vene. Cînd reveni cu privirea spre faţa ei şi-i văzu amuzamentul calm din expresie, ştiu că o dorea.

– Dansăm?

– Mai am o oră la cafele.

– Aştept.

În timp ce se îndepărta, Eve se întrebă dacă nu forţase mîna. Sau dacă o forţase îndeajuns. Reluă în minte fiecare cuvînt, fiecare gest, încercînd zeci de alte variante. În tot timpul cît turna cafelele, flirta cu tinerii militari săpuniţi şi lustruiţi. Nervii îi vibrau sub fiecare zîmbet senzual. La ieşirea din schimb, ieşi de după bar, cu aparentă nonşalanţă.

– Ce mers ai, comentă Charlie, apărînd lîngă ea, iar Eve expiră încet, uşurată.

– Mă ajută să ajung dintr-un loc în altul.

Păşiră pe ringul de dans, iar braţele lui o cuprinseră. Şi rămaseră astfel timp de aproape o oră.

– De unde eşti? murmură el.

– De nicăieri. M-am născut acum cinci luni, două săptămîni şi trei zile.

Charlie rîse, frecîndu-şi obrazul de părul ei.

– Şi-aşa eşti prea tînără pentru mine. N-o încurca şi mai rău.

Doamne, parcă ar fi ţinut în braţe sex – sex pur, vibrant.

– E cam cald aici.

– Îmi place căldura, îşi aruncă Eve capul pe spate, zîmbindu-i; era o expresie nouă, pe care tocmai o proba, cu surîsul pe jumătate, buzele abia despărţite, ochii înclinaţi alene sub pleapele coborîte; după felul cum i se strînseră degetele peste ale ei, presupuse că dădea rezultate.

– Dar am putea face o plimbare cu maşina, dacă vrei să te răcoreşti.

Conducea repede, cam nepăsător, şi o făcea să rîdă. Din cînd în cînd, deşuruba capacul unei ploşti argintii cu bourbon, din care lua înghiţituri mărunte, pe care Eve le refuza. Puţin cîte puţin, îl lăsă să-i smulgă informaţii – mărunţişuri pe care dorea ca el să le ştie. Încă nu reuşise să-şi găsească un agent, dar intrase într-un studiou şi era figurantă în „Calea cea grea", cu Ida Lupino şi

Dennis Morgan. Din majoritatea banilor cîştigaţi ca ospătăriţă îşi plătea cursurile de actorie. Era o investiţie: voia să fie profesionistă şi intenţiona să ajungă vedetă. Îl întrebă despre activitatea lui – interesînd-o nu cele mai strălucitoare stele cu care lucrase, ci munca propriu-zisă. Charlie băuse exact cît să fie atît flatat, cît şi protector. Cînd o lăsă la casa ei cu chirie, era îndrăgostit pînă peste urechi.

– Scumpo, eşti un bebeluş în pădure. Pe-aici bîntuie o droaie de lupi care-ar muri de poftă să ia o îmbucătură.

Cu ochii somnoroşi, Eve îşi rezemă capul de spătarul scaunului.

– Nimeni nu muşcă din mine... dacă nu vreau eu.

Cînd Charlie se aplecă s-o sărute, aşteptă ca gura lui să i-o atingă pe ea ei, după care se retrase şi deschise portiera maşinii.

– Mulţumesc pentru plimbare.

Îşi trecu o mînă prin păr, pornind spre uşa clădirii vechi şi cenuşii. Acolo se întoarse şi-i adresă un zîmbet de rămas bun peste umăr.

– Ne mai vedem, Charlie.

Florile au sosit a doua zi, o duzină de trandafiri roşii care le- au pus pe jăratic pe celelalte femei din pensiune. În timp ce-i aranja într-o vază împrumutată, Eve se gîndea la trandafiri nu ca la nişte flori, ci ca la primul ei triumf.

A dus-o la petreceri. Eve dădea la schimb bonuri de mîncare, cumpăra materiale şi-şi cosea rochii. Hainele erau o altă investiţie. Se asigura să fie doar puţin prea strîmte pentru ea. N-o deranja ideea de a-şi folosi trupul ca să obţină ceea ce dorea. În fond, era al ei.

Casele imense, armatele de servitori, femeile strălucitoare în blănuri şi mătăsuri, nimic din toate astea n-o impresiona. Nu-şi putea permite să se minuneze. Serile în localuri celebre n-o intimidau. A descoperit că putea afla multe în camera de toaletă de la Ciro – ce rol era distribuit, cine cu cine se culca, sau care actriţă era suspendată şi de ce. Privea, asculta, ţinea minte.

Prima oară cînd şi-a văzut fotografia în ziar, imortalizată după ce luase cina cu Charlie la „Romanoff's", a stat o oră încheiată criticîndu-şi părul, expresia feţei, postura.

Nu-i cerea lui Charlie nimic şi îl ţinea la distanţă, deşi îi devenea tot mai greu să le facă pe amîndouă. Ştia că dacă ar fi făcut măcar o aluzie de a-i aranja o probă de filmare, s-a fi conformat. La fel cum ştia şi că voia să se culce cu ea. Dorea proba, îl dorea şi pe el ca amant – dar înţelegea pe deplin valoarea alegerii momentului.

În Ajunul Crăciunului, Charlie a organizat o petrecere proprie. La cererea lui, Eve a sosit mai devreme în marele său conac de cărămidă din Beverly Hills. Satinul roşu o costase alocaţia de hrană pe-o săptămînă, dar Eve bănuia că rochia merita cheltuiala. Îi cuprindea strîns trupul, decoltată la piept, strîmtă pe şolduri. Îndrăznise să modifice modelul, tăind o fantă laterală – şi îndrăznise mai mult chiar, adăugînd o broşă cu strasuri în capătul tăieturii, ca să atragă atenţia.

– Arăţi delicios, comentă Charlie, plimbîndu-şi mîinile peste braţele ei goale, în timp ce stăteau în antreu. Nu ai etolă?

Finanţele ei nu-i permiseseră să-şi ia una asortată cu rochia.

– Am sîngele fierbinte, răspunse ea, oferindu-i un pachetel cu o fundă roşie strălucitoare deasupra. Sărbători fericite.

În pachet era o carte cu poezii de Byron, subţire şi terfelită. Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse, se simţea penibil şi nesigură.

– Am vrut să-ţi dăruiesc un lucru de-al meu, îi explică ea. Ceva care să însemne mult pentru mine.

Stîngace, căută o ţigară în poşetă.

– Ştiu că nu e mult, dar...

Charlie îşi puse o mînă peste ale ei, ca să i le liniştească.

– E foarte mult.

Insuportabil de înduioşat, îi eliberă mîinile pentru a-i

mîngîia obrazul cu degetele.

– Este pentru prima oară că-mi dai cu adevărat o parte din tine.

Cînd îşi coborî buzele peste ale ei, Eve simţi căldura şi dorinţa. De astă dată, nu se mai opuse cînd Charlie o sărută mai profund, stăruind peste gură. Se lăsă dusă de valul momentului, cuprinzîndu-l cu braţele, experimentînd cu limba. Înainte, n-o sărutaseră decît băieţi. Acesta era un bărbat, priceput şi flămînd, care ştia ce avea de făcut cu dorinţele lui. Îi simţi degetele lunecînd peste satin, înfierbîntînd pielea de dedesubt.

O, da, îşi spuse Eve, şi ea îl dorea. Oricît conta găsirea momentului oportun, dorinţa lor nu mai putea aştepta multă vreme. Prudentă, se retrase.

– Sărbătorile mă fac sentimentală, îngăimă ea.

Zîmbind, îi şterse rujul de pe buze. Charlie o apucă de încheietura mîinii, depunîndu-i un sărut în palmă.

– Hai cu mine sus.

Inima îi palpită în piept, spre propria ei surprindere. Niciodată nu i-o mai ceruse.

– Nu chiar atît de sentimentală, se chinui ea să-şi recapete echilibrul. Musafirii trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta.

– Îi fut în cur de musafiri.

Eve rîse, strecurîndu-şi o mînă pe sub braţul lui.

– Haide, Charlie, doar ştii că pe mine vrei să mă fuţi. Dar deocamdată ai să-mi torni un pahar de şampanie.

– Şi pe urmă?

– Există numai prezentul, Charlie. Marele prezent.

Intră agale printr-o uşă dublă, într-o încăpere întinsă unde se afla un brad de trei metri, cu beculeţe şi globuri colorate. Era camera unui bărbat şi numai din acest motiv îi plăcea. Mobila simplă şi cu linii drepte, fotoliile adînci şi confortabile. În căminul enorm dintr-un capăt al camerei vuia focul, iar barul prelung de mahon din celălalt capăt era bine garnisit. Eve se aşeză pe un taburet înalt de piele şi-şi scoase o ţigară.

– Barman, spuse ea, domnişoara vrea un pahar.

În timp ce Charlie destupa şi turna şampania, îl studie. Purta toxedo, iar costumul formal îi venea foarte bine. N-ar fi putut concura niciodată cu marile staruri ale momentului. Charlie Gray nu era Gable sau Grant, dar avea consistenţă şi farmec, şi respect pentru propria-i meserie.

– Eşti un om drăguţ, Charlie, ridică Eve paharul. În cinstea ta, primul meu prieten adevărat din meserie.

– În cinstea prezentului, replică el, atingîndu-i paharul cu al lui. Şi pentru ceea ce facem din el.

Ocoli barul, pentru a lua un cadou de sub pom.

– Nu e la fel de intim ca Byron, dar cînd l-am văzut, m-am gîndit la tine.

Eve puse ţigara în scrumieră pentru a deschide cutia. Colierul de diamante împrăştia scîntei verzi pe stratul de catifea neagră. În centru, ca un strop de sînge, strălucea un rubin enorm. Diamantele aveau formă de stele, iar rubinul, de lacrimă.

– O. Oh, Charlie...

– Să nu te prind că spui că nu trebuia.

Eve clătimnă din cap:

– Niciodată n-am folosit replici de-astea răsuflate.

Dar ochii i se umeziseră şi simţea un nod în gît.

– Voiam să spun că ai gusturi excelente. Ce naiba, nu-mi vine nici un răspuns inteligent. E uluitor.

– Şi tu la fel, scoase el colierul, trecîndu-şi-l printre degete. Cînd urci spre stele, Eve, pierzi sînge şi lacrimi. E un lucru pe care ar trebui să-l ţii minte.

I-l puse la gît şi îl încheie.

– Unele femei sînt născute pentru a purta diamante.

– Sînt convinsă că e cazul meu. Iar acum, voi face un gest foarte tipic.

Rîzînd, îşi scoase din poşetă pudriera. După ce o deschise, studie colierul în oglinjoara pătrată.

– Doamne. Fir-ar să fie, e superb.

Se răsuci pe taburet, să-l sărute.

– Mă simt ca o regină.

– Vreau să fii fericită, răspunse el, cuprinzîndu-i faţa

în mîini. Te iubesc, Eve.

Văzu surpriza apărîndu-i în ochi, urmată imediat de nefericire. Înghiţindu-şi o înjurătură, îşi lăsă mîinile să cadă.

– Mai am ceva pentru tine.

– Încă ceva?

Eve încercă să-şi păstreze vocea nepăsătoare. Ştiuse că o dorea, că ţinea la ea. Dar iubire? Nu voia s-o iubească, cînd ea nu-i putea răspunde cu acelaşi sentiment. Mai mult, nici nu voia să fie tentată să încerce. Mîna nu-i era complet sigură, cînd luă paharul cu şampanie.

– Îţi va fi cam greu să găseşti ceva mai presus de colierul ăsta.

– Dacă te cunosc atît de bine pe cît cred eu că te cunosc, asta îl va depăşi cu o milă.

Şi scoase o hîrtie din buzunarul de la piept al smokingului, punînd-o pe bar, lîngă ea.

– 12 ianuarie, ora zece dimineaţa, platoul 15, citi Eve; nedumerită, înălţă o sprînceană. Ce-i asta? Indicii pentru găsirea unei comori?

– Proba ta de filmare.

Îi văzu obrajii pălind şi ochii adumbrindu-se. Buzele îi tremurau întredeschise, dar nu făcu decît să clatine din cap. Înţelegînd perfect, zîmbi, dar fără ca surîsul să i se citească şi în ochi.

– Mda, bănuisem eu că va însemna pentru tine mai mult decît diamantele.

Şi ştia, deja, că odată ce o trimitea pe calea aceea, avea s-o ia la fugă, lăsîndu-l departe în urmă. Cu multă grijă, Eve împături hîrtia şi o introduse în poşetă.

– Îţi mulţumesc, Charlie. N-am să uit niciodată.

– M-am culcat cu el în aceeaşi noapte, încheie Eve încet; vocea i se îngroşase, dar în ochi nu i se vedeau lacrimi; nu mai vărsa lacrimi, altfel decît la indicaţia regizorului. A fost gentil, insuportabil de dulce şi foarte zguduit cînd a descoperit că era primul bărbat din viaţa mea.

O femeie nu uită niciodată primul amor. Iar amintirea asta rămîne nepreţuită, cînd timpul e generos. Şi am păstrat colierul la gît în timp ce făceam dragoste.

Rîse, luîndu-şi cafeaua răcită.

– Pe urmă, am mai băut şampanie şi iarăşi am făcut dragoste. Îmi place să cred că în noaptea aceea i-am dat mai mult decît sex, precum şi în celelalte nopţi din acele două săptămîni cînd am fost amanţi. Avea treizeci şi doi de ani. Presa studiourilor îi tunsese patru ani din ăştia, dar mi-a spus el. Charlie Gray nu avea nici o minciună în sufiet.

Cu un oftat, puse cafeaua la loc şi-şi privi mîinile.

– M-a instruit chiar el pentru proba de filmare. Era un actor talentat, subapreciat încontinuu la vremea lui. Peste două luni, am primit un rol în următorul lui film.

Cînd tăcerea se prelungi, Julia puse deoparte carnetul. Nu mai avea nevoie de el. Nu putea uita nimic din dimineaţa aceea.

– „Vieţi disperate", cu Michael Torrent şi Gloria Mitchell. Aţi jucat-o pe Cecil, femeia fatală care îl seduce şi-l trădează pe tînărul avocat idealist al lui Torrent. Unul dintre cele mai erotice momente pe ecran, atunci ca şi acum, a fost cel cînd aţi intrat în cabinetul lui, v-aţi aşezat pe birou şi i-aţi scos cravata.

– Am avut optsprezece minute, pe ecran, şi am profitat de ele la maximum. Mi-au spus să vînd sex, şi l-am vîndut cu găleţile.

Ridic din umeri.

– Filmul n-a pus lumea pe foc. Acum, se difuzează prin cablu la trei noaptea. Totuşi, am făcut destulă impresie pentru ca studioul să mă împingă imediat într-un nou rol de boarfă. Eram cel mai nou sex-simbol al Hollywoodului – un chilipir pentru ei, fiindcă lucram pe contract. Dar nu le port pică, nici chiar azi. Am cîştigat mult din acel prim film.

– Inclusiv un soţ.

– A, da, prima mea greşeală, ridică ea din umeri, nepăsătoare, cu un surîs subţire. Christoase, Michael

avea o față splendidă. Dar o minte de oaie. Cînd eram în așternut, totul mergea perfect. Încercam să leg o conversație? Un căcat.

Începu să bată cu degetele în lemnul de trandafir.

– Charlie îl bătea de departe ca actor, dar Michael avea fața, prezența. Și-acum mă nemulțumește să mă gîndesc că am fost atît de proastă încît să cred că boul ăla avea vreo legătură cu bărbații pe care-i întruchipa pe ecran.

– Și Charlie Gray? o privi Julia atentă. S-a sinucis.

– Era la pămînt cu finanțele, iar cariera i se împotmolise. Totuși, oamenilor le-a fost greu să creadă că doar printr-o simplă coincidență s-a împușcat în ziua cînd m-am măritat eu cu Michael Torrent.

Vocea îi rămase plată, ochii calmi, privind-o pe Julia.

– Dacă-mi pare rău? Da. Charlie era unul la un milion, și l-am iubit. Niciodată așa cum m-a iubit el pe mine, dar l-am iubit totuși. Dacă mă învinuiesc? Nu. Am hotărît singuri, Charlie și cu mine. Supraviețuitorii trăiesc cu propriile lor hotărîri.

Înclină capul.

– Nu-i așa, Julia?

4

Așa era, își spuse Julia, mai tîrziu. Ca să supraviețuiești, îți asumai propriile hotărîri, dar le și plăteai. Se întreba cum plătise Eve.

Din locul unde stătea ea, la o masă cu placă de sticlă și umbrelă, pe terasa casei de oaspeți, se părea că Eve Benedict nu culesese decît roade fericite. În timp ce lucra la însemnările ei, era înconjurată de copaci umbroși și aromă de iasomie. Aerul murmura – ecoul îndepărtat al unei mașini de tuns iarba, dincolo de pîlcul palmierilor, zumzetul albinelor îmbătate cu nectar, sfîrîitul aripilor

unei păsări colibri care ciugulea dintr-un hibisc din apropiere. În jurul ei nu se vedeau decît privilegii şi lux. Dar, îşi spunea Julia, oamenii care împărţeau toate acele desfătări cu Eve erau plătiţi ca s-o facă. În mijlocul lor se afla o femeie care atinsese culmi după culmi, numai pentru a fi singură. Dureros preţ al succesului.

Totuşi, Julia nu vedea în Eve o femeie care suferise de pe urma regretelor, ci una ce le acoperise cu straturi-straturi de succese. Julia făcuse lista oamenilor pe care dorea să-i intervieveze – foşti soţi, amanţi de ocazie, angajaţi din trecut. Eve îi aprobase cu o simplă ridicare din umeri. Îngîndurată, Julia încercui de două ori numele lui Charlie Gray. Dorea să discute cu oameni care-l cunoscuseră, oameni care puteau vorbi despre relaţia lui cu Eve şi dintr-un alt punct de vedere.

Sorbi din sucul de la gheaţă, apoi începu să scrie.

E imperfectă, desiur. Unde există generozitate, se găseşte şi egoism. Unde se găseşte bunătate, există şi o desconsiderație neglijentă faţă de sentimente. Poate fi brutală, rece, obtuză, dură – umană. Defectele o fac pe femeia din culise la fel de fascinantă şi vitală ca toate femeile pe care le-a interpretat pe ecran. Are o forţă cutremurătoare. I se simte în ochi, în glas, în fiecare gest al trupului ei disciplinat. Viaţa, pare-se, e o provocare, un rol pe care a acceptat să-l joace cu multă vervă – şi unul în care nu acceptă regia nimănui. Toate acrocurile sau secvenţele ratate cad numai în răspunerea ei. Nu învinuieşte pe nimeni. Dincolo de talent, de frumuseţe, de vocea aceea insinuantă şi senzuală sau de inteligenţa pătrunzătoare, merită să fie admirată pentru neabătutul simţ de ea însăşi.

– Nu-ţi pierzi timpul.

Julia tresări, întorcînd apoi imediat capul pentru a privi în spatele ei. Nu-l auzise pe Paul apropiindu-se, habar n-avea de cît timp stătea citind peste umărul ei. Cu un gest deliberat, îşi întoarse caietul cu faţa în jos.

Spirala de sîrmă a cotorului ţăcăni ascuţit pe sticlă.

– Spune-mi, domnule Winthrop, ce i-ai face cuiva care ţi-ar citi nepotfit manuscrisele?

Paul zîmbi, instalîndu-se dezinvolt în fotoliul din faţa ei.

– I-aş tăia toate degeţelele alea băgăreţe. Dar, în fond, eu sînt cunoscut pentru temperamentul meu irascibil.

Luă paharul ei şi sorbi.

– Dar tu?

– Oamenii par să mă creadă destul de ponderată. Adeseori, se înşeală.

Nu-i plăcea că venise. O întrerupsese din lucru şi-i invadase intimitatea. Era îmbrăcată în şort şi tricou, desculţă, cu părul legat într-o coadă de cal dezordonată. Imaginea atent compusă se dusese dracului, iar pe Julia o nemulţumea că era surprinsă arătînd aşa cum era ea însăşi. Privi cu subînţeles spre paharul pe care Paul îl ridica din nou la buze.

– Să-ţi aduc şi dumitale unul?

– Nu, ăsta îmi convine.

Vizibila ei jenă îl amuza, şi-i plăcea faptul că se lăsa atît de uşor scoasă din sărite.

– I-ai luat Evei primul interviu.

– Ieri.

Paul scoase o havană, dînd clar de înţeles că n-avea de gînd să plece prea curînd. Julia observă că avea palmele late şi degetele lungi. Mîini mai potrivite pentru a manevra lingura de argint cu care se născuse în gură, fără îndoială, decît să meşteşugească omoruri complexe, adeseori hidoase, pentru paginile cărţilor lui.

– Sînt conştientă că nu stau într-un birou, spetindu-mă cu munca, îi spuse Julia. Totuşi, lucrez.

– Da, văd şi eu, zîmbi Paul amabil; era nevoie de mai mult ca să scape de el. Te interesează să-mi împărtăşeşti impresiile după primul interviu?

– Nu.

Nedescurajat, îşi aprinse trabucul, apoi îşi petrecu un braţ peste spătarul fotoliului din fier forjat.

– Pentru o persoană care are nevoie de cooperarea mea, eşti foarte neprietenoasă.

– Pentru o persoană care îmi desconsideră munca, eşti foarte insistent.

– Nu munca ta.

Cu picioarele întinse, încrucişate comod la glezne, Paul trase încet din havană, apoi suflă fumul. Mirosul de tutun se răspîndi prin aer, înţepător, de o masculinitate insinuantă. Se infiltra prin parfumul fiorilor, ca braţul unui bărbat pe după talia unei femei nehotărîte.

– Nu-ţi dezaprob decît actualul proiect. Am şi eu interese investite în el.

Ochii, înţelese Julia, erau aceia care-i confereau cea mai mare atracţie – şi, prin urmare, cea mai mare problemă a ei. Nu culoarea lor, deşi unele femei s-ar fi simţit înclinate să ofteze la vederea acelui albastru profund, plin de vitalitate. Expresia, incredibila lor intensitate, era cea care-o făcea pe Julia să simtă că Paul nu se uita la ea, ci în ea.

O privire de vînător, conchise Julia, iar ea nu avea de gînd să fie prada nici unui bărbat.

– Dacă eşti îngrijorat că voi scrie ceva nemăgulitor despre dumneata, nu-ţi face griji. Locul dumitale în biografia Evei nu va ocupa, probabil, mai mult decît un fragment de capitol.

Ca între scriitori, ar fi fost o insultă excelentă, dacă orgoliul lui conta cu ceva. Paul rîse, plăcînd-o şi mai mult pentru asta.

– Spune-mi ceva, Jules, e vorba doar de mine, sau de toţi bărbaţii?

Folosirea poreclei o descumpăni aproape la fel de tare ca întrebarea. Era ca o sărutare în locul unei strîngeri de mînă.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ba cum să nu, zîmbi Paul ceva mai prietenos, continuînd însă s-o sfideze din ochi. Încă n-am reuşit să-mi smulg toate micile săgeţi ascuţite de prima oară cînd te-am întîlnit.

Julia îşi făcu de lucru cu pixul, dorindu-şi s-o fi lăsat în pace. Era mult prea relaxat, acum, ceea ce o făcea să fie cu atît mai încordată. Oamenii cu o încredere în ei înşişi ca a lui o făceau întotdeauna să şi-o caute orbeşte pe a ei.

– Din cîte-mi amintesc, dumneata ai lansat primul atac.

– Poate.

Paul se legănă cu fotoliul, privind-o. Nu, încă nu-i ştia măsura, dar avea s-o afle.

Julia se încruntă, cînd Paul se ridică să arunce mucul havanei într-o găleată cu nisip, la marginea terasei. Avea un trup periculos, observă, numai muşchi svelţi şi graţie. Un trup de scrimeur. Întrucît nu era genul care să se lase încolţit, o femeie inteligentă trebuia să-i facă faţă păstrîndu-şi imaginaţia în spatele uşilor închise. Iar Julia se considera o femeie inteligentă.

– Va trebui să încheiem un soi de armistiţiu. De dragul Evei.

– Nu văd de ce. Întrucît eşti ocupat, şi eu la fel, mă îndoiesc că ne vom ciocni unul de altul destul de des ca să ne trebuiască steaguri albe.

– Te înşeli, reveni Paul la masă, dar fără să se aşeze; rămase în schimb lîngă Julia, cu degetele mari agăţate în buzunare. Spre binele Evei, va trebui să stau cu ochii pe tine. Şi, cred, şi spre binele meu propriu.

Pixul Juliei căzu ţăcănind pe placa de sticlă a mesei. Îl lăsă acolo, înlănţuindu-şi nervoasă degetele.

– Dacă ăsta se vrea un fel de avans prin învăluire...

– Îmi placi mai mult aşa, o întrerupse el. Desculţă şi fistîcită. Femeia pe care am întîlnit-o în seara aceea mă intriga şi mă intimida.

Julia simţea mici şocuri faţă de care fusese sigură că devenise imună. Era posibil, îşi reaminti ea, să simtă o atracţie sexuală faţă de un bărbat antipatic. Şi la fel de posibil îi era să reziste.

– Sînt aceeaşi, cu sau fără pantofi în picioare.

– Ba deloc, se aşeză el din nou, rezemîndu-şi coa-

tele pe masă, cu bărbia proptită pe mîinile împreunate, în timp ce o studia. Nu crezi că ar fi o plictiseală de moarte să te trezeşti în fiecare dimineaţă din viaţa ta fiind exact aceeaşi persoană?

Era genul de întrebare care-i plăcea, căreia ar fi fost domică să-i răspundă şi s-o exploreze. Cu el, însă, era sigură că orice explorare ar fi sfîrşit pe un teren mlăştinos. Îşi întoarse caietul iarăşi cu faţa în sus, dînd paginile pînă ajunse la una liberă.

– Din moment ce tot eşti aici şi ai chef de conversaţie, poate-mi dai acum interviul ăla.

– Nu. Pentru asta va trebui să aşteptăm, să vedem cum evoluează lucrurile.

Paul ştia că era încăpăţînat şi-i făcea mare plăcere.

– Care lucruri?

Zîmbi:

– Lucruri de tot felul, Julia.

Se auzi bufnitura unei uşi trîntite şi un strigăt copilăresc.

– Fiul meu, îşi strînse Julia grăbită însemnările, ridicîndu-se în picioare. Dacă mă scuzi, acum trebuie să...

Dar Brandon năvălea deja pe uşa din spate, ieşind pe terasă. Purta o şapcă portocalie fluorescentă cu cozorocul întors la spate, blugi largi, un tricou cu Mickey Mouse şi pantofi cu bombeurile roase. Zîmbetul aproape că-i despica în două chipul nespălat.

– Am marcat două coşuri la sport, anunţă el.

– Eroul meu.

Întinse braţele spre el, iar Paul o văzu schimbîndu-se din nou. Nu mai avea nimic din eleganţa rece, nici din vulnerabilitatea nervoasă, ci numai căldură curată. I se simţea în ochi, în zîmbet, cînd îşi cuprinse fiul cu un braţ pe după umeri. Îl strînse lîngă ea. Subtilul limbaj al trupului spunea foarte clar: e al meu.

– Brandon, dumnealui e domnul Winthrop.

– 'lut, zîmbi Brandon din nou, arătîndu-şi două goluri între dinţi.

– Pe ce poziţie ai jucat?

La auzul întrebării, ochii băiatului se luminară.

– Fundaş centru. Nu sînt foarte înalt, dar sînt rapid.

– Am şi eu un coş acasă. Va trebui să fii odată şi să-mi arăţi mişcările.

– Zău? numai că nu dansă în loc Brandon, privindu-şi mama în aşteptarea aprobării. Pot?

– Mai vedem, îl trase ea de şapcă. Lecţiile?

– Doar puţin vocabular şi nişte tîmpite de împărţiri lungi.

Pe care se simţea dator să le amîne pînă în ultimul moment posibil.

– Pot să beau un suc?

– Merg să-ţi aduc.

– Ăsta-i pentru tine, scoase Brandon un plic din buzunar, după care se întoarse iarăşi spre Paul. Mergeţi vreodată să vă uitaţi la Lakers, şi la alţii?

– Din cînd în cînd.

Julia îi lăsă să discute despre coşuri marcate şi meciuri pierdute. Umplu un pahar cu gheaţă, aşa cum îi plăcea lui Brandon, şi adăugă suc. Deşi o nemulţumea, mai umplu unul pentru Paul şi adăugă o farfurie cu fursecuri. Grosolănia pe care ar fi preferat să i-o servească nu i-ar fi dat un bun exemplu fiului ei.

După ce puse lucrurile pe o tavă, privi spre plicul pe care-l aruncase pe bufet. Numele ei era înscris deasupra cu majuscule groase. Încruntîndu-se, îl luă din nou. Presupusese că era un referat de la profesoara lui Brandon. După ce îl deschise, cînd citi scurtul mesaj, simţi că sîngele îi fugea din obraji.

CURIOZITATEA A OMORÎT PISICA.

Era o prostie. Citi din nou cuvintele, spunîndu-şi că erau prosteşti, dar foaia de hîrtie îi tremura în mînă. Cine i-ar fi trimis un asemenea mesaj, şi de ce? Era oare un soi de avertisment, sau o ameninţare? Vîrî hîrtia în buzunar. Nu exista nici un motiv pentru ca o asemenea frază aiurită şi răsuflată s-o sperie.

După ce aşteptă un moment să se liniştească, luă tava şi reveni afară, unde Paul se aşezase din nou, regalîndu-l pe Brandon cu relatarea fază cu fază a unui meci al echipei Lakers.

– I-am văzut şi noi pe Knicks odată, îl informă băiatul. Da' pe Mami n-o prea interesează. Ea se pricepe mai bine la baseball, adăugă el, pe ton de scuză.

Paul ridică privirea şi zîmbetul îi pieri de pe buze în momentul cînd văzu faţa Juliei.

– Vreo problemă?

– Nu. Două fursecuri, campionule, spuse ea, cînd Brandon se repezi spre farfurie.

– Domnul Winthrop a fost la o mulţime de meciuri, declară Brandon, îndesîndu-şi în gură primul fursec. L-a cunoscut pe Laryy Bird şi pe alţii.

– Ce frumos.

– Nici nu ştie cine-i ăla, şopti Brandon; zîmbi, ca între bărbaţi, apoi îşi împinse fursecul pe gît cu suc. Ea le are mai mult pe-alea pentru fete.

Din gura copiilor, meditä Paul, se puteau obţine unele răspunsuri.

– Ca de pildă?

– Păi, alese Brandon încă un fursec, gîndindu-se. Ştiţi, filme vechi, unde oamenii stau tot timpul şi se uită unii la alţii. Şi flori. E nebună după flori.

Julia zîmbi vag.

– Să vă las cu vinul şi trabucele, domnilor?

– Merge să-ţi placă florile, dacă eşti fată, o linişti Brandon.

– Micul meu misogin personal.

Julia aşteptă să termine de înghiţit sucul, apoi îi aminti:

– Lecţiile.

– Dar n-aş putea să...

– N-n.

– Nu pot să sufăr idioţenia aia de vocabular.

– Nici eu nu pot suferi matematica, îi dădu ea un bobîrnac în nas. Fă-o pe-aia mai întîi, şi pe urmă te ajut

eu la vocabular.

– Okay.

Ştia că, dacă o convingea să aştepte pînă după cină, pe urmă pierdea programul la televizor. Ori aşa, ori invers, nu era chip să cîştige.

– Mai vorbim, îi spuse el lui Paul.

– Sigur.

Paul aşteptă pînă cînd uşa cu plasă se trînti.

– Simpatic puşti.

– Ştiu. Îmi cer scuze, dar trebuie să mă duc în casă şi să-l supraveghez.

– O clipă, se ridică el. Ce s-a întîmplat, Julia?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Punîndu-i o mînă sub bărbie, Paul o ţinu nemişcată. Avea degetele calde, tari, cu vîrfurile înăsprite de muncă sau de vreun sport bărbătesc. Julia trebui să-şi înfrîngă impulsul de a se smulge din loc.

– La unii oameni, tot ce simt le iese pe ochi. Eşti speriată. Ce este?

Nu-i plăcea deloc că voia să-i spună, voia să-i împărtăşească întîmplarea. De peste zece ani, îşi rezola singură problemele.

– Împărţirea lungă, spuse ea într-o doară. Mă sperie îngrozitor.

Paul fu surprins de propria-i dezamăgire, dar îşi lăsă mîna să cadă.

– În regulă. Cred că încă nu ai destule motive pentru a avea încredere în mine, deocamdată. Dă-mi un telefon, să stabilim interviul ăla.

– Bine.

După ce Paul porni înapoi spre casa principală, Julia se aşeză în fotoliu. nu avea nevoie de ajutor – nici de-al lui, nici de-al altcuiva, – fiindcă nu era nimic în neregulă. Cu degete sigure, scoase din buzunar hîrtia mototolită, o netezi şi o mai citi odată.

Oftînd prelung, se ridică şi începu să pună la loc lucrurile pe tavă. A se baza pe alţii era întotdeauna o greşeală – una pe care nu voia s-o comită. Dar dorea ca

Paul Winthrop să fi găsit vreun alt loc unde să lenevească o oră în după-amiaza aceea.

În timp ce Brandon se bălăcea în cada de la etaj, Julia își turnă cu indulgență un singur pahar de vin din sticla de Pouilly Fum pe care i-o trimisese Eve. De vreme ce gazda ei dorea să se simtă bine în ospeție, Julia se hotărîse să se conformeze. Dar, chiar şi cînd bău vinul auriu palid dintr-un pahar de cristal, continuă să se frămînte cu gîndul la hîrtia din buzunar.

Oare Paul i-o lăsase? Analiză ideea în minte, apoi o respinse. Era o manevră mult prea indirectă pentru un om ca Paul Winthrop. În orice caz, n-avea idee cîți oameni intraseră pe poarta cea mare de fier în ziua aceea, dintre care oricine ar fi putut lăsa plicul pe prag.

Şi nu ştia destul despre oamenii care locuiau dincoace de aceeaşi poartă de fier.

Privind pe fereastra bucătăriei, văzu lumina aprinsă în apartamentul de deasupra garajului. Lyle, şoferul cel cu umeri lați şi şolduri înguste. Julia îl descifrase imediat ca fiind genul de om care se considera armăsarul Vestului. Oare el şi Eve... Nu. Eve îşi putea face de cap cu bărbații, dar niciodată cu unul ca Lyle.

Travers. Servitoarea se învîrtea peste tot bosumflată, cu dezaprobarea țuguindu-i şi mai mult buzele oricum strînse. Nu încăpea nici o îndoială că preferase s-o antipatizeze pe Julia de la prima vedere. Şi, din moment ce Julia se îndoia că numai parfumul ei o nemulțumea pe servitoare, era evident că nu mai rămînea decît motivul pentru care venise. Poate Travers crezuse că un bilet criptic şi anonim avea s-o trimită înapoi în Connecticut mîncînd pămîntul. Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi spuse Julia, sorbind din vin, pe biata femeie o aştepta o mare dezamăgire.

Mai era, apoi, Nina. Eficientă şi şic. De ce s-ar fi mulțumit o asemenea femeie să-şi subjuge viața în fața alteia? Informațiile generale pe care le adunase Julia despre Nina erau puține. Veterană de cincisprezece ani

a lumii Evei, era necăsătorită şi fără copii. La cină, reuşise pe nesimţite să asigure pacea. Era oare îngrijorată că publicarea poveştii Evei ar fi perturbat irevocabil acea pace?

Chiar în timp ce se gîndea la ea, Julia o zări pe Nina venind cu pas vioi pe cărare, cu o cutie mare de carton.

Deschise uşa bucătăriei:

– Un transport special?

Rîzînd cu sufletul la gură, Nina introduse cutia pe uşă.

– Ţi-am spus că sînt catîrul de povară.

Gemu puţin, cînd puse cutia pe masa din bucătărie.

– Eve mi-a cerut să-ţi adun chestiile-astea. Fotografii, tăieturi din ziare, instantanee de studio. S-a gîndit că poate- ţi vor fi de folos.

Imediat curioasă, Julia deschise capacul.

– A, da! ridică ea încîntată o veche fotografie de reclamă a Evei – senzuală, insinuantă, înfăşurată în jurul unui zdrobitor de chipeş Michael Torrent. Începu să scotocească prin cutie.

Spre meritul ei, Nina nu se strîmbă decît foarte discret, în timp ce Julia îi distrugea toată ordinea în care le aranjase.

– E minunat, scoase Julia un instantaneu oarecare, puţin cam decolorat, cam ros pe margini; inima ei de femeie tresări emoţionată. O, Doamne, e Gable.

– Da, fotografiat aici, lîngă piscină, la o petrecere de-a Evei. Era chiar înainte de a filma „Inadaptaţii" Înainte de a muri.

– Spune-i că-mi vor ajuta nu numai la carte, dar vor fi şi o distracţie extraordinară. Mă simt ca un copil într-o fabrică de ciocolată.

– Atunci, te las să te delectezi.

– Stai, făcu Julia un efort să se întoarcă dinspre cutia cu bunătăţi, înainte ca Nina să deschidă uşa. Ai cîteva minute?

Din obişnuinţă, Nina se uită la ceas.

– Bineînţeles. Vrei să ne uităm împreună la unele

dintre fotografii?

– Nu, de fapt, aş dori un interviu. Va fi scurt, adăugă ea în grabă, cînd văzu o expresie evazivă trecînd peste faţa Ninei. Ştiu cît de ocupată eşti şi sînt dezolată că-ţi răpesc din timp în orele de lucru.

Julia zîmbi, felicitîndu-se. Fusese inspirasă să răstălmăcească situaţia astfel încît ea să pară cea incomodată.

– Merg să-mi iau reportofonul. Te rog, toarnă-ţi un pahar de vin.

Şi ieşi grăbită, nelăsîndu-i Ninei timp să accepte sau s-o refuze.

Cînd reveni, Nina îşi turnase un pahar, îl umpluse şi pe al Juliei şi se aşezase. Zîmbi, ca orice femeie frumoasă obişnuită să jongleze cu timpul ei pentru a-i face pe plac altcuiva.

– Eve mi-a cerut să cooperez, dar ca să-ţi spun adevărul, Julia, nu-mi trece prin minte nici un lucru care te-ar putea interesa.

– Lasă asta în seama mea.

Julia îşi deschise caietul, punînd şi reportofonul în funcţiune. Ştia să recunoască interlocutorii ezitanţi. Nu însemna decît că trebuia să scormonească mai cu blîndeţe. Menţinîndu-şi tonul nepăsător, începu:

– Nina, îţi dai desigur seama cît de fascinaţi vor fi oamenii să afle despre programul zilnic al Evei Benedict. Ce mănîncă la micul dejun, ce fel de muzică preferă, dacă ia seara o gustare în faţa televizorului. Dar pe multe dintre astea le pot afla singură şi nu vreau să-ţi ocup timpul cu fleacuri.

Zîmbetul politicos al Ninei rămase la locul lui.

– Cum spuneam, Eve mi-a cerut să cooperez.

– Îţi sînt recunoscătoare. Ceea ce-aş dori să aud sînt gîndurile tale despre ea ca persoană. În calitatea ta de om care a colaborat îndeaproape cu ea timp de cincisprezece ani, probabil că o cunoşti mai bine decît aproape oricine.

– Mi-ar plăcea să cred că avem şi o relaţie de prie-

tenie, pe lîngă cea de colaborare.

– E dificil să locuieşti şi să lucrezi în aceeaşi casă cu o fiinţă care, conform propriei ei definiţii, e foarte pretenţioasă?

– Nu mi s-a părut niciodată dificil, înclină Nina capul într-o parte, sorbind din vin. Provocator, desigur. De-a lungul anilor, Eve mi-a oferit o mulţime de provocări.

– Care ai zice că a fost cea mai memorabilă?

– A, asta-i uşor, rîse Nina. Acu' vreo cinci ani, în timp ce filma la „Arşiţa", s-a hotărît să dea o petrecere. Nu pare deloc neobişnuit. Eve moare după petreceri. Dar o încîntaseră atît de tare filmările în decor natural la Nassau, încît a insistat să organizăm petrecerea pe o insulă – şi voia să fie gata în două săptămîni.

Amintirea o făcuse să-şi înlocuiască zîmbetul de politeţe cu unul sincer.

– Ai încercat vreodată să închiriezi o insulă întreagă în Caraibe, Julia?

– N-aş putea spune că da.

– Sînt tot felul de complicaţii – mai ales dacă vrei să ai anumite aranjamente moderne, cum ar fi un adăpost, curent electric, instalaţii sanitare. Am reuşit să găsesc una, un locşor felicios la vreo treizeci şi cinci de mile în largul coastelor insulei St. Thomas. Am adus cu avioanele dinamuri, în eventualitatea unor furtuni tropicale. Apoi, bineînţeles, a fost logistica transportului alimentelor, al băuturilor, veselei, argintăriei, mijloacelor de divertisment. Mese, scaune. Gheaţă.

Închise ochii.

– Cantităţi incredibile de gheaţă.

– Şi cum aţi reuşit?

Nina deschise ochii din nou:

– Pe calea aerului şi a apei. Şi cu dinţii şi unghiile mele. Trei zile am stat acolo, cu tîmplarii – Eve voia să se construiască două cabane – cu grădinarii – voia un aspect mai luxuriant, mai tropical – şi cu nişte furnizori foarte arţăgoşi. A fost... în fine, una dintre ideile ei cele mai interesante.

Fascinată, lăsînd întreaga imagine să i se formeze în minte, Julia îşi rezemă bărbia în palmă.

– Şi, cum a fost petrecerea?

– Un succes nebun. Destul rom ca să plutească pe el un crucişător, muzică băştinaşă – şi Eve, arătînd ca regina insulei, într-un sarong de mătase albastră.

– Spune-mi un lucru, de unde poţi afla cum să închiriezi o insulă?

– Din încercări şi greşeli repetate. Cu Eve, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi, aşa că te pregăteşti pentru orice. Am urmat cursuri de drept, contabilitate, decoraţiuni, afaceri imobiliare şi baluri – printre altele.

– Şi în toate cursurile astea, n-a apărut niciodată vreunul care să te ispitească să mergi mai departe, să urmezi o altă carieră?

– Nu, răspunse Nina, fără nici o clipă de ezitare. N-aş părăsi-o niciodată pe Eve.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru ea?

Nina privi în paharul cu vin. Încet, încercui cu degetul buza paharului.

– Ştiu că ar putea să pară melodramatic, dar Eve mi-a salvat viaţa.

– Literalmente?

– Absolut literalmente, ridică ea din umeri, ca şi cum şi-ar fi alungat orice îndoieli, înainte de a continua. Nu există mulţi oameni care să-mi cunoască trecutul. Prefer să păstrez discreţia, dar ştiu că Eve e hotărîtă să spună toată povestea. Cred că e mai bine să ţi-o spun chiar eu.

– De obicei aşa e mai bine.

– Mama mea era o femeie slabă, care trecea de la un bărbat la altul. Aveam foate puţini bani, locuiam în camere cu chirie.

– Şi tatăl tău?

– Ne părăsise. Eram foarte mică, cînd mama s-a recăsătorit. Cu un şofer de camion, care era mai mult plecat de-acasă. A reieşit că era o binecuvîntare.

Durerea din vocea ei avea rădăcini adînci. Nina începu să-şi strîngă şi să-şi desfacă degetele pe piciorul

paharului, continuînd să privească vinul ca şi cum ar fi ascuns un secret.

– O duceam puţin mai bine financiar, şi a mers... o vreme... pînă cînd n-am mai fost chiar aît de mică.

Ridică ochii, cu mare efort.

– Aveam treisprezece ani, cînd m-a violat.

– O, Nina...

Julia simţi junghiul de durere îngheţată, genul pe care-l simte orice femeie cînd aude despre violuri.

– Îmi pare rău, întinse ea instinctiv mîna, luîndu-i-o pe a Ninei. Îmi pare atît de rău.

– După aia, am început să fug de-acasă, continuă Nina, părînd să-şi găsească mîngîierea în strînsoarea puternică a degetelor Juliei. Cu primele două ocazii, m-am întors din proprie iniţiativă, zîmbi ea vag. Nu aveam unde să mă duce. Pe urmă, au început să mă aducă alţii.

– Şi mama ta?

– Nu m-a crezut. N-o interesa să mă creadă. Nu i-ar fi convenit să ştie că fiica ei îi făcea concurenţă.

– Dar e monstruos.

– Aşa e realitatea, de multe ori. Nu detaliile contează, urmă ea. Pînă la urmă, am fugit definitiv. Am minţit în legătură cu vîrsta, mi-am găsit o slujbă ca ospătăriţă de cocktail, am reuşit să ajung administrator de local.

Începuse să vorbească mai repede, nu ca şi cum ar fi trecut peste tot ceea ce fusese mai rău, ci ca pentru a ajunge odată la capăt.

– Experienţele trecute mă ajutau să stau concentrată asupra muncii. Nici o întîlnire, nici o distracţie. Şi atunci, am comis o greşeală. M-am îndrăgostit. Aveam aproape treizeci de ani, şi m-a lovit rău de tot.

Ceva îi licări în ochi – lacrimi sau amintiri de demult – acoperite rapid de gene, cînd ridică paharul la buze.

– A fost minunat cu mine, generos, atent, blînd. Voia să ne căsătorim, dar eu am lăsat ca trecutul meu să ne ruineze amîndurora planurile. Într-o noapte, furios că nu voiam să-i dau un răspuns sigur, a ieşit din apartamentul meu. Şi a murit într-un accident de maşină.

Îşi retrase mîna dintr-a Juliei.

– M-am prăbuşit. Am încercat să mă sinucid. Atunci am cunoscut-o pe Eve. Făcea repetiţii pentru rolul soţiei sinucigaşe din „Întuneric în zori" Eu rasolisem treaba, nu înghiţisem destule pastile şi eram în spital, sub observaţie. A vorbit cu mine, m-a ascultat. Poate că începuse doar sub forma interesului unei actriţe pentru un tip de personaj, dar a revenit. M-a întrebat dacă voiam să-mi irosesc viaţa cu regrete, sau să le folosesc pentru viitorul meu. Am urlat la ea, am înjurat-o. Mi-a lăsat numărul de telefon şi mi-a spus s-o sun dacă mă hotăram să-mi fac un rost în viaţă. Apoi a ieşit, în stilul ăla al ei gen lua-v-ar dracu' pe toţi. Pînă la urmă, am căutat-o. Mi-a oferit un cămin, o slujbă şi viaţa mea.

Bău restul de vin.

– Şi de-asta îi închiriez insule, sau fac orice altceva îmi cere.

Peste cîteva ore, Julia era încă trează. Povestea pe care i-o spusese Nina nu-i dădea pace. Eve Benedict cea privată era mult mai complexă decît cea publică. Cîţi oameni şi-ar fi asumat tragedia unui străin şi ar fi găsit o cale de a-i reda speranţa? Nu doar completînd un cec. Era uşor de făcut, cînd există bani. Nu doar ţinînd discursuri. Cuvintele nu costă nimic. Ci deschizînd cea mai intimă încăpere, inima.

Ambiţia Juliei pentru carte începea să se strecoare pe o cărare nouă. Nu mai era doar o poveste pe care voia s-o spună, ci una pe care avea nevoie s-o spună.

În timp ce începeau să i se formeze planurile de perspectivă, se gîndea la hîrtia pe care continua s-o aibă în buzunar. O interesa mai mult, acum, după ce Brandon îi răspunsese la întrebarea aruncată într-o doară, spunîndu-i că găsise plicul în faţa uşii. Îşi trecu degetele peste pagină, apoi le retrase, înainte de a ceda pornirii de a scoate hîrtia şi a o reciti. Era mai bine s-o uite, îşi spuse ea.

Noaptea devenea tot mai răcoroasă. O briză cu mi-

resme de trandafiri fremăta prin frunziş. În depărtare, păuniţa ţipa. Cu toate că-i recunoscu glasul, se cutremură. Fu nevoită să-şi readucă aminte că singurul pericol cu care se confrunta era prea marea obişnuinţă cu luxul.

Slabe şanse, îşi spuse Julia, aplecîndu-se să ridice una dintre sandalele pe care şi le aruncase din picioare. Nu se considera genul de femeie care să se simtă bine în blănuri de hermină şi diamante. Unele erau născute pentru aşa ceva – aruncă sandala scîlciată spre debara – iar altele, nu.

Cînd se gîndea cît de des îşi rătăcea cerceii, sau lăsa cîte o jachetă mototolită în portbagajul maşinii, recunoştea că îi era categoric mult mai bine cu hainele modeste şi stresurile ei.

În plus, îi era dor de casă. Simplitatea acesteia, rutina zilnică de a-şi face ordine în propriile lucruri, de a-şi curăţi de zăpadă propria alee. Să scrii despre cei celebri şi glorioşi era una. Să trăieşti alături de ei era cu totul altceva.

Aruncă o privire în camera lui Brandon, apoi se mai uită odată. Băiatul dormea pe burtă, cu faţa înfundată în pernă. Ultimul lui proiect de construcţie era aranjat cu grijă în mijlocul camerei. Toate maşinuţele miniaturale stăteau aliniate pe birou, într-un ambuteiaj atent orchestrat. Pentru Brandon, fiecare lucru avea un loc al său propriu.

Camera aceea, unde dormiseră desiguri oameni vestiţi şi puternici, îi aparţinea acum complet băieţelului ei. Avea mirosul lui – de creioane, şi de transpiraţie de copil, cu aroma ei stranie, dulce şi oarecum sălbatică.

Rezemîndu-se de tocul uşii, Julia îi zîmbi. Ştia că, indiferent dacă-l ducea la Ritz sau îl arunca într-o peşteră, în aceeaşi zi Brandon şi-ar fi delimitat propriul spaţiu şi ar fi fost mulţumit. De unde, se întrebă ea, găsea această încredere, această capacitate de a-şi însuşi un loc?

Nu de la ea. Nici de la bărbatul cu care îl concepuse. În asemenea momente, se întreba al cui sînge cursese

prin venele ei, pentru a-i fi transmis fiului său. Nu ştia nimic despre părinţii ei naturali şi niciodată nu dorise să afle – decît noaptea, tîrziu, cînd era singură, privindu-şi fiul... şi punîndu-şi întrebări.

Îi lăsă uşa deschisă, în virtutea unui vechi obicei de care nu reuşise să se dezbare niciodată. Chiar în timp ce mergea spre camera ei, ştiu că era prea neliniştită ca să se culce sau să lucreze. După ce-şi trase o pereche de jambiere, coborî la parter şi ieşi în noapte.

Era lună, răspîndind panglici lungi de lumină argintie. Şi linişte, delicioasa linişte pe care învăţase s-o preţuiască după anii petrecuţi în Manhattan. Putea auzi aerul respirînd printre copaci, fluxul şi refluxul fluid al cîntecului insectelor. Indiferent de calitatea atmosferei din L.A., aici fiecare respiraţie părea o gură de flori şi pulbere de lună.

Trecu pe lîngă masa unde stătuse după-amiază, duelîndu-se verbal cu Paul Winthrop. Era ciudat, îşi spuse Julia acum, că între ei doi avusese loc cea mai lungă conversaţie personală cu un bărbat, de atîta timp încît nici nu-şi mai amintea care fusese ultimul. Şi totuşi, nu credea că se cunoşteau mai bine decît înainte.

Sarcina ei era să afle mai multe despre el – în măsura în care aveau legătură cu Eve. Deja era sigură că Paul era băieţelul despre care îi vorbise Eve lui Brandon. Băiatul căruia îi plăceau fursecurile. Juliei îi era greu să şi-l imagineze pe Paul ca pe un copil sperînd o trataţie.

Ce fel de personaj matern fusese Eve Benedict? Julia îşi ţuguie buzele, pe gînduri. Acesta era unghiul pe care trebuia să-l exploreze. Fusese oare indulgentă, neglijentă, devotată, distantă?

În fond, niciodată nu avusese un copil propriu. Cum reacţionase faţă de puzderia de copii vitregi care intraseră şi ieşiseră din viaţa ei? Şi cum şi-o aminteau aceştia? Ce era cu nepotul ei, Drake Morrison? Îi unea o legătură de sînge. Ar fi fost interesant să-l facă să-i vorbească despre mătuşa lui, nu despre clientă.

Abia cînd auzi glasuri, Julia îşi dădu seama că se

adîncise prea mult în grădină. Recunoscu imediat tonurile de whiskey ale Evei şi aproape la fel de imediat remarcă o uşoară diferenţă. Erau mai uşoare, mai blînde, cu acea bogăţie care infiltrează vocea unei femei atunci cînd îi vorbeşte unui amant.

Iar celălalt glas era caracteristic ca o amprentă digitală. Scrîşnetul acela profund şi gîjîit care suna ca şi cum omul ar fi avut coardele vocale frecate cu şmirghel.

Victor Flannigan – legendarul protagonist din anii patruzeci şi cincizeci, îndrăzneţul şi primejdiosul erou romantic din anii şaizeci şi chiar de la începutul anilor şaptezeci. Acum, deşi îi albise părul şi avea faţa ridată adînc, încă mai aducea pe ecran senzualitate şi stil. Mai mult, destui oameni îl considerau unul dintre cei mai buni actori ai lumii.

Făcuse un trio de filme cu Eve, filme fierbinţi şi arzătoare care provocaseră un torent de bîrfe despre focurile din spatele ecranului. Dar Victor Flannigan era căsătorit cu o catolică devotată. Zvonurile despre el şi Eve continuau să se audă din cînd în cînd, dar fără să mai toarne peste flăcări gazul comentariilor.

Julia îi auzi rîzînd împreună şi ştiu că asculta doi îndrăgostiţi.

Primul ei gînd fu să se întoarcă imediat şi să pornească înapoi spre casa de oaspeţi. O fi fost ea ziaristă, dar nu se putea amesteca într-un moment atît de intim. Glasurile se apropiau. Din instinct, Julia se retrase de pe cărare, în umbră, lăsîndu-i să treacă.

– M-ai ştiut tu vreodată să nu fiu conştientă de ceea ce fac? îl întrebă Eve.

Îl ţinea de braţ, cu capul înclinat spre umărul lui lat. Din întuneric, Julia îşi dădu seama că niciodată n-o văzuse pe Eve arătînd mai frumoasă sau mai fericită.

– Da, se opri Flannigan, luînd faţa Evei între mîini.

Era mai înalt doar cu cîţiva centimetri decît ea, dar clădit ca un taur, un zid solid de oase şi muşchi. Părul alb îi strălucea în lumina lunii ca o coamă argintie.

– Cred că sînt singurul care poate spune asta, ră-

mînînd în viaţă pe urmă.

– Vic, dragul meu Vic, privi Eve chipul pe care-l cunoştea şi îl iubea de o jumătate din viaţa ei; văzîndu-l acum, observîndu-i vîrsta, amintindu-şi-l din tinereţe, în gît i se puse un nor de lacrimi. Nu-ţi face griji pentru mine. Am motivele mele să public cartea. Cînd va fi gata...

Îl cuprinse cu degetele de încheietura mîinii, cu o nevoie dureroasă de a simţi viaţa ce pompa cu putere prin pulsul lui.

– ...Ne vom ghemui amîndoi lîngă foc şi ne-o vom citi unul altuia.

– De ce să readuci totul la viaţă, Eve?

– Fiindcă e timpul. N-a fost chiar atît de rău. Ba chiar, rîse ea, lipindu-şi obrazul de al lui, întrucît m-am hotărît s-o fac, mă va determina să gîndesc, să-mi amintesc, să reevaluez. Mi-am dat seama cît de multă plăcere găseşti în a trăi pur şi simplu.

Flannigan îi prinse mîinile pentru a le ridica la buze.

– Nimic în viaţă nu mi-a dăruit mai mult decît tine. Îmi voi dori întotdeauna...

– Nu, îl întrerupse ea, clătinînd din cap; Julia îi distinse licărul lacrimilor în ochi. Nu-ţi dori. Ce-am avut, aia am avut. N-aş schimba-o cu nimic.

– Nici măcar scandalurile la beţie?

Eve rîse:

– Nici unul. De fapt, uneori mă apucă dracii că ai lăsat-o pe Betty Ford să te dezalcoolizeze. Erai cel mai sexy beţiv pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

– Mai ţii minte cînd am furat maşina lui Gene Kelly?

– Era a lui Spencer Tracy, Dumnezeu să-l odihnească.

– Mda, mă rog, tot un drac. Am mers amîndoi la Las Vegas şi i-am telefonat de-acolo.

– Mai bine zis, el ne-a telefonat nouă.

Se lipi strîns de Vic, absorbind mirosurile care făceau parte din el. Tutun, mentă şi aftershave-ul cu aromă de brad pe care-l folosea de ani de zile.

– Ce zile frumoase, Victor.

– Aşa au fost.

Se desprinse ea ea, cercetîndu-i faţa, pentru a o găsi fascinantă, ca întotdeauna. Era oare singurul, se întrebă, care-i cunoştea slăbiciunile, punctele acelea sensibile pe care Eve i le ascundea haitei flămînde?

– Nu vreau să suferi, Eve. Ceea ce-ai început îi va face pe mulţi – pe mulţi oameni pizmaşi – nefericiţi.

Îi văzu licărul din ochi, cînd Eve zîmbi.

– Tu ai fost singurul care m-ai făcut boarfă bătrînă şi crudă şi ai scăpat viu. Ai uitat?

– Nu, i se înăspri lui vocea. Dar eşti boarfa mea bătrînă şi crudă, Eve.

– Ai încredere-n mine.

– În tine, da. Dar scriitoarea asta e cu totul altceva.

– O să-ţi placă, se rezemă Eve de el, închizînd ochii. Are o clasă şi o integritate care-i strigă prin toţi porii. Am ales-o perfect, Vic. Destul de puternică pentru a duce la bun sfîrşit ceea ce începe, destul de mîndră ca să facă o treabă bună. Cred că-mi va plăcea să-mi văd propria viaţă prin ochii ei.

Mîinile lui i se plimbară în sus şi-n jos pe spate, simţind cum jarul începea să se aprindă. Cu ea, dorinţa nu îmbătrînise şi nu pălise niciodată.

– Ştiu că n-am nici o şansă să-ţi mut gîndul, odată ce ţi-a intrat ceva în cap. Dumnezeu mi-e martor că am făcut toate eforturile înainte de a te mărita cu Rory Winthrop.

Eve rîse încet, seducător, la fel ca degetele pe care i le trecea peste ceafă.

– Şi încă mai eşti gelos pentru că am încercat să-mi spun că-l puteam iubi la fel cum te iubesc pe tine.

Victor simţi junghiul, dar nu era gelozie decît în parte.

– N-am avut dreptul să te ţin pe loc, Eve. Nici atunci, şi nici acum.

– Niciodată nu m-ai ţinut pe loc, se agăţă ea de cea ce-şi dorise dintotdeauna şi nicicînd nu putuse avea în întregime. De-asta n-a contat nimeni vreodată pentru

mine în afară de tine.

Gura lui i-o cuprinse pe a ei la fel ca de mii de ori, cu un firesc şi o pasiune prin care se îmbina o deznădejde tăcută.

– Dumnezeule, cît te mai iubesc, Eve.

Rîse, cînd se simţi pe sine însuşi întărindu-se ca fierul.

– Acum zece ani, te-aş fi trîntit pe spate, aici pe loc. Acum, am nevoie de un pat.

– Atunci, hai într-al meu.

Plecară grăbiţi.

Julia rămase mult timp în întuneric. Nu se simţea jenată, şi nici suresciată ca de descoperirea unui secret. Pe obraji avea lacrimi, ca atunci cînd asculta o anume bucată muzicală, sau admira un asfinţint desăvîrşit.

Aceea fusese iubire. Durabilă, împlinită, generoasă. Şi-şi dădea seama că ceea ce simţea, pe lîngă frumuseţe, era invidie. Nu exista nimeni care să se plimbe cu ea printr-o grădină luminată de lună. Nimeni care să-i facă vocea să capete aroma aceea iute, de mosc. Nimeni. Singură, reveni spre casă, pentru a petrece o noapte agitată într-un pat gol.

5

Separeul din colţul localului Denny's era departe de a fi locul potrivit pentru micul dejun al unor oameni cu putere, dar acolo Drake era cel puţin sigur că n-avea să întîlnească nici un cunoscut. Nici un om care conta. La a doua ceaşcă de cafea, comandă o mică friptură, cu ouă şi şuncă alături. Mînca întotdeauna cînd era nervos.

Delrickio întîrzia.

Drake îşi îndulci cafeaua cu trei pliculeţe de zahăr şi-şi consultă Rolexul pentru a treia oară în cinci minute. Încerca să nu transpire.

Dacă ar fi îndrăznit să se ridice de la masă, s-ar fi repezit la toaletă să-şi controleze părul. Îşi trecu mîna peste cap, cu grijă, pentru a se asigura că fiecare fir era la locul lui. Degetele îi pipăiră nodul cravatei, găsind mătasea strînsă, în ordine. Se trase nervos de manşetele sacoului Uomo. Butonii de aur ciocănit îi sclipiră pe pînza ivoire apretată a cămăşii cu monogramă.

Imaginea era totul. La întîlnirea cu Delrickio, trebuia să pară calm, încrezător, stăpînit. Pe dinăuntru, nu era decît un băieţaş cu genunchii moi, dus de braţ spre magazia de lemne.

Oricît de aspre fuseseră bătăile acelea, nu erau nimic pe lîngă ceea ce i s-ar fi întîmplat dacă nu ieşea cu bine din întîlnirea de-acum. Cel puţin, pe vremea cînd termina cu el maică-sa, încă mai era în viaţă.

Crezul mamei sale fusese că cine cruţă nuiaua răsfaţă copilul, şi mînuise varga aceea cu o fervoare religioasă care-i făcea ochii sticloşi.

Crezul lui Delrickio se orienta mai mult pe ideea că afacerile sînt afaceri, şi i-ar fi detaşat lui Drake din trup anumite părţi mici şi vitale cu aceeaşi dezinvoltură cu care îşi tăia unghiile.

Drake se uita la ceas pentru a zecea oară, cînd sosi Delrickio.

– Bei prea multă cafea, zîmbi el, aşezîndu-se. Nu face bine la sănătate.

Michael Delrickio se apropia de şaizeci de ani şi-şi lua colesterolul în serios la fel de mult ca firma pe care o moştenise de la tatăl său. În consecinţe, era atît bogat, cît şi robust. Pielea sa măslinie era răzgîiată de tratamente cosmetice săptămînale, contrastînd dramatic cu părul cenuşiu ca oţelul şi mustaţa stufoasă. Avea mîini netede, cu degete lungi, conice, de violonist. Nu purta altă bijuterie în afara unei verighete de aur. Chipul său slab, estetic, era doar puţin ridat şi avea ochi căprui adînciţi în cap, care puteau să le zîmbească indulgent nepoţilor, să lăcrimeze la o arie de operă sau să nu exprime absolut nimic cînd ordona cîte o lovitură.

Afacerile rareori beneficiau de emoţiile lui Delrickio.

Ţinea la Drake într-un stil patern, deşi îl considera un prost. Această afecţiune îl îndemnase pe Delrickio să se întîlnească personal cu el, în loc de a trimite un om mai puţin scrupulos să-i rearanjeze mutra drăgălaşă.

Delrickio chemă o chelneriţă. Restaurantul era plin, răsunînd de scîncetele copiilor şi clănţănitul tacîmurilor, dar fu servit imediat. Puterea îl acoperea la fel de perfect ca şi costumul său italienesc.

– Suc de grapefruit, spuse, cu vagul său accent bostonian. Un castron cu bulete de melon, de la gheaţă, şi pîine albă prăjită, uscată. Deci, reluă el, cînd ospătăriţa plecă. Eşti bine?

– Da, răspunse Drake, simţind că i se umezeau subsuorile. Şi dumneavoastră?

– Sănătos ca un cal, se lăsă Delrickio pe spate, bătîndu-se peste burta plată. Maria mea încă mai face cele mai bune linguini din tot statul, dar mi-am redus porţiile, mănînc la prînz numai o salată şi mă duc la gimnastică de trei ori pe săptămînă. Am colesterolul o sută şaptezeci.

– Minunat, domnule Delrickio.

– Alt trup nu mai avem.

Drake nu voia ca trupul lui să fie scobit ca al unui curcan la cuptor.

– Şi familia?

– Splendid, zîmbi Delrickio, ca un tătic amorezat. Angelina mi-a dăruit un nepoţel nou, săptămîna trecută. Acum, am paisprezece nepoţi, continuă el, cu ochii umezindu-i-se. Asta e nemurirea omului. Ar trebui să te însori şi tu, Drake, cu o fată cumsecade, să faceţi copilaşi. Ţi-ai găsi un rost în viaţă.

Se aplecă înainte, cu expresia sinceră a unui părinte preocupat, gata să împărtăşească o povaţă înţelepată.

– Una e să fuţi femei frumoase. Bărbatul trebuie să fie bărbat, la urma urmei. Dar familia, pe ea nimic n-o poate înlocui.

Drake izbuti un zîmbet, ridicîndu-şi ceaşca.

– Încă mai caut.

– Cînd vei înceta să mai gîndeşti cu cariciul şi vei începe să gîndeşti şi cu inima, vei găsi.

Oftă, cînd li se servi mîncarea, apoi înălţă o sprînceană spre a lui Drake, în timp ce calcula în minte gramele de grăsime.

– Deci...

Aproape strîmbîndu-se la vederea siropului pe care Drake şi-l turna cu dărnicie peste clătite, Delrickio înfipse delicat furculiţa într-o buletă de melon.

– Eşti pregătit să-ţi achiţi datoria.

Îmbucătura de şuncă i se opri lui Drake în gît. În timp ce se chinuia s-o înghită, simţi un fir subţire de sudoare şiroindu-i pe coaste.

– După cum ştiţi, am avut unele mici dificultăţi. În momentul de faţă, trec printr-o problemă temporară a fluxului bănesc.

Şi-şi mai trînti o doză de sirop peste clătite, în timp ce Delrickio îşi mînca solemn guguloiul de pepene.

– Sînt pregătit să vă dau zece la sută, în semn de bună credinţă.

– Zece la sută, repetă Delrickio, cu buzele ţuguiate, întinzînd pe pîinea prăjită un strat subţire de gem de fragi. Şi celelalte nouăzeci de mii?

Nouăzeci de mii. Cele trei cuvinte răsunau în ţeasta lui Drake ca nişte lovituri de ciocan.

– De îndată ce-mi vine apa la moară. Nu-mi trebuie decît un cîştigător.

Delrickio îşi tamponă buzele cu şervetelul.

– Aşa ai spus şi data trecută.

– Îmi dau seama, dar de data asta...

Michael Delrickio nu trebui decît să ridice o mînă, pentru a reteza explicaţiile grăbite ale lui Drake.

– Am o mare afecţiune pentru tine, Drake, aşa că-ţi voi spune că pariurile sînt un joc protesc. Pentru mine, fac parte din afaceri, dar mă deranjează să te văd riscîndu-ţi... sănătatea, pe puncte.

– Îmi voi reveni la Super Bowl.

Drake reîncepu să mănînce repede, străduindu-se să-şi umple golul pe care i-l pusese spaima în stomac.

– N-am nevoie decît de o săptămînă.

– Şi dacă pierzi?

– N-am să pierd.

Un zîmbet disperat, în vreme ce sudoarea îi şiroia pe spinare.

Delrickio continuă să mănînce. O înghiţitură de melon, o muşcătură din pîine, o sorbitură de suc. La masa alăturată, o femeie puse un copil mic pe un scaun înalt. Delrickio îi făcu cu ochiul ţîncului, apoi reveni la sistemul lui – melon, pîine, suc. Drake simţea că i se coagulau ouăle în stomac.

– Mătuşa ta e bine?

– Eve? îşi linse Drake buzele.

Ştia, lucru cunoscut de foarte puţini oameni, că Delrickio şi mătuşa lui avuseseră o aventură scurtă şi toridă. Drake nu fusese niciodată sigur dacă o putea socoti în avantajul lui.

– O duce perfect.

– Am auzit că s-a hotărît să-şi publice memoriile.

– Da.

Deşi stomacul său protesta, Drake mai luă o înghiţitură de cafea.

– Adică, a chemat o scriitoare din Est ca să-i facă biografia autorizată.

– O tînără.

– Julia Summers. Pare competentă.

– Şi cît de mult plănuieşte mătuşa ta să dea publicităţii?

Drake simţi un mic val de uşurare, auzind întorsătura pe care o luase conversaţia. Îşi întinse unt pe o felie de pîine prăjită.

– Cine ştie? Cu Eve, depinde de dispoziţia de moment.

– Dar tu vei afla.

Tonul îl făcu pe Drake să se oprească, ţinînd cuţitul nemişcat în aer.

– Nu vorbeşte cu mine despre aşa ceva.

– Vei afla, repetă Delrickio. Şi vei primi săptămîna de care ai nevoie. O favoare pentru o favoare, zîmbi el. Aşa merg lucrurile între prieteni. Şi în familie.

Baia în piscină o făcea să se simtă întinerită. Seara cu Victor o însufleţise iarăşi ca pe o fetişcană. Eve se trezise mai tîrziu ca de obicei, cu o durere de cap care-i lua vederea. Dar medicamentele şi, acum, apa răcoroasă şi limpede, făceau durerea mai suportabilă.

Înota bras, încet, metodic, savurînd mişcările precise ale braţelor şi ale picioarelor. Era un fleac, să-ţi foloseşti propriul trup. Ea, însă, învăţase să-l aprecieze.

Numai povestea din timpul nopţii nu fusese un fleac, îşi spuse ea, în timp ce începea să înoate pe o parte. Sexul cu Victor era întotdeauna incredibil. Pasional sau blînd, lent sau frenetic. Dumnezeu le era martor că făcuseră dragoste în toate felurile posibile, de-a lungul anilor.

Noaptea trecută fusese minunat. Să fie ţinută în braţe după ce patima se revărsase, să dormiteze împreună ca doi bătrîni cai de luptă, pentru ca la deşteptare să-l simtă iarăşi lunecînd într- însa.

Dintre toţi bărbaţii, dintre toţi amanţii, nu era nici unul ca Victor. Fiindcă dintre toţi bărbaţii şi amanţii ei, el era singurul care îi capturase cu adevărat inima.

Existase o vreme, cu ani şi ani în urmă, cînd sentimentele pentru el o aduseseră la disperare, cînd blestemase, turbată de furie, lovind cu pumnii în soartă fiindcă îi împiedica să fie împreună. Timpurile acelea trecuseră. Acum putea fi recunoscătoare pentru fiecare oră pe care o aveau. Eve se săltă afară din bazin, cutremurîndu-se, cînd aerul rece îi atinse pielea udă, şi trase pe ea un halat lung de pluş roşu. Ca şi cum i-ar fi aşteptat semnalul, Travers apăru cu micul dejun pe tavă şi o sticlă de umezitor.

– Nina i-a telefonat? întrebă Eve.

Travers inspiră pe nas. Suna ca aburii într-un ibric.

– E pe drum.

– Bine, luă Eve sticla, agitînd-o alene, în timp ce-şi privea servitoarea. Nu e nevoie să-ţi manifeşti atît de vizibil dezaprobarea.

– Ce cred eu, aia cred.

– Şi ce ştii, aia ştii, adăugă Eve, cu un mic surîs. De ce să dai vina pe ea?

Travers îşi făcu de lucru punînd micul dejun pe masa albă lucioasă.

– E mai bine s-o trimiteţi înapoi şi să daţi uitării totul. O căutaţi cu lumînarea. Nime' n-o să vă mulţumească pentru asta.

Cu degete experte, Eve îşi întinse umezitorul pe faţă.

– Am nevoie de ea, spuse, cu simplitate. N-o pot face singură.

Buzele lui Travers se subţiară.

– Toată viaţa aţi făcut toate drăciile care le-aţi vrut. Cu asta, greşiţi.

Eve se aşeză şi-şi aruncă o fragă în gură.

– Sper că nu. Asta e tot.

Travers tropăi înapoi spre casă. Continuînd să zîmbească, Eve îşi puse ochelarii de soare şi rămase în aşteptarea Juliei. Nu avu mult de aşteptat. De după lentilele negre, privi şi judecă atunci cînd apărură nişte pantofi practici, o pereche de pantaloni marinăreşti bleumarin, înguşti, şi o bluză apretată, cu dungi. Puţin mai relaxată, dar tot prudentă, conchise Eve, analizînd atît limbajul trupului, cît şi îmbrăcămintea.

Cînd, şi dacă, se întrebă ea, avea să se lege între ele un soi de încredere?

– Sper că nu te deranjează să vorbim aici, îi indică Eve fotoliul cu perne de lîngă al ei.

– Nu, deloc.

Cît de mulţi oameni, se întreba Julia, văzuseră faţa aceea celebră nemachiată? Şi cîţi ştiau că frumuseţea aparţinea tenului şi structurii osoase, nu artificiilor?

– Îmi convine unde vă simţiţi mai destinsă.

– Aş putea spune şi eu acelaşi lucru.

Eve turnă suc şi arcui o sprînceană, cînd Julia clătină din cap faţă de adaosul de şampanie.

– Tu o faci vreodată? întrebă ea. Te destinzi?

– Desigur. Dar nu cînd lucrez.

Îngîndurată, Eve sorbi din sucul de mimoze şi, găsindu-l pe placul ei, mai luă o înghiţitură.

– Ce faci? Ca să te realxezi, vreau să spun?

Descumpănită, Julia se bîlbîi:

– Păi, ştiţi... eu...

– Te-am prins, rîse scurt, cu poftă, Eve. Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre tine însăţi, bine? Ai o tinereţe de invidiat şi eşti foarte frumoasă. Eşti o mamă devotată, al cărei copil e centrul vieţii ei, şi te-ai hotărît să-l creşti cît mai bine. Munca vine pe planul doi, deşi o abordezi cu o mare subrietate. Eticheta, buna cuviinţă şi manierele sînt cuvintele tale de ordine, mai ales întrucît sub tot controlul ăsta se ascunde o femeie dură şi pasională. Ambiţia e un viciu secret pe care aproape ţi-e ruşine că-l ai. Bărbaţii se înscriu foarte jos pe lista ta de priorităţi, undeva, aş crede, dincolo de împăturitul şosetelor lui Brandon.

Julia avu nevoie de un maxim efort de voinţă pentru a-şi menţine faţa calmă. Nu avu ce face cu scînteia arzătoare din ochi.

– Mă faceţi să par foarte searbădă.

– Admirabilă, o contrazise Eve, luînd iarăşi din fragi. Deşi una şi cu alta sînt cîteodată sinonime. Adevărul este că speram să progresezi, să-ţi mai lepezi din calmul ăsta înfiorător.

– De ce?

– Aş dori să ştiu că-mi dezgolesc sufletul în faţa unei fiinţe omeneşti, ridică ea din umeri, rupînd capătul unui corn crocant. Din micul schimb de replici pe care l-ai avut cu Paul la cină, săptămîna trecută, am detectat un temperament zdravăn, sănătos. Admir temperamentele.

– Nu toţi avem posibilitatea să ni le lăsăm să se dezlănţuie.

Al ei, însă, îi mocnea în ochi.

– Sînt o fiinţă umană, domnişoară Benedict.

– Eve.

– Sînt umană, Eve, destul de umană încît să mă înfurii cînd sînt manipulată.

Julia îşi deschise servieta, pentru a scoate carnetul şi reportofonul.

– Tu l-ai trimis la mine ieri?

Eve zîmbea:

– Pe cine să-l trimit?

– Pe Paul Winthrop.

– Nu.

Surpriza şi interesul i se vedeau clar, dar Julia îşi reaminti că femeia din faţa ei era actriţă.

– Paul ţi-a făcut o vizită?

– Da. Pare preocupat de carte şi de felul cum o voi scrie.

– Întotdeauna a fost protector faţă de mine.

În ultima vreme, pofta de mîncare îi venea şi-i trecea pe neanunţate. Eve renunţă la restul micului dejun, pentru o ţigară.

– Şi aş presupune că îl intrigi.

– Mă îndoiesc că e ceva personal.

– N-o presupune, rîse Eve iarăşi, deşi începea să i se formeze o idee. Draga mea, cele mai multe femei rămîn cu limba scoasă după cinci minute petrecute cu el. E răsfăţat. Cu aspectul lui, cu farmecul lui, cu acea lucire subtilă de sex crud, e greu să te aştepţi la altceva. Ştiu, adăugă ea, trăgînd un fum. Am simţit acelaşi lucru pentru tatăl lui.

– Povesteşte-mi despre asta, profită Julia de introducere, apăsînd butonul de înregistrare. Despre Rory Winthrop.

– A, Rory... chipul unui înger căzut, sufletul unui poet, trupul unui zeu şi mintea unui Doberman fugărind o căţea în călduri.

Cînd rîse din nou, nu se simţi nici undă de răutate, ci doar un umor sănătos.

– Întotdeauna am socotit că a fost mare păcat să nu putem rămîne împreună. Mi-a plăcut, nenorocitul. Pro-

blema lui Rory era că, ori de cîte ori avea o erecţie, se simţea obligat de onoare să n-o irosească. Cameriste franţuzoaice, bucătărese irlandeze, primadone şi matracuci cu sclipiciuri. Dacă o singură privire i-o făcea să i se scoale, Rory găsea de datoria lui masculină să i-o înfigă undeva.

Zîmbi, umplîndu-şi din nou paharul cu suc şi şampanie.

– I-aş fi putut tolera infidelitatea – nu era nimic personal la mijloc. Greşeala lui Rory a fost că găsea de cuviinţă să mintă. N-am suportat să rămîn măritată cu un bărbat care mă credea atît de proastă încît să-i cred toate invenţiile lui jalnice.

– Infidelitatea nu te deranja?

– N-am spus asta. Divorţul e un mod mult prea civilizat şi lipsit de imaginaţie ca să răsplăteşti un bărbat pentru că a călcat în strachini. Eu cred în răzbunare, Julia, savură Eve cuvîntul, la fel cum savura efervescenţa şampaniei. Dacă ţineam mai mult la Rory şi mai puţin la Paul, ei bine, putem spune că situaţia s-ar fi terminat mai exploziv.

Julia simţi din nou fiorul acela de înţelegere. Şi ea ţinuse prea mult la un copil ca să-i distrugă tatăl.

– Deşi legătura ta cu Rory s-a terminat cu ani în urmă, încă mai ai o relaţie caldă cu fiul lui.

– Îl iubesc pe Paul. Este singurul copil pe care l-am avut vreodată.

Alungă sentimentul cu un gest, dar îşi aprinse o ţigară imediat după ce o stinse pe cea dinainte. Cît de greu îi fusese să facă această declaraţie?

– Nu sînt genul de mamă clasică, spuse ea, cu un surîs subţire. Dar am vrut să-i fiu mamă băiatului ăstuia. Abia trecusem de patruzeci, şi mă aflam exact în punctul unde o femeie ştie că practic nu i-a mai rămas timp să-i vină rîndul la serviciul biologic. Şi a apărut copilul ăsta frumos şi deştept – de aceeaşi vîrstă cu Brandon al tău.

Bău iarăşi, pentru a-şi acorda un răgaz ca să-şi stăpînească emoţiile.

– Paul a fost singura mea ocazie la serviciu.

– Şi mama lui Paul?

– Marion Heart? O actriţă uluitoare – puţin cam snoabă, în materie de Hollywood. În fond, era din teatru. Ea şi Rory îşi pasau copilul de la unul la altul între New York şi L.A. Marion avea un fel de afecţiune detaşată pentru Paul, ca şi cum ar fi fost un animal pe care şi-l cumpărase pradă unui impuls iar acum trebuia să-l hrănească şi să-l plimbe.

– Dar e îngrozitor.

Era pentru prima oară cînd Eve auzea emoţie autentică în vocea Juliei, o emoţie pe potriva celei care-i scînteia în ochi.

– Există multe alte femei în aceeaşi situaţie. Nu mă crezi, adăugă ea, datorită lui Brandon. Dar îţi dau cuvîntul meu, nu toate femeile îmbrăţişează rolul de mamă. N-au fost violenţe. Nici Rory şi nici Marion n-ar fi visat măcar să-i facă vreun rău băiatului. Nici nu l-au neglijat. Nu era decît un fel de dezinteres inofensiv.

– Probabil că a suferit, murmură Julia.

– Nu simţi întotdeauna lipsa a ceea ce n-ai cunoscut.

Observă că Julia nu mai lua note ci asculta, asculta şi atît.

– Cînd l-am cunoscut pe Paul, era un copil inteligent şi care se descurca singur. N-am putut să intervin şi să mă prefac într-o mamă iubitoare – chiar dac-aş fi ştiut cum. Dar am putut să-i dau atenţie şi să mă simt bine cu el. Adevărul este că adeseori mă gîndesc că m-am măritat cu Rory fiindcă mă amorezasem lulea de fiul lui.

Se rezemă de spătar, degustînd această amintire anume.

– Desigur, îl cunoşteam pe Rory de cîtva timp. Călătoream în aceleaşi cercuri. Exista o anume atracţie între noi, o scînteie, însă timpul nu se potrivea deloc. Cînd eram eu liberă, el era angajat, şi viceversa. Apoi, am făcut un film împreună.

– „Chipul fanteziei".

– Da, o comedie romantică. Şi una al naibii de bună.

A fost una dintre cele mai interesante experienţe ale mele. Un scenariu inteligent, cu umor, un regizor inventiv, o garderobă elegantă şi un partener care ştia că facă scînteile alea sexuale să zboare. Două săptămîni de filmare, şi le-am făcut să zboare şi în afara ecranului.

Puţin cam cherchelită, nepăsătoare cît cuprinde, Eve intră agale în casa lui Rory de pe plaja Malibu. Filmarea se prelungise pînă tîrziu, iar după aceea se ascunseseră într-o crîşmă răpănoasă, duşcănind bere şi înfulecînd mîncare plină de grăsime. Rory băgase fise la rînd în tonomat, astfel că rîsetele şi toate tachinăriile sexuale le fuseseră acompaniate de Beach Boys.

Puterea florilor[1] tocmai începea să se agite în California. Majoritatea celorlalţi meseni erau adolescenţi şi studenţi de colegiu, cu pletele revărsate pe spinările tricourilor vopsite cu pete.

O tînără fată, ameţită de marijuana, petrecu mărgele ale dragostei pe după gîtul lui Rory, cînd acesta introduse în tonomat mărunţiş în valoare de doi dolari.

Erau vedete consacrate, dar rămîneau necunoscuţi. Puştii obişnuiţi ai localului nu-şi cheltuiau banii pe filme cu Eve Benedict şi Rory Winthrop. Şi-i dădeau pe concerte, droguri şi tămîie. Pînă la Woodstock mai erau doar trei ani şi un continent.

Eve şi Rory nu erau prea preocupaţi de Vietnam sau de muzica la lăută. Ieşiseră din cîrciumă ca să se repeadă spre Malibu cu capota Mercedesului lăsată, însufleţiţi de bere şi nerăbdare. Eve cronometrase cu multă atenţie seara aceea. A doua zi nu aveau filmări, aşa că nu era nevoie să-şi facă probleme că i se umflau ochii. O fi vrut ea o noapte de sex, dar în primul şi în ultimul rînd era stea de cinema.

Luase hotărîrea de a şi-l face pe Rory amant în de-

1. Mişcarea hippie (n.tr.)

plină cunoştinţă de cauză: Avea în viaţa ei goluri, goluri pe care ştia ca n-avea să şi le mai umple niciodată. Dar le putea acoperi, cel puţin pentru un scurt răstimp.

Cu părul ciufulit de vînt şi pantofii lăsaţi în urmă pe podeaua maşinii, Eve făcu un scurt tur prin living room. Plafoane înalte, de lemn lustruit, pereţi din sticlă limpede, sunetul valurilor. Aici, îşi spuse ea, culcîndu-se pe covor, în faţa enormului şemineu de piatră. Acum şi aici.

Îi zîmbi. La lumina lumînărilor pe care le aprinsese în grabă, Rory arăta incredibil. Piele bronzată, păr ca lemnul de mahon, ochi de safir. Îi simţise deja gustul gurii, cu tehnicienii buluciţi în jur. O dorea – şi ea pe el – fără scenariu şi regie.

Dorea sex sălbatic, dezlănţuit, pentru a o ajuta să uite cîteva ore cu ce avea să trăiască tot restul vieţii.

Rory îngenunche lîngă ea.

– Ştii de cît timp te doresc?

Eve ştia că nimic nu era mai puternic decît o femeie gata să-i cedeze unui bărbat.

– Nu.

Îi apucă părul în mînă:

– De cînd ne cunoaştem noi noi?

– De cinci, şase ani.

– Ei, de-atîta.

Îşi coborî capul, pentru a o muşca uşurel de buză.

– Problema e că am stat prea mult timp la Londra, cînd aş fi putut să fiu aici, făcînd dragoste cu tine.

Făcea parte din farmecul lui, ca o femeie să creadă că se gîndea numai la ea. De fapt, indiferent cu ce femeie era la un moment dat, fantezia rămînea absolut reală.

Eve îşi plimbă mîinile peste chipul lui, fascinată de liniile, adîncîturile şi planele care alcătuiau o atît de cutremurătoare frumuseţe masculină. Fizic, Rory Winthrop era perfect. Iar pentru noaptea aceea, cel puţin, îi aparţinea ei.

– Atunci, ia-mă acum.

Însoţi invitaţia cu un rîset scăzut, în timp ce-i scotea cămaşa peste cap. În lumina lumînărilor, ochii ei scli-

peau de poftă şi promisiuni.

Rory simţi că Eve nu dorea un dans, ci o goană. Deşi ar fi preferat ceva mai mult romantism şi anticipare, cu acea primă ocazie, Rory era oricînd dispus să-i facă plăcerea unei femei. Şi aceasta era o parte din farmecul lui – şi din slăbiciunea lui.

Începu s-o tragă de haine, încîntat, distrus de modul cum unghiile ei îi zgîriau adînc spinarea. Un trup de femeie îl excita întotdeauna, fie că era sveltă, fie plină, tînără sau coaptă. Se ospătă cu camea Evei, afundîndu-se în curbele ei lascive, sedus de mirosuri, de texturi, gemînd cînd ea îi smulse pantalonii pentru a-l găsi dur şi pregătit.

Nu mergea destul de repede. Încă mai putea gîndi. Încă mai putea auzi foşnetul mării pe nisip, propriile ei bătăi de inimă, respiraţiile întretăiate. Dorea vidul sexului, unde nu mai există nimic, nimic altceva decît senzaţii. Disperată, se rostogoli peste el, cu trupul agil şi primejdios ca un bici. Trebuia s-o facă să uite. Nu voia să-şi amintească senzaţia altor mîini strivind-o, gusturile gurii altcuiva, mirosul pielii altui bărbat. Evadarea avea să fie supravieţuirea ei, şi-şi făgăduise că Rory Winthrop urma să-i dăruiască această evadare.

Licărul lumînărilor îi juca pe piele, cînd se arcui deasupra. Părul i se revărsa pe spate, ca o cascadă de abanos. În timp ce-l absorbea într-însa, slobozi un ţipăt care nu era decît rugăciune. Îl călări din răsputeri, pînă cînd în sfîrşit, în sfîrşit, îşi găsi eliberarea în uitare.

Secătuită, se prăbuşi pe el, parcă fără nici un os rămas în trup. Inima lui Rory bubuia lipită de a ei, iar Eve zîmbi, recunoscătoare. Dacă i se putea dărui lui, dacă îşi putea găsi plăcerea şi pasiunea cu acest bărbat, atunci avea să se vindece şi să fie din nou întreagă.

– Mai sîntem vii? murmură Rory.

– Cred că da.

– Uh.

Îşi găsi energia de a-i trece peste spate mîinile, frămîntîndu-i încet fundul.

– Grozavă partidă de călărie, Evie.

Eve surîse. Nimeni n-o mai numise vreodată Evie, dar conchise că-i plăcea cum suna, cu glasul lui caracteristic, impostat pentru teatru. Ridicînd capul, îl privi. Avea ochii închişi şi un zîmbet prostesc, de satisfacţie pură, pe buze. O făcu să rîdă şi îl sărută, din nou recunoscătoare.

– Ce vrei să-ncercăm pentru runda a doua?

Ochii lui Rory se deschiseră încet. Distingea oglindite acolo dorinţă şi afecţiune. Pînă în acel moment, nu-şi dăduse seama cît de mult junduise după amîndouă. „Să ţii la mine, numai la mine," spuse ea în gînd, „şi-mi voi da toată silinţa să ţin numai la tine."

– Uite cum facem. Am un pat mare sus, şi o cadă mare cu apă fierbinte pe terasă. Ce-ar fi să le folosim pe amîndouă?

Aşa făcură, bălăcindu-se în apa aburindă, răvăşind cearşafurile de satin. Ca doi copii lacomi, se îndopară unul din altul pînă cînd trupurile le cerşiră somnul.

O foame de un cu totul alt soi o deşteptă pe Eve, imediat după ora amiezei. Lîngă ea, Rory zăcea prăbuşit pe enormul pat, cu faţa în jos, ca un mort. Continuînd să plutească pe urmele văpăii, Eve îl sărută scurt pe umăr şi se duse să facă un duş.

În debara se găsea un întreg sortiment de halate pentru femei – fie cumpărate de el ca să le aibă la îndemînă, fie lăsate în urmă de alte amante. Eve alese unul de mătase albastră, potrivit cu starea ei de spirit, şi porni în jos pe scară cu gîndul de a pregăti un mic dejun uşor pentru doi, pe care să-l mănînce în pat.

Urmă murmurul televizorului pînă în bucătărie. O servitoare, îşi spuse ea. Şi mai bine. Acum putea să comande micul dejun, nu să-l gătească. Fredonînd, scoase pachetul de ţigări pe care-l luase în buzunarul halatului.

Ultimul lucru pe care se aşteptase să-l vadă stînd lîngă bufetul din bucătărie era un copil. Din uşă, privindu-l lateral, recunoscu marea asemănare a profilului. Acelaşi păr brunet şi bogat, aceeaşi gură dulce, aceiaşi ochi

albaştri intenşi. În timp ce băiatul întindea pe o felie de pîine unt de arahide, atent, aproape cu religiozitate, televizorul din cealaltă parte a încăperii trecu de la o reclamă la un desen animat. Bugs Bunny sări din vizuina sa, ronţăind strengăreşte un morcov. Înainte ca Eve să se poată hotărî dacă să intre sau să se retragă încet, capul băiatului se ridică – precum al unui lup tînăr adulmecînd prin văzduh. Cînd îi întîlni privirea, se opri din unsul pîinii cu unt, începînd s-o studieze.

La vremea ei, Eve fusese măsurată şi analiată de prea mulţi bărbaţi ca să-i mai numere, şi totuşi acest băiat o amuţi, cu cercetarea sa pătrunzătoare, deconcertant de matură. Ulterior, Eve avea s-o ia în rîs, dar în acel moment avu senzaţia că o penetrase drept pînă la imaginea femeii de dedesubt, la Betty Berensky, fata visătoare şi însetată care se plămădise în chip de Eve Benedict.

– Bună, o salută el, ca un ecou copilăresc după glasul cultivat al tatălui său. Eu sînt Paul.

– Bună.

Simţea o nevoie ridicolă de a-şi aranja părul şi a-şi netezi halatul.

– Eu sînt Eve.

– Ştiu. Ţi-am văzut poza.

Eve se simţi jenată. O privea ca şi cum ar fi fost aproape la fel de caraghioasă ca Bugs făcîndu-i o farsă lui Elmer Fudd. Îşi dădu seama că băiatul ştia prea bine ce se întîmpla în dormitorul tatălui său. Buza lui se răsfrînsese într-un mod aproape cinic.

– Ai dormit bine?

Ce căcăţel, îşi spuse Eve, în timp ce stingherealа i se transforma în amuzament.

– Foarte bine, mulţumesc.

Şi intră în sfîrşit, ca o regină într-un salon.

– Mă tem că n-am ştiut că fiul lui Rory locuieşte cu el.

– Uneori, luă băiatul un borcan de jeleu, începînd să ungă încă o felie de pîine. Nu mi-a plăcut la ultima şcoală, aşa că părinţii mei s-au hotărît să mă transfere în

California pentru un an, doi.

Puse cele două felii de pîine una peste alta, potrivindu-le marginile.

– O scoteam din minți pe maică-mea.

– Serios?

– A, da.

Se întoarse spre frigider şi alese o sticlă mare de Pepsi.

– Şi tare mă mai pricep. Pînă la vară, am să-l scot şi pe taică-meu din minți,aşa c-am să plec înapoi la Londra. Îmi place să zbor cu avionul.

– Zău?

Fascinată, Eve îl privi cum se instala la masa cu placă de sticlă din bucătărie.

– Pot să-mi pregătesc şi eu un sandviş?

– Sigur că da. Faci un film cu taică-meu.

O spusese într-o doară, ca şi cum i s-ar fi părut foarte firesc ca toate actrițele principale din filmele tatălui său să apară în bucătărie sîmbăta după-amiaza, în cîte un halat de împrumut.

– Aşa e. Îți plac filmele?

– Unele. L-am văzut pe unul de-al tău, la telly. Adică, la T.V., se corectă el, amintindu-şi că nu mai era în Anglia. Erai cîntăreață de saloon şi bărbații se omorau între ei pentru tine.

Muşcă atent din sandviş.

– Ai o voce foarte plăcută.

– Mulțumesc.

Privi peste umăr, ca să se asigure că purta conversația aceea cu un copil.

– Vrei să te faci actor?

Ochii băiatului se luminară de veselie, în timp ce lua încă o îmbucătură.

– Nu. Dacă voi face vreodată filme, am să fiu regizor. Cred că e foarte satisfăcător să le spui oamenilor ce să facă.

Eve renunță la ideea de a face cafea, mai luă o sticlă de răcoritoare din frigider şi se aşeză la masă. Îşi uitase

complet intenţia de a-i duce lui Rory o gustare şi a se delecta cu o zbenguială de după-amiază.

– Cîţi ani ai?

– Zece. Tu cîţi ani?

– Mai mult.

Gustă untul de arahide şi jeleul şi fu răsplătită cu o străfulgerare de amintire senzorială. În luna dinainte de a-l fi cunoscut pe Charlie Gray, trăise numai din sandvişuri cu unt de arahide şi jeleu, şi supă la cutie.

– Ce-ţi place cel mai mult în California?

– Soarele. La Londra plouă tot timpul.

– Am auzit.

– Locuieşti tot timpul aici?

– Nu, deşi uneori aşa am impresia.

Trase o duşcă prelungă de Pepsi.

– Deci, spune-mi Paul, ce nu ţi-a plăcut la ultima şcoală?

– Uniformele, răspunse el imediat. Nu pot suferi uniformele. Parcă ar vrea să ne facă pe toţi să arătăm la fel, ca să gîndim la fel.

Întrucît aproape se înecase, Eve puse sticla jos.

– Eşti sigur că n-ai decît zece ani?

Ridicînd din umeri, Paul băgă în gură ultima bucăţică de sandviş.

– Am aproape zece. Şi sînt precoce, adăugă el, cu o asemenea sobrietate încît Eve îşi înghiţi chicotitul. Şi pun prea multe întrebări.

Sub spoiala puştiului deştept se simţea tonul pătrunzător al unui băieţel foarte singur. Un peşte scos din apă, îşi spuse Eve, înfrîngîndu-şi impulsul de a-i ciufuli părul. Cunoştea prea bine sentimentul acela.

– Oamenii spun că pui prea multe întrebări numai cînd nu ştiu răspunsurile.

Paul îi aruncă încă o privire lungă, cercetătoare, cu ochii aceia direcţi şi maturi. Apoi zîmbi, devenind aproape un copil de zece ani cu un dinte lipsă.

– Ştiu. Şi-i scoţi din ţîţîni cînd nu-i mai laşi în pace cu întrebările.

De astă dată, nu se mai putu abține să nu-l ciufulească. Zîmbetul lui o cucerise.

– O s-ajungi mare, puștiule. Dar pînă una alta, ce-ai zice de o plimbare pe plajă?

Paul o privi fix, treizeci de secunde în cap. Eve era gata să-și parieze ultimul dolar că amantele lui Rory nu petreceau nici un minut cu el. Mai putea pune rămășag și că Paul Rory Winthrop își dorea cu disperare un prieten.

– Okay, își trecu el un deget în lungul sticlei de Pepsi, făcînd desene în aburi. Dacă vrei.

Nu se cădea să pară prea dornic.

– Perfect.

Și ea se simțea absolut la fel și se ridică nepăsătoare.

– Așteaptă doar să-mi găsesc niște haine.

– Ne-am plimbat vreo două ore, sfîrși Eve.

Acum zîmbea, iar țigara i se arsese pînă la filtru, neatinsă, în scrumieră.

– Am construit chiar și castele de nisip. A fost una dintre cele mai... intime după-amieze din viața mea. Cînd ne-am întors, Rory se trezise, iar eu mă îndrăgostisem pînă peste urechi de fiul lui.

– Și Paul? întrebă încet Julia. Și-l putuse imagina perfect, un băiețel solitar făcîndu-și de unul singur un sandviș, într-o după-amiază de sîmbătă.

– A, el era mult mai prudent decît mine. Mai tîrziu, mi-am dat seama că bănuia că voiam să mă folosească de el ca să ajung la tatăl lui.

Cu o mișcare nervoasă, își schimbă poziția în fotoliu, luînd o nouă țigară.

– Cine l-ar fi putut acuza? Rory era un bărbat foarte dezirabil, puternic în domeniu, bogat – și prin forțe proprii, și în cadrul familiei.

– Tu și Rory Winthrop v-ați căsătorit înainte de premiera filmului vostru.

– La o lună după sîmbata aia la Malibu.

Cîteva momente, Eve fumă în tăcere, privind spre livada cu portocali.

– Recunosc că eu m-am ţinut de capul lui, cu încăpăţînare. Bietul om, n-a prea avut nici o şansă. Romantismul era slăbăciunea lui. Eu i-am exploatat-o. Doream căsnicia aceea, familia aceea de gata. Aveam motivele mele.

– Care erau...?

Revenind cu privirea spre Julia, Eve zîmbi:

– Deocamdată, să spunem că unul dintre cele mai importante era Paul. Este destul de adevărat şi nu am intenţia să mint. În acel moment din viaţa mea, încă mai credeam în căsnicie. Rory mă putea face să rîd, era – este – inteligent, gentil şi exact atît de nebunatic ca să fie interesant. Trebuia să cred că puteam reuşi. N-am reuşit, dar dintre cele patru mariaje ale mele, e singurul pe care nu-l regret.

– Au mai existat şi alte motive?

– Nu-ţi scapă prea multe, murmură Eve. Da.

Îşi scutură ţigara cu mişcări repezi, smucite.

– Dar asta e altă poveste, pentru altă zi.

– În regulă. Spune-mi ce motive ai avut ca s-o angajezi pe Nina.

Eve era foarte rar prinsă pe nepregătite. Acum, pentru a-şi acorda o clipă de răgaz, clipi din ochi, cu un zîmbet alb.

– Mă scuzi?

– Am vorbit cu Nina aseară. Mi-a povestit cum ai găsit-o în spital, după tentativa de sinucidere, cum i-ai dăruit nu numai o slujbă, ci şi voinţa de a trăi.

Eve îşi luă paharul, studiind cele cîteva degete de şampanie şi suc rămase.

– Înţeleg. Nina nu mi-a spus că i-ai luat un interviu.

– Am vorbit cînd mi-a adus fotografiile, aseară.

– Da. În dimineaţa asta încă n-am văzut-o.

Răzgîndindu-se, puse paharul pe masă fără să bea.

– Motivele mele de a o angaja pe Nina au fost de două feluri, şi mult mai complicate decît ţin să discut în

momentul de față. Îți voi spune doar că detest iroselile.

– Mă întrebam, persistă Julia, mai interesată să urmărească fața Evei decît să-i audă răspunsul, dacă nu cumva ai considerat că era un mod de a achita o datorie veche? Charlie Gray se sinucisese, şi nu putuseşi face nimic ca să-l împiedici. De astă dată, cu Nina, ai putut. Şi ai reuşit.

Ochii Evei se umplură de tristeţe, care stărui. Julia observă verdele închizîndu-se, devenind mai adînc.

– Eşti foarte perspicace, Julia. O parte din ceea ce am făcut a fost ca să mă achit față de Charlie. Dar, întrucît mi-am cîştigat o angajată foarte eficientă şi o prietenă devotată, s-ar putea spune că nu m-a costat nimic.

Şi ochii, nu răspunsul, fură aceia care o îndemnară pe Julia să întindă o mînă spre a Evei, înainte de a-şi da seama că străbătuse distanța.

– Orice ai cîştigat, compasiunea şi generozitatea merită mult mai mult. Te-am admirat ca actriță toată viața. În ultimele cîteva zile, am început să te admir şi ca femeie.

În timp ce Eve cobora privirea spre mîinile lor împreunate, pe față i se succedă un şir întreg de emoții. Purtă un scurt şi aspru război pentru a şi le controla, înainte de a vorbi.

– Ai timp destul ca să-ți formezi şi alte opinii despre mine – ca femeie – înainte să terminăm. Nu toate vor fi măcar vag asemănătoare cu admirația. Pînă atunci, am de rezolvat unele treburi.

Se ridică, făcînd un gest spre reportofon. Fără tragere de inimă, Julia îl închise.

– Diseară are loc un bal de binefacere. Am un bilet pentru tine.

– Diseară? ridică Julia privirea, punîndu-şi mîna streaşină la ochi. Nu cred că pot veni.

– Dacă ai de gînd să scrii cartea, n-o poți face numai din casa asta. Sînt persoană publică, Julia, îi aminti Eve. Vreau să vii cu mine în public. Va trebui să fii gata la

şapte şi jumătate. CeeCee va avea grijă de Brandon.

Julia se ridică şi ea. Prefera să înfrunte neprevăzutul stînd pe propriile-i picioare.

– Voi veni, desigur. Dar e cazul să ştii că nu mă adaptez bine în societate.

Cu o undă de ironie, adăugă:

– Nu mi-am depăşit niciodată obiceiul de a scoate oamenii din minţi, punînd prea multe întrebări.

Eve chicoti şi, mulţumită, porni spre casă. Era convinsă că se anunţa o seară interesantă.

6

Dacă exista un lucru pe care Julia îl detesta mai mult decît să i se dea ordine, era acela de a nu avea încotro decît să le respecte. Nu s-ar fi putut spune că nu-i plăcea o seară în lume, mai ales la un eveniment sclipitor. Dacă o ameninţa cu senzaţia de a fi prea hedonistă, o putea justifica drept muncă de cercetare. În dimineaţa evenimentului, i se spusese că era aştepată să participe.

Nu întrebată, nici invitată. Obligată.

Şi fusese destul de umană pentru a pierde o bună bucată din după-amiaza aceea întrebîndu-se cu se să se îmbrace. Timp, îşi spunea ea acum, în care ar fi trebuit să lucreze. Exact în momentul cînd nemulţumirea faţă de Eve ajunsese la culme, Nina îi ciocănise în uşă, aducînd trei rochii. Rochii, află Julia, pe care Eve le alesese personal din propria ei garderobă, cu gîndul la posibilitatea ca Julia să nu-şi fi împachetat nimic potrivit pentru o petrecere formală.

Dictatorială, poate, dar tot plină de consideraţie. Şi fusese tentant, foarte tentant, să aleagă una dintre cele trei rochii elegante şi scînteietoare. La un moment dat, Julia le întinsese de-a latul patului, mătăsuri şi paiete în valoare de mii de de dolari. Avusese chiar slăbiciunea de

a încerca una, o teacă fără bretele, de mătase coral. Nu era decît cu puţin mai mare la bust şi şolduri, astfel că şi-o imaginase prelingîndu-se pe trupul Evei ca apa de ploaie.

În acel moment, cînd stătuse studiindu-se în rochia marii vedete, cu propria ei piele întrucîtva mai fină, mai delicată, lîngă materialul viu colorat, se simţise fermecată, atinsă de vrajă.

Dacă viaţa ei n-ar fi luat acea întorsătură anume, ar fi ajuns oare să locuiască şi ea în Beverly Hills? Ar fi avut o debara plină de haine luxoase? Oare, faţa, numele ei, ar fi atras exclamaţiile milioanelor de ani, în timp ce imaginea i se anima pe un ecran de cinematograf?

Poate că da, poate că nu, îşi spusese, permiţîndu-şi cîteva unduiri şi piruete în faţa oglinzii. Dar viaţa ei o apucase pe cealaltă cale şi-i dăruise un lucru mult mai important, mai durabil, decît celebritatea.

În cele din urmă, spiritul ei practic învinsese. Hotărîse că era mai bine să refuze rochiile, decît să petreacă seara aceea închipuindu-şi că ar fi fost o fiinţă care nu era în realitate.

Îşi luă singura rochie de seară pe care şi-o adusese, o coloană simplă de bleumarin închis, cu bolero strîns bătut în ţinte. În cei doi ani de cînd şi-o cumpărase, cu ocazia unei reduceri de preţuri la Saks, n-o purtase decît o dată. În timp ce-şi prindea cerceii cu strasuri în formă de lacrimă, ascultă chicotelile fiului ei răzbătînd de la parter. El şi CeeCee, deja prieteni la cataramă, erau adînciţi într-o partidă de Crazy Eights.

Julia îşi făcu un ultim inventar al poşetei, încălţă frumoşii şi mizerabil de incomozii pantofi de seară şi porni să coboare scara.

– Ei, Mami, exclamă Brandon, privind-o cum cobora; arăta atît de frumoasă, de schimbată; întotdeauna îl făcea să se simtă mîndru şi puţin cam ciudat la stomac, cînd îşi dădea seama cît de frumoasă era mama lui.

– Arăţi foarte bine.

– Arăţi splendid, îl corectă CeeCee; se ridică în ge-

nunchi, pe covorul unde ea şi Brandon stătuseră culcaţi pe burtă. Asta nu-i una de-a lui Miss Benedict.

– Nu, îşi netezi Julia fusta, cam jenată. Nu mă simţeam bine în ele. Sper c-o să meargă.

– Merge, dădu din cap CeeCee. Eleganţă clasică. Şi cu părul strîns aşa, adaugi şi sex-appeal. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Invizibilitate, răspunse Julia în sinea ei, dar se rezumă să zîmbească.

– Nu trebuie să întîrzii. Sper s-o şterg după dineu.

– De ce? E un eveniment absolut unic, se aşeză CeeCee pe călcîie. Toţi vor fi acolo. Şi e pentru o cauză nobilă, aşa şi pe dincolo... Înţelegi, Fondul Actorilor. Ar trebui doar să te distrezi şi atît. Eu mă trîntesc în camera de musafiri, dacă mă simt prea obosită.

– Putem face popcorn? vru să ştie Brandon.

– Okay. Vezi să...

La auzul bătăii în uşă, ridică privirea, pentru a-l vedea în prag pe Paul.

– ...pui cît mai mult unt, încheie el, făcîndu-i cu ochiul lui Brandon, în timp ce intra.

Charlie îşi înfoie imediat părul.

– Bună, domnule Winthrop.

– Bună, CeeCee, ce faci?

– Bine, mulţumesc.

Inima ei de douăzeci de ani intrase în viteza a patra. Paul purta smokingul cu o graţie dezinvoltă, care se transmitea instantaneu în sexualitate. CeeCee se întreba dacă exista vreo femeie în viaţă care să nu-şi facă fantezii despre lărgirea acelei cravate negre, pedante.

– Eve a spus că vei fi punctuală, îi spuse el Juliei.

Părea cam încurcată. Paul hotărîse deja că aşa îi plăcea cel mai mult.

– Nu ştiam că vii şi tu. Credeam că merg cu Eve.

– Ea s-a dus cu Drake. Aveau puţină treabă.

Îi adresă un surîs lent:

– Mergem numai noi doi, Jules.

– Înţeleg.

Fraza aceea simplă o făcuse să se încordeze toată.

– Brandon, culcarea la ora nouă, se aplecă ea să-l sărute pe obraz. Ţine minte, cuvîntul lui CeeCee e lege.

Băiatul zîmbi, convins că asta îi dădea posibilitatea de a o convinge pe CeeCee să amîne ora de culcare pînă la nouă şi jumătate.

– Poţi sta cît vrei. Nu ne supărăm.

– Mulţumesc foarte mult, se ridică Julia. Nu-l lăsa să te poarte cu vorba, CeeCee. E şmecher.

– Îi ştiu trucurile. Distracţie plăcută, le mai ură ea, cu un uşor oftat, în timp ce ieşeau pe uşă.

Lucrurile nu mergeau deloc conform planului, îşi zise Julia, traversînd aleea îngustă cu pietriş spre Studebakerul lui Paul.

Mai întîi, de dimineaţă, hotărîse să petreacă o seară liniştită, lucrînd. Apoi, acceptase ideea de a ieşi, dar de fapt numai pentru vreo două ore de cercetări la faţa locului, stînd discret în vreun ungher. Iar acum avea o escortă care probabil că simţea obligaţia de a o distra.

– Îmi pare rău că Eve te-a încărcat aşa, începu ea, în timp ce Paul îi deschidea portiera maşinii.

– Aşa, cum?

– Poate că aveai alte planuri pentru seara asta.

Paul se rezemă de portiera deschisă, privind-o pe Julia cu plăcere cum se aşeza în maşină – un genunchi svelt ieşind prin fanta rochiei, pulpele armonioase ridicîndu-se, o mînă neîmpodobită potrivind tivul dedesubt. Totul, cît se poate de firesc.

– De fapt, plănuisem să beau prea multă cafea, să fumez prea multe ţigări şi să mă lupt cu capitolul optişpe. Dar...

Julia ridică privirea, cu ochii foarte serioşi, în lumina scăzută.

– Şi eu detest să fiu întreruptă de la lucru. Probabil că te simţi la fel.

– Într-adevăr.

Deşi, destul de ciudat, în seara aceea nu se simţea la fel.

– Dar, la urma urmei, în asemenea momente trebuie să-mi amintesc că nu e chirurgie pe creier. Pacientul se va odihni liniştit pînă mîine.

După ce închise portiera, ocoli capota pentru a se aşeza la volan.

– Iar Eve îmi cere foarte puţine lucruri.

Julia expiră scurt, în momentul cînd motorul porni. La fel ca rochiile Evei, maşina aceea o făcea să se simtă o altă prsoană. De astă dată, o debutantă răsfăţată şi încotoşmănată cu blănuri, coborînd treptele albe de marmură pentru a o zbughi cu cavalerul ei favorit la o plimbare rapidă cu maşina. Asta ar fi culmea, îşi mai spuse Julia, adăugînd:

– Apreciez mult. Dar zău că nu era necesar. N-am nevoie de escortă.

– Da, sînt convins, înscrise Paul maşina pe aleea care cotea prin faţa casei principale. Îmi pari genul de femeie care merge cu deplină competenţă în şir indian. Ţi-a spus cineva vreodată că intimidezi oamenii?

– Nu, îşi impuse ea să se relaxeze. Competenţa ta îi intimidează vreodată?

– Probabil.

Alene, Paul dădu drumul la radio, încet, mai mult pentru atmosferă decît pentru muzică. Julia folosea acelaşi parfum – romantism de modă veche. Aerul care năvălea pe fereastră i-l oferea ca pe un dar.

– Dar, în fond, îmi place să ţin oamenii descumpăniţi, întoarse el capul doar atît cît să-i arunce o privire. Ţie nu?

– Nu m-am gîndit la asta.

Imaginîndu-şi că avea o asemenea putere, Julia surîse. Şase luni din douăsprezece şi le petrecea aproape singură cu Brandon, divorţată de restul lumii.

– Petrecerea din seara asta, continuă ea. Participi de multe ori?

– La cîteva în fiecare an – de obicei, invitat de Eve.

– Nu fiindcă îţi plac?

– Ei, sînt destul de distractive.

– Dar nu te duci decît pentru că te cheamă ea?

Paul tăcu un moment, aşteptînd să se deschidă porţile proprietăţii.

– Da, pentru ea mă duc.

Julia se întoarse să-i studieze profilul, văzîndu-l pe tatăl lui, văzîndu-l pe băieţelul pe care i-l descrisese Eve. Văzînd un cu totul alt om.

– Azi dimineaţă, Eve mi-a povestit cum v-aţi cunoscut.

Paul zîmbi, conducînd maşina pe strada liniştită, cu palmieri pe margini.

– În casa de pe plaja din Malibu, la o pîine cu jeleu.

– Ai vrea să-mi spui care a fost prima ta impresie despre ea?

Surîsul i se şterse, în timp ce scotea o havană din buzunar.

– Tot în orele de lucru eşti?

– Întotdeauna. Ar trebui să înţelegi.

Apăsă bricheta de bord, apoi ridică din umeri. Înţelegea prea bine.

– În regulă. Ştiam că rămăsese peste noapte o femeie acolo. O dăduseră de gol cîteva articole de îmbrăcăminte împrăştiate prin living.

O văzu privindu-l şi arcui o sprînceană.

– Şocată, Jules?

– Nu.

– Doar dezaprobatoare.

– Încerc doar să mi-l imaginez pe Brandon într-o asemenea împrejurare. N-aş vrea să creadă că am...

– Făcut sex?

Amuzamentul lui o făcu să devină rigidă.

– Că am fost neglijentă sau fără discernămînt.

– Tatăl meu era – este – în ambele feluri. Cînd aveam vîrsta lui Brandon, mă obişnuisem deja. Nu am cicatrici de durată.

Despre asta nu era atît de sigură.

– Şi cînd ai cunoscut-o pe Eve?

– Eram pregătit s-o elimin din primul moment. De-

venisem de-a dreptul cinic.

Suflă fumul, confortabil.

– Am recunoscut-o cînd a intrat în bucătărie, dar m-am mirat. Majoritatea femeilor cu care se culca tatăl meu arătau, cum să spun, mai rău a doua zi. Eve era frumoasă. Desigur, nu era decît o calitate fizică, dar m-a impresionat. Şi avea în ochi o anume tristeţe.

Dîndu-şi seama ce spusese, se strîmbă.

– Nu i-ar place să mă audă spunînd asta. Pentru mine, în faza aia din viaţa mea, mai important era faptul că n-a găsit de cuviinţă să mă linguşească, aşa cum făceau atîtea.

Înţelegîndu-l perfect, Julia rîse:

– Brandon nu poate suferi ca oamenii să-l mîngîie pe cap şi să-i spună ce băieţel drăgălaş e.

– E revoltător.

O spusese cu atîta pătrundere, încît Julia rîse din nou.

– Şi spuneai că nu ţi-au rămas cicatrici.

– Îl consideram mai mult un blestem – pînă am intrat în pubertate. În orice caz, Eve şi cu mine am purtat o conversaţie. O interesam. Nimeni nu poate depista falsul interes mai bine decît un copil, iar Eve nu avea nimic fals. Ne-am plimbat pe plajă şi am fost în stare să-i vorbesc într-un mod cum nu-i mai putusem vorbi nimănui pînă atunci. Despre ce-mi plăcea, ce nu-mi plăcea. Ce voiam, ce nu voiam. A fost uimitor de bună cu mine, începînd din acea primă zi, şi mi s-a format o slăbiciune monumentală pentru ea.

– Ai...

– Aşteaptă. Aproape am ajuns şi numai tu ai pus întrebări.

Trase încet un ultim fum, apoi îşi scutură trabucul.

– De ce biografii de celebrităţi?

Cu un efort, Julia schimbă macazul.

– Fiindcă nu am destulă imaginaţie pentru ficţiune.

Paul opri la un stop, bătînd cu degetele pe volan în ritmul muzicii.

– Un răspuns prea firesc ca să fie adevărat. Mai încearcă odată.

– Bine. Admir oamenii care nu numai că tolerează, dar şi curtează luminile rampei. De vreme ce eu am funcţionat întotdeauna mai bine pe tuşă, mă interesează genul de oameni care prosperă în centrul terenului.

– Tot firesc, Julia, şi doar parţial adevărat.

Porni încet maşina, cînd lumina semaforului se schimbă.

– Dacă ar fi într-adevăr aşa, cum explici faptul că te-ai gîndit cîndva la o carieră în actorie?

– De unde ştii?

Vocea îi era mai tăioasă decît intenţionase, ceea ce îl încînta. Sosise momentul să străpungă acel strat exterior lustruit.

– E datoria mea să ştiu asta, şi încă mult mai multe.

– Şi eu fac cercetări.

– Vrei să spui că m-ai verificat? se strînseră pumnii Juliei în poală, pe cînd încerca să-şi stăpînească nervii. Trecutul meu nu te priveşte. Am făcut o înţelegere cu Eve, numai cu Eve, şi nu vreau să-ţi bagi nasul în viaţa mea personală.

– Poţi să vrei şi să nu vrei orice. Mai poţi şi să fii recunoscătoare. Dacă găseam ceva ce nu-mi convenea, primeai un şut drept în fundulețul tău drăgălaş.

Asta le punea capac la toate. Capul Julia se răsuci scurt spre el:

– Nesimţit arogant ce eşti.

– Mhm.

După ce opri maşina la Beverly Wilshire, Paul se întoarse cu faţa spre ea.

– Ţine mine, la întoarcere, eu pun întrebările.

Îi depuse o mînă pe braţ, înainte ca Julia să poată deschide portiera.

– Dacă ieşi de-aici trîntind uşa, oamenii vor pune întrebări.

O privi cum se încorda, luptînd să-şi recapete controlul şi cîştigînd.

– Ştiam c-ai să reuşeşti. Pe toţi sfinţii, eşti foarte

pricepută.

Julia trase adînc aer în piept şi, cînd faţa i se calmă din nou, se întoarse către el, vorbind calm:

– Să te fut, Winthrop.

Sprînceana stîngă i se repezi în sus, dar rîse scurt:

– Oricînd pofteşti.

Coborî şi-i dădu cheile maşinii valetului. Julia urcase deja pe trotuar. Paul îi apucă braţul ţeapăn şi o conduse înăuntru.

– Eve vrea să faci cunoştinţă cu oamenii, spuse el încet, în timp ce treceau printre două şiruri de reporteri cu mini-camere. În seara asta, vor fi aici destui care vor să-ţi arunce o privire, eventual să smulgă cîteva aluzii la ceea ce-ţi spune Eve.

– Îmi ştiu meseria, replică Julia, printre dinţi.

– A, Jules, nu mă îndoiesc.

Vorbirea lui tărăgănată galeş îi făcea sîngele să fiarbă în vene.

– Dar există oameni cărora le place să mestece femeile tinere şi cuminţi şi pe urmă să le scuipe afară.

– S-a mai încercat.

Ar fi vrut să-şi smulgă braţul din mîna lui, dar găsi că ar fi părut nedemn, mai ales cînd văzu doi reporteri venind drept spre ei.

– Ştiu, murmură Paul, apucînd-o cu deliberare de celălalt braţ pentru a o întoarce cu faţa spre el. Nu-mi voi cere scuze pentru că m-am amestecat, Julia, dar vreau să ştii că ceea ce am aflat e admirabil şi nu puţin fascinant.

Contactul era prea intim, aproape ca o îmbrăţişare, iar Julia vru să se eliberreze.

– N-am nevoie de admiraţia ta, nici de fascinaţie.

– Oricum, le ai pe amîndouă.

Şi se întoarse spre cameră, cu un surîs fermecător.

– Domnule Winthrop, este adevărat că Mel Gibson a semnat contractul pentru rolul principal în ecranizarea după „Fulger în lanţ"?

– Mai bine întrebaţi-i pe producători – sau pe domnul Gibson, răspunse Paul, conducînd-o grăbit pe Julia din

cercul reporterilor, care se strîngea în jur.

– Aţi rupt logodna cu Sally Bowers?

– Nu vi se pare o întrebare cam nedelicată cînd escortez o femeie frumoasă?

În timp ce se adunau şi alţi reporteri, zîmbetul lui Paul rămase prietenos, deşi o simţea pe Julia începînd să tremure.

– Loodna a fost o născocire a presei. Sally şi cu mine nu sîntem nici măcar proverbialii buni prieteni. Mai degrabă cunoştinţe trecătoare.

– Vă putem afla numele? înfipse cineva un microfon sub nasul Juliei.

Se încordă, apoi făcu un efort să se relaxeze.

– Summers, spuse ea calmă. Julia Summers.

– Scriitoarea care face biografia Evei Benedict?

Înainte de a apuca să răspundă, în direcţia ei fură azvîrlite şi împinse alte întrebări.

– Cumpăraţi cartea, propuse ea, uşurată cînd intrară în sala de bal.

Paul se aplecă să-i vorbească încet la ureche:

– Te simţi bine?

– Desigur.

– Tremuri.

Julia se blestemă în gînd, apoi făcu un pas lateral, ieşind de sub braţul lui protector.

– Nu-mi place să iu înghesuită.

– Atunci ai noroc că n-ai venit cu Eve. Te-ar fi îmbulzit peste o duzină.

După ce-i făcu semn unui chelner în trecere, Paul luă de pe tava acestuia două pahare cu şampanie.

– N-ar trebui să găsim masa?

– Draga mea Jules, nimeni nu s-a aşezat încă, îi atinse el paharul cu al lui, înainte de a sorbi. Nu aşa faci să te vadă lumea.

Neluîndu-i în seamă tresărirea de protest, o cuprinse cu un braţ pe după mijloc.

– Trebuie să ţii tot timpul mîna pe mine? întrebă ea, printre dinţi.

– Nu.

Totuşi, nu şi-o retrase.

– Acum, spune-mi, pe cine ai vrea să cunoşti?

Întrucît nervii nu aveau nici un efect, Julia încercă să fie glacială.

– Nu ai nici un motiv să mă distrezi. Mă descurc perfect şi singură.

– Eve mi-ar pune pielea pe băţ dacă te-aş lăsa singură, o conduse el printre rîsete şi conversaţii. Mai ales din moment ce s-a hotărît să-şi încerce mîna la încălzirea unei romanţe.

Julia aproape se înecă în şampania înspumată.

– Poftim?

– Nu se poate să nu-ţi dai seama că i-a intrat în cap că, dacă ne împinge destul de des unul spre altul, o să ne lipim.

Julia ridică privirea, înclinînd capul într-o parte.

– Ce păcat că o vom dezamăgi.

– Da, ar fi mare păcat.

Era evident că intenţiile lui şi ale ei se ciocneau. Îi văzu provocarea din ochi, simţi brusca încărcătură din aer. Şi habar n-avea cum să le răspundă amîndurora. Paul continuă să zîmbească, în timp ce-şi cobora privirea spre gura ei, stăruind acolo, cu o expresie la fel de apăsată ca un sărut.

– Mă întreb ce s-ar întîmpla...

O mînă i se trînti pe umăr.

– Paul. Ticălosule, cum au reuşit să te tîrască aici?

– Victor, se încălzi surîsul lui Paul, apucînd mîna lui Victor Flannigan. N-a fost nevoie decît de două femei frumoase.

– Aşa e întotdeauna.

Se întoarse spre Julia.

– Iar asta e una dintre ele.

– Julia Summers, Victor Flannigan.

– Te-am recunoscut, luă Victor mîna pe care i-o întindea Julia. Lucrezi cu Eve.

– Da.

Îşi amintea clar devotamentul, intimitatea la care asistase în grădina luminată de lună.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule Flannigan. V-am admirat enorm opera.

– Mare uşurare, mai ales dacă reuşesc să mă aleg şi eu cu o notă de subsol în biografia Evei.

– Ce face Muriel? întrebă Paul, referindu-se la soţia lui Victor.

– Cam indispusă. În seara asta, sînt liber.

Ridică un pahar plin de lichid limpede, oftînd.

– Sifon, şi-ţi spun eu, situaţiile astea sînt insuportabile fără vreo două tării. Ce părere ai despre întrunire, domnişoară Summers?

– E prea devreme ca să spun ceva.

– Diplomatic.

Eve îi spusese atîta lucru.

– Te voi mai întreba peste vreo două ore. Dumnezeu ştie ce vor servi. Aş îndrăzni mai mult, sperînd că vor fi biftecuri cu cartofi. Nu suport mizeriile alea franţuzeşti.

Observă licărul de înţelegere din ochii Juliei şi zîmbi.

– Poţi scoate ţăranii din Irlanda, dar nu-i poţi scoate pe irlandezi din ţărani, îi făcu el cu ochiul. Am să-ţi solicit un dans.

– Voi fi încîntată.

– Impresii? întrebă Paul, cînd Victor se îndepărtă.

– De cele mai multe ori, actorii par mai mici în afara ecranului. El pare mai mare. în acelaşi timp, cred că m-aş simţi comod stînd amîndoi în faţa focului, la o partidă de canasta.

– Ai un spirit de observaţie excelent, îi puse Paul un deget pe-o latură a bărbiei, pentru a o întoarce cu faţa spre el. Şi ţi-a trecut furia.

– Ba nu mi-a trecut. Mi-o păstrez pentru mai tîrziu.

Paul rîse şi îi cuprinse umărul cu un braţ, amical.

– Christoase, Jules, începi să-mi placi. Hai să găsim masa. Poate mîncăm înainte de ora zece.

– Ce naiba, Drake, ştii că nu suport să fiu trasă de limbă.

Vocea Evei era nervoasă, în timp ce se aşeza, dar faţa îi rămăsese blajină. Nu-i plăcea ca zvoniştii să-n-

ceapă să murmure să se certa cu agentul ei de presă.

– N-ar trebui să te trag de limbă, dacă mi-ai da un răspuns direct.

Spre deosebire de mătuşa lui, Drake nu era actor şi se încruntă, cu privirea în pahar.

– Cum vrei să promovez ceva, cînd nu-mi dai nici o bază?

– În faza asta, n-ai ce să promovezi, ridică Eve o mînă în semn de salut către cîteva chipuri familiare de la o masă învecinată, adresîndu-i un surîs Ninei, care rîdea cu un grup în centrul sălii. În orice caz, dacă oamenii ştiu ce va conţine cartea, n-o vor mai aştepta cu nerăbdare – nici cu palmele asudate.

Simplul gînd o făcea să zîmbească, absolut sinceră.

– Concentrează-te să pedalezi pe proiectul ăsta la care lucrez pentru televiziune.

– Miniserialul.

Eve se strîmbă la auzul cuvîntului – nu se putea abţine.

– Tu răspîndeşte doar vestea că Eve Benedict pregăteşte un eveniment de televiziune.

– Datoria mea e să...

– Să faci ce-ţi spun eu, îl întrerupse ea. Ţine minte asta.

Nerăbdătoare, îşi dădu pe gît şampania.

– Mai adu-mi un pahar.

Cu un efort, Drake îşi stăpîni un potop de vorbe aspre. Cunoştea şi el valoarea imaginii publice. La fel de bine pe cît cunoşea şi duritatea ucigătoare a temperamentului Evei. Fierbînd, se ridică, apoi îi zări pe Julia şi Paul traversînd sala de bal. Julia, îşi spuse, din ochii risipindu-i-se orice resentiment. Avea să obţină informaţia dorită de Delrickio. Ea era sursa pe care o putea iscodi.

– A, iată-te, ridică Eve ambele mîini.

Julia i le prinse, simţi uşoara tracţiune şi înţelese că trebuia să se aplece şi s-o sărute pe Eve pe obraji. Simţindu-se destul de penibil, se conformă.

– Şi Paul.

Pe deplin conştientă că o mulţime de ochi curioşi se întorseseră spre ei, Eve repetă ceremonialul cu fostul ei fiu vitreg.

– Ce pereche extraordinară faceţi voi doi, se uită ea scurt peste umăr. Drake, ai grijă să mai primim şampanie.

Ridicînd pivirea, Julia îi observă subţierea buzelor, licărul rapid şi ucigaş din ochi. Imediat, însă, îl înlocui un surîs orbitor.

– Ce bine-mi pare că te văd, Paul. Julia, arăţi fermecător. Staţi doar puţin, pînă fac eu pe chelnerul.

– Arăţi într-adevăr fermecător, comentă Eve. Paul te-a prezentat oamenilor?

– N-am prea găsit necesar, se aşeză Paul, scrutînd sala. Cînd o vor vedea că stă cu tine, au să se lămurească şi vor veni să se prezinte singuri.

Avea perfectă dreptate. Înainte ca Drake să revină cu vinul, invitaţii începură să treacă în şir pe la masa lor. În tot timpul dineului, Eve stătu ca o regină acordînd audienţe, în timp ce alte feţe luminate săreau de la mese, croindu-şi neabătut drum spre tronul ei. Pe cînd se servea creme brûée, se apropie cu pas legănat un bărbat cu părul rar, uimitor de gras.

Anthony Kincade, al doilea soţ al Evei, nu îmbătrînise frumos. în ultimele două decenii, pusese atîta osînză pe el încît semăna cu un munte nesigur îndesat într-un tuxedo. Fiecare respiraţie ţiuitoare a lui făcea să i se reverse peste burtă o avalanşă de slănină fleşcăită. Drumul prin sală îi înroşise faţa ca două zile de stat la soare. Fălcile i se legănau, iar cele trei bărbii se unduiau în acelaşi ritm.

Se transformase, din regizorul senzual şi cultivat al unor filme importante, într-un regizor obez şi zaharisit de filme minore. Îşi adunase cea mai mare parte a averii în anii cincizeci şi şaizeci, sub formă de proprietăţi imobiliare. Leneş din fire, era mulţumit să se culce pe urechea confortabilului său portofoliu şi să se ghiftuiască.

Doar privindu-l, Eve se înfiora la îndul că fusese măritată cu el cinci ani de zile.

– Tony.

– Eve, se rezemă el greoi de scaun, aşteptînd ca aerul să-i umple din nou plămînii. Ce-s porcăriile astea pe care le aud despre o carte?

– Nu ştiu, Tony. Spune-mi tu.

Îşi amintea ce ochi frumoşi avusese cîndva. Acum, erau îngropaţi sub straturi de grăsime. Mîna proptită de spătarul scaunului ei – o halcă umflată, cu cinci cîrnaţi groşi. Cîndva, mîinile acelea fuseseră mari, violente şi poruncitoare. Îi cunoscusră şi-i savuraseră fiecare loc de pe trup.

– Îi cunoşti pe Paul şi Drake, întinse ea mîna după o ţigară, pentru a-şi îndulci cu fum o parte din fierea care i se ridicase în gît. Iar ea e Julia Summers, biografa mea.

Kincade se întoarse spre ea.

– Ai grijă ce scrii.

Respiraţia îi revenise, iar glasul mai păstra o urmă din puterea sonoră a tinereţii.

– Eu, unul, am destui bani şi avocaţi ca să te port prin tribunale toată viaţa.

– Nu ameninţa fata, Tony, replică moale Eve. Nu se mira că Nina venise la masă, pentru a sta tăcută de cealaltă parte, gata s-o apere. Eşti bădăran. Şi ţine minte, îi suflă ea deliberat un şuvoi de fum drept în faţă, Julia nu poate scrie decît ceea ce-i spun eu.

Kincade îşi prăvăli o mînă pe umărul Evei, destul de tare pentru ca Paul să sară de pe scaun, înainte ca Eve să-i facă semn să se aşeze la loc.

– E un teren periculos, Eve, mai trase Kincade o gură de aer. Eşti prea bătrînă ca să-ţi mai asumi riscuri.

– Sînt prea bătrînă ca să nu mi le asum, îl contrazise ea. Calmează-te, Tony, nu intenţionez ca Julia să scrie nici un cuvînt care să nu fie adevărul curat.

Deşi era aproape sigură că avea s-o doară umărul a doua zi dimineaţă, ridică paharul:

– O doză bună de cinste n-a făcut niciodată rău cuiva care n-o merita.

– Adevăr sau minciuni, murmură Kincade. O tradiţie

de lungă durată ne face să-l omorîm pe mesager.

Şi, cu aceste cuvinte, îi părăsi, croindu-şi greoi drum prin mulţime.

– Eşti bine? întrebă încet Nina. Deşi avea pe faţă un zîmbet calm, Julia îi zări îngrijorarea în ochi.

– Sigur că da. Iisuse, ce masă de grăsime dezgustătoare, îşi turnă Eve şampania pe gît, strîmbîndu-se spre crema de zahăr ars; vizita îi tăiase toată pofta de mîncare. Şi cînd mă gîndesc că acum treizeci de ani era un om vital şi interesant.

Aruncă o privire spre Julia şi izbucni în rîs.

– Draga mea copilă, îţi văd rotiţele alea literare învîrtindu-se. Vom vorbi despre Tony, îi promise ea, bătînd-o pe dosul mîinii. Foarte curînd.

Rotiţele se învîrteau, ba bine că nu. Julia stătu tăcută în timpul conversaţiilor de după cină, al numărului de comedie, al celui de lux. Anthony Kincade nu fusese nemulţumit de posibilitatea ca Eve să dezvăluie secretele lor conjugale intime. Fusese de-a dreptul furios. Şi ameninţător. Şi nu încăpea nici o îndoială în mintea ei că reacţia o încîntase enorm pe Eve.

Iar reacţiile bărbaţilor de la masă fuseseră întru totul la fel de grăitoare. Paul se arătase gata să-l înhaţe pe Kincade de ceafa lui fieşcăită. Vîrsta şi sănătatea individului nu aveau nici o importanţă. Fulgerul de violenţă fusese cît se poate de real şi foarte şocant, aparţinîndu-i unui om îmbrăcat în tuxedo, care sorbea şampanie dintr-o cupă în formă de lalea.

Drake privise, urmărind fiecare detaliu. Şi zîmbise. Julia avea impresia că ar fi rămas aşezat, continuînd să zîmbească, chiar şi dacă Kincade o strîngea pe Eve de gît cu degetele lui cărnoase.

– Gîndeşti prea mult.

Julia clipi din ochi, apoi şi-i concentră asupra lui Paul.

– Ce?

– Gîndeşti prea mult, repetă el. Hai să dansăm.

Ridicîndu-se, o trase şi pe ea în picioare.

– Mi s-a spus că, atunci cînd iau o femeie în braţe, îi

e foarte greu să mai gîndească.

– Cum ai reuşit să-ţi îndeşi orgoliul ăsta în smoking fără să se vadă?

Paul se alătură celorlalte cupluri de pe ringul de dans, după care o strînse pe Julia la piept.

– Prin practică. Ani întregi de practică.

Îi zîmbi, mulţumit de felul cum i se potrivea în braţe, excitat de decolteul rochiei la spate, suficient de coborît pentru a-şi putea ridica mîna, atingîndu-i pielea.

– Te iei prea în serios.

Avea cea mai fermecătoare bărbie, îşi spuse el. Foarte fermă, puţin ascuţită. Dacă ar fi fost singuri, şi-ar fi acordat plăcerea de a-i dărui cîteva mici muşcături.

– Cînd trăieşti în Ţara Fanteziei, trebuie să te laşi dus de curent.

Julia nu avea nici o posibilitate de a-i spune elegant să nu-şi mai tot tîrîie degetele alea pe spatele ei. Cu siguranţă, nu exista nici un mod sigur de a recunoaşte ce efect avea senzaţia aceea pe dinăuntrul trupului. Ca nişte mici curenţi electrici, declanşau descărcări care-i făceau sîngele să fiarbă în vene.

Ştia ce însemna să doreşti. Şi nu voia să mai dorească.

– De ce stai aici? îl întrebă ea. Ai putea scrie oriunde.

– Din obişnuinţă, aruncă Paul o privire peste umăr, spre masa lor. Din cauza Evei.

Cînd Julia dădu să vorbească, clătină din cap:

– Alte întrebări. Probabil nu procedez cum trebuie, fiindcă văd că încă mai gîndeşti.

Soluţia fu aceea de a o trage şi mai aproape, silind-o să întoarcă într-o parte capul, pentru a-i evita gura.

– Îmi aminteşti de ceaiul pe care l-am luat pe terasa unei moşii, în Anglia, la ţară. În Devon, cred.

– Prin ce?

– Prin miros, îi atinse el urechea cu buzele, propagîndu-i prin trup unde de şoc. Erotic, eteric, de un romantism complice.

– Ai imaginaţie, murmură Julia, cu ochii dînd să i se

închidă însă. Nu sînt în nici unul din felurile astea.

– Exact. O mamă necăsătorită, cu spirit practic, care munceşte pe brînci. De ce-ai studiat poezia la Brown?

– Fiindcă mi-a plăcut.

Se stăpîni înainte de. a-şi încurca degetele printre vîrfurile firelor lui de păr.

– Poezia e foarte structurată.

– Imagerie, emoţie şi romantism, se retrase el îndeajuns ca s-o privească, destul de aproape pentru ca Julia să-şi vadă imaginea reflectată în ochii lui. Eşti o mincinoasă, Jules. O mincinoasă complexă şi fascinantă.

Înainte ca Julia să găsească un răspuns, Drake se apropie şi-l bătu pe Paul pe umăr.

– Nu te superi dacă-ţi cer să împarţi averea, nu?

– Ba da.

Totuşi, se retrase.

– Cum te-ai adaptat? întrebă Drake, în timp ce intra în ritmul dansului.

– Perfect.

Julia avu imediat un sentiment de uşurare şi se întrebă cum putuse uita cît de diferite erau braţele unui bărbat de ale altuia.

– Eve mi-a spus că faceţi progrese considerabile. A avut o viaţă uluitoare.

– Da, va fi un mare efort să i-o aştern pe hîrtie.

Drake o conducea cu graţie pe ring, zîmbind şi dînd din cap spre cunoştinţe.

– Ce unghi urmăreşti?

– Unghi?

– Toată lumea are un unghi.

Era convinsă că el avea, dar se mulţumi să încline capul.

– Biografiile sînt destul de clare.

– Aunci, tonul. Te interesează relatarea an cu an a vieţii unei vedete?

– E cam devreme ca să spun, dar cred că voi adopta perspectiva cea mai simplă, scriind despre viaţa unei femei care şi-a ales o carieră dificilă şi a avut mari suc-

cese, succese de durată. Faptul că Eve e încă o forță majoră în domeniu, după aproape cincizeci de ani, vorbește de la sine.

– Deci, te vei concentra pe aspectul profesional.

– Nu.

Își dădu seama că Drake scormonea, atent dar adînc.

– Viața ei profesională și cea personală se împletesc. Relațiile, căsnicile, familia, toate sînt vitale pentru ansamblu. Voi avea nevoie nu doar de emoțiile Evei, ci și de fapte documentate, opinii, anecdote spuse de oameni cărora le-a fost sau le este apropiată.

O tactică diferită, conchise el.

– Înțelegi, Julia, am o problemă. Dacă m-ai putea ține la curent cu evoluția cărții, cu conținutul, pe măsură ce lucrezi, aș putea planifica promovarea, comunicatele de presă, stîrnirea interesului.

Îi oferi un surîs.

– Cu toții vrem să dați o mare lovitură.

– Evident. Mă tem că nu-ți pot spune prea mult.

– Dar vei coopera pe măsură ce cartea ia formă?

– Pe cît de mult pot.

Își alungă din minte conversația, pe măsură ce noaptea trecea. În sufletul Juliei mai rămăsese destul din fata cu ochii plini de stele pentru a fi zguduită cînd Victor o invită la dans, urmat apoi de alți corespondenți în carne și oase ai umbrelor ce se agitau pe ecranele de cinema.

Adunase zeci de impresii și observații pe care dorea să le noteze înainte ca petrecerea să se piardă ca un vis. Somnoroasă, mai relaxată decît crezuse că era posibil, se așeză în mașina lui Paul la ora două noaptea.

– Te-ai simțit bine, comentă el.

Julia ridică dintr-un umăr. N-avea să lase unda aceea de amuzament din glasul lui să-i strice seara.

– Da,.de ce nu?

– A fost o declarație, nu un reproș.

Privi spre ea și văzu că avea ochii pe jumătate închiși și un ușor surîs pe buze. Întrebările pe care dorise să i le

pună păreau nepotrivite. Urmau să se ivească şi alte ocazii. O lăsă în schimb să dormiteze în tot timpul drumului. Cînd opri în faţa casei de oaspeţi, Julia dormea adînc. Cu un uşor oftat, Paul îşi aprinse un trabuc şi rămase fumînd, privind- o.

Julia Summers era o provocare. Ba, ce naiba, un adevărat paradox. Nimic nu-i plăcea lui Paul mai mult decît să descîlcească ițele unui mister. Intenționase să se apropie de ea, să se asigure că interesele Evei erau protejate. Dar... Zîmbi, cînd scuturâ scrumul pe fereastră. Dar nici o lege nu-i interizcea să se bucure de apropierea ei, cu acest prilej.

Îi mîngîie părul cu o mînă, iar Julia murmură uşor. Îi trecu un deget peste obraz, iar ea oftă.

Descumpănit de freamătul din pîntec, se retrase, încercînd să gîndească limpede. Apoi, aşa cum avusese obiceiul aproape toată viaţa, făcu ceea ce dorea. Îi acoperi gura cu a lui, în timp ce Julia dormea.

Moi şi inerte în somn, buzele i se potriviră sub ale sale, se despărţiră în timp ce le urmărea forma cu limba. Acum, nu numai că-i auzi oftatul, dar îl şi gustă. Şocul senzaţiei îl izbi în organism, lăsîndu-l încordat de dorinţă. Îl mîncau mîinile să atingă, să ia, dar şi le strînse pumni şi se mulţumi doar cu gura ei.

Existau unele reguli pe care nu trebuia să le încalce.

Julia visa, un vis glorios, paradisiac. Plutea pe un rîu lung şi liniştit. Se lăsa purtată de curent, picotind pe apa albastră şi răcoroasă. Soarele o potopea cu şuvoaie aurii, calde, tămăduitoare, consolatoare.

Mintea ei, împăienjenită de oboseală şi vin, nu făcu decît un minim efort pentru a risipi ceţurile. Se simţea mult prea comod în visuri.

Dar soarele se înfierbînta, curentul devenea tot mai rapid. Excitaţia îi alerga peste piele ca un roi de mici săgeţi că vîrfuri roşii.

Gura i se mişcă sub a lui, apoi se întredeschise cu un uşor geamăt, invitîndu-l înăuntru. Fără ezitare, Paul îşi strecură limba peste a ei, fiind de-a dreptul scos din minţi

de reacţia seducătoare a Juliei. Cu un blestem tăcut, îi muşcă buza de jos. Julia se trezi într-o clipă, buimacă şi agitată.

– Ce naiba faci?

Se retrase pe fotoliu, împingîndu-l înapoi, dintr-o mişcare indignată. Cînd podul palmei ei îi apăsă sternul, îşi dădu seama că era mult mai puternică decît părea.

– Îmi satisfăceam curiozitatea. Şi ne băgam pe amîndoi în belea.

Julia îşi smulse poşeta din poală dar reuşi să nu i-o trîntească în faţă. Cuvintele erau mai potrivite.

– Habar n-aveam că eşti atît de disperat, şi de lipsit de conştiinţă. Ca să te impui cu forţa unei femei în timp ce doarme, e nevoie de o perversitate cu totul deosebită.

Ochii lui se îngustară, cu un fulger, întunecîndu-se. Cînd vorbi, glasul îi era de o blîndeţe înşelătoare.

– Am fost departe de-a mă impune cu forţa, dar s-ar putea să ai dreptate într-un sens.

Punîndu-i mîinile pe umeri, o trase spre el:

– Acum, însă, eşti trează.

De astă dată, gura nu-i mai fu blîndă sau seducătoare, ci fierbinte, dură. Julia simţi gustul furiei şi al neputinţei. Iar dorinţa o străbătu ca un glonţ.

Avea nevoie. Uitase cum era să aibă cu-adevărat nevoie. Să fie însetată de un bărbat aşa cum ţi-e sete de apă. Cu toată apărarea făcută zdrenţe, fu asaltată de senzaţii, de doruri, de jinduiri. Barajul o lăsa destul de slabă ca să se agaţe de el, destul de flămîndă ca să se afunde lacomă în sărutare şi să-şi însuşească gustul ei.

Braţele ei îl cuprindeau, legîndu-i pe amîndoi strîns ca o frînghie. Gura ei – Doamne, gura ei era dornică, înnebunită, încinsă. Paul îi simţea tremurele repezi şi neajutorate care-i străbăteau tot trupul, îi auzea respiraţia sacadată. Uită să mai fie furios, iar frustrarea îi fu sfîşiată de lamele tăioase ale pasiunii. Nu-i mai rămînea decît dorinţa.

Degetele i se înfundată în părul ei, încîrligîndu-se strîns. O dorea acolo, pe fotoliul din faţă al maşinii. Îl

făcea să se simtă ca un adolsecent bîjbîind neîndemînatic, ca un armăsar trepidînd să se împerecheze. Şi ca un bărbat repezindu-se cu capul înainte peste limita de siguranţă, în necunoscut.

– În casă.

Îşi auzi propriul sînge pulsînd, în timp ce gura îi alerga peste faţa ei.

– Lasă-mă să te duc înăuntru. În pat.

Cînd dinţii lui îi zgîriară uşurel gîtul, Julia aproape ţipă de-atîta dorinţă. Dar se zbătu să scape. Responsabilitate. Ordine. Prudenţă.

– Nu, îşi adună ea ani întregi de reţineri, condimentaţi cu amintiri dureroase, şi reuşi să reziste. Nu asta vreau.

Cînd îi cuprinse faţa în palme, Paul îşi dădu seama că şi el tremura.

– Nu ştii deloc să minţi, Julia.

Trebuia să-şi recapete controlul. Degetele i se strînseră peste poşetă ca nişte cleşti, în timp ce-l privea cu ochi mari. În lumina lunii, arăta primejdios. Poruncitor, nepăsător. Periculos.

– Nu asta intenţionez să am, spuse ea; întinse mîna spre clanţa portierei şi o smuci de două ori înainte de a reuşi s-o deschidă.

– Ai făcut o greşeală, Paul.

Şi o luă la fugă peste fîşia îngustă cu iarbă, intrînd în casă.

– Nici nu mă îndoiam, murmură el.

Înăuntru, Julia se rezemă de uşă. Nu putea alerga la etaj în halul ăla. Inspirînd adînc ca să-şi calmeze bătăile de ciocan ale inimii, stinse lumina pe care i-o lăsase aprinsă CeeCee şi porni pe scară. O privire în dormitorul de musafiri o încredinţă că fata dormea. În camera de vis--vis, îşi văzu fiul.

Atîta era de-ajuns ca s-o calmeze, destul ca s-o asigure că procedase bine refuzînd. Nevoile, oricît de tumultuoase, n-aveau să fie niciodată suficient de mari pentru a o face să rişte ceea ce clădise. În viaţa ei nu

avea să existe nici un Paul Winthrop. Nici un amant abil care excita, aţîţa şi apoi pleca. Zăbovi un moment să aranjeze pătura lui Brandon şi să i-o netezească înainte de a trece în camera ei.

Tremurul începuse din nou, şi înjură, aruncîndu-şi poşeta spre pat. Aceasta alunecă jos, revărsîndu-şi conţinutul. Deşi se simţea tentată să-l împrăştie în şuturi prin toată camera, îngenunche şi luă pudriera, pieptenele, portvizitul subţire.

Şi hîrtia împăturită.

Curios. Nu-şi amintea să fi băgat nici o hîrtie înăuntru. După ce o desfăcu, fu nevoită să se rezeme de pat pentru a se ridica.

UITĂ-TE ÎNAINTE SĂ SARI.

Lăsînd conţinutul poşetei risipit pe podea, se aşeză pe pat. Ce naiba mai era şi asta? Şi ce naiba avea să facă?

7

Julia îl conduse pe Brandon la şcoală, mulţumită că stătea comod în discretul Volvo negru, cu Lyle la volan. Lîngă Lyle, Brandon era în siguranţă.

Desigur, nu avea nici un motiv de îngrijorare. Şi-o spusese iar şi iar, în tot timpul nopţii nedormite. Două simple anonime prosteşti nu-i puteau face nici un rău – nici ei şi, cu siguranţă, nici lui Brandon. Dar avea să se simtă mai bine după ce lămurea toată povestea. Ceea ce intenţiona să facă imediat.

Gîndurile i se abătură spre senzaţia ciudată de a-şi privi băieţelul pornind spre propria lui lume, cu săli de clasă şi terenuri de joacă, unde autoritatea ei nu putea ajunge.

Cînd maşina dispăru, închise uşa, în răcoarea zorilor. Julia o auzea pe CeeCee cîntînd veselă împreună cu

radioul, în timp ce făcea ordine în bucătărie. Sunete fericite – zăngănitul vaselor şi vocea tînără, entuziastă, luîndu-se la întrecere cu timbrul savuros al lui Janet Jackson. Juliei nu-i plăcea să recunoască în sinea ei că o încurajau prin simplul fapt că, auzindu-le, ştia că nu era singură. Îşi duse ceaşca pe jumătate goală în bucătărie, să-şi mai toarne cafea.

– Excelent micul dejun, domnişoară Summers.

Cu părul strîns într-o coadă de cal care sălta, CeeCee ştergea bufetul cu o cîrpă umedă, bătînd cu piciorul tactul următorului hit din topul celor patruzeci.

– Nici nu pot să-mi închipui că o femeie ca dumneavoastră ştie să gătească aşa de bine.

Cu ochii încă umflaţi de somn, Julia îşi umplu din nou ceaşca.

– O femeie ca mine?

– Păi, celebră, şi-aşa şi pe dincolo.

Julia zîmbi. Îi era neaşteptat de uşor să-şi alunge povara vagă a îngrijorării.

– Aproape celebră. Sau, poate, celebră prin asociere, după seara trecută.

Numai ochi albaştri mari şi faţă proaspăt spălată, CeeCee oftă:

– Chiar a fost aşa de nemaipomenit?

Două femei într-o bucătărie însorită şi nici una nu se referea la un banchet de binefacere împănat cu vedete. Ci la un bărbat.

Julia se gîndi la dansul cu Paul, la momentul cînd se trezise din somn, insuportabil de excitată, cu gura lui fierbinte peste a ei. Şi, da, simţind cum dorinţa lui se declanşa în ea într-un ritm mult mai primordial decît al oricărei melodii înregistrate.

– A fost... altfel.

– Nu-i aşa că domnul Winthrop e de-a dreptul pur şi simplu trăsnet? De fiecare dată cînd vorbesc cu el, mi se usucă gura şi mi se umezesc palmele, închise CeeCee ochii, în timp ce clătea cîrpa. E aşa de sălbatic...

– E genul de om pe care ţi-e greu să nu-l observi,

replică Julia, cu vocea iritată de propriile ei menajamente.

– Mie-mi spuneți? Mor femeile după el. Nu cred că a adus-o vreodată aici de două ori pe aceeași. Stofă de armăsar, înțelegeți?

– Hmm.

Julia avea părerile ei despre un bărbat care zburda atît de arbitrar de la o femeie la alta.

– Pare să-i vie devotat domnișoarei Benedict.

– Sigur. Cred că ar face orice pentru ea – în afară de a se așeza la casa lui, ca să-i dăruiască nepoții pe care și-i dorește, își aruncă CeeCee înapoi bretonul rar. Curios lucru, să ți-o închipui pe Miss Benedict bunică.

Nu curios era cuvîntul care-i veni Juliei în minte, ci mai degrabă incredibil.

– De cît timp lucrezi pentru ea?

– Teoretic, doar de vreo doi ani, dar mă-nvîrt pe-aici de cînd mă știu. Mătușa Dotie mă lăsa să vin în week-end-uri și-n timpul verii.

– Mătușa Dottie?

– Travers.

– Travers? aproape că se înecă Julia cu cafeaua, încercînd s-o echivaleze pe servitoarea cu gură severă și ochi bănuitori cu expansiva CeeCee. E mătușa ta?

– Mda, sora mai mare a lui tata. Travers e un fel de nume de scenă. A jucat cîte ceva, prin anii cincizeci, cred. Dar niciodată n-a plesnit-o pe bune. De-o viață lucrează pentru Miss B. Cam ciudat, cînd te gîndești că au fost măritate cu același bărbat.

De astă dată, Julia avu atîta minte să coboare ceașca de cafea înainte de a mai încerca o înghițitură.

– Mă scuzi?

– Anthony Kincade, îi explică CeeCee. Regizorul, îl știți? Mătușa Dottie a fost căsătorită cu el prima.

O privirre spre ceas o făcu să se ridice de lîngă bufetul unde stătea rezemată.

– Mamă, tre' s-o-ntind. Am un curs la zece.

Și se repezi spre living, să-și ia cărțile și bagajele.

– Vin mîine să schimb aşternuturile. E-n regulă dacă îl aduc pe fratele meu mai mic? Moare să-l cunoască pe Brandon.

Julia dădu din cap, încă încercînd să se reculeagă.

– Sigur. Am fi bucuroşi să-l primim.

CeeCee îi aruncă un zîmbet peste umăr, în timp ce alerga spre uşă.

– Asta să mi-o mai spuneţi odată după ce-a stat vreo două ore pe-aici.

Încă din timp ce uşa se trîntea, Julia începuse să-şi limpezească gîndurile, calculată. Anthony Kincade. Muntele ăla de carne acră fusese căsătorit şi cu strălucitoarea Eve, şi cu monosilabica servitoare. Curiozitatea o făcu să se repeadă prin living-room, în biroul ei temporar, la cărţile de referinţă.

Timp de cîteva minute, bombăni şi înjură în sinea ei, încercînd să găsească volumelele care păreau să nu se afle niciodată în ultimul loc unde le lăsase.

Trebuia să se organizeze, neapărat, îşi jură ea pe cine ştie ce sfînt i-o fi vegheat pe scriitorii distraţi. Imediat după ce-şi satisfăcea curiozitatea, avea să sacrifice o oră – gata, bine, cinşpe minute – ca să pună totul în ordine.

Jurămîntul păru să dea rezultate. Cu un chiot de triumf, se aruncă. Găsi imediat paragraful din Who's Who.

Kincade, Anthoy. Născut: Hackensack, N.J., 12 noiembrie, 1920... Julia trecu peste realizări, succes şi eşecuri. Căsătorit cu Margaret Brewster, 1942, doi copii, Anthony jr. şi Louise, divorţat în anul 1947 Căsătorit cu Dorothy Travers, 1950, un copil, Thomas, decedat. Divorţat în 1953. Căsătorit cu Eve Benedict, 1954. Divorţat, 1959.

Mai figurau încă două mariaje, dar n-o interesau; era prea fascinant să speculeze despre ciudatul triunghi. Dorothy Travers – iar numele îi aprinse un beculeţ slab în minte – fusese căsătorită cu Kincade timp de trei ani, şi-i dăruise un fiu. La nici un an după divorţ, Kincade se căsătorise cu Eve. Acum, Travers era servitoarea Evei.

Cum puteau două femei care avuseseră acelaşi bărbat să împartă aceeaşi casă?

Era o întrebare pe care intenţiona s-o pună. Dar, mai întîi, avea să-i arate Evei mesajele anonime pe care le primise, în speranţa unei reacţii şi, poate, a unei explicaţii. Julia împinse volumul de referinţă deoparte, uitînd complet de învoiala cu prea-îndurătorul sfînt.

Peste cincisprezece minute, Travers deschise uşa casei mari. Studiindu-i faţa crispată şi nemulţumită şi constituţia corpolentă, Julia se întrebă cum îl putuse atrage pe acelaşi bărbat pe care-l sedusese strălucitoarea şi statuara Eve.

– La sport, mormăi Travers.

– Poftim?

– La sport, repetă servitoarea, începînd s-o conducă, în stilul ei morocănos. Coti spre aripa de est şi străbătu un coridor cu numeroase nişe complicate în pereţi, fiecare conţinînd cîte o statuie de Erte. La dreapta se afla o fereastră boltită largă, deschisă spre curtea din mijloc, unde Julia îl văzu pe grădinar, cu Wayfarer-urile şi căştile la urechi, tunzînd delicat tufişurile ornamentale.

În capătul îndepărtat al holului se afla o uşă dublă groasă, vopsită ţipător în culoarea lişiţei. Travers nu ciocăni, ci deschise un batant al uşii. Imediat, culoarul se umplu cu muzică veselă, săltăreaţă, şi un şirag de înjurături de-ale Evei.

Julia n-ar fi denumit niciodată acea încăpere cu modesta sintagmă sală de sport. În pofida aparatelor de forţă, a planelor înclinate, a peretelui cu oglinzi şi bară de balet, sala era elegantă. Palat de gimnastică, poate, meditä Julia, cercetînd plafonul înalt, zugrăvit cu figuri art deco aerodinamice. Razele soarelui intrau prin trei luminatoare cu vitralii, refractîndu-se în culorile curcubeului. Nu un palat, se corectă Julia. Un templu înălţat pentru adorarea îngîmfatului zeu al transpiraţiei.

Podeaua era cu parchet lustruit ca oglinda, iar un bar de sticlă fumurie, cu tot cu frigider şi cuptor cu microunde, ocupa un alt perete. Muzica se rostogolea zglobie

dintr-un sistem stereo încadrat de jardiniere cu begonii şi enormi ficuşi.

Lîngă Eve, care făcea îndoiri de picioare culcată pe o bancă acrobatică, stătea Nea Muşchi. Mesmerizată pentru cîteva momente, Julia expiră prelung, privindu-l. Trebuia să aibă peste doi metri – un zeu nordic al cărui trup bronzat se reliefa de sub un dress incredibil de decoltat. Singura bandă albă a acestuia i se întindea prin josul pieptului lucitor, şerpuind peste şolduri, pentru a se strînge deasupra unei perechi de fese extrem de musculoase.

Avea părul blond-auriu, legat în coadă de cal, iar ochii albaştri şi reci îi zîmbeau aprobator în timp ce blestemele Evei împrumutau aerului o nuanţă de albastru mai profundă şi mult mai fierbinte.

– Futu-i mama mă-sii, Fritz.

– Încă cinci, floarea mea frumoasă, replică el înr-o engleză precisă şi melodioasă care umplu mintea Juliei cu lacuri răcoroase şi pîraie de munte.

– Mă omori.

– Te fac puternică.

În timp ce Eve gîfîia printre ultimele îndoiri, Fritz îi puse pe coapsă o mînă enormă şi strînse.

– Ai tonusul musculat al uneia de treizeci de ani.

Apoi, o frecă scurt şi intim pe fund.

Şiroind de sudoare, Eve se prăbuşi.

– Dacă mai umblu vreodată pe picioarele mele, am să-ţi ard un şut drept în instalaţia aia enormă dintre craci.

Gimnastul rîse, îi mai aplică o pălmuţă, apoi îi zîmbi Juliei:

– Bună.

Reuşi, la limită, să înghită în sec. Ultima remarcă a Evei îi ademenise privirea mai în jos, aşa că văzuse cu ochii ei că adjectivul nu era o exagerare.

– Îmi cer scuze. Nu vreau să vă întrerup.

Eve reuşi să deschidă ochii. Dacă ar mai fi avut atîta energie, ar fi chicotit. Cele mai multe femei rămîneau cu gura căscată de uimire după primul contact cu Fritz. Se bucura că Julia nu era imună.

– Slavă Domnului. Travers, toarnă-mi ceva foarte rece – şi pune şi-un pic de arsenic, pentru prietenul meu aci de faţă.

Fritz rîse iarăşi, cu un sunet profund şi vesel care sălta nepăsător peste inventivele sudălmi ale Evei.

– Bei puţin, şi pe urmă ne apucăm de braţe. Doar nu vrei să-ţi atîrne pielea ca a unui curcan.

– Pot reveni, începu Julia, cînd Eve se întoarse pe burtă.

– Nu, rămîi. Aproape că a terminat cu tortura. Nu-i aşa, Fritz?

– Gata imediat.

Fritz luă paharul pe care i-l oferise Travers şi-l dădu pe gît dintr-o suflare, înainte ca servitoarea să-şi fi tîrşit picioarele pe uşă afară. În timp ce Eve îşi tampona faţa cu un prosop, antrenorul o studie pe Julia. Expresia din ochii lui o făcea să se simtă jenată. Şi Brandon avea aceeaşi mutră cînd căpăta un cocoloş frumos de plastilină.

– Ai picioare de soi. Le lucrezi?

– Păi, nu.

O admonestare mileşească în sudul Californiei, înţelese ea. Fuseseră spînzuraţi oameni şi pentru mai puţin de-atît. Se întreba dacă să-şi ceară scuze, cînd Fritz veni spre ea şi începu să-i pipăie braţele.

– Ei, i-ascultă...

– Cam slăbănoage.

Îi căzu faţa, cînd sportivul îşi trecu mîinile peste abdomenul ei.

– Abdominali ca lumea. Putem să te dregem.

– Mulţumesc.

Avea degetele ca nişte bare de fier, şi nu voia să-l irite.

– Dar zău că nu am timp.

– Trebuie să-ţi faci timp pentru trupul tău, spuse Fritz, cu atîta seriozitate, încît Julia îşi înghiţi rîsul nervos. Vino luni, şi începem.

– Serios, nu cred că...

– Excelentă idee, interveni Eve. Nu pot suferi să fiu torturată singură.

Se strîmbă, cînd Fritz puse greutăţile pe Nautilus, pentru exerciţiile de braţe.

– la loc, Julia. Poţi să-mi vorbeşti, ca să mai uit de calvarul ăsta.

– Ciuciu, luni, bombăni Julia.

– Pardon?

Zîmbi, în timp ce Eve se aşeza în următoarea poziţie de supliciu.

– Am spus că mă întreb dacă o mai ţine mult vremea aşa.

Eve, care auzise foarte bine de prima dată, se mulţumi să arcuiască o sprînceană.

– La fel mi se păruse şi mie.

După ce se instală, respiră prelung, purificator, şi începu să tragă greutăţile spre mijlocul trupului şi în afară.

– Te-ai distrat bine aseară?

– Da, mulţumesc.

– Cîtă politeţe, îi aruncă ea o privire lui Fritz. Vezi, fata asta nu te-ar înjura.

Julia îi privi muşchii umflîndu-se încordaţi. Iarăşi începeau s-o treacă năduşelile.

– Ba bine că nu.

Eve rîse, în timp ce pielea i se umezea de efort.

– Ştii care-i problema cînd eşti frumoasă, Julia? Toţi îţi observă cele mai mici defecte – se delectează găsindu-le. Aşa că trebuie să te întreţii.

Încordîndu-se în ritmul contracţiilor şi destinderilor musculare, trăgea aer în piept şi îl expira prelung.

– E ca o religie. Sînt hotărîtă să fac tot ce pot pentru trupul pe care mi l-au dăruit Dumnezeu şi chirurgii. Şi să nu-i dau nimănui satisfacţia de a spune că am fost frumoasă – cîndva.

Se întrerupse, ca să înjure un moment, cu braţele pulsîndu-i îndurerate.

– Unii oameni declară că sînt dependenţi de asta. Nu pot să cred decît că sînt foarte, foarte bolnavi. Cîte mai

am? îl întrebă ea pe Fritz.

– Douăzeci.

– Ticălosule.

Dar nu slăbi ritmul.

– Ce impresie ţi-a făcut seara trecută?

– Că un foarte mare procentaj din oamenii de-acolo ţineau nu atît la caritate, cît la publicitate. Hollywoodul ăsta nou nu va avea niciodată clasa vechiului Hollywood. Iar acel Anthony Kincade e un om antipatic şi potenţial periculos.

– Mă întrebasem dacă te vei lăsa orbită uşor. Se pare că nu. Cîte mai sînt, nenorocitule?

– Cinci.

Eve înjură pînă la ultima, gîfîind ca o femeie în ultimele chinuri ale facerii. Cu cît erau mai spurcate înjurăturile, cu atît mai tare se lăţea rînjetul lui Fritz.

– Aşteaptă aici, îi ordonă ea Juliei şi, ridicîndu-se în picioare cu un geamăt, dispăru pe o uşă.

– E o femeie minunată, comentă Fritz. Puternică.

– Într-adevăr.

Dar, cînd încercă să se imagineze pe sine însăşi trăgînd de fiare înainte de şaptezeci de ani, Julia se cutremură. Avea să-şi suporte cu fruntea sus fleşcăiala bătrîneţii şi să-i placă.

– Dar nu crezi că poate fi cam mult, pentru vîrsta ei?

Fritz înălţă o sprînceană, privind spre uşa pe unde ieşise Eve. Ştia că, dacă ar fi auzit aşa ceva, ar fi făcut mult mai mult decît să înjure.

– Pentru altcineva, da. Dar nu şi pentru Eve. Sînt antrenor personal. Programul ăsta e pentru trupul ei, pentru mintea ei. Pentru spirit. Toate trei sînt puternice.

Se apropie de o fereastră. Lîngă ea se afla o masă de masaj şi un raft plin cu uleiuri şi loţiuni.

– Pentru tine, am în vedere cu totul altceva.

Era un subiect pe care Julia prefera să-l evite. Şi încă repede.

– De cînd eşti antrenor personal?

– De cinci ani.

După ce alese uleiurile, schimbă melodia, cu telecomanda. Începu o bucată clasică, lirlştitoare, de coarde.

– Mi-a adus mulţi clienţi. Dar, dacă ar fi să rămîn numai cu unul, aş alege-o pe Eve.

Îi rostea numele aproape reverenţios.

– Inspiră loialitate, comentă Julia.

– E o femeie extraordinară, continuă el, în timp ce-şi trecea o sticluţă pe sub nas, amintindu-i Juliei de taurul Ferdinant cînd mirosea flori. Îi scrii cartea.

– Aşa e.

– Vezi să scrii neapărat că e o femeie extraordinară.

Eve reveni, înfăşurată într-un halat alb scurt, cu părul umed şi faţa înroşită, strălucitoare. Fără o vorbă, merse la masă, se dezbrăcă nepăsătoare ca un copil şi se întinse pe burtă. Fritz îi acoperi pudic şoldurile cu un cearşaf şi se apucă de lucru.

– După infern, vine paradisul, oftă Eve; proptindu-şi bărbia în pumni, o privi pe Julia cu ochi strălucitori. Poate vrei să scrii în carte şi că suport hidoşenia asta de trei ori pe săptămînă. Şi, cu toate că-i urăsc fiecare minut, ştiu că îmi menţine trupul într-o formă destul de bună pentru ca Nina să trebuiască să refuze în fiecare an cîte o ofertă de la Playboy, şi-mi mai ţine şi puterea de rezistenţă atît de mare încît să pot îndura filmări de zece-douăşpe ore în şir fără să cad de pe picioare. De fapt, cînd plec în Georgia să filmez în decor real, îl răpesc şi pe Fritz. Omul ăsta are cele mai talentate mîini de pe cinci continente.

Antrenorul roşi ca un puştan la auzul complimentului.

În timp ce Fritz folosea acele mîini pentru a frămînta şi relaxa muşchii Evei, Julia îndreptă conversaţia spre subiectul sănătăţii, al exerciţiilor fizice şi al programului zilnic. Aşteptă, răbdătoare, pe cînd Eve îşi luă din nou halatul şi schimbă un sărut cald şi intim cu antrenorul. Julia, gîndindu-se la scena pe care o văzuse în grădină, se întrebă cum putea o femeie atît de vizibil îndrăgostită cu un bărbat să flirteze aşa de sfruntat cu altul.

– Luni, spuse el, dînd din cap spre Julia, în timp ce-şi

trăgea pantalonii de trening, îți începe și ție programul.

– Va fi aici, promise Eve, înainte ca Julia să poată refuza politicos; zîmbi, cînd Fritz își săltă geanta sport și ieși pe ușă. Consider-o o parte din cercetare, o sfătui ea pe Julia. Ei, ce părere ai de el?

– Mi-au curs cumva balele?

– Numai puțin.

Eve își flexă mușchii elasticizați, apoi scoase din buzunarul halatului un pachet de țigări.

– Christoase, mor după una din astea. Nu mă lasă inima – sau, poate, n-am tupeul – să fumez în prezența lui Fritz. Mai toarnă tu un rînd, bine? în paharul meu, cu multă șampanie.

În timp ce Julia se ridica să-i facă plăcerea, Eve trase din țigară, adînc, cu sete.

– Nu mă pot gîndi la nici un alt bărbat pe lume pentru care să renunț la fumat – fle și doar pentru cîteva ore.

Mai suflă un fir de fum, cînd Julia îi aduse paharul. Rîse scurt, savuros, ca de o glumă privată.

– Cu cît te cunosc de mai mult timp, cu atît mi-e mai ușor să te descifrez, Julia. În clipa asta, faci eforturi să nu mă judeci, întrebîndu-te cum aș putea justifica o aventură cu un bărbat destul de tînăr ca să-mi fie fiu.

– Nu e treaba mea să te judec.

– Așa e, și ești obligată și hotărîtă să-ți faci datoria. Doar ca să se rețină, n-aș încerca să justific nimic, ci doar să mă simt bine. Întîmplător, n-am nici o aventură cu fleica asta savuroasă de mușchi de vită, fiindcă e un gay incorijibil.

Rîse, sorbind din nou.

– Iar acum, ești șocată și-ți spui să nu fii.

Stingherită, Julia se foi în loc, luînd și ea o înghițitură.

– Mă aflu aici ca să-ți explorez eu ție sentimentele, nu tu mie.

– E valabilă și reciproca.

Eve se lăsă să lunece de pe masă, pentru a se ghemui ca o pisică pe un fotoliu de piele cu perne adînci. Toate mișcările ei erau sinuos-feminine, seducătoare.

Juliei îi trecu prin minte că tînăra Betty Berensky îşi alesese bine numele. Era femeie pînă-n măduva oaselor – la fel de atemporală şi misterioasă precum cea dintîi.

– Înainte de a termina cartea asta, noi două ne vom cunoaşte pe cît de mult posibil se pot cunoaşte două persoane. Mai intim decît amanţii, mai complet decît un părinte cu copilul lui. Pe măsură ce vom ajunge să ne cîştigăm una alteia încrederea, vei înţelege despre ce e vorba.

Pentru a readuce discuţia la nivelul preferat de ea, Julia îşi scoase reportofonul şi carnetul.

– Ce motiv ar fi să nu am încredere în tine?

Eve zîmbi, printr-un văl de fum. În ochi îi scînteiau secrete, coapte ca prunele gata de cules.

– Într-adevăr, ce motiv? Dă-i drumul, Julia, pune întrebările care-ţi zumzăie prin căpşorul ăla al tău. Am chef să le răspund.

– Anthony Kincade. Ce-ar fi să-mi spui cum ai ajuns să te măriţi cu el şi cum de a doua lui soţie a trecut de la rolurile din filme de serie B la slujba se servitoare în casa ta?

În loc să răspundă, Eve căzu pe gînduri, fumînd.

– Ai chestionat-o pe CeeCee.

În afirmaţia ei se simţea o undă de nemulţumire, suficientă pentru a-i provoca Juliei un fior satisfăcut. Poate că aveau să ajungă la un anume nivel de încredere şi intimitate, dar urmau s- o facă de pe poziţii egale.

– Am vorbit cu ea, desigur. Dacă era ceva ce nu voiai să-mi spună, ai uitat să-i precizezi.

Cum Eve rămase tăcută, Julia bătu cu creionul în carnet.

– Azi dimineaţă, a amintit că în copilărie venise de multe ori aici, în vizită la mătuşa ei Dottie. Evident, am ajuns să aflu cine era mătuşa Dottie.

– Şi ai urmat firul de-acolo.

– Meseria mea constă în a urmări informaţiile, replică Julia cu blîndeţe, nu numai observîndu-i iritarea crescîndă, ci şi bucurîndu-se de ea. Cu meschinărie, poate,

dar şi cu satisfacţia de a şti că în sfîrşit fisurase faţada aceea lustruită.

– Era de ajuns dacă mă întrebai pe mine.

– Exact asta fac acum, înclină Julia capul, într-un unghi la fel de provocator ca o pereche de pumni ridicaţi. Dacă vrei să păstrezi secrete, Eve, ţi-ai ales greşit biografa. Nu lucrez cu ochelari de cal.

– Povestea e a mea, sclipiră ochii Evei ca două seceri verzi. Julia îi simţi ostilitatea, dar refuză să cedeze.

– Este, da. Şi, după cum singură ai hotărît, acum e şi a mea.

Acum, cînd îşi înfipsese dinţii, strînse din fălci, ca un lup muşcînd un os plin de carne. Voinţa i se răzvrăti, încleştîndu-se cu a Evei, flexîndu-şi muşchii. Nervii îi fumegau ca nişte tăciuni aprinşi în stomac.

– Dacă vrei pe cineva care să facă plecăciuni cînd tragi tu sforile, ne oprim în clipa asta. Mă întorc în Connecticut şi-i lăsăm pe avocaţii noştri să se lămurească între ei.

Şi dădu să se ridice.

– Stai jos.

Vocea Evei tremura de enervare.

– Stai jos, fir-ai a dracului. M-ai convins.

Încuviinţînd din cap, Julia se aşeză la loc. Pe furiş, îşi strecură o mînă în buzunar şi scoase cu degetul mare un Tums din tub.

– Aş dori să te conving, dar nu voi putea, dacă mă opreşti ori de cîte ori ating cîte ceva care ţi-e incomod.

Eve stătu un moment tăcută, tăcută în timp ce nervozitatea îi era înlocuită de un respect morocănos.

– Am trăit mult, spuse ea, într-un tîrziu. Sînt obişnuită să procedez aşa cum vreau eu. Vom vedea, Julia, vom vedea dacă putem găsi o cale de a combina căile tale cu ale mele.

– Merge.

Îşi puse discret tableta pe limbă, sperînd că, împreună cu mica victorie, avea să-i calmeze palpitaţiile din stomac.

Eve duse paharul la buze şi sorbi, în timp ce se pregătea să deschidă o uşă ruginită, de mult timp încuiată.

– Spune-mi ce ştii.

– Mi-a fost destul de simplu să-mi confirm faptul că Dorothy Travers a fost cea de-a doua soţie a lui Kincade, de care el a divorţat cu doar cîteva luni înainte de a se însura cu tine. La început, n-am ştiut de unde s-o iau, dar mi-am amintit că jucase în vreo duzină de filme B, în anii cincizeci. Mai multe filme gotice şi horor, pînă s-a dat la fund. După cum pot doar să presupun acum, ca să se angajeze la tine.

– Nu-i chiar atît de simplu.

Deşi continua să fie iritată că nu declarase ea prima această legătură, Eve ridică din umeri şi începu să dezvolte subiectul.

– A venit să lucreze pentru mine la cîteva luni după ce Tony şi cu mine ne finalizaserăm divorţul. Să tot fie de-atunci, Christoase, peste treizeci de ani. Ţi se pare ciudat?

– Că două femei au putut avea o relaţie apropiată şi durabilă timp de treizeci de ani, după ce fuseseră îndrăgostite de acelaşi bărbat?

Tensiunea făcuse loc interesului.

– Cred că da.

– Îndrăgostite? zîmbi Eve, întinzîndu-se cu desfătare; întotdeauna se simţea desfătată după o sesiune cu Fritz; purificată, stimulată şi înviorată. A, poate că Travers l-o fi iubit, scurt timp. Dar Tony şi cu mine ne-am căsătorit din ambiţie şi patimă reciprocă. Cu totul altceva. Era un tip trăsnet, pe vremea aia. Un bărbat înalt, robust, şi destul de-al dracu'. Cînd a lucrat cu mine la „Vieţi separate", căsnicia i se destrămase de mult.

– El şi Travers au avut un copil care a murit.

Eve tăcu, apoi sorbi din pahar. Poate că Julia o împinsese într-un colţ, dar nu-i putea spune povestea decît într-un singur fel. În felul ei.

– Pierderea copilului a distrus temelia căsniciei lor.

Travers n- a putut, n-a vrut să uite. Tony era hotărît s-o facă. Dintotdeauna a fost absorbit numai de sine însuşi. Făcea parte din farmecul lui. Nu ştiam toate dealiile, cînd am început să ne vedem. Aventura noastră – plus căsătoria care a urmat – n-au fost pe-atunci decît un scandal minor.

Julia reţinuse deja să caute numerele din trecut ale revistelor Photoplay şi Hollywood Reporter.

– Travers nu era o vedetă destul de celebră ca se merite prea multă compasiune sau indignare. Ţi se pare un lucru arogant, observă Eve. Nu e decît purul adevăr. Acel mic triunghi a ocupat puţin spaţiu în cîteva articole, apoi a fost uitat.

Găsind amuzantă ideea, scuturâ scrumul ţigării.

– De fapt, s-ar putea ca eu să fi fost – sau să nu fi fost – picătura care a umplut paharul căsniciei lor ratate.

– Am s-o-ntreb pe Travers.

– Nu mă îndoiesc, făcu Eve un gest fluid cu mîinile, după care şi le coborî la loc. Nu mă aştept să-ţi răspundă, dar n-ai decît. Pentru moment, s-ar putea să-ţi folosească dacă încep cu începutul, începutul relaţiei mele cu Tony. Cum spuneam, era un om foarte atractiv, periculos de atractiv. Îl respectam mult ca director.

– V-aţi cunoscut cînd aţi turnat „Vieţi separate"?

– A, ne mai întîlniserăm noi şi-nainte – ca toţi cei din corăbioara asta a nebunilor. Dar un platou de filmare, Julia, e o lume mică, intimă, desprinsă de realitate. Ba nu, imună la ea.

Zîmbi în sinea ei.

– Oricît de grea ar fi munca, propria ei dependenţă e fantezia. De-asta atît de mulţi dintre noi ne amăgim spre a crede că ne-am îndrăgostit cu disperare de un alt personaj din acel balonaş sclipitor – pentru intervalul de timp necesar ca să faci un film.

– Tu nu de partener te-ai îndrăgostit, sublinie Julia, ci de regizor.

Genele Evei coborîră peste ochi, acoperindu-i-i, în timp ce se închidea în sine.

– A fost un film greu, foarte sumbru, extenuant. Povestea unei căsnicii condamnate, cu trădări, adulter şi prăbuşire emoţională. Am stat toată ziua la secvenţa în care personajul meu recunoştea în sfîrşit infidelitatea soţului şi se gîndea la sinucidere. Trebuia să mă dezbrac într-un furou de dantelă neagră, să-mi rujez cu grijă buzele, să-mi dau cu parfum. Să deschid radioul şi să dansez, de una singură. Să destup o sticlă de şampanie şi să beau, la lumina lumînărilor, în timp ce înghiţeam pastile de somnifer una după alta.

– Ţin minte secvenţa, murmură Julia; în sala viu luminată, cu miros de sudoare şi uleiuri parfumate, imaginile i se derulau limpezi prin minte. A fost înfiorătoare, tragică.

– Tony dorea o stare de emoţie, de exaltare aproape, combinată cu deznădejde. Trăgeam duble după duble, şi la nici una nu era mulţumit. Voia să transmită senzaţia că emoţiile mele erau sfîşiate, ca nişte răni vii, sîngerînde, apoi măcinate pînă se alegea praful. Ore în şir, acelaşi şi acelaşi cadru. Cînd am văzut materialul, mi-am dat seama că obţinuse exact ceea ce dorise de la mine. Epuizarea, furia, nefericirea şi lumina aia pe care numai ura o aprinde în ochi.

Zîmbi, victorioasă. Fusese, şi încă mai era, unul dintre cele mai reuşite momente ale ei pe ecran.

– Cînd s-a terminat filmarea, m-am dus în cabină. Îmi tremurau mîinile. Ei căcat, tot sufletul îmi tremura. El a intrat după mine şi a încuiat uşa. Doamne, mai ţin minte şi-acuma cum arăta, stînd acolo, cu ochii arzători sfredelindu-i pe-ai mei. Am început să urlu, să plîng, am vărsat la venin cît să omor zece oameni. Cînd m-a înşfăcat, am dat în el. Şi l-a podidit sîngele. Mi-a sfîşiat halatul. Eu îl zgîriam şi-l muşcam. M-a trîntit pe jos, rupîndu-mi în bucăţi furoul negru, şi fără să scoată o vorbă, una singură. Dumnezeule mare, am juisat împreună ca doi cîini înnebuniţi în călduri.

Julia fu nevoită să înghită un nod.

– Te-a violat.

– Nu. Mi-ar fi mai uşor să mint şi să spun că da, dar în momentul cînd am căzut pe podeaua cabinei eram mai mult decît dornică. Devenisem ca o maniacă. Dacă nu voiam, m-ar fi violat. Era ceva extrem de excitant în a şti asta. Pervers, adăugă ea, aprinzîndu- şi o nouă ţigară, dar al naibii de excitant. Am avut o relaţie sucită, încă de la început. Dar, în primii trei ani ai căsniciei noastre, relaţiile sexuale cu el au fost cele mai reuşite din viaţa mea. Aproape întotdeauna erau violente, aproape întotdeauna în pragul a ceva de nedescris.

Rîzînd puţin, se ridică să-şi mai toarne de băut.

– Ei, şi după cinci ani de căsnicie cu Tony, nimeni şi nimic nu m-a mai şocat vreodată. Mă considerasem perfect cunoscătoare...

Cu buzele ţuguiate, Eve umplu paharul cu şampanie aproape pînă sus, apoi îi turnă unul şi Juliei.

– E înjositor să recunosc că am intrat în căsnicia aia inocentă ca un mieluşel. Tony cunoştea deviaţiile, lucrurile despre care pe-atunci nici nu se vorbea măcar. Sex oral, sex anal, legat, sado-masochism, voyeurism. Avea o debara plină cu jucărioare depravate. Pe unele le-am găsit amuzante, pe altele revoltătoare, iar pe cîtea, erotice. Apoi, au urmat drogurile.

Sorbi din pahar, pentru ca vinul să nu se reverse cînd mergea cu el. Julia luă al doilea pahar, cînd i-l oferi. În acel moment, în acel loc, nu i se mai părea ciudat să bea şampanie înainte de masa de prînz.

– Tony mi-o luase cu mult înainte în materie de droguri. Îi plăceau haluciogenele. M-am bălăcit şi eu în ele, dar niciodată nu m-au atras prea mult. Însă, mai presus de orice, Tony era un lacom şi exagera cu toate. Mîncare, băutură, droguri, sex. Neveste.

Amintirea o sfîşia, înţelese Julia, descoperind totodată că voia s-o ocrotească. Purtaseră un război al voinţelor, dar nu-i plăcea cînd victoria ei provoca durere.

– Eve, nu e nevoie să intrăm acum în toate amănuntele astea.

Cu un efort, Eve îşi risipi tensiunea şi se lăsă pe un

scaun, mlădioasă ca o pisică încovrigîndu-se pe covor.

– Cum intri într-un bazin cu apă rece, Julia? Pas cu pas, sau dintr-o dată?

Pe buzele Julia, apoi şi în ochi, tresări un surîs.

– Cu capul înainte.

– Perfect.

Mai luă o înghiţitură, dorind să simtă în gîtlej un gust curat înainte de a se arunca.

– Începutul sfîrşitului a venit în noaptea cînd m-a legat de pat. Cătuşe cu catifea. Nimic ce nu mai făcuserăm, ce nu ne mai plăcuse. Eşti şocată?

Julia nu-şi putea închipui cum era – să fie atît de neputincioasă, să se lase complet pe mîna altcuiva. Oare încătuşarea era sinonimă cu încrederea? Şi nu-şi putea imagina nici o femeie ca Eve dornică să se lase subjugată. Totuşi, ridică din umeri:

– Nu-s o pudibondă.

– Ba cum să nu fii. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Sub toată sofisticarea ta, bate o inimă de puritană. N-ai de ce să te simţi prost, făcu Eve un gest vag mîna. E înviorător.

– Iar eu credeam că e jignitor.

– Cîtuşi de puţin. Trebuie oare să te previn, tînără Julia, că atunci cînd o femeie îi cade la picioare unui bărbat, din punct de vedere sexual, e în stare să facă lucruri care la lumina zilei ar face-o să tremure de ruşine? Chiar şi în timp ce gîfîie de nerăbdare să le repete, se rezemă ea de spătar, regeşte, cuprinzînd paharul în ambele mîini. Dar destul cu înţelepciunea femeiască – vei descoperi totul singură. Dacă ai noroc.

Dacă avea noroc, îşi spuse Eve, viaţa ei avea să continue exact aşa cum era.

– Îmi povesteai despre Anthony Kincade.

– Exact. Îi plăceau, ăă, cred că ar trebui să le numim costume. În noaptea aceea, avea o fişie de pielea neagră în jurul şoldurilor şi o mască de mătase. Începuse să se cam îngraşe, aşa că se pierdea o parte din efect. A aprins lumînări, negre. Şi tămîie. Apoi m-a uns cu ulei pe

tot trupul pînă am început să sclipesc şi să tremur toată. Mi-a făcut fel de fel de lucruri, lucruri minunate, oprindu-se în ultima clipă înainte de a-mi dărui eliberarea. Iar cînd eram pe jumătate dementă după el – Christoase, după oricine – s-a ridicat şi a deschis uşa. Şi a chemat în cameră un băiat.

Se opri o clipă, să bea. Cînd vorbi mai departe, avea vocea rece şi seacă.

– Nu putea să fi avut mai mult de şaisprezece, şaptesprezece ani. Ţin minte că am început să-l înjur pe Tony, să-l ameninţ, chiar să mă rog de el, în timp ce-l dezbrăca pe copilul ăla. În timp ce-l atingea cu mîinile lui iscusite şi desfrînate. Descoperisem că, după aproape patru ani de căsnicie cu un om ca Tony, însă mai eram inocentă în unele privinţe, încă mai eram capabilă să mă simt copleşită. Fiindcă nu suportam să văd ce-şi făceau unul altuia, am închis ochii. Apoi, Tony l-a adus pe băiat la mine şi i-a spus să facă tot ce voia, în timp ce el se uita. Atunci am înţeles că băiatul era pe departe mai puţin inocent decît mine. M-a folosit în toate modurile posibile în care poate fi folosită o femeie. În timp ce băiatul încă mai era în mine, Tony a îngenuncheat în spatele lui şi...

Cu mîna nesigură, ridică ţigara, dar vorbi scurt:

– Şi ne-am futut în trei. A ţinut-o aşa ore-n şir, ei doi schimbîndu-şi mereu poziţiile. Am încetat să mai înjur, să implor, să plîng, şi am început să fac planuri. După ce băiatul a plecat şi Tony mi-a dat drumul, am aşteptat să adoarmă. Am coborît la parter şi am luat cel ai mare cuţit de bucătărie pe care l-am găsit. Cînd Tony s-a trezit, într-o mînă îi ţineam pula şi în cealaltă cuţitul. I-am spus că dacă se mai atinge de mine o singură dată, îl castrez, că urma să divorţăm rapid şi discret, iar el să accepte să-mi dea casa cu tot ce conţinea, plus Rolls-ul, Jag-ul şi micul ascunziş pe care ni-l cumpăraserăm în munţi. Dacă nu era de acord, îl crestam în clipa aia, cum în viaţa lui nu mai fusese crestat.

Amintindu-şi expresia lui, bîiguielile, zîmbi. Pînă o privi pe Julia.

– Nu e nevoie de lacrimi, spuse ea calmă, căci ochii Juliei şiroiau. Mi-am primit compensaţia.

– Nimic nu poate compensa aşa ceva.

Vocea Juliei era răguşită de o furie pe care nu putea decît să şi-o imagineze. Îi făcea ochii să scînteieze.

– Nu poate.

– Poate că nu. Dar, văzînd totul tipărit, cel puţin am să mă răzbun. Am aşteptat destul.

– De ce? îşi şterse Julia lacrimile cu dosul mîinii. De ce-ai aşteptat?

– Să-ţi spun adevărul?

Eve oftă şi-şi termină băutura din pahar. Începea s-o doară capul, ceea ce o nemulţumea enorm.

– De ruşine. Mi-era ruşine că fusesem folosită aşa, umilită în felul ăla.

– Fuseseşi folosită. Nu aveai nici un motiv ca să-ţi fie ruşine.

Genele cele prelungi şi negre se coborîră, tremurătoare. Era pentru prima oară cînd vorbise despre noaptea aceea – nu prima oară cînd o retrăise, dar singura dată cînd n-o retrăise singură. Încă o mai durea; nu ştiuse că era posibil. Şi nu ştiuse nici cît de răcoritoare, cît de tămăduitoare putea fi compasiunea necondiţionată.

– Julia.

Genele i se ridicară din nou, dezvăluind doi ochi uscaţi.

– Chiar crezi că nu e nimic ruşinos în a fi folosită?

Confruntată cu această întrebare, Julia nu putu decît să clatine din cap. Şi ea fusese folosită. Nu atît de hidos, nu la fel de oribil, dar înţelegea că ruşinea te putea muşca de călcîie ca un cîine, ani de zile. Ani şi ani.

– Nu ştiu cum de te-ai putut stăpîni să foloseşti cuţitul, sau să foloseşti povestirea.

– Pentru supravieţuire, răspunse Eve cu simplitate. În acel moment din viaţa mea, nu doream nici eu mai mult decît Tony ca povestea să se afle. Apoi, mai era şi Travers. M-am dus la ea după cîteva săptămîni de la divorţ, cînd am descoperit cîteva bobine de film pe care Tony le

ascunsese. Nu numai cu el şi cu mine în diverse ipostaze lascive, ci şi cu el şi alţi bărbaţi, cu el şi două fete foarte tinere. M-au făcut să-mi dau seama că întreaga mea căsnicie fusese o boală. Cred că m-am dus la ea ca să-mi dovedesc mie însămi că şi altă femeie fusese amăgită, cucerită, sedusă. Locuia singură, într-un mic apartament din centru. Banii pe care i se ordonase lui Tony să i-i plătească abia acopereau chiria, după celelalte cheltuieli. Cheltuieli care erau taxele de întreţinere ale fiului ei.

– Ale fiului ei?

– Copilul pe care Tony insistase ca lumea să-l creadă mort. Se numeşte Tommy. E înapoiat grav, o imperfecţiune pe care Tony a refuzat s-o accepte. Preferă să considere copilul mort.

– Atîţia ani?

Un nou soi de furie se trezi acum în sufletul Juliei, împingînd-o să se ridice de pe scaun, să pornească spre una dintre ferestre, unde aerul putea fi mai curat.

– I-a întors spatele fiului său şi aşa a rămas de-atîţia ani?

– Nu e nici primul, nici ultimul care o face, nu?

Julia se întoarse. Recunoştea compătimirea, înţelegerea, şi se închise automat în sine însăşi.

– Hotărîrea aia o luasem şi eu, şi nu eram căsătorită cu tatăl lui Brandon. Travers era măritată cu al lui Tommy.

– Da, era – iar Tony avea deja doi copii perfect de sănătoşi şi perfect de răsfăţaţi, de la prima soţie. A preferat să nu recunoască un copil cu defecte.

– Mai bine-i tăiai atunci coaiele.

– Da, mă rog, zîmbi iarăşi Eve, mulţumită să vadă furie în loc de nefericire. Şansa asta am pierdut-o, cel puţin în sens literar.

– Vorbeşte-mi despre fiul lui Travers.

– Tommy are aproape patruzeci de ani. E incontinent, nu poate să se îmbrace, nici să mănînce singur. Nimeni nu se aştepta să trăiască pînă la maturitate dar, în fond, e bolnav la minte, nu la trup.

– Cum a putut spune că propriul ei fiu era mort?

– N-o condamna, Julia.

Voca Evei se îmblînzise.

– A suferit. Travers a acceptat cererile lui Tony fiindcă se temea de ceea ce i-ar fi putut face copilului. Şi fiindcă se învinuieşte singură pentru starea lui Tommy. Este convinsă că, să zicem, practicile sexuale nesănătoase prin care a fost conceput copilul sînt cauza întîrzierii lui mintale. O prostie, desigur, dar aşa crede ea. Poate că are nevoie. În orice caz, a refuzat ceea ce considera ea că era milă, dar a acceptat să lucreze pentru mine. Şi o face de peste trei decenii, iar eu i-am păstrat secretul.

Nu, îşi spuse Julia, n-o condamna. Înţelegea prea bine hotărîrile pe care o femeie le avea de luat singură.

– L-ai păstrat pînă acum.

– Pînă acum.

– De ce vrei să dai totul publicităţii?

Eve se rezemă de spătar.

– Tony nu-i poate face nimic băiatului, nici lui Travers. Am avut eu grijă. Căsnicia cu el face parte din viaţa mea şi m-am hotărît să dezvălui această viaţă – fără minciuni, Julia.

– Dacă află ce mi-ai spus, sau că există posibilitatea să se publice, va încerca să te oprească.

– Am încetat să mă mai tem de Tony.

– E capabil de violenţă?

Eve ridică din umeri.

– Oricine e capabil de violenţă.

Fără un cuvînt, Julia vîrî mîna în servietă şi scoase cele două mesaje. I le întinse Evei. Citindu-le, aceasta păli uşor. Apoi ochii i se întunecară, ridicîndu-se.

– De unde le ai?

– Unul a fost lăsat pe pragul uşii, la casa de oaspeţi. Celălalt mi-a fost strecurat în poşetă, aseară, la un moment dat.

– Mă ocup eu de ele, le bagă Eve în buzunarul halatului. Dacă mai primeşti, să mi le aduci mie.

Încet, Julia clătină din cap:

– Nu ajunge. Îmi erau destinate mie, Eve, aşa că am

dreptul la unele explicaţii. Să le iau ca pe nişte ameninţări?

– Eu le-aş lua mai mult ca pe nişte avertismente jalnice, trimise de un laş.

– Cine l-o fi putut lăsa pe cel din prag?

– Ăsta-i un lucru pe care sînt hotărîtă să-l aflu.

– Bine.

Julia fu nevoită să respecte tonul şi lucirea din ochii Evei.

– Spune-mi un lucru. Mai există şi altcineva, în afară de Anthony Kincade, care să fie destul de iritat de biografia asta încît să scrie asemenea mesaje?

Acum, Eve zîmbi:

– O, draga mea Julia. Sînt o mulţime.

8

Eve nu se gîndea des la Tony şi la acea perioadă din viaţa ei cînd se înrobise în partea întunecată a sexului. În fond, nu fuseseră decît cinci ani din cei şaizeci şi şapte ai vieţii ei. Cu siguranţă, mai comisese şi alte greşeli, făcuse şi alte fapte, se bucurase de alte plăceri. Cartea, proiectul pe care-l instigase, era ceea ce o făcea să-şi retrăiască viaţa, pe fragmente. Ca nişte secvenţe de film într-o cabină de montaj. Dar în această dramă nu intenţiona să lase cozi tăiate pe podeaua cabinei.

Totul, îşi spuse ea, în timp ce înghiţea medicamentele cu apă minerală. Fiecare cadru, fiecare dublă. Ducă-se dracului consecinţele.

Îşi frecă mijlocul frunţii, unde în seara aceea durerea părea să se adune ca un pumn strîns. Avea timp, avea destul. Urma să se asigure de asta. Putea să aibă încredere în Julia că-şi făcea datoria pînă la capăt – trebuia să aibă încredere.

Închizînd un moment ochii, Eve îşi impuse ca medicamentul să-şi grăbească efectul, înghiţind cea mai

mare parte a durerii.

Julia... Concentrarea asupra celeilalte femei o calma la fel de mult ca doctoriile pe care le lua în secret. Julia era compententă, ageră la minte, doldora de integritate. Şi de compasiune. Eve încă nu era sigură ce părere să aibă despre lacrimile pe care le văzuse. Nu se aşteptase la simpatie, numai la şoc şi, poate, dezaprobare. Nu se aşteptase să i se frîngă şi ei inima.

Cauza era propria ei aroganţă, reflecă ea. Fusese atît de sigură că putea să dirijeze scrierea scenariului şi să distribuie toate personajele în rolurile atribuite. Julia... Julia şi băiatul nu corespundeau prea bine cu rolurile pe care li le încredinţase Eve. Cum naiba ar fi putut prevedea că avea să-nceapă să ţină la ea, cînd nu intenţionase decît s-o folosească?

Apoi, mai erau şi scrisorile. Eve le întinse pe masa de toaletă, ca să le studieze. Două pentru ea, două pentru Julia, pînă acum. Toate patru erau scrise cu aceleaşi litere groase, toate conţineau mesaje ambigue care se puteau intrepreta drept avertismente. Sau ameninţări.

Cele primite de ea o amuzaseră, o încurajaseră chiar. În fond, ajunsese departe de faza în care îi mai putea face cineva vreun rău. Dar avertismentele către Julia schimbau situaţia. Eve trebuia să afle cine le scria şi să-l facă să înceteze.

Bătu în tăblia din lemn de trandafir a mesei, cu unghiile sale tari, lăcuite coral. Atît de mulţi oameni nu voiau ca ea să-şi depene poveştile. N-ar fi fost interesant, n-ar fi fost o distracţie straşnică să pună cît mai mulţi posibil din acei oameni sub acelaşi acoperiş, în acelaşi timp?

O bătaie în uşa dormitorului o făcu pe Eve să strîngă toate mesajele într-un sertar al mesei de toaletă. Deocamdată, era secretul ei. Al ei şi al Juliei.

– Intră.

– Ţi-am adus un ceai, spuse Nina, intrînd cu o tavă. Şi cîteva scrisori pe care trebuie să le semnezi.

– Pune ceaiul lîngă pat. Mai am două scenarii peste care să mă uit, în seara asta.

Nina depuse ceainicul şi ceaşca de Meissen pe noptieră.

– Credeam că-ţi iei puţin timp liber, după miniserial.

– Depinde, luă Eve stiloul adus de Nina, începînd să-şi aştearnă semnătura înflorită pe scrisori fără a se osteni să le citească. Programul de mîine?

– Uite-l aici, deschise Nina, eficientă ca întotdeauna, un registru legat în piele. La ora nouă, ai o întîlnire la Armando's, pentru cosmetică, iar la unu, prînzul la Chasen's, cu Gloria DuBarry.

– A, da, de unde şi şedinţa de la Armando's, zîmbi Eve, deschizînd un flacon cu cremă hidratantă. N-ar fi bine ca bătrîna scorpie să găsească vreun rid nou.

– Ştii bine că ţii foarte mult la Miss DuBarry.

– Evident. Şi întrucît o să se chiorască la mine peste salata aia insipidă a ei, trebuie să arăt bine. Cînd două femei de-o anumită vîrstă iau masa împreună, Nina, n-o fac numai ca să se compare, ci şi ca să se liniştească. Cu cît arăt mai bine, cu atît mai uşurată va fi Gloria. Altceva?

– Un păhărel cu Maggie, la patru. Salonul Polo. Pe urmă, îl primeşti la cină pe domnul Flannigan, aici, la ora opt.

– Vezi ca bucătăreasa să pregătească manicotti[1]

– S-a şi făcut, închise Nina registrul. Iar pentru desert face zabaglione.

– Eşti o comoară la casa omului, Nina, o lăudă Eve, studiindu-şi faţa, în timp ce îşi întindea cremă pe gît, obraji şi frunte. Ia spune-mi, cît de repede putem organiza o petrecere?

– O petrecere? se încruntă Nina, deschizînd din nou registrul. Ce stil?

– În stil mare. Extravagant. Să zicem, două sute de

1. – Un fel de macaroane umplute cu carne sau brînză ricotta, servite ierbinţi, cu sos de roşii (n.tr.)

oameni. La cravată neagră. Orchestă pe gazon, masa şi dansul sub stele. Torente de şampanie – a, şi cîţiva membri ai presei, bine prelucraţi.

Calculînd în minte, Nina deschise registrul.

– Cred că, dacă am două luni la dispoziţie...

– Mai devreme.

Nina expiră prelung, cu gîndul la telefoanele înnebunite către furnizori, florării, orchestranţi. Mă rog, dacă fusese în stare să închirieze o insulă, putea ea să pună şi de-o recepţie la cravată în mai puţin de două luni.

– Şase săptămîni.

Observînd expresia Evei, oftă.

– Bine, trei. O strecurăm înainte să pleci la filmări.

– Perfect. De lista invitaţilor ne ocupăm sîmbătă.

– Cu ce ocazie? mai întrebă Nina, coninuînd să noteze în registru.

– Cu ce ocazie...

Surîzînd, Eve se rezemă de spătar. În oglina luminată a mesei de toaletă, faţa i se reflecta puternică, seducătoare şi îngîmfată.

– O vom numi o ocazie de reînviere şi retrăire a aminirilor. O retrospectivă Eve Benedict. Vechi prieteni, vechi secrete, vechi minciuni.

Din obişnuinţă, Nina se duse să toarne ceaiul pe care Eve îl uitase. N-o făcea în stilul unei subalterne, ci ca o rudă care se obişnuise de mult timp să aibă grijă de ceilalţi.

– Eve, de ce eşti hotărîtă să torni aşa gaz peste foc?

Cu dibăcia agilă a unei artiste, Eve îşi aplică loţiune în jurul ochilor.

– Altfel, viaţa e o plictiseală de moarte.

– Vorbesc serios, puse Nina ceaşca pe masa de toaletă, printre unguentele şi cremele Evei; mirosul camerei era pur feminin, nu floral sau sofisticat, ci misterios, erotic.

– Ştii... în fine, ţi-am spus deja părerea mea. Iar acum... Reacţia lui Anthony Kincade de aseară m-a îngrijorat.

– Tony nu merită nici o atenție, o bătu Eve pe dosul mîinii, înainte de a-şi lua ceaiul. E o scîrnăvie, continuă ea blajină, pătrunzîndu-se de gustul şi aroma subtilă a iasomiei. Şi era de mult timpul să spună cineva ce perversiuni ascunde în trupul ăla al lui monstruos.

– Dar mai sînt şi alții.

– A, da, sînt, rîse Eve, gîndindu-se cu plăcere la cîțiva. Viața mea a fost o țesătură nebunească de evenimente şi personalități. Toate aceste deştepte jumătăți de adevăruri, minciuni sincere, împletindu-se printr-un acoperămînt fascinant, intersectate, înlănțuite. Cel mai interesant e că, dacă tragi de un fir, tot modelul se schimbă. Pînă şi binele pe care-l faci are consecințe, Nina. Sînt mai mult decît dispusă să le accept.

– Nu toți sînt la fel de dispuşi ca tine.

Eve sobri din ceai, privind-o pe Nina peste buza ceştii. Cînd vorbi din nou, vocea i se îmblînise.

– Adevărul nu e nici pe departe atît de distrugător, cînd ajunge la lumină, ca o minciună ascunsă în întuneric, o strînse ea de mînă. Nu-ți face griji.

– Unele lucruri e mai bine să fie lăsate în pace, insistă Nina.

Oftînd, Eve puse ceaşca deoparte.

– Ai încredere-n mine. Am eu motivele mele să fac ceea ce fac.

Nina reuşi să dea din cap, cu un zîmbet subțire.

– Sper.

Îşi luă din nou registrul şi porni spre ieşire.

– Să nu citeşti pînă-n toiul nopții. Ai nevoie de odihnă.

După ce uşa se închise, Eve îşi privi din nou imaginea din oglindă.

– Voi avea parte de odihnă pe săturate, destul de curînd.

Julia petrecu aproape toată ziua de sîmbătă lucrînd. Brandon se distra cu CeeCee şi fratele ei mai mic, Dustin, numit de sora sa „catastrofa mondială". Completa

perfect firea mai introvertită a lui Brandon. Spunea tot ce-i trecea prin minte, în aceeaşi clipă. Fără o singură celulă timidă în tot trupul, nu-i era deloc greu să întrebe, să ceară, să descoasă. Cîtă vreme Brandon se putea juca ore întregi într-o tăcere absolută şi adeseori concentrată, Dustin găsea că nimic nu era amuzant dacă nu făcea zgomot.

Din biroul ei de la parter, Julia îi auzea zburdînd şi bufnind prin dormitorul de la etaj. Ori de cîte ori activitatea se apropia prea mult de un grad distructiv, CeeCee apărea de pe unde ştergea praful şi făcea ordine.

Nu-i era uşor să pună în echilibru sunetele cotidiene ale jocului copiilor, vîjîitul aspiratorului şi ritmul viu al muzicii de la radio, cu perversiunea povestirii pe care o transcria de pe banda magnetică.

Nu se aşteptase la hidoşenii. Cum să le abordeze? Eve dorea să se publice adevărul neînfrumuseţat. Propria ei insistenţă în acest sens era trăsătura caracteristică a întregii lucrări. Totuşi, era oare înţelept, sau măcar necesar, să dezgroape secrete atît de dureroase şi de vătămătoare?

Aveau să-i vîndă cartea, îşi spuse Julia, cu un oftat. Dar cu ce preţ? Fu nevoită să-şi readucă aminte că datoria ei nu era s-o cenzureze, ci să spună povestea vieţii acelei femei, cu bune şi rele, cu tragedii şi triumfuri.

Propriile ei ezitări o iritau. Pe cine apăra? Cu siguranţă, nu pe Anthony Kincade. După părerea Juliei, acesta merita mult, mult mai mult decît penibilul şi dizgraţia pe care avea să i le atragă cartea.

Pe Eve. De ce simţea acea nevoie să protejeze o femeie pe care abia o cunoştea şi încă n-o înţelegea? Dacă povestea era scrisă aşa cum o relatase ea, Eve n-avea să scape nevătămată. Nu recunoscuse ea însăşi că o atrăsese latura întunecată şi inestetică a sexului? Că fusese o participantă docilă, chiar dornică, pînă în acea cumplită noapte din urmă? Oare oamenii aveau s-o ierte pe regina ecranului pentru acest lucru, ori pentru că luase droguri?

Poate că da. Sau, mai bine zis, medită Julia, Evei părea să nu-i pese. Relatarea nu avusese nici o nuanţă de scuză, de cerşire a înţelegerii. În calitate de biografă, Julia avea răspunderea de a spune povestea, adăugînd comentarii, opinii, sentimente. Instinctul o înştiinţa că mariajul Evei cu Kincade fusese una dintre experienţele ce-o transformaseră în femeia care era astăzi. Fără el, cartea n-avea să fie nici completă, nici adevărată.

Îşi impuse să mai asculte odată banda, făcînd însemnări despre tonul vocii, pauze, ezitări. Adăugă propriile ei amintiri despre cît de des sorbise Eve din pahar sau ridicase ţigara. Cum intrase lumina pe ferestre, cum stăruise mirosul de transpiraţie.

Această parte trebuia relatată cu vocea Evei, hotărî Julia. Dialog direct, astfel ca tonul indiferent s-o facă şi mai pătrunzătoare. Petrecu aproape trei ore la acel capitol, după care intră în bucătărie. Dorea să se desprindă de scena relatată, de amintirea atît de vie încît părea a ei. Întrucît bucătăria era curată lună, nu se putea pierde în activitatea fizică a curăţitului, aşa că se hotărî să gătească.

Treburile casnice o calmau întotdeauna. În primele cîteva săptămîni de după ce descoperise că era însărcinată, Julia petrecuse ceasuri nesfîrşite cu cîrpa şi uleiul de lămîie, lustruind persistent şi răbdător mobila şi lemnăria. Desigur, prin toată camera erau împrăştiate haine, iar pantofii zăceau rătăciţi în debara. Dar mobila lucea. Mai tîrziu, îşi dăduse seama că monotonia acelei munci simple o salvase de la accesele de isterie.

Atunci se decisese, perfect calmă, împotriva avortului sau a adopţiei, două soluţii la care se gîndise serios, chinuitor. Acum, peste mai bine de zece ani, ştia că pentru ea fusese alegerea corectă.

Începu să prepare un fel favorit de-al lui Brandon. Pizza de casă, care ajunsese una dintre certitudinile lui. Efortul şi timpul pregătirii o ajutau să înfrunte vinovăţia pe care o simţea adeseori în săptămînile cînd era plecată în deplasare, ba mai mult, pentru toate perioadele

cînd cîte o carte o absorbea şi era atît de urgentă încît nu-i putea oferi mai mult decît o combinaţie de supă şi sandvişuri.

Puse aluatul deoparte să crească şi începu să facă sosul. În timp ce lucra, se gîndi la casa ei din Est. Oare vecinul avea să-şi amintească să dea jos zăpada de pe streşini şi ienupări? Urma să se întoarcă la timp pentru încolţitul măzărichei şi al nemţişorilor? Putea fi în stare să cumpere în primăvara asta căţeluşul pe care Brandon îl dorea cu atîta disperare?

După întoarcere, avea să se simtă seara la fel de singură pe cît începea aici?

– Ceva miroase frumos.

Surprinsă, privi spre uşa bucătăriei. Paul stătea rezemat comod de toc, cu mîinile în buzunarele blugilor strîmţi şi decoloraţi şi un zîmbet prietenos pe chip. Într-o clipă, Julia se încordă la fel de tare pe cît de relaxat era el. Poate că Paul uitase deja îmbrăţişarea fierbinte de care se bucurase la ultima lor întîlnire. Asupra Juliei, însă, îşi lăsase amprenta.

– Mi-a deschis CeeCee, continuă el, cînd Julia rămase tăcută. Văd că l-ai cunoscut pe Dustin, prinţul moştenitor al haosului.

– E bine că Brandon are un prieten de vîrsta lui, reveni ea la amestecatul sosului, cu mişcări ţepene.

– Oricine are nevoie de un prieten, murmură Paul. Cunosc expresia asta.

Deşi stătea întoarsă cu spatele spre el, Julia îi distinse zîmbetul în glas, cînd intră în bucătărie.

– Aştepţi o scuză pentru comportamentul meu... necavaleresc de aseară.

Dezinvolt, îşi plimbă degetele de-a lungul cefei Juliei, expusă sub părul strîns într-un coc dezordonat.

– Nu-ţi pot face pe plac, Jules.

Julia îi dădu mîna la o parte, cu o mişcare despre care ştia că era nervoasă.

– Nu aştept nici o scuză, privi ea peste umăr, încruntată. Ce urmăreşti, Paul?

– Conversație, companie, se aplecă el spre oală, mirosind. O masă caldă, eventual.

Cînd întoarse capul, chipul îi ajunse la cîțiva centimetri de al ei. În ochi îi sclipeau două luminițe vesele și provocatoare. Lua-l-ar dracu', imediat o și străpunse în abdomen lancea aceea iute de căldură.

– Și, adăugă Paul, orice altceva mai pot primi.

Julia smuci capul spre el. Lingura zăngăni pe metalul oalei.

– Aș crede că toate astea îți stau la dispoziție și-n altă parte.

– Sigur. Dar prefer aici.

Cu o mișcare prea lină ca să fie amenințătoare, Paul își rezemă mîinile pe aragaz, imobilizînd-o între brațe.

– Îmi face mult prea bine la amorul propriu să văd cît te neliniștesc.

– Nu mă neliniștești, replică ea, fără să-și facă iluzii că minciuna se prindea. Mă nemulțumești.

– Ori așa, ori așa. Este o reacție.

Surîse, amuzat să știe că n-avea să continue cu amestecatul sosului de-acum și pînă la Judecata de Apoi, numai să nu riște să se întoarcă și să fie prinsă în brațele lui. Doar dacă n-o înfuria destul de tare.

– Cu tine, Jules, problema e că ești prea încuiată ca să iei o sărutare așa cum e.

Julia strînse din dinți.

– Nu-s încuiată.

– Ba sigur că ești, îi adulmecă el părul, pentru a ajunge la concluzia că era la fel de atîțător ca mirodeniile care clocoteau în oală. Am făcut cercetări, mai știi? N-am găsit nici un bărbat cu care să fi avut o legătură serioasă, în ultimii zece ani.

– E viața mea personală și nimic mai mult. Nu te privește cîți bărbați aleg să includ în ea.

– Exact. Dar e atît de fascinant că ai ales numărul zero. Draga mea Julia, nu știi că nu există nimic mai ispititor pentru un bărbat decît o femeie care își ține pasiunea legată cu lanțul de gît? Omul își spune că el va fi

cel i-o va elibera.

Cu abilitate, îi atinse gura cu a lui, într-un sărut scurt şi arogant, care mai mult o înfurie decît s-o aprindă.

– Nu pot rezista.

– Străduieşte-te, îi propuse Julia, înghiontindu-l într-o parte.

– M-am gîndit şi la asta.

Pe bufet stătea un castron cu struguri verzi şi dolofani. Paul rupse o boabă şi şi-o aruncă în gură. Nu era gustul pe care-l dorea, dar mergea şi aşa. Deocamdată.

– Problema e că mă las în voia impulsurilor. Ai nişte lăbuţe atît de frumoase.

Cu o foaie de fursecuri în mînă, Julia se întoarse spre el:

– Ce?

– Ori de cîte ori trec pe-aici neanunţat, eşti desculţă, îi privi el pofticios labele picioarelor. Habar n-aveam că degetele de la picioare, goale, pot fi atît de excitante.

Nu crezuse că avea să rîdă – cu siguranţă, n-o dorise. Totuşi, îi scăpă un hohot.

– Dacă te-ajută cu ceva, am să-ncep să port şosete de lînă şi bocanci.

– Prea tîrziu.

Julia începu să întindă foaia, cu mişcări abile, gospodăreşti, pe care Paul le găsea incredibil de seducătoare.

– N-aş face decît să-mi tot închipui ce s-o fi ascunzînd înăuntru. Îmi spui sau nu ce pregăteşti aici?

– Pizza.

– Credeam că aia vine congelată, sau în cutii de carton.

– Pe la noi, nu.

– Dacă promit că nu-ţi ronţăi degeţelele astea aşa de atrăgătoare, mă inviţi la masă?

Julia stătu pe gînduri, cîntărind argumentele pro şi contra, în timp ce încălzea cuptorul, apoi presără făină pe o planşetă de lemn.

– Te invit la masă dacă promiţi că-mi răspunzi sincer la cîteva întrebări.

Paul adulmecă iarăşi sosul, apoi cedă ispitei şi gustă puţin, din lingura de lemn.

– S-a făcut. Punem şi ardei iute?

– Şi ardei, şi nu numai atît.

– Bere cred că n-ai.

Julia începu să frămînte coca, iar Paul uită complet întrebarea. Deşi degetele ei erau agile ca ale unei bunicuţe, nu-l duceau cu gîndul la bătrîne voinice, ci la tinere istețe, care ştiau unde să atingă şi cum. Julia zise ceva, dar cuvintele îi trecură prin creier, neînţelese. Începuse ca o glumă, însă acum nu mai putea putea înțelege cum de, văzînd-o în timp ce efectua acel străvechi ritual feminin, i se usca gura.

– Te-ai răzgîndit?

Paul ridică ochii, dinspre mîinile ei către faţă.

– Poftim?

– Am spus că CeeCee a aprovizionat frigiderul cu o mulţime de băuturi. Sînt destul de sigură că e şi bere.

– Perfect.

După ce-şi drese glasul, Paul deschise frigiderul.

– Vrei şi tu una?

– Hmm. Nu. Un suc, poate.

Scoase o sticlă de Coors şi una de Pepsi.

– Mai iei interviuri?

– Pe ici, pe colo. Vorbesc regulat cu Eve, desigur. Am vorbit şi cu Nina, şi i-am pus şi lui Fritz cîteva întrebări.

– A, Fritz, trase Paul scurt o duşcă. Zeul viking al sănătăţii. Ce părere ţi-a făcut?

– L-am găsit dulce, devotat şi un tip trăsnet.

– Trăsnet? se încruntă Paul, coborînd sticla. Dumnezeule, ăsta-i clădit ca un tren de marfă. Chiar găsiţi voi, femeile, atrăgătoare maldărele alea de muşchi?

Julia nu mai putu rezista. Îi întoarse un moment spatele, ca să zîmbească.

– Scumpule, ne place să se ocupe de noi bărbaţii puternici.

Paul bău iarăşi, puţin cam încruntat, rezistînd ten-

taţiei de a-şi verifica bicepşii.

– Şi mai cu cine?

– Şi mai cu cine, ce?

– Cu cine-ai mai vorbit?

Mulţumită de reacţia lui, Julia reveni la lucru.

– Am cîteva întîlniri, săptămîna viitoare. Majoritatea oamenilor pe care i-am putut contacta sînt foarte cooperanţi.

Surîse în sinea ei, în timp ce întindea aluatul.

– Cred că se-aşteaptă să-mi smulgă ei mie informaţii, nu viceversa.

Exact asta făcea şi el – sau, mai degrabă, asta intenţionase, înainte ca ea să-i fi distras atenţia.

– Şi cît de mult le spui?

– Nimic ce nu ştiu deja. Că scriu biografia Evei Benedict, cu autorizaţia ei.

Era mai uşor acum, observă Julia, după ce trecuseră peste subiectul delicat al celor întîmplate între ei. Cu mîinile ocupate şi copiii la etaj, simţea că-i revenea încrederea.

– Poate îmi spui şi tu cîte ceva despre unii dintre oamenii cu care mă voi întîlni.

– Ca de pildă?

– Drake Morrison e primul pe lista mea pentru luni dimineaţă.

Paul mai trase o duşcă de bere.

– Nepotul Evei – singurul nepot. Sora ei mai mare a născut un copil, apoi încă doi, morţi, după care s-a luat de religie, în stil mare. Sora mai mică a Evei nu s-a măritat niciodată.

Informaţia nu o mulţumea.

– Drake e singura ei rudă de sînge. Ştie toată lumea.

Paul o aşteptă să termine de întins aluatul şi să aştearnă sosul.

– Ambiţios, prezentabil. Îl atrag hainele şic, maşinile de lux şi femeile. În ordinea asta, aş zice.

Ridicînd o sprînceană, Julia întoarse capul spre el:

– Nu-l placi prea mult.

– N-am nimic împotriva lui.

Paul scoase unul din trabucele sale subțiri, în timp ce Julia scotocea prin frigider. Relaxat iarăși, se putea lăsa în voia plăcerii simple de a-i privi picioarele lungi, ieșind din șort.

– Aș spune că-și face destul de bine treaba, dar în fond, Eve este principala lui clientă și nu e o marfă chiar greu de vîndut. Tipul e înamorat după fineți și uneori se trezește la mare strîmtoare din cauza slăbiciunii pentru pariuri.

Observînd privirea Juliei, ridică din umeri:

– Nu s-ar zice că e un secret, deși păstrează discreția. Agentul lui de pariuri favorit e același cu al tatălui meu, cînd vine în State.

Julia hotărî să lase suiectul să aștepte pînă avea mai mult timp și avea să mai fi făcut și alte cercetări.

– Sper să-i iau un interviu și tatălui tău. Eve pare încă să mai țină la el.

– N-a fost un divorț neplăcut. Tatăl meu vorbește despre căsnicia lor ca despre o piesă al dracului de reușită, retrasă după o singură stagiune. Totuși, nu știu ce părere ar avea despre a discuta cu tine direcția de scenă.

Julia începu să toace ardei verzi.

– Pot fi convingătoare. Acum e în Londra?

– Da, lucrează la King Lear, răspunse Paul, luînd o feliuță subțire de ardei iute înainte ca ea să le aranjeze peste pizza.

Julia dădu din cap, sperînd că nu era necesar să facă un zbor transatlantic.

– Și Anthony Kincade?

– Nu m-aș apropia prea mult de el, sufiă Paul fumul. E un șarpe care mușcă. Și toată lumea știe secretul că-i plac tinerele.

Închină spre ea cu sticla:

– Fii atentă pe unde calci.

– E mai rentabil să fiu atentă pe undă calcă alții, luă și ea o felie de ardei. Pînă unde crezi c-ar fi capabil să

meargă ca să nu i se dezvăluie anumite părți din viața lui privată?

– De ce?

Julia își alese cu grijă cuvintele, în timp ce rădea pe deasupra mozzarella.

– Aseară părea foarte supărat. Amenințător, chiar.

Paul aşteptă un moment.

– Mi-e greu să-ți dau un răspuns, cînd îmi pui întrebarea doar pe jumătate.

– Răspunde doar la jumătatea pe care ți-am pus-o.

Introduse pizza în cuptor şi puse în funcțiune cronometrul.

– Nu-l cunosc destul de bine ca să-mi fi făcut o părere, scutură Paul scrumul țigării, privind-o. Te-a amenințat, Julia?

– Nu.

Cu ochii îngustați, făcu un pas spre ea:

– Dar altcineva?

– De ce-ar face-o?

Paul se mulțumi să clatine din cap:

– De ce-ți rozi unghiile?

Vinovată, Julia își lăsă mîna să cadă pe lîngă trup. Înainte de a apuca să se ferească, el o prinse de umeri.

– Despre ce fel de lucruri îți vorbeşte Eve? Pe cine mai implică în excursia asta pe calea memoriei? N-ai să-mi spui, răspunse tot el, încet. Şi mă îndoiesc că mi-ar spune şi ea.

Dar avea să afle, își zise. Într-un fel sau altul.

– Dacă ai necazuri, o să apelezi la mine?

Era ultimul lucru pe care ar fi dorit să fie tentată să-l facă.

– Nu prevăd nici un necaz pe care să nu-l pot rezolva singură.

– S-o luăm altfel.

Degetele lui îi coborîră pe braț, masîndu-i-l încet. Apoi se strînseră, trăgînd-o la piept, în timp ce își cobora gura peste a ei.

O ținu astfel, adîncind sărutul înainte ca mintea ei să

poată înregistra ordinul de a se smulge. Pumnii i se strînseră lîngă trup, abia reziştînd pornirii de a-l prinde, de a se agăţa strîns. Chiar în timp ce Julia se chinuia să se stăpînească, gura îi capitulă în faţa asaltului, răspunzîndu-i gurii lui.

Se simţea fierbinţeală şi poftă, pasiune şi făgăduială. Ochii o usturau în orbite, pe cînd emoţiile năvăleau afară din ascunzători, pentru a de desfăta cu libertatea. Doamne, dorea să aibă cineva nevoie de ea astfel. Cum putuse uita?

Mai zguduit decît prefera să recunoască, Paul îşi desprinse buzele de pe ale ei, pentru a-i mîngîia cu ele gîtul. Incredibil de uşor. Aţîţător de ferm. Pe lîngă textură, aromă, parfum, se adăuga acel tremur iute şi slab pe care el îl găsea scandalos de excitant.

Se gîndea la ea prea des. De cînd o gustase prima oară, jinduia să mai capete. Era singura femeie căreia se temea că avea să-i cerşească.

– Julia, îi murmură el numele, revenind cu buzele peste ale ei; mai încet, mai convingător. Vreau să vii la mine. Vreau să mă laşi să te ating, să-ţi arăt cum ar putea fi.

Julia ştia cum ar putea fi. Avea să i se dăruiască. Iar Paul, mulţumit de cucerire, urma să plece fluierînd, lăsînd-o zdrobită. Nu mai avea de gînd. Niciodată. Dar îi simţise trupul atît de ispititor, lipit de al ei. Dacă se putea convinge că era în stare să fie la fel de dură ca el, la fel de imună la dureri şi dezamăgiri, atunci poate avea să-şi permită plăcerea şi să rămînă întreagă.

– E prea devreme.

Nu părea că conteze că vocea-i era nesigură. Ar fi fost o prostie să-şi închipuie că n-o afecta.

– Prea repede.

– Nici pe departe destul de devreme sau de repede, murmură el, dar se îndepărtă; al dracului să fie dacă avea să cerşească – orice, de la oricine. În regulă. O lăsăm mai încet, pentru moment. Să seduc o femeie în bucătărie, cu trei copii sus, nu e stilul meu obişnuit.

Reveni la sticla de bere.

– Îmi... schimbi regulile, Julia. Cred că ar fi bine să mă gîndesc la toată situația asta la fel de atent ca tine.

Luă o înghițitură, apoi trînti sticla deoparte.

– Ba pe dracu'.

Înainte de a fi făcut primul pas spre ea, de pe scări răsunară tropăieli asurzitoare.

9

Gloria DuBarry se afla la o vîrstă problematică pentru o actriță. Biografia ei oficială cifra aceste probleme la cincizeci de ani. Cerficiatul de naştere, pe numele de Ernestine Blofield, mai adăuga cinci ani periculoşi peste respectiva limită.

Ereditatea fusese destul de binevoitoare încît Gloria să necesite doar liftinguri şi întinderi minore pentru a-i menține imaginea de ingenuă. Încă mai purta părul blond ca mierea tuns scurt, în stilul băieţesc pe care în vremurile ei de glorie îl copiaseră milioane de femei. Faţa de puştoaică era marcată de doi enormi ochi albaştri şi nevinovați.

Presa o adora – avusese ea grijă. Întotdeauna, acordase cu dărnicie interviuri. Adevărat vis al oricărui agent de presă, fusese generoasă cu fotografiile de la singura ei nuntă şi împărțise în dreapta şi-n stînga instantanee şi anecdote despre copiii săi.

Era cunoscută ca o prietenă loială, o cruciată a operelor de caritate, actualul ei proiect fiind „Actorii şi Ceilalți pentru Animale".

În rebelii ani şaizeci, opinia publică americană o urcase pe Gloria pe un piedestal – ca simbol al inocenței, moralității şi încrederii. Şi o ținuse acolo, cu propria ei contribuție, timp de peste treizeci de ani.

În unicul lor film împreună, Eve o jucase pe femeia

mai vîrstnică şi rapace care îl sedusese pe soţul fără voinţă al nevinovatei şi nefericitei Gloria. Rolurile confirmaseră imaginile amîndurora. Fata bună. Femeia rea. În mod destul de ciudat, actriţele se împrieteniseră.

Cinicii ar fi putut spune că relaţia lor fusese ajutată şi de faptul că niciodată nu fuseseră nevoită să concureze pentru un rol – sau pentru un bărbat. Ceea ce, parţial, era adevărat.

Cînd Eve intră la Chasen's, Gloria era deja la masă, meditînd la un pahar de vin alb. Nu existau destui oameni care s-o cunoască destul de bine pentru a vedea dincolo de expresia ei paşnic- nemulţumită. Eve, da. Le aştepta, îşi spuse ea, o după-amiază grea.

– Şampanie, domnişoară Benedict? întrebă ospătarul, după ce actriţele făcură un schimb rapid de pupături pe obraji.

– Evident.

Îşi scotea deja o ţigară şi-i zîmbi alene chelnerului în timp ce acesta i-o aprindea. Îi plăcea să ştie că arăta în cea mai bună formă, după şedinţa cosmetică de dimineaţă. Îşi simţea pielea întinsă şi tonifiată, părul moale şi mătăsos, muşchii mai mlădioşi.

– Ce faci, Gloria?

– Destul de bine.

Gura lată a celeilalte se strînse puţin, înainte de a ridica paharul.

– Dacă stau să mă gîndesc cum mi-a masacrat Variety ultimul film.

– Esenţialul e rîndul la bilete. Trăieşi de prea mult timp în lumea asta ca să te mai laşi îngrijorată de opinia unui mucos de critic.

– Nu-s la fel de rezistentă ca tine, replică Gloria, cu o undă de zîmbet superior. Tu l-ai băga imediat pe critic în... ştii tu.

– În pizda mă-sii? completă dulce Eve, în timp ce ospătarul îi punea şampanie pe masă; rîzînd, îl bătu pe dosul mîinii. Scuză-mă, dragule, nu de tine era vorba.

– Eve, zău aşa.

Totuşi, în vocea Gloriei se simţea un mic chicotit, cînd se aplecă spre ea. „Fetiţa prinsă hlizindu-se în biserică," îşi spuse Eve. „Cum ar fi," se întrebă ea, „să-ţi crezi propria presă?"

– Ce face Marcus? întrebă. Ne-a fost dor de amîndoi, la balul de binefacere de alaltăieri seară.

– A, ne-a părut său că l-am pierdut. Marcus a avut o durere de cap îngrozitoare. Sărăcuţul de el. Nici nu-ţi dai seama ce dificil e, să faci afaceri în vremurile astea.

Subiectul Marcus Grant, soţul Gloriei de douăzeci şi cinci de ani, o plictisea întotdeauna pe Eve. Scoase un sunet echivoc şi luă lista de bucate.

– Iar afacerile cu restaurante nu pot fi decît cele mai rele, continuă Gloria, oricînd gata să-şi asume suferinţele soţului ei – chiar şi cînd nu le înţelegea. Departamentul de sănătate îşi tot bagă nasul, iar acum oamenii au început să îndruge verzi şi uscate despre colesterol şi grame de lipide. Nu le mai pasă că „Quick and Tasty" a hrănit practic cu mîinile lui toată clasa mijlocie a Americii.

– Cutiuţa roşie de la fiecare colţ, comentă Eve, descriind reţeaua de localuri fast-food a lui Marcus. Nici o grijă, Gloria, obsedaţi de sănătate sau nu, americanii vor rămîne la ideea: nici o masă fără burger.

– Aşa e, confirmă ea, zîmbindu-i apoi chelnerului. Mie, doar o salată, cu suc de lămîie şi piper.

Ironia propriei situaţii îi scăpa, vizibil, îşi spuse Eve, comandînd ciuşcă.

– Şi-acum... îşi luă ea din nou paharul. S-auzim bîrfele.

– De fapt, tu eşti cap de serie, bătu Gloria în pahar cu unghiile lăcuite incolor. Toată lumea vorbeşte despre cartea ta.

– Încîntător. Şi ce zic?

– E multă curiozitate... trase de timp Gloria, mutîndu-se de la paharul cu vin la cel cu apă. Şi nu puţină nemulţumire.

– Şi eu, care speram spaimă.

– E şi din-asta. Teama că vor fi incluşi. Teama să nu

fie excluşi.

– Iubito, m-ai făcut fericită.

– Rîzi tu rîzi, Eve, începu Gloria, dar imediat închise gura, cînd îi se servi pîinea; rupse un colţ din chiflă, apoi îl fărîmiţă în farfurie. Oamenii sînt îngrijoraţi.

– Concret?

– Păi, nu-i nici un secret ce părere are Tony Kincade. Pe urmă, am auzit că Anna del Rio bombănea ceva despre un proces de defăimare.

Eve zîmbi, în timp ce ungea cu unt o felie de chiflă.

– Anna e o designeră fermecătoare şi plină de imaginaţie, Dumnezeu mi-e martor. Însă chiar e atît de proastă încît să creadă că pe marele public îl interesează ce prizează ea la toaletă?

– Eve.

Jenată şi roşie în obraji, Gloria îşi dădu vinul pe gît. Privirea ei săgetă cu nervozitate prin local, ca să vadă dacă o mai auzea cineva.

– Nu poţi veni cu asemenea vorbe. Fireşte, nu aprob nici eu drogurile – trei anunţuri publice am dat – dar Anna e foarte puternică. Şi dacă le mai consumă şi ea din cînd în cînd, ca recreere...

– Gloria, nu fii mai tîmpită decît e necesar. Este o toxicomană cu-o dependenţă de cinci mii de dolari pe zi.

– N-ai de unde şti...

– Ba ştiu.

În mod excepţional, Eve avu discreţia de a se întrerupe în timp ce chelnerul sosea cu mîncarea. Îi făcu un semn cu capul, iar omul le umplu din nou paharele.

– Demascînd-o pe Anna, s-ar putea să-i salvez viaţa, continuă ea, deşi aş minţi susţinînd că am vreun motiv altruist. Şi altcineva?

– Prea mulţi ca să-i număr.

Gloria îşi privi lung salata. La fel cum făcea pentru fiecare rol, repetase prînzul acela ore în şir.

– Eve, oamenii ăştia sînt prietenii tăi.

– Nu prea, atacă Eve ardeii iuţi, cu multă poftă. În majoritate, sînt oameni cu care am lucrat, cu care am

participat la ceremonii. Cu unii, m-am şi culcat. Cît despre prietenie, pot să-i număr pe degetele de la o singură mînă pe cei din meseria noastră pe care-i consider prieteni adevăraţi.

Gura Gloriei luă expresia bosumflată care fermecase milioane de fani.

– Şi mă numeri şi pe mine?

– Da, degustă Eve încă o lingură, înainte de a relua: Gloria, unele din lucrurile pe care le voi spune au să doară, altele s-ar putea să vindece. Dar nu despre asta e vorba.

– Atunci, despre ce e vorba? se aplecă Gloria înainte, cu ochii ei mari şi albaştri strălucind intens.

– Vreau să-mi spun povestea, pe toată, fără şovăire. Ceea ce-i include şi pe oamenii care au intrat şi au ieşit din povestea mea. Nu voi minţi, nici pentru mine, nici pentru nimeni.

Întinzînd mîna, Gloria îşi încleştă degetele pe încheietura Evei. Pînă şi această mişcare fusese fusese exersată, dar la repetiţie degetele Gloriei fuseseră moi şi rugătoare. În reprezentaţie, fură puternice, insistente, înăsprite de emoţia sinceră.

– Am avut încredere în tine.

– Nici nu era de mirare, îi aminti Eve; ştiuse că avea să sosească şi acest moment şi-i părea său că nu putea fi evitat. Nu mai aveai pe nimeni.

– Şi asta-ţi dă dreptul să te foloseşti de un lucru atît de privat, de personal, ca să mă distrugi?

Cu un oftat, Eve ridică paharul cu mîna rămasă liberă.

– Aşa cum spun eu povestea, vor exista oameni şi fapte care se înlănţuie, imposibil de cenzurat. Dacă omit o parte ca să protejez pe cineva, toată construcţia se prăbuşeşte,

– Cum e posibil ca un lucru pe care l-am făcut eu cu atîţia ani în urmă să-ţi fi afectat ţie viaţa?

– Nici nu pot explica, murmură Eve; simţea o durere, surprinzătoare, asupra căreia medicamentele nu puteau

avea nici un efect. Va reieşi totul, şi sper din inimă să înţelegi.

– Ai să mă distrugi, Eve.

– Nu fii ridicolă. Chiar crezi că oamenii vor fi şocaţi sau copleşiţi de faptul că o fată naivă de douăzeci şi patru de ani care din lipsă de înţelepciune s-a îndrăgostit de un om manipulator, şi-a făcut un avort?

– Cînd acea fată e Gloria DuBarry, da.

Îşi smulse mîna. Aceasta ezită un moment lîngă vin, apoi coti spre apă. Nu-şi putea permite să se îmbete în public.

– Am făcut din mine însămi o instituţie, Eve. Şi, fir-ar să fie, cred în ceea ce am ajuns să reprezint. Integritate, inocenţă, valori de modă veche şi romantism. Ştii ce-mi vor face dacă se află că am avut o aventură cu un bărbat căsătorit, şi un avort, în timp ce filmam la „Mireasa roşie în obraji"?

Enervată, Eve împinse ardeii deoparte.

– Gloria, ai cincizeci şi cinci de ani.

– Cincizeci.

– Christoase, îşi scoase Eve o ţigară. Eşti iubită şi respectată – doar să fii canonizată mai lipseşte. Ai un soţ bogat, care – norocul tău – nu lucrează în cinematografie. Ai doi copii fermecători care au reuşit să trăiască nişte vieţi foarte normale şi ordonate. Unii oameni, probabil, cred că au avut o concepţiune imaculată şi apoi au fost găsiţi sub o frunză de varză. În situaţia asta – cînd eşti o instituţie – chiar contează dacă se dezvluie că de fapt ai avut şi tu o viaţă sexuală?

– În limitele căsniciei, nu. Cariera mea...

– Ştim amîndouă că în ultimii cinci ani n-ai mai primit nici un rol onorabil.

Gloria se zburli, dar Eve ridică o mînă, făcînd-o să tacă.

– Ai lucrat bine, vei mai lucra la fel de bine, dar de-o bună bucată de vreme meseria nu mai e pe primul plan în viaţa ta. Nimic din ce spun eu despre trecut nu va schimba ceea ce ai acum, sau vei avea în viitor.

– Mă vor plesni în obraz cu toate ziarele de scandal.

– Probabil, confirmă Eve. Şi s-ar putea ca asta să-ţi aducă şi un rol interesant. Problema e că nimeni nu te va condamna pentru că ai făcut faţă unei situaţii dificile şi ţi-ai aranjat cu succes restul vieţii.

– Nu înţelegi... Marcus nu ştie.

Eve ridică privirea, surprinsă.

– De ce naiba nu ştie?

Faţa de zînă se înroşi, cu ochii înăsprindu-i-se.

– Ce naiba, el s-a însurat cu Gloria DuBarry. S-a căsătorit cu imaginea, iar eu am avut grijă ca imaginea asta să nu se întineze niciodată. Nici măcar un iz de scandal. Ai să mi-o distrugi. Ai să distrugi totul.

– Atunci, îmi pare foarte rău. Sincer. Dar nu mă simt răspunzătoare pentru lipsa de intimitate din căsnicia voastră. Crede-mă, cînd voi spune povestea, am s-o fac cu toată sinceritatea.

– Nu te voi ierta niciodată, îşi ridică Gloria şervetul din poală, trîntindu-l pe masă. Şi-am să fac tot ce pot, totul, ca să te opresc.

Şi plecă, mignonă şi elegantă în taiorul ei Chanel alb, cu ochii uscaţi.

În celălalt capăt al restaurantului, un bărbat mînca pe îndelete. Făcuse deja şase fotografii cu aparatul său cît palma şi era satisfăcut. Cu un dram de noroc, avea să-şi termine munca pe ziua aceea şi să ajungă acasă la timp pentru a se uita la Super Bowl.

Drake urmărea meciul singur. Pentru prima oară în viaţa lui adultă, nu dorea să aibă o femeie la îndemînă. Nu dorea nici o blondă buzată care să stea tolănită pe canapea, îmbufnată că era mai atent la joc decît la ea.

Stătea în camera lui de jocuri, a casei din lemn de cedru şi piatră de pe Hollywood Hills. Televizorul cu ecran mare, unde echipele dăduseră deja lovitura de începere, domina un perete.

Drake era înconjurat de jucăriile adulte pe care le folosea în compensaţia acelora pe care mama lui i le

refuzase în copilărie. Trei aparate pachinko, o masă de biliard, un coş de baschet cu panou de bronz, cele mai alese jocuri de pinball, arcade şi sisteme de sunet. Videoteca sa depăşea cinci sute de casete, iar în fiecare cameră a casei se găsea cîte un V.C.R. Eventualilor musafiri le-ar fi fost greu să găsească altceva de citit în afară de formulare de curse sau reviste comerciale, dar Drake nu avea de oferit alte distracţii.

În camera alăturată, erau îngrămădite jucării sexuale – de la sublim la ridicol. Drake fusese învăţat încă de la o vîrstă fragedă că sexul nu era un păcat şi ajunsese singur la concluzia că unde merge mia, merge şi suta. În orice caz, cîteva ajutoare vizuale îi măreau apetiturile.

Deşi nu avea decît un gust pasager pentru droguri, ţinea o rezervă de pastile şi prafuri pentru situaţiile cînd cîte o peterecere ameninţa să devină plicticoasă. Drake Morrison se considera un amfitrion conştiincios.

În duminica aceea, refuzase peste o duzină de petreceri destinate urmăririi meciului. Pentru el, pe ecran nu se derula doar un joc, pe care să-l vadă chiuind cu prietenii. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Avea cinzeci de bătrîne care depindeau de rezultat şi nu-şi putea permite să le piardă.

Înainte de sfîrşitul primei reprize, înghiţise deja două Beck-uri şi o jumătate de pungă de cartofi prăjiţi înmuiaţi în guacamole. Cu echipa favorită conducînd cu un gol, se relaxă puţin. Telefonul sună de două ori, dar îşi lăsă robotul să răspundă, convins că aducea ghinion să-şi părăsească postul în timpul jocului, fie şi doar ca să urineze, necum pentru a răspunde la telefon.

După cinci minute din repriza a doua, Drake începea să se umfle în pene. Echipa ţinea linia ca o cireadă de tauri. Personal, detesta jocul. Era atît de... fizic. Dar nevoia de a paria nu-i dădea pace. Se gîndi la Delrickio şi zîmbi. Urma să-i plătească datoria italianului ăluia împuţit, pînă la ultimul cent. N-aveau să-l mai treacă sudorile cînd auzea glasul rece şi politicos la telefon.

Apoi, poate că urma să-şi ia o mică vacanţă de iarnă.

O fugă în Puerto Rico, să joace la cazinouri şi să reguleze cîteva şteoarfe de înaltă clasă. Merita, după ce scăpa dintr-o asemenea ananghie.

Fără nici un ajutor din partea Evei, îşi spuse el, întinzînd mîna să ia o nouă sticlă de bere. Scroafa aia bătrînă refuza să-i mai împrumute fie şi doar zece cenţi – numai fiindcă avusese un şir de ghinioane. Dacă afla că încă mai avea de-a face cu Delrickio... Mă rog, cu asta, n-avea de ce-şi face griji. Drake Morrison ştia să fie discret.

Oricum, nu avea dreptul să fie atît de constipată cu banii. Unde naiba aveau să se ducă după ce dădea ea în primire? Nu le avea decît pe surorile ei, de care puţin îi păsa. Aşa că nu mai rămînea decît Drake. Era singura ei rubedenie de sînge şi-şi petrecuse toată viaţa agăţîndu-se strîns de gîtul ei.

Atenţia îi reveni la joc, atrasă de o bufnitură: extrema echipei adverse, care se repezi într-un sprint de treizeci şi cinci de iarzi pentru un tuş.

Drake simţi că micul său balon exploda – ca şi cum în gît i s-ar oprit un glob, spărgîndu-se apoi. Luă încă o mînă de cartofi. Firimiturile i se risipiră pe cămaşă şi în poală, în timp ce şi-i îndesa în gură. Nu conta, îşi spuse el. Meciul avea doar trei reprize. Patru, se corectă Drake, ştergîndu-se la gură, în timp ce şutul expedia mingea printre stîlpii porţii.

Aveau să-şi revină. Era timp destul.

În casa sa de pe plaja din Malibu, Paul stătea cocoşat peste keyboard. Cartea îi dădea de furcă – mai mult decît se aşteptase. Era hotărît să treacă peste acel obstacol. Adeseori privea scrisul în acest fel. Ziduri după ziduri pe care să le escaladeze. Nu-i plăcea deloc – şi în acelaşi timp era cea mai mare plăcere a vieţii lui. O ura şi o iubea cam la fel cum aflase să simţeau unii bărbaţi faţă de soţiile lor. Scrisul unei cărţi era un lucru pe care trebuia să-l facă – nu pentru bani, avea destui – în acelaşi fel în care trebuia să mănînce, să doarmă sau să-şi

uşureze vezica.

Rezemîndu-se de spătar, privi displayul, unde micul cursor alb clipea după ultimul cuvînt pe care-l scrisese.

Era cuvîntul crimă.

Găsea multe satisfacţii în scrisul romanelor poliţiste, complicînd vieţile personajelor care creşteau înlăuntrul lui. Mai presus de orice, îi plăcea să le vadă ţinînd viaţa şi moartea în echilibru, în mîinile lor. Atîta numai că, pe moment, părea să nu-l prea intereseze.

Îl distrăgeau prea multe, recunoscu Paul şi privi peste umăr, spre televizorul care transmitea cu urlete a treia repriză a marelui meci. Ştia că era o copilărie să ţină aparatul aprins, prefăcîndu-se că se uita. Adevărul era că nici măcar nu-l interesa fotbalul american. Însă era absorbit, an de an, de turneul Super Bowl. Îşi alesese chiar şi echipa, justificîndu-şi slăbiciunea prin alegerea celor ce păreau mai slabi – întrucît fuseseră conduşi cu trei puncte în prima repriză.

Desigur, fotbalul era o diversiune, dar nu el îl împiedicase să se concentreze asupra scrisului în ultimele trei săptămîni. Cealaltă diversiune era fără îndoială mult mai fascinantă decît o hoardă de oameni cu umerii vătuiţi care se tăvăleau pe jos. O blondă cu ochi reci şi picioare lungi, numită Julia.

Nici măcar nu era sigur ce dorea de la ea. Pe lîngă lucrul cel mai evident. Atingerea ei cu mîinile era o fantezie destul de plăcută – mai ales cînd era atît de închisă în sine, cu acele izbucniri de patimă care lansau asemenea semnale amestecate şi irezistibile. Dar dacă asta era tot, de ce nu şi-o putea alunga din minte, aşa cum putuse cu celelalte femei, cînd era timpul să se concentreze la scris?

Poate complexitatea ei era aceea care-l sîcîia. Era elegantă pe plan profesional şi liniştitoare în gospodărie. Ambiţioasă şi retrasă. Descoperise deja că, departe de-a fi încrezută, era mai degrabă sfioasă. Prudentă, nu cinică. Totuşi, fusese destul de îndrăzneaţă, îndeajuns de curajoasă, pentru a traversa un întreg continent cu micul

ei fiu ca să se înhame la ciudățeniile uneia dintre legendele Hollywoodului.

Sau n-o fi fost decît simpla poftă?

De cînd îi sondase trecutul, putea completa el însuşi unele goluri. Ştia că fusese crescută de doi intelectuali şi supraviețuise destrămării unui cămin, unei sarcini în adolescență şi pierderii ambilor părinți. În pofida vulnerabilităților pe care le constatase, era dură. Nu se putea altfel.

Christoase. Cu un hohot de rîs, îşi dădu seama că-i amintea de Eve. Poate datorită lui Brandon, atît de deosebit de băiatul care fusese el în copilărie.

Eve nu-i fusese mamă în sensul tradițional al cuvîntului, Paul ştia. Dar îl salvase. Chiar dacă fusese soția tatălui lui doar pentru un răstimp atît de scurt, îi schimbase lui Paul direcția. Îi dăruise atenția după care tînjise cu atîta disperare, laudele pe care încetase să le mai aştepte, criticile care contau. Mai presus de orice, îi dăruise o iubire fără complicații.

Brandon fusese crescut la fel, deci cum ar fi putut să nu recunoască un copil care chema? Ciudat, îşi spuse Paul, niciodată nu se considerase un om care să țină în mod deosebit la copii. Îi plăceau destul de mult, îi găsea amuzanți, adeseori interesanți şi, fără îndoială, necesari pentru conservarea speciei umane.

Dar compania acestui puşti îl încînta de-a dreptul. Se simțise bine în ajun, mîncînd pizza şi povestind amîndoi despre baseball. Trebuia neapărat să ducă băiatul la un meci. Iar dacă venea şi maică-sa, cu atît mai bine.

Privi spre televizor timp suficient pentru a vedea că echipa slabă era condusă cu trei puncte şi tocmai începea repriza a patra. Paul se gîndi în treacă la toți banii care aveau să se piardă şi să se cîştige în următoarele cincisprezece minute, apoi reveni la scris.

Drake stătea pe marginea scaunului. Sub el, covorul era plin cu firimituri de la cartofii prăjiți şi covrigii pe care-i devora încontinuu. Combustibil care să alimenteze

golul de spaimă din stomac. Începuse al doilea bax de bere, iar ochii îi erau înroşiţi şi sticloşi – ca ai unui om care sufere de o mahmureală fioroasă. Dar nu şi-i dezlipea de ecran.

Mai erau patru minute şi douăzeci şi şase de secunde, iar echipa lui conducea la diferenţă de trei puncte. Băieţii îşi forţaseră drum spre un tuş, dar compromiseseră punctul în plus.

Aveau să cîştige. Aveau să-l scoată la liman. Drake îşi îndesă în gură un pumn de corvigei. Cămaşa sa sport Ralph Lauren era leoarcă de sudoare, iar pe dedesubt inima îi bubuia în piept.

Cu respiraţia scurtă şi accelerată, închină cu o sticlă de bere pe jumătate goală în sănătatea gladiatorilor de pe ecran, şi deodată sări de pe scaun, şocat, ca şi cum fundaşul de pe extremă i-ar fi dat un şut între picioare. Înaintaşul echipei adverse prinse o pasă lungă şi alergă neoprit de nimeni spre zona finală.

Şi trase la poartă. Mulţimea îşi ieşi din minţi.

Trei minute şi zece secunde, iar lui Drake îi trecea pe dinaintea ochilor toată viaţa lui.

Erau nişte boi, îşi spuse el, turnîndu-şi bere pe gîtlejul uscat. O încurcaseră de două ori în ultimele zece minute. Pînă şi el s- ar fi descurcat mai bine. Fătălăii. Se îndopă cu bere, cu cartofi, şi se rugă.

Pas cu pas, înaintau pe teren. Cu fiecare metru cîştigat, Drake se tîra şi mai mult spre marginea terenului. Ochii i se umplură de lacrimi, cînd fotbaliştii se izbiră de un zid defensiv solid, pe linia şaptesprezece.

– Un singur tuş în pizda mă-sii! strigă Drake, sărind să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă, la anunţarea ultimelor două minute. Îşi simţea picioarele ca nişte arcuri ruginite.

Cincizeci de mii de dolari. Mergea încoace şi-ncolo, trosnindu-şi degetele, în timp ce reclama fredona monoton. Nu suporta nici măcar să se gîndească la ceea ce i-ar fi făcut Delrickio dacă nu venea cu restul de bani. Îşi apăsă peste ochi mîinile tremurînde.

Cum putuse s-o facă? Cum putuse să ia cincizeci de mii şi să parieze pe un meci împuţit, cînd îi datora mafiei nouăzeci?

Apoi jocul se reluă, odată cu disperarea lui Drake. Nici nu se mai aşeză, oprindu-se în schimb în faţa ecranului cu diagonala de doi metri. Ochii căpitanului echipei păreau să privească drept într-ai lui. Deznădejde faţă în faţă cu deznădejea. Se auziră mormăieli. Un trosnet. Oameni uriaşi, asudaţi, se îmbulzeau pe ecran la cîţiva centimetri de faţa lui Drake.

Trei metri cîştig. Pauză.

Drake începu să-şi muşte unghiile.

Echipele se rearanjară. Nu i se părea să se fi schimbat nimic. Ce conta? se întrebă el, disperat. Ce futu-i mama mă-sii conta?

Căpitanul înapoi. Şase metri retragere.

Începu să se smiorcăie, în timp ce secundele treceau. Un om în toată firea, bîzîind într-o cameră plină de jucării. Nevoia de a urina devenise atît de intensă, încît sărea de pe un picior pe celălalt. Rămasese mai puţin de un minut, iar apărarea rezista. Înainte şi doi. Goană, pasă, sau şut. După un tine-out chinuitor, în timpul căruia Drake dădu o fugă la budă să se uşureze, aleseră goana. Uniformele mătăhăloase se adunară într-un munte de culori pătate cu verde ca iarba.

Drake gîfîia, în timp ce jucătorii se împingeau şi se îmbrînceau, iar arbitrii se repezeau să-i despartă pe cei mai înfierbîntaţi. Ar fi vrut să-i vadă sfîşiindu-se pînă la sînge. Alte lacrimi i se iviră în ochi, cînd se făcu măsurarea.

– Te rog, te rog, te rog, psalmodie Drake.

Aproape, la cîţiva centimetri, de tuş. La kilometri întregi de speranţă. Cînd balonul îşi schimbă posesorul, meciul fu ca şi terminat. Drake se ridică în picioare, plîngînd, în timp ce mulţimea izbucnea în urale. Matahalele îşi scoaseră căştile, dezvăluind chipuri transpirare, triumfătoare sau amărîte. Cînd se fluieră finalul partidei, mai mult de o singură viaţă îşi schimbase cursul.

10

Şchiopătînd, Julia intră în zona circulară de recepţie a biroului lui Drake Morrison la ora zece fix, pentru întîlnirea stabilită. Făcu un efort să nu se strîmbe, cînd traversă spre comptoarul central al recepţiei şi i se prezentă brunetei spilcuite care părea să fie şefa.

– Domnul Morrison vă aşteaptă, răspunse femeia într-un contralto mătăsos care avea menirea de a-i face pe clienţii de sex masculin să saliveze la telefon; dacă aşa nu reuşea figura, ar fi trebuit ca bustul de o sută de centimetri, care ţinea captivă o piatră de zirconiu în admirabila sa brazdă centrală, să termine treaba. Trebuie doar să luaţi loc pentru cîteva momente.

Julia nu-şi dorea nimic mai mult. Cu un oftat scăzut şi lung, se aşeză pe una dintre canapele, prefăcîndu-se a fi absorbită de revista Premiere. Avea senzaţia că fusese bătută încet, metodic, cu o bîtă de baseball înfăşurată în plastic.

O şedinţă de-o oră cu Fritz, şi era gata să cerşească milă – spera că dintr-o poziţie complet prosternată.

Antrenorul avea ochi blînzi şi era încurajator, măgulitor şi, nu se îndoia, adevăratul Conan[1].

Julia îşi aminti să întoarcă o pagină a revistei în timp ce recepţionera răspundea la telefon cu cea mai reuşită voce la Lauren Bacall a ei. Din profil, uluitorul ei bust ar fi făcut-o pe Dolly Parton să pară prepubescentă. Curioasă, Julia aruncă o privire furişă, pentru a constata că nici unul dintre bărbaţii din apropierea recepţiei nu saliva.

---

1. Conan Barbarul, celebru erou american de bandă desenată, întruchipat pe ecran, în 1982, de Arnold Schwarzenegger (n.tr.)

Rezemîndu-se uşurel la loc, se lăsă în voia gîndurilor. Cu toate durerile, fusese o dimineaţă interesantă. Se părea că femeile deveneau mai expansive cînd erau torturate împreună. Eve fusese prietenoasă şi amuzantă – mai ales cînd Julia dăduse uitării demnitatea timp suficient pentru a gîfîi un lung şirag de înjurături, în timpul ultimelor din temutele tracţiuni de picioare.

Şi era greu, dacă nu chiar imposibil, ca două femei extenuate, goale, făcînd duş împreună, să menţină o distanţă profesională.

În timpul şedinţei, nu discutaseră despre oameni, ci despre lucruri. Despre grădinile la care Julia descoperise că Eve ţinea nespus. Despre muzica ei preferată, despre oraşele favorite. Juliei nu-i trecuse prin minte pînă mai tîrziu că nu fusese atît un interviu, cît o şuetă. Şi că Eve aflase mai mult despre ea decît viceversa.

Cu cît suferise mai mult fizic, cu atît mai uşor îi venise să vorbească despre sine însăşi. Îi fusese uşor să descrie casa din Connecticut, să spună cît de bine considera că-i făcuse lui Brandon plecarea de la New York. Cît de mult detesta zborurile şi cît îi plăcea mîncarea italiană. Cît de înfricoşată fusese la prima ei lansare de carte, cu autografe, înconjurată de cititori.

Şi ce-i spusese Eve cînd îi mărturisise că apariţiile în public o speriau?

– Dă-le ce-ai în cap, fato, niciodată ce-ai în suflet.

Amintindu-şi, Julia zîmbi. Îi plăcea ideea.

Cu prudenţă, îşi schimbă poziţia. Cînd muşchii coapselor îi ţipară în cor, nu prea reuşi să-şi stăpînească scîncetul. Bărbaţii din faţa ei îi aruncară o privire pe deasupra ziarelor, apoi n-o mai luară în seamă, revenind la lectură. Pentru a-şi alunga din minte nenumăratele dureri, începu să speculeze despre ei.

Doi actori sperînd să-i reprezinte unul dintre agenţii de calibru mare? Nu, conchise ea. Actorii n-ar fi mers niciodată împreună să caute un manager de publicitate. Nici măcar dacă erau amanţi.

Era nedreaptă etichetîndu-i ca homosexuali numai

fiindcă nu le lăsa gura apă după Dolly Bacall. Poate că nu erau decît doi familişti loiali şi fideli care nu se uitau niciodată la alte femei în afara soţiilor lor.

Şi poate că avea în faţă doi morţi.

O echipă de la I.R.S.[1], sosită să cerceteze registrele contabile ale lui Drake, conchise Julia. Cei doi aveau expresiile reci, ostile şi nemiloase la care s-ar fi aşteptat din partea unor agenţi I.R.S. – sau a unor gorile mafiote. Oare aveau calculatoare sau 32-uri ascunse sub vestoanele negre în talie?

Gîndul o făcu să zîmbească un moment, pînă cînd unul din ei ridică privirea şi o surprinse studiindu-i. Julia avu toate motivele să spere că registrele ei financiare erau în regulă.

O privire la ceas îi arătă că deja aştepta de zece minute. Uşile albe duble cu numele lui Drake afişat vizibil erau închise ferm. Privindu-le, Julia se întrebă ce îl reţinea.

În cabinetul său cu decoraţiuni ecru şi smarald, la fel de migălos şi obsesiv de fidel ultimei mode ca antecamera, Drake îşi ţinea împreunate pe suprafaţa lucioasă a biroului mîinile tremurătoare. Arăta de parcă trupul i s-ar fi comprimat cît al unui copil, pierdut în imensitatea fotoliului directorial din piele, făcut la comandă.

În spatele lui se afla o fereastră cu vedere spre L.A., din înălţimea cartierului Century City. Dintotdeauna îi plăcuse faptul că, oricînd avea chef, putea vedea dintr-o singură privire panorama pe care o făcuseră celebră producătorii de la L.A. Law.

Acum stătea întors cu spatele într-acolo, privind în jos. În noaptea trecută, nu adormise pînă cînd nevricalele panicii îl făcuseră să caute două pastile de valium şi sticla cu brandy.

---

1. Internal Revenue Service, Serviciul de Venituri Interne, garda financiară americană (n.tr.)

– Am venit la tine personal, spunea Delrickio, fiindcă simt că avem o relaţie.

Cînd Drake se rezumă să dea din cap, buzele lui Delrickio se subţiară, un moment doar, cu dezgust.

– Înţelegi ce s-ar întîmpla acum dacă nu aş avea legătura asta personală cu tine?

Simţind că întrebarea cerea un răspuns, Drake îşi umezi buzele.

– Da.

– Afacerile pot fi influenţate de prietenie numai pînă la un punct. Acolo am ajuns noi acum. Aseară, ai avut ghinion. Te pot înţelege, ca între prieteni. Dar ca om de afaceri, în primul rînd trebuie să mă intereseze propriile mele profituri şi pierderi. Tu, Drake, mă coşti bani.

– N-ar fi trebuie să se întîmple aşa...

Emoţiile lui Drake ameninţau să se ridice iarăşi la suprafaţă, înotîndu-i în ochi.

– Pînă în ultimele cinci minute...

– Nu de asta e vorba. Ai judecat greşit, iar timpul ţi s-a terminat.

Delrickio nu ridica des tonul şi n-o făcu nici acum. Totuşi, cuvintele sale bubuiau cu ecouri în capul lui Drake.

– Ce intenţionezi să faci?

– Aş... aş putea să vă dau încă zece mii în două săptămîni, poate trei.

Cu ochii ascunşi sub genele coborîte, Delrickio scoase un tub de Life Savers cu mentă, desprinse una şi şi-o depuse pe limbă.

– E departe de a fi o soluţie satisfăcătoare. Aştept restul sumei într-o săptămînă.

Tăcu un moment, ameninţînd cu degetul:

– Ba nu, fiindcă sîntem prieteni, în zece zile.

– Nouăzeci de mii în zece zile?

Drake dădu să ia carafa de cristal Waterford de pe birou, dar mîinile îi tremurau prea tare ca să poată turna.

– Mi-e imposibil.

Chipul lui Delrickio rămase nepătruns.

– Cînd un om datorează bani, îi plăteşte. Sau suportă consecinţele. un om care nu-şi achită datoriile poate constata că devine stîngaci – atît de stîngaci, încît îşi prinde mîna într-o uşă şi i se zdrobesc degetele. Sau poate fi atît de distrat, datorită obligaţiilor, încît e neatent cînd se bărbiereşte – şi îşi taie obrazul... sau beregata. Pînă la urmă, poate deveni îndeajuns de dezabuzat ca să se arunce pe o fereastră.

Aruncă o privire spre geamul larg din spatele lui Drake:

– Ca asta.

Mărul lui Adam apăsă nodul pătrat al cravatei lui Drake, cînd îşi înghiţi nodul de frică din gît. Glasul îi răsună ca ţiuitul aerului dintr-un balon sart.

– Am nevoie de mai mult timp.

Delrickio oftă ca un tată dezamăgit, care tocmai a văzut un carnet de şcoală cu note proaste.

– Îmi ceri o favoare, şi totuşi nu mi-ai făcut-o pe cea cerută de mine.

– N-a vrut să-mi spună nimic, întinse Drake mîna spre migdalele zaharisite din fructiera de Raku de pe birou. Ştiţi ce neînţelegătoare poate fi Eve.

– Da bine că nu. Dar trebuie să existe o cale.

– Am încercat s-o pompez pe scriitoare, zări Drake micul licăr de lumină din capătul tunelului şi se repezi imediat într-acolo. De fapt, încerc s-o lămuresc. Chiar acum e în antecameră.

– Aşa, înălţă Delrickio sprîncenele, ca unic semn de interes.

– Am mirosit-o, se grăbi Drake, începînd să alerge în salturi nebuneşti. Ştiţi, e genul de carieristă singură care are nevoie de-o mică romanţă. Încă două săptămîni, şi-o să-mi mănînce din palmă. Voi şti tot ce-i spune Eve.

Buzele lui Delrickio se arcuiră uşor, în timp ce-şi mîngîia mustaţa cu un deget.

– Ai reputaţie cu cucoanele. În tinereţe, şi eu am avut.

Cînd se ridică, Drake aproape simţi valul de uşurare

prelingîndu-i-se pe pielea scăldată în sudori reci.

– Trei săptămîni, paisan. Dacă-mi aduci informaţii utile, vom aranja un împrumut pe termen mai lung. Şi, ca să-ţi dovedeşti buna credinţă, zece mii într-o săptămînă. Cash.

– Dar...

– E un tîrg foarte avantajos, Drake.

Delrickio porni spre uşă, apoi se întoarse.

– Crede-mă, alţii nu ţi-ar arăta atîta consideraţie. Să nu mă dezamăgeşti, mai adăugă el, frecîndu-şi manşeta. Ar fi mare păcat să-ţi tremure mîna atît de tare cînd te bărbiereşti încît să te desfigurezi.

Julia văzu ieşind un om distins, de vreo şaizeci de ani. Avea înfăţişarea dichisită şi lucioasă a bogăţiei şi a puterii, accentuată de farmecul îmbătrînit cu eleganţă. Ceilalţi doi se ridicară. Omul care ieşise din biroul lui Drake dădu încet din cap spre Julia, expresia din ochii lui indicîndu-i că nu uitase ce însemna să apreciezi o femeie tînără şi atrăgătoare.

Julia zîmbi – gestul lui fusese curtenitor şi demodat. Apoi bărbatul se îndepărtă, încadrat de ceilalţi doi, tăcuţi.

Mai trecură cinci minute, pînă cînd recepţionera răspunse la interfon şi o introduse pe Julia în cabinetul lui Drake.

Se chinuia să-şi revină. Nu îndrăznise să mai ia încă un valium, dar intrase în baia alăturată şi se descărcase, prin vomă, de aproape toată groaza. După ce-şi stropi faţa cu apă rece, îşi clăti rapid gura cu Scope pentru a-şi alunga gustul acru şi îşi aranjă părul şi costumul, o întîmpină pe Julia cu strîngerea de mînă hollywoodiană, o sărutare pe obraz.

– Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să aştepţi, începu el. Cu ce să te tratez? O cafea? Perrier? Suc?

– Nimic, mulţumesc.

– Fă-te comodă şi putem sta de vorbă.

Se uită la ceas, vrînd ca Julia să vadă că era un om ocupat, cu multe treburi în program.

– Cum te înţelegi cu Eve?

– Chiar foarte bine. Am avut o şedinţă cu Fritz, azi dimineaţă.

– Cu Fritz? deveni Drake inexpresiv un moment, apoi rînji. A, da, regina gimnasticii. Biata de ea.

– Mi-a plăcut. Şi el, preciză Julia, rece.

– Sînt convins că ai făcut faţă. Şi, spune-mi, cum merge cartea?

– Cred că avem motive să fim optimişti.

– A, ai pus mîna pe-un best-seller, fără discuţie. Eve povesteşte fascinant – deşi trebuie să mă întreb dacă nu cumva o cam trădează memoria. Totuşi, bătrîna e o fără pereche.

Julia era absolut sigură că Eve i-ar fi tras un pumn drept în dinţii cu calote, dacă o numea „bătrîna gagicuţă" în faţă.

– Vorbeşti în calitate de nepot, sau ca agent de presă?

Chicotind, Drake îşi cufundă degetele în migdale.

– Ambele, categoric. N-aş ezita să spun că Eve Benedict ca mătuşă mi-a adăugat sare şi piper în viaţă. Iar calitatea ei de clientă a fost glazura de pe tort.

Julia nu se osteni să comenteze asupra metaforelor care se băteau cap în cap. Ceva, sau cineva, îl făcuse pe Drake să dîrdîie în pantofii lui din piele de aligator. Omul acela distins, cu păr argintiu şi maniere curtenitoare? se întrebă ea. N-o privea – decît dacă avea vreo legătură cu Eve. Reţinu întrebarea pentru mai tîrziu.

– Ce-ar fi să începi să-mi vorbeşte despre mătuşa ta? Vom ajunge şi la clientă, mai încolo.

Îşi scoase reportofonul, înălţînd întrebătoare o sprînceană, pînă cînd Drake încuviinţă din cap. Cu carnetul proptit în echilibru pe genunchi, îi zîmbi. Drake lua migdale cu o mînă, după care le culegea una cîte una din palmă, aruncîndu-şi-le în gură ca pe nişte gloanţe. Poc, crant, gogîlţ. Julia se întrebă dacă rata vreodată o etapă, înghiţind cîte una întreagă. Ideea o făcu să-şi mute privirea un moment, sub pretextul de a potrivi banda la semn.

– Mama ta e sora mai mare a Evei, corect?

– Exact. Au fost trei surori Berenski. Ada, Betty şi Lucille. Fireşte, Betty era deja Eve Benedict cînd m-am născut eu. Se consacrase ca stea, ca legendă chiar. Cu siguranţă, acasă în Omaha era o legendă vie.

– Venea acasă în vizite?

– Numai de două ori, din cîte-mi amintesc. Odată, cînd eu aveam vreo cinci ani.

Îşi linse de pe degete zahărul pudră, sperînd că arăta chinuit cum se cuvine. Paria la sigur pe ideea că o mamă necăsătorită, cu un fiu mic, avea să simpatizeze cu ceea ce urma să-i spună.

– Înţelegi, tatăl meu ne-a părăsit. A zdrobit-o pe mama, cum lesne îţi poţi închipui. Eu pe-atunci eram prea mic ca să înţeleg. Mă întrebam doar de ce nu mai venea tata acasă.

– Îmi pare rău.

Simpatiza, nici vorbă.

– Trebuie să fi fost foarte greu.

– A fost incredibil de dureros. Mă îndoiesc că am reuşit vreodată să trec complet peste asta.

Drake nu-l învrednicise pe bătrîn nici cu-n gînd trecător, în mai mult de douăzeci de ani. Scoţînd o batistă cu monogramă, îşi şterse degetele.

– Pur şi simplu a plecat şi n-a mai venit. Ani de zile m-am simţit vinovat. Şi poate că mă mai simt şi acum.

Tăcu, parcă pentru s-şi regăsi calmul, întorcînd uşor capul din profil şi privind meditativ prin geamul de plexiglas care-l apăra de smogul dimineţii. Era convins că nimic nu cucerea o femeie mai uşor decît o poveste lacrimogenă spusă cu curaj.

– Şi a venit Eve, deşi, la drept vorbind, ea şi mama mea nu s-au putut suferi niciodată. Era foarte bună, în stilul ei categoric, şi se asigura că aveam întotdeauna tot ce ne trebuia. Pînă la urmă, mama s-a angajat cu jumătate de normă într-un magazin universal, dar contribuţia Evei era cea care ne-a garantat un acoperiş decent deasupra capului. Şi a avut grijă să-mi fac studiile.

Deşi Julia nu se lăsa amăgită de micul spectacol pe

care-l dădea de ochii ei, povestea o interesa.

– Ai spus că nu se puteau suferi. Cum adică?

– Păi, n-aş putea spune ce s-a întîmplat cînd erau mici. Am rămas cu impresia că toate cele trei surori se întreceau pentru atenţia tatălui lor. Călătorea foarte mult. Un fel de comis voiajor. Din ce-a spus mama, adesea trăiau de pe o zi pe alta, iar Eve nu era niciodată mulţumită. Se poate să fi fost ceva mai fundamental decît atît, adăugă el, cu un zîmbet. Am văzut fotografii de-ale lor, toate trei împreună, cînd erau tinere. Nu cred că a fost uşor ca trei femei frumoase să locuiască sub acelaşi acoperiş.

Julia clipi din ochi, aproape pierzîndu-şi şirul gîndurilor. Omul ăsta nu-şi dădea seama cît de smălţuit era? Brăţara de aur a Rolexului, calotele lucitoare, balsamul din păr.

– Am... ăă...

Îşi privi grăbită însemnările, fără să-şi dea seama că Drake se fudulea, convins că ceea ce o zăpăcise era atracţia inspirată de el.

– Deci, Eve a plecat.

– Da, iar restul e istorie. Mama s-a măritat. Am auzit bîrfe cum că tatăl meu ar fi fost îndrăgostit de Eve. Mama nu mai era foarte tînără cînd s-au căsătorit şi cred că s-a chinuit ani de zile pînă să rămînă în sfîrşit însărcinată. Eşti sigură că nu vrei să-ţi ofer nimic? întrebă el, ridicîndu-se să pornească spre barul bine garnisit dintr-o latură a camerei.

– Nu, nimic. Dar, te rog, continuă.

– Bine, cum preferi. A reieşit că am fost singurul copil.

Vorbind, turnă apă minerală peste cuburi de gheaţă. Ar fi preferat alcool, dar era convins că Julia ar fi dezaprobat asemenea apucături înainte de masă. în timp ce lua o sorbitură, înclină capul, gratificînd-o şi cu celălalt profil.

– Lucille şi-a dedicat toată viaţa călătoriilor. Cred că timp de cîţiva ani a trăit chiar într-o comunitate de hippies. Prin şaizeci. A murit într-un accident de cale ferată,

prin Bangladesh sau Borneo sau altundeva la dracu-n praznic, acu' vreo zece ani, cred.

Şi încheie povestea vieţii şi a morţii mătuşii sale cu o simplă ridicare din umeri.

Julia notă o însemnare.

– Înţeleg că nu eraţi apropiaţi?

– Cu mătuşa Lucille? izbucni Drake în rîs, prefăcîndu-se apoi că tuşea. Cred că n-am văzut-o de mai multe ori decît trei, patru, în viaţa mea.

Nu adăugă că întotdeauna îi adusese cîte o jucărie sau carte fascinantă. Nici că murise doar cu puţin mai mult decît hainele de pe ea şi măruntişul din buzunar. Drake, care nu moştenise nimic, n-avea de ce să păstreze amintiri dragi despre Lucille.

– Niciodată nu mi s-a părut... în fine, foarte reală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Julia se îmblînzi puţin. Nu era drept să-l considere superficial numai fiindcă îi lipsea afecţiunea pentru o mătuşă pe care abia o cunoscuse. Sau pentru că era un cocoş ţanţoş cu un simţ supradimensionat al propriei sale atracţii.

– Cred că da. Ai avut o familie risipită.

– Exact. Mama mea ţinea mica fermă pe care o cumpărase împreună cu tata, iar Eve...

– Cum a fost cînd ai cunoscut-o prima oară?

– Întotdeauna părea mai mare decît în realitate.

Se aşeză pe marginea biroului, pentru a se delecta cu priveliştea picioarelor Juliei. Exploatarea ei avea să fie o experienţă deloc neplăcută. Şi, ca să fie cinstit, intenţiona să aibă grijă ca şi ea să se simtă la fel de bine.

– Frumoasă, firește, dar cu acea calitate pe care o au foarte puţine femei. Senzualitate înnăscută, cred. Pînă şi un copil putea s-o observe, dacă nu s-o şi recunoască. Cred că în perioada aia era măritată cu Anthony Kincade. A sosit cu munţi de bagaje, buze roşii, unghii roşii, un taior care precis era Dior şi nelipsita ei ţigară înfiptă între degete. Într-un cuvînt, era fabuloasă.

Sorbi din pahar, surprins cît de vie era amintirea.

– Ţin minte o scenă, dinainte de a pleca. S-a certat cu mama în bucătăria casei de la fermă. Parcă o şi văd pe Eve, pufăind din ţigară şi umblînd pe linoleumul crăpat, în timp ce mama stătea aşezată la masă, furioasă şi cu ochii roşii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ada, ai pus pe tine treizeci de livre. Nici nu măr mir că Eddie a fugit cu nu ştiu ce chelneriţă lipicioasă.

Gura nemulţumită a Adei se subţie. Pielea ei arăta ca un păsat de ovăz vechi de-o zi.

– În casa mea, numele Domnului nu e ia în deşert.

– Ba au să se ia toate în deşert, dacă nu te aduni puţin.

– Sînt o femeie fără soţ, aproape fără nici un ban şi cu un copil de crescut.

Eve îşi agită ţigara, făcînd fumul să plutească în zigzag prin aer.

– Ştii foarte bine că banii nu vor fi o problemă. Şi există în lumea întreagă femei fără soţi. Uneori, chiar spre binele lor.

Îşi trînti palmele pe masa de lemn, cu ţigara între degete.

– Ascultă la mine, Ada. Mama s-a dus. Tata s-a dus. Lucille, la fel. Pînă şi rahatul ăla puturos cu care te măritaseşi s-a dus. Nu se mai întorc.

– Nu-ţi permit să vorbeşti despre soţul meu...

– Of, mai tacă-ţi gura, bătu Eve cu pumnul în masă, încît micile solniţă şi piperniţă în formă de cocoş şi găină se răstumară, clănţănind. Nu meritä să-l aperi şi, pe toţi sfinţii, nici lacrimile nu ţi le meritä. Ai primit o nouă şansă, un nou început. Nu mai trăim în căcatul ăla de ani cincizeci, Ada. În ianuarie viitor, vom avea în sfîrşit la Casa Albă un preşedinte care nu-i senil. Femeile vor începe să-şi facă meseria în şorţuri. Pluteşte o schimbare în aer, Ada. Nu-i simţi gustul? Se apropie.

– E inadmisibil că au ales un catolic, un papistaş. O ruşine naţională, asta e, îşi repezi Ada bărbia înainte. Oricum, ce-are- a face cu mine?

Eve se mulţumi să închidă ochii, ştiind că Ada n-avea să simtă niciodată gustul schimbării, nici să-i savureze aroma proaspătă şi răcoroasă, prin toată înverşunarea ei.

– Evacuează casa, Ada, murmură ea. Ia băiatul şi veniţi cu mine în California.

– De ce pentru numele lui Dumnezeu din ceruri şi de pe pământ aş face una ca asta?

– Fiindcă sîntem surori. Vinde ferma asta uitată de Dumnezeu, mută-te într-un loc unde poţi să-ţi găseşti o slujbă civilizată, să-ţi faci o viaţă socială, unde şi băiatul să poată avea o viaţă normală.

– O viaţă ca a ta, îşi dezveli Ada colţii, cu ochii înroşiţi plini de duşmănie şi invidie. Să te-arăţi pe ecran pe jumate goală pentru ca oricine căruia-i zornăie banii-n buzunar să vină să se uite. Să te măriţi şi să divorţezi cum te taie capul, şi să i te dai oricărui bărbat care-ţi face cu ochiul. Am să-mi ţin băiatul aici, mulţumesc foarte mult, unde poate creşte înconjurat de valori decente şi după voia lui Dumnezeu.

– Faci cum vrei, spuse Eve obosită. Deşi, de ce ai crede că voia lui Dumnezeu a fost ca tu să fii o femeie acrită şi ofilită înainte de patruzeci de ani, mă depăşeşte. Am să-ţi trimit bani pentru băiat. Ce faci cu ei, tu hotărăşti.

– Fireşte că a luat banii, continuă Drake. Îndrugînd vechi şi uscate despre desfrîu, nelegiuiri şi aşa mai departe, în timp ce încasa cecul.

Ridică din umeri, prea obişnuit cu gustul amar de pe limbă ca să mai observe cum se întindea.

– Din cîte ştiu, Eve continuă să-i trimită şi acum cîte un cec în fiecare lună.

Pe Julia o deranja faptul că nu simţea nici o undă de recunoştinţă. Se întrebă dacă Drake îşi dădea seama cît de mult semăna cu mama lui.

– Dacă avuseseşi atît de puţine contacte cu Eve în copilărie, cum de-ai ajuns să lucrezi pentru ea?

– În vara cînd am asolvit liceul, am făcut autostopul pînă la L.A. cu treizeci şi şapte de dolari în buzunar.

Zîmbi şi, pentru prima oară, Juliei i se păru că putea distinge o urmă din farmecul mătuşii lui.

– După ce-am ajuns aici, mi-a trebuit aproape o săptămînă ca s-o găsesc. A fost o adevărată aventură pentru mine. A venit personal să mă ia, dintr-o bombă mică din East L.A. A intrat în spelunca aia slinoasă, îmbrăcată cu-o rochie de să pici mort şi nişte tocuri cui care puteau străpunge un om drept prin inimă. O prinsesem în drum spre o petrecere. M-a chemat cu degetul, s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit. Glonţ m-am repezit după ea. Nu mi-a pus nici o întrebare, tot drumul spre casă. Cînd am ajuns acolo, mi-a spus să fac o baie şi să-mi rad aşa-zisa barbă pe care mi-o lăsasem. Iar Travers mi-a servit cea mai bună masă pe care am mîncat-o în viaţa mea.

Amintirea făcu să fremete ceva în el – o afecţiune pe care aproape o uitase, sub straturile de ambiţie şi rapacitate.

– Şi mama ta?

– A rezolvat Eve cu ea. N-am întrebat niciodată. M-a pus să lucrez cu grădinarul, apoi m-a băgat la colegiu. Mi-am făcut ucenicia cu Kenneth Stokley, asistentul ei de pe vremea aia. Pe urmă, a apărut Nina, chiar înainte ca Eve şi Kenneth să se certe. Cînd a tras concluzia că aveam posibilităţi, Eve m-a făcut agentul ei de presă.

– Eve are foarte puţine rude, comentă Julia. Dar cu cele pe care le are e loială şi generoasă.

– Da, în felul ei. Însă, rudă sau angajat, mergi numai pe linie.

Puse paharul deoparte, amintindu-şi că era de preferat să treacă peste oice nemulţumire.

– Eve Benedict e cea mai generoasă femeie pe care o ştiu. N-a dus-o uşor toată viaţa, dar a răzbit întotdeauna. Îi inspiră pe cei din jurul ei să facă la fel. Pe scurt, o ador.

– Te-ai considera un fel de înlocuitor de fiu pentru ea?

Dinţii lui Drake sclipiră într-un zîmbet prea înfumurat pentru a putea fi afectuos.

– Absolut.

– Şi, în legătură cu Paul Winthrop. Cum ai descrie relaţia lui cu Eve?

– Paul? se îmbinară sprîncele lui Drake. Acolo nu e nici o legătură de sînge, deşi ţine cu siguranţă la el. L-ai putea considera un membru al anturajului ei, unul dintre tinerii artăgători cu care Evei îi place să se înconjoare.

Nu numai nerecunoştinţă, reflectă Julia, ci şi o mică undă de răutate.

– Ciudat, aş fi crezut că Paul Winthrop e foarte stăpîn pe viaţa lui.

– Are, desigur, viaţa lui, propriile lui succese, cînd e vorba de cariera de scriitor.

Apoi, zîmbi:

– Dar dacă Eve pocneşte din degete, poţi paria pe ultimul dolar că Paul sare să-i facă sluj. M-am întrebat adeseori... strict confidenţial?

– Desigur, apăsă Julia butonul STOP al reportofonului.

– Ei bine, m-am întrebat dacă nu s-au complăcut şi într-o relaţie de-un soi mai intim.

Julia se crispă. Nu doar o mică undă, îşi dădu ea seama. Pe sub tot lustrul, Drake Morrison era devorat de răutate.

– Are cu peste treizeci de ani mai mult decît el.

– Diferenţa de vîrstă n-ar opri-o pe Eve. Face parte din mistica ei şi din farmecul ei continuu. Cît despre Paul, s-ar putea să nu se însoare cu ele la fel ca taică-său, dar are aceeaşi slăbiciune pentru femeile frumoase.

Găsind subiectul de prost gust, Julia închise carnetul. Pentru moment, avea de la Drake Morrison tot ce-şi dorise.

– Sînt convinsă că Eve îmi va spune dacă ajunge la concluzia că relaţia lor merită puţin spaţiu în carte.

Drake încercă să forţeze puţin mai mult mica deschidere:

– Îţi spune lucruri atît de personale? Eve cea pe care o cunosc eu le păstrează numai pentru sine.

– E cartea ei, comentă Julia, ridicîndu-se. N-ar avea nici o valoare, dacă n-ar fi personală. Sper că mai vorbim.

Îi întinse mîna, încercînd să nu se strîmbă scîrbită cînd Drake i-o ridică la buze.

– Spune doar ora şi locul. De fapt, ce-ar fi să luăm cina împreună?

Păstrîndu-i mîna într-a lui, îi trecu uşor peste falange degetul mare.

– Sînt sigur că putem găsi şi alte subiecte de discuţie în afară de Eve – oricît e ea de fascinantă.

– Regret. Cartea îmi ocupă aproape tot timpul.

– Nu poţi lucra în fiecare seară.

Îşi strecură mîna în susul braţului ei, ca să se joace cu perla din lobul urechii.

– De ce nu ne-am întîlni la mine, neoficial? Am cîteva fotografii vechi şi tăieturi din ziare care ţi-ar putea prinde bine.

Ca variantă a formulei cu colecţia de discuri, nu denota prea multă creativitate.

– Încerc să-mi fac o politică din a-mi petrece serile cu fiul meu – dar mi-ar plăcea să văd tăieturile, dacă nu te deranjează să mi le trimiţi.

Drake rîse fără chef.

– Se pare că sînt prea subtil. Aş vrea să te mai văd, Julia. Din motive personale.

– N-ai fost deloc subtil, îi luă ea reportofonul, introducîndu-l în servietă. Numai că nu mă interesează.

Drake reuşi să-şi menţină mîna lăsată uşor pe umărul ei. Simulînd o grimasă, pe cealaltă şi-o apăsă peste inimă.

– Au.

Asta reuşi s-o facă să rîdă, şi să se simtă nepoliticoasă.

– Scuză-mă, Drake, n-am fost foarte elegantă. Ar fi trebuit să spun că invitaţia mă flatează, şi interesul pe

care mi-l arăți, dar nu e momentul. Între carte şi Brandon, sînt prea ocupată ca să mă mai gîndesc şi la o viață mondenă.

– Aşa-i puțin mai bine, continuă el s-o țină de umăr, conducînd-o spre uşă. Da de asta ce zici? S-ar putea să fiu cel mai potrivit care să te ajute la proiectul ăsta. Ce-ar fi să-mi arăți însemnările pe măsură ce scrii, sau ce-ai schițat pînă acum? Poate reuşesc să umplu unele goluri, să-ți sugereze cîteva nume, chiar şi să stimulez memoria Evei. Şi în timp ce mă ocup de asta...

Îi cutreieră încet fața cu privirea.

– Am putea ajunge să ne cunoaştem mai bine.

– E foarte generos din partea ta.

Puse mîna pe clanță, făcînd un efort să nu se enerveze cînd Drake blocă uşa, chipurile dezinvolt, cu palma.

– Dacă mă împiedic de ceva, s-ar putea să te consult. Dar, de vreme ce e povestea Evei, va trebui să îi cer aprobarea.

Trase de uşă, spunîndu-i blîndă şi prietenoasă:

– Îți mulțumesc, Drake. Crede-mă, dacă am nevoie de ceva de la tine, te caut.

Trecu prin antecameră, zîmbind în sinea ei. Julia era al dracului de sigură că se cocea ceva. Şi că Drake Morrison era proptit drept în mijloc.

11

Julia îşi scoase pantofii şi intră desculță în birou. Freziile pe care i le dăruise cavalereşte grdinarul în după-amiaza trecută aduceau în încăperea aglomerată gingăşia primăverii timpurii. Cînd lovi cu degetul mare de la picior într-un teanc de cărți pentru cercetări, îngrămădite pe jos, înjură doar cu jumătate de gură. Zău că avea să facă ordine. Curînd.

Din obişnuinţă, scoase din servietă casetele înregistrate în ziua aceea pentru a le pune în sertarul biroului. Mintea îi stătea la un pahar de vin rece, eventual şi la o scaldă rapidă în piscină, înainte ca Brandon să revină de la şcoală. Dar gîndul i se risipi într-o clipă, cînd privi în sertar şi se lăsă pe scaun, stupefiată.

Fusese cineva acolo.

Foarte încet, îşi plimbă degetele peste marginile de sus ale casetelor. Nu lipsea nici una, dar erau puse în altă ordine. Unul dintre puţinele lucruri în care ţinea o ordine desăvîrşită erau interviurile ei. Etichetate şi datate, casetele erau aranjate întotdeauna în ordine alfabetică. Acum, stăteau la întîmplare.

Smucind un alt sertar, îşi scoase ciorna dactilografiată. O singură privire o înştiinţă că nu lipsea nici o pagină. Dar simţea, ştia că le citise cineva. Trînti sertarul la loc şi deschise încă unul. Toate lucrurile ei, îşi spuse, toate fuseseră răvăşite. Dar de ce?

Un val de panică o făcu să alerge la etaj. Avea foarte puţine obiecte de mare valoare, dar cele cîteva bijuterii rămase de la mama ei erau foarte importante pentru Julia. În timp ce năvălea în dormitor, se înjură în minte pentru că nu-i ceruse Evei să le pună în seiful ei. Avea cu siguranţă unul. Dar mai avea şi un sistem de alarmă. De ce naiba ar fi pătruns cineva prin efracţie în casa de oaspeţi ca să fure o mînă de obiecte moştenite?

Evident, nu fuseseră furate. Cuprinsă de uşurare, Julia îşi spuse că era o idioată. Singurul colier de perle cu cercei-lacrimă din aceeaşi garnitură, niturile cu diamante, broşa de aur în formă de balanţă a justiţiei. Toate erau la locul lor, neatinse.

Picioarele i se înmuiaseră, aşa că se aşeză pe marginea patului, strîngînd la piept cutiile cu vechile bijuterii. Era o prostie, îşi spuse ea, să se ataşeze cu atîta disperare de nişte simple obiecte. Rareori le purta, scoţîndu-le doar ocazional ca să le privească.

Dar avusese doisprezece ani cînd tatăl ei îi dăruise mamei broşa. Cadou de ziua ei. Şi-şi amintea ce în-

cîntată fusese mama ei. O purtase la toate procesele pe care le judecase, chiar şi după divorţ.

Julia îşi impuse să se ridice şi să aşeze cutiile la loc. Era posibil ca ea însăşi să fi stricat ordinea casetelor. Posibil, dar improbabil. Totuşi, la fel de improbabil era şi să fi scos cineva din funcţiune sistemul de alarmă al Evei, ziua n-amiaza mare, ca să intre netulburat în casa de oaspeţi.

Eve, îşi spuse Julia, cu un scurt hohot de rîs. Eve însăşi era cea mai posibilă suspectă. Nu mai discutaseră de trei zile. Curiozitatea şi aroganţa o putuseră îndemna să arunce o privire prin lucrările ei.

Iar o asemenea situaţie trebuia să fie corectată.

Porni din nou pe scară, hotărîtă să mai cerceteze odată casetele înainte e a-i telefona Evei. Înainte de a ajunge la parter, îl auzi pe Paul bătînd la uşă.

– Salut, deschise chiar el, intrînd fără să mai aştepte invitaţia.

– Simte-te ca acasă.

Tonul ei îl făcu să încline capul, întrebător:

– Probleme?

– Păi, nu...

Rămase pe loc, cu picioarele depărtate şi bărbia ridicată sfidător.

– De ce ar fi o problemă ca oamenii să intre cum şi cînd au chef? În fond, nu e casa mea. Locuiesc aici doar întîmplător.

Paul ridică mîinile, cu palmele înainte:

– Scuză-mă. Cred că trăiesc de prea mult timp în California, cu stilul ei dezinvolt. Vrei să ies şi să mai încerc odată?

– Nu, se răsti Julia; cu nici un chip n-avea să se lase făcută de rîs. Ce vrei? M-ai prins într-un moment prost, aşa că e mai bine să termini repede.

Nu era nevoie să-i spună că era un moment nepotrivit. Expresia ei părea extrem de calmă – se pricepea la aşa ceva – dar degetele i se frămîntau agitate. Nu-l făcea decît să fie şi mai hotărît să rămînă.

– De fapt, n-am venit să te văd pe tine. La Brandon am venit.

– La Brandon?

Semnalul prompt de alarmă îi făcu brațele să cadă țepene pe lîngă trup.

– De ce? Ce treabă ai cu Brandon?

– Calmează-te, Jules.

Paul se așeză pe brațul canapelei. Îi plăcea acolo – chiar îi plăcea, își dădu el seama. Era ceva anume la modul în care Julia își însușise confortul liniștitor al casei de oaspeți, dîndu-i senzația de a fi locuită. Un fel de dezordine plină de farmec, medită el, răspîndită de Julia peste tot. Cercelul desperecheat de pe masa Hepplewhite, pantofii frumoși cu tocuri înalte rămași strîmbi în locul unde se descălțase, un bilet mîzgălit, un vas de porțelan plin cu petale de trandafiri și rozmarin.

Dacă intra în bucătărie, avea să găsească și mai multe urme de-ale ei. Și la etaj, în baie, în camera copilului, în odaia unde dormea ea. Oare ce-ar fi găsit din Julia în cel mai privat spațiu al ei?

Întoarse capul spre ea, zîmbind:

– Scuză-mă, ai spus ceva?

– Da, am spus ceva, pufni ea enervată. Te-am întrebat ce vrei de la Brandon.

– Nu plănuiesc să-l răpesc, nici să-l duc să-i arăt ultimul număr pe care l-am primit din Penthouse. E o treabă de bărbați.

Cînd Julia coborî pe ultimele trepte, Paul îi zîmbi.

– Ai avut o zi grea?

– Lungă. Încă n-a venit de la școală.

– Pot să-l aștept.

Coborî un moment privirea, apoi o ridică din nou.

– Iar ești desculță. Ce bine-mi pare că nu mă dezamăgești.

Enervată, Julia își înfundă mîinile în buzunarele jachetei. Ar fi trebuit să reclame glasul ăla la poliție, își spuse ea stînjenită. Sau, poate, la academia medicală. Putea să bage o femeie în comă – sau s-o salveze într-o

clipă, excitată în ultimul hal.

– Serios, Paul, sînt ocupată. De ce nu-mi spui clar despre ce vrei să vorbeşti cu Brandon?

– Eşti o adevărată mamă. Admirabil. Despre baschet. Sîmbătă seara vin în oraş Lakers-ii. M-am gîndit că l-ar interesa să vadă meciul.

– Aha...

Chipul ei era un studiu de contradicţii. Încîntare pentru fiul ei, îngrijorare, îndoială, amuzament.

– Sînt convinsă că i-ar plăcea. Dar...

– Poţi întreba la poliţie, Jules. N-am cazier.

Alene, smulse o petală de la un trandafir din vază şi începu s-o frece între degetul mare şi cel arătător.

– Mai bine zis, am trei amenzi, dacă vrei să le pui la socoteală.

Deci asta era, îşi spuse ea, dezamăgită. Nu se întîmpla pentru prima oară ca un bărbat să încerce să se folosească de Brandon pentru a ajunge la ea. Ei bine, conchise Julia, pe Paul Winthrop îl aştepta o dezamăgire. Ceruse o seară petrecută cu un puşti de zece ani şi cu altceva n-avea să se-aleagă.

– Jocul nu mă pasionează, răspunse ea moale. Sînt convinsă că tu şi Brandon vă veţi simţi mai bine fără mine.

– Okay, răspunse Paul atît de simplu, încît Julia nu reuşi decît să-l privească mută. Să nu-i dai de mîncare. Găsim noi ceva la stadion.

– Nu-s sigură...

Se întrerupse, la auzul unei maşini.

– Se pare că şcoala pe ziua de azi s-a terminat, comentă Paul, vîrînd petala în buzunar. Nu vreau să te reţin. Sînt sigur că Brandon şi cu mine putem lămuri singuri detaliile.

Julia se stăpîni, în timp ce fiul ei năvălea pe uşă, legănîndu-şi ghiozdanul.

– N-am făcut nici o greşeală la lucrarea de la silabisire.

– Bravo ţie, campionule.

– Iar Millie a fătat. Cinci.

Aruncă o privire spre Paul:

– Millie e femela de cobai de la şcoală.

– Acum sînt mult mai liniştit – pentru Millie.

– A fost destul de nasol, continuă Brandon, incapabil să-şi stăpînească încîntarea. Părea să-i fie rău şi zăcea gîfîind repede. Şi pe urmă au început să iasă ăia, mici şi uzi. Şi i-a curs şi sînge, strîmbă el din nas. Eu, să fiu femeie, n-aş face una ca asta.

Paul fu nevoit să zîmbească. Întinse mîna, trăgîndu-i lui Brandon cozorocul şepcii peste ochi.

– Norocul nostru că-s făcute dintr-o stofă mai rezistentă.

– Sînt sigur c-a durut-o.

Îşi privi mama:

– Doare, nu?

– Te cred.

Apoi, Julia rîse şi-l cuprinse cu un braţ de umăr.

– Dar uneori avem noroc şi merită. În privinţa ta, sînt aproape convinsă.

Întrucît nu părea să fie tocmai momentul potrivit pentru o discuţie pe teme de educaţie sexuală şi maternitate, se mulţumi să-l strîngă scurt.

– Domnul Winthrop a venit la tine.

– Chiar?

Din cîte ţinea minte Brandon, era prima oară cînd un adult îl vizita persoal. Şi mai ales un adult de sex bărbătesc.

– Întîmplător, începu Paul, sîmbătă joacă Lakers-ii în oraş.

– Mda, cu Celtics-ii. S-ar putea să fie cel mai tare meci din tot sezonul şi...

Prin mintea băiatului îşi croi drum un gînd, atît de uluitor, încît rămase cu gura căscată.

Bulzele lui Paul se arcuiră, la vederea speranţei nebuneşti din ochii copilului.

– Şi, tot întîmplător, am două bilete în plus. Vrei să vii?

– Mamăă! exclamă Brandon, cu ochii aproape sărindu-i din cap. Mamăăă! Mami, te rog.

Cînd se întoarse s-o prindă de talie, tot chipul îi era insistent şi rugător.

– Te rog.

– Cum i-aş putea spune nu cuiva care a făcut perfect lucrarea de control la silabisire?

Brandon scoase un chiot, îmbrăţişînd-o. Apoi, spre uimirea lui Paul, băiatul se răsuci în loc şi se aruncă în braţele lui.

– Mulţumesc, domnule Winthrop. Asta-i cea mai tare. Pe bune că da.

Zguduit de spontana demonstraţie de afecţiune, Paul îl bătu pe spate, după care împinse într-o parte ghiozdanul care-l împungea în şale. Nu-l costase nimic, îşi spuse el. În fiecare an cumpăra două bilete la sezonul de vară, pentru orice eventualitate, iar pe al treilea îl obţinuse de la un prieten care urma să plece din oraş. În timp ce Brandon îi zîmbea, cu chipul radios de emoţie şi recunoştinţă, Paul îşi dori să fi avut de omorît măcar cîţiva balauri, cel puţin, pentru acele bilete.

– N-ai pentru ce. Ascultă, mi-a mai rămas unul în plus. Ai mai vrea să vină cineva cu noi?

Era aproape prea mult. Ca şi cum ar fi adormit în august şi s-ar fi trezit în dimineaţa de Crăciun. Brandon făcu un pas înapoi, dintr-o dată nesigur dacă se cădea ca un băiat să-l îmbrăţişeze pe altul. Nu ştia.

– Poate Mami.

– Am şi refuzat, mulţumesc, răspunse Julia.

– Dustin şi-a şi ieşit din minţi, spuse Paul. Ce-ar fi să-i dai un telefon, să vezi dacă poate veni?

– Nu pe bune? Mişto!

Şi se repezi în bucătărie.

– Nu-mi place să mă amestec în problemele bărbaţilor, îşi descheie Julia jacheta taiorului. Dar ştii în ce te-ai băgat?

– O seară-n oraş cu băieţii?

– Paul.

Nu putea să nu fie binevoitoare cu el – mai ales după ce văzuse chipul lui Brandon.

– Dacă am înţeles bine, ai fost singur la părinţi, nu te-ai căsătorit niciodată şi nici nu ai avut copii.

Privirea lui coborî spre degetele care moşmondeau cu nasturii jachetei.

– Deocamdată.

– Ai fost vreodată guvernantă?

– Pardon?

– Bănuiam eu.

Cu un oftat, îşi scoase jacheta şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Purta un dress fără mîneci, de culoare cărămizie, iar Paul fu încîntat să vadă că, pe lîngă picioarele seducătoare, mai avea şi nişte umeri superbi. Netezi, marmoreeni şi atletici.

– Şi-acum, ca să-ţi faci introducerea, vei duce doi băieţi de zece ani la un meci de baschet profesionist. Singur.

– Nu-i ca o expediţie pe Amazon, Jules. Sînt un om rezonabil de competent.

– Nu mă îndoiesc – în împrejurări normale. Dar cu copiii de zece ani, circumstanţele nu sînt niciodată normale. E un stadion foarte mare, nu?

– Şi?

– O să mă distrez de minune, gîndindu-mă la tine alături de doi băieţei cu ochii cît cepele.

– Dacă mă descurc bine, mă tratezi, după meci, cu un... păhărel?

Julia, care-i ţinea ambele mîini pe umeri, simţea un imbold irezistibil de a-şi strecura degetele în părul lui.

– Mai vedem, murmură ea. Ochii i se schimbară, adumbrindu-se. Lăsîndu-se în voia impulsului, începu să coboare capul.

– Poate să vină! strigă Brandon din uşa bucătăriei. Maică-sa zice că-i okay, da' trebuie să discute cu tine ca să fie sigură că nu- i o invenţie de-a lui.

– Perfect.

Paul rămase cu ochii spre ai Juliei. Chiar şi dacă s-ar

fi aflat în celălalt capăt al camerei, ar fi putut distinge dorința transformîndu-se în uimire jenată.

– Vin imediat.

Julia expiră scurt. Ce naiba-i trecuse prin cap? Întrebare greşită, se contrazise ea. Nu avusese nimic în cap, numai în viscere. Iar aşa ceva era întotdeauna periculos.

Doamne sfinte, era atrăgător, insinuant, sexy, fermecător. Avea toate acele calități care ispitesc femeile să facă greşeli. Din fericire pentru ea, Julia cunoştea riscurile. Zîmbi, cînd auzi glasul emoționat al lui Brandon ciripind în contrapunct cu timbrul mai profund şi mai grav al lui Paul. Prudentă sau nu, nu putea să nu-l placă. Se întrebă dacă avea idee cum arătase cînd Brandon se repezise în brațele lui. Uimirea aceea inexpresivă, apoi încîntarea ivindu-se încet. Era perfect posibil să-l fi judecat greşit, iar Paul să fi invitat băiatul la meci fără nici un motiv ascuns.

Avea să aştepte şi să se convingă.

Iar acum, n-ar fi stricat să se gîndească la masa de cină. Privi spre ceasul antic, de bronz aurit, de pe consolă. Nu mai era acolo. Uimită, holbă ochii, apoi păli la față. Nu se înşelase. Fusese cineva în casă. Făcînd un efort să nu intre iarăşiîn panică, începu să caute cu atenție prin living. În afară de ceas, mai lipseau o figurină de Dresda, o pereche de sfeşnice din jad şi trei dintre tabacherele miniaturale din vitrină.

Reținîndu-le în minte, trecu grăbită în sufragerie. Şi acolo descoperi că dispăruseră cîteva mici obiecte de preț. Un fluture de ametist, care încăpea în palma unei mîini şi valora, probabil, cîteva mii de dolari. Un set de solnițe din perioada georgiană.

Cînd văzuse ultima oară acele obiecte? Ea şi Brandon mîncau invariabil în bucătărie sau pe terasă. În urmă cu o zi, cu o săptămînă? Îşi apăsă o mînă peste stomacul străpuns de un junghi.

Putea exista o explicație simplă. Poate că Eve însăşi se hotărîse să ia obiectele. Agățîndu-se de această speranță, Julia reveni în living room, unde îi găsi pe Brandon

şi Paul discutînd planurile pentru seara cea mare.

– Vom merge mai devreme, îi explică Brandon. Ca să-i cunoaştem pe unii dintre băieţi, la vestiar.

– Minunat, se sili ea să zîmbească. Ascultă, ce-ar fi să mănînci o gustare, iar de lecţii să ne ocupăm puţin mai încolo?

– Okay, sări Brandon în picioare, adresîndu-i lui Paul încă un zîmbet. Mai vorbim.

– Mai bine stai jos, o sfătui Paul, cînd rămaseră singuri. Eşti albă ca hîrtia.

Julia se mulţumi să dea din cap.

– Au dispărut lucruri din casă. Trebuie s-o sun pe Eve imediat.

Paul se ridică de pe scaun, apucînd-o de braţ:

– Ce lucruri?

– Ceasul, nişte cutiuţe antice. Diverse, se răsti ea, temîndu-se să nu-şi piardă şirul. Obiecte de valoare. Iar benzile magnetice...

– Ce-i cu ele?

– Sînt în dezordine. A fost...

Îşi impuse să inspire prelung, adînc.

– A fost cineva aici.

– Arată-mi casetele.

Julia îl conduse în cabinetul de lîngă living.

– Sînt amestecate, spuse ea, deschizînd sertarul. Eu mi le ţin întotdeauna în ordine alfabetică.

După ce o sili să se aşeze pe un scaun, Paul privi şi el în sertar.

– Ocupată ai mai fost, murmură el, observînd numele şi datele. Există vreo şansă să fi lucrat pînă noaptea tîrziu, încurcîndu-le chiar tu?

– Absolut nici una, răspunse Julia; îi observă privirea îndoielnică prin dezordinea din cameră. Ascultă, ştiu cum pare, dar singura mea obsesie e să-mi ţin interviurile în cea mai perfectă ordine. Face parte din sistemul meu de lucru.

Paul dădu din cap, acceptîndu-i explicaţia.

– E posibil să se fi jucat Brandon cu ele?

– Categoric, nu.

– Nici nu credeam, replică el, cu glasul calm dar şi cu un licăr în ochi, o luminiţă alarmantă, cînd o privi din nou. În regulă, Julia, există pe benzile astea ceva ce n-ai vrea să fie auzit înainte de publicare?

Julia ezită, apoi răspunse ridicînd din umeri:

– Da.

Buzele lui Paul se subţiară, înainte de a închide sertarul.

– Se vede clar că nu vrei să intri în amănunte. Lipseşte vreo casetă?

– Toate sînt aici.

Un gînd neaşteptat îi aduse sîngele în obraji. Smulgînd reportofonul din servietă, luă o bandă la întîmplare. Peste un moment, în cameră se auzi un glas subţire, nazal:

– Părerea mea despre Eve Benedict? O actriţă monstruos de talentată şi un enorm cui în cap.

Julia oftă slab, oprind banda.

– Alfred Kinsky, explică ea. L-am intervievat luni după-amiază. A făcut regia la trei dintre primele filme ale Evei.

– Ştiu cine e, răspunse Paul sec.

Dînd din cap, Julia puse caseta la loc în cutia de plastic, dar rămase cu ea în mînă.

– Mă temeam să nu-mi fi şters cineva benzile. Trebuie totuşi să le verific pe toate, dar...

Îşi trecu o mînă prin păr, desprinzîndu-şi agrafele.

– N-ar avea nici un sens. Pot oricînd să refac interviurile. Nu gîndesc. Nu gîndesc, repetă ea pentru sine însăşi, apoi lăsă banda jos, pentru a-şi apăsa ochii cu degetele. Cineva a intrat aici ca să fure. Trebuie să-i telefonez Evei. Şi la poliţie.

În momentul cînd întinse mîna spre telefon, Paul o apucă de încheietură.

– O sun eu. Linişteşte-te. Pune-ţi un brandy.

Julia clătină din cap.

Paul formă numărul casei principale.

– Atunci, toarnă-mi mie unul – şi lasă sticla afară, pentru Eve.

Oricît de mult o nemulţumea ordinul, îi dădea o ocupaţie. Julia tocmai punea la loc dopul carafei, cînd Paul intră în living.

– Vine încoace. Ţi-ai controlat lucrurile personale?

– Bijuteriile. Cîteva podoabe pe care le am de la mama mea, răspunse ea, dîndu-i paharul. Nu lipseşte nimic.

Paul învîrti brandy-ul în cupă, privind-o în timp ce sorbea.

– E absurd să te simţi vinovată.

Julia se plimba prin încăpere.

– Nici nu ştiu ce să mai simt.

– Julia, aproape că-ţi văd gîndurile în cap. „Eu sînt de vină. Ar fi trebuit să iau măsuri."

Mai luă o înghiţitură.

– Umerii ăştia frumoşi nu obosesc niciodată să suporte povara lumii din jur?

– Ia mîna.

– A, uit mereu. Julia înfruntă singură mînia lumii.

Răsucindu-se pe călcîie, Julia trecu în bucătărie. O auzi murmurîndu-i lui Brandon, apoi trîntind uşa cu plasă. „A trimis copilul la joacă," presupuse el. „Oricît de zguduită e, în primul rînd îşi ocroteşte fiul." Cînd Paul intră în bucătărie, Julia stătea cu mîinile rezemate de chiuvetă, privind afară pe fereastră.

– Dacă te preocupă valoarea obiectelor dispărute, îţi garantez că sînt asigurate.

– Nu asta e problema, nu-i aşa?

– Aşa e.

După ce puse brandy-ul deoparte, Paul trecu în spatele ei, pentru a-i masa umerii rigizi.

– Problema e că spaţiul tău personal a fost invadat. În fond, cît timp te afli aici, ăsta e spaţiul tău.

– Nu-mi place să ştiu că poate cineva să intre în casă, să-şi bage nasul prin lucrările mele, să aleagă cîteva fleacuri scumpe şi să plece cum a venit.

Se desprinse de chiuvetă.

– Uite-o pe Eve.

Eve năvăli în casă, cu Nina la un pas în urma ei.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă ea.

Încordată, Julia îi spuse cît putu de rapid şi clar ceea ce descoperise.

– Ce porcărie, fu singurul comentariu al Evei, în timp ce trecea din bucătărie în living room; privirea i se înăspri cînd cercetă camera, observînd locurile obiectelor lipsă. Ţineam mult la ceasul ăla.

– Eve, îmi pare atît de rău...

Cu un gest nervos, Eve îi întrerupse scuza:

– Nina, verifică restul casei cu lista ta de inventar. Paul, pentru numele lui Dumnezeu, toarnă-mi un brandy.

Întrucît o făcea deja, Paul se rezumă să ridice o sprînceană. Eve luă paharul şi bău cu poftă.

– Unde-i băiatul?

– L-am trimis afară să se joace.

– Bine.

Bău din nou.

– Unde ţi-ai instalat biroul?

– În cabinet, pe-aici.

Înainte ca Julia să poată continua, Eve se şi repezise să deschidă sertarele:

– Deci, susţii că a umblat cineva la benzi.

– N-am spus asta, răspunse Eve. Bănuiesc doar.

Pe buzele Evei se ivi un infim surîs amuzat.

– Nu-ţi da atîta importanţă, fato.

După ce-şi trecu un deget peste marginile de sus ale casetelor, rîse scurt:

– Ei, ei. Tare harnică mai eşti, nu? Kinsky, Drake, Greenburg, Marilyn Day. Sfinte Christoase, ai ajuns pînă şi la Charlotte Miller.

– Nu pentru asta m-ai angajat?

– Fără îndoială. Vechi prieteni, vechi duşmani, murmură ea. Toţi, clasaţi în ordine. Sînt sigură că draga de Charlotte ţi-a făcut capul mare.

– Te respectă aproape la fel de mult pe cît te antipa-

tizează.

Eve ridică scurt privirea, după care slobozi un rîs gros, trîntindu-se într-un fotoliu.

– Ce canalie cinică eşti, Julia. Pe cinstea mea, îmi placi.

– Ambele complimente sînt reciproce, Eve. Dar, mai la obiect, ce facem acum?

– Hmm. N-ai ţigări pe-aici, nu? Pe-ale mele le-am lăsat acasă.

– Regret.

– Nu-i nimic. Unde naiba mi-e brandy-ul? A, Paul, zîmbi ea, bătîndu-l pe obraz, cînd Paul i-l aduse. Ce bine că ai fost aici în micul nostru moment de criză.

Paul trecu peste insinuarea răutăcioasă.

– Julia e în mod firesc tulburată că i-a spart cineva casa şi şi-a băgat labele prin munca ei. Şi, poate la fel de firesc, se simte responsabilă pentru pierderea lucrurilor tale.

– Nu fi ridicolă, expedie Eve subiectul cu un gest neglijent, după care se rezemă de spătar, cu ochii închişi, să mediteze. Îl vom întreba pe paznicul de la poartă. Poate s-au livrat unele produse, s-or fi făcut reparaţii...

– Poliţia, o întrerupse Julia. Ar trebui s-o anunţăm.

– Nu, nu, îşi învîrti Eve paharul cu brandy, deja făcînd planuri. Cred că putem rezolva incidentul ăsta mai delicat decît poliţia.

– Eve? apăru Nina în uşă, cu o planşetă în mînă. Cred că le-am identificat pe toate.

– Valoarea?

– Treizeci de mii, poate patruzeci. Fluturele de ametist...

În ochi i de citi îngrijorarea.

– Îmi pare rău. Ştiu că ţineai la el.

– Ţineam, într-adevăr. Victor mi l-a dăruit acum aproape douăzeci de ani. Ei, cred că cel mai înţelept lucru e să facem şi inventarul casei mari. Aş vrea să ştiu dacă şi pe-acolo s-au învîrtit ceva degete cu lipici.

Îşi termină brandy-ul şi se ridică.

– Îmi pare aşa de rău, Julia. Paul a avut perfectă dreptate să folosească tonul ăla de cenzor cînd m-a informat că eşti necăjită de toate astea. Poţi fi sigură că vor discuta personal cu paza. Îmi displace ca oaspeţii mei să fie deranjaţi.

– Pot vorbi un moment cu tine între patru ochi?

Eve se mulţumi să facă un gest de încuviinţare, aşezîndu-se pe marginea biroului. Julia închise uşa după Paul şi Nina.

– Îmi pare rău că te-ai necăjit, Julia, începu Eve, bătînd cu degetele unei mîini pe birou, în timp ce cu cealaltă îşi masa în cerc tîmpla. Dacă ţi s-a părut că eram nepăsătoare, e fiindcă m-a înfuriat gîndul că a îndrăznit cineva.

– Cred c-ar trebui să te mai gîndeşti la problema cu poliţia.

– Persoanele publice au parte de foarte puţină discreţie. Nişte fleacuri în valoare de patruzeci de mii de dolari nu merită ca mutra să-mi apară prin gazetele de scandal. E mult mai interesant să mi-o văd acolo fiindcă am avut o aventură cu un culturist de treizeci de ani.

Julia deschise sertarul şi scoase o casetă.

– Aici sînt amintirile tale despre căsnicia cu Anthony Kincade. E posibil s-o fi ascultat cineva, Eve. Cu siguranţă, se poate să-i fie transmise informaţiile.

– Şi?

– Mă sperie. Şi mă sperie gîndul la ce ar putea face pentru a împiedica povestea asta să devină publică.

– Tony e problema mea, Julia. Nu-mi poate face nimic şi nu i-aş permite să-ţi facă nici ţie vreun rău. Nu eşti convinsă?

Ridică un deget, vorbind doar puţin mai tare:

– Nina dragă?

Uşa se deschise în mai puţin de zece secunde.

– Da, Eve?

– Scrie o scrisoare, te rog. Lui Anthony Kincade – îi poţi găsi adresa actuală?

– Da.

Nina şi pregăti o pagină pe planşetă şi începu să stenografieze.

– „Dragul meu Tony", începu Eve înlănţuindu-şi încet degetele, aproape ca pentru rugăciune; în ochi îi revenise maliţiozitatea. „Sper că aceste rînduri să te găsească stînd cît mai rău cu sănătatea. E doar un bilețel scurt, ca să afli că fac progrese excelente cu cartea. Ştiu cît de mult te interesează acest proiect. S-ar putea să fii la curent că pe destui oameni îi preocupă mult conţinutul – îi preocupă atît de mult, încît s-au auzit zvonuri şi aluzii că ar vrea s-o oprească. Tony, tu mai ales, ar trebui să ştii cît de neplăcut reacţionez în faţa presiunilor. Ca să te scutesc de osteneală, în caz că te-ai gîndit să exerciţi şi tu vreo cîteva, îţi scriu pentru a te anunţa că mă gîndesc serios la oferta lui Oprah de a veni la emisiunea ei, ca să bîrfim în direct despre biografia mea. Dacă constat vreo intervenţie din direcţia ta, iubitule, am să-i accepta invitaţia şi voi excita telespectatorii cu vreo cîteva amintiri din fascinanţii ani pe care i-am petrecut împreună. Cred că această feliuţă în avanpremieră, la televizor, ar putea asigura vînzarea în avans pentru cîţiva munţi de exemplare. Aceeaşi dintotdeauna, Eve."

Zîmbind, ridică o mînă:

– Cu asta, cred că pe muistul nostru o să-l lovească apoplexia.

Nesigură dacă să rîdă sau să urle, Julia se aşeză şi ea pe birou.

– Îţi admir curajul, chiar dacă nu şi strategia.

– Numai fiindcă nu mi-o înţelegi complet, o strînse Eve de mînă. Pînă la urmă, o vei înţelege. Acum, fă o baie fierbinte cu spumă, bea puţin vin, şi-aruncă-te în pat cu Paul. Crede-mă, combinaţia asta va face minuni.

Julia rîse, clătinînd din cap:

– Poate numai primele două.

Spre surprinderea amîndurora, Eve o cuprinse cu un braţ pe după umăr. Era un gest de încurajare şi consoare şi, incontestabil, de afecţiune.

– Draga mea Jules – aşa-ţi spune el, nu? – pe pri-

mele două le poate avea orice femeie. Vino la mine, mîine, la ora zece. Vom sta de vorbă.

– Eve? o întrerupse Nina. Mine dimineaţă ai prima probă de costume pentru miniserial.

– Exact. Stabileşte cu Nina, mai spuse Eve, pornind spre uşă. Îmi cunoaşte viaţa mai bine decît mine.

Nina aşteptă pînă cînd Eve ieşi.

– Ştiu cît de tulburată eşti. Nu trebuie decît să spui un singur cuvînt, şi te mutăm cu Brandon cu tot în casa principală.

– Nu, nu, zău aşa. Stăm foarte bine aici.

Sprîncenele subţiri ale Ninei se îmbinară a îndoială.

– Dacă te răzgîndeşti, se poate rezolva repede şi fără tapaj. Pînă atunci, mai pot face ceva pentru tine?

– Nu. Îţi apreciez oferta dar, ca să-ţi spun adevărul, deja mă simt mai bine.

– Dă un telefon, mai spuse Nina, luînd-o de mînă. Dacă eşti neliniştită la noapte. Dacă vrei să schimbi o vorbă cu cineva.

– Mulţumesc. Nu mă pot simţi neliniştită, cînd ştiu că voi sînteţi acolo.

– La două minute distanţă, adăugă Nina, strîngînd-o pentru o ultimă dată de degete.

Rămasă singură, Julia îşi puse benzile în ordine. Era un gest mărunt şi, în acel moment, inutil, dar o calma. Luînd paharul gol al Evei, porni spre bucătărie. Aroma gătitului o făcu să ezite, adulmecînd în aer, apoi îşi continuă drumul. Ajunsă în uşa bucătăriei, nu mai putu decît să se holbeze la imaginea lui Paul Winthrop robotind în dreptul aragazului.

– Ce faci?

– Cina. Rotini cu roşii şi busuioc.

– De ce?

– Fiindcă pastele făinoase fac bine la pacea sufletească – şi e imposibil să nu mă inviţi la cină, cînd eu gătesc.

Luă o sticlă de Bordeaux pe care o pusese să respire pe bufet şi turnă într-un pahar:

– Poftim.

Julia luă paharul, ţinîndu-l cu amîndouă mîinile, dar fără să bea.

– Te pricepi?

Paul zîmbi strălucitor. Profită de faptul că Julia avea mîinile ocupate, pentru a o cuprinde cu braţele de mijloc.

– La ce anume?

Era o senzaţie minunată, prea minunată, să fie îmbrăţişată în acel moment.

– La rotini cu roşii şi busuioc.

– Sînt un geniu.

Se aplecă spre ea, apoi oftă:

– Nu te smuci, ai să verşi vinul.

Cu răbdare, ridică o mînă spre a o apuca uşurel de ceafă, atît pentru a o ţine nemişcată, cît şi ca să-i pună nervii pe jăratic.

– Relaxează-te, Jules. Nu se moare dintr-un sărut.

– Nu sărutul, ci modul cum procedezi tu.

Buzele îi erau arcuite, cînd le întîlniră pe ale ei.

– Din ce în ce mai bine, murmură el, sărutînd-o uşurel. Spune-mi, şi în tine se declanşează aceleaşi explozii ca în mine, cînd fac aşa?

Şi îi zgîrie încet urechea cu dinţii, după care o muşcă de lob.

– Nu ştiu.

Îşi simţea însă picioarele dizolvîndu-se de la genunchi în jos.

– În materii de explozii, mi-am cam pierdut experienţa.

Degetele lui Paul i se strînseră pe ceafă, înainte de a le impune să se destindă.

– Exact asta trebuia să spui ca să mă faci să sufăr.

Se retrase puţin, pentru a-i studia faţa. Cenuşiul irişilor ei devenise mai profund, încălzit ca un fum savuros de focurile pe care şi le înfrunta înapoia lor. Să fi fost oare numai imaginaţia lui, sau mirosul i se intensificase, înteţit de sîngele care-i gonea pe sub piele? Mare păcat, îşi spuse Paul, mare păcat era că-şi făcea scrupule.

– Ți-a mai revenit puțin culoarea. Cînd ești tulburată, pielea îți păleşte ca sticla. Îndeamnă omul să-ți remedieze problemele.

Coloana vertebrală pe care Paul i-o topise atît de total deveni din nou țeapănă.

– N-am nevoie de nimeni care să mi le remedieze.

– Ceea ce pe un anume gen de om îl face să fie şi mai hotărît. Vulnerabilitate şi independență. Nu-mi dădusem seama ce combinație distrugătoare poate ieşi din ele.

Făcînd eforturi să vorbească mai calmă, Julia ridică vinul la buze.

– Ei, în cazul ăsta, mie îmi trezesc pofta de mîncare.

Continuînd s-o privească, Paul îi luă paharul şi-l puse deoparte.

– Am putea avea amîndoi mult mai mult de-atît.

– Poate.

Îi privi ochii, de un albastru închis şi strălucitor. Foarte aproape de ea. Îi era mult prea uşor să se vadă oglindită în ei. Mult prea uşor să-şi pună întrebări.

– Nu-s sigură că aş face față nici măcar la puțin mai mult de-atît.

Fie că era adevărat, fie nu, Paul îşi dădu seama că era convinsă.

– Deci, se pare că va trebui să procedăm treptat.

Întrucît i se părea o formulă mai sigură decît topirea prin care tocmai trecuse, Julia acceptă, cu prudență:

– Probabil.

– Următoarea etapă ar fi ca tu să mă săruți.

– Credeam c-am şi făcut-o.

Paul clătină din cap. Gestul lui avea ceva provocator, nu întru totul prietenos:

– Eu te-am sărutat pe tine.

Cugetînd, Julia îşi spuse să se comporte ca o femeie în toată firea. O femeie adultă nu era obligată să accepte orice provocare aruncată înspre ea. Apoi, oftă.

Încet, îi atinse buzele cu ale ei. Avu nevoie doar de-o clipă pentru a-şi da seama că acea etapă putea deveni

tumultuoasă. Totuşi, îşi mai acordă un moment, păstrîndu-şi buzele calde peste ale lui, absorbind fiorul riscului.

– Trebuie să-l chem pe Brandon în casă, spuse ea, făcînd un pas înapoi. Avea nevoie de cît mai mult timp de gîndire, înainte să treacă la etapa următoare.

12

Michael Delrickio cultiva orhidee într-o seră de o sută patruzeci de metri pătraţi, ataşată de fortăreaţa sa din Long Beach printr-un portic larg. Îşi lua hobby-ul foarte în serios şi era membru al clubului local de grădinărit, contribuind nu numai financiar ci şi ţinînd adeseori prelegeri informative şi amuzante despre familia Orchidalelor. Una dintre cele mai mari victorii ale lui fusese creerea unui hibrid pe care-l botezase Madonna.

Era un hobby costisitor, dar Delrickio era un om foarte bogat. Multe dintre afacerile lui erau legale, şi plătea impozitele – poate chiar mai mult decît destui oameni din categoria lui. Delrickio nu voia să aibă necazuri cu I.R.S.-ul, o instituţie pe care o respecta.

Afacerile lui acopereau o gamă largă, de la navlosiri, finanţări de teatre şi restaurante, tranzacţii imobiliare, transporturi, prostituţie, jocuri de noroc, electronică, extorcări în domeniul computerelor. Era patron sau partener al mai multor magazine de băuturi alcoolice, cluburi şi buticuri – deţinînd chiar şi o parte dintr-un boxer de categorie grea. În anii şaptezeci, după ce opusese rezistenţă din cauza dezgustului său personal, Delrickio Enterprises îşi băgase un picior şi în traficul de droguri. Considera un nefericit semn al vremurilor faptul că acea zonă din conglomeratul său era atît de profitabilă.

Era un soţ iubitor, care-şi rezolva relaţiile extraconjugale cu gust şi discreţie, un tată darnic care-şi crescuse cele opt progenituri cu fermitate şi cinste, şi un bunicuţ

indulgent căruia îi era greu să le refuze ceva nepoților săi. Nu era omul care să comită greşeli şi, cînd le făcea, şi le recunoştea. Eve Benedict fusese una dintre greşelile lui. O iubise într-un mod sălbatic şi febril, care-l făcuse să fie atît indiscret, cît şi necugetat. Chiar şi acum, la cincisprezece ani după aventura lor, îşi amintea cum fusese s-o aibă. Iar amintirile încă mai puteau să-l excite.

Umbla printre orhidee, răsfăţîndu-le, gîngurindu-le, în aşteptarea nepotului Evei. Cu toate defectele lui, băiatul era okay. Delrickio îi permisese lui Drake chiar şi să aibă relaţii cu una dintre fiicele lui. Fireşte, n-ar fi permis să se ajungă la nici o consecinţă serioasă. Hibrizii erau minunaţi, chiar dezirabili, în horticultură – dar nu şi în materie de nepoţi.

Michael Delrickio credea în principiul cine se-aseamănă se-adună, ceea ce era unul dintre motivele pentru care nu-şi iertase niciodată faptul se a se fi lăsat sedus de Eve. Şi nici pe ea, pentru că îl sedusese.

Şi întrucît îşi recunoştea propria vină, era mai răbdător cu neghiobul de nepot al ei decît îi dictau interesele de afaceri.

– Naşule.

Delrickio se ridică de lîngă un trio de orhidee-păianjen. În uşă se afla tînărul Joseph. Era un malac solid şi chipeş, căruia îi plăcea să ridice gantere şi să boxeze în sala de sport unde Delrickio avea o parte de investiţie. Fiu al unei verişoare de-a soţiei lui, Joseph lucra în afacerile familiei de aproape cinci ani. Delrickio îl pusese pe propriul său prim locotenent să-l instruiască, ştiind că băiatul nu avea prea multă minte, dar era loial şi dornic să-l mulţumească. Muşchii nu aveau nevoie de inteligenţă, ci numai de docilitate.

– Da, Joseph.

– A venit Morrison.

– Bine, bine.

Delrickio îşi şterse de praf mîinile pe şorţul alb cu bretele pe care-l purta cînd lucra la flori. Fiica lui cea mai mică i-l făcuse, pictînd pe pînza imaculată o caricatură

reuşită a tăticului ei, zîmbitor, cu un hîrleţ de grădinărie într-o mînă şi o orhidee planturoasă şi sexy, mare cît o femeie, cu picioare lungi, feminine, înfăşurate în jurul lui.

– Adu-l aici. Parc-ai sta mai bine cu răceala.

Era un şef generos şi preocupat. Joseph ridică din umeri, destul de jenat că avea un cusur fizic.

– Mă simt perfect.

– Încă mai eşti congestionat. Mănîncă supă cît mai multă de la Teresa. Lichide, Joseph, ca să elimini toxinele. Sănătatea ta e totul.

– Da, Naşule.

– Şi, stai pe-aproape, Joseph. S-ar putea ca Drake să aibă nevoie de unele stimulente.

Joseph rînji, dădu din cap şi se retrase.

În salonul spaţios, Drake stătea într-un fotoliu confortabil, pianotînd cu degetele pe genunchi. Cum ritmul nu reuşea să-l calmeze, îşi trosni încheieturile. Încă nu transpira – sau, nu prea rău. Avea la picioare o servietă cu şapte mii de dolari. Mult sub suma necesară, lucru pe care Drake şi-l reproşa fără milă. Avusese cincisprezece, după ce plasase fiecuştetele Evei. Deşi înţelegea că fusese scandalos de jumulit la schimbul mărfii pe bani, îi ajunseseră. Adică, pînă se dusese la curse.

Fusese aît de sigur, sigur de futu-i mă-sa, că putea completa cele cincisprezece mii pînă la treizeci, patruzeci chiar. Ar mai fi scăpat de sub presiune, o vreme. Studiase atent formularul cu caii, calculîndu-şi cu grijă şansele. Pusese chiar şi o sticlă de Dom Prignon la frapat, acasă, împreună cu o bruneţică de mare clasă care să-i ţină cald aşternutul.

În loc să revină încununat de triumf, pierduse jumătate din investiţie.

Dar avea să iasă bine. Îşi pocni din nou degetele. Trosc, trosc, trosc. Avea să iasă de minune. Pe lîngă cele şapte mii, mai avea în servietă trei c"pii după benzi magnetice.

Fusese atît de simplu, îşi aminti el. Băgase în geantă

cîteva articole de soi – cărora Eve n-avea să le simtă lipsa. Bătrîna gagicuță nu intra niciodată în casa de oaspeți mai des decît o dată, de cel mult două ori pe an. În plus, avea atît de multe încît nimeni nu putea ține minte unde stăteau toate. Presupunea că fusese foarte isteț din partea lui să-şi aducă şi benzile goale. Ar fi copiat mai mult de trei – dar auzise pe cineva venind la uşa din spate.

Drake zîmbi în sinea lui. Mai avea o mică asigurare în plus. Reuşise să se ascundă în debara şi să urmărească persoana ascultînd pe rînd casetele. Îi putea fi util, în timp.

– E gata să te primească, spuse Joseph, conducîndu-l spre seră.

Drake îl urmă, cu un sentiment de superioritate. Nişte gangsteri, îşi spuse el în derîdere. Bătrînul se înconjura numai cu bandiți. Creiere cît gămălia şi trupuri bine definite, în costume italieneşti care nu lăsau să se vadă umflătura pistolului de la subsuoară. Un om deştept putea întrece întotdeauna un haidamac din-ăsta.

Of, Christoase, se duceau în seră. La spatele lui Joseph, Drake îşi dădu ochii peste cap. Detesta locul ăla, căldura umedă, lumina filtrată, jungla de flori cărora trebuia să le acorde tot interesul. Ştiindu-şi lecția, cînd intră îşi fixă un zîmbet pe buze.

– Sper că nu vă deranjez.

– Cîtuşi de puțin, răspunse Delrickio, verificînd cu degetul mare pămîntul dintr-un ghiveci. Îmi îngrijeam doar doamnele. Mă bucur că te văd, Drake.

Dădu din cap spre Joseph, care se topi.

– Şi sînt încîntat că eşti punctual.

– Vă sînt recunoscător că m-ați primit într-o zi de sîmbătă.

Delrickio făcu un gest de nepăsare. Deşi climatizorul său era cel mai bun de pe piață, consultă un termometru dintre cele şase pe care le instalase în sala prelungă.

– În casa mea eşti binevenit oricînd. Ce mi-ai adus?

Înfumurat, Drake puse servieta pe un banc de lucru.

După ce o deschise, făcu un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Delrickio să inspecteze conținutul.

– Am înțeles.

– Ăă, banii nu sînt tocmai toți, zîmbi el, ca un băiețandru care mărturisește că și-a tocat alocația. Cred că s-ar putea ca benzile să acopere diferența.

– Serios? se mulțumi Delrickio să spună; nu se osteni cu număratul banilor, ci începu să examineze un exemplar deosebit de frumos de Odontoglossum triumphans. Cît îți lipsește?

– Am șapte mii.

Drake își simți subsuorile începînd să se umezească și-și spuse că era din cauza atmosferei din seră.

– Deci, ești de părere că benzile valorează o mie de dolari bucata?

– Am... ăă... Mi-a fost greu să le copiez. Riscant. Dar știam cît de mult vă interesează.

– Mă interesează, da, continuă Delrickio, agale, trecînd de la o plantă la alta. Deci, după atîtea săptămîni de muncă, domnișoara Summers are numai trei înregistrări?

– Păi, nu. Astea-s toate cele pe care le-am putut copia.

Delrickio trecu la altă floare, examinînd, dezmierdînd, dojenindu-și micile favorite.

– Cîte mai sînt?

– Nu știu sigur, își lărgi Drake nodul cravatei, lingîndu-și buzele. Vreo șase, șapte.

Socoti că sosise momentul să improvizeze.

– Lucrează atît de mult, încît n-am prea avut timp să stăm împreună, dar am...

– Șase sau șapte, îl întrerupse Delrickio. Atît de multe, dar tu îmi aduci numai trei, și o rată parțială de plată.

Glasul i se auzea mai încet. Semn rău.

– Mă dezamăgești, Drake.

– A fost periculos să iau benzile. Aproape că m-au prins.

– Asta, firește, nu e problema mea, oftă Delrickio. Îți acord cîteva puncte pentru inițiativă. Oricum, voi avea

nevoie şi de restul benzilor.

– Vreţi să mă duc iar, să intru din nou în casă?

– Vreau benzile, Drake. Metoda de a le obţine te priveşte pe tine.

– Dar nu mai pot. Dacă sînt prins, Eve o să-mi pună capul pe butuc.

– Ţi-aş sugera să nu te laşi prins. Şi să nu mă mai dezamăgeşti. Joseph.

Individul apăru în uşă, ocupînd-o complet.

– Joseph te va conduce, Drake. Te aştept curînd, da?

Drake putu doar să dea din cap, uşurat că ieşea în portic, unde temperatura era considerabil mai scăzută. Lui Delrickio îi trebui doar un moment pentru a da ordinul. Ridică un deget, chemîndu-l pe Joseph în seră.

– O mică lecţie, spuse el. Să nu-i laşi semne pe faţă. Mi-e drag.

Lui Drake îi revenea încrederea cu fiecare pas. Zău aşa, nu mersese deloc rău. Bătrînul era un bleg şi avea să găsească el o cale de a copia şi celelalte înregistrări. Poate că Delrickio urma chiar să-l ierte de restul datoriei, dacă reuşea să i le aducă destul de repede. Dacă era pe-aşa, Drake se considera al naibii de isteţ.

Fu surprins cînd Joseph îl apucă de braţ şi-l smuci de sub portic, spre un pîlc de peri.

– Ce futu-i...

Atîta apucă să spună, cînd un pumn mare şi greu cît o minge de bowling îl pocni în burtă. Aerul i se revărsă din plămîni, în timp ce se cocoşa, ameninţînd să trimită după el şi micul dejun.

Bătaia fu nepătimaşă, metodică şi eficientă. Joseph îl ţinu pe Drake în picioare cu o mînă cărnoasă, în timp ce cu cealaltă lovea şi învineţea, restrîngîndu-se la sensibilele organe interne. Rinichi, ficat, intestine. În nici două minute, doar cu icnetele lui Drake punctînd bufniturile pumnilor în carne, termină şi-l lăsă pe Drake să lunece moleşit la pămînt. Ştiind că nu era nevoie de cuvinte pentru a se face înţeles, Joseph se îndepărtă în tăcere.

Drake se chinuia să respire, cu lacrimi mari şiroindu-i pe faţă. Respiraţia era o tortură. Nu înţelegea genul acela de durere, care radia pînă în vîrfurile degetelor. Vomă sub florile de păr şi numai groaza că putea reveni cineva să-l ia iarăşi la bătaie îl ajută să se tîrască, pe picioarele gelatinoase, pînă la maşină.

Paul n-avea să mai considerea niciodată paternitatea o funcţie firească a vieţii. Era o treabă incredibil de grea, extenuantă şi complicată. S-o fi jucat de-a înlocuitorul de tătic, pentru numai o seară, dar pe la jumătatea intervalului avea senzaţia că alergase maratonul din Boston într-un picior.

– Pot să...

Paul se mulţumi să ridice o sprînceană, înainte ca Dustin să fi încheiat.

– Puştiule, dacă mai mănînci un singur lucru, ai să explodezi.

Dustin sorbi zgomotos din enorma Coca-Cola şi zîmbi:

– Popcorn încă n-am luat.

Numai asta le mai lipsea, îşi zise Paul. Băieţii aveau nişte stomacuri turnate din fontă. Îl privi pe Brandon, care îşi ţinea în mîini şapca echipei Lakers, studiind autografele pe care le primise pe cozoroc înaintea meciului. Ridicînd privirea, băiatul roşi, zîmbi şi-şi puse şapca la loc pe cap.

– E cea mai tare seară din viaţa mea.

O spusese cu o simplitate şi o siguranţă pe care bărbaţii le au doar rareori, şi numai în copilărie.

„De cînd oi fi avînd eu o bezea în loc de inimă?" se întrebă Paul.

– Haide. Mai facem o singură concesie.

Urmăriră ultima repriză cu degetele slinoase şi ochii atenţi la joc. Scorul oscila, provocînd izbucniri emoţionale din tribune şi de pe teren. O minge ratată, un ricoşeu reuşit, iar nivelul sonor crescu ca apa unui rîu. O bătaie sub coş duse la o încrucişare şi o respingere.

– L-a tras de tricou! strigă Brandon, împărştiind în jur popcorn. Ai văzut? sări el cu picioarele pe scaun, în timp ce din jur răsunau huiduieli. L-au dat afară pe tipul care nu trebuia.

Întrucît Paul se distra atît de grozav urmărind reacţiile lui Brandon, îi scăpară cîteva dintre îmbrînceliule de pe teren.

Băiatul sărea pe scaun, agitîndu-şi prin aer steguleţul cu Lakers ca pe-o secure. Faţa îi era transpirată de indignare.

– Căca-m-aş, spuse el, după care, dîndu-şi seama, îi aruncă lui Paul o privire spăşită.

– Auzi, nu te-aştepta să-ţi spăl gura cu săpun. Nici eu n-aş fi putut-o zice mai bine.

În timp ce se aşezau să privească lovitura de pedeapsă, Brandon se delectă cu mica sa victorie. Spusese „căca-m-aş" şi fusese tratat bărbăteşte. Se bucura teribil că nu era şi mama lui prin preajmă.

Julia lucra nopţile pînă tîrziu. Cu ajutorul înregistrărilor şi al transcrierilor, călătorea în anii patruzeci de după război, cînd la Hollywood străluciseră cele mai luminoase stele şi Eve fusese o cometă învăpăiată. Sau, cum spusese Charlotte Miller, un peşte piranha ambiţios şi necruţător, căruia îi plăcuse să devoreze concurenţa.

Acolo nu se făcuse risipă de iubire, medită Julia. Charlotte şi Eve concuraseră pentru multe roluri şi fuseseră curtate în repetate rînduri de aceiaşi bărbaţi. De două ori, candidaseră simultan la Oscar.

Un regizor deosebit de curajos făcuse un film cu amîndouă, un subiect de epocă plasat în Franţa dinaintea Revoluţiei. Presa raportase cu nesaţ certurile pentru prim-planuri, pentru cabine, coafeze, pînă şi pentru adîncimea decolteului. Bătălia Lăptăriilor amuzase publicul săptămîni în şir – iar filmul ieşise o catastrofă.

Prin oraş circula gluma că de-atunci regizorul se trata încontinuu la psihiatru. Şi, desigur, nici una dintre actriţe nu vorbea cu cealaltă, ci numai despre cealaltă.

Era un crîmpei interesant de folclor hollywoodian,

mai ales întrucît Charlotte, cînd i se cerea insistent, nu-i putea găsi Evei nici un cusur profesional. Pentru Julia era şi mai interesantă scurta relaţie a Charlottei Miller cu Charlie Gray.

Pentru a-şi împrospăta memoria, reluă o parte din înregistrarea cu Charlotte.

– Charlie era un om fermecător, plin de haz şi foarte interesant.

Vocea repezită, aproape sacadată, a Charlottei se încălzea uşor cînd vorbea despre el. La fel ca frumuseţea ei, se înăsprise puţin cu timpul, dar continua să fie caracteristică şi admirabilă.

– A fost un actor mult mai bun decît s-a recunoscut. Ceea ce-i lipsea era prezenţa – strălucirea de protagonist pe care o cereau în vremea aceea studiourile şi publicul. Desigur, s-a consumat cu Eve.

Se auzi un cor de lătrături repezi şi ascuţite, care o făcură pe Julia să zîmbească. Charlotte avea trei căţeluşe pomeraniene arţăgoase care se zbenguiau prin tot conacul ei de la Bel Air.

– Astea sînt puicuţele mele, drăgălaşele mele scumpe, ciripi Charlotte, chemîndu-le cu ţăcăneli din limbă. Julia îşi amintea că tratase cele trei cocoloaşe schelălăitoare de blană cu caviar dintr-un castron de Baccarat, pus direct pe covorul de Aubusson.

– Nu fii lacomă, Lulu. Lasă-le şi pe surorile tale să-şi ia porţia. Ce fetiţă dulce. Ce cuminte sîntem noi. Puişorul lui mămica. Aşa, şi, unde eram?

– Îmi spuneaţi despre Charlie şi Eve.

Julia îşi auzi propriul rîs stăpînit, în vocea de pe bandă. Noroc că Charlotte nu obsrvase.

– Da, desigur. Ei, şi şi-a pierdut complet capul pentru ea. Dragul de Charlie, nu ştia să judece cînd era vorba de femei, iar Eve era complet lipsită de scrupule. S-a folosit de el ca să dea o probă filmată şi l-a ţinut agăţat pînă a primit rolul din „Vieţi disperate", cu Michael Torrent. Dacă-ţi mai aminteşti, a fost distribuită într-un rol de tîrfă, şi i-a ieşit un emploi superb.

Îşi trăsese nasul, în timp ce-şi ospăta căţeluşele hămesite cu bucăţele de somon.

– A fost complet distrus, cînd ea şi Michael au devenit amanţi.

– Nu pe-atunci a început şi numele dumneavoastră să fie legat de al lui?

– Eram prieteni, replică înţepată Charlotte. Am bucuria să spun că i-am oferit lui Charlie un umăr pe care să plîngă şi, participînd împreună cu el la unele petreceri şi ceremonii, l-am ajutat să-şi salveze faţa. Asta nu înseamnă că Charlie nu era puţin îndrăgostit de mine, dar mă tem că mă credea de-aceeaşi speţă cu Eve. Cum, categoric, nu eram şi nu sînt. Mi-a plăcut cu el. L-am consolat. Pe-atunci mai avea şi alte greutăţi, probleme financiare, din cauza unei foste soţii de-a lui. Aveau un copil, înţelegi, iar fosta nevastă insista ca Charlie să dea şi pielea de pe el pentru ca odrasla să-i fie crescută în stil mare. Charlie, fiind aşa cum îl ştim, plătea.

– Ştiţi ce s-a întîmplat cu copilul?

– Nu pot spune că da. În orice caz, am făcut pentru Charlie tot ce-am putut, dar cînd Eve s-a măritat cu Michael, n-a mai rezistat.

Urmă o pauză lungă, apoi un oftat.

– Chiar şi prin moarte, a dat încă un impuls carierei Evei. Faptul că se sinucisese din dragoste pentru ea a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor, creind o legendă. Eve, femeia pentru care bărbaţii îşi pun capăt zilelor.

Legenda, reflectă Julia. Mistica. Steaua. Totuşi, în carte nu despre aceste lucruri era vorba. Era o poveste personală, intimă, sinceră. Luă un pix şi scrise în grabă pe o foaie A-4:

EVE - FEMEIA

Acesta, îşi spuse Julia, era titlul cărţii.

Începu să bată la maşină şi, curînd, se pierdu într-o poveste care încă nu avea sfîrşit. Trecu o oră înainte de a se opri, luînd cu o mînă un Pepsi diluat iar cu cealaltă

deschizînd sertarul. Voia să verifice un detaliu minor din ciorne, aşa că le răsfoi. Cînd dintre coli căzu o mică hîrtie pătrată, aterizîndu-i în poală, nu putu decît s-o privească fix. Soarta făcuse ca hîrtia să cadă cu faţa în sus. Literele groase îi rînjeau crud:

MAI BINE FEREALĂ DECÎT REGRETE

Julia rămase absolut nemişcată, impunîndu-şi să nu cedeze fiorului de spaimă. Erau nişte clişee ridicole, chiar comice. Părerea unui prost despre ce însemna să glumeşti.

Dar a cuí? Şi consultase acele pagini nu mai demult decît ieri, după spargere. Nu?

Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, închise ochii, frecîndu-şi pe obraz paharul umed de aburi. Nu găsise mesajul atunci, era singura explicaţi. Cel care umblase la casete îl pusese acolo.

Nu voia să creadă, nu putea crede că mai intrase cineva, după ce paza devenise mai strictă. După ce ea începuse să încuie uşile şi ferestrele ori de cîte ori ieşea din casă.

Nu. Julia luă biletul şi îl mototoli în mînă. Se afla acolo de zile întregi, aşteptînd să fie găsit. Simplul fapt că ea nu avusese nici o reacţie îl descurajase negreşit pe autorul său.

Şi totuşi, îi era imposibilă să mai stea singură în casa tăcută, cu întunericul apăsînd ferestrele. Fără a-şi lăsa timp de gîndire, alergă la etaj şi-şi luă costumul de baie. Piscina era încălzită, îşi reaminti ea. Avea să tragă o partidă scurtă de înot, să-şi destindă muşchii, să-şi limpezească minţile. Îşi aruncă pe umeri halatul fiauşat ros şi un prosop pe după gît.

Din apa de culoare albastră-intensă ieşeau aburi, cînd Julia îşi scoase halatul. Se cutremură o dată, trase aer în piept şi plonjă. Străpunse apa şi înotă spre fund, imaginîndu-şi că toată tensiunea îi plutea înapoi spre suprafaţă, pentru a se risipi odată cu aburii ce se înălţau prin aer.

Peste cincisprezece minute, ieşi în capătul puţin adînc al bazinului, şuierînd printre dinţi cînd aerul rece îi atinse pielea udă. Se simţea minunat. Rîzînd de una singură, îşi frecă braţele şi dădu să se salte din apă, pentru a tresări cînd un prosop îi ateriză în cap.

– Şterge-te, îi propuse Eve.

Stătea aşezată la masa rotundă de pe marginea cu mozaic a piscinei. Avea în faţa ei o sticlă şi două pahare. În mînă ţinea o floare albă şi dolofană de geraniu pe care o culesese dintr-un rond de pe lîngă casă.

– Şi hai să bem un păhărel.

Automat, Julia îşi frecă părul cu prosopul.

– Nu te-am auzit venind.

– Erai ocupată să dobori recordul olimpic, îşi trecu Eve floarea pe sub nas, înainte de a o pune deoparte. Tu ai înotat vreodată după pofta inimii?

Cu un zîmbet, Julia se ridică şi întinse mîna după halat.

– Am fost în echipa de înot a liceului. Ajungeam întotdeauna în finale. Şi cîştigam.

– Aha, competitivă, licări aprobator ochii Evei, în timp ce turna două pahare de şampanie. Să bem pentru învingători.

Acceptînd paharul, Julia se aşeză:

– Avem vreunul?

Aceste cuvinte provocară un hohot de rîs:

– O, cît îmi placi, Julia.

Îmbunată, Julia atinse paharul Evei cu al ei.

– Şi tu mie.

Eve făcu o pauză, pentru a-şi aprinde o ţigară.

– Deci, ia spune-mi, suflă ea fumul, risipindu-l în întuneric. Ce te-a îndemnat să înoţi cu atîta înverşunare?

Julia se gîndi la bilet, apoi alungă ideea. Se simţeau prea bine ca să strice atmosfera. Şi, cinstită să fie, nu mesajul o adusese la bazin. Ci singurătatea, apăsarea zdrobitoare a casei pustii.

– Era prea mare linişte în casă. Brandon e plecat astă seară.

Eve zîmbi, ridicînd paharul:

– Am auzit. Ne-am întîlnit ieri, pe terenul de tenis. Are datele unui serviciu excelent.

– Ai... ai jucat tenis cu Brandon?

– A, foarte improvizat, răspunse Eve, încrucişîndu-şi la glezne picioarele goale. Şi am preferat de-o mie de ori compania lui în locul maşinii aleia care mă bombardează ca un tun cu mingi. În orice caz, mi-a spus că merge cu bărbaţii la marele meci. N-ai de ce să-ţi faci griji, adăugă ea. O fi Paul cam inconştient din cînd în cînd, dar nu va lăsa băiatul să se-mbete şi să agaţe femei.

Julia ar fi rîs, dacă nu se simţea atît de transparentă.

– Nu sînt obişnuită să-l ştiu plecat seara. Adică, mai doarme el noaptea la cîte-un prieten, şi aşa mai departe, dar...

– Dar nu să iasă cu un bărbat, scutură Eve ţigara într-o scrumieră în formă de lebădă. Ai suferit foarte rău?

Julia încetă să mai privească melancolică în pahar, îndreptîndu-şi umerii.

– Nu.

Eve se rezumă să înalţe o sprînceană.

– Cînd o femeie a spus atît de multe minciuni ca mine, ştie să le recunoască. Prefăcătoria nu ţi se pare distructivă?

După un moment, Julia bău prelung din pahar.

– Mi se pare constructiv să uit.

– Dacă poţi. Dar tu ai zilnic lîngă tine un memento.

Foarte încet, Julia îşi turnă în pahar, umplîndu-l şi pe al Evei.

– Brandon nu-mi aminteşte de tatăl lui.

– E un copil frumos. Te invidiez.

Nemulţumirea pe care începuse s-o simtă se risipi.

– Ştii, chiar te cred.

– A, cum să nu, se ridică repede Eve şi începu să-şi scoată pijamaua de salon verde ca smaraldul, lăsînd neglijentă mătasea să cadă pe mozaic. Fac şi eu o baie.

Goală, cu pielea albă ca laptele sclipindu-i în lumina stelelor, stinse ţigara.

– Fii bună, Julia, şi adu-mi un halat din cabină.

Cu aceste cuvinte, plonjă cu capul înainte în apa întunecată.

Amuzată şi intrigată, Julia se supuse, alegînd un halat lung şi gros, de velur bleumarin. I-l întinse, împreună cu un prosop asortat, cînd Eve ieşi din bazin, scuturîndu-se ca un cîine – un cîine cu pedigree de înaltă clasă.

– Christoase, nimic nu se compară cu o baie în pielea goală sub stele, îşi vîrî ea braţele în mînecile halatului, tremurînd înviorată. Decît o baie în pielea goală sub stele, cu un bărbat.

– Îmi pare rău că nu e şi cazul meu.

Cu un oftat prelung de mulţumire, Eve se aşeză pe scaun şi ridică paharul.

– Atunci, pentru bărbaţi, Julia. Crede-mă, unii dintre ei aproape că merită osteneala.

– Or fi meritînd.

– De ce nu-l pomeneşti niciodată pe tatăl lui Brandon?

Era un atac prin surprindere, îşi zise Julia, constatînd însă că se simţea mai mult obosită decît nemulţumită.

– N-am făcut-o ca să-l apăr pe tatăl lui Brandon. Nu merita loialitatea sau protecţia mea. Dar părinţii mei, da.

– Şi i-ai iubit foarte mult.

– I-am iubit îndeajuns ca să nu-i fac să sufere mai mult decît mine. Desigur, n-am putut înţelege pe deplin ce efect ar fi avut ca fiica lor în vîrstă de şaptesprezece ani să le spună că a rămas gravidă. Dar niciodată n-au strigat la mine, nici nu m-au certat, nu m-au judecat sau să mă fi condamnat – decît dacă se condamnau pe ei înşişi. Cînd ar fi întrebat cine era tatăl, am ştiut că nu le puteam spune, fiindcă asta ar fi răscolit rana şi mai adînc, în loc s-o lase să se închidă.

Eve aştetă un moment.

– N-ai putut-o discuta niciodată cu nimeni?

– Nu.

– Vorbind acum despre asta, nu le mai poţi face nici un rău, Julia. Dacă există o fiinţă care să nu aibă că-

derea de a judeca purtarea altei femei, eu sînt aia.

Julia nu se aşteptase la oferta Evei, nici la propria ei nevoie presantă de a o accepta. Înţelese că era momentul potrivit, locul potrivit şi interlocutoarea potrivită.

– Era avocat, începu ea. Deloc surprinzător. Tatăl meu l-a primit în firmă imediat după ce intrase în barou. Considera că Lincoln dovedea un potenţial enorm pentru dreptul penal. Şi cu toate că n-ar fi spus-o niciodată, nici măcar n-o gîndise în mod conştient, tata şi-a dorit întotdeauna un fiu – unul care să ducă mai departe numele de Summers în sălile tribunalelor.

– Iar acest Lincoln corespundea cerinţelor.

– A, de minune. Era ambiţios şi în acelaşi timp idealist, devotat, plin de suflet. Tatei îi plăcea enorm faptul că protejatul său urca neabătut scara.

– Dar tu? întrebă Eve. Te atrăgeau tot ambiţia şi idealismul?

După un moment de gîndire, Julia zîmbi.

– Eu eram atrasă şi atît. Făcusem puţină muncă de grefier pentru tata, în ultimul an – după şcoală, seara, sîmbăta. Îi simţeam lipsa, după divorţ, şi era un mod ce a petrece ceva mai mult timp cu el. Dar pe urmă am început să mi-l petrec cu Lincoln.

Zîmbi în sinea ei. Cînd se gîndea, îi era greu s-o condamne pe tînăra fată care fusese atît de flămîndă după dragoste şi romantism.

– Era un bărbat frapant – elegant, înalt şi blond, mereu atît de rafinat, cu o undă de tristeţe în ochi.

Eve rîse scurt.

– Nimic nu seduce mai repede o femeie decît o undă de tristeţe în ochi.

Cu oarecare uimire, Julia se pomeni rîzînd şi ea. Curios, nu-şi dăduse seama că un lucru care păruse atît de tragic putea avea şi o latură veselă, după ce timpul îşi lăsase amprenta.

– Mi se părea byronian, spuse ea, rîzînd iarăşi. Şi, desigur, era cu atît mai interesant şi dramatic, cu cît era mai matur decît mine. Cu paisprezece ani.

Ochii Evei se dilatară. Expiră prelung, încet, înainte de a vorbi.

– Christoase, Julia, ar fi trebuit să-ţi fie ruşine că l-ai sedus pe bietul nenorocit. O fată de şaptesprezece ani e moarte curată.

– Iar prima oară cînd va veni să-i dea tîrcoale lui Brandon, am să-l împuşc între ochi. Dar... mă îndrăgostisem, continuă ea cu nepăsare, dîndu-şi seama de absurdul situaţiei. Era bărbatul mai vîrstnic, atît de energic, devotat, meritoriu – şi căsătorit, adăugă ea. Deşi, desigur, căsnicia lui se destrămase.

– Desigur, replică sec Eve.

– A început să-mi ceară unele mici lucrări suplimentare. Tata îi dăduse primul lui caz cu adevărat important şi voia să fie pregătit perfect. Pe urmă, au început privirile lungi şi pline de subînţeles peste pizze reci şi tomuri de drept. Atingeri accidentale de mînă. Oftaturi lungi, încete.

– Iisuse, m-apucă fierbinţelile, îşi propti Eve o mînă sub bărbie. Să nu te opreşti chiar acum.

– M-a sărutat în biblioteca de drept, chiar pe dosarul Statul vs. Wheelwright.

– Ce nătărău romantic.

– Mai mult decît Tara şi Manderley[1] la un loc. Apoi, m-a condus la canapea – una mare şi adîncă, din piele de Burgundia. Eu îi spuneam că-l iubeam, iar el îmi spunea că eram frumoasă. Abia mult mai tîrziu mi-a trecut prin minte care era deosebirea. Ei, bine, încheie ea, sorbind, fapta s-a făcut din motive mai puţin nobile.

– Iar persoana cu iubirea e de obicei cea care suferă.

– În felul lui, a plătit şi el.

Julia nu avu nici o obiecţie cînd Eve umplu din nou paharele. Se simţea bine, al dracului de bine, stînd în

1. Proprietăţile din romanele „Pe aripile vîntului", de Margaret Mitchell, şi „Rebecca", de Daphn du Maurier (n.tr.)

noapte, bînd puțin cam prea mult și vorbind cu o femeie înțelegătoare.

– Am fost amanți timp de o săptămînă, pe canapeaua aia mare și urîtă. O săptămînă în viața unui om înseamnă atît de puțin, de fapt. Apoi mi-a spus, cu multe menajamente și cu toată sinceritatea, că el și soția lui aveau să mai facă o încercare. Am provocat o scenă groaznică. L-am speriat de moarte.

– Bravo ție.

– A fost satisfăcător, dar de scurtă durată. În următoarele două săptămîni a fost plecat la proces. A cîștigat, desigur, și și-a început ilustra carieră umblînd țanțoș ca un tătic mîndru cu buzunarul plin de trabuce. Deci, cînd am descoperit că nu aveam doar o întîrziere, nu eram doar indispusă sau gripată sau ceva, ci chiar rămăsesem gravidă, nu i-am spus tatei, nici mamei. M-am dus la Lincoln, care aflase de la soția lui recent împăcată că și ea avea să-i dăruiască un bulgăraș de bucurie.

Inima Evei fu cît pe ce să se frîngă, dar își păstră tonul indiferent.

– Băiatul nostru fusese harnic.

– Foarte harnic. S-a oferit să-mi plătească avortul, sau să rezolve o adopție. Nu-i trecuse nici un moment prin minte că aș păstra copilul. De fapt, nu-mi trecuse nici mie. Și, cînd a abordat problema asta mică și spinoasă în stilul lui organizat și conștiincios, mi-am dat seama că niciodată nu-l iubisem. Cînd în sfîrșit m-am hotărît și le-am spus părinților mei despre sarcină, avusese la dispoziție cîteva luni în care să tremure dacă aveam să-l arăt sau nu cu degetul. O asemenea pedeapsă ajunge pentru un bărbat care a înghesuit o fată, una cu capul în nori dar foarte docilă, făcînd-o femeie.

– A, mă îndoiesc că e de-ajuns, replică Eve. Dar, în fond, îl ai pe Brandon. Cred că asta le compensează pe toate.

Julia zîmbi. Da, își spuse ea. Fusese momentul potrivit, locul potrivit și femeia potrivită.

– Știi, Eve, cred că s-ar putea să-mi încerc și eu

mîna la nudism înainte de a intra în casă.

Eve aşteptă pînă cînd Eve îşi scoase costumul şi sări în apa aburindă. Abia atunci îşi lăsă lacrimile tăcute s-o învingă, apoi şi le şterse înainte de a se vedea în lucirea stelelor.

Încălzită, uscată, Julia se relaxa în faţa actualităţilor de noapte. Casa era la fel de pustie ca înainte de a se fi repezit ea spre piscină, dar nu se mai simţea atît de incomod. Indiferent cum ieşea cartea, ştia că avea să-i fie întotdeauna recunoscătoare Evei pentru ora aceea petrecută lîngă bazin.

Micile degete răutăcioase ale tensiunii îi lăsaseră în pace ceafa şi şira spinării. Era atît de relaxată, de purificată, încît aproape că putea închide ochii, aţipind.

Dar sări în picioare, cu inima bubuindu-i, la auzul unei maşini care se apropia. Lumina farurilor străpunse fereastra, măturînd camera. Ajunsese cu mîna pe telefon, cînd auzi portiera deschizîndu-se, apoi trîntindu-se la loc. Cu degetele pregătite să formeze 911, privi printre jaluzele. Recunoscînd Studebaker-ul lui Paul, lăsă să-i scape un rîs nervos. Pînă îi ieşi în întîmpinare la uşă, reuşi să se calmeze.

Brandon dormea cuibărit cu capul pe umărul lui. O clipă, văzîndu-l pe Paul în lumina lămpii de pe verandă, cu copilul ei ocrotit în braţe, Julia simţi o jinduire, o nevoie pe care nu-şi putea permite s-o recunoască. Împinse dorinţa în lături şi dădu să-şi preia fiul.

– E dărîmat, spuse fără rost Paul, retrăgîndu-se doar atîta cît să-l păstreze în braţe. Mai sînt nişte chestii în maşină. Dacă le iei, îl duc eu sus.

– Bine. Prima uşă pe stînga.

Cu un mic fior, o luă la fugă spre maşină. „Chestiile" includeau trei afişe făcute sul, un steag, un tricou oficial N.B.A., un program în culori şi o cană de suveniruri plină cu nasturi, pixuri şi lănţişoare pentru chei. În timp ce le aduna pe toate, simţi izul slab de gumă şi vomă învechită. Clătinînd din cap, reveni în casă, chiar cînd Paul

cobora la parter.

– Mare efort de voinţă, aşa-i?

Paul îşi înfundă mîinile în buzunare, ridicînd din umeri.

– S-au înhăitat contra mea. Dacă te interesează, am cîştigat, cu 143 la 139.

– Felicitări, trînti ea trofeele lui Brandon pe canapea. Cui i s- a făcut rău?

– Nimic nu scapă vigilenţei unei mame. Lui Dustin. Eu tocmai descuiam maşina. A spus – mamă, ce mişto a fost, sau ceva cam în sensul ăsta. Şi a vomat peste pantofi. Aproape îşi revenise, cînd am ajuns acasă la el.

– Şi Brandon?

– O constituţie de fier.

– Dar tu?

Cu un geamăt scurt, din rărunchi, Paul se aşeză pe trepte.

– Tare bine mi-ar prinde ceva de băut.

– Serveşte-te. Eu merg să văd de Brandon.

Paul o apucă de încheietura mîinii, cînd dădu să treacă pe lîngă el.

– N-are nimic.

– Merg să văd, insistă Julia, continuîndu-şi drumul.

Îl găsi în pat, cu şapca încă pe cap. O privire sub pătură o anunţă că Paul ausese grijă să-i scoasă pantofii şi blugii. Lăsîndu-l să doarmă, coborî pentru a-l găsi pe Paul cu două pahare de vin.

– Am bănuit că nu mă vei lăsa să beau singur, îi dădu el un pahar, ciocnind apoi cu al lui. Pentru maternitate. Te respect la nemurire.

– Te-au pus pe drumuri, nu?

– De opt ori. Atît de des au nevoie puştii de zece ani la budă, în timpul unui meci de baschet.

Julia rîse, aşezîndu-se pe canapea.

– Nu pot spune că-mi pare rău că l-am pierdut.

– Brandon zice că te pricepi destul de bine la baseball, împinse Paul prada spre marginea canapelei, pentru a se aşeza lîngă ea.

– Oarecum.

– Poate vii şi tu la Dodgers.

– Mă mai gîndesc. Dacă vom mai fi în oraş.

– Pînă-n aprilie nu mai e chiar aşa de mult.

Îşi întinse un braţ peste spătarul canapelei, începînd să se joace cu degetele în părul ei.

– Iar Eve a avut o viaţă lungă şi plină de evenimente.

– Tocmai descopăr. Şi, a propos de carne, aş dori să-ţi iau interviul ăla cît de curînd posibil.

Degetele lui i se plimbau prin păr şi pe ceafă.

– Ce-ar fi să vii la mine, mîine seară, eventual? Putem să luăm cina, să stăm în linişte şi să... discutăm.

Încleşatera din stomac însemna parţial frică, parţial ispită.

– Întotdeauna am considerat că cel mai bine se lucrează într-un decor profesional.

– Între noi e mai mult decît simpla profesiune, Julia, îi luă el paharul din mînă, punîndu-l lîngă al lui. Să-ţi arăt.

Înainte de a apuca să mai facă o mişcare, Julia îi propti ambele mîini pe piept.

– S-a făcut tîrziu, Paul.

– Ştiu.

Îi luă o mînă de încheietură, ridicîndu-i degetele la gură să le muşte uşurel.

– Îmi place să te văd înfierbîntîndu-te, Julia.

Îi mîngîie palma cu limba, revenind apoi la degete.

– În ochii tăi are loc o cumplită bătălie, între ceea ce-ţi place şi ceea ce crezi că e cel mai bine pentru tine.

– Ştiu ce e mai bine pentru mine.

Cînd mîna Juliei se strînse pumn, Paul se mulţumi să-i frece nodurile degetelor cu dinţii. Zîmbi:

– Şi ce-ţi place ştii?

Asta, răspunse ea în gînd. Îi plăcea foarte mult.

– Nu sînt un copil care se complace în ceea ce-l încîntă. Cunosc consecinţele.

– Există unele încîntări care merită orice consecinţe.

Îi cuprinse faţa între palme, ţinînd-o nemişcată. Firul încordat de nervozitate pe care îl simţi Julia în mîinile lui

îl făcea şi mai seducător.

– Crezi că la fel de încăpăţînat mă ţin după fiecare femeie care mă atrage?

– N-am idee.

– Atunci, dă-mi voie să-ţi spun, îi trase el capul pe spate cu o duritate care o surprinse şi o excită. Ai un anume efect asupra mea, Julia. Nu i-am putut da de capăt şi nici nu-l pot schimba. Deci, m-am hotărît să nu mai încerc, doar să iau lucrurile aşa cum vin.

Gura îi era la cîţiva centimetri de a ei. Julia se simţi absorbită, neputincioasă, spre un loc unde se temea să ajungă.

– E nevoie de doi oameni...

– Exact.

Limba lui săgetă urmîndu-i conturul buzelor. Iar Julia începu să tremure.

– Ştim amîndoi că dacă în clipa asta aş merge mai departe, toată noaptea am face dragoste.

Ar fi clătinat din cap, însă gura lui Paul i-o cuprinse pe a ei. Avea dreptate, asolută şi deplină dreptate. Iar gustul buzelor sale era întru totul la fel de firesc.

– Te doresc, Julia, şi, pe căi cinstite sau nu, te voi avea. Le prefer pe cele cinstite.

Respiraţia i se accelerase prea tare, nevoia îi era prea intensă.

– Iar ce prefer eu, nu contează.

– Dacă era adevărat, acum am fi fost deja amanţi. Simt pentru tine ceva, un lucru periculos, volatil. Dumnezeu ştie ce se va întîmpla dacă-i dau drumul.

– Te interesează cumva ce simt şi eu?

– M-am gîndit mult la asta, poate prea mult, în ultimele cîteva săptămîni.

Avea nevoie de distanţă, cît mai repede, şi fu recunoscătoare că Paul n-o împiedică să se ridice.

– Şi eu m-am gîndit mult la situaţia asta şi-mi dau seama că trebuie să fiu sinceră din capul locului. Îmi place viaţa mea aşa cum e, Paul. M-am străduit enorm ca să stabilesc programul, mediul cel mai potrivit, pentru

fiul meu. N-am de gînd să-l pun în pericol, pentru nimeni şi nimic.

– Nu-mi dau seama în ce pericol l-ar pune pe Brandon o relaţie cu mine.

– Poate că nu l-ar pune. E un lucru de care trebuie să mă asigur. Mi-am echilibrat foarte atent şi calculat viaţa. Sexul sportiv nu figurează pe lista mea.

Paul se ridică brusc, înhăţînd-o în braţe. Pînă să se smulgă înapoi, Julia începuse să se clatine, vlăguită.

– Ţi se pare ceva sportiv, Julia? întrebă el, zgîlţîind-o scurt. E un lucru pe care să-l poţi adăuga într-o balanţă sau înscrie pe o listă?

Furios, îi dădu drumul, pentru a-şi lua vinul. Nu aşa intenţionase să înceapă, sau să sfîrşească, seara petrecută cu ea. Înainte, îi fusese întotdeauna atît de simplu să se controleze. Se temea că n-avea să-i mai fie simplu niciodată – în prezenţa Juliei.

– Nu mă las forţată să simt ceva, sau să intru într-o aventură.

– Ai perfectă dreptate. De data asta, cel puţin, îmi cer scuze, zîmbi el, mai calm. Te-am cam descumpănit, nu? S-ar putea să fie cel mai sigur mod de a te manevra, Jules. Imprevizibilul te dezarmează.

Îşi trecu un deget pe obrazul ei, care devenise foarte palid.

– N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat.

– Ba te-am speriat de moarte, cum nu obişnuiesc eu cu femeile. Tu eşti altfel, murmură Paul. Poate că asta încerc să-mi lămuresc.

Luînd-o de mînă, îi sărută uşurel degetele.

– Cel puţin, în seara asta voi merge acasă cu convingerea că te gîndeşti la mine.

– Întrucît mai am o oră de lucrat, mă tem că nu.

– A, ba ai să te gîndeşti, intistă el, pornind agale spre uşă. Şi-ţi va fi dor.

Julia aproape zîmbi, cînd Paul închise uşa după el. Cel mai comic lucru era că avea dreptate.

13

Se simţea bine, înhămată din nou. Pentru Eve, nimic nu se compara cu filmările, pentru a activa mintea şi trupul în alertă maximă. Pînă şi perioada de pregătire genera propriile ei emoţii, un preludiu lung şi incredibil spre apogeul de a juca în faţa camerei.

Acest gen de dragoste implica sute de oameni, iar Evei îi plăcea cînd recunoştea unele chipuri. Maşiniştii, recuziterii, oamenii de la producţie, echipa de sunet, chiar şi asistenţii asistenţilor. Nu se gîndea la ei atît ca la nişte rude, cît ca la participanţi într-o orgie a muncii care, dacă mergea bine, ducea la satisfacţii intense.

Întotdeauna fusese cooperantă şi răbdătoare cu tehnicienii cu care colabora – în afara cazurilor cînd erau greoi, incompetenţi sau leneşi. Dezinvoltura şi lipsa ei de aroganţă îi cîştigaseră afecţiunea echipelor timp de o jumătate de secol.

Din motive de mîndrie profesională, Eve era dispusă să suporte ore întregi de machiaj şi coafură, fără a se plînge. Detesta smiocrăielile. Niciodată nu întîrzia la probleme de costume sau la repetiţii. Cînd era necesar – şi fusese necesar adesea – stătea în arşiţa soarelui sau dîrdîia în ploaie tot timpul cît se repeta un cadru.

Existau unii regizori care o considerau dificilă, pentru că nu era o marionetă pasivă care să danseze pe sfori. Întreba, discuta, insulta şi sfida. După socotelile ei, de cîte ori greşise, tot de-atîtea avusese dreptate. Însă nu era nici un regizor, sau nici unul sincer, care s-o eticheteze ca neprofesională. Cînd se dădea motor, Eve Benedict păşea numai în semne.

De obicei era prima care ridica nasul din text, cu

replicile memorate perfect – iar cînd se aprindeau reflectoarele şi porneau camerele, intra în personaje la fel de uşor ca într-o cadă cu spumant.

Acum, după aproape o săptămînă de întîlniri anunţate în ultimul moment, schimbări de scenariu, şedinţe foto şi probe, era gata să pună puţină carne pe rol. Stătea tăcută, fumînd, în timp ce-i era aranjată peruca. În ziua aceea aveau să repete, cu costume şi machiaj, secvenţa balului unde personajul Evei, Marilou, îl întîlnea pe Robert, interpretat de Peter Jackson.

Din cauza unei nepotriviri de programare, mizanscena şi coregrafia fuseseră lucrate cu dublura lui Jackson. Eve ştia că acum actorul era în studio. Cîteva dintre femeile de pe platou şuşotiseră despre el.

Cînd îl văzu intrînd, înţelese de ce. Sexualitatea dinamică pe care o văzuse pe ecran făcea parte din omul real tot atîta ca şi culoarea ochilor. Smokingul îi reliefa la perfecţie constituţia cu umeri laţi. Întrucît i se ceruse să apară fără cămaşă în cea mai mare parte a filmului, Eve bănui că pe sub mătasea şi nasturii sclipitori avea pieptul potrivit pentru aşa ceva. Părul său bogat şi blond era necoafat, adăugînd o undă de atracţie tinerească. Ochii, căprui-închişi, cu pleoape grele, inspirau o sexualitate pură.

Eve ştia că biografia îi dădea vîrsta de treizeci şi doi de ani. Putea fi adevărat, îşi spuse, aruncîndu-i prima privire mai atentă.

– Miss Benedict, se aplecă el alături, cu glasul lin, manierele unse şi sexualitate torcînd în ralenti. E o mare plăcere să vă cunosc. O onoare să am şansa de la lucra cu dumneavoastră.

Eve îi întinse mîna şi nu avu nici o dezamăgire cînd Jackson i-o ridică galant la buze. O canalie, îşi spuse ea, zîmbind. Poate că acele săptămîni de filmare în Georgia n-aveau să fie chiar atît de obositoare, la urma urmei.

– Aţi făcut cîteva roluri interesante, domnule Jackson.

– Vă mulţumesc.

Cînd îi văzu zîmbetul, Eve nu se mai îndoi că avea de-a face cu o canalie. Genul de care orice femeie are nevoie în viaţa ei cel puţin o dată.

– Trebuie să vă mărturisesc ceva, domnişoară Benedict. Cînd am aflat că aţi acceptat rolul lui Marilou, am fost sfîşiat între agonie şi extaz. Şi încă mai sînt.

– Întotdeauna e mulţumitor să ţin un bărbat la limita dintre agonie şi extaz. Spuneţi-mi, domnule Jackson... luă ea încă o ţigară, bătînd uşor cu ea în masa de machiaj. Aveţi destul talent ca să convingeţi spectatorii că un bărbat viril şi ambiţios poate fi sedus complet de o femeie aproape de două ori mai bătrînă decît el?

Ochii nu i se desprinseră nici un moment dintr-ai ei, cînd luă un plic de chibrituri, aprinse unul, lăsă flacăra să se învăpăieze şi se aplecă să-i atingă cu el capătul ţigării.

– Pentru asta, domnişoară Benedict, nu voi face...

Peste flacăra mică, fierbinte, privirea continuă să i-o susţină pe-a ei.

– ...nici un efort.

Eve simţi atracţia scurtă, frisonul excitaţiei animalice.

– Eşti actor de metodă, iubitule?

– Categoric.

Şi stinse chibritul.

I-o fi fost obosit trupul dar, cînd se întoarse acasă, Eve avea mintea în plină alertă. Mîncărimea, aceea pe care o simţea ori de cîte ori anticipa o aventură, îi ţinea sîngele în mişcare. Era convinsă că Peter Jackson avea să fie un amant interesant şi inventiv.

Pornind pe scară, strigă:

– Nina dragă, spune-i bucătăresei să-mi facă o friptură în sînge. Mă simt ca o fiară carnivoră.

– O vrei sus?

– Te-anunţ eu.

Arcui o sprînceană, cînd o văzu pe Travers pe palierul scării.

– A venit domnul Flannigan, o anunţă servitoarea. Vă

aşteaptă în salonul din spate. A băut.

Eve ezită doar un moment, apoi îşi continuă drumul.

– Pune bucătăreasa să servească două porţii de friptură, Nina. Mîncăm în salon. Şi aprinde focul, draga mea, bine?

– Sigur.

– Spune-i lui Victor că vin la el imediat.

Stătu aproape o oră, egoistă, avînd nevoie de timp ca să se călească pentru cine ştie ce probleme o aşteptau. Cu Victor, întotdeauna era rost de belele.

Victor Flannigan era la fel de căsătorit ca în urmă cu o viaţă de om. Nu putea sau nu voia să-şi părăsească soţia. De-a lungul anilor, Eve luptase, turbase, plînsese şi în cele din urmă acceptase acel neclintit zid al familismului, văzut prin ochii bisericii lui Victor. Nu putea renunţa la el, la omul acela care o făcuse să plîngă ca nimeni altul.

Dumnezeu îi era martor cît încercase, îşi spuse Eve, în timp ce îmbrăca un halat de mătase stacojie. Se măritase iar şi iar – şi- şi luase amanţi. Degeaba. Cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi, îşi pulverizâ parfum pe gîtul prelung, apoi încheie încet nasturii ornamentali de aur în formă de broaşte, pentru ca mirosul să se infiltreze cald prin mătase.

Era femeia lui Victor Flannigan din prima zi cînd îl cunoscuse. Şi tot femeia lui Victor Flannigan avea să moară. Existau sentinţe şi mai grele în viaţă.

Îl găsi plimbîndu-se prin salon, cu un pahar de whiskey în mînă. Umplea încăperea la fel de complet pe cît îşi umplea şi costumul. Cu aroganţă şi stil. Eve considerase întotdeauna că numai bărbaţii cărora le lipsea această din urmă calitate o făceau pe cea dintîi să fie insuportabilă.

Ar fi putut urca la etaj, pentru a discuta în dormitor ceea ce-l tulbura. Dar Victor îi respectase întotdeauna fără discuţie munca – şi intimitatea, cînd Eve avea nevoie de ea.

– Ar fi trebuit să m-aştept c-ai să cazi din căruţă,

ajungînd la uşa mea, comentă ea blajină, fără reproş.

– Voi plăti mîine.

Chiar în timp ce înghiţea încă o duşcă de foc, Victor îşi dori să fi putut lăsa paharul din mînă.

– Genele irlandeze, Eve. Toţi irlandezii îşi iubesc mamele şi un pahar de whisky. Mama mea a murit, Dumnezeu s-o odihnească. Dar whisky se va găsi oricînd.

Scoase o ţigară, întrucît astfel era nevoit să pună paharul jos măcar pentru o clipă.

– Îmi pare rău că te-am reţinut, spuse Eve, mergînd spre bar, unde deschise frigiderul încorporat; îi trebui doar un moment pentru a se decide să destupe o sticlă de şampanie întreagă, nu o jumătate; se anunţa o seară lungă. Am vrut să mă spăl de munca de peste zi.

Victor o privi în timp ce desfăcea sticla cu pricepere, făcînd dopul să iasă cu o pocnitură înfundată.

– Arăi minunat, Eve. Gingaşă, sexy, sigură pe tine.

– Sînt gingaşă, sexy şi sigură pe mine, zîmbi ea, turnînd primul pahar. Nu-s astea cele trei motive pentru care mă iubeşti?

Cu o mişcare smucită, Victor se întoarse spre focul aprins de Nina. Sub efectul combinat al flăcărilor şi al alcoolului, i se păru că-şi vedea întreaga viaţă trecîndu-i pe dinaintea ochilor. În aproape fiecare fotogramă a acelui film lung, lung de tot, Eve era prezentă.

– Christoase, cît te mai iubesc. Mai mult decît ar fi prudent pentru orice bărbat întreg la mine. Dacă n-ar trebui decît să omor pe cineva ca să te am, mi-ar fi uşor.

Nu faptul că băuse o deranja, ci tonul disperat din glas, despre care Eve ştia că n-avea nici o legătură cu whiskey-ul sau genele irlandeze.

– Ce este, Victor? Ce s-a întîmplat?

– Muriel a fost internată din nou în spital.

Gîndul la soţia lui îl trimise înapoi la paharul cu whisky şi la sticlă.

– Îmi pare rău, îi puse Eve o mînă pe braţ, nu pentru a-l opri, ci ca să-i ofere, ca întotdeauna – în trecut şi în viitor – toată mîngîierea de care era capabilă. Ştiu prin

ce infern treci, dar nu te poți învinui la nesfîrşit numai pe tine însuți.

– Nu pot?

Victor îşi turnă şi bău încet, cu deznădejde şi fără bucurie. Eve ştia că dorea să se îmbete. Avea nevoie. Şi la naiba cu nota de plată de-a doua zi dimineață.

– Continuă să mă acuze, Eve, şi de ce n-ar face-o? Dacă aş fi fost acolo, dacă eram cu ea cînd au apucat-o durerile, în loc să fiu la Londra unde turnam un împuțit de film, poate că azi am fi fost liberi cu toții.

– Au trecut de-atunci aproape patruzeci de ani, zise nervoasă Eve. Nu-i destulă penitență pentru orice Dumnezeu, pentru oricare biserică? Iar faptul de a te fi aflat lîngă ea n-ar fi salvat copilul.

– Nu voi fi sigur niciodată.

Şi, din cauza acestui lucru, niciodată n-avea să-şi găsească liniştea.

– A zăcut ore întregi, pînă a reuşit să cheme în ajutor. Ce dracu', Eve, nu trebuia să rămînă gravidă, din capul locului, cu problemele ei fizice.

– Ea a hotărît, se răsti Eve. Şi e o poveste veche.

– De-acolo a început totul – sau s-a sfîrşit. Pierderea copilului a doborît-o, pînă a ajuns şi mintal la fel de debilă pe cît era fizic. Muriel n-a trecut niciodată peste pierderea copilului.

– Şi nici pe tine nu te-a lăsat. Regret, Victor, dar mă doare şi mă înfurie s-o văd făcîndu-te să suferi pentru un lucru asupra căruia nu aveai nici o putere. Ştiu că nu e sănătoasă, dar găsesc boala ei un pretext jalnic ca să-ți distrugă viața. Şi pe- a mea, adăugă ea, cu înverşunare. Pe toți sfinții, şi viața mea.

Victor o privi, ochii săi verzi şi tulburi văzînd durerea dintr- ai ei şi anii pe care şi-i risipiseră amîndoi.

– Unei femei puternice îi e greu s-o înțeleagă pe una slabă.

– Te iubesc. Urăsc ceea ce ți-a făcut. Ție, şi mie.

Clătină din cap, înainte ca Victor să poată răspunde. Mîinile i se întinseră din nou, acoperindu-i-le pe ale lui.

Bătătoriseră mult acel drum. N-avea nici un rost să-l străbată din nou.

– Am să supraviețuiesc. Trebuie şi o voi face. Dar aş dori să cred că, înainte de a muri, am să te văd fericit. Cu adevărat fericit.

Incapabil să răspundă, Victor îi strînse degetele, extrăgînd din acel contact lucrul de care avea nevoie. După ce făcu un efort să respire adînc de cîteva ori, îi putu dezvălui şi cea mai mare dintre temerile lui.

– Nu ştiu dacă de data asta o va mai scoate la capăt. A luat seconal.

– O, Doamne.

Gîndindu-se numai la el, Eve îl cuprinse cu braţele.

– Oh, Victor, îmi pare atît de rău.

Ar fi vrut să se lipească strîns de ea, de toată acea înţelegere tandră – iar dorinţa îl sfîşia, fiindcă încă mai putea să vadă faţa incoloră a soţiei lui.

– I-au făcut o spălătură gastrică, dar e încă în comă.

Îşi frecă obrajii, fără însă a-şi putea şterge de pe chip oboseala.

– Am pus s-o transfere, discret, la Oak Terrace.

Eve o văzu pe Nina apărînd în uşă şi clătină din cap. Cina avea să mai aştepte.

– Cînd s-a întîmplat, Victor?

– Am găsit-o azi dimineaţă.

Nu se opuse cînd Eve îl luă de braţ şi-l conduse spre un fotoliu. Se aşeză, în faţa focului, cu mirosul iubitei şi propria lui vinovăţie atacîndu-i simţurile.

– În dormitor. Îşi pusese halatul de dantelă pe care i l-am cumpărat la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei noastre, cînd încercaserăm, din nou, să refacem totul. Se machiase. Era pentru prima oară cînd am văzut-o iarăşi cu ruj, de peste un an.

Se aplecă înainte, îngropîndu-şi capul în mîini, în timp ce Eve îi masa umerii.

– Strîngea în mîini botoşeii albi pe care îi croşetase pentru copil. Credeam că mă debarasesem de toate lucrurile alea, dar probabil îi ascunsese undeva. Flaconul

era lîngă pat, cu un bilet.

Între ei, focul trosnea, plin de căldură şi viaţă.

– Scrisese că era obosită, că voia să se ducă la fetiţa ei.

Victor se rezemă de spătar, căutînd mîna Evei.

– Cel mai rău e că aseară ne-am certat. Ieşise la o întîlnire cu cineva şi n-a vrut să-mi spună cu cine. Da, cine-o fi fost, a întărîtat-o în legătură cu cartea ta. Cînd a ajuns acasă, era ca turbată, o criză foarte periculoasă. Îmi cerea să te opresc, trebuia să te opresc. Nu voia să permită ca umilinţele şi tragediile ei să apară pe hîrtie. Singurul lucru pe care mi l-a cerut vreodată a fost să-mi păstrez discretă relaţia păcătoasă şi s-o scutesc de suferinţa dezvăluirii. Nu şi-a onorat ea jurămintele? N-a fost gata să moară încercînd să-mi dăruiască un copil?

Şi nu legase cu lanţuri de ea un om, într-o căsnicie distrugătoare şi lipsită de iubire, de aproape cincizeci de ani? se întrebă Eve. Nu simţea nici o undă de compasiune, vinovăţie sau regret pentru Muriel Flannigan. Iar pe sub dragostea pentru Victor, domnea nemulţumirea că dorea acest lucru din partea ei.

– A fost o scenă urîtă, continuă Victor. Ea, blestemîndu-mi sufletul, şi pe-al tău, la focurile iadului, şi cerîndu-i putere Fecioarei.

– Doamne fereşte.

Victor reuşi să zîmbească vag.

– Trebuie să înţelegi, vorbeşte serios. Dacă a ţinut-o ceva vie în ultimii ani, a fost credinţa ei. A ajutat-o pînă şi să-şi păstreze calmul, în cea mai mare parte a timpului. Dar cartea, simpla idee, a împins-o peste limită, provocîndu-i o criză.

Închise un moment ochii. Imaginea soţiei sale zvîrcolindu-se pe jos, cu ochii daţi peste cap şi trupul cabrîndu-i-se, îi umplea pielea de o sudoare rece.

– Am chemat sora. Amîndoi, i-am putut da lui Muriel medicamentul. Cînd în sfîrşit am pus-o în pat, se liniştise, plîngea, îşi cerea iertare. Un timp, s-a agăţat de mine, implorîndu-mă s-o apăr. De tine. Sora a stat cu ea

pînă în zori. După aceea, la un moment dat, înainte de ora zece cînd am trecut eu să văd ce făcea, a luat pastilele.

– Îmi pare foarte rău, Victor.

Eve îl cuprinsese cu braţele, ţinîndu-şi faţa lipită de a lui şi legănîndu-l, legănîndu-l ca pe un copil mic.

– Aş vrea să pot face ceva.

– Poţi, îi puse el mîinile pe umeri, îndepărtînd-o. Îmi poţi spune că, în tot ce scrii, nu vei include relaţia noastră.

– Cum poţi spune una ca asta? se smuci Eve, uimită că după atîţia ani, după atîta suferinţă, încă mai putea s-o lovească.

– Trebuie să ţi-o cer, Eve. Nu pentru mine. Dumnezeu mi-e martor că nu pentru mine. Pentru Muriel. I-am luat destul. Amîndoi am luat destul de la ea. Dacă trăieşte, nu va putea supravieţui prin aşa ceva.

– Aproape jumătate din viaţa mea, Muriel a fost vioara întîi.

– Eve...

– Nu, fir-ar să fie.

Se răsuci spre bar, pentru a bea şampanie din pahar. Îi tremurau mîinile. Pe tóţi sfinţii, îşi spuse, în lumea întreagă nu exista un alt bărbat care s-o poată face să tremure. Îşi dorea să-l fi putut urî pentru asta.

– Eu i-am luat ei ceva? despică vocea Evei ca un scalpel aerul dintre ei, despărţindu-l în două părţi egale care n-aveau să se mai poată reîntregi niciodată, niciodată. Dumnezeule mare, ce porcărie. A fost soţia ta, femeia cu care te-ai simţit obligat să-ţi petreci sărbătorile de Crăciun, femeia pe care o aveai în casă noapte de noapte, în timp ce eu eram obligată să trăiesc cu ce mai rămînea de pe urma ei.

– E soţia mea, spuse încet Victor, ros de ruşine. Tu eşti femeia pe care am iubit-o.

– Şi crezi că asta simplifică situaţia cu ceva, Victor?

Cu cît mai simplu, se întrebă ea înverşunată, era să înghiţi o mînă de pastile? Să pui capăt tuturor durerilor,

să ştergi toate greşelile în loc de a le înfrunta.

– Ţi-a purtat numele, ţi-a purtat în trup copilul, în faţa tuturor. Iar eu nu am decît secretele şi nevoile tale.

Lui Victor îi era ruşine că nu-i putuse da niciodată mai mult. Îl sfîşia gîndul că niciodată nu putuse lua mai mult.

– Dacă aş putea să schimb ceva...

– Nu poţi, îl întrerupse Eve. Şi nici eu nu pot. Cartea asta e de o importanţă vitală pentru mine. E un lucru pe care nu pot şi nu vreau să-l refuz. Să mi-o ceri, înseamnă a-mi cere să-i întorc spatele propriei mele vieţi.

– Nu-ţi cer decît să excluzi rolul nostru al amîndurora în ea.

– Al nostru? repetă ea, cu un hohot de rîs. Al tău, al meu şi al lui Muiel. Plus ale tuturor celorlalţi pe care i-am inclus în confidenţele noastre de-a lungul anilor. Servitori şi prieteni de încredere, cuvioşii preoţi care predică şi spovedesc.

Făcu un efort să-şi înfrîngă furia.

– Ştii zicala aia care spune că trei oameni nu pot ţine un secret decît dacă doi dintre ei mor?

– Nu e nevoie să dai povestea publicităţii, se ridică el, luîndu-şi paharul. Nu e nevoie s-o tipăreşti şi s-o vinzi la librărie... sau la supermarket!

– Viaţa mea e publică, iar tu ai făcut parte din viaţa asta timp de aproape jumătate din ea. Nici pentru tine, nici pentru altcineva n-am s-o cenzurez.

– Ne vei distruge, Eve.

– Nu. Am crezut-o odată, demult.

Ultimul strop de furie i se risipi, cînd privi balonaşele ce dansau în pahar şi-şi aminti.

– Am ajuns să cred că atunci mă înşelasem. Hotărîrea pe care am luat-o a fost incorectă. Ne-ar fi putut elibera.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Eve zîmbi tainic.

– În momentul de faţă, e de ajuns că înţeleg eu.

– Eve, încercă Victor să-şi alunge şi el mînia, în timp

ce venea spre ea. Nu mai sîntem copii. Am lăsat în urmă cea mai mare parte din viaţa noastră. Cartea nu va avea importanţă nici pentru tine, nici pentru mine. Dar, pentru Muriel, ar putea fi diferenţa dintre cîţiva ani de linişte şi infern.

Şi cu infernul meu cum rămîne? Întrebarea îi alerga prin minte, dar refuză s-o formuleze.

– Nu e singura care a fost nevoită să trăiască în pagubă şi durere, Victor.

Cu chipul înroşit de emoţie, Victor se ridică din fotoliu.

– S-ar putea să moară.

– Toţi murim.

Muşchii fălcilor lui palpitară. Pe lîngă trup, pumnii mari i se strînseră.

– Christoase, uitasem cît de rece poţi fi.

– Atunci, n-ar strica să-ţi aminteşti.

Totuşi, îşi depuse o mînă peste a lui, caldă şi blîndă.

– Ar trebui să te duci la soţia ta, Victor. Cînd ai nevoie de mine, încă mă vei mai găsi.

Victor îşi răsuci mîna, i-o strînse un moment pe a ei, apoi se ridică. Eve rămase mult timp în camera cu miros de fum, whisky şi visuri spulberate. Dar, cînd luă hotărîrea, se mişcă repede.

– Nina! Nina, pune să-mi aducă cineva mîncarea în casa de oaspeţi.

Eve ajunsese deja la uşile tarsei, cînd Nina năvăli în cameră.

– În casa de oaspeţi?

– Da, şi imediat. Mor de foame.

Brandon se afla în toiul construirii unui spaţioport foarte complicat. Televizorul era deschis, dar îşi pierduse interesul pentru comedia de situaţii. Tocmai îi venise ideea să clădească o pasarelă imponderabilă între docuri şi laborator.

Stătea pe covorul indian din living room, îmbrăcat în pijamaua sa Batman mult-iubită şi decolorată. În jur erau

risipite o mulțime de figurine din plastic în acțiune. La auzul bătăii în uşă, ridică privirea, pentru a o vedea pe Eve prin uşile terasei. Mama lui îi dăduse instrucțiuni repetat să nu deschidă nimănui, dar ştia cu siguranță că dispoziția n-o includea şi pe gazdă.

Se ridică să tragă zăvorul.

– Bună seara. O căutați pe mama?

– Da, şi pe ea.

Eve uitase cît de fermecător putea fi un copil proaspăt îmbăiat. Pe sub mirosul de săpun se simțea acel iz sălbatic de pădure propriu oricărui băiat. Degetele o mîncară de o neașteptată dorință să-i ciufulească părul.

– Şi ce mai faci dumneata, domnişorule Summers?

Brandon chicoti, zîmbind. Adeseori i se adresa astfel, cînd se întîlneau întîmplător pe proprietate. În ultimele săptămîni, ajunsese s-o simpatizeze, într-un stil distant. Eve punea bucătăreasa să-i trimită prăjituri cu glazură şi pateuri, cărora Julia le fixase anumite limite. Şi adeseori îi făcea cu mîna sau îl striga, cînd se scălda în piscină supravegheat de mama lui ori de CeeCee.

– Fac bine. Poftiți în casă.

– Ei, îți mulțumesc, intră ea, cu poalele halatului învolburîndu-i-se.

– Mama vorbeşte la telefon, din birou. S-o chem?

– Putem aştepta pînă termină.

Nefiind prea sigur cum să procedeze, Brandon rămase în picioare, ridicînd din umeri.

– Să vă tratez cu ceva – de mîncare, de băut? Avem fursecuri cu ciocolată.

– Delicios, dar încă n-am luat cina. Tocmai soseşte.

Eve se aşează pe canapea, scoțîndu-şi o țigară. Îi trecu prin minte că era prima oară cînd avea ocazia să stea de vorbă între patru ochi cu băiatul, în casa care se putea considera ca fiind a lui.

– Cred că ar trebuit să-ți pun obişnuitele întrebări despre şcoală şi sport, dar mă tem că nu mă prea interesează nici una, nici alta.

Coborî privirea:

– Ce făceai acolo?

– Construiesc un spaţioport.

– Un spaţioport...

Intrigată, Eve puse ţigara deoparte, neaprinsă, aplecîndu-se înainte:

– Cum procedezi ca să construieşti un spaţioport?

– Nu e prea greu, dacă ai un plan, se aşează Brandon din nou pe covor, dispus să i se destăinuiască. Vedeţi, astea se prind între ele şi ai tot felul de piese ca să poţi face etaje, curbe şi turnuri. Voi pune podul ăsta între docuri şi laborator.

– Foarte interesant, sînt sigură. Arată-mi.

Peste cinci minute, cînd Nina sosi cu o tavă, Eve stătea aşezată pe jos lîngă Brandon, chinuindu-se să asambleze bucăţile de plastic.

– Trebuia s-o trimiţi cu o servitoare, îi indică Eve măsuţa de cafea. Pune-o acolo.

– Voiam să-ţi amintesc că ai program la şase jumate.

– Nici o grijă, draga mea, răspunse Eve, scoţînd un mic chiot de triumf, cînd piesele se îmbinară. Îmi voi face somnul de înfrumuseţare.

Nina ezită, nehotărîtă.

– Nu vei lăsa mîncarea să se răcească?

Cu cîteva zgomote amabile, Eve continuă să construiască. Brandon aşteptă ca uşile terasei să se închidă, apoi şopti:

– Parc-ar fi fost o mamă.

Eve ridică privirea, cu sprîncenele înălţate, după care izbucni în hohote.

– Dumnezeule, copile, ai perfectă dreptate. Într-o bună zi, va trebui să-mi povesteşti despre a ta.

– Nu prea zbiară, se ţuguie gura lui Brandon, în timp ce lucra la structura podului. Dar tot timpul îşi face griji. Ca de pildă, să nu alerg pe stradă şi să mă lovească vreo maşină, sau să mănînc prea multe dulciuri, ori să uit să-mi fac lecţiile. Şi nu mi se prea întîmplă.

– Să te lovească maşinile?

Băiatul chicoti scurt, amuzat.

– Să uit de lecții.

– Menirea unei mame e să se îngrijoreze, cred, dacă e iubitoare.

Apoi înălță capul, zîmbind:

– Bună, Julia.

Julia continuă doar să se holbeze, întrebîndu-se ce să înțeleagă din faptul că Eve Benedict stătea așezată pe covor, jucîndu-se cu fiul ei și discutînd despre maternitate.

– Miss Benedict a venit la tine, explică Brandon. Dar a spus că putea aștepta pînă terminai de vorbit la telefon.

Cu un gest absent, Julia închise televizorul.

– Iartă-mă că te-am făcut să aștepți.

– Nici o problemă.

De astă dacă, Eve cedă îndemnului și îl mîngîie pe Brandon pe cap.

– M-am distrat de minune.

Se ridică, simțind doar dureri slabe în articulații, după ce stătuse ghemuită pe jos.

– Sper că nu te deranjează dacă mănînc în timp ce stăm de vorbă, arătă ea spre tava acoperită. N-am avut timp pentru cină, de cînd m-am întors de la studio, și am să-ți spun o poveste.

– Nu, te rog, dă-i drumul. Brandon, mîine ai școală.

Era semnalul pentru culcare, iar băiatul oftă.

– Tocmai voiam să construiesc podul.

– Îl poți construi mîine.

După ce Brandon, fără tragere de inimă, se ridică în picioare, Julia îi cuprinse fața în palme:

– E un spațioport clasa-ntîi, amice. Lasă totul aici, îl sărută ea pe frunte, apoi pe nas. Și nu uita...

– Să mă spăl pe dinți, încheie el, dîndu-și ochii peste cap. Haide, mami.

– Haide, Brandon, îl strînse ea scurt, rîzînd. Stingerea la zece.

– Da, să trăiți. Noapte bună, Miss Benedict.

– Noapte bună, Maggie, îl privi ea urcînd scara, îna-

inte de a se întoarce spre Julia. Întotdeauna e aşa de ascultător?

– Brandon? Aş zice că da, zîmbi Julia, în timp ce-şi masa ceafa, alungîndu-şi tensiunea unei zile întregi de muncă. Dar, în fond, ştie că există doar cîteva reguli pe care n-are şanse să le poată încălca.

– Norocoasa de tine, ridică Eve capacul tăvii, examinîndu-şi biftecul Diane. Ţin minte cînd mulţi dintre prietenii şi asociaţii mei aveau copii mici. Ca musafir, asistam adesea la smiorcăieli, mofturi, crize şi lacrimi. Mi-au tăiat cheful să am copii.

– De-asta n-ai făcut niciodată?

Eve scoase şervetul din inelul de porţelan, întinzîndu-şi peste genunchi pătratul de pînză trandafirie.

– S-ar putea spune că de-asta am petrecut atîta timp întrebîndu-mă de ce îi fac alţii. Dar n-am venit aici ca să vorbim despre misterele vieţii de părinte.

Alese o tulpină delicată de păstîmac.

– Sper că îţi convine să discutăm acum. Şi aici.

– Da, desigur. Dacă mă aştepţi puţin ca să-l culc pe Brandon şi să-mi aduc reportofonul.

– Te rog.

Eve îşi turnă ceai de plante din ceainicul de pe tavă şi aşteptă.

Deşi aprecia gusturile şi texturile, mîncă mecanic. Avea nevoie de combustibil pentru a arăta cît mai bine a doua zi dimineaţă, pe platou. Niciodată nu accepta de la sine însăşi mai puţin decît maximum. Cînd Julia se aşeză pe fotoliul din faţa ei, ajunsese la jumătatea cinei.

– Ar trebui să-ţi spun că astă seară mi-a făcut o vizită Victor, motiv pentru care m-am hotărît să vorbesc acum, cînd totul mi-e atît de viu în minte. Soţia lui a încercat să se sinucidă, azi dimineaţă.

– O, Doamne.

Eve ridică din umeri, tăind carnea.

– Nu e prima oară. Şi nici ultima, dacă medicina o va scăpa pe Muriel cu bine. Dumnezeu pare să-i apere pe proşti şi nevrotici.

Îşi strecură felia de carne printre buze.

– Mă găseşti nesimţitoare.

– Neemoţionată, preciză Julia, după un moment. E o deosebire.

– Ba bine că nu. De simţit, simt, Julia. Simt cu adevărat.

Reveni la ceai, întrebîndu-se cît de mult îi mai trebuia pentru a-şi alunga durerea din gît.

– Ce alt motiv aş mai putea să am pentru a-i dărui atîţia ani din viaţa mea unui om pe care niciodată nu l-am putut avea cu adevărat?

– Victor Flannigan.

– Victor Flannigan, acoperi Eve tava, cu un oftat, şi se rezemă de spătar, luînd un pahar de apă rece. L-am iubit, şi i-am fost amantă, treizeci de ani. E singurul bărbat pentru care am făcut sacrificii. Singurul de pe urma căruia am avut nopţi de disperare, nopţi pe care o femeie le petrece cu lacrimi, cu deznădejde, cu speranţe.

– Şi totuşi, în ultimii treizeci de ani te-ai recăsătorit de două ori.

– Da. Şi am avut amanţi, cu care m-am simţit bine. Dragostea pentru Victor n-a însemnat să nu mai trăiesc. Ăsta a fost, şi este, sistemul lui Muriel, nu al meu.

– Nu ţi-am cerut să te justifici, Eve.

– Nu? îşi împinse ea degetele prin păr, după care bătu cu ele în braţul canapelei; Julia nu i-o fi cerut-o, îşi dădu Eve seama, dar ochii ei, da. N-aş încerca să-l reţin făcînd din mine o martiră. Şi, recunosc, am încercat să-l uit, umplîndu-mi viaţa cu alţi bărbaţi.

– Iar el te iubeşte.

– A, da. Sentimentele noastre reciproce se potrivesc foarte mult. Face şi asta parte din tragedie, şi din gloria ei.

– Dacă e adevărat, Eve, de ce e însurat cu altă femeie?

– Excelentă întrebare.

După ce-şi aprinse o ţigară, se rezemă la loc pe pernele canapelei.

– Mi-am pus-o de nenumărate ori, de-a lungul anilor. Chiar şi cînd am ştiut răspunsul, continuam să mă întreb. Cînd ne-am cunoscut, căsnicia lui cu Muriel se clătina deja. N-o spun ca să scuz adulterul. O spun fiindcă e adevărat.

Suflă fumul, într-un nor grăbit.

– Puţin mi-ar fi păsat, dacă din cauza mea înceta Victor să-şi mai iubească soţia. Dar asta se întîmplase încă dinainte de a fi venit eu. A rămas cu ea fiindcă se simţea vinovat, fiindcă religia ei o împiedica să divorţeze. Şi fiindcă au pierdut un copil, o fetiţă, la naştere. Muriel nu s-a adaptat niciodată acestei pierderi – şi nici nu s-a lăsat să se adapteze. Dintotdeauna a fost delicată fizic. Epilepsie. Nu, precizează Eve, zîmbind, nimeni n-a şuşotit nici n-a insinuat vreodată că soţia lui Victor e epileptică. Desigur, în zilele noastre, de boala asta nu se mai ataşează nici un stigmat.

– Dar cu o generaţie în urmă, da.

– Iar Muriel Flannigan e exact genul de femeie care strînge la piept asemenea lucruri şi se desfată cu ele.

Julia se încruntă.

– Vrei să spui că se foloseşte de boala ei ca să fie compătimită.

– Draga mea, o foloseşte la fel de inteligent, calculat şi cu sînge rece pe cît îşi dirijează un general trupele. E pavăza ei împotriva realităţii şi a petrecut o viaţă întreagă trăgîndu-l pe Victor după acelaşi scut, alături de ea.

– E greu să tragi un bărbat undeva unde el nu vrea să ajungă.

Buzele Evei se strînseră un moment, apoi zîmbi acru:

– Touch, draga mea.

– Iartă-mă. Emit judecăţi. Doar că...

„Pentru că ţin la tine." Expiră nervoasă. Dacă putea cineva deluşi singur toată încurcătura, Eve era aceea.

– N-ar trebui s-o fac, încheie ea. Cunoşti mai bine personajele decît mine.

– Bine zic, murmură Eve. Toţi trei am fost într-adevăr

personajele unui scenariu fără sfîrşit. Cealaltă femeie, soţia chinuită şi bărbatul sfîşiat între inimă şi conştiinţă.

Scoase cu gesturi nervoase o ţigară, apoi privi în gol, fără s-o atingă.

– Eu ofer sex, iar ea responsabilitate, şi joacă foarte abil. Cît de des uită să-şi ia medicamentele care i-ar controla boala, exact la momentul potrivit – de obicei, cînd urmează vreo criză, sau trebuie să se ia o hotărîre.

Julia ridică o mînă.

– Iartă-mă, Eve, dar Victor de ce tolerează totul? De ce permite un om ca el să fie folosit ani şi ani de-a rîndul?

– Care este motivaţia cea mai puternică, Julia? Spune-mi-o, folosindu-ţi creierul tău practic. Dragostea, sau vinovăţia?

Julia avu nevoie doar de un moment pentru a găsi răspunsul.

– Amîndouă combinate ar fi mai puternice decît oricare altă emoţie.

– Iar o femeie atît e disperată ar şti cum să se folosească de o asemenea combinaţie, pufni iritată Eve, pentru a-şi alunga îndîrjirea din voce. Victor a avut grijă ca boala lui Muriel să rămînă secretă. Ea tot insistă – cu fanatism. De la pierderea de sarcină, a rămas cu sănătatea mintală instabilă – în cel mai bun caz. Ştiam amîndoi, şi am acceptat amîndoi, că atîta vreme cît Muriel trăieşte, el nu va putea fi niciodată al meu.

Nu era momentul pentru critici sau sentinţe, îşi dădu seama Julia. La fel ca ora pe care o petrecuseră lîngă piscină, era un timp al înţelegerii.

– Îmi pare atît de rău. Înţeleg că eu m-am crezut doar îndrăgostită de un bărbat care nu-mi putea aparţine cu adevărat. Dar totuşi a fost o durere cumplită. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să iubesc un om atîta timp, şi fără nici o speranţă.

– Niciodată fără speranţă, o contrazise Eve; fu nevoită să scapere de trei ori chibritul înainte de a se aprinde. Întotdeauna cu speranţă.

Suflă încet un fuior de fum.

– Eram mai în vîrstă decît tine cînd l-am cunoscut, dar tot tînără. Destul de tînără ca să cred că se pot întîmpla miracole. Că dragostea învinge totul. Acum nu mai sînt tînără şi, cu toate că mi-a mai venit mintea la cap, nu mi-aş schimba viaţa. Pot să privesc în urmă, la acele prime luni ameţitoare cu Victor, şi să fiu recunoscătoare. Foarte recunoscătoare.

– Povesteşte-mi, îi ceru Julia.

14

– Cred că încă mă mai ustura deziluzia cauzată de Tony – sau de mine însămi, începu Eve. Trecuseră doi ani de la divorţ, dar rana încă nu se închisese. Mă mutasem din casa un care locuiserăm eu şi Tony – casa pe care îl silisem să mi-o cedeze mie. Dar o păstrasem. Îmi place să am proprietăţi, spuse ea cu o dezinvoltură care acoperea peste douăzeci de milioane, în moşii de prima calitate. De ce nu bei un ceai? îi propuse. E cald încă, iar Nina a adus două ceşti.

– Mulţumesc.

– Tocmai cumpărasem proprietatea asta, continuă ea, în timp ce Julia se servea. Pusesem să se facă unele reamenajări şi decoraţiuni, aşa că putem spune că viaţa mea trecea printr-o perioadă de tranziţie.

– Nu şi cea profesională.

– Nu, zîmbi Eve prin pîcla de fum. Dar situaţia se schimbase. Era la începutul anilor şaizeci, iar chipurile se înnoiseră, întineriseră. Garbo se retrăsese în izolarea ei, James Dean murise. Monroe avea să dispară peste cîteva luni. Dar, mai presus decît aceste două tinereţi irosite, decît acel talent sfidător şi reprimat, era schimbarea gărzii. Fairbanks, Flynn, Power, Gable, Crawford,

Hayworth, Garson, Turner[1] Toate acele chipuri minunate şi talente magnifice erau înlocuite sau, cu siguranţă, sfidate de alte chipuri, alte talente. Paul Newman, cu clasa lui, tînărul şi intempestivul Peter O'Toole, Claire Bloom cea eterică, puştoaica de Audrey Hepburn.

Oftă din nou, ştiind că de-atunci garda se mai schimbase odată.

– Hollywoodul e o femeie, Julia, care aleargă mereu după tineri.

– Şi totuşi, onorează puterea de a rezista.

– A, da. Da, cum să nu. Cînd l-am cunoscut pe Victor, în decorul primului nostru film împreună, încă nu aveam patruzeci de ani. Nici cal, nici măgar – nu tocmai tînără, dar nici candidată la eticheta rezistenţei. Ce naiba, încă nici nu-mi făcusem ochii.

Julia fu nevoită să zîmbească. Unde, dacă nu la Hollywood, îşi măsurau oamenii viaţa în operaţii cosmetice?

– Era filmul „Arşiţă moartă" Ţi-a adus al doilea Premiu al Academiei[2].

– Şi pe Victor.

Alene, Eve îşi strînse picioarele pe canapea.

– Cum spuneam, înainte de a o lua pe arătură, încă mai sufeream după ultima căsnicie. Îmi pierdusem încrederea în bărbaţi, deşi ştiam cu siguranţă că aveau foloasele lor şi nu mă sfiam niciodată să-i întrebuinţez. Eram mulţumită să fac filmul ăla – mai ales întrucît Charlotte Miller dorise cu disperare rolul şi i-l suflasem. Şi pentru că urma să lucrez cu Victor, care avea o reputaţie exraordinară ca actor – pe scenă şi pe ecran.

– Trebuie să-l mai fi întîlnit şi înainte.

---

1. – În ordine: Douglas Fairbanks sr. şi jr., Tyrone Power, Clark Gable, Joan Crawford, Rita Hayworth, Greer Garson, Llana Turner – o întreagă pleiadă de staruri din Hollywoodul anilor '30-50 (n.tr.)
2. (În orig.) Academy Award, denumirea oficială a Oscar-ului (n.tr.)

– Nu, de fapt nu-l cunoscusem. Cred că participaserăm la unele solemnități în comun, dar drumurile nu ni se încrucișaseră. Adesea era plecat în Est, jucînd teatru, iar cînd venea aici în California nu prea ieșea în societate, dacă nu punem la socoteală obișnuitele beții cu un grup de amici de-ai lui. Ne-am cunoscut pe platou. S-a întîmplat extrem de repede. Ca o cometă.

Pierdută în gînduri, Eve își plimbă un deget în sus și-n jos pe reverul halatului. Ochii i se îngustaseră, concentrați, ca înfruntînd o durere sîcîitoare.

– Oamenii vorbesc despre dragostea la prima vedere cu nepăsare, cu umor, cu nostalgie. Nu cred că se întîmplă prea des, dar atunci cînd apare, e irezistibilă și periculoasă. Am zis toate politeturile pe care le schimbă doi străini, colegi de meserie, la începutul unui proiect important. Dar, pe dedesubt, mocnea focul. Un clișeu, dar cît de adevărat.

Își frecă absentă tîmpla.

– Te doare capul? o întrebă Julia. Să-ți aduc ceva?

– Nu. N-am nimic.

Eve trase adînc din țigară, impunîndu-și gîndurilor să treacă dincolo de durere, înapoi în amintire.

– Inițial, totul a mers bine. Intriga filmului era simplă – eu eram o boarfă necruțătoare care se încurcase din greșeală cu mafia. Victor era polițistul însărcinat să mă apere. Calitatea filmului se datora sumei părților componente. Dialog scrîșnit, decoruri și lumini sumbre, regie solidă, o comoară de actori secundari și, da, biochimia dintre vedete.

– Nici nu-ți pot spune de cîte ori am văzut filmul ăsta, zîmbi Julia, sperînd să risipească o parte din durerea pe care o vedea în ochii Evei. de fiecare dată cînd îl revăd, găsesc ceva nou, ceva diferit.

– O mică perlă sclipitoare în coroana mea, gesticulă Eve cu țigara. Mai ții minte secvența cînd Richard și Susan se ascund într-o cameră sordidă de hotel – el așteptînd ordine, ea căutînd o scăpare? Se ceartă, se insultă, își înfruntă atracția pe care au simțit-o de la bun

început. El e polițistul irlandez cinstit care crede numai în dreptate şi nedreptate; ea, fata din cealaltă parte a baricadei, care a trăit numai în nuanțele dintre negru şi alb.

– Mi-o amintesc foarte bine. Am prins filmul la televizor, într-o seară cînd lucram ca guvernantă. Să tot fi avut vreo cincisprezece, şaisprezece ani, şi făcusem o pasiune monstruoasă pentru Robert Redford. După film, l-am aruncat ca pe un pantof vechi şi m-am îndrăgostit la disperare de Victor Flannigan.

– Cît de flatat ar fi.

Pentru a-şi alunga parțial emoția din voce, Eve sorbi din paharul cu apă.

– Şi ce dezamăgire pentru domnul Redford.

– Cred că a suportat, gesticulă Julia cu ceaşca. Te rog, continuă. Nu trebuia să te întrerup.

– Îmi place mai mult cînd mă întrerupi, murmură Eve, ridicîndu-se apoi să se plimbe prin cameră în timp ce vorbea. Ceea ce majoritatea oamenilor nu-şi mai amintesc despre acea secvență din filmul ăla vechi, nici chiar cei care au lucrat pe-atunci, este că n-a fost jucată conform scenariului. Victor a schimbat mişcările, şi viețile noastre.

– Linişte pe platou.

Eve îşi ocupă locul, activîndu-se în sinea ei.

– Motor.

Nu luă în seamă macaralele, reflectoarele, tehnicienii. Îşi aruncă bărbia înainte, se lăsă cu greutatea pe un picior, scoase în afară buza de jos. Deveni Susan.

– Cadrul douăşpatru, tras trei, anunță secretarul, pocnind din clachetă.

– Şi... acțiune.

– Nu ştii nimic despre mine.

– Ştiu totul despre tine, iubito.

Victor o domina, cu furie şi frustrare în ochii care pînă în urmă cu cîteva clipe fuseseră blajini.

– Cînd aveai doişpe ani, ți-ai închipuit că înfățişarea ta te va duce oriunde vrei. Şi ai pornit, luînd-o pe drumul

cel mai uşor şi lăsînd o dîră de bărbaţi în urma ta.

Prim-planurile aveau să se filmeze mai tîrziu. Eve ştia că planul mediu n-avea să-i prindă gheaţa din ochi, nici grimasa subtilă a buzelor. Dar le folosea la fel cum un bun tîmplar îşi foloseşte ciocanul. Ca să bată cuiul la locul lui.

– Dacă era adevărat, mai mult ca sigur că n-aş fi ajuns în beleaua asta, cu un ratat ca tine.

– Singură te-ai băgat, îşi îndesă el mîinile în buzunare, legănîndu-se pe călcîie. Cu ochii cît cepele. Femeile ca tine cască mereu ochii. Şi-ai s-o scoţi la capăt. E stilul tău.

Întorcîndu-se, Eve turnă whiskey din sticlă de pe scrinul zgîriat.

– Nu e stilul meu să-mi dau prietenii pe mîna sticleţilor.

– Prieteni, rîse Victor, scoţînd o ţigară. Pentru tine înseamnă prietenie ca unul să umble să-ţi ia beregata? Cum pofteşti, scumpo.

Cu ţigara în colţul gurii, miji ochii prin fumul ce se încîrliga între ei.

– Ai ales corect – pentru tine. Şi vei fi plătită pentru asta. Procuratura o să-ţi acorde cîteva puncte pentru informaţii. O femeie ca tine...

Îşi scoate ţigara din gură, suflînd un nor de fum.

– ...e obişnuită să i se plătească favorurile.

Eve îl plămui, uitînd în ultima clipă să-şi stăpînească forţa loviturii. Capul lui Victor zbură înapoi, ochii i se strînseră. Încet, privind-o, trase iarăşi din ţigară. Eve îşi luă încă odată avînt, strîmbîndu-se uşor cînd degetele lui i se încleştară pe încheietura mîinii. Se încordase pentru brînciul pe care-l repetaseră, gata să-l împingă din răsputeri peste scaunul aflat în spatele lui.

În schimb, Victor aruncă ţigara pe podea. Expresia ei de surpriză, complicitate şi panică fu imortalizată pe film pentru totdeauna, cînd Victor o trase în braţe. Cu gura strivită de a lui, Eve începu să se zbată. Nu atît împotriva braţelor care o imobilizau, cît într-a exploziilor ce izbuc-

neau furioase printr-însa, neavînd nici o legătură cu Susan, ci numai cu Eve. S-ar fi împleticit, dacă Victor nu o ţinea bine pe picioare. O înfricoşa să şi le simtă slăbind atît de mult, să-şi audă sîngele vîjîind în urechi. Pielea îi pălise, fără a avea nici o nevoie de trucurile iluminării sau ale machiajului. Buzele îi tremurau, întredeschise. În ochi îi luciră lacrimi, apoi furie. Îşi aminti replica numai fiindcă se potrivea atît de perfect cu sentimentele ei.

– Ticălosule. Crezi că numai de-asta e nevoie pentru ca o femeie să-ţi cadă la picioare?

Victor rînji, dar fără să risipească patima şi violenţa ce plutea în aer.

– Mda.

Acum, o îmbrînci.

– Stai jos şi taci din gură.

– Stop – se copiază. Iisuse, Vic.

Regizorul se ridicase în picioare, intrînd în decor.

– Asta de unde naiba ţi-a venit?

Aplecîndu-se, Victor ridică ţigara şi trase un fum.

– Mi s-a părut cel mai normal lucru.

– Ei bine, a mers. Christoase atotputernice, a mers. Data viitoare cînd vă mai vin idei, anunţaţi-mă şi pe mine. Okay?

Se întoarse spre camere:

– Haideţi să tragem prim-planurile.

Eve mai suportă trei ore de filmare. Era datoria ei. Nici cu-o cîtime nu lăsă să se vadă cît era de zguduită. Mîndria nu i-o îngăduia.

În cabină, se schimbă din hainle lui Susan cu ale ei. Înlocui problemele lui Susan cu ale sale proprii. O durea gîtul, aşa că acceptă paharul înalt cu ceai de la gheaţă pe care i-l dădu asistenta de platou.

– Susan fumează prea mult, spuse ea, cu un uşor rîs. Du-te acasă. Eu mai stau puţin, să mă liniştesc.

– Aţi fost extraordinară azi, domnişoară Benedict. Dumneavoastră şi domnul Flannigan faceţi o pereche nemaipomenită.

– Mda.

Dumnezeu s-o binecuvînteze.

– Îţi mulţumesc, iubito. Noapte bună.

– Noapte bună, domnişoară Benedict. A, bună seara, domnule Flannigan. Tocmai spuneam ce bine a mers azi.

– Mă bucur să aud. Joanie, nu?

– O, da, domnule.

– Noapte bună, Joanie. Pe mîine.

Intră în cabină, iar Eve rămase pe scaun, încordată, privindu-l în oglinda de machiaj. Se relaxă infim, cînd Victor lăsă uşa deschisă. Îşi dădu seama că n-avea să se repete iniţierea ei cu Tony.

– M-am gîndit că ar trebui să-mi cer scuze.

În glas, însă, nu i se simţea nici urmă de regret. Eve rămase cu ochii spre imaginea reflectată, întrebîndu-se cînd avea să treacă peste acea slăbiciune a ei pentru actorii ţanţoşi. Chipurile cu nepăsare, ridică o perie şi începu să şi-o tragă prin părul lung pînă la umeri.

– Pentru improvizaţie?

– Pentru că te-am sărutat fără să aibă nici o legătură cu actoria. E un lucru pe care mi-l doream din prima zi cînd ne-am cunoscut.

– Acum l-ai primit.

– Da, şi e şi mai rău.

Îşi împinse o mînă prin păr, un păr încă brunet, doar cu cîteva fire argintii la tîmple.

– Am cam depăşit vîrsta jocurilor, Eve.

După ce puse peria deoparte, întinse din nou mîna după paharul cu ceai.

– Nici un bărbat n-o depăşeşte vreodată.

– Sînt îndrăgostit de tine.

Cuburile de gheaţă clănţăniră, cînd mîna Evei începu să tremure. Cu multă grijă, puse paharul jos.

– Nu fii ridicol.

– N-am încotro, fiindcă e adevărat. Din primul minut pe care l-am petrecut împreună.

– Există o diferenţă între dragoste şi poftă, Victor, se ridică Eve în picioare, luîndu-şi sacul de prelată în care

obişnuia să-şi aducă lucrurile la filmare. Pe moment, nu mă prea interesează poftele.

– Dar o cafea te-a interesa?

– Poftim?

– O cafea, Eve. într-un local public.

Cînd ea ezită, Victor zîmbi – un surîs care părea aproape rînjet.

– Nu te temi de mine, nu-i aşa, iubito?

Fu nevoită să rîdă. Era Richard provocînd-o pe Susan.

– Dacă m-aş teme de ceva, replică ea, în pielea personajului, n-ar fi un bărbat. Faci tu cinste.

Stătură aproape trei ore, în cele din urmă comandînd şi minciunele la cafea. Victor alesese o braserie semiobscură, cu mese laminate şi separeuri din plastic, care transformau un posterior mediu în piatră, în zece minute şi jumnătate. Pardoseala era de un cenuşiu murdar care n-avea să se mai albească niciodată, iar chelneriţele vorbeau cu chirăieli.

Evident, îşi spuse Eve, nu avea să se lase cu seducţie. Îi vorbi despre Muriel, despre căsnicia lui şi eşecul acesteia, despre obligaţii. Nu începu, aşa cum se aşteptase ea, cu texte în sensul că neastă-sa nu-l înţelegea, sau că avea o căsnicie deschisă. În schimb, recunoscu că Murie, îl felul ei, îl iubea. Şi că, mai mult decît iubirea, avea o nevoie disperată de a se preface că mariajul lor era intact.

– Nu e sănătoasă.

Începuse să se joace cu plăcinta de afine pe care o comandase la sfîrşitul mesei. Avea gustul unei mîncări coapte de mama lui – cu un milion de ani în urmî, în bucătăria sufocantă a apartamentului de la etajul cinci, pe East 132nd Street. Mama lui, îşi aminti fugar Victor, fusese o bucătăreasă incredibil de nepricepută.

– Nici fizic, şi nici psihic. Nu sînt sigur că-şi va mai reveni vreodată şi pînă atunci n-o pot părăsi. Nu mai are pe nimeni.

Ca femeie care nu demult scăpase dintr-o căsnicie

distrugătoare, Eve încercă să simpatizeze cu soția lui Victor.

– Trebuie să-i fie greu, cu munca ta, deplasările şi toate orele de lucru...

– Nu, de fapt, îi convine mai mult aşa. Îi place casa, iar servitorii sînt bine instruiți ca s-o îngrijească. Dacă are nevoie de asistență. De fapt, s-ar putea descurca şi singură, dar adeseori uită să-şi ia medicamentele şi atunci...

Ridică din umeri.

– Pictează. E foarte bine şi aşa, cînd are stare. Aşa am cunoscut-o. Eram tînărul actor tipic, nemîncat, şi lucram ca model la o şcoală de arte plastice, ca să-mi cîştig existența.

Luînd cu furculița o bucată din plăcinta lui, Eve zîmbi:

– Nud?

– Mhm.

Surîsul ei îi smulse şi lui unul.

– Pe-atunci, eram puțin mai slab. După o şedință, Muriel mi-a arătat o schiță pe care o făcuse după mine. Una a dus la alta. Era ceea ce am numi boemă. Foarte liber-cugetătoare şi cu vederi înaintate.

Zîmbetul i se şterse.

– S-a schimbat. Boala... copilul. Viața a schimbat-o. I s-a pus diagnosticul după nici un an de cînd ne-am căsătorit şi a renunțat complet la visul de a-şi face o carieră artistică. L-a înlocuit cu cariera religioasă împotriva căreia ne revoltaserăm amîndoi. Am fost sigur c-o puteam face să se răzgîndească. Eram amîndoi tineri şi aveam convinerea că nu ni se putea întîmpla nimic rău. Dar s-a întîmplat. Eu am început să primesc roluri, să cîştig bani. Muriel a început să devină ceea ce e azi: o femeie speriată, uneori furioasă, permanent nefericită.

– Încă o mai iubeşpti.

– Iubesc acele rare, foarte rare apariții ale fetei boeme care m-a încîntat atît de mult. Dacă ar fi să-şi revină, nu cred că mariajul nostru ar mai rezista. Dar ne-am despărți prieteni.

Deodată, Eve se simți obosită, copleșită de mirosul de ceapă prăjită, de gustul cafelei prea tari și prea fierbinți, de culorile țipătoare din jur, care-i dădeau dureri de cap.

– Nu știu ce te-aștepți să spun, Victor.

– Poate nimic. Poate am nevoie doar să înțelegi.

Întinzînd mîna peste masă, i-o prinse pe a ei. Cînd coborî ochii, Eve văzu că i-o cuprinsese, i-o acoperise, i-o capturase complet.

– Aveam douăzeci și doi de ani cînd am cunoscut-o. Acum, am patruzeci și doi. Am fi putut reuși în toate, dacă soarta nu era împotriva noastră. Nu voi ști niciodată. Dar, cînd m-am uitat la tine, am știut. Am știut că ești femeia cu care mi-era sortit să-mi petrec viața.

Eve simți adevărul acestor cuvinte, înfricoșătorul adevăr, trecînd din inima lui într-a ei. La fel de simplu și de rapid ca o floare tăiată de pe tulpină, colțul luminos unde stăteau așezați se desprinse de restul lumii.

Cu vocea nesigură, retrăgîndu-și mîna, spuse:

– Tocmai ai consumat enorm de mult timp explicîndu-mi de ce nu e posibil.

– Nu e posibil, dar asta nu mă împiedică să știu că așa ar trebui să fie. Sînt prea irlandez ca să nu cred în destin, Eve. Ești a mea. Chiar dacă te ridici și pleci, nu vei schimba cu nimic situația.

– Și dacă rămîn?

– Atunci, îți voi dărui tot ce pot, atît de mult timp cît pot. Nu e vorba numai de sex, Eve, deși Dumnezeu mi-e martor cît te doresc. E o nevoie de a fi alături cînd deschizi ochii dimineața. Să stăm împreună pe verandă la soare, ascultînd vîntul. Să citim lîngă foc. Să bem bere urmărind un meci de baseball.

Inspiră încet, cu prudență.

– Au trecut aproape cinci ani de cînd n-am mai avut relații conjugale cu Muriel. Nu i-am fost infidel – nici în acești nici ani, nici în tot timpul de cînd sîntem căsătoriți. Nu mă aștept să mă crezi.

– Poate că tocmai de-asta te cred, se ridică Eve în

picioare, cu mişcări nesigure, dar întinse o mînă pentru a-l împiedica să se ridice şi el. Am nevoie de timp, Victor, şi tu la fel. Să terminăm mai întîi filmul, şi apoi să vedem ce mai simţim.

– Şi dacă simţim la fel?

– Dacă simţim la fel... vom vedea ce ne rezervă destinul.

– Iar cînd filmările s-au terminat, simţeam la fel.

Eve continua să ţină paharul în mînă. Pe obraji i se prelingeau lacrimi, neluate în seamă.

– Destinul ne rezervase un drum lung şi greu.

– L-ai schimba? întrebă încet Julia.

– Pe alocuri, Doamne, sigur că da. Dar în întregime – n-ar prea conta. Tot aici aş fi, exact aşa cum sînt azi. Iar Victor ar rămîne tot singurul meu bărbat.

Rîse, ştergîndu-şi o lacrimă cu degetul mijlociu.

– Singurul om care m-ar putea aduce aici.

– Merită dragostea aşa ceva?

– Merită totul, îşi alungă Eve melancolia. Devin melodramatică. Christoase, bine mi-ar mai prinde un pahar, dar am cam băut adineaori, iar camera prinde fiecare nenorocită de înghiţitură.

Se aşeză din nou. Rezemîndu-se pe spate, închise ochii şi rămase atît de mult timp tăcută, încît Julia se întrebă dacă nu cumva adormise.

– Ţi-ai făcut un cămin fericit aici, Julia.

– E al tău.

– Mmm. A mea e numai casa. Tu ai pus flori în stropitoare, ţi-ai aruncat pantofii pe podea, ai aprins lumînări pe consolă, ai pus pe masa de lîngă fereastră fotografiile unui băieţel.

Ochii i se deschiseră încet.

– Cred că e nevoie de o femeie inteligentă ca să facă o casă fericită.

– Nu de o femeie fericită?

– Dar tu nu eşti. A, mulţumită, cu siguranţă. Satisfăcută de munca ta, împlinită ca mamă, încîntată de cali-

tăţile tale şi dispusă să ţi le perfecţionezi. Dar fericită? Nu prea.

Julia se aplecă să apese butonul de oprire al reportofonului. Ceva îi spunea că era o conversţia pe care n-avea să-i placă s-o asculte mai tîrziu.

– De ce n-aş fi fericită?

– Fiindcă porţi în tine o rană, niciodată perfect tămăduită, de la bărbatul cu care l-ai conceput pe Brandon.

Tonul ponderat şi cooperant al vocii Juliei deveni rece ca gheaţa.

– Am mai discutat despre tatăl lui Brandon. Sper să nu regret c- am făcut-o.

– Nu despre tatăl lui Brandon vorbesc, ci despre tine. Ai fost folosită şi înlăturată, la o vîrstă foarte fragedă. Asta te-a împiedicat să urmăreşti şi un alt fel de împlinire.

– Poate că ţi-e greu să înţelegi, dar nu toate femeile îşi măsoară împlinirile după numărul de bărbaţi din viaţa lor.

Eve se mulţumi să ridice o sprînceană.

– Ei, se pare că te-am atins. Ai perfectă dreptate. Dar femeia care şi le măsoară aşa e la fel de necugetată ca aceea care refuză să admită că un anumit bărbat i-ar putea umple viaţa.

Se întinse prelung, mlădioasă.

– Julia dragă, reportofonul e oprit. Sîntem numai noi două. Îmi poţi spune, ca între femei, că nu eşti atrasă, intrigată, zgîndărită de Paul?

După ce înclină capul, Julia îşi împreună mîinile în poală.

– Dacă aş fi atrasă de Paul, ar fi cumva treaba ta?

– Pe naiba. Pe cine-l interesează numai treburile lui? Tu, mai ales, ar trebui să înţelegi nevoia disperată a tuturor oamenilor de a le cunoaşte şi pe ale altora.

Julia rîse. Îi era greu să rămînă supărată în faţa unei sincerităţi atît de binevoitoare.

– Eu nu sînt o vedetă, aşa că din fericire secretele mele îmi aparţin.

Întrucît se simțea bine, își rezemă picioarele pe masa joasă.

– Adevărul e că nu sînt deosebit de interesante. Ce-ar fi să-mi spui totuși de ce încerci să mă combini cu Paul?

– Fiindcă, atunci cînd vă văd împreună, mi se pare ceva foarte firesc. Și, cunoscîndu-l mult mai bine decît te cunosc pe tine deocamdată, îi pot judeca reacția. Îl fascinezi.

– Atunci, se lasă cam ușor fascinat.

– Ba din contră. Din cîte-l știu eu – și o spun cu toată modestia cuvenită – sînt singura femeie care l-a fascinat pînă la tine.

– Pe dracu', modestie, își frecă de masă Julia, alene, un loc de pe talpă care o mînca. N-ai nici o celulă modestă în tot trupul.

– Bingo.

Cedînd unei neașteptate pofte de fursecuri, Julia se ridică și intră în bucătărie să aducă platoul plin cu pătrățelele de ciocolată. Îl puse pe măsuță. Ambele femei le studiară prudente, apoi se repeziră.

– Știi, spuse Julia cu gura plină, mai deunăzi a zis că-i amintesc de tine.

– Serios? își linse Eve ciocolata de pe degete, cu savoare. Imaginație de scriitor? Sau instinct?

La vederea expresiei nedumerite a Juliei, clătină din cap.

– Christoase, trebuie să ies de-aici înainte de a mai mînca unul singur.

– Dacă mănînci tu, mănînc și eu.

Cu destul regret, Eve rezistă.

– Tu nu trebuie să te îndeși în costum, mîine dimineață. Dar lasă-mă să-ți dau o mică temă de gîndire. M-ai întrebat dacă aș schimba ceva în relația mea cu Victor. Prima și cea mai importantă schimbare ar fi s-o simplific la maximum.

Se aplecă înainte, cu o expresie intensă:

– N-aș mai aștepta pînă la terminarea filmărilor. N-aș

mai pierde nici o zi, nici o oră, nici o clipă. Ia ceea ce vrei, Julia, şi dă-o dracului de prevedere. Trăieşte, bucură-te. Ospătează-te pe săturate. Sau, cel mai mare regret pe care-l vei avea la sfîrşitul vieţii va fi timpul pierdut.

Lyle Johnson trase o duşcă din sticla de Bud şi schimbă maşinal canalele cu telecomanda. Era o seară prost aleasă pentru televizor. Stătea întins pe patul nedesfăcut, îmbrăcat doar cu o pereche de bikini bleu. Aşa, dacă se hotăra să-şi mai aducă o bere din frigider, îşi putea admira trupul în oglindă. Era al dracului de mîndru de constituţia lui şi îşi îndrăgea cu deosebire penisul – despre care destule femele îi spuseseră că oferea un spectacol nemaipomenit.

Una peste alta, Lyle era mulţumit de viaţa lui. Ajunsese să conducă împuţita de limuzină a unei stele de cinema. N-o fi fost ea Michelle Pfeiffer sau Kim Basinger, dar pentru o şteoarfă bătrînă Eve Benedict se ţinea de minune.

De fapt, Lyle ar fi fost dispus să-i facă cunonştinţă cu uimitorul său penis renumit în lumea întreagă. Dar cucoana se ţinea strict de afaceri.

Totuşi, se aranjase destul de bine. Apartamentul său de deasupra garajului era mai spaţios şi mai elegant decît magherniţa din Bakersfield unde îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa mohorîtă. Avea cuptor cu microunde, televiziune prin cablu şi pe cineva care să-i schimbe aşternutul şi să facă o dată pe săptămînă curăţenie.

Fîşneaţa aia mucoasă, CeeCee, refuzase o excursie în paradis pe cearşafurile alea răcoroase şi fine. Nu ştia ea ce pierduse. În ce-l privea pe Lyle, paguba ei era cîştigul altcuiva. Putuse aduce în pat cucoane berechet, mai prietenoase.

Totuşi, îl şucărea că-l ameninţase cu reclamaţia la Miss B. dacă mai punea mîna pe ea.

Lyle puse pe M.T.V. şi, de vreme că-şi ieşea din minţi de plictiseală, se hotărî să scoată un chiştoc din as-

cunzătoare. Avea zece amici răsuciți frumos, în plastic, pitiți într-o cutie de Quaker Oats. Miss Benedict, impunea o politică strică cu drogurile. Cine le folosește, o cacaristește. Și nu era vorba numai de cele dure, ceea ce-i dăduse foarte clar de înțeles cînd îl angajase.

Întrucît era o noapte caldă, se hotărî să-și mai facă un chef. Trase pe el un pantalon de trening și-și luă berea, chiștocul de marijuana și un binoclu. În ultimul moment, dădu mai tare televizorul, ca să-l audă de pe acoperiș.

Cu binoclul agățat la gît, chiștocul între dinți și berea agățată între două degete, se cățără destul de ușor.

Cocoțat la locul lui, își aprinse țigara. De acolo se vedea aproape toată proprietatea. Deasupra avea bolta înstelată și un corn de lună. Briza ușoară aducea un amestec de miresme din grădină și aroma văratică a ierbii tunse de grădinar în aceeași după-amiază.

Baba trăia pe picior mare, lucru pe care Lyle îl respecta. Avea de toate – piscină, teren de tenis, copaci de lux. Lyle păstra amintiri drăgăstoase ale verdețurilor care pe Miss Benedict n-o mai interesau.

Într-o seară plină de tamtam, strecurase o chelneriță pe moșie și o cordise de-i ieșiseră ochii, pe iarba tăiată. Cum zisese c-o chema? se întrebă el, inspirînd în plămîni fumul de marijuana. Terri, Sherri? Căcat, oricum era, avea o gură ca o ventuză. Poate n-ar fi stricat s-o mai caute.

Alene, își întoarse binoclul spre casa de oaspeți. Ei, da' și aia de-acolo, bună bucățică. Prima calitate. Mare păcat c-avea așa de constipat curișorul ăla țapăn. Era rece ca o mamelă de vrăjitoare.

Și atentă. Niciodată n-o prinsese făcînd ceva interesant cu jaluzelele ridicate. O zărise trecînd prin dreptul cîte unei ferestre luminate, înfofolită-ntr-un halat, sau acoperită cu-o cămașă largă. Dar, cînd se dezbrăca, jos cu jaluzelele. Întrucît Lyle se juca de-a cucu-bau de săptămîni în șir, ajunsese să se întrebe dacă Miss Julia Summers își scotea vreodată țoalele de pe ea.

Cît despre Miss Benedict, ea nu era aşa de încuiată. Lyle o mai văzuse despuiată la piele şi ar fi fost primul care s-o felicite pentru cît de bine se conserva.

În seara asta, ardeau luminile în casa de oaspeţi. Oricînd putea să spere. Oricum, Lyle îşi considera furatul cu ochiul o adevărată meserie. Un om în situaţia lui, cu ambiţiile lui, putea scoate oricînd un ban în plus. Poate că, dacă Julia era mai prietenoasă, ar fi refuzat propunerea de a o spiona. Rîse în sinea lui, în timp ce începea să plutească pe valurile de Bud şi marijuana. Şi poate că nu. Plata era bună; munca, floare la ureche.

Nu trebuia decît să reţină cine intra şi ieşea din casa de oaspeţi, să scrie pe hîrtie programul Juliei şi să-i ţină evidenţa întîlnirilor în oraş. Nici măcar asta nu mergea prea greu. Tipa era atît de legată de fiu-său, încît niciodată nu pleca fără să lase vorbă unde se dusese.

Un fleac. Pe bani graşi. Cine putea cere mai mult?

Lyle lungi gîtul, cînd lumina din dormitor se aprinse. O zări o clipă. Mai avea pe ea pulloverul şi pantalonii. Se plimba, distrată. În pieptul de cocoş al lui Lyle înflori speranţa. Poate că era destul de distrată ca să uite să tragă jaluzelele. Se opri, aproape în centrul ferestrei, ridicînd mîna să-şi scoată panglica din păr.

– O, da. Hai, fetiţo. Ţine-o tot aşa.

Chicotind în sinea lui, ţinu binoclul cu o mînă iar pe cealaltă şi-o vîrî în pantaloni, unde începuse deja să se întărească frumuşel.

Auzise întotdeauna că răbdarea era răsplătită. O crezu şi acum, cînd Julia îşi scoase pulloverul peste cap. Pe dedesubt purta nişte chestii subţiri, de dantelă. Un combinezon. Pantaloni pană. Lyle era mîndru că ştia denumirile corecte ale articolelor de damă.

Murmură încurajator, în timp ce-şi încărca pompa:

– Haide, puişor, nu te opri. Aşa, e bine. Jos cu chiloţeii ăia. Of, Christoase. Ia-n te uită ce bulane avem.

Scoase un geamăt cînd jaluzelele coborîră, dar Lyle avea totuşi şi imaginaţie. Cînd lumina din camera Juliei se stinse, Julia Johnson zburase pînă-n lună.

15

– Toată proprietatea se cutremură, apăru CeeCee în bucătărie, unde Julia pregătea o gustare de după-amiază pentru Brandon şi Dustin.

– Aud şi eu tămbălăul.

Acest simplu fapt o făcuse să-şi distrugă două unghii şi să devoreze o jumătate de tub de Tums.

– Am făcut mari eforturi pentru a-i împiedica pe băieţi să dea buzna şi să nimerească drept în mijloc.

– A fost drăguţ că l-ai dus pe Dustin în parc.

– Îşi dau unul altuia cîte o ocupaţie.

Şi, ca să aibă şi ea o ocupaţie, Julia aranja feliile de legume şi fructe pe o tavă, într-un mod despre care spera că ascundea scopul dietetic.

– Îmi place să-i văd împreună.

CeeCee, care ajunsese să se simtă în acea bucătărie ca la ea acasă, alese o felie de măr.

– Dacă vrei un adevărat spectacol, du-te alături. Să vezi florile! Măi frate, sînt camioane întregi. Şi se-agită atîţia oameni, vorbind în toate limbile. Miss Soloman aleargă încercînd să-i dirijeze pe toţi, şi încă mai vin.

– Dar domnişoara Benedict?

– Pe ea o-nghiontesc şi-o ung trei deodată, răspunse CeeCee, cu gura plină. Toată ziua a sunat telefonul. Unul, în costum alb, a început efectiv să plîngă fiindcă încă nu sosiseră nişte ouă de prepeliţă. Atunci am plecat şi eu.

– Te-ai gîndit bine.

– Zău aşa, Julia, Miss Benedict dă nişte petreceri trăsnet, da' asta le pune capac la toate. De parcă ar întrece toate limitele, de teamă că n-o să mai organizeze nici una. Ce naiba, mătuşa Dottie mi-a spus că a comandat ouăle alea de prepeliţă şi nu ştiu ce ciuperci

tocmai din Japonia sau China sau de pe-acolo pe undeva.

– Eu aş spune doar că Miss Benedict îşi face cheful.

– În stil mare, înfulecă CeeCee un cubuleţ de brînză.

– Mă simt vinovată că ai să pierzi petrecerea fiindcă trebuie să stai cu Brandon.

– Ei, nu mă deranjează.

Oricum, plănuia să se strecoare cu băieţii în tufişuri ca să caşte gura, vreo oră.

– Jumate din tot hazul e să te uiţi cum îşi ies toţi din minţi cu pregătirile. Ţi-ai luat o rochie nouă? întrebă ea într-o doară, urmînd-o pe Julia, cînd aceasta ieşi să cheme băieţii.

– Nu, am vrut, dar mi-a ieşit din minte. Hei, voi de colo. Gustarea e în bucătărie.

Într-un vacarm de tropăieli şi chiuituri războinice, Brandon şi Dustin năvăliră pe scară, drept în bucătărie.

– O să încropesc eu ceva, continuă Julia, spre CeeCee. Poate m-ajuţi tu să mă hotărăsc.

Fata zîmbi, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele blugilor tăiaţi.

– Sigur. Îmi plac jocurile de debara. Vrei să mergem acum?

Julia se uită la ceas şi oftă. Timpul trecea repede.

– Cred c-ar fi cazul. Nu te poţi pregăti pentru un bairam ca ăsta în mai puţin de două ore.

– Nu pari prea încîntată. Vreau să spun, se-arată să fie marele bal al Hollywoodului pe anul ăsta.

– Mă simt mai bine la zilele de naştere. De-alea cu jocuri de-a pune-i-coada-la-măgar şi douăşcinci de puşti înnebuniţi bălăcindu-se prin frişcă şi îngheţată.

– Astă-seară nu eşti pe post de mămică, replică CeeCee, înghiontindu-o uşurel în sus pe scară. Astă seară eşti pe lista A a Evei Benedict.

La auzul ciocănitului în uşă, CeeCee tresări, apoi îi tăie Juliei calea:

– Nu, nu. Deschid eu. Tu mergi sus. Ţi le aduc eu acolo.

– Ce să-mi aduci?

– Vreau să spun, văd eu cine e. Du-te. Şi dacă ai sutien pe tine, scoate-ţi-l.

– Dacă am...

Dar CeeCee se repezise deja afară. Clătinînd din cap, Julia porni spre dormitor. Începu să caute neliniştită prin debara. Era acolo rochia de mătase albastră, veche şi de nădejde, dar pe aceea o purtase cînd fusese cu Paul la... Ea era de vină că preferase să- şi împacheteze mai multe taioare de lucru decît costume de gală. Negrul rămînea întotdeauna baza, îşi spuse, scoţînd o buleandră simplă care o servise cu succes timp de cinci ani. Zîmbi în sinea ei cînd întinse rochia pe pat. Probabil că CeeCee avea să simuleze voma. Julia plonjă la loc în debara.

– Posibilităţile mele, zise ea, cînd o auzi pe CeeCee intrînd, sînt jalnic de limitate. Dar, cu puţină ingeniozitate, cine ştie?

Se întoarse spre ea.

– Ce-i asta?

– Livrare la domiciliu, puse CeeCee pe pat cutia pe care o adusese, făcînd un pas înapoi. Cred c-ar trebui s-o deschizi.

– N-am comandat nimic.

Cutia fiind fără însemne, Julia ridică din umeri şi rupse banda de împachetat.

– Stai, lasă-mă pe mine, luă nerăbdătoare CeeCee o pilă de unghii de pe noptieră şi începu să sfîşie hîrtia.

– Tare mi-ar mai plăcea să te văd în dimineaţa de Crăciun, comentă Julia, suflîndu-şi părul din ochi, şi deschise capacul. Hîrtie de mătase, spuse. Favorita mea.

Dar rîsul i se transformă într-o mică exclamaţie de uimire, cînd dădu hîrtia deoparte.

Mătase verde ca smaraldul, lucind, strasuri scînteietoare. Cu respiraţia tăiată, Julia scoase încet rochia din cutie. Era lungă, îngustă şi spectaculoasă, o teacă de mătase care avea să se muleze pe trup ca o a doua piele. Corsajul înalt avea un guler îngust ce sclipea de

pietre prețioase, motivul repetîndu-se la manşetele mînecilor lungi şi strîmte. Spatele era decoltat de la umeri pînă la talie.

– O, Doamne, abia reuşi să şoptească Julia.

– E şi o carte de vizită, i-o dădu CeeCee, cu buza de jos prinsă între dinți.

– De la Eve. Spune că ar fi încîntată să port rochia în seara asta.

– Ce zici?

– Zic că m-a pus într-o situație delicată.

Fără tragere de inimă, Julia întinse rochia peste cutie, privind-o cum sclipea.

– Nu pot să accept aşa ceva.

CeeCee se uită la rochie, apoi din nou la Julia.

– Nu-ți place?

– Dacă-mi place? E fabuloasă, îşi trecu Julia o mînă de-a lungul rochiei, cedînd ispitei. Uluitoare.

– Serios?

– Şi scandalos de scumpă. Nu, ezită ea. Cred că dimineață nu va mai trebui să-mi fac probleme cu respectul de mine însămi.

– Hm?

– Nimic, se stăpîni Julia, întinzînd un strat de hîrtie subțire peste rochie; smaraldele bogate străluceau prin ea, făcîndu-i cu ochiul. Nu merge. E foarte generos din partea ei, dar pur şi simplu nu merge.

– Nu merge rochia?

– Pentru numele lui Dumnezeu, CeeCee, rochia e absolut superbă. De etică e vorba.

Ştia că bîjbîia. Dorea rochia aceea, voia s-o simtă lunecîndu-i peste trup şi transformîndu-o în altcineva, în altceva, în ceva elegant.

– Sînt biografa Evei Benedict, şi nimic mai mult. M-aş simți mai bine...

Era o minciună.

– Ar fi mai potrivit să port ceva de-al meu.

– Dar e a ta, înhăță CeeCee rochia, ținînd-o în fața Juliei. Pentru tine a fost croită.

– Recunosc că e stilul meu şi, cu siguranţă, pare măsura mea...

– Nu, vreau să spun că a fost făcută pentru tine. Chiar eu ţi-am conceput-o.

– Tu ai făcut-o? se răsuci Julia în loc, stupefiată, pentru a studia în oglindă rochia ţinută în faţa ei.

– Miss Benedict m-a rugat. Voia să ai ceva special pentru seara asta. Şi-i plac surprizele. A trebuit să-ţi răscolesc debaraua.

Cînd Julia rămase tăcută, CeeCee începu să-şi şteargă palmele umede pe blugii tăiaţi.

– Ştiu că mi-am băgat nasul. Dar trebuia să-ţi iau măsurile exacte. Îţi plac culorile dense, aşa că m-am gîndit că verdele smarald ţi-ar veni foarte bine, iar stilul... Mi-am imaginat că ai merge pe sexy subtil. Ştii, de clasă, dar nu puritan, sau altfel...

Rămînînd fără suflu, CeeCee se aşeză pe pat.

– Nu-ţi place. N-are nimic, se grăbi ea, cînd Julia se întoarse cu spatele. Vreau să spun, n-am sensibilităţi, sau din-astea. Înţeleg dacă de fapt nu e genul tău.

Julia ridică o mînă, dîndu-şi seama că CeeCee îşi trăgea respiraţia ca să continue.

– Nu ţi-am spus că e minunată?

– Mda, sigur, da' nu voiai să mă simt jignită.

– Cînd am spus-o, nu ştiam că tu o făcuseşi.

CeeCee îşi ţuguie buzele, asimilînd ideea.

– De fapt...

Julia lăsă din nou rochia jos şi-şi depuse mîinile pe umerii lui CeeCee:

– E o rochie incredibilă, cea mai senzaţională pe care am avut-o în viaţa mea.

– Atunci ai s-o porţi?

– Dacă-ţi închipui că voi rata şansa să port o McKenna originală, eşti nebună.

Rîse, cînd CeeCee sări în picioare şi o îmbrăţişă.

– Miss Benedict mi-a spus că aş putea alege şi unele accesorii.

Cu toate motoarele în plin, se răsuci să tragă de

hîrtie pînă dezgropă o pungă de catifea.

– Agrafa asta cu strasuri. M-am gîndit că ai purta părul strîns în sus, înţelegi? îi demonstră ea, ridicîndu-şi propriul păr. Şi ţi-o prinzi pe-asta aici. Şi cerceii. Praf-de-stele, pînă la umeri, îi ridică ea, cu ochii sclipind de emoţie. Cum ţi se par?

Julia zornăi în mînă şiragurile lungi, strălucitoare. Niciodată nu se considerase genul cu praf-de-stele pînă la umeri. Cel mult, praf de şters pînă la loc comanda. Dar întrucît CeeCee aşa considera, Julia era dispusă să rişte, pentru o singură seară.

– Cred c-am să-i dobor pe toţi.

Peste două ore şi jumătate, după un lung şi desfătător ritual femeiesc cu creme, uleiuri, pudre şi parfumuri, Julia o lăsă pe CeeCee s-o ajute să îmbrace rochia.

– Ei? dădu ea să se întoarcă spre oglindă, dar fata o opri:

– Încă nu. Mai întîi, cerceii.

Cînd Julia şi-i prinse, CeeCee începu să se agite cu părul ei, să tragă de poala rochiei, să potrivească gulerul.

– Okay. Poţi să te uiţi.

Cu palpitaţii în stomac, CeeCee trase adînc aer în piept şi nu-i mai dădu drumul.

Dintr-o singură privire, Julia văzu că rochia se ţinuse de cuvînt. Văpaia strasurilor accentua liniile prelungi şi line. Gulerul înalt şi mînecile lungi, strîmte, sugerau demnitate. Spinarea, în schimb, sugera cu totul altceva.

– Mă simt de parc-aş fi Cenuşăreasa, murmură Julia; se întoarse, întinzîndu-i mîinile lui CeeCee. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nimic mai simplu. Cînd oamenii vor începe să te întrebe despre rochie, spune-le neapărat că ai descoperit o nouă creatoare de modă, tare de tot. CeeCee McKenna.

Senzaţia de panică a Juliei crescuse cu cîteva grade, cînd porni spre casa principală. Decorul era perfect.

Un ocean de flori, scoase în evidenţă de trei sirene

sculptate în gheaţă. Mese acoperite cu feţe albe ca luna ce răsărea, gemînd sub povara mîncărurilor elegante, şampanie suficientă ca să te scalzi în ea, lampioane licărind în ghirlande agăţate prin copaci.

Domnea un glorios amestec de vechi şi nou, tributul adus de Hollywood tinereţii şi puterii de a rezista. Julia îşi spuse că era întruchipat de Victor Flannigan şi de Peter Jackson. Lunga iubire de durată a Evei şi – dacă privirile schimbate între ei însemnau ceva – cel mai recent flirt.

Bijuteriile scînteiau, întrecînd luminile de basm. Miresmele fragile de trandafiri, camelii, magnolii, pluteau prin jurul trupurilor parfumate. Muzica se împletea cu rîsetele şi cu nelipsitele sporovăieli care se auzeau la gale ca şi în pensiuni. Mai multe stele decît într-un planetariu, medită Julia, recunoscînd chipuri familiare de pe ecranele mari şi mici. Şi, punînd la socoteală şi producătorii, regizorii, scenariştii şi presa, era energie suficientă pentru a lumina orice mare oraş.

„Şi sîntem la Hollywood," reflecă ea. „Unde celebritatea şi puterea se iau la luptă zilnic."

Petrecu mai bine de o oră umblînd prin mulţime, reţinînd amănunte şi dorindu-şi să nu fi dat prost dacă-şi scotea reportofonul. Avînd nevoie de un moment de linişte, ieşi dintre invitaţi pentru a asculta muzica, la marginea grădinii.

– Te ascunzi? o întrebă Paul.

Surîsul ei apăru prea rapid, atît de iute încît fu recunoscătoare că stătea cu spatele spre el. Plăcîndu-i priveliştea pe care o vedea, Paul se bucură la rîndul lui că Julia rămăsese întoarsă cu spatele.

– Îmi trăgeam respiraţia, spuse ea.

În sinea ei, îşi zise că nu-l aşteptase, nu-l căutase. Nici nu dorise să-l vadă.

– Ai întîrziat atît cît se cuvine?

– Am întîrziat şi atît. Îmi venise inspiraţia la capitolul şapte.

Paul îi oferi unul dintre cele două pahare de şampa-

nie pe care le ţinea în mîini. Privind-o, se întrebă de ce i se păruse atît de urgent să termine acele cîteva pagini. Julia mirosea ca o grădină în asfinţit, şi arăta ca păcatul.

– Ce-ar fi să mă pui la curent?

– Păi, personal, mi s-a sărutat mîna, mi s-a mozolit obrazul şi, într-un caz mai nefericit, am fost ciupită de fund, îi rîse ea din ochi, peste buza paharului. M-am ferit, am fentat şi am evitat un număr de întrebări cu subînţeles despre munca mea la cartea Evei, am suportat o droaie de priviri lungi şi şuşoteli – pe acelaşi subiect, sînt convinsă – şi am întrerupt o ceartă mică şi-a dracu' între două arătări trăsnet, pentru cineva numit Clyde.

Paul mîngîie cu un deget cercelul care-i atingea un umăr mătăsos.

– O droaie de treburi.

– Deci, îţi dai seama de ce voiam să-mi trag respiraţia.

Absent, dădu din cap, scrutînd grupurile de invitaţi de pe terasă şi gazon. Îi aminteau de cele mai elegante dintre animale, ieşite la păscut într-o grădină zoologică de lux.

– Eve, cînd o face, merge pînă la capăt.

– Pînă acum, e o petrecere excelentă. Avem ouă de prepeliţă şi ciupercuţe din Extremul Orient. Trufe şi pat de la ţară, din Franţa. Somon din Alaska, homari din Maine. Şi cred că inimile de anghinară sînt importate din Spania.

– Avem mult mai mult decît atît. Îl vezi pe omul ăla de-acolo? Ăla firav la înfăţişare, cu păr alb şi rar. Umblă cu baston şi îl însoţeşte o roşcovană clădită ca...

– Da, îl văd.

– Michael Torrent.

– Torrent? făcu Julia un pas înainte, ca să-l vadă mai bine. Dar credeam că s-a retras pe Riviera. De-o lună încerc să-l găsesc, ca să stabilim un interviu.

Cu titlu experimental, Paul îi plimbă un deget pe şira spinării, mulţumit cînd îi simţi tremurul iute.

– Îmi place spatele tău gol aproape la fel de mult ca

picioarele desculțe.

N-avea să se lase distrasă – chiar dacă îi aprinsese o linie de foc pe coloana vertebrală. Se îndepărtă cu un pas, prudentă. Gura lui tresări.

– Vorbeam despre Torrent, spuse Julia. De ce crezi că a făcut atîta drum numai ca să mănînce pe gratis și să bea șampanie?

– Evident, a considerat că o invitație la petrecerea asta anume merită deranjul. Și acolo?

Înainte de a apuca să-i spună lui Paul să nu se mai joace cu degetele ei, Julia îl văzu pe omul arătat de el.

– Știu că a venit și Anthony Kincade. Nu înțeleg de ce l-a invitat Eve.

– Dacă nu înțelegi, ar fi cazul să te mai gîndești.

– Păi, doi dintre soții ei...

– Trei, o corectă Paul. Tocmai a ieșit pe terasă și Damien Priest.

Julia îl recunoscu imediat. Deși era singurul dintre bărbații Evei care nu lucrase în cinematografie, rămînea o celebritate cu drepturi depline. Înainte de a se retrage, la vîrsta de treizeci și cinci de ani, Priest fusese unul dintre cei mai bine plătiți tenismeni profesioniști. Campion la Wimbledon, înregistrase victorii și în toate celelalte turnee de Mare Slam.

Înalt și slab, Priest avea o intercepție lungă și un backhand rău de tot. Emana o sexualitate viscerală, pe care femeile o observau într-o clipă. Văzîndu-l cu brațul petrecut pe după talia unei tinere, Julia înțelese de ce se măritase Eve cu el.

Căsnicia lor produsese pogoane întregi de cuvinte tipărite. Era cu aproape douăzeci de ani mai tînăr decît ea, cînd fugiseră împreună la Las Vegas. Deși rămăseseră căsătoriți doar un an tumultuos, serviseră nutreț ziarelor de scandal luni întregi încă după aceea.

– Trei din patru, murmură Julia, întrebîndu-se cum ar fi putut profita de acest avantaj. Și tatăl tău?

– Regret. Nici chiar așa ceva nu l-a putut smulge dintr-un spectacl cu Lear.

Paul gustă şampania, meditînd cît de mult i-ar fi plăcut să guste şi spatele lung şi neted al Juliei.

– Deşi am primit ordin să raportez tot ce se întîmplă interesant.

– Să sperăm că vei avea ce.

– Necazul nu trebuie să-l cauţi, îi puse el o mînă pe braţ. Pe lîngă soţi, ţi-aş mai putea arăta oricîţi foşti amanţi, vechi rivale şi prieteni decepţionaţi.

– Aş dori s-o faci.

Paul se rezumă să clatine din cap:

– Proabil că mai sînt şi destui oameni care ar fi foarte fericiţi să vadă toată povestea asta cu cartea dispărînd complet.

În ochii ei scăpără iritarea:

– Inclusiv tu.

– Da. Am avut la dispoziţie mult timp ca să mă gîndesc că a pătruns cineva în casă şi ţi-a umblat prin lucruri. Poate a făcut-o doar din curiozitate, deşi mă îndoiesc. Ţi-am spus de la bun început că nu vreau ca Eve să păţească nimic. Şi nici tu.

– Amîndouă sîntem fete în toată firea, Paul. Dacă te linişteşte cît de cît, îţi pot spune că tot ceea ce mi-a dezvăluit Eve pînă acum e sensibil, fără-ndoială personal, poate incomod pentru anumiţi oameni. Dar nu cred că ar putea fi considerat ceva anume ameninţător.

– Încă n-a terminat. Şi a...

Chiar în timp ce ochii i se îngustau, degetele lui Paul se strînseră pe piciorul cupei.

– Ce este?

– Altul din Michael-ii Evei.

Glasul îi devenise mai rece, dar nici nu se compara cu gheaţa din ochi. Julia se întrebă cum de aerul din jur nu se crăpa.

– Delrickio.

– Michael Delrickio? încercă ea să-l repereze pe omul la care se uita Paul. Ar fi cazul să-l cunosc?

– Nu. Şi dacă ai destul noroc, îţi vei trăi tot restul vieţii fără să-l cunoşti.

– De ce?

În timp ce întreba, Julia îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse ieşind din biroul lui Drake.

– E cumva domnul acela distins, cu păr argintiu şi mustaţă?

– Aspectul poate fi înşelător, replică Paul, dîndu-i paharul său pe jumătate plin. Scuză-mă o clipă.

Neluîndu-i în seamă pe oamenii care-l strigau pe nume sau se apropiau să-i pună cîte o mînă pe braţ, Paul merse direct spre Delrickio. Poate că din cauza expresiei ochilor săi, sau furiei abia stăpînite a mişcărilor, cîţiva se retraseră din drum – iar namila de Joseph se apropie de stăpînu-său. Paul aruncă o privire lungă, provocatoare, spre gorila lui Delrickio, apoi îşi îndreptă ochii către bătrîn. Dintr-o abia perceptibilă mişcare a ochiului, Delrickio îl făcu pe Joseph să se dea la o parte.

– Ia te uită, Paul. Nu ne-am mai văzut de mult.

– Timpul e relativ. Cum te-ai strecurat pe poartă, Delrickio?

Delrickio oftă, alegînd o foaie de homar din farfurie.

– Nici pînă acum n-ai învăţat ce înseamnă respectul. Eve ar fi trebuit să mă lase să te pun la punct, atunci, demult.

– Acum cincisprezece ani eram un băieţandru, iar tu erai o pată de bălegar pe călcîiul omenirii. Diferenţa e că acum nu mai sînt un copil.

Furia era o stare pe care Delrickio învăţase de mult să şi-o controleze. În acest moment, cedă, îşi înfipse dinţii şi fu înăbuşită în cîteva clipe.

– Manierele tale o dezonorează pe femeia care ne-a deschis casa ei în astă seară.

Cu atenţie şi deliberare, mai alese un aperitiv.

– Chiar şi inamicii trebuie să respecte un teritoriu neutru.

– Ăsta n-a fost niciodată teritoriu neutru. Dacă te-a invitat, Eve a făcut o eroare de judecată. Faptul că te afli aici îmi spune că habar n-ai ce-nseamnă cuvîntul onoare.

Mînia crudă fulgeră din nou.

– Mă aflu aici ca să mă bucur de ospitalitatea unei femei frumoase, zîmbi Delrickio, deşi ochii îi ardeau ca două flăcări. Cum am mai făcut adeseori şi în trecut.

Paul făcu o mişcare scurtă înainte. Joseph reacţionă aproape simultan. Strecurîndu-şi mîna sub veston, înfipse ţeava pistolului 32 automat pe care-l purta la el în carnea de la subsuoara lui Paul.

– Vai! se împiedică Julia, vărsînd un pahar întreg de şampanie pe mocasnicii Gucci lustruiţi ai lui Joseph. Vai, ce rău îmi pare. Ce nenorocire, Zău aşa, nu-mi dau seama cum pot fi atît de împiedicată.

Dînd din gene şi zîmbind, smulse batista din buzunarul lui Joseph şi se ghemui la picioarele lui.

– Vi-i şterg înainte de a se păta.

Agitaţia ei stîrni un val de rîsete printre oamenii înghesuiţi în jur. Zîmbindu-i fals lui Joseph, îi întinse mîna, obligîndu-l s-o ajute să se ridice în picioare – pentru a se poziţiona între el şi Paul.

– Se pare că v-am udat batista.

Malacul bombăni ceva şi şi-o îndesă în buzunar.

– Ne-am mai cunoscut cumvsa? continuă Julia.

– Texte prăfuite, Julia, apăru Eve lîngă ea. Aproape distrug efectul de a fi îngenuncheat la picioarele lui. Bună, Michael.

– Eve, îi luă Delrickio mîna, ridicînd-o încet la buze.

Vechea nevoie îl ardea pe dinăuntru, întunecîndu-i ochii. Dacă n- ar fi aflat de la Paul că fuseseră amanţi, Julia şi-ar fi dat seama în acel moment, după tensiunea declanşată brusc în aer.

– Eşti mai frumoasă ca oricînd.

– Iar tu arăţi... prosper. Văd că revezi vechi cunoştinţe – şi-ţi faci altele noi. Îl ţii minte pe Paul, desigur. Iar ea e fermecătoarea mea biografă, deşi cam stîngace, Julia Summers.

– Domnişoară Summers, îi atinse Delrickio degetele cu buzele şi mustaţa. Sînt încîntat să vă cunosc.

Înainte de a apuca să răspundă, Paul o apucă de

mijloc cu un braţ şi o trase spre el.

– Ce naiba caută ăsta aici, Eve?

– Ei, Paul, nu fii bădăran. Domnul Delrickio e musafir. Mă întrebam, Michael, ai apucat să vorbeşti cu Damien? Sînt sigură că aveţi o droaie să vă amintiţi.

– Nu.

Ochii Evei scînteiară, la fel de reci ca stelele de la gîtul ei. Rîse.

– S-ar putea să te intereseze, Julia, că pe cel de-al patrulea soţ al meu l-am cunoscut prin intermediul lui Italia. Damien şi Michael erau – să zicem că eraţi asociaţi de afaceri, iubitule?

Nimeni dintre cei care jucaseră vreun rol în viaţa lui nu îl putea ademeni cu atîta succes ca Eve Benedict.

– Am avut... interese comune.

– Ce formulă potrivită. Ei bine, Damien s-a retras în culmea gloriei şi toţi au primit ceea ce-şi doriseră. A, cu excepţia lui Hank Freemon. Ce tragedie. Urmăreşti tenisul, Julia?

Se simţea ceva, o stare veche şi neplăcută, pe sub mirosul de flori şi parfum.

– Nu, mă tem că nu.

– Ei, au trecut de-atunci cam cincisprezece ani. Cum zboară timpul.

Sorbi repede, delicat, din şampanie.

– Freemon era principalul concurent al lui Damien – nemesisul lui, chiar. Au intrat în U.S. Open ca prim şi al doilea cap de serie. Se paria pe cine va ieşi primul. Dar, ca s-o scurtez, Freemont a luat o supradoză. O injecţie cu cocaină şi heroină – speedball, cred că i se spune. Mare tragedie. Dar, în fond, Michael îi netezise drumul spre podiumul campionilor. Cei care pariaseră pe el şi-au scos frumos banii.

Încet, cu unghiile carmin lucindu-i, îşi plimbă un deget pe buza cupei cu şampanie.

– Pariezi, nu-i aşa, Michael?

– Toţi bărbaţii pariază.

– Iar unii au mai mult succes decît alţii. Te rog, nu mă

lăsa să te reţin, fă cunoştinţă cu oamenii, bucură-te de toate bunătăţile astea, de muzică, de vechii prieteni. Sper că vom apuca să mai vorbim pînă nu se termină.

– Nu mă îndoiesc.

Întorcîndu-se, Delrickio o văzu pe Nina stînd la cîţiva paşi distanţă. Ochii li se întîlniră şi se susţinură. Ai ei coborîră primii, înainte de a se întoarce şi a alerga în casă.

– Eve, începu Julia, dar cealaltă nu făcu decît să clatine din cap:

– Doamne, cîtă nevoie am de-o ţigară.

Apoi îşi activă zîmbetul cu o sută de waţi.

– Johhny, dragule, ce bine că ai venit.

Şi se apropie de noul sosit, să fie îmbrăţişată şi sărutată.

Julia renunţă la această sursă şi se răsuci spre Paul.

– Ce-a fost asta?

El o apucă de mînă.

– Tremuri.

– Mă simt de parcă aş fi asistat la o revoluţie de catifea. Am...

Îşi muşcă limba, în timp ce Paul lua două pahare noi de pe tava unui ospătar în trecere.

– Trei înghiţituri, încet, ordonă el.

Întrucît avea într-adevăr nevoie să se calmeze, se supuse.

– Paul, omul ăla îţi proptise un pistol în inimă?

Deşi îi zîmbi, amuzamentul din ochii lui era întrecut de altceva, mai periculos şi mai ucigător.

– M-ai salvat cu un pahar de şampanie, Jules?

– A mers, replică ea tăios, apoi bău din nou. Vreau să-mi explici de ce i-ai vorbit acelui om aşa, cine e şi de ce a adus cu el un paznic înarmat la o petrecere.

– Am apucat să-ţi spun ce frumoasă eşti astă seară?

– Răspunde-mi.

Paul, în schimb, puse paharul pe o masă de fier forjat şi-i cuprinse faţa în mîini. Înainte ca Julia să se poată feri – sau măcar să se decidă dacă o dorea – o sărută, cu

mult mai multă pasiune decît ar fi fost înţelept în public. Iar pe dedesubt se simţea gustul unei furii amarnice, mocnite.

– Nu te apropia de Delrickio, spuse el încet, apoi o sărută din nou. Şi dacă vrei să te simţi bine în seara asta, nu te mai apropia nici de mine.

Şi o lăsă acolo, pentru a intra în casă, să caute ceva mai tare decît şampania.

– Ei, pînă acum a fost un spectacol grozav.

Tresărind, Julia expiră prelung, în timp ce Victor o bătea pe umăr.

– Nu-mi doresc decît să-mi fi dat cineva un scenariu.

– Eve preferă adesea improvizaţiile, privi el în jur, agitîndu-şi gheaţa în paharul cu sifon. Dumnezeu e martor că-i place să facă valuri. Astă seară, a reuşit să-i adune aproape pe toţi.

– Presupun că nu-mi veţi spune cine e Michael Delrickio.

– Un om de afaceri, îi zîmbi Victor. Ţi-ar plăcea o plimbare prin grădină?

Nu-i rămînea decît să afle singură.

– Da, desigur.

Părăsiră terasa, traversînd gazonul printre umbre şi lampioane ce licăreau. Orchestra cînta Moonglow, în timp ce intrau în aerul parfumat. Julia îşi aminti că, în urmă cu cîteva săptămîni, îi văzuse pe Victor şi Eve plimbîndu-se prin aceeaşi grădină, sub aceeaşi lună.

– Sper că soţia dumneavoastră şi-a revenit.

Văzu din expresia lui că atacase prea repede.

– Îmi cer scuze, Eve mi-a spus că era bolnavă.

– Eşti diplomată, Julia. Sînt sigur că ţi-a spus mult mai mult de-atît.

– Muriel e în afară de orice pericol imediat. Revenirea însă, teamă mi-e, va fi lungă şi grea.

– Nu vă poate fi deloc uşor.

– Mi-ar putea fi mai uşor, dar Eve nu e de acord.

O privi pe Julia cu ochi obosiţi. Modul în care razele lunii cădeau pieziş pe faţa ei atingea în sufletul lui Victor

o coardă pe care nu putea s-o identifice. În seara aceea, grădina le era destinată femeilor şi bărbaţilor tineri. Iar el se simţea bătrîn.

– Ştiu că Eve ţi-a povestit despre noi.

– Da, dar n-ar fi avut nevoie. V-am văzut aici într-o seară, acum cîteva săptămîni.

Cînd Victor deveni rigid, îi puse o mînă pe braţ.

– Nu v-am spionat. M-am nimerit doar în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

– Sau în locul potrivit, la momentul cel mai potrivit, replică el cu amărăciune.

Julia dădu din cap şi profită de timpul cît Victor îşi aprinse o ţigară, pentru a-şi alege cuvintele.

– Ştiu că era un moment privat, dar nu pot spune că regret. Am văzut doi oameni care se iubesc din tot sufletul. Nu m-a şocat, nici nu m-a expediat la maşina de scris ca să trec totul pe hîrtie. M-a mişcat.

Degetele lui se relaxară, dar ochii îi rămaseră reci.

– Eve a fost întotdeauna cea mai frumoasă parte din viaţa mea, şi cea mai rea. Poţi înţelege de ce am nevoie să păstrez discreţia asupra celor întîmplate între noi?

– Da, îşi lăsă ea mîna să cadă. Cum pot înţelege şi de ce are ea nevoie să spună totul. Oricît de mult aş simpatiza pe cineva, în primul rînd îi sînt obligată ei.

– Loialitatea este un lucru admirabil. Chiar cînd e deplasată. Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre Eve. E o femeie fascinantă, incredibil de talentată, cu sentimente profunde şi o forţă neînduplecată. Mai este şi o fiinţă impulsivă, care face greşeli enorme, schimbînd vieţi întregi, numai în baza cîte unei pasiuni de moment. Va ajunge să regrete cartea asta, dar s-ar putea ca atunci să fie prea tîrziu.

Aruncă ţigara pe cărare şi o strivi cu piciorul.

– Prea tîrziu pentru noi toţi.

Julia îl lăsă să plece. Nu-i putea oferi nici un dram de linişte sau mîngîiere. Oricît de mult îl înţelegea, ea era angajată faţă de Eve. Dintr-o dată obosită, se lăsă pe o banchetă de marmură. Acolo era linişte. Formaţia tre-

cuse la My Funny Valentine, în gîngurelile solistei. Eve avea o poftă clară de piese demodate. Profitînd de solitudine şi muzica liniştitoare, Julia încercă să reconstituie şi să evalueze tot ceea ce văzuse şi auzise pînă atunci.

În timp ce se lăsa în voia gîndurilor, deveni conştientă de alte voci, de undeva dintre arbuşti. La început fu nemulţumită. Nu dorea decît cincisprezece minute de linişte. Apoi, remarcînd tonul, deveni curioasă. Erau, în mod clar, un bărbat şi o femeie. Şi la fel de clar era că se certau. Eve, poate? se întrebă Julia, nehotărîtă dacă să rămînă pe loc sau să se îndepărteze.

Auzi o înjurătură tăioasă, în italiană, apoi un şir de cuvinte aspre în aceeaşi limbă, urmate de plînsetul amarnic al unei femei. Apăsîndu-şi degetele pe tîmple şi mişcîndu-şi-le în cerc, Julia se ridică. Categoric, cel mai potrivit era să plece.

– Ştiu cine eşti.

Văzu o femeie îmbrăcată în alb irizat, feciorelnic, apropiindu-se cu pas clătinat pe cărare. Julia o recunoscu imediat pe Gloria DuBarry. Deşi plînsul i se oprise brusc, actriţa cea mignonă şi vizibil băută venise din direcţia opusă.

– Miss DuBarry, o salută Julia, întrebîndu-se ce naiba trebuia să facă în continuare.

– Ştiu cine eşti, repetă Gloria, împiedicîndu-se. Iscoada Evei. Să-ţi spun ceva, dacă scrii un singur cuvînt despre mine, te dau în judecată de-ţi merg fulgii.

Regina fecioară era beată pulbere, observă Julia, şi avea sămînţă de scandal.

– Poate ar fi mai bine să luaţi loc.

– Nu pune mîna pe mine, i-o plesni Gloria, apoi o apucă de braţe, înfigîndu-şi unghiile în carnea Juliei. Se aplecă spre ea, iar Julia se strîmbă, mai mult din cauza respiraţiei decît a manichiurii. Gloria nu duhnea a şampanie, ci a scotch tare.

– Dumneavoastră mă atingeţi, domnişoară DuBarry.

– Ştii dumneata cine sînt eu? Ştii cine sînt? Sînt o instituţie-n paştele mă-tii.

Deşi se clătina în timp ce scuipa cuvintele, degetele îi erau tari ca nişte scoabe.

– Încurcă-te cu mine, şi-ai să te-ncurci cu maternitatea, cu plăcinta cu mere[1] şi cu nenorocitul de drapel american.

Julia făcu o încercare de a-şi desprinde mîinile Gloriei de pe braţe, pentru a o găsi pe femeia cea scundă surprinzător de puternică.

– Dacă nu-mi dai drumul, scrîşni ea printre dinţi, dau cu tine de pămînt.

– Ascultă ce-ţi spun, îi dădu Gloria un brînci care aproape o trînti peste bancheta de marmură. Dacă-ţi ştii interesul, uiţi tot ce ţi-a spus. Sînt numai baliverne, numai minciuni crude şi murdare.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Vrei bani? se răsti Gloria. Asta era? Vrei mai mulţi bani. Cît? Cîţi vrei?

– Vreau să mă lăsaţi în pace. Dacă doriţi să stăm de vorbă, o vom face cînd sînteţi trează.

– Eu nu mă îmbăt niciodată.

Cu ochii plini de venin, Gloria o lovi în sîni cu podul palmei.

– Nu mă-mbăt niciodată-n paştele mă-tii şi să faci bine să nu uiţi. N-am nevoie de toate şteoarfele băgăreţe tocmite de Eve ca să-mi spună că-s beată.

Nervii îi cedară. Mîna Juliei sări în sus, înşfăcînd un pumn de şifon de la gîtul Gloriei.

– O singură dată să mă mai atingi, şi...

– Gloria.

Glasul lui Paul era calm. Se apropia pe cărare.

– Nu te simţi bine?

– Nu, dădu ea drumul la lacrimi, automat de parcă ar fi deschis un robinet. Nu ştiu ce-i cu mine. Mă simt atît de slăbită şi tremur toată.

---

1. – Simboluri tipice ale valorilor morale americane (n.tr.)

Îşi îngropă faţa în sacoul lui.

– Unde-i Marcus? Marcus o să aibă grijă de mine.

– N-ar fi mai bine să te conduc în casă ca să te întinzi puţin? Ţi-l chem eu.

– Mă doare îngrozitor capul, se tîngui ea, în timp ce Paul o ducea de-acolo.

Îi mai aruncă o privire Juliei peste umăr, spunînd un singur cuvînt:

– Şezi.

Julia îşi încrucişă braţele pe piept şi se aşeză.

Reveni în zece minute, luînd loc lîngă ea cu un oftat prelung.

– Nu-mi vine să cred că am văzut-o pe regina Gurilor făcută praştie. Vrei să-mi spui ce se întîmplase?

– Habar n-am. Dar intenţionez s-o încolţesc pe Eve cu prima ocazie şi să aflu.

Curios, Paul îşi plimbă un deget peste ceafa ei.

– Şi ce-ai fi făcut dacă Gloria se mai atingea de tine?

– Îi croiam una în bărbia aia mică şi ascuţită.

Paul rîse, strîngînd-o lîngă el.

– Dumnezeule, ce femeie. Acum nu-mi doresc decît să fi întîrziat doar zece secunde.

– Nu-mi plac altercaţiile.

– Da, văd şi eu. Eve, pe de altă parte, a pregătit altercaţii multiple, pentru o singură seară împănată cu stele. Să-ţi povestesc ce-ai pierdut în timpul turului prin grădină?

Dacă încerca s-o calmeze, putea măcar să-i dea o şansă.

– De acord.

– Kincade se învîrtea peste tot, grăsan şi amenin-ţător, nereuşind s-o prindă pe Eve pentru o şuetă între patru ochi. Anna del Rio, designera? Spunea poveşti decoltate despre gazdă, sperînd, cred, să preîntîmpine cine ştie ce poveşti decoltate intenţionează Eve să spună despre ea.

Scoase o havană. La lumina brichetei, se văzu că avea chipul încordat, spre deosebire de amuzamentul vag din glas.

– Drake ţopăia pe ici pe colo de parcă ar fi avut tăciuni aprinşi în nădragi.

– Poate fiindcă l-am văzut pe Delrickio şi pe celălalt la el în birou, săptămîna trecută.

– Aşa? expiră Paul fumul, încet. I-auzi, i-auzi. Deci, să revenim la oile noastre – Torrent arată jalnic, mai ales după ce a avut o discuţie cu Eve. Priest se dă mare şi rîde din toată inima. În timp ce dansa cu Eve, îl treceau toate năduşelile.

– După cum sună, ar trebui să mă-ntorc ca să văd cu ochii mei.

– Julia, o împiedică el să se ridice. Trebuie să discutăm mai multe lucruri. Vin mîine pe la tine.

– Mîine nu, răspunse ea, ştiind că nu făcea decît s-o tărăgăneze. Brandon şi cu mine ne-am făcut planuri.

– Atunci luni, cît e el la şcoală. Ar fi mai bine aşa.

– Am o întîlnire la unsprezece şi jumătate cu Anna, la studioul ei.

– Deci, voi sosi la nouă.

Şi se ridică, întinzîndu-i mîna ca s-o ajute.

Julia îl însoţi spre rumoarea muzicii şi a rîsetelor.

– Paul, ai venit să mă salvezi de Gloria cu batiste şi compătimire?

– A mers.

– Atunci, sîntem chit.

Ezită doar un moment, înainte de a-şi înlănţui degetele printre ale ei.

– Cam aşa ceva.

16

Bairamul s-a fîsîit abia după trei, deşi între timp mai rămăseseră doar cîţiva petrecăreţi înrăiţi, dînd de duşcă ultimele picături de şampanie şi lingîndu-şi sosul de morun de pe degete. Poate că erau cei înţelepţi, care salutau noua zi cu ochi cîrpiţi, capete grele şi burţi pline.

Mulţi dintre cei ce plecaseră la o oră mai conservatoare pierduseră o noapte de somn, fără nici un supliment în schimb. Cu un smoking de brocart înfăşurat în jurul fălpturii mătăhăloase care flirta veselă cu infarctul, Anthony Kincade stătea aşezat în pat, fumînd una dintre havanele despre care medicii îl avertizaseră c-aveau să-l ucidă cu atît mai devreme. Băiatul pe care-l alesese pentru uzul acelei nopţi zăcea prăvălit printre cearşafurile de mătase şi pernele de puf, eliminînd prin sforăit o doză moderată de metamfetamină şi o porţie de sex brutal. De-a curmezişul spatelui svelt şi suplu i se umflase un şir de dîre roşii.

Kincade nu regreta că i le provocase – băiatul era bine plătit – dar îi părea rău că fusese nevoit să se mulţumească doar cu un înlocuitor. În tot timpul cît îl biciuise, tot timpul cît se împinsese cu putere şi cruzime în trupul băiatului, visase că o pedepsea pe Eve.

Căţeaua. Curvă de cătea. Gîfîi gîjîit, în timp ce-şi muta în loc muntele de carne pentru a ajunge la paharul cu porto de lîngă pat. Chiar credea că putea să-l ameninţe? Credea că putea să se joace şi să-l hărţuiască şi să-i bîţîie demascarea pe sub nas?

N-avea să-ndrăznească să dea publicităţii ceea ce ştia. Dar dacă o făcea... Mîna îi tremura, în timp ce supse din vin. Ochii săi, aproape îngropaţi sub faldurile de piele fleşcăită din jur, luceau veninoşi. Dacă o făcea, cît de mulţi îşi mai puteau găsi curajul să iasă pe uşa deschisă de ea? Nu i-o putea permite. N- avea s-o facă.

Putea fi arestat, putea ajunge în instanţă, înfruntînd chiar şi riscul închisorii. N-avea să se întîmplă. Nu-i dădea voie el. Bea, fuma, complota. Alături, tînărul prostituat murmura în somn.

În Long Beach, Delrickio se înmuia în baia cu jacuzzi, lăsînd apa fierbinte, cu parfum de iasomie, să-i biciuiască trupul bronzat şi disciplinat. Făcuse dragoste cu soţia lui, cînd se întorsese acasă. Dulce, tandru. Fermecătoarea sa Teresa dormea acum somnul celor răsfăţaţi.

Dumnezeule, cît o mai preţuia pe femeia asta şi de-

testa faptul că, în timp ce se afundase în ea, şi-o imaginase pe Eve. Dintre toate păcatele pe care le comisese, acesta era singurul pentru care se căia. Chiar şi cu ceea ce făcea Eve, cu ceea ce ameninţa să-i facă, nu-i putea stinge pofta. Iar acesta era canonul lui.

Făcînd un efort ca muşchii să nu i se încordeze din nou, privi aburii înălţîndu-se spre a înceţoşa ferestrele oblice, ascunzînd stelele. La fel fusese şi ea pentru el, ca un abur tulburîndu-i simţurile, înăbuşindu-i minţile. Nu-şi dădea seama că ar fi ţinut-o la adăpost, fericită, îngropînd-o sub toate lucrurile pe care şi le poate dori o femeie? Cînd colo, îl izgonise, îl scosese din viaţa ei cu o brutalitate şi o răutate asemănătoare cu moartea. Şi totul, din cauza afacerilor. Îşi sili mîna să se relaxeze şi aşteptă pînă cînd aşchia de mînie îi ieşi din inimă, unde i se înfipsese. Un om care gîndea cu inima făcea greşeli. La fel cum făcuse şi el. Era numai vina lui că Eve aflase despre unele activităţi mai neconvenţionale ale firmei Delrickio Enterprises. Amorezarea îl făcuse să fie neglijent. Totuşi, crezuse, sau îşi impusese să creadă, că putea avea încredere în ea.

Apoi, Eve i-l azvîrlise în faţă pe Damien Priest. Îl privise, cu ochii plini de silă.

Fostul tenisman era un fir rămas în aer care putea fi tăiat uşor, în orice moment. Dar asta n-ar fi îndreptat cu nimic lucrurile. Eve era aceea care îi putea destrăma mantia de respectabilitate ţesută cu atîta grijă.

Trebuia să regleze conturile, şi-i părea rău. Dar, mai presus chiar decît dragostea, era onoarea.

Gloria DuBarry stătea cuibărită lîngă soţul ei adormit, lăsînd lacrimile să-i şiroiască pe faţă. Se simţea rău – excesul de alcool îi deregla întotdeauna organismul. Eve era de vină că întrecuse măsura, ajungînd atît de aproape de a se umili.

Numai Eve era vinovată. Ea şi scorpia aia băgăreaţă din Est. Aveau să se asigure că pierdea totul – reputaţia, căsnicia, poate chiar şi cariera. Şi numai din pricina unei greşeli. A unei mici greşeli.

Trăgîndu-şi nasul, mîngîie cu o mînă umărul gol al soţului ei. Era solid, masiv, ca un sfert de secol de căsnicie. Îl iubea pe Marcus aşa de mult. Avea atîta grijă de ea. Cît de des spusese că era îngerul lui, îngerul lui neîntinat şi fără pată?

Cum ar fi putut înţelege, cum putea înţelege oricine, că femeia care-şi făcuse o carieră jucînd fecioare pistruiate se complăcuse într-o aventură toridă şi ilicită cu un bărbat necăsătorit? Că îşi făcuse un avort ilegal ca să scape de rezultatul acelei legături?

O, Doamne, cum şi-ar fi putut imagina vreodată că se îndrăgostise de Michael Torrent? Mai rău, mult mai rău, era faptul că, în timp ce se întîlnea cu el prin moteluri răpănoase, Michael îl jucase pe tatăl ei pe ecran. Pe tatăl ei.

Şi nevoia de a se fi întîlnit cu el faţă în faţă astă seară, cînd era bătrîn, aproape olog... sfrijit. O dezgustase gîndul că, demult, îl cuprinsese în trupul ei. O îngrozise. Îl ura. O ura pe Eve. Şi-ar fi dorit să moară amîndoi. Bălăcărindu-se în mila de sine însăşi, continuă să plîngă cu faţa în pernă.

Michael Torrent era obişnuit cu nopţile proaste. Avea trupul atît de chinuit de artrită încît rareori îl slăbeau durerile. Bătrîneţea şi boala îl devoraseră pe dinăuntru, lăsînd doar cîteva urme de carne şi nervi în acea cochilie, ca să aibă cu ce suferi. În noaptea asta, însă, mintea, nu trupul, îi interzicea luxul somnului.

Putea blestema vîrsta care îi ruinase trupul, îi secătuise energia, îl sărăcise de plăcerile sexului. Putea plînge la gîndul că fusese cîndva rege, iar acum nu mai era nici măcar bărbat. Toate amintirile despre ceea ce fusese îl împungeau ca nişte ace fierbinţi care nu dădeau pace cărnii obosite. Dar asta, toate astea, nu însemnau nimic. Eve ameninţa să-i ia puţinul care-i mai rămăsese. Mîndria şi imaginea lui.

Poate că nu mai putea să acţioneze, dar fusese capabil să-şi sature acea sete cu ajutorul legendei. Era venerat, admirat, respectat, considerat de fani şi asociaţi

un bătrîn de seamă, regele de altădată al epocii romantice de la Hollywood. Grant şi Gable, Power şi Flynn muriseră. Michael Torrent, cel care îşi încheiase cariera actoricească elegant, jucînd bunici înţelepţi, era viu. Era viu, iar oamenii se ridicau în picioare şi-l ovaţionau ori de cîte ori onora cîte o adunare.

Ura faptul că Eve avea să-i spună lumii întregi că îl înşelase pe prietenul lui cel mai bun şi mai apropiat, Charlie Gray. Ani de zile, Michael îşi folosise influenţa pentru a se asigura că studioul nu-i dădea lui Charlie mai mult decît roluri secundare. Se dăduse peste cap ca să se furişeze pe la spatele lui Charlie şi să-i pună coarne cu fiecare dintre soţiile lui. Cum ar fi putut face pe cineva să înţeleagă că pentru el nu era decît un joc, o distracţie meschină şi copilărească, cauzată de tinereţe şi invidie? Charlie fusese mai isteţ, mai priceput şi, pur şi simplu, mai agreabil decît ar fi putut spera vreodată Michael să devină. Nu voise să-i facă un rău lui Charlie, nu cu adevărat. După suicid, vinovăţia îl rosese pînă îi mărturisise totul Evei. Se aşteptase la consolare, solicitudine, înţelegere. Ea nu-i dăruise nimic din toate astea, ci se lăsase pradă unei furii îngheţate. Confesiunea le condamnase căsnicia. Iar acum, Eve avea să condamne şi ceea ce-i mai rămăsese din viaţă, cu o amarnică umilinţă.

Doar dacă nu o oprea cineva.

Sudoarea îmbrobona pielea lui Drake ca nişte gloanţe. Cu ochii înnebuniţi, rătăcea prin casă, nici pe departe atît de beat încît să poată adormi. Încă îi mai lipseau cincizeci de mii, iar timpul trecea cu viteză.

Trebuia să se calmeze, ştia că avea nevoie de calm, dar întîlnirea cu Delrickio îl speriase de i se lichefiaseră măruntaiele. Delrickio îi vorbise politicos, afectuos şi, tot timpul, Joseph stătuse privindu-l pe Drake cu ochi lipsiţi de expresie. Parcă bătaia nici n-ar fi avut loc – parcă ameninţarea pe care urmărise să i-o transmită nici n-ar fi existat.

Acest lucru, într-un fel, înrăutăţea şi mai mult situaţia – faptul de a şti că, orice ar fi urmat să i se facă, avea să

se întîmple fără patimă, cu gîndul limpede, rece, la afacerea care se tranzacta. Cum îl mai putea convinge pe Delrickio că avea trecere la Julia, cînd toată lumea o văzuse cu Paul Winthrop?

Trebuia să existe o cale pentru a ajunge la ea, la benzi, la Eve. Iar el trebuia s-o găsească. Indiferent ce riscuri îşi asuma, nu puteau fi mai mari decît riscul de a nu face nimic.

Victor Flannigan se gîndea la Eve. Apoi se gîndi la soţia lui. Se întrebă cum se putuse încurca vreodată cu două femei atît de diferite. Amîndouă aveau puterea de a-i distruge viaţa. Una prin slăbiciune, cealaltă prin putere. Ştia că a lui era vina. Chiar iubindu-le, se folosise de ele. Şi totuşi, le dăruise amîndurora tot ce avea mai bun – şi, procedînd astfel, le înşelase şi pe ele, şi pe el însuşi.

Nu mai avea cum să se întoarcă şi să dreagă lucrurile şi, cu siguranţă, nu putea schimba faptele consumate. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să lupte pentru a împiedica să se destrame totul.

Şi, în timp ce se răsucea neliniştit în patul mare şi gol, jinduia după Eve şi se temea de ea. Cam în acelaşi timp în care rîvnea şi se temea de o singură sticlă de whiskey. Fiindcă niciodată nu se putuse sătura nici de una, nici de alta. Indiferent de cîte ori se îndepărtase de ambele vicii, întotdeauna fusese atras înapoi. Deşi învăţase să deteste băutura chiar şi cînd îi era sete, pe femeie nu putea decît s-o iubească.

Biserica lui nu l-ar fi condamnat dacă golea o sticlă, dar era gata s-o facă pentru o singură noapte de dragoste. Şi fuseseră sute şi sute. Nici chiar teama pentru sufletul său nu-l putea face s-o regrete pe una singură măcar. De ce nu putea Eve înţelege că, indiferent ce efect avea pentru el pe dinăuntru, trebuia s-o apere pe Muriel? După atîţia ani, de ce mai insista să dezvăluie toate minciunile şi secretele? Nu ştia că avea să sufere la fel de mult ca el?

Ridicîndu-se, se întoarse dinspre pat şi porni spre

fereastră, ca să se uite la cerul ce se lumina. Peste cîteva ore, avea să se ducă la soţia lui.

Trebuia să găsească o cale de a o apăra pe Muriel şi de a o salva pe Eve de sine însăşi.

În apartamentul său din Beverly Wilshire, Damien Priest aştepta răsăritul soarelui. Nu folosea alcool sau droguri pentru a-şi amorţi mintea, ca să adoarmă. Avea nevoie de ea trează, alertă, ca să poată gîndi.

Cît de mult plănuia Eve să spună? Cît avea să îndrăznească să dea publicităţii? Ar fi vrut să creadă că petrecerea din seara aceea fusese orchestrată pentru a-l face să intre în panică. Nu-i dăduse satisfacţia asta. Rîsese, sporovăise, plesnise spinări. Christoase, chiar dansase cu ea. Cu ce voce mătăsoasă îl întrebase cum mai mergea lanţul lui de magazine cu articole sportive. Ce maliţioasă îi fusese expresia, cînd comentase despre cît de bine arăta Delrickio!

El, însă, nu făcuse decît să zîmbească. Dacă sperase să-i stîrnească teama, fusese dezamăgită.

Stătea aşezat, privind afară pe fereastra întunecată. Şi-i era foarte frică.

Eve se culcă în pat, cu un oftat prelung, mulţumit. În ce-o privea pe ea, serata avusese un succes enorm. Mai presus de plăcerea de a vedea cîţiva aleşi sărind prin cercuri aprinse, se bucurase să-i vadă pe Julia şi Paul împreună.

Era în asta un soi de justiţie stranie şi dulce, reflectă ea, în timp ce-şi lăsa ochii să se închidă. Şi nu era vorba decît de justiţie, nu? Asta, şi-o doză sănătoasă de răzbunare. Îi părea rău că Victor încă mai era necăjit. Trebuia să accepte faptul că nu făcea decît ceea ce avea de făcut. Şi poate că urma să înţeleagă, nu peste mult.

Simţind în jurul ei patul imens şi pustiu, îşi dorea din toată inima ca Victor să fi putut rămîne cu ea în noaptea asta. Dragostea cu el ar fi pus capacul, apoi s-ar fi cuibărit unul lîngă altul, stînd de vorbă somnoroşi pînă la răsăritul soarelui. Mai era timp pentru asta. Eve închise

strîns ochii, agățîndu-se de această unică dorință simplă.

În timp ce aștepea, o auzi pe Nina venind pe culoar și intrînd în camera ei, pentru a se plimba agitată înainte de a închide ușa.

Biata fată, medită Eve. Își făcea prea multe griji.

Luni dimineață pe la ora nouă, Julia se întinsese, se ghemuise, trosnise, pompase, transpirase și scosese aburi. Trupul îi fusese răsucit, frămîntat, bătut cu pumnii și frecat. Ieși din casa principală ducînd sacul de sport în care își ținea dressul transpirat și prosopul.

Avea pe ea un trening nu tocmai atractiv și-și trase în jos bluza, cînd trecu prin dreptul lui Lyle, care gresa alene mașina în fața garajului.

Nu-i plăcea modul cum se uita la ea, nici faptul că întotdeauna părea să aibă cîte ceva de făcut pe drumul ei de dimineață, în zilele de gimnastică. Ca de obicei, îl salută cu o politețe rece.

– Bună dimineața, Lyle.

– Domnișoară, își duse el degetul la chipiu, cu un gest care părea mai mult sugestiv decît servil. Sper că nu munciți prea tare.

Îi plăcea să și-o imagineze în sala de sport, cu ceva sumar mulat pe trup, transpirînd ca o cățea în călduri.

– N-aș zice, zău, că aveți nevoie de atîta gimnastică.

– Îmi face plăcere, minți Julia, continuîndu-și drumul. Își alungă mîncărimea dintre omoplați și-și reaminti să țină jaluzelele trase în camera ei.

Paul aștepta pe terasă, cu picioarele proptite pe un scaun. O singură privire scurtă îl făcu să zîmbească.

– După cum arăți, ți-ar prinde bine una mare și rece.

– Fritz, răspunse Julia, căutîndu-și cheile în buzunarul genții de sport. Îmi lucrează deltoizii. Am senzația că brațele mi-ar fi două cauciucuri întinse.

După ce deschise ușa și-și aruncă sacul și cheile pe masa din bucătărie, porni spre frigider.

– Mare vedetă ar fi fost, în inchiziția spaniolă. Azi, în timp ce mă tortura pe planșa înclinată, m-a făcut să mărturisesc că-mi plac Devil Dogs și Ho-Hos.

– Ai fi putut să minți.

Julia pufni, turnîndu-şi un pahar de suc.

– Nimeni nu poate privi în ochii ăia mari, albaştri, şi să mintă. Ai zbura direct în iad. Vrei şi tu?

– Nu, mulțumesc.

Cînd termină de băut paharul, se simțea aproape umană.

– Mai am o oră şi ceva, pînă trebuie să mă schimb pentru întîlnire.

Înviorată şi gata de lucru, puse paharul gol pe bufet.

– Despre ce e nevoie să-mi vorbeşti?

– Despre mai multe, îşi plimbă încet Paul mîna de-a lungul cozii ei de cal. Despre casete, pe de o parte.

– Nu e nevoie să-ți faci griji pentru ele.

– Faptul că încui casa este o măsură bună de prevedere, Jules, dar nu e de-ajuns.

– Am făcut mai mult de-atît. Vino.

Îl conduse prin casă, spre cabinet. Pe drum, Paul observă că avea peste tot vaze şi ghivece cu flori. Mulți dintre bobocii albi- lăptoşi de la petrecere îşi găsiseră un adăpost.

– Te rog, îl invită ea, arătînd spre sertarul biroului. Aruncă o privire.

Paul deschise sertarul, pentru a-l găsi gol.

– Unde?

O cam zgîndărea faptul că nu păruse surprins.

– Sînt la loc sigur. Nu scot cîte una dintre ele decît atunci cînd lucrez. Deci... închise ea sertarul, dacă încearcă cineva să-şi mai bage nasul, o să rămînă cu buzele umflate.

– Bine-ar fi să nu fie decît atît.

– Ce vrei să zici?

– Vreau să zic că cineva ar putea simți că miza e mult mai mare, se aşează Paul pe marginea biroului, privind-o. Gîndeşte-te la comportarea Gloriei DuBarry de aseară.

Julia ridică din umeri.

– Era beată.

– Exact – ceea ce, în sine, e o anomalie. Niciodată n-am văzut-o pe Gloria ameţită măcar, necum beată pulbere. Luă un presse-papiers, un glob de cristal faţetat care începu să explodeze de lumini cînd îl întoarse în mînă. Se întreba dacă şi Julia ar fi făcut la fel – să devină, din calmă şi rece, fierbinte şi explozivă sub atingerea potrivită.

– Te avertiza. De ce?

– Nu ştiu. Zău că nu, insistă ea, cînd Paul nu făcu decît s-o privească mai departe. Încă n-a venit vorba de numele ei, în discuţiile mele cu Eve, decît trecător. Iar azi am vorbit despre altele.

Apropiatul turneu al Evei în Georgia, muşchii lui Peter Jackson, teza lui Brandon la ştiinţe sociale şi imboldul semianual al Juliei de a-şi ciopîrţi părul. Eve îi mutase gîndul.

Expirînd prelung, se trînti în fotoliu.

– Gloria părea să creadă că urmează să scriu ceva care-i va ameninţa reputaţia. S-a oferit chiar să mă plătească – deşi cred că ar fi preferat să mă omoare.

Văzîndu-l că îngusta ochii, gemu:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, eram sarcastică doar.

Apoi rîse şi se rezemă de spătar, legănîndu-se cu fotoliul.

– Te şi văd scriind scena. Gloria DuBarry, îmbrăcată în rasa de călugăriţă pe care a purtat-o în „Drăcuşorii lui McReedy", se furişează pe la spatele biografei. Sper că m-ai îmbrăcat în ceva sumar, după toate orele astea pe care le-am petrecut tonifiindu-mi caroseria. Ţine în mînă un cuţit – nu, e prea sordid. Scoate un 22 – nu, prea banal. Aşa, se repede înainte şi-şi strangulează victima cu rozariul.

Împreunîndu-şi vîrfurile degetelor, îi zîmbi pe deasupra lor.

– Cum ţi se pare?

– Nici pe departe atît de comic pe cît ai vrea tu să fie, puse Paul cristalul deoparte. Julia, vreau să-mi dai şi mie

să ascult benzile.

Fotoliul căzu la loc.

– Ştii bine că nu pot.

– Vreau să te ajut.

În glasul lui se simţea o asemenea răbdare încordată, încît Julia nu se putu abţine să nu-i atingă mîna.

– Îţi apreciez oferta, Paul, dar nu cred că am nevoie de ajutor.

O privi cum îşi ţinea mîna, suplă, delicată, peste a lui.

– Dacă ai avea nevoie, mi-ai spune?

Întrucît dorea să fie sigură că spunea pentru amîndoi adevărul, Julia aşteptă un moment.

– Da.

Apoi surîse, dîndu-şi seama că nu era chiar atît de dificil, nici prea riscant, să aibă încredere în cineva.

– Da, ţi-aş spune.

– Cel puţin, m-am ales cu un răspuns, îşi întoarse el mîna, apucîndu-i-o pe a ei înainte de a putea să şi-o retragă. Şi dacă ai crede că Eve are nevoie de ajutor?

De astă dată, nu se mai simţi nici o ezitare:

– Ai fi primul căruia i-aş spune.

Satisfăcut, Paul lăsă deoparte această parte a problemei, ca şi cum ar fi fost amănuntul unui complot care avea nevoie de timp ca să se coacă.

– Acum vreau să te întreb altceva.

Bănuind că partea cea mai grea trecuşe, Julia se relaxă.

– Şi mă tot gîndesc că voi primi interviul ăla.

– Îi va veni şi lui rîndul. Crezi că ţin la tine?

N-ar fi putut spune că întrebarea fusese lansată de pe extrema stîngă, dar asta nu însemna că-i era mai uşor s-o pareze.

– În momentul ăsta, da.

Răspunsul ei atît de simplu însemna mult mai mult decît un da sau nu.

– Toate în viaţa ta sînt atît de provizorii?

Mîna îi era mult prea fermă pe a ei, cu palma mai aspră decît ar fi fost de aşteptat la un om care lucra cu

cuvintele. Deşi ar fi putut rezista strînsorii, nu se putea împotrivi ochilor. Pe Fritz îi era imposibil să-l mintă, iar pe Paul, inutil. Ochii aceia vedeau pînă în adîncul adevărului.

– Cu excepţia lui Brandon, cred că da.

– Şi aşa vrei tu să fie? o întrebă, stînjenit că era atît de important să afle.

– Nu m-am gîndit cu adevărat, se ridică Julia, sperînd să se retragă dinspre o margine ce părea să se apropie pe furiş cînd era nu era atentă. N-am avut de ce.

– Acum ai, îi cuprinse el faţa cu mîna liberă. Şi cred că e timpul să fac ceva ca să începi să te gîndeşti.

O sărută, cam la fel ca ultima dată, cu prea multă pasiune, urme de furie, aluzii de frustrare. O trase mai aproape, continuînd asaltul rapid şi nepăsător asupra simţurilor ei. Spre marea lui plăcere, îi simţi pielea, o simţi efectiv, încălzindu-se, în timp ce sîngele îşi accelera circulaţia. Insuportabil de excitant era gustul slab al panicii, cînd gura ei se deschise sub a lui.

Îi imobiliză şoldurile între coapse, mişcînd uşurel, rozîndu-i buzele, mîngîind-o printre ele cu limba. Julia îşi auzi propriul geamăt de plăcere, cînd Paul îşi strecură mîinile pe sub bluza ei pentru a şi le ridica şi coborî peste spinare.

Pielea i se înfierbîntă, apoi se răci, tremurînd şi transpirînd sub atingerea lui. Dar frica era trecătoare, era o emoţie prea slabă pentru a concura cu toate celelalte pe care i le impunea. Nevoi atît de mult timp ignorate se înălţară ca un val seismic pentru a mătura totul în cale. Totul în afară de el.

Părea să plutească, agăţîndu-se de Paul în timp ce luneca la cîţiva centimetri deasupra podelei. Şi-ar fi putut imagina la nesfîrşit un asemenea zbor, plin de senzaţi, slăbită – destul de slăbită pentru a se lăsa condusă de altcineva.

Cînd Paul coborî capul pentru a-i presăra pe gît sărutările acelea fierbinţi, Julia observă că de fapt nu zbura, ci era dusă încet afară din birou, în living, spre baza

scării. Era realitate. În lumea reală, faptul de a se lăsa condusă echivala prea adeseori cu capitularea.

– Unde mergem?

Fusese oare vocea ei, murmurul acela răguşit şi sufocat?

– De data asta, acum, prima oară, ai nevoie de un pat.

– Dar...

Încercă să-şi limpezească mintea, însă gura lui reveni spre a ei.

– Sîntem în mijlocul dimineţii.

Rîsul lui Paul fu rapid şi la fel de nesigur ca şi pulsul. Era aproape înnebunit să-şi pună mîinile pe ea, s-o simtă dedesubt, să se simtă pe sine însuşi înăuntrul ei.

– Doamne, ce dulce eşti...

Apoi ochii îi fulgerară iarăşi spre ai ei.

– Vreau mai mult, Julia. Ai o singură şansă să-mi spui ce vrei tu.

Îi scoase bluza de trening, lăsînd-o să cadă la capătul scării. Pe dedesubt, nu mai avea nimic, numai mirosul stăruitor al săpunului şi al uleiurilor parfumate.

– Vrei să aştept pînă la apusul soarelui?

Julia scoase un mic ţipăt, parte alarmat, parte încîntat, cînd mîna lui o cuprinse în căuşul palmei.

– Nu!

O rezemă cu spatele de perete, lăsînd mîinile acelea aspre şi iscusite să se ocupe ele de seducţie. Respiraţia i se trudea ca şi cum ar fi escaladat un munte, nu o simplă scară. Julia o simţi palpitîndu-i fierbinte pe gît, pe obraz, în gură.

Era mică şi tare în mîinile lui, şi netedă ca apa unui lac. Paul ştia că avea să-şi piardă minţile dacă nu gusta carnea aceea gingaşă, tremurătoare.

– Ce vrei, Julia?

– Asta.

Gura ei începu să se mişte frenetic sub a sa. Iar acum, ea îl trăgea dinspre perete, în dormitor.

– Pe tine.

Cînd duse mîinile la nasturii cămăşii lui, degetele îi tremurau. Bîjbîie, înjurînd. Dumnezeule, avea nevoie să-l atingă. Indiferent de unde apăruse foamea aceea cumplită, o ardea dinăuntru spre în afară.

– Nu pot... a trecut atîta timp.

În sfîrşit, îşi lăsă mîinile stîngace să cadă şi închise ochii, umilită.

– Te descurci de minune, aproape rîse Paul, dar văzuse că Julia habar n-avea ce efect aveau asupra lui încercările ei agitate şi nepricepute. Calmează-te, Julia, murmură, culcînd-o pe pat. Tot ce poate fi mai bun îţi revine întotdeauna în minte.

Tot ce putu ea mai bun fu un mic surîs de panică. Trupul lui era ca fierul peste al ei.

– La fel se spune şi despre mersul cu bicicleta, dar tind să-mi pierd echilibrul şi să cad.

Paul îi trecu limba peste linia obrazului, uluit de modul cum singurul ei tremur scurt îi zgudui tot organismul.

– Dacă-ncepi să te clatini, am să te-anunţ eu.

Cînd Julia întinse din nou mîinile spre el, îi cuprinse încheieturile, începînd să facă dragoste cu degetele ei. Prea repede, se dojeni Paul, privind-o în lumina ce intra oblic printre jaluzele. O grăbise, propulsat de propriile lui nevoi. Avea nevoie de tandreţe, de răbdare şi de toată gingăşia pe care o avea el de dat.

Ceva se schimbase. Nu mai era sigură ce anume, dar starea de spirit devenise alta. Scrîşnetul din stomac devenise rapid – întru totul la fel de excitant, dar cu mult mai dulce. Atingerea lui nu mai era posesivă, ci experimentală, cutreierînd-o cu degetele. Cînd o sărută, frustrarea se risipise, înlocuită de persuasiune. Irezistibilă.

O simţi relaxîndu-se, muşchi cu muşchi, pînă ajunse ca o ceară fierbinte topindu-se sub el. Nu ştiuse că acel gen de abandon, acel nivel de încredere, îl putea face să se simtă ca un erou.

Aşa că dorea să-i dăruiască mai mult, să-i arate mai mult. Să-i promită mai mult.

Încet, cu ochii spre faţa ei, îi scoase panglica din păr,

lăsîndu-l să se răsfire auriu-închis peste cuvertura trandafirie. În momentul cînd buzele ei se întredeschiseră, i le atinse cu ale lui, însă încet, aşteptînd-o să adîncească ea acel contact, cel mai fundamental şi mai complex dintre toate. Cînd limba ei i-o căută pe a sa, se afundă.

Excitaţia îi înceţoşa Juliei mintea, îi întretăia răsuflarea. Deşi degetele continuau să-i tremure, reuşi să-i descheie nasturii, slobozind un prelung oftat de satisfacţie cînd îi simţi pielea lunecînd peste a ei. Cu ochii închişi, i se păru că-i auzi bătăile inimii luîndu-se la întrecere cu ale ei. O acoperi o mantie de senzaţii, un voal ceţos care-i îngăduia să facă tot ce voia cu gura şi mîinile, fără ezitare sau regret. Să se hrănească hulpavă. Da, avea s-o facă. Un suflet care cunoscuse atît de mult timp foamea înţelegea lăcomia la fel de bine ca abstinenţa. Voia să se ospăteze.

Buzele ei pe deplin ispitite, alergară peste chipul lui Paul, în josul gîtului, în timp ce se umplea cu bogata aromă animalică a bărbatului. El spuse ceva, repede şi aspru, iar Julia îşi auzi propriul rîs, un rîs care se sfîrşi într-un gîfîit, cînd Paul se îndesă în ea disperat, centru pe centru. Cînd limba lui îi fulgeră peste vîrful sînului, acea plăcere acută o făcu să se arcuiască sub el, cu trupul încordîndu-se de vibraţiile ce cîntau printr-însa. Rîcîitul dinţilor, neaşteptata rapacitate a gurii, gloria atemporalei pofte de a simţi gustul cărnii. Cu un geamăt oprit în adîncul gîtului, îi lipi capul de ea, cerînd şi oferind ceea ce-i ceruse.

Şi mai mult. Şi era libertate, acea necugetată încăierare a dorinţelor, o libertate pe care şi-o refuzase, ba chiar o şi dispreţuise, atît de mult timp.

Aerul din jurul lor era înmiresmat îmbătător de parfumul cameliilor din vasul de pe noptieră. Sub ei, patul gemea cu fiecare rostogolire.

Soarele furişîndu-se printre jaluzele aurea cald şi seducător lumina. Ori de cîte ori Paul o atingea, lumina aceea exploda înapoia pleoapelior ei grele, în curcubee fracturate. Aşa o dorea, urcînd încet spre piscul pa-

timilor. Încleştîndu-se cu pùtere de nevoia de a lua, Paul dăruia, hărţuia, chinuia – şi avu satisfacţia de a-şi auzi numele izbucnind de pe buzele ei.

Avea pielea fină ca mătasea, parfumată de uleiurile ce-i fuseseră infiltrare atît de sîrguincios în muşchi. Dorind totul, îi trase pantalonii peste şolduri, gemînd cînd o găsi goală pe sub trening. Şi totuşi, descoperi că putea aştepta, şi mai mult, mulţumindu-se cu senzaţia acelor coapse prelungi şi zvelte sub mîinile lui. Cu gustul ei pe buzele lui. Cînd îşi schimbă poziţia, cea mai uşoară atingere o făcu să-şi ia zborul peste marginea unde o împinsese, înălţîndu-se dincolo.

Orgasmul o zgudiui, lăsînd-o năucită, buimacă şi ameţită. După o introducere atît de delicată, torida plăcere era înfricoşătoare. Şi crea dependenţă. Chiar în timp ce dibuia după el, Paul o conduse din nou în sus, privindu-i ochii cum deveneau sticloşi de pasiune, simţindu-i trupul cum se cutremura de fiorul acesteia, auzindu-i respiraţia cum se oprea şocată, pentru a exploda apoi năvalnic.

În timp ce Julia rămînea moale, se lăsă peste ea, cu propriu-i trup tremurînd în timp ce îi aştepta ochii grei să se deschidă, să-i întîlnească pe ai lui. Lunecă într-însa. Julia i se ridică în întîmpinare. Oţel în catifea. Contopiţi, începură să se mişte împreună, într-un ritm instinctiv, străvechi, minunat. Cînd pleoapele ei tremurătoare se închiseră din nou, i se deschiseră braţele, pentru a-l aduce mai aproape. De astă dată, cînd sări peste margine, îl luă cu ea.

Zăcea tăcut, încă afundat înăuntrul ei. Mirosul pielii înfierbîntate de pasiune îi plutea prin simţuri, amestecîndu-se cu aroma fragilă a cameliilor. Lumina, umbrită de jaluzele, nu părea nici a zilei şi nici a nopţii, ci a cine ştie cărui spaţiu atemporal ascuns între acestea. Capturată în braţele lui, trupul i se mişca uşor, încet, cu fiecare respiraţie. Cînd înălţă capul, Paul îi putu vedea faţa, încă înroşită de văpaia pasiunii. Nu trebui decît să-i sărute

gura pentru a gusta acele urme calde şi dulci ale plăcerii reciproce. Crezuse că ştia ce înseamnă romantismul, că îl înţelegea şi îl aprecia. De cîte ori îl folosise pentru a seduce cîte o femeie? Cît de des îl ţesuse cu dibăcie în cîte o intrigă de roman? Dar aici era cu totul altceva. De astă dată – sau cu această femeie – totul ajunsese pe un alt plan. Intenţiona s-o facă să înţeleagă că aveau să ajungă amîndoi acolo împreună, iar şi iar.

– Ţi-am spus că ai să-ţi aminteşti.

Ochii ei se deschiseră încet. Erau imenşi şi întunecoşi şi somnoroşi. Surîse. N-avea nici un rost să-i spună că nu-şi amintise nimic, fiindcă niciodată nu mai trăise ceva la fel ca în urmă cu cîteva momente.

– Asta ar vrea să însemne că ţi-a plăcut?

Zîmbetul lui fulgeră, înainte de a o muşca uşor de lobul urechii.

– Înseamnă mult mai mult decît atît. De fapt, tocmai mă gîndeam că am putea avea o zi foarte productivă, dacă nici unul dintre noi nu s-ar mişca din locul ăsta.

– Productivă?

Îşi lăsă degetele să-i răsfire părul, plimbîndu-se apoi în jos pe şira spinării, în timp ce Paul o săruta mărunt pe gît. Nu se simţea ca pisica după ce a lins smîntîna, ci ca una care a descoperit un drum direct pînă la ugerul vacii.

– Interesantă, poate. Plăcută, cu siguranţă, dar productivitatea e cu totul altceva. Interviul meu cu Anna ar trebui – mmm – să fie productiv.

Alene, privi spre ceas. Cu un ţipăt scurt, se chinui să se ridice, numai pentru a se pomeni ţinută ferm pe loc.

– E unşpe şi-un sfert. Cum poate fi unşpe şi-un sfert? Era abia nouă şi ceva, cînd am...

– Timpul zboară, murmură Paul, nu puţin flatat. Nu mai ajungi.

– Dar...

– O să-ţi ia aproape o oră ca să te aranjezi şi să faci drumul cu maşina. Reprogramează.

– Căca-m-aş. E complet neprofesionist din partea mea.

Se eliberă şi trase sertarul noptierei, pentru a căuta numărul.

– Numai eu voi fi de vină dacă refuză să-mi mai dea o a doua şansă.

– Îmi placi aşa, spuse el, în timp ce Julia trăgea de telefon. Înfierbîntată şi ciufulită.

– Taci cînd gîndesc.

După ce-şi dădu părul la o parte din ochi, formă numărul, apoi scoase o mică exclamaţie. Paul se mulţumi să zîmbească, în timp ce continua să-i ronţăie degetele de la picior.

– Scuze. Asta-i o fantezie anume pe care trebuie să mi-o împlinesc.

– Nu prea e momentul...

Plăcerea o străpunse ca o săgeată, făcîndu-i capul să se smucească înapoi.

– Paul, te rog. Trebuie să... o, Doamne! Ce? se chinui ea să-şi tragă respiraţia, cînd centralista repetă salutul standard. Da, scuzaţi-mă.

Acum trecuse la celălalt picior, plimbîndu-şi limba peste adîncitura tălpii. Iisuse, cine-ar fi crezut că senzaţiile puteau să se unduiască de-acolo tocmai pînă-n părul de pe cap?

– Am... aici Julia Summers. Am o întîlnire la unsprezece şi jumătate cu domnişoara del Rio.

Paul ajunsese la glezne.

– Şi, ăă, trebuie s-o reprogramăm. Am avut o...

Sărutări fierbinţi, cu gura deschisă, pe pulpă.

– O urgenţă neprevăzută. Inevitabilă. Vă rog, transmiteţi-i domnişoarei...

– Del Rio, completă Paul, după care o zgîrie cu dinţii pe dinapoia genunchiului. Degetele Juliei se încleştare în cearşaful mototolit.

– Transmiteţi-i scuzele mele şi spuneţi-i...

O dîră de sărutări încinse şi umede, pe partea interioară a coapsei.

– Spuneţi-i că voi reveni. Vă mulţumesc.

Telefonul se rostogoli pe podea.

17

Drake îi adresă paznicului de la poartă un salut vesel. În timp ce intra cu maşina, începu să se scarpine pe coapse, scrîşnind din dinţi. Nervii îi provocaseră o iritaţie întinsă, care-l mînca şi nu ceda în faţa nici uneia dintre cremele şi loţiunile cu care se ungea. Cînd ajunse la casa de oaspeţi, scîncea şi vorbea singur.

– O să fie bine. Nici un motiv de îngrijorare. Intru şi ies în cinci minute, şi totul s-a aranjat.

Sudoarea i se prelingea pe coapse, arzîndu-i chinuitor pielea iritată. Mai avea patruzeci şi opt de ore pînă la scadenţă. Imaginea a ceea ce-i putea face Joseph cu pumnii aceia mari cît două blocuri de zgură era de ajuns pentru a-l împinge să coboare în fugă din maşină.

Era în siguranţă. De asta, cel puţin, nu se îndoia. Eve se afla în Burbank, la filmare, iar Julia plecase s-o intervieveze pe vrăjitoarea aia de Anna. Nu avea altceva de făcut decît să intre, să copieze benzile şi să plece.

Trebui să zgîlţîie de clanţă aproape un minut, pentru a-şi da seama că uşa era încuiată. Cu respiraţia şuierîndu-i printre dinţi, o luă la fugă împrejurul casei, verificînd toate ferestrele şi uşile. Cînd reveni la punctul de plecare, şiroia de transpiraţie. Nu putea să plece cu mîinile goale. Oricît se amăgea Drake, ştia că niciodată n-ar mai fi avut curaj să revină. Trebuia s-o facă acum. Scărpinîndu-se năprasnic pe picioare, alergă împleticit pînă pe terasă. Cu priviri furişe peste umăr, luă un mic ghiveci cu petunii. Zăngănitul geamului spart i se păru puternic ca detunătura unei puşti de asalt, dar infanteria marină nu se repezi să contraatace.

Ghiveciul îi căzu din degetele amorţite, spărgîndu-se pe dalele de piatră ale terasei. Continuînd să se uite înapoi, Drake băgă mîna prin spărtură şi trase mînerul.

Cînd se văzu în casa pustie, simţi un fior de satisfacţie care-i redeşteptă curajul. În timp ce mergea din bucătărie în cabinet, avu paşii fermi şi încrezători. Zîmbea, cînd deschise sertarul. Un moment, ochii i se goliră de orice expresie, apoi rîse de unul singur şi deschise încă un sertar. Şi încă unul. Zîmbetul se transformase într-o grimasă, pe cînd continua să tragă de sertarele goale şi să le trîntească la loc.

Julia nu-şi amintea ca un singur interviu s-o mai fi epuizat vreodată atît de mult ca discuţia cu Anna. Femeia era ca o bandă de magnetofon derulată pe turaţia 78. Julia avea senzaţia că putea găsi unele frînturi interesante şi distractive amestecate prin orgia de cuvinte în care se dezlănţuise Anna – după ce-şi găsea energia pentru a asculta din nou banda.

Se opri în faţa casei şi rămase aşezată în maşină, cu ochii închişi şi capul rezemat de tetieră. Cel puţin, nu fusese nevoie să forţeze sau s-o descoasă pe Anna pentru a o face să se deschidă. Femeia aia turuia ca un şuvoi de apă printr-o ţeavă spartă, cu mintea permanent în viteza a patra şi trupul ca o scîndură nestînd niciodată în acelaşi loc mai mult de cîteva minute pline de pătrundere. Tot ce avusese Julia de făcut fusese s-o întrebe cum era să conceapă garderobe pentru Eve Benedict.

Anna alergase în toate direcţiile pentru dorinţele scandaloase şi adesea nerealiste ale Evei, pentru pretenţiile ei nerăbdătoare, pentru ideile măreţe din ultima clipă. Anna – citat din Anna – era aceea care o făcuse pe Eve să arate ca o regină în „Lady Love". Anna o făcuse să sclipească în „Paradisul regăsit". Nu făcuse nici o aluzie, ca în interviurile cu Kinsky şi Marilyn Day, că Eve era aceea care-i oferise Annei prima şansă, insistînd să fie folosită ca pictoriţă de costume la „Lady Love". Lipsa de recunoştinţă îi amintea Juliei de Drake.

Începuse să plouă, cînd Julia oftă şi coborî din maşină. Era o ploaie iute şi măruntă, care părea s-o ţină aşa zile în şir. La fel ca Anna, îşi spuse ea, alergînd spre uşa din faţă. Julia ar fi preferat să închidă uşa peste

acea bandă anume la fel cum urma s-o închidă în fața ploii reci. Dar, în timp ce-şi căuta cheile, ştiu că, indiferent de sentimentele ei personale, avea să revadă înregistrarea. Dacă Anna apărea în carte arţăgoasă, răsfăţată şi nerecunoscătoare, numai ea singură era de vină.

Întrebîndu-se dacă să pregătească pentru cină pui sau tocană de porc, Julia deschise uşa, iar mirosul florilor ude şi strivite năvăli afară din casă. Livingul, care fusese cît de cît ordonat, era acum un haos de mese răsturnate, lămpi sparte, perne sfîşiate. În momentul necesar pentru ca mintea ei să înregistreze ceea ce-i vedeau ochii, Julia stătu nemişcată, strîngînd servieta într-o mînă şi cheile în cealaltă. Apoi le lăsă să cadă şi porni prin ruinele rămase din spaţiul pe care încercase să şi-l transforme într-un cămin.

Toate camerele se prezentau la fel – sticle sparte, mobile răstumate. Tablourile fuseseră smulse de pe pereţi. Serţarele erau sfărîmate. În bucătărie, cutiile şi sticlele fuseseră scoase din dulapuri, cu conţinutul amestecat neapetisant pe dalele duşumelei. Se răsuci şi alergă la etaj. În camera ei, hainele zăceau împrăştiate pe jos. Salteaua fusese parţial trasă din pat, cu aşternutul ghemotocit şi sfîşiat. Conţinutul scrinului era îngrămădit deasupra. Însă cea care făcu să-i cedeze controlul pe care încerca atît de disperată să şi-l menţină fu camera lui Brandon. Odaia copilului ei fusese invadată, jucăriile, hainele, cărţile, toate erau răscolite. Julia luă bluza de pijama a lui Brandon şi, făcînd-o ghem în mîini, se duse la telefon.

– Reşedinţa domnişoarei Benedict.

– Travers. Am treabă cu Eve.

Travers răspunse cererii cu un pufnet.

– Domnişoara Benedicte e la studio. O aştept pe la şapte.

– Găseşte-o chiar acum. Cineva a pătruns în casa de oaspeţi şi a făcut-o vraişte. Îi dau o oră, pînă sun chiar eu la poliţie.

Şi închise telefonul, peste întrebările chiţăite ale lui Travers.

Îi tremurau mîinile. Asta era bine, decise ea. Era furie, şi n-o deranja să tremure de furie. Voia să se agaţe de furie şi de toate celelalte emoţii turbate care o bombardau. Cu mişcări foarte calculate, coborî înapoi la parter, călcînd peste harababura din living room. Se ghemui în faţa unei porţiuni de tencuială şi apăsă butonul mecanismului ascuns pe care i-l arătase Eve. Panoul lunecă într-o parte, dezvăluind seiful dinăuntru.

Julia răsuci roata, refăcînd din memorie cifrul. După ce deschise, făcu inventarul conţinutului. Benzile ei, însemnările, cele cîteva cutii cu bijuterii. Mulţumită, închise la loc seiful şi se duse la fereastra stropită de ploaie să aştepte. Peste treizeci de minute, văzu Studebaker-ul lui Paul frînînd cu un derapaj. Avea chipul încordat şi lipsit de expresie, cînd Julia îi deschise uşa.

– Ce naiba se-ntîmplă?

– Te-a chemat Travers?

– Da, mi-a telefonat – chestie pe care tu ai omis s-o faci.

– Nu mi-a trecut prin minte.

Rămase tăcut, pînă reuşi să treacă peste furia provocată de remarca ei.

– Evident. Ce-i povestea asta cu încă o spargere?

– Uită-te şi singur.

Julia păşi într-o parte, lăsîndu-l să intre înaintea ei. Faptul de a revedea totul îi provocă un nou acees de furie sîngerie. Avu nevoie de toată voinţa pentru a şi-o stăpîni. Degetele i se încleştare laolaltă, strîns de li se albiră falangele.

– Prima ipoteză ar fi că cineva s-a înfuriat cînd n-a găsit benzile şi s-a hotărît să devasteze totul pînă le găsea.

Împinse într-o parte cu piciorul nişte cioburi de ceramică.

– Nu le-a găsit.

Furia şi aroma coclită a fricii din fundul gurii îl făcură să se răsucească spre ea. Ochii ei erau de un albastru învăpăiat care o făcu să se retragă cu un pas, înainte ca şira spinării să-i devină ţeapănă.

– Numai la asta te poți gîndi?

– E singurul motiv, răspunse Julia. Nu cunosc pe nimeni care să facă asta din ranchiună personală.

Paul clătină din cap, încercînd să ignore junghiul din abdomen cînd privi o pernă ciopîrțită. Dacă ar fi găsit-o pe ea astfel – sfîrtecată și făcută bucăți și azvîrlită pe podea? Cînd reuși să vorbească din nou, glasul îi era rece ca fierul.

– Deci benzile sînt în siguranță, și asta e tot?

– Nu, nu e tot, își despărți Julia degetele, cu furia pe care și-o înfrînase atîta vreme dezlănțuindu-se. Au intrat în camera lui Brandon. S-au atins de lucrurile lui.

În loc să mai împingă resturile într-o parte, le dădu un șut, cu ochii de culoarea norilor de furtună din care ploua torențial, continuu.

– Nimeni, nimeni nu se apropie așa de fiul meu. Cînd voi afla cine a făcut-o, o să plătească.

Paul prefera izbucnirea în locul stăpînirii înghețate. Dar era departe de a fi satisfăcut.

– Ai spus că mă chemi dacă ai necazuri.

– Mă descurc și singură.

– Pe dracu'.

Cu o mișcare fulgerătoare, o apucă de brațe, începînd s-o zgîlțîie înainte ca Julia să poată scoate primul cuvînt de protest.

– Dacă cineva e atît de disperat să găsească benzile, data viitoare pe tine o să te-atace. Pentru Dumnezeu, Julia, merită? O simplă carte, cîteva săptămîni pe lista de best-seller-uri, un spot de cinci minute la Carson, merită toate astea?

Întru totul la fel de lividă ca el, Julia se smulse, frecîndu-și brațele în locul unde degetele lui i se înfipseseră în carne. Vîntul sufla destul de tare pentru a biciui ferestrele cu stropi de ploaie ca niște degete nervoase.

– Știi și tu că nu e numai atît. Tu, mai ales, ar trebui să știi. Am un interes de valoare în toată afacerea asta. Ceea ce voi scrie despre Eve va fi mai bogat, mai impresionant, mai puternic decît orice ficțiune.

– Și dacă erai acasă cînd au venit?

– N-ar fi venit, dacă eram aici, ripostă ea. E clar că au aşteptat un moment cînd casa era goală. Fii logic.

– Mă fut în ea de logică. Cu tine n-am chef să risc.

– Doar nu...

– Nu, pe toţi sfinţii, doar nu.

Furia rece se înfierbîntase, cînd Paul împinse o masă într-o parte. Alte sticle se sparseră, ca un tunet răspunzînd ploii.

– Te-aştepţi să stau pe margine şi să nu fac nimic? Cel care-a fost aici nu căuta, doar, benzile, încerca disperat să le găsească.

Smulse o pernă mutilată, împingîndu-i-o în mîini.

– Uită-te la asta. Uită-te la ea, fir-ai a dracu'. Puteai să fii tu în locul ei.

Nu-i trecuse prin cap, nici pentru o secundă, şi n-o mulţumi deloc faptul că vorbele lui făcură imaginea să-i apară atît de vie în minte. Îşi înfruntă un fior şi lăsă perna să cadă pe jos.

– Nu sînt o mobilă, Paul. Şi nici nu ai tu căderea să iei hotărîri în numele meu. Faptul că am petrecut o după-amiază împreună în pat nu te face răspunzător pentru soarta mea.

Încet, mîinile lui Paul se încleştară pe reverele jachetei ei. Furia şi teama îl sfîşiau adînc, cu un tăiş subţire de durere.

– A fost mai mult decît o simplă după-amiază în pat, dar asta-i altă problemă pe care va trebui s-o rezolvi. Deocamdată, eşti în situaţia ca o împuţită de carte să-ţi pună viaţa în pericol.

– Şi dacă m-aş fi gîndit vreun moment să abandonez lucrarea, asta m-ar fi făcut să mă răzgîndesc. Nu dau bir cu fugiţii în faţa unei intimidări de soiul ăsta.

– Bine zis, declară Eve din uşă.

Avea părul ud, la fel ca puloverul de caşmir pe care şi-l luase în grabă după primirea telefonului lui Travers. Era foarte palidă la faţă cînd intră în casă, dar vorbea cu voce puternică şi fermă.

– Se pare că cineva dîrdîie de frică pe-aici, Julia.

– Ce naiba e cu tine? se răsuci Paul spre Eve, pradă

unui val de furie cum nu-i mai arătase niciodată. Chiar îţi place chestia asta? Sari în sus de satisfacţie la gîndul că cineva ar face una ca asta din cauza ta? Unde-ai ajuns, Eve, dacă vanitatea ta, încercarea ta de a atinge nemurirea, merită orice preţ?

Cu multă grijă, Eve se lăsă pe braţul canapelei deteriorate, scoase o ţigară şi şi-o aprinse. Ciudat, îşi spuse ea, fusese sigură că Victor era singurul om care ar fi putut-o face să sufere. Cu atît era mai ascuţită şi mai adîncă durerea, cînd o lovea omul pe care-l considera propriul ei fiu.

– Dacă-mi place, spuse ea. Îmi place oare să-mi văd lucrurile distruse, sau intimitatea casei de oaspeţi invadată?

Suflă fumul, cu un oftat.

– Nu, nu-mi place deloc. Îmi place să ştiu că cineva e atît de îngrozit de ceea ce aş putea spune lumii încît ar risca o faptă prostească şi inutilă ca asta? Da, pe toţi sfinţii, aşa ceva îmi place.

– Nu numai tu eşti implicată în toată povestea.

– De Julia şi Brandon se va avea grijă, scuturâ Eve nepăsătoare fumul peste mizeriile de pe jos; fiecare bătaie a inimii îi reverbera dureros în ţeastă. În momentul ăsta, Travers pregăteşte camerele de oaspeţi din casa mare. Julia, amîndoi sînteţi bineveniţi să staţi acolo cît timp vreţi, sau să vă întoarceţi aici după ce punem casa la punct.

Ridică privirea, cu ochii spre ea şi vocea neutră:

– Sau, desigur, eşti liberă să abandonezi complet proiectul.

Cu un nepremeditat gest de solidaritate, Julia trecu lîngă Eve.

– Nu am intenţia să abandonez proiectul. Şi nici pe tine.

– Integritatea, zîmbi Eve, e o calitate de invidiat.

– Încăpăţînarea oarbă, nu, replică Paul, întorcînd smucit capul spre Julia. E clar că nici una din voi nu vrea şi nu are nevoie de ajutorul meu.

După ce Paul ieşi cu paşi mari din casă, Eve se

ridică, țeapănă. În tăcere, o privi pe Julia cum se uita după el.

– Orgoliul masculin, mutmută ea, traversînd camera s-o cuprindă pe Julia cu un braț pe după umeri. Un lucru enorm și fragil. Întotdeauna mi l-am imaginat ca pe un penis enorm făcut din sticlă subțire.

În pofida emoțiilor care-i clocoteau în piept, Julia rîse.

– Așa e mai bine, se aplecă Eve să culeagă un ciob dintr-o vază spartă, pentru a-l folosi pe post de scrumieră. O să se-ntoarcă, iubito. Tunînd și fulgerînd, după toate probabilitățile, dar e prea strîns prins în cîrlig ca să nu-l tragă ața înapoi.

Zîmbind, scuturâ scrumul apoi, cu o ridicare din umeri, aruncă țigara și ciobul de porțelan la loc în grămadă.

– Crezi că n-am observat că ați fost împreună?

– Zău că nu cred...

– Nu crede.

Dorind să ia o gură de aer curat, Eve se apropie de ușa deschisă. Îi plăcea ploaia, senzația apei reci căzîndu-i pe față. Ajunsese într-un punct unde aprecia mărunțișurile vieții.

– Mi-am dat seama din prima clipă ce s-a întîmplat între voi. Și că m-ai expediat, calm și fără efort, de pe primul loc al afecțiunilor lui.

– Era furios, începu Julia; și, întrucît dintr-o dată devenise conștientă că și pe ea o durea capul, își scoase agrafele din păr.

– Da, și pe bună dreptate. O pusesem pe femeia lui într-o situație dificilă, poate chiar periculoasă.

– Auzi, ia nu mai sta în ploaie. Ai să răcești.

La vederea privirii amuzate a Evei, Julia se burzului.

– Și nu-s femeia nimănui, numai a mea.

– Obligatoriu.

Îndatoratoare, Eve reveni în casă. Se simțea ușurată, văzînd-o pe tînăra din fața ei. Tinerețe, curaj și temperament.

– Chiar și cînd aparții unui bărbat, trebuie să fii stăpînă pe viața ta. Oricît de mult îl iubești, sau ajungi să-l

iubeşti, rămîi a ta însăţi.

Durerea se întinse atît de rapid, de tăios, încît ţipă şi-şi apăsă podul palmei deasupra ochiului stîng.

– Ce e? veni Julia într-o clipă lîngă ea, luînd-o în braţe; cu o înjurătură, o cără pe Eve spre resturile canapelei. Eşti bolnavă. Chem un doctor.

– Nu. Nu.

Înainte ca Julia să se repeadă la telefon, Eve o apucă de mînă:

– Nu e decît stressul, suprasolicitarea, efectul întîrziat al şocului. Ce-o fi. Am adesea dureri de cap.

Aproape că zîmbi, la adresa jalnicei atenuări a realităţii.

– Dacă vrei să-mi aduci un pahar cu apă.

– Bine. Vin imediat.

După ce Julia trecu în bucătărie să caute un pahar rămas întreg, Eve îşi căută pastilele în geanta de prelată. Durerile îi veneau mai des – aşa cum o preveniseră medicii. Deveneau tot mai puternice – din nou, conform prognozei. Scutură două pilule, apoi îşi impuse să pună una la loc. N-avea să cedeze tentaţiei de a dubla doza. Încă nu. Cînd Julia reveni cu paharul, pusese flaconul la loc şi ţinea în palmă pilula rămasă. Julia adusese şi o cîrpă înmuiată în apă rece – şi, la fel cum ar fi procedat cu Brandon, tamponă cu ea fruntea Eve, în timp ce aceasta îşi înghiţea medicamentul.

– Mulţumesc. Ai o atingere foarte calmantă.

– Relaxează-te, doar, pînă te simţi mai bine.

De unde apăruse atîta afecţiune? se întrebă Julia, în timp ce căuta cu răbdare să-i potolească durerea. Zîmbi, cînd mîna Evei se întinse spre a ei. Undeva, pe parcurs, se legase o prietenie, acea relaţie între o femeie şi alta pe care nimeni nu avea cum s-o înţeleagă.

– Eşti o mare mîngîiere pentru mine, Julia. Şi nu într-un singur sens.

Durerea devenise aproape suportabilă. Totuşi, Eve continuă să stea cu ochii închişi, lăsînd atingerea răcoroasă şi competentă s-o liniştească.

– Regret nespus că a trecut atîta vreme pînă să ni se

întîlnească drumurile. Timp pierdut. Ţine minte, ţi-am spus că ăsta e singurul regret sincer.

– Mie îmi place să cred că nu se pierde timp. Că lucrurile se întîmplă aşa cum sînt sortite să se întîmple.

– Sper că ai dreptate.

Rămase din nou tăctă, punîndu-şi în ordine lucrurile care-i mai rămăseseră de făcut.

– Am aranjat ca Lyle să-l aducă pe Brandon direct la casa principală. M-am gîndit că vei prefera aşa.

– Da, şi-ţi mulţumesc.

– E cam puţin, ca să răscumpăr perturbarea din viaţa ta, deschise din nou Eve ochii, mai puternică, mai sigură. Ai verificat benzile?

– Sînt la locul lor.

Se mulţumi să dea din cap:

– Plec în Georgia, la sfîrşitul săptămînii. Cînd mă întorc, vom termina treaba, noi două.

– Mi-au mai rămas de luat destule interviuri.

– Vei avea timp suficient.

Urma să se asigure ea.

– În lipsa mea, vreau să nu-ţi faci griji în legătură cu problema asta.

Julia aruncă o privire prin cameră.

– Mi-e puţin cam greu să nu-mi fac.

– Nu e nevoie. Ştiu cine-a făcut-o.

Julia se retrase, ţeapănă.

– Ştii. Atunci...

– N-a trebuit decît să întreb paznicul de la poartă.

Restabilită, se ridică, punîndu-i o mînă pe umăr:

– Ai încredere-n mine. Am să rezolv problema asta.

Drake arunca haine într-o valiză, înnebunit. Cămăşile spălate şi călcate cu grijă erau îndesate printre pantofi, curele, pantaloni mototoliţi.

Trebuia să scape, şi repede. Cu nici cinci mii de dolari pe numele lui, după o sesiune disperată şi păguboasă la Santa Anita, şi nici o bandă cu care să negocieze, nu mai îndrăznea să-şi onoreze întîlnirea cu Delrickio. Prin urmare, avea să plece într-un loc unde

Delrickio nu-l putea găsi.

În Argentina, poate, sau în Japonia. Trînti nişte ciorapi cu romburi multicolore peste slip. Poate era mai bine să se ducă întîi în Omaha, să se dea la fund. Cine naiba l-ar fi căutat pe Drake Morrison în Omaha?

Maică-sa nu mai putea să-l tragă de după hambar ca să-l ia la bătaie. Nu-l putea sili să vină la întîlniri de rugăciune, nici să-i dea numai pîine şi apă pentru a-i curăţi trupul şi sufletul de impurităţi.

Putea rămîne acolo, la fermă, vreo două săptămîni, pînă se mai aduna. Şi, poate, reuşea să smulgă vreo cîteva mii de la bătrînă. Dumnezeu îi era martor că luase destul de pe urma lui – primind banii trimişi de Eve şi turnîndu-i în fermă sau în biserică.

Merita şi el ceva, nu? De la ea. De la Eve. La urma urmei, era singurul copil. Nu locuise cu nebuna de Ada în toată jumătatea dintîi a vieţii şi lucrase pentru Eve în cea de-a doua?

Îi erau datoare.

– Drake.

Avea braţele pline cu ciorapi şi lenjerie de mătase. Toate se prăvăliră pe jos, cînd Eve intră în cameră.

– Cum ai...

Eve ridică o cheie, zornăind-o.

– I-ai cerut de multe ori Ninei să-ţi ude florile cînd lipseşti din oraş.

Vîrî cheia în buzunar, sfidîndu-l să comenteze, apoi se aşeză pe pat.

– Faci o călătorie?

– Mi-au apărut nişte treburi.

– Aşa, deodată.

Sprîncenele i se repeziră în sus, cînd văzu rezultatele împachetatului său nebunesc.

– Nu se cade să tratezi aşa un costum de cinci mii de dolari.

Mîncărimea de pe coapse îl făcu să scrîşnească din dinţi.

– O să le dau pe toate la călcat, cînd ajung acolo.

– Şi unde anume e „acolo", dragul meu?

– La New York, răspunse el, convins că era un răspuns foarte inspirat. Eşti clienta mea favorită, Eve, dar nu şi singura. Am, ăă, de lămurit nişte detalii, la o tranzacţie de televiziune.

Eve înclină capul, studiindu-l.

– Tare şifonat trebuie că eşti, dacă minţi atît de prost. Una dintre cele mai mari calităţi ale tale – poate singura – e talentul de a minţi cu deplină sinceritate.

Drakear fi vrut să se arate nemulţumit, dar nu reuşi să-şi ascundă panica.

– Ascultă, Eve, îmi pare rău că n-am reuşit să te pun la curent cu planurile mele, dar am şi obligaţii care nu se concentrează în jurul tău.

– Hai să nu mai mîncăm rahat, bine? replică Eve, cu voce amabilă; expresia de pe faţa ei nu era agreabilă deloc. Ştiu că ai intrat azi spre prînz în casa de oaspeţi.

– Am intrat?

Chipul lui Drake începu să şiroiască de sudoare. Cînd rîse, ieşi un fel de croncănit.

– De ce naiba să fi făcut una ca asta?

– Exact ce voiam eu să te întreb. Nu am nici o îndoială că tu eşti cel care al mai pătruns şi alte dăţi şi m-ai jefuit. Nici nu-ţi pot spune cît sînt de dezamăgită, Drake, că una dintre puţinele mele rude de sînge rămase găseşte necesar să fure.

– Nu-s obligat să înghit porcăriile astea, trînti Drake capacul valizei; inconştient, începu să se scarpine pe picioare. Uită-te-n jurul tău, Eve. Ţi se pare că aş avea motive să fur cîteva fleacuri de la tine?

– Da. Cînd un om insistă să trăiască mai scump decît îl ţine punga, e gata oricînd s-o dea pe hoţie.

Oftă obosită, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

– Iarăşi pariurile?

– Ţi-am spus că m-am lăsat.

Tonul lui era aproape indignat.

Eve suflă fumul spre tavan, revenind apoi cu ochii spre ai lui.

– Eşti un mincinos, Drake. Şi dacă nu vrei să mă duc la poliţie cu suspiciunile mele, încetezi să mai minţi în

clipa asta. Cît datorezi?

Drake se prăbuşi, ca o casă din cărţi de joc sub respiraţia unui copil.

– Optzeştrei de mii, plus dobînda.

Buzele Evei se subţiară.

– Idiotule. Cui?

Se şterse la gură, înainte de a răspunde:

– Lui Delrickio.

Eve sări în picioare, înhăţînd un pantof de pe pat, pentru a-l arunca spre el. Scheunînd, Drake se apără încrucişîndu-şi braţele peste faţă.

– Nătărău blestemat şi smiorcăit! Şi ţi-am spus, te-am prevenit. Acum cinşpe ani, te-am mai scos odată din mocirla asta. Şi încă odată, acum zece ani.

– Avusesem un ghinion.

– Boule. Un singur noroc n-ai avut, toată viaţa. Delrickio! Iisuse Christoase! Ăsta mănîncă papiţoii plîngăcioşi ca tine la micul dejun.

Furioasă, aruncă ţigara pe covor şi o strivi sub picior, înainte de a-l înşfăca pe Drake de piepţii cămăşii.

– Umblai să-i faci rost de casete, nu? Futu-te-n cur de trădător, voiai să i le dai ca să-ţi scapi pielea.

– O să mă omoare, se bîlbîi el, cu lacrimile curgîndu-i din ochi şi din nas. O s-o facă, Eve. Deja l-a pus pe unul din malacii lui să-mi tragă o chelfăneală. Vrea să asculte benzile, atîta tot. M-am gîndit că n-o să-i facă rău nimănui şi poate mă iartă de o parte din datorie. Eu doar...

Eve îl pălmui, destul de tare ca să-i azvîrle capul înapoi.

– Vino-ţi în fire. Eşti de rîsul lumii.

Îi dădu drumul, pentru a începe să se plimbe prin cameră, în timp ce Drake scotea o batistă să se şteargă pe faţă.

– Am intrat în panică. Christoase atotputernice, Eve, tu nu înţelegi cum e, să trăieşti cu gîndul la ceea ce-mi poate face ăsta. Şi totul, numai pentru optzeci de mii amărîte.

– Optzeci de mii amărîte pe care întîmplător nu le ai, se întoarse Eve spre el, mai calmă. M-ai trădat, mi-ai

trădat încrederea, afecțiunea. Știu că ai avut o copilărie de tot căcatu', dar asta nu-i o scuză ca să te întorci împotriva cuiva care a încercat să-ți dea o șansă.

– Mi-e frică, izbucni el iarăși în plîns. Dacă nu-i dau banii în două zile, mă omoară. Știu.

– Și voiai să astupi gaura cu benzile. Ei bine, mare păcat, iubitule, nu s-a potrivit.

– Nici nu e nevoie să fie reale, se ridică el chinuit în picioare. Am putea să falsificăm cîteva și să i le dăm.

– Iar atunci te-ar omorî ceva mai tîrziu, fiindcă l-ai mințit. Minciuna iese întotdeauna la suprafață, Drake. Crede-mă.

În timp ce adevărul acestor cuvinte i se oprea în gît, ochii lui Drake alergau prin cameră, temîndu-se să se oprească în vreo direcție.

– Am să plec. Fug din țară...

– Ba ai să stai aici și-ai să faci față situației ca un bărbat. Pentru prima oară în toată viața ta jalnică, vei suporta consecințele.

– Voi muri, spuse el, cu buzele tremurîndu-i.

Eve deschise genta și scoase un carnet de cecuri. Venise pregătită, dar asta nu-i scăzuse furia, nici tristețea.

– O sută de mii, spuse ea, așezîndu-se să scrie. Asta ar trebui să-ți acopere datoria, și dobînda.

– Oh. O, Christoase, Eve, îi căzu Drake la picioare, îngropîndu-și fața în genunchii ei. Nici nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic. Ascultă și atît. Vei lua cecul ăsta. N-ai să folosești nici un cent de pe el pentru pariuri, ci îi duci banii direct lui Delrickio.

– Așa voi face.

Plăcerea pură îi transfigura chipul umed. Iradia ca al unui sfînt proaspăt canonizat.

– Jur.

– Iar asta va fi ultima ta tranzacție cu omul ăla. Dacă mai aud o singură dată că iarăși ai făcut afaceri cu el, te omor cu mîna mea – într-un fel pe care pînă și Delrickio o să-l respecte și-o să-l admire.

Capul lui Drake se bîţîi în capătul gîtului, aprobînd cu însufleţire. Era gata să promită orice, absolut orice, fără glumă – cel puţin temporar – ca să scape.

– Ţi-aş propune să cauţi un tratament contra viciului.

– Nu e nici o problemă. Am terminat cu el. Jur.

– Cum ai mai jurat şi-nainte, dar asta te priveşte.

Revoltată, îl împinse în lături şi se ridică. Afecţiunea şi speranţa pe care le nutrise cîndva pentru acest copil al surorii ei se risipiseră. Ştia că n-aveau să mai revină. După ce dezgustul şi furia treceau, putea să rămînă mila. Dar nimic mai mult.

– Mă doare-n cot dacă-ţi iroseşti viaţa, Drake. Eu, una, ţi-am salvat-o pentru ultima oară. Eşti concediat.

– Eve, nu poţi vorbi serios, se chinui el să se ridice în picioare, folosindu-şi cel mai fermecător surîs. Am pizdit-o, recunosc. A fost o prostie şi n-o să se mai repete.

– Ai pizdit-o? bătu Eve cu degetele în geantă, aproape amuzantă. Ce expresie comodă, acoperă o zonă atît de largă. Ai pătruns în casa mea, mi-ai furat lucruri, ai distrus obiecte la care ţineam şi ai invadat intimitatea unei femei la care ţin şi mai mult de- atît, o femeie pe care o respect şi o admir, şi care e musafiră la mine în casă.

Ridică o mînă, înainte ca Drake să-i poată răspunde:

– Nu-ţi spun că nu vei mai lucra în oraşul ăsta, Drake. Ar fi prea melodramatic şi clişeatic. Dar pentru mine n-ai să mai lucrezi.

Sentimentul de uşurare şi plăcere i se risipise. O predică ar fi fost una – cîteva ameninţări pe care le putea rezolva. Dar acest gen de pedeapsă era cu totul altceva, mult mai rău şi mai permanent decît cîteva scatoalce cu cureaua după hambar. Al dracului să fie dacă se mai lăsa vreodată terfelit de o femeie.

– N-ai nici un drept să mă tratezi aşa, să mă arunci ca pe un nimic.

– Am tot dreptul să concediez un angajat pe care-l găsesc neconvenabil.

– Ţi-am făcut atît de mult bine.

Sprînceana Evei se arcui la auzul obrăzniciei.

– Atunci, vom considera că ne-am achitat. Cecul ăsta conține ultimii bani pe care-i vei mai vedea vreodată de la mine. Consideră-i moștenirea ta.

– Nu se poate! o apucă el de braț, înainte de a ieși din cameră. Ți-s rudă, numai pe mine mă ai. Nu mă poți da afară.

– Ba fii sigur că pot. Am cîștigat cinstit fiecare bănuț din toată averea pe care-o am – un lucru pe care tu în veci nu l-ai putea înțelege. Și eu hotărăsc unde va ajunge tot ceea ce am.

Își smuci brațul.

– Nu răsplătesc trădarea, Drake, iar în cazul de față, nici măcar n-am s-o pedepsesc. Tocmai ți-am dat propria ta viață înapoi. Fă ceva din ea.

Drake o luă la fugă după Eve, în timp ce cobora scara.

– N-ai să-i lași ticălosului ăluia de Winthrop. Mai repede am să te văd în iad.

Ajunsă la baza scării, Eve se răsuci în loc. Expresia din ochii ei îl făcu să încremească în mijlocul unui pas.

– Sînt toate șansele să mă vezi acolo. Pînă atunci, între noi doi totul s-a terminat.

N-avea să se întîmple așa ceva. Drake se așeză pe trepte, ținîndu-și capul în mîini, pe cînd bufnitura ușii trîntite reverbera prin toată casa. Nu putea să se întîmple una ca asta. Avea s-o facă să înțeleagă că nu-l putea cumpăra cu o sută de mii împuțite.

18

Brandon stătea așezat pe patul cu baldachin din dormitorul spațios și aerisit al casei principale, privindu-și mama cum termina de împachetat.

– De ce femeile, cînd își fac bagajele pentru week-end-uri și alte chestii, își pun mai multe lucruri decît bărbații?

– Ăsta, fiul meu, e unul dintre misterele universului, răspunse Julia cu vinovăție, adăugînd încă o bluză în sacul de haine. Chiar eşti sigur că nu-ţi pare rău că nu vii şi tu cu mine la Londra?

– Nu, ce naiba? O să mă distrez mult mai bine la alde McKenna, decît tine, stînd de vorbă cu nu ştiu ce moş de actor. Au şi Nintendo...

– Ei, cu aşa ceva Rory Winthrop sigur nu poate să concureze.

Închise fermoarul, apoi se uită în geantă asigurîndu-se că-şi luase toate articolele de cosmetică şi toaletă. Pe cînd o cîntărea în mînă, clătină din cap. Nu era nici un mister. Era vanitate curată.

– CeeCee trebuie să apară dintr-un moment în altul. Ţi-ai pus în bagaj periuţa de dinţi?

– Da, să-trăiţi! îşi dădu băiatul ochii peste cap. Deja te-ai uitat de două ori la mine-n sac.

Julia nu-i observă expresia, căci tocmai îi verifica lucrurile pentru a treia oară.

– Poate ar fi bine să-ţi mai iei încă o geacă. În caz că plouă.

Sau în caz că oraşul Los Angeles era dintr-o dată măturat de un viscol, indundaţii, tornade. Cutremure. O, Christoase, dacă avea loc un cutremur în lipsa ei? Cuprinsă de teama şi vinovăția care o năpădeau ori de cîte ori îl lăsa pe Brandon singur, se întoarse să-l privească. Băiatul sălta uşor pe pat, fredonînd, cu preţioasa sa şapcă Lakers trase pe frunte.

– O să-mi fie dor de tine, puişor.

Brandon se strîmbă, aşa cum se cade din partea oricărui băiat de zece ani care se respectă, cînd e numit „puişor" Bine măcar că nu erau în public.

– O să fie okay şi-aşa şi pe dincolo. Nu-ţi face griji.

– Ba-mi fac. E datoria mea.

Se apropie să-l îmbrăţişeze, încîntată cînd braţele lui o cuprinseră pentru a o strînge cu putere.

– Mă întorc marţi.

– Ai să-mi aduci ceva?

Julia îi dădu capul pe spate.

– Poate că da, răspunse, sărutîndu-l pe amîndoi obrajii. Vezi să nu creşti prea mult în lipsa mea.

Băiatul zîmbi:

– Ba poate că da.

– Tot au o să fiu mai mare. Hai, s-o punem pe roate.

Îşi luă servieta – încercînd să-şi amintească dacă verificase să se asigure că pusese paşaportul şi biletele în compartimentul potrivit – şi-şi agăţă geanta pe un umăr şi sacul de haine pe celălalt. Brandon îşi săltă sacul de sport plin cu tot ce-i trebuia unui băiat din zilele noastre pentru a petrece cîteva zile cu prietenii.

Nici unuia dintre ei nu-i trecu prin minte să sune după un servitor pentru a-i ajuta să ducă jos bagajele.

– Am să-ţi dau telefon în fiecare seară, la şapte, ora de-aici. Va fi imediat după cină. Ţi-am băgat deja în geantă numele hotelului şi numărul de telefon.

– Ştiu, mami.

Julia recunoştea enerarea cînd o auzea, dar puţin îi păsa. Orice mamă avea dreptul să se comporte astfel.

– Mă poţi suna acolo oricînd, dacă ai nevoie de mine. Dacă nu mă găseşti, laşi mesajul la recepţie.

– Ştiu ce să fac. E la fel ca atunci cînd pleci în deplasare.

– Mda.

De data asta, însă, între ei avea să fie un ditamai oceanul.

– Julia, apăru Nina grăbită pe culoar, cînd se opriră la baza scării. Nu trebuia să cari singură toate astea.

– Sînt obişnuită. Serios.

– Lasă, se grăbi Nina să-i ia sacul cu haine de pe umăr, lăsîndu-l deoparte. Îl pun pe Lyle să ducă lucrurile la limuzină.

– Îţi mulţumesc. Ştii, nu e neapărată nevoie să mă ducă el la aeroport.

Simplul gînd îi dădea fiori.

– Pot să...

– Eşti musafira lui Miss Benedict, o întrerupse înţe-

pată Nina. Şi mergi la Londra cu treburi de-ale lui Miss Benedict.

După părerea Ninei, aşa ceva lămurea pe deplin totul. Îi zîmbi lui Brandon:

– Va fi îngrozitor de linişte şi plicticos pe-aici, în următoarele cîteva zile, dar sînt convinsă că te vei simţi excelent la familia McKenna.

– Sînt simpatici.

Nu credea că ar fi fost înţelept să adauge că Dustin McKenna îi promisese că avea să-l înveţe cum să facă zgomote golăneşti cu subsuoara. Femeile nu înţelegeau aşa ceva. La auzul soneriei, se repezi pe culoar.

– Ai venit! strigă el la CeeCee.

– Te cred. Poftiţi în vagoane, pentru trei zile de distracţie, amuzament şi căzi de baie aglomerate. Bună, Miss Soloman. Mulţumesc pentru ziua liberă.

– O meriţi, zîmbi absentă Nina, cu gîndurile luîndu-i-o înainte spre ceea ce era de făcut. În orice caz, acum, cînd toţi o tulesc încoace şi-ncolo, nu mai prea ai mare lucru de făcut. Distracţie plăcută, Brandon. Drum bun, Julia. Îl sun pe Lyle şi-i spun să aducă maşina.

– Să fii cuminte, se apropie Julia de Brandon pentru a-l strivi într-o ultimă îmbrăţişare. Să nu te baţi cu Dustin.

– Okay, îşi agăţă el pe umăr sacul de sport. Pa, mami.

– Pa.

Julia îşi muşcă buzele, în timp ce Brandon ieşea.

– Vom avea mare grijă de el, Julia.

– Ştiu, reuşi ea să zîmbească. Asta-i partea cea mai uşoară.

Prin uşa deschisă, văzu limuzina cea mare şi neagră oprindu-se în spatele Sprint-ului lui CeeCee.

– Cred că mi-a venit şi mie rîndul.

În timp ce Julia se îndrepta spre aeroport, prin lumina strălucitoare a soarelui din Los Angeles, Eve stătea întinsă pe pat, ascultînd ropotul greu al ploii pe acoperişul bungalow-ului. în ziua aceea nu aveau filmări, îşi spuse ea, doar ceasuri nesfîrşite şi leneşe în vilişoara comodă

pe care producătorii o închiriaseră pe durata filmărilor în deplasare. N-o deranja să aibă o zi liberă – în situația dată. Se întinse din nou, torcînd, în timp ce o mînă puternică şi cu palma lată o mîngîia în lungul trupului.

– Ploaia asta nu pare să slăbească prea curînd, comentă Peter, întorcîndu-se astfel încît s-o poată trage deasupra lui.

Era uimit – şi excitat – să vadă cît de bine arăta dimineața. Mai bătrînă, desigur, fără machiajul aplicat atent. Dar oasele, ochii, pielea palidă, făceau din vîrstă o problemă neînsemnată.

– În ritmul ăsta, s-ar putea să rămînem blocați înăuntru toată ziua.

Simțindu-l lipit de ea, dur şi fierbinte, Eve lunecă în sus, apoi înapoi în jos, cuprinzîndu-l înăuntru.

– Cred c-o să ne găsim noi o ocupație.

– Mhm, îşi înfipse Peter mîinile în şoldurile ei, îndemnînd-o, în timp ce Eve începea să se legene. Mai mult ca sigur.

Eve se arcui în sus şi pe spate, lăsîndu-şi trupul să absoarbă toate acele delicioase unde de şoc ale plăcerii. Avusese dreptate să-l considere un amant care o intriga. Era tînăr, tare, energic şi la fel de înnăscut conştient de necesitățile unei femei ca şi de ale lui proprii. Eve aprecia generozitatea sexuală la un bărbat. Fusese un cîştig cu atît mai mare că, în momentul cînd făcuse ultimul pas şi îl invitase în patul ei, ajunsese să-l placă.

Iar în pat... Care femeie de vîrsta ei n-ar fi fost recunoscătoare că putea excita atît de complet un bărbat sub patruzeci de ani? Ştia că era topit după ea – ritmul sacadat al respirației, lucirea sudorii pe piept, tremurele care îl zguduiau cînd se încorda spre orgasm. Zîmbind, cu capul căzut pe spate, îl călări din răsputeri, aruncîndu-se cu el cu tot în abisul fără margini al voluptății.

– Christoase!

Epuizat, Peter căzu pe spate. Inima îi bubuia ca un ciocan pneumatic. Mai avusese el destule femei, mai

tinere, dar nici una atît de pricepută...

– Eşti incredibilă.

Eve coborî din pat, pentru a lua un halat de pe scaun.

– Iar tu eşti talentat. Foarte talentat. Cu un dram de noroc, s-ar putea s-ajungi incredibil, la vîrsta mea.

– Iubito, dacă aş petrece mult timp cordindu-mă aşa, aş fi mort cu multă vreme înainte de a ajunge la vîrsta ta, se întinse el ca un cotoi prelung şi svelt. Şi aş zice că am avut o viaţă scurtă şi fericită.

Eve rîse, încîntată, apropiindu-se de măsuţa de toaletă pentru a-şi da cu peria prin păr. Nu-i menaja vîrsta, aşa cum se simţeau datori să facă atîţia bărbaţi mai tineri. Nu parfuma sexul cu toate acele minciuni şi complimente. Eve ajunsese să înţeleagă că la Peter Jackson, ce era în guşă, era şi în căpuşă.

– Ce-ar fi să-mi spui ce părere ai despre viaţa ta scurtă şi fericită de pînă acum?

– Fac ceea ce-mi doresc, îşi împreună el braţele sub cap. Cred că am vrut să devin actor încă de pe la vîrsta de şaişpe ani – m- au prins piesele de teatru din liceu. Am urmat arta dramatică în colegiu, zdrobind inima maică-mii. Ea voia să mă fac doctor.

Ochii li se întîlniră în oglindă, după care cei ai Evei îi cutreierară alene trupul.

– Ei, ai mîini dibace pentru aşa ceva.

Peter zîmbi:

– Mda, dar nu pot să sufăr sîngele. Şi joc golf ca o cizmă.

Amuzată, Eve lăsă peria deoparte, începînd să-şi aplice cremă sub ochi. O calma, sunetul ploii, sunetul vocii lui.

– Deci, abandonînd gîndul profesiunii medicale, ai venit la Hollywood.

– La douăşdoi de ani. Am făcut ceva foame, am împuşcat cîteva reclame.

Simţind că-i reveneau puterile, se săltă în coate.

– Auzi, nu m-ai văzut niciodată vînzînd Ruladă Crocantă cu Afine?

Eve îi privi prin oglindă ochii veseli:

– Mă tem că asta mi-a scăpat.

– O performanță stelară, continuă Peter, luînd o țigară de-a ei de pe noptieră. Avea draci, avea stil, avea pasiune. Şi exact aşa era şi rulada.

Eve reveni la pat, pentru a poşti țigara cu el.

– Sînt convinsă că toți bucătarii au adoptat rețeta.

– Ca să ți-o spun p-a dreaptă, are un gust de parc-ai fi dezgropat-o din pămînt în pădure. Şi, a propos de mîncare, ce-ar fi să ne fac eu un mic dejun?

– Tu?

– Sigur, îi luă el țigara dintre degete, vîrîndu-şi-o între buze. Înainte de a fi dat marea lovitură cu săpunurile, am cunoscut gloria ca bucătar de fast food-uri. În două schimburi.

– Deci, te oferi să-mi gătești ouă cu şuncă?

– Poate – dacă asta îți menține interesul.

Cu atenție, mai trase un fum. Se cam îndrăgostea de ea, îşi dădu Eve seama. Era dulce, măgulitor şi, în alte împrejurări, poate că i-ar fi dat voie. În situația dată, avea nevoie să mențină o relație simplă.

– Cred că am dovedit că sînt interesată.

– Dar.

Buzele ei le atinseră în treacăt pe ale lui.

– Dar, repetă.

Şi atîta tot.

Lui Peter îi era mai greu decît se aşteptase să accepte acele limite neexprimate. Dificil şi surprinzător.

– Cred că vreo cîteva zile în Georgia nu-s chiar de lepădat.

Recunoscătoare, Eve îl sărută din nou:

– Nu sînt deloc de lepădat. Pentru amîndoi. Cum rămîne cu micul dejun?

– Uite cum rămîne... se aplecă el s-o sărute pe umăr, savurîndu-i nu numai mirosul şi textura pielii, ci şi vigoarea. Mai întîi facem un duş, şi pe urmă te uiți la mine cum gătesc. După aia, am o idee măreață despre cum ne-am putea petrece timpul în după-amiaza asta.

– Serios?

– Mhm, o dezmierdă el uşor, zîmbind. Am putea merge la cinema.

– La cinema?

– Sigur, doar ai auzit de cinema. Cinema e atuncea cînd oamenii stau jos şi se uită la alţi oameni care se prefac că-s alţi oameni. Ce zici, Eve, prindem un matineu, ronţăim nişte popcorn...

Eve stătu un moment pe gînduri, după care îşi dădu seama că se anunţa distractiv.

– De acord.

Julia se descălţă, lăsîndu-şi picioarele să se scufunde în covorul camerei sale de la „Savoy". Era un apartament mic şi elegant, mobilat cu gust. Liftierul fusese de o politeţe atît de scrupuloasă cînd îi adusese bagajele, încît păruse aproape spăşit în timp ce-şi aştepta bacşişul.

Se apropie de fereastră, pentru a admira rîul şi a lăsa să i se risipească o parte din oboseala.drumului. Nervozitatea avea nevoie de mai mult timp. Zborul de la L.A. la New York nu fusese prea rău – în materie de tortură. Dar de la Kennedy la Heathrow – atîtea ore peste Atlantic – fusese un iad pur şi tăcut.

Însă o scosese la capăt. Iar acum, era în Marea Britanie. Şi avea plăcerea de a-şi reaminti că Julia Summers locuia la „Savoy" Încă mai era surprinsă că îşi putea permite un decor atît de chivernisit. Dar era un sentiment plăcut, acea surpriză, spunîndu-şi că nu uitase cum era să cîştigi pe merit, să urci sau să fii nevoiaş.

Luminile oraşului îi făceau cu ochiul în noaptea de martie. Părea să se afle în visul altcuiva, atîta întuneric catifelat, felia ceţoasă de lună, umbra apei. Iar înăuntru era atît de cald, o linişte aşa de binecuvîntată. Cu un căscat enorm, Julia se întoarse dinspre fereastră, dinspre lumini. Aventurile trebuia să aştepte pînă dimineaţă.

Despachetă numai cele necesare pentru noapte şi, în douăzeci de minute, se adînci în propriile ei visuri.

Dimineață, Julia coborî dintr-un taxi, în Knightsbridge, și îi plăti șoferului, știind că strica piața bacșișurilor. La fel de sigură, însă, era că în veci n-avea să se descurce cu moneda britanică. Își aminti să ceară bon de decontare – contabilul ei făcea spume la gură cînd îi prelucra actele financiare – pe care îl vîrî neglijentă în buzunar.

Casa era exact cum și-o imaginase. Enormul conac victorian de cărămidă roșie stătea la adăpostul unor copaci uriași, noduroși. Bănuia că vara răspîndeau o umbră superbă, dar acum vîntul șuiera printre crengile lor golașe scoțînd un fel de muzică dickensiană ciudat de atrăgătoare. Fumul pufăia din homuri în vălătuci groși și cenușii azvîrliți cu repeziciune în înaltul cerului. Deși pe strada din spatele ei vîjîiau mașini, își putea închipui cu ușurință ropotul cailor, scîrțîitul trăsurilor, strigătele tarabagiilor.

Intră pe portița de fier, pornind pe aleea pietruită care trecea peste gazonul îngălbenit iama și urcînd treptele albe scînteietoare care duceau la o ușă albă scînteietoare. Julia își mută servieta în cealaltă mînă, nemulțumită că avea palmele umede și reci. N-avea nici un rost s-o nege, își spuse ea, se gîndea la Rory Winthrop nu atît ca la soțul de la un moment dat al Evei, cît ca la tatăl lui Paul.

Paul se afla la aproape zece mii de kilometri distanță și era furios pe ea. Ce-ar fi crezut, se întrebă Julia, dacă ar fi știut că era aici, nu numai lucrînd pentru carte, ci și pregătindu-se să-l intervieveze pe tatăl lui? N-ar fi fost deloc încîntat, era convinsă, și-și dorea să fi existat o cale de a-și potrivi nevoile cu ale lui. Reamintindu-și că munca era pe primul plan, apăsă butonul soneriei. Peste cîteva momente, îi deschise o servitoare. Julia întrezări un hol enorm, numai plafoane înalte și dușumele cu dale.

– Julia Summers, se prezentă ea. Am o întîlnire cu domnul Winthrop.

– Da, doamnă, vă așteaptă. Poftiți vă rog.

Pardoseala era caroiată cu maron și ivoire, iar sub

tavane erau prinse candelabre masive, de alamă şi cristal. În dreapta se afla o scară arcuită într-o curbă regală. Julia îi dădu servitoarei mantoul, după care o urmă pe lîngă două fotolii de hol George III care încadrau o masă de mahon decorată cu ibisc într-o vază şi o mănuşă femeiască din piele albastră ca safirul.

Instinctiv, compară salonul cu cel al Evei. Acest decor era, categoric, mai formal, mai tradiţionalist decît livingul aerisit şi însorit al Evei. Acela exprima strident bogăţie şi atil. Cel de aici şoptea despre bani de demult şi rădăcini adînci.

– Vă rog să vă faceţi comodă, domnişoară Summers. Domnul Winthrop soseşte imediat.

– Mulţumesc.

Servitoarea se retrase din cameră aproape fără zgomot, închizînd în urma ei uşile masive de mahon. Singură, Julia se apropie de şemineu, pentru a-şi întinde mîna înfrigurată spre flăcările jucăuşe. Fumul mirosea plăcut a lemn de măr, primitor şi confortabil. Întrucît îi amintea puţin de propriul ei şemineu din Connecticut, se relaxă.

Consola sculptată de deasupra focului era plină cu fotografii vechi, în rame de argint decorative, strălucind lustruite. Julia nu se îndoia că servitoarele blestemau de fiecare dată cînd trebuia să curețe patina din toate acele şănţuleţe şi curbe.

Se amuză trecînd de la una la alta, studiindu-i pe strămoşii cu mutre acre şi umeri bătoşi ai omului pe care venise să-l viziteze.

Îl recunoscu pe Rory Winthrop şi percepu o parte din umorul lui, într-o fotografie alb-negru care îl reprezenta cu căciulă de castor şi guler apretat. Era din filmul „Crimele lui Delaney", îşi aminti ea, unde Rory jucase rolul asasinului ultra-pedant, deranjat mintal, cu o lucire de plăcere în ochi. La următoarea fotografie, nu se mulţumi doar să privească. Trebui s-o ia şi s-o ţină în mînă. S-o devoreze. Era Paul, nici o îndoială, deşi băiatul din portret nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece

ani. Părul îi era mai deschis la culoare, mai nepieptănat, iar după expresia feței se vedea clar că nu fusese deloc încîntat să se pomenească încotoşmănat cu un costum țeapăn şi o cravată strînsă la gît.

Ochii erau aceiaşi. Ciudat, îşi spuse ea, că încă din copilărie avusese ochii aceia intenşi, de adult. Nu erau zîmbitori, ci o priveau ca pentru a spune că deja văzuse, auzise şi înțelesese mai mult decît un om de vîrstă dublă față de a sa.

– Te cam sperie micul cerşetor, nu?

Julia se întoarse, continuînd să strîngă portretul în mînă. Fusese atît de atentă la el, încît nu-l auzise pe Rory Winthrop intrînd. Acesta o privea, cu un zîmbet fermecător de strîmb pe față şi o mînă vîrîtă dezinvolt în buzunarul pantalonilor gris- perle. Fizic, ar fi putut să fie luat drept fratele, mai degrabă decît tatăl lui Paul. Părul de culoare acaju îi era bogat şi pieptănat pe spate, ca o coamă de leu. Rory lăsa argintul să-i spuzească doar tîmplele, unde adăuga mai mult demnitate decît vîrstă. Avea chipul la fel de ferm şi tonifiat ca trupul. Nici el nu era străin de fîntîna tinereții oferită de chirurgii esteticieni. Pe lîngă liftinguri şi întinderi, suporta tratamente săptămînale care includeau măştile din alge şi masajele faciale.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Winthrop. M-ați prins pe nepregătite.

– E cel mai potrivit mod de a prinde o femeie frumoasă.

Se bucura că Julia îl privise lung. Un bărbat îşi putea păstra chipul şi trupul cu îngrijiri, disciplină şi bani. Dar era necesară o femeie, una tînără, pentru a-l ajuta să-şi conserve amorul propriu.

– Te interesează galeria miniaturilor cu potlogari?

– A, îşi aminti ea de portretul din mînă, punîndu-l la loc pe poliță. Da, e foarte interesantă.

– Poza lui Paul a fost făcută imediat după ce eu şi Eve ne căsătoriserăm. Nici atunci nu ştiam ce să înțeleg din el, cum nu ştiu nici acum. Mi-a vorbit de tine.

– V-a...

Surpriză, plăcere, jenă.

– Serios?

– Da, nu-mi amintesc să-mi mai fi menționat vreodată o femeie pe nume. E unul dintre motivele pentru care m-am bucurat că ai putut face călătoria asta ca să mă vizitezi.

Se apropie pentru a-i lua o mînă într-ale lui. De aproape, zîmbetul care distrusese generații în șir de femei era foarte viril.

– Hai să ne așezăm lîngă foc, vrei? A, iată și ceaiul.

O a doua servitoare aduse înăuntru căruciorul, în timp ce se instalau în două fotolii cu spătar-cupă, lîngă foc.

– Vreau să vă mulțumesc că m-ați primit, și încă în weekend.

– Plăcerea e de partea mea.

Expedie servitoarea cu o înclinare prietenoasă a capului, apoi turnă el însuși.

– La amiază trebuie să ajung la teatru, pentru spectacolul de matineu, așa că mă tem că timpul mi-e limitat. Lămîie sau frișcă, draga mea?

– Lămîie, mulțumesc.

– Și te rog să guști din plăcintele astea. Crede-mă, sînt delicioase.

Luă și el două, tratîndu-se cu o porție inimoasă de marmeladă.

– Deci, Eve iscă zîzanie cu cartea asta, așa-i?

– S-ar putea spune că a generat mult interes și speculații.

– Ești diplomată, Julia.

Și din nou acel surîs scurt, de să se topească femeile după el.

– Sper că ne vom spune Julia și Rory. E mai comod așa.

– Desigur.

– Și ce mai face fascinanta mea fostă soție?

Deși afecțiunea din tonul lui nu era foarte vizibilă,

Julia o observă.

– Aş spune că e la fel de fascinantă ca oricînd. Vorbeşte cu drag de tine.

Rory sorbi din ceai, cu un murmur de apreciere.

– Am avut una dintre acele rare prietenii care se încălzesc şi mai tare după ce patimile s-au răcit, rîse el. Nu vreau să spun că n-a fost cam supărată pe mine, spre sfîrşitul căsniciei – din motive întemeiate.

– Infidelitatea „supără" adesea o femeie.

Surîsul fulgeră, atît de asemănător cu al lui Paul, încît Julia nu-şi putu stăpîni un zîmbet de răspuns. Femeile directe îl fermecaseră întotdeauna.

– Draga mea, sînt cel mai mare expert în modul cum reacţionează femeile faţă de infidelitate. Din fericire, prietenia a supravieţuit – în mare parte, am considerat eu întotdeauna, fiindcă Eve ţine enorm de mult la Paul.

– Nu ţi se pare ciudat că fosta ta soţie şi fiul tău sînt atît de apropiaţi?

– Cîtuşi de puţin.

Gustă dintr-o plăcintă în timp ce vorbea, mîncînd încet, savurînd fiecare îmbucătură. Juliei nu-i era greu să-şi închipuie că în acelaşi fel degusta şi femeile.

– Sincer să fiu, am fost un tată jalnic. Mă tem că pur şi simplu habar n-aveam ce să fac cu un băiat în creştere. Sigur, cînd e mic, te opreşti din cînd în cînd lîngă leagăn şi-i gîngureşti, sau îl plimbi prin parc cu cărucior, mîndru şi fudul. Pentru aspectele mai puţin plăcute ale paternităţii, aveam o doică.

Deloc ofensat, chicoti la vederea expresiei ei, după care o bătu pe mînă înainte de a turna din nou ceai.

– Julia dragă, nu mă judeca prea aspru. Eu, cel puţin, îmi recunosc neajunsurile. Familia mea a fost teatrul. Paul a avut ghinionul de a se naşte din doi oameni dizgraţios de egoişti şi extraordinar de înzestraţi, care n-aveau idee cum să crească un copil. Iar Paul era teribil de inteligent.

– O spui de parcă ar fi o jignire, mai degrabă decît un compliment.

„Aha," îşi spuse Rory, acoperindu-şi zîmbetul deloc pocăit cu şervetul. „Domnişoara e amorezată."

– Pe vremea aia, aş fi spus că băiatul era mai mult un rebus pe care nu mă ducea mintea să-l rezolv. Eve, însă, se comporta absolut firesc cu el. Atentă, interesată, răbdătoare. Mărturisesc că, prin mijlocirea ei, Paul şi cu mine ne-am simţit mult mai bine împreună decît altă dată.

„Iarăşi emiţi judecăţi, Jules", se preveni ea, străduindu-se să revină la obiectivitate.

– Te-ar deranja dacă deschid reportofonul? Îmi va fi mai uşor să reproduc totul exact.

Rory ezită doar o clipă, după care încuviinţă cu un gest:

– Neapărat. Avem nevoie de exactitate.

Cu minimum de ceremonie, Julia puse aparatul pe marginea mesei de ceai şi îi dădu drumul.

– S-a scris destul de mult despre tine şi Eve, şi despre Paul, în primul vostru an de căsnicie. Se formează un soi de portret de familie.

– Familie, probă Rory cuvîntul, după care dădu din cap, peste ceaşca de ceai. Era un concept ciudat pentru mine, dar, da, alcătuiam o familie. Eve avea mare nevoie de o familie. Poate din cauza a ceea ce simţea ea că-i lipsise în copilărie. Sau poate pentru că ajunsese la vîrsta cînd biochimia unei femei o face să jinduiască după cărucioare şi baveţici, şi lipăit de picioruşe. Mă convinsese chiar că ar trebui să facem un copil al nostru.

Această informaţie nouă şi fascinantă o puse pe Julia în alertă:

– Tu şi Eve aţi plănuit să aveţi un copil?

– Draga mea, Eve e o femeie foarte convingătoare, chicoti Rory, rezemîndu-se de spătar. Am făcut planurile şi strategia ca doi generali în bivuac pe liniile inamice. Lună după lună, sperma mea se războia cu ovulul ei. Luptele nu erau lipsite de un interes propriu, dar niciodată nu am ajuns la victoria totală. Eve s-a dus în Europa – în Franţa, cred – să consulte nu ştiu ce specialist.

Cînd s-a întors, mi-a dat vestea că nu putea rămîne însărcinată.

Puse ceaşca jos.

– Trebuie să spun că a primit vitejeşte vestea asta despre care ştiu că era distrugătoare pentru ea. Cu Eve, n-a fost rost de plînsete, văicăreli şi blesteme la adresa lui Dumnezeu. S-a adîncit în muncă. Ştiu că a suferit. Dormea prost şi pofta de mîncare i-a scăzut pentru cîteva săptămîni.

Obiectivă? se întrebă Julia, privind în fiăcările care săltau. Nici o şansă. I se treziseră toate sentimentele de simpatie.

– Nu v-aţi gîndit niciodată la o adopţie?

– Ciudat că aduci vorba de adopţii, se îngustară ochii lui Rory, în timp ce cădea pe gînduri. E o variantă care mi-a trecut prin minte. Nu puteam suporta s-o văd pe Eve luptîndu-se cu nefericirea. Şi, ca să-ţi spun adevărul, mă atîţase cu ideea de a mai avea un copil. Cînd i-am menţionat posibilitatea asta, a devenit foarte tăcută. S-a crispat chiar, ca şi cum aş fi lovit-o. A spus – cum s-a exprimat exact? „Rory, am avut fiecare o şansă. Din moment ce cale de întoarcere nu există, de ce nu ne concentrăm să mergem înainte?"

– Adică?

– Cred că a vrut să spună că ne dăduserăm toată silinţa să facem un copil şi, dacă nu reuşiserăm, cel mai înţelept era să ne trăim viaţa mai departe. Şi asta am şi făcut. Întîmplător, trăirea vieţii mai departe a dus în cele din urmă la despărţire. Ne-am despărţit amical, ba chiar am discutat să mai facem un proiect împreună.

Zîmbetul îi era puţin cam nostalgic.

– Şi, poate că totuşi o vom face.

Era posibil ca pe Eve s-o fi interesat atît de mult povestea concepţiunii lui Brandon – povestea unei fete care rămăsese gravidă fără să vrea – fiindcă ea, una, fusese o femeie incapabilă să rămînă însărcinată. Acesta însă era un lucru la care Rory nu putea răspunde. Reveni spre o zonă despre care puteau discuta.

– Căsnicia voastră a fost considerată solidă. Cînd s-a destrămat, pentru majoritatea oamenilor a fost un şoc.

– Am avut enorm de mult noroc, Eve şi cu mine. Dar peste fiecare reprezentaţie trebuie să se lase cortina, mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu crezi în „pînă cînd moartea ne va despărţi"?

Rory surîse, cu o fermecătoare răutate.

– Draga mea, cred, am crezut-o din toată inima. De fiecare dată cînd am spus-o. Acum, mă tem că va trebui să mă scuzi. Teatrul e amanta cea mai exigentă a unui bărbat.

Julia închise reportofonul şi îl introduse în servietă.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru ospitalitate, domnule Winthrop.

– Rory, îi reaminti el, luînd-o de mînă în timp ce se ridicau. Sper că nu ne luăm acum rămas bun. Aş fi încîntat să mai stăm de vorbă. Mîine, teatrul e închis. Poate continuăm conversaţia la cină.

– Mi-ar face plăcere, dacă nu-ţi dă planurile peste cap.

– Julia, planurile unui bărbat sînt destinate să se schimbe pentru o femeie frumoasă.

Îi ridică mîna la buze. Julia îi zîmbea, cînd uşile salonului se deschiseră.

– Elegant ca întotdeauna, văd, comentă Paul.

Rory continuă să ţină mîna încordată a Juliei într-a lui, în timp ce se răsucea spre fiul său:

– Paul, ce surpriză încîntătoare şi inoportună. Nu e nevoie să întreb ce vînt te aduce.

Paul rămase cu ochii spre ai Juliei.

– Aşa e, nu e nevoie. Azi nu aveai matineu?

– Ba bine că nu, îşi înăbuşi Rory un hohot de rîs; era pentru prima oară cînd văzuse acea foame necugetată în ochii fiului său. Tocmai mă despărţeam de această fermecătoare domnişoară. Acum, cred că va trebui să-mi folosesc influenţa şi să asigur două bilete pentru spectacolul de diseară. Mi-ar face mare plăcere dacă aţi veni şi voi.

– Mulţumesc, dar eu...

– Venim, o întrerupse Paul.

– Excelent. Ţi le trimit la hotel, Julia. Acum va trebui să te las în nişte mîini despre care nu mă îndoiesc că sînt foarte capabile.

Porni spre ieşire, oprindu-se un moment lîngă fiul său.

– În sfîrşit, mi-ai dat posibilitatea să-ţi spun că ai un gust impecabil. Dacă nu era Lily, bătrîne, să ştii că ţi-o suflam.

Buzele lui Paul tresăriră, dar cînd tatăl său ieşi, dispăru şi zîmbetul.

– Nu crezi că o călătorie pînă la Londra e un mod cam complicat de a mă evita?

– Îmi fac meseria.

Toată numai nervi şi draci, Julia îşi luă servieta.

– Nu crezi că a mă urmări pînă la Londra e un mod cam complicat de a purta conversaţia asta?

– Incomod ar fi termenul meu.

Traversă camera, cu un soi de graţie economicoasă care-i amintea Juliei de un vînător expert care a adulmecat urma. Ocolind fotoliul, se opri lîngă ea, în faţa focului. Un buştean sfîrîi, împroşcînd cu o ploaie de scîntei furioase.

– De ce nu mi-ai spus că urma să vii în vizită la tatăl meu?

Cuvintele îi era la fel de măsurate pe cît îi fuseseră şi paşii, observă Julia. Lente şi răbdătoare. În consecinţă, ale ei se rostogoliră de-a valma.

– N-am găsit necesar să-ţi expun planurile mele.

– Te înşeli.

– Nu văd nici un motiv ca să-ţi dau raportul.

– Atunci am să-ţi ofer eu unul.

Şi o strînse la piept, strivindu-i gura sub a lui şi zdruncinîndu-i toate simţurile. Mişcarea fu atît de violentă, de neaşteptată, încît Julia nici nu avu timp să protesteze. Abia reuşi să-şi tragă respiraţia.

– Ăsta nu-i un...

Paul îi acoperi din nou gura, retezîndu-i cuvintele şi înceţoşîndu-i gîndurile. Cu un geamăt din adîncul pieptului, Julia scăpă din mînă servieta, pentru a-l îmbrăţişa mai strîns. În acea clipă, cînd gîndirea raţională fu copleşită de simţuri, îi dărui totul.

– M-am exprimat destul de clar?

– Taci din gură, murmură Julia, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît. Taci şi gata.

Paul închise ochii, scandalos de mişcat de modul cum îşi rezema Julia capul pe umărul lui. Gestul, micul ei oftat întretăiat, îi trezeau dorinţa de a o duce undeva într-un loc liniştit şi sigur.

– Mă îngrijorezi, Julia.

– Fiindcă am venit la Londra?

– Nu, fiindcă am venit eu după tine.

O îndepărtă de el, mîngîind-o cu dosul mîinii pe obraz.

– Stai la „Savoy"?

– Da.

– Atunci, să mergem. Aş fi dezolat dacă unul din servitorii tatălui meu ar intra în timp ce fac dragoste cu tine.

Patul dădea o stare de siguranţă. În cameră era linişte. Trupul îi era fluid şi îmbătător ca vinul, sub al lui. Fiecare fior, fiecare oftat pe care i-l smulgea îi făcea sîngele să curgă mai repede. Ţinuse perdelele larg deschise, cînd ar fi trebuit să le închidă, pentru a-şi dărui plăcerea de a-i privi faţa în lumina rece a soarelui de iarnă. Nu ştiuse că putea exista atîta plăcere. Îl înconjurase în timp ce o dezbrăca încet, cu grijă, de taiorul sobru de lucru, găsind dedesubt foşnetul mătăsii. Îl bombardase pe dinăuntru în timp ce desprindea acea mătase, erotic, centimetru cu centimetru. Şi o găsise, delicată, misterioasă, excitantă, cedînd cu un oftat cînd o culcase pe pat. Acum era cu el, piele umedă, lucioasă, lunecînd peste a lui, cu respiraţia tremurîndu-i în urechea lui, cu mîinile blînde, apoi hulpave, apoi disperate. Simţea nevoile vibrînd din ea, simţea surescitarea ne-

controlată cînd i le satisfăcea una cîte una.

Ea era aceea care schimba ritmul, care mărea biciuitor viteza pînă cînd se rostogoleau peste pat într-o pasiune încurcată, turbulentă, titanică.

Patul nu mai dădea o stare de siguranță, ci era plin cu desfătări periculoase. În cameră nu mai era liniște, ci răsunau ecouri de cereri șoptite și gemete întrerupte. Afară, soarele tot mai slab era înghițit de nori și ploua cu găleata. În timp ce întunecimea năvălea în cameră, o posedă cu o foame orbească, nesățioasă, despre care se temea că n-avea să se potolească niciodată.

Și chiar cînd rămaseră liniștiți, îmbrățișați strîns, ascultînd ploaia, continuă să simtă gustul acelor mici tresăriri ale dorinței.

– Trebuie să-i telefonez lui Brandon, murmură Julia.

– Mmmm.

Paul se foi, potrivindu-și trupul mai bine lîngă al ei și cuprinzîndu-i sînii.

– Telefonează-i.

– Nu, nu pot... Vreau să zic, nu-l pot suna în timp ce...

Cicotind, Paul o sărută pe ureche.

– Jules, serviciul telefonic e auditiv, nu vizual.

Nu conta că se simțea ca o proastă, clătină din cap și se îndepărtă.

– Nu, zău, nu pot.

Își privi halatul, care zăcea pe spătarul unui scaun, la trei pași distanță. Observîndu-i expresia, Paul zîmbi:

– Vrei să închid ochii?

– Fireşte că nu.

Dar nu-i fu ușor să meargă pînă la halat și să-l îmbrace, știind că o privea.

– Eşti dulce, Julia.

Își legă cordonul, privindu-și mîinile.

– Dacă ăsta e modul tău de a spune că sînt nesofisticată...

– Dulce, repetă Paul. Și am destul orgoliu ca să fiu încîntat că nu eşti obișnuită să te afli în postura asta cu un bărbat.

Nevoia de a o întreba de ce era adevărat acest lucru îl sîcîia, dar rezistă, mutîndu-şi privirea spre ploaia care biciuia ferestrele.

– Mă gîndisem să-ţi arăt puţin Londra, dar nu pare să fie ziua cea mai potrivită. Ce-ar fi să trecem dincolo şi să comandăm ceva de mîncare?

– Bine. Vrei să vezi dacă n-am primit vreun mesaj?

Julia aşteptă ca Paul să-şi tragă pantaloni, înainte de a telefona. Peste zece minute, intră în salon, pentru a-l vedea stînd lîngă fereastră, pierdut în gînduri. Făcînd un pas care pentru ea era nespus de mare, se apropie de el, îl cuprinse cu braţele de mijloc şi-şi rezemă obrazul de spatele lui.

– În L.A. e cald şi soare. Laker-ii au fost bătuţi de Piston-i, iar Brandon s-a dus la grădina zoologică. Tu unde eşti?

Paul îşi depuse mîinile peste ale ei.

– Stăteam aici, întrebîndu-mă de ce mă simt întotdeauna ca un străin în locul unde m-am născut. Cîndva, am stat într-un apartament din Eaton Square, şi mi s-a spus că doica mă scotea des la plimbare în Hyde Park. Şi nu simt nimic. Ştii că niciodată n-am amplasat aici acţiunea vreunei cărţi? Ori de cîte ori vin aici, mă aştept să simt acel semnal de recunoaştere.

– De fapt, nu contează atît de mult. Eu nici măcar nu ştiu unde m-am născut.

– Şi nu te interesează?

– Nu. Mă rog, uneori, datorită lui Brandon.

Dornică de contact, îşi frecă obrazul de spatele lui. Pielea i se răcorise, iar a ei se încălzise din nou.

– Dar, în treburile zilnice, rareori mă gîndesc. Mi-am iubit părinţii, m-au iubit şi ei pe mine. M-au dorit.

Modul cum îi adusese vîrfurile degetelor pe buze o făcu să zîmbească.

– Cred că asta e partea ca mai importantă din situaţia unui copil adoptat – faptul de a şti că eşti dorit atît de mult, atît de total. Poate deveni cea mai trainică legătură.

– Cred că la fel stau lucrurile şi între Eve şi mine.

Niciodată n-am ştiut cu adevărat cum e să fii dorit, pînă la vîrsta de zece ani, cînd a intrat ea în viaţa mea.

Se întoarse, simţind nevoia să-i vadă faţa.

– Mă întreb dacă poţi înţelege, niciodată n-am ştiut ce înseamnă cu adevărat să doreşti, pînă la tine.

Cuvintele lui făcură să se mişte ceva înlăuntrul ei, să se deschidă, să jinduiască. Mai mult decît atingerea, mai mult decît dorinţa, acele cuvinte simple dărîmară toate zidurile.

– Eu...

Julia se îndepărtă. Faptul că-şi descifra atît de clar propria inimă n-o făcea să se teamă mai puţin.

– Crezusem... sperasem, se corectă ea, după ce mi-am dat seama că am putea fi împreună, aşa, că voi putea să-i fac faţă – mă rog, aşa cum îmi imaginez că rezolvă bărbaţii aventurile.

Deodată nervos, Paul îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Şi anume, cum?

– Păi, ştii, firesc, savurînd latura fizică, fără a te aglomera cu emoţii sau speranţe.

– Înţeleg.

O privi cum se mişca. Nervozitatea nu era numai a lui, constată el. Julia se mişca întotdeauna cînd era încordată.

– Şi crezi că eu în modul ăsta tratez relaţia dintre noi?

– Nu ştiu. Nu pot vorbi decît în numele meu propriu.

Îşi impuse să se oprească, să se întoarcă spre el. Îi era mai uşor, cu toată lăţimea camerei între ei.

– Am vrut să pot lua relaţia noastră aşa cum e, să mă bucur de ea pentru ceea ce e. Sex reuşit între doi adulţi care sînt atraşi unul de altul.

Julia făcu un efort concertat să inspire adînc, suflînd apoi treptat aerul.

– Şi am vrut să fiu sigură că pot pleca atunci cînd o să se termine, complet nevătămată. Problema e că nu pot. Cînd ai intrat pe uşă azi-dimineaţă, nu m-am putut gîndi decît că doream atît de mult să te văd, îmi fusese dor de tine, fusesem atît de nefericită fiindcă ne certaserăm.

Se opri, îndreptîndu-şi umerii. Paul îi zîmbea, legănîndu-se înainte şi-napoi pe călcîie. Julia era convinsă că peste un moment avea să-nceapă să fluiere.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai renunţa la expresia asta înfumurată de pe faţă. Nu e...

– Te iubesc, Julia.

Ameţită, se aşeză pe braţul unui fotoliu. Dacă îi trîntea un pumn în plexul solar, nu i-ar fi putut tăia mai total respiraţia.

– Ar... ar trebui să mă laşi să termin, şi pe urmă să spui ceva în legătură cu aprecierea fiecărui moment drept ceea ce e.

– Iartă-mă. Chiar crezi că am sărit la bordul Concorde-ului cu nimic mai mult decît un rînd de lenjerie de schimb doar ca să-mi petrec după-amiaza în pat?

Dădu primul răspuns care-i veni în minte:

– Da.

Rîsul lui fu scurt şi profund:

– Eşti tu bună, Jules, dar nu chiar atît de-al naibii de bună.

Neştiind prea sigur cum s-o ia, îşi ridică bărbia:

– Acum cîteva minute ai spus – de fapt, a fost mai degrabă un geamăt – că sînt magnifică. Da, insistă ea, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Ăsta a fost cuvîntul. Magnifică.

– Serios?

Dumnezeu îi era martor că da.

– Ei, e perfect posibil. Dar nici măcar o partidă magnifică de sex nu m-ar fi smuls de la un fragment foarte dificil al cărţii. Cel puţin, nu pentru mai mult timp decît vreo oră.

Iar asta, bănuia Julia, lămurea totul.

– Atunci de ce naiba ai mai venit?

– Cînd te înfurii, ochii ţi se fac de culoarea funinginei. Nu e o descriere prea măgulitoare, dar e exactă. Am venit aici, continuă el, înainte ca Julia să se poată gîndi la o replică potrivită, fiindcă eram îngrijorat pentru tine, fiindcă eram furios că plecaseşi fără mine, fiindcă vreau

să-ți fiu alături dacă apare vreo problemă de orice fel. Şi fiindcă te iubesc atît de mult încît abia mai pot respira cînd nu eşti lîngă mine.

– Aha...

Ei bine, asta chiar le lămurea pe toate.

– Nu trebuia să se întîmple aşa.

Se ridică, începînd din nou să se plimbe.

– S-ar fi rezolvat totul, logic, rațional. Nu trebuia să mă faci să simt asta.

– Ce anume?

– Că nu pot trăi fără tine. La naiba, Paul, nici nu ştiu ce să fac.

– Da' de-asta ce zici?

O înhăță din mers, aproape ridicînd-o de pe picioare. Sărutul făcu restul. După o luptă scurtă, decisivă, Julia se lăsă în voia lui.

– Chiar te iubesc, se ținu ea de acest gînd, şi de Paul. Nu ştiu ce să fac, ce să zic, dar te iubesc.

– Ai terminat să mai faci totul singură, o îndepărtă el atîta cît să vadă că vorbea perfect serios. Înțelegi, Julia?

– Nu înțeleg nimic. Poate că, pentru moment, nici nu e nevoie.

Mulțumit de aceste cuvinte, îşi coborî gura peste a ei. Bătaia în uşă îi făcu pe amîndoi să ofteze.

– Pe chelner nu pot să-l alung.

Rory rîse, clătinînd din cap:

– Nu. Dintr-o dată, mor de foame.

– Cel puțin, şampania pe care am comandat-o n-o s-ajungă la gunoi.

O sărută o dată, apoi încă odată, stăruitor, în timp ce bătaia se auzea pentru a doua oară.

Cînd Paul îi deschise ospătarului, Julia văzu că mai comandase şi flori, o duzină de trandafiri roz gingaşi, abia îmbobociți. Scoase unul din vază, ridicîndu-l lîngă obraz, în timp ce prînzul era pus pe masă.

– Două mesaje pentru dumneavoastră, domnişoară Summers, îi spuse chelnerul, întinzîndu-i plicurile, în timp ce Paul semna nota de plată.

– Mulţumesc.

– Poftă bună, mai adăugă ospătarul, primindu-şi bacşişul cu un zîmbet vesel.

– Îmi dă o senzaţie de decadenţă, comentă Julia, cînd rămaseră singuri. Şampanie, romantism, fiori, în plină zi, într-un hotel.

Rîse, cînd dopul sări.

– Îmi place.

– Atunci, va trebui să devină un obicei, ridică Paul o sprînceană, în timp ce turna. Biletele pentru diseară?

– Da. Rîndul întîi, pe centru. Mă întreb cum a reuşit.

– Tatăl meu poare reuşi aproape orice-şi pune-n minte.

– Mi-a plăcut, continuă Julia, desfăcînd al doilea plic. Nu se întîmplă prea des să cunoşti un om care seamănă atît de mult cu imaginea pe care ţi-ai format-o despre el. Fermecător, civilizat, sexy...

– Te rog.

Julia rîse încet, profund, cu plăcere.

– Semeni prea mult cu el ca să-l apreciezi. Sper mult să...

Lăsă fraza neterminată, albindu-se ca moartea. Plicul pluti pînă pe covor, în timp ce Julia privea foaia de hîrtie pe care o ţinea în mînă.

DIN DOUĂ RELE NU IESE UN BINE.

19

Paul lăsă sticla şi paharul deoparte atît de repede, încît spuma şampaniei se revărsă peste buză. Cînd îşi puse ambele mîini pe umerii Juliei pentru a o ajuta să se aşeze într-un fotoliu, aceasta se prăbuşi ca şi cum i s-ar fi topit oasele din picioare. Singurul sunet din cameră era murmurul caloriferului electric şi plesnetul stropilor de

ploaie pe geam. Se ghemui lîngă ea, dar Julia nu-l privi, continuînd doar să stea cu ochii spre hîrtia pe care o ţinea într-o mînă încordată, în timp ce pe cealaltă şi-o apăsa peste stomac.

– Expiră, îi ordonă el, începînd să-i maseze umerii cu degetele. Îţi ţii respiraţia, Jules. Dă aerul afară.

Plămînii i se goliră, într-un torent prelung, tremurat. Cu senzaţia că tocmai reuşise să înoate pînă la suprafaţa unui rîu care o absorbea la fund, Julia trase încă odată aer în piept şi se strădui să-l expire şi pe acesta, încet.

– Aşa e mai bine. Ei, ce este?

După ce clătină din cap, mărunt, neajutorat, îi dădu hîrtia.

– „Din două rele nu iese un bine"?

Curios, Paul ridică din nou privirea s-o studieze. Nu mai avea buzele albe, ceea ce îl uşură întrucîtva, dar mîinile i se încleştaseră în poală.

– Întotdeauna îţi provoacă şocuri zicalele răsuflate?

– Cînd se ţină după mine şase mii de mile, da.

– Ai de gînd să-mi explici?

Se ridicară amîndoi, el ca să stea în picioare, ea pentru a se plimba.

– Cineva încearcă să mă sperie, spuse Julia, aproape numai pentru sine. Şi mă înfurie că reuşeşte. Nu e prima mică omilie pe care o primesc. Mi-a venit una la cîteva zile după ce sosisem în California. Fusese lăsată pe treapta din faţa casei. Brandon a luat-o.

– În prima după-amiază cînd am venit eu acolo?

– Da.

Părul i se înfoie în jurul umerilor, cînd întoarse capul spre el:

– De unde ştii?

– Fiindcă aveai în ochi aceeaşi expresie de derută şi panică. Nu mi-a plăcut. Acum, îmi place şi mai puţin.

Îşi trecu biletul printre degete.

– Şi pe hîrtia aia scria acelaşi lucru?

– Nu. „Curiozitatea a omorît pisica" Era la fel ca

asta, o foaie de hîrtie într-un plic.

Furnicăturile spaimei de la început erau înlocuite rapid de furie. I se simțea în voce, în modul cum umbla ca să-şi alunge emoția, în pumnii înfundați în buzunarele halatului, în paşii tot mai lungi.

– Am mai găsit una în poşetă, în noaptea de după balul de binefacere, şi o a treia băgată între paginile ciornelor mele, imediat după prima spargere.

Paul îi dădu un pahar cu vin, cînd trecu pe lîngă el. Dacă nu se putea folosi pentru sărbătoriri şi romantism, bănuia că i-ar fi putut calma nervii măcar.

– Acum trebuie să te întreb de ce nu mi-ai spus.

Julia bău, continuînd să circule.

– Nu ți-am spus fiindcă mi s-a părut mult mai potrivit să-i spun Evei. La început, nu ți-am spus fiindcă nu te cunoşteam, iar apoi...

– Nu aveai încredere în mine.

Privirea pe care i-o aruncă exprima atît jenă, cît şi îndreptățire.

– Erai împotriva cărții.

– Şi încă mai sînt, scoase el o țigară din sacoul pe care-l dezbrăcase mai-nainte. Eve cum a reacționat?

– Cu tulburare – foarte tare, cred. Dar şi-a ascuns-o repede şi bine.

– Nici nu mă mir.

Pentru moment, îşi păstră părerea numai pentru el. Ridică încet paharul de şampanie, studiind balonaşele. Se ridicau înnebunite spre suprafață, pline de vervă şi energie. La fel ca Eve. Şi, în chip ciudat, ca Julia:

– Nu trebuie să te întreb care a fost reacția ta. De ce nu te-oi fi întrebînd ce vor să însemne mesajele?

– Cred, bineînțeles, că sînt scrisori de amenințare.

Vocea Juliei trepida de nervozitate, dar Paul se mulțumi să înalțe o sprînceană şi să bea.

– Vagi, aiurite chiar, dar pînă şi expresiile prăfuite devin sinistre cînd sînt anonime şi răsar ca din pămînt.

Cînd Paul rămase tăcut, Julia îşi împinse părul răvăşit la o parte din față. Era un gest brutal şi iritat care,

observă el, i-ar fi fost întru totul la fel de firesc şi Evei.

Julia smulse hîrtia de pe căruciorul de la room service, unde o lăsase Paul.

– Prezenţa ăsteia aici, la şase mii de mile distanţă de locul unde mi-au fost predate celelalte, înseamnă că cineva trebuie să mă fi urmărit pînă la Londra.

Paul bău din nou, privind-o:

– Altcineva în afară de mine?

– E evident că...

Cuvintele i se revărsaseră năvalnic, cu furie, îşi dădu Julia seama. Lăsă fraza în aer, după care expiră prelung. Spaţiul camerei se afla din nou între ei, la mijloc. Oare ea luase distanţă, sau el?

– Paul, nu cred că tu îmi trimiţi scrisorile astea. Nici un moment n-am crezut. E o ameninţare mult prea pasivă pentru tine.

Arcuind o sprînceană, Paul mai bău puţin.

– Ăsta s-a vrut un compliment?

– Nu, doar o probă de sinceritate.

Ea fu aceea care acoperi distanţa, după care ridică o mînă spre faţa lui ca pentru a-i netezi ridurile ce se formaseră acolo în ultimele cîteva momente.

– N-am crezut aşa ceva despre tine nici înainte, şi n-o cred – nu pot s-o cred – nici acum.

– Fiindcă ne iubim.

– Nu, fiindcă te iubesc.

Umbra unui surîs îi atinse buzele, în timp ce ridica mîna ca să i-o acopere pe a ei.

– Greu îi mai e omului să rămînă supărat, alături de tine, Jules.

– Eşti supărat pe mine?

– Da.

Totuşi, îi depuse o sărutare în palmă.

– Dar cred că ar trebui să le luăm pe rînd. Mai întîi, să vedem dacă putem afla cine a lăsat mesajul la recepţie.

O irita că nu-i venise ideea înaintea lui. Făcea şi asta parte din problemă – faptul că nu gîndea limpede. Cînd

Paul merse la telefon, Julia se aşeză, reamintindu-şi că dacă intenţiona să vadă problema rezolvată – şi aşa voia – trebuia să fie nu numai calmă, ci şi lucidă. Următoarea înghiţitură de şampanie îi aminti că bea pe stomacul gol. Nu asta era calea de a-şi păstra mintea limpede.

– Biletele au fost aduse de un mesager în uniformă, îi spuse Paul, după ce închise. Al doilea plic a fost lăsat pe comptoarul recepţiei. Se interesează, dar e îndoielnic să fi observat cineva cine l-a pus acolo.

– Putea fi oricine, oricine care ştia că plănuiam să vin aici şi să-i iau un interviu tatălui tău.

– Şi cine ştia?

Julia se ridică, ducîndu-se la cărucior să ciugulească fără poftă din mîncare.

– N-am ţinut secret de nimeni. Eve, cu siguranţă. Nina, Travers, CeeCee, Lyle – Drake, cred. Pe urmă, oricine care i-ar fi putut întreba pe ei. Tu nu aşa ai făcut?

În pofida situaţiei, Paul fu amuzat să vadă că ducea cu ea farfuria cu creveţi în sos de stridii în timp ce se plimba, înfigînd furculiţa în mîncare şi ducînd-o la gură de parcă s-ar fi alimentat, nu ca şi cum ar fi mîncat.

– Mie Travers mi-a spus. Cred că următoarea întrebare e: ce măsuri vrei să iei?

– Măsuri? Nu prea văd ce pot face decît să ignor totul. Nu mă imaginez mergînd la Scotland Yard.

Ideea, precum şi mîncarea, îi favorizau starea de spirit. Mai calmă, puse deoparte farfuria aproape goală şi luă şampania.

– Parcă mă şi văd: „Domnule Inspector, cineva mi-a trimis un bilet. Nu, n-aş putea spune că a fost cu adevărat o ameninţare. Mai mult un fel de proverb. Încredinţaţi misiunea celor mai buni agenţi ai dumneavoastră."

În mod normal, Paul i-ar fi găsit admirabilă rezistenţa. Dar nimic nu mai era prea normal.

– Nu ţi s-a părut la fel de distractiv cînd ai deschis plicul.

– Nu, dar poate ar fi fost de preferat. Din două rele nu iese un bine? Cum m-ar putea deranja cineva care nu

poate fi mai original de-atît?

– Curios, mie mi s-a părut deştept.

Cînd se apropie de ea, observă că încercarea de a glumi nu-şi nimerise nici pe departe ţinta.

– Dacă ar prinde cineva persoana care le-a trimis, poliţia nici n-ar fi interesată, nu? Zicale inofensive, zaharisite chiar. Ar fi greu de dovedit că aveau ceva ameninţător. Dar ştim noi ce ştim.

– Dacă ai de gînd să-mi spui să renunţ la carte...

– Cred că de-acum am înţeles şi eu cît de zadarnic ar fi. Julia, nu mă ţine la distanţă, îi atinse el uşor părul cu mîna. Lasă-mă să ascult benzile. Vreau să te ajut.

De astă dată, nu-l mai putu refuza. Nu era aroganţă. Nici orgoliu. Era dragoste.

– În regulă. Imediat ce ajungem acasă.

Chiar şi cu Julia plecată din ţară, Lyle găsea multe care să-l intereseze în evenimentele din jurul casei de oaspeţi. O echipă de curăţenie petrecuse acolo două zile încheiate. Mobila spartă, cioburile de sticlă şi perdelele rupte fuseseră duse cu camioanele. Aruncase o privire în interior, înainte de sosirea lucrătorilor. Arăta de parcă cineva ar fi dat o petrecere ca toţi dracii.

Îi părea rău că pierduse spectacolul. Al naibii de rău. Numele petrecăreţului ar fi meritat o sumă rotunjoară. Dar, în acea după-amiază anume, fusese ocupat s-o ciocănească într-o veselie pe camerista de la etaj. Considera acum că acel futai scurt – dar foarte satisfăcător – îl costase, probabil, cîteva mii.

Totuşi, mai existau şi alte căi de a-şi cîştiga existenţa. Lyle avea visuri mari şi o listă de priorităţi. În capul ei stătea un Porsche. Nimic nu impresiona puicuţele mai mult decît un gagiu mişto într-o tărăboanţă trăsnet. Voia să aibă casa lui, undeva pe plajă, unde să poată sta pe terasă zgîindu-se la toate bikiniurile alea adolescentine şi ceea ce umbla împachetat în ele. Mai dorea şi un Rolex, cu garderoba aferentă. După ce se dichisea, alegerea tipelor de clasă avea să devină simplă ca o vînă-

toare de muşte.

Lyle bănuia că era pe drum. Aproape că simţea mirosul de bronzol şi sudoare. Lua însemnări, grijuliu, cu scrisul lui înghesuit. Ce era scos din casa de oaspeţi, ce era adus. Cine făcea livrările. Obţinuse chiar şi o cheie, ca să poată circula prin casă în voie. Fusese puţin mai riscant să intre în casa principală, dar alesese bine momentul şi reuşise să copieze agenda telefonică a Ninei Soloman şi caietul de întîlniri.

Travers fusese cît pe ce să-l prindă furişîndu-se în dormitorul Evei. Scorpia aia băgăreaţă şi constipată păzea casa ca un dulău la groapa cu gunoi. Avusese dezamăgirea să constate că Eve nu ţinea nici un jurnal zilnic. Aşa ceva ar fi meritat lovele barosane. Însă găsise nişte medicamente interesante în noptieră şi cîteva însemnări ciudate în sertarul mesei de machiaj.

Ce naiba făcea cu biletele alea unde scriau chestii ca „nu dezgropa morţii"? Lyle se hotărîse ca pastilele şi mesajele să rămînă micul lui secret, pînă descoperea cît valorau.

Fusese un fleac să smulgă informaţia de la Joe, paznicul porţii. Îi plăcea să pălăvrăgească şi, dacă mai adăugai o bere şi cîteva poveşti proprii, îl apuca diareea pe gură. Chiar şi plecată fiind, Eve primea o droaie de vizite.

Michael Torrent plecase după ce aflase că Eve filma în deplasare două săptămîni. Gloria DuBarry trecuse s-o vadă şi, aflînd că Eve lipsea, întrebase în schimb de Julia. Plecase şi ea – după spusele lui Joe, cu ochii în lacrimi că nu găsise pe nimeni acasă.

Doi paparazzi încercaseră să pătrundă deghizaţi în furnizori, dar Joe îi pusese pe fugă. Talentul lui Joe de a mirosi presa era venerat printre locatarii din Beverly Hills. Îl primise pe Victor Flannigan, apoi îl lăsase să iasă, peste douăzeci de minute. Agenta Evei, Maggie Castle, intrase şi ea, pentru a sta de două ori pe-atîta.

Lyle aduna informaţiile. Avea deja un raport pe care-l considera foarte profesionist. Poate n-ar fi stricat să intre în munca de investigaţii, îşi zise el, în timp ce se îmbrăca

pentru seară.

La televizor, respectivii se-alegeau întotdeauna cu cele mai corecte gagicuțe. Alese o pereche de bikini negri, gen nădragi, mîngîindu-şi scurt membrul favorit. Careva tipă care nu bănuia nimic urma să aibă baftă în seara asta. Îşi trase pantalonii de piele neagră, apoi închise fermoarul jachetei asortate peste maioul roşu strîns pe trup. Femeile, ştia bine, mureau după barosanii în piele. Avea să-şi predea raportul şi să încaseze mălaiul. Apoi, urma să tragă un raid prin cîteva cluburi, pînă o alegea pe norocoasă.

Julia nu fusese sigură ce părere să-şi facă despre actuala soție a lui Rory Winthrop. Dar, indiferent ce prevăzuse, nu se aşteptase s-o agreeze şi s-o admire pe Lily Teasbury.

Pe ecran, actrița juca de obicei eroine spumoase şi aeriene, potrivite cu comoara ei de păr blond şi ochii albaştri nevinovați. La prima vedere, te puteai simți tentat s-o plasezi în tiparul cuiva care chicotea şi se fîțîia tot timpul. Julia avu nevoie doar de cinci minute ca să-şi revizuiască opinia.

Lily era o femeie pătrunzătoare, inteligentă şi ambițioasă, care îşi exploata înfățişarea, în loc să se lase exploatată de ea. Mai era şi foarte la largul ei în salonul tradiționalist al casei din Knightsbridge, arătînd extrem de calmă, de englezoaică şi de potrivită ca soție, într-un Givenchy albastru simplu.

– Mă întrebam cînd ne vei face în sfîrşit o vizită, îi spuse ea lui Paul, în timp ce servea aperitivele. Sîntem căsătoriți de trei luni.

– Nu ajung prea des la Londra.

Julia încasase în plin acea privire lungă şi sfredelitoare, şi o admiră pe Lily că o trata cu o atît de vizibilă uşurință.

– Am auzit. Ei bine, pentru vizita asta ai ales un sezon mizerabil. Dumneavoastră acum ați venit prima oară la Londra, domnişoară Summers?

– Într-adevăr.

– Mare păcat, cu atîta zloată. Dar, în fond, eu îmi spun întotdeauna că e de preferat să vezi un oraş cînd se prezintă cel mai rău – la fel ca un bărbat – încît să te poţi hotărî dacă într-adevăr îi poţi suporta toate defectele.

Lily se aşează, zîmbind, şi sorbi din vermut.

– Asta-i modul subtil al lui Lily de a-mi aminti că mie mi le cunoaşte pe toate, interveni Rory.

– Ba nu e subtil deloc, replică Lily; îi atinse mîna, scurt dar – îşi spuse Julia – cu multă afecţiune. Subtilitatea nu s-ar potrivi deloc, cînd sînt gata să fiu tratată cu amintiri despre una dintre marile poveşti de dragoste din viaţa soţului meu, îi zîmbi ea binevoitoare Juliei. Nici o grijă, nu sînt geloasă, doar de o curiozitate avidă. Nu cred în gelozie, mai ales cînd e vorba de fapte trecute. Cît despre viitor, l-am prevenit deja pe Rory că, dacă îl va tenta să-şi repete greşelile dinainte, nu voi fi eu aceea care va plînge şi se va văicări, sau va alerga urlînd la avocat.

Bău din nou, delicat.

– Pur şi simplu am să-l omor rapid, curat, cu sînge rece şi fără un moment de remuşcare.

Rory rîse, apoi închină în sănătatea soţiei lui:

– Mă îngrozeşte.

În timp ce conversaţia se depăna în jur, Paul începu să asculte şi să simtă cu tot mai mult interes. Nu i-ar fi venit să creadă, dar începea să observe că între tatăl lui şi femeia cu care era căsătorit acum se legase ceva, ceva solid. O femeie mai tînără decît singurul lui copil – şi una care, de la prima vedere, putea fi expediată uşor drept alta dintre paţachinele pieptoase şi buzate cu care se zbenguia tatăl lui.

Dar Lily Teasbury nu era asemenea celorlalte. După ce reuşi să-şi depăşească vechea şi trainica duşmănie faţă de femeile tatălui său, Paul începu să o studieze cu ochi de scriitor, să asculte cu urechea scriitorului. Văzu gesturile şi privirile subtile, auzi timbrul vocilor, cîte un rîs scurt. Aceea, îşi dădu el seama cu nu puţină uimire, era o căsnicie.

Se simţea o dezinvoltură şi o camaraderie pe care nu le mai percepuse niciodată între tatăl şi propria lui mamă. Se constata o prietenie pe care n-o văzuse decît într-una singură dintre celelalte căsnicii ale tatălui său. Pe vremea cînd soţia lui fusese Eve Benedict.

Cînd se duseră la cină, avea o senzaţie de uşurare şi uimire. Uşurarea îl cuprinsese cînd îşi dăduse seama că Lily nu se înscria în nici una dintre cele două categorii cărora le aparţinuseră atît de multe dintre femeile lui Rory. Nu se prefăcea că între ei s-ar fi legat cît ai clipi o relaţie familială. Nici nu făcea aluzii, între patru ochi, că era dispusă pentru relaţii mai intime.

Mirarea se datora faptului că propriile lui instincte stăruiau că tatăl său îşi găsise poate, în sfîrşit, o femeie cu care să poată conviețui.

Julia gustă rata cu pilaf şi-şi scoase piciorul stîng din pantof. În căminul din spatele lui Rory ardea focul, iar deasupra capetelor lor scînteia o cascadă de cristaluri. O fi fost poate încăperea, cu tapiseriile şi vitrinele ei sclipitoare, de un formalism pedant, dar confortul se simţea din faptul că masa Regency cu două piedestaluri nu fusese extinsă, din prezenţa vazei cu boboci de trandafiri pusă în centru, după mireasma lemnului de măr şi din foşnetul scăzut al lapoviţei. Îşi descălţă şi celălalt picior.

– Nu ţi-am spus cît de minunat ai fost aseară, i se adresă ea lui Rory. Nici cît de recunoscătoare îţi sînt pentru efortul de a ne fi trimis biletele.

– Nici un efort, o asigură Rory. Am fost încîntat că tu şi Paul aţi înfruntat intemperiile şi aţi venit.

– N-aş fi vrut să pierd spectacolul.

– Ţi-a plăcut „Lear"? o întrebă Lily.

– E foarte impresionat şi emoţionant. Şi tragic.

– Toate acele cadavre îngrămădite la sfîrşit – cu adevărat din cauza vanităţii şi nesocotinţei unui bătrîn, îi făcu ea cu ochiul soţului ei. Rory e superb în rol, dar cred că eu prefer comediile. Sînt la fel de dificil de realizat însă, cel puţin, cînd te tîrăşti afară din scenă, îţi răsună în urechi rîsete, nu tînguieli şi lamentaţii.

Chicotind, Rory îşi îndreptă comentariul spre Julia:

– Lui Lily îi plac finalurile fericite. La începutul relației noastre, am dus-o să vadă „Lungul drum al zilei către noapte"

Luă o furculiță de orez.

– După aceea, mi-a spus că dacă avusesem chef să stau șapte ceasuri înghițind numai nefericire, ar fi trebuit s-o fac cu altcineva. Cu următoarea ocazie, am dus-o la un festival cu Frații Marx.

– Așa că l-am luat de bărbat, întinse Lily mîna, pentru a i-o atinge pe a lui cu vîrfurile degetelor. După ce am descoperit că știa fragmente întregi ale dialogului din „O seară la operă".

– Și eu, care credeam că din cauză că sînt așa de sexy.

Cînd Lily îi surîse, în colțul stîng al gurii îi apăru o mică gropiță.

– Iubitule, sexul se limitează la pat. Un om care înțelege și admiră geniul comic este unul pe care îl poți suporta dimineața.

Se rezemă iarăși de spătar, bătînd din gene spre Julia:

– Nu ești de aceeași părere, draga mea?

– Paul nu m-a invitat niciodată altundeva decît la un meci de baschet, răspunse Julia pe negîndite.

Înainte de a-și putea regreta cuvintele, Lily izbucni în rîs, amuzată.

– Rory, jalnic tată trebuie c-ai mai fost, dacă fiul tău nu e-n stare să propună mai mult decît o gașcă de bărbați transpirați aruncînd o minge în două coșuri,

– Fără îndoială, dar băiatul ăsta a avut întotdeauna propriile lui păreri despre toate, inclusiv doamnele.

– Și ce nu-i în regulă cu baschetul? se interesă Paul, continuînd să mănînce calm.

Întrucît privirea îi coborîse spre ea, Julia găsi de cuviință să ridice din umeri, neangajată. Arăta uluitor de frumoasă cînd era fîstîcită, își zise el. Pielea i se înroșea și avea acel mod sexy de a-și roade buza de jos. Se hotărî să i-o roadă negreșit și el, precum și alte zone, cît mai curînd.

– N-ai vrut să vii, îi aminti Paul.

– Nu.

– Dacă te chemam, să zicem, la o retrospectivă cu „The Three Stooges", ai fi venit cu mine?

– Nu, tresări buzele ei într-un zîmbet. Fiindcă mă nelinişteşti.

Paul întinse mîna peste masă, ca să i se joace cu degetele.

– Şi dacă te-aş invita acum?

– Încă mă mai nelinişteşti, dar probabil că aş risca.

În timp ce-şi lua vinul, Paul privi spre tatăl lui.

– Se pare că ideile mele reuşesc destul de bine. Lily, raţa e excelentă.

– Ei, îţi mulţumesc, rîse ea în paharul cu vin. Îţi mulţumesc foarte mult.

Abia cînd se serviră cafelele şi coniacul, din nou în salonul comod, fu abordat din nou subiectul Evei Benedict. Julia continua să îşi scobească minţile în căutarea celui mai diplomatic mod de a începe interviul, cînd Lily deschise uşa.

– Mi-a părut rău că n-am putut veni la petrecerea pe care a dat-o recent Eve. Am fost surprinsă că m-a inclus în invitaţie şi am regretat că am pierdut-o.

Îşi strînse confortabil picioarele sub trup, dezvăluindu-şi-le pe toată lungimea.

– Rory mi-a spus că întotdeauna organizează nişte petreceri incredibile.

– Aţi dat petreceri multe, cînd eraţi căsătoriţi? îl întrebă Julia.

– Destule. Dineuri mici, intime, picnicuri sportive, serate dichisite.

Îşi roti mîna prin aer. Butonul de aur de la manşetă sclipi în lumina focului.

– Aniversarea ta, Paul, mai ţii minte?

– Ar fi greu de uitat.

Înţelegînd că era un interviu, privi spre Julia. Observă că Lily se aşezase mai bine, să asculte.

– A angajat artişti de circ – clowni, jongleri, un echilibrist pe sîrmă. Chiar şi un elefant.

– Iar a doua zi, cînd a văzut în ce hal era gazonul, grădinarul aproape şi-a dat demisia, rîse Rory, învîrtindu-şi coniacul în pahar. Viaţa cu Eve avea puţine momente de plictiseală.

– Cum ai descri-o, într-un singur cuvînt?

– Pe Eve? se gîndi el un moment. Neîmblînzită, cred. Nimic nu o ţinea mult timp în loc. Ţin minte că a pierdut un rol în favoarea lui Charlotte Miller – o pilulă amară de înghiţit, pentru Eve. În continuare, a jucat-o pe Sylvia în „Atingerea păianjenului", a cîştigat premiul de la Cannes pe acel an şi i-a făcut pe toţi să uite că Charlotte jucase într-un film, măcar, în acelaşi timp. Acum vreo douăzeci şi cinci, treizeci de ani, începuse să devină dificil să se găsească roluri bune – studiourile nu mai curtau actriţele ajunse la o anumită vîrstă. Eve s-a dus la New York şi a dat o lovitură cu „Ce doreşte Doamna", pe Broadway. A jucat-o un an, a cîştigat un „Tony", iar Hollywoodul a început s-o roage în genunchi să vină înapoi. Dacă îi priveşti cariera, vei vedea că niciodată n-a ales un scenariu prost. A, au existat unele cam inegale la început, fără-ndoială. Studioul o silea, şi încă nu avea cum să refuze. Totuşi, în fiecare film, chiar şi în cele mai slabe, interpreta ca o mare stea. Ca să reuşeşti aşa ceva, e necesar mai mult decît talentul, chiar şi decît ambiţia. E nevoie de putere.

– I-ar plăcea enorm să mai lucreze cu ea, interveni Lily. Iar mie mi-ar face mare plăcere să-i văd colaborînd.

– N-ar fi stînjenitor? întrebă Julia.

– Cîtuşi de puţin. Poate că, dacă n-aş înţelege meseria, ar fi puţin mai greu. Şi dacă n-aş fi sigură că Rory pune preţ pe viaţa lui.

Rîse, aranjîndu-şi altfel picioarele elegant formate.

– În orice caz, nu pot să nu respect o femeie care poate rămîne prietenă, prietenă adevărată, cu un fost soţ de-al ei. Fostul meu bărbat şi cu mine ne detestăm.

– Motiv pentru care Lily nu mi-a lăsat posibilitatea divorţului, întinse Rory mîna, înlănţuindu-şi-o cu a ei. Înţelegi, Eve şi cu mine ne-am agreat. Cînd a vrut să iasă din combinaţie, a făcut-o civilizat şi rezonabil. Întrucît

vina era a mea, n-am prea putut să-i port pică.

– Spui că era a ta – din cauza celorlalte femei.

– În primul rînd. Presupun că... lipsa mea de discreție în privința femeilor e unul dintre motivele pentru care Paul a fost întotdeauna atît de prudent. N-ai spune?

– Selectiv, îşi corectă Paul tatăl.

– N-am fost un soț bun, n-am fost nici un tată bun. Exemplele pe care le-am dat în ambele privințe au fost departe de a fi admirabile.

Paul se foi incomod în loc.

– Eu m-am descurcat destul de bine.

– Cu prea puțin ajutor din partea mea. Julia doreşte sinceritatea. Nu-i aşa?

– Da, dar dacă mi-e îngăduit – ca persoană din afară – s-o spun, cred că ai fost un tată mai bun decît îți dai seama. Din ce-am auzit, niciodată nu te-ai prefăcut a fi altceva decît ceea ce eşti.

Ochii lui Rory deveniră mai calzi.

– Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte. Am aflat că un copil poate cîştiga la fel de mult din exemplele proaste, ca şi din cele bune. Depinde de copil. Paul a fost întotdeauna inteligent. Prin urmare, în privința sexului opus, a ştiut să discearnă şi are prea puțină răbdare pentru pariurile la întîmplare. Lipsa mea de discernămînt, neglijența mea, au fost cele de care s-a săturat Eve pînă la urmă.

– Am auzit că te interesează pariurile. Ai cai?

– Cîțiva. Întotdeauna mi-a mers bine la jocurile de noroc, motiv pentru care, poate, mi-era greu să mă abțin într-un cazinou, în fața unui pur-sînge cu picioare lungi, într-a unei cărți întoarse. Eve n-a avut nimic împotriva jocurilor. Şi ei îi plăceau cîteva partide, din cînd în cînd. Dar o deranjau oamenii cu care tindea să intre în contact. Agenții de pariuri nu prea sînt crema societății. Eve îi evita pe cei mai mulți dintre jucătorii profesionişti. Deşi, la cîțiva ani după divorț, s-a încurcat într-adevăr cu cineva strîns asociat cu domeniul. Tot din vina mea, întrucît eu le făcusem cunoştință. Pe-atunci, nu ştiam cît de implicat era. Ulterior, am ajuns să regret că-i prezentasem.

– Pariuri?

Deşi instinctele îi intraseră în alertă maximă, Julia sorbi nepăsătoare din vin.

– Nu-mi amintesc să fi găsit, în cursul cercetărilor mele, nimic care s-o pună pe Eve în legătură cu pariurile.

– Nu cu pariurile. Cum spuneam, pe Eve n-au interesat-o niciodată prea mult plăcerile de a paria. Cred că nu l-aş putea numi jucător. Nici nu eşti, cînd ai tras toţi sorţii de partea ta. Termenul politicos, cred, ar fi om de afaceri.

Julia aruncă o privire spre Paul. Expresia din ochii lui făcu un nume să-i răsară în minte.

– Michael Delrickio?

– Da. Un om înspăimîntător. L-am cunoscut în Vegas, cu ocazia uneia dintre cele mai încîntătoare dintre seriile mele norocoase. Jucam barbut la Desert Palace. În seara aia, zarurile erau ca nişte femei frumoase, dornice să cucerească.

– Rory descrie adesea jocurile de noroc în termeni femeieşti, interveni Lily. Cînd pierde, le ataşează cărţilor sau zarurilor trăsături feminine foarte inventive.

Îi adresă un zîmbet indulgent, înainte de a se ridica să mai toarne brandy.

– Ce vreme mizerabilă e afară. Eşti sigură că nu vrei nimic mai tare decît cafeaua, Julia?

– Nu, serios, mulţumesc.

Deşi nemulţumită de întrerupere, vocea îi suna doar vag curioasă, cînd reveni la subiect.

– Îmi vorbeai despre Margaret Castle.

– Hmmm, îşi întinse Rory picioarele, cuprinzînd cupa în ambele mîini.

Julia avu timp să-şi spună că arăta ca un gentleman perfect în repaus – cu focul trosnind la spatele lui şi brandy-ul încălzindu-i-se în mîini. Nu mai lipseau decît doi ogari moţăind la picioarele lui.

– Da, l-am cunoscut pe Delrickio la Palace, după ce curăţisem mesele. S-a oferit să-mi facă cinste cu un pahar, declarîndu-se un fan de-al meu. Aproape că l-am

refuzat. Asemenea interludii pot fi adesea incomode, dar am aflat că era patronul cazinoului. Sau, mai exact spus, cazinoul, şi nu numai acela, aparţinea organizaţiei lui.

– Ai spus că era înfricoşător. De ce?

– Să tot fi fost ora patru dimineaţa cînd am băut împreună, spuse încet Rory. Şi totuşi, arăta... cum să spun, ca un bancher relaxat care-şi ia o pauză de masă în timpul programului. L-am găsit foarte cultivat. Era într-adevăr un fan, nu numai al meu, ci al filmului în general. Am petrecut aproape trei ore discutînd despre filme şi realizarea lor. Mi-a spus că îl interesa să finanţeze o casă de producţie cinematografică independentă şi că urma să sosească la Los Angeles în luna următoare.

Făcu o pauză, pentru a bea şi a se gîndi.

– Ne-am întîlnit din nou la o petrecere unde eu am fost împreună cu Eve. Amîndoi eram lipsiţi de obligaţii, Eve şi cu mine, şi ne escortam adeseori, s-ar putea spune. De fapt, Paul locuia la Eve, în timp ce urma nişte cursuri în California.

– Eram în anul doi la U.C.L.A., explică Paul; ridică uşor din umeri, scoţîndu-şi o havană. Tatăl meu încă nu m-a iertat pentru că am refuzat Oxfordul.

– Erai hotărît să rupi tradiţia familiei.

– Iar tu ai devenit un avocat al tradiţiei numai cînd am făcut-o eu.

– Ai frînt inima bunicului tău.

Paul zîmbi, cu trabucul în gură.

– Nici n-a avut vreodată inimă.

Rory se îndreptă în scaun, gata să se ia la bătaie. La fel de brusc, se lăsă să cadă la loc, izbucnind în rîs:

– Ai perfectă dreptate. Şi Dumnezeu mi-e martor că ţi-a fost mult mai bine cu Eve decît cu mama ta sau cu mine. Dacă te-ai fi încovoiat şi te duceai la Oxford, bătrînul şi-ar fi dat toată silinţa să-ţi facă viaţa la fel de afurisit de insuportabilă pe cît mi-a făcut-o mie.

Paul se mulţumi să soarbă din brandy.

– Cred că pe Julia o interesează mai mult Eve decît trecutul familiei noastre.

Cu un surîs, Rory clătină din cap.

– Aş spune că interesele merg mînă-n mînă. Dar, pentru moment, ne vom concentra asupra Evei. În seara aceea, arăta de-a dreptul răpitoare.

– Iubitule, toarse Lily, ce grosolan să spui aşa ceva în faţa actualei tale soţii.

– Sinceritate, o luă el de mînă, sărutîndu-i degetele. Julia insistă asupra ei. Cred că Eve tocmai se întorsese din nu ştiu ce staţiune. Părea înviorată, regenerată. Pe atunci, eram divorţaţi de cîţiva ani şi ne împrieteniserăm din nou. Amîndoi eram foarte încîntaţi de faptul că presa făcea mare caz că eram împreună. Pe scurt, ne distram. Am fi putut – iartă-mă, iubito, îi murmură el soţiei sale. Ne-am fi putut petrece toată noaptea depănînd amintiri, dar eu i-am prezentat-o lui Delrickio. A fost o atracţie instantanee, vechiul clişeu cu fulgerele, cel puţin din partea lui. Dintr-a ei, aş spune că Eve era intrigată. Ajunge să spun că Delrickio a fost cel care a escortat-o acasă. Ce s-a întîmplat după aceea, nu pot decît să speculez.

– Nu mi-ai răspuns efectiv la întrebare, puse Julia ceaşca goală deoparte. De ce era înspăimîntător?

Rory oftă uşor.

– Ţi-am spus că îl interesa o anumită casă de producţie. Iniţial, se păruse că firma nu era interesată de el. Peste trei săptămîni de cînd le-am făcut cunoştinţă lui Delrickio şi Evei, el – organizaţia lui – a devenit de-a dreptul proprietarul companiei. Avuseseră loc cîteva strîmtorări financiare, unele pierderi de echipamente, nişte accidente. Am aflat, prin intermediul unor asociaţi de-ai asociaţilor, că Delrickio avea legături strînse cu... cum se numeşte, în vremurile astea?

– E mafiot, răspunse nervos Paul. Nu e nevoie s-o iei pe ocolite.

– Mai sper şi eu să fiu subtil, murmură Rory. În orice caz, s-a suspectat – suspectat doar – că avea relaţii cu crima organizată. N-a fost niciodată condamnat. Ştiu că Eve s-a întîlnit discret cu el cîteva luni, după care s-a căsătorit brusc cu tenismanul acela.

– Damien Priest, completă Julia. Eve a menţionat că Michael Delrickio le făcuse cunoştinţă.

– E, cu siguranță, posibil. Delrickio cunoaşte foarte mulți oameni. Au avut o căsnicie scurtă. Eve n-a discutat niciodată motivele pentru care s-a sfîrşit atît de brusc.

Aruncă o privire lungă spre fiul său:

– Cel puțin, nu cu mine.

– Nu vreau să discut despre Delrickio.

În momentul cînd intrară în apartament, Paul îşi scoase sacoul.

– Ai petrecut aproape toată seara intervievînd. Mai fă şi tu o pauză.

– Îmi poți oferi o perspectivă pe care tatăl tău n-o cunoaşte, se descălță Julia. Mă interesează punctul tău de vedere, opinia ta.

Îi putu vedea furia crescînd, în modul cum îşi scoase cravata – trăgînd de nod cu degete iuți, încordate.

– Îl detest. Nu-ți ajunge atît?

– Nu. Ştiu deja ce părere ai despre el. Vreau să ştiu cum ai ajuns la sentimentele astea.

– S-ar putea spune că sînt intolerant cu seniorii crimei, îşi aruncă Paul pantofii. Am şi eu ciudățeniile mele.

Nemulțumită, Julia se încruntă, în timp ce-şi scotea agrafele din păr.

– Răspunsul ăsta ar merge dacă nu te-aş fi văzut cu el, ca să ştiu că e o intoleranță personală, mai degrabă decît una generală.

Agrafele o împunseră în palmă. În timp ce-şi desfăcea mîna şi le privea, îşi dădu seama că acest gen de intimitate devenea firesc între ei. Dezinvoltura azvîrlirii pantofilor şi a despletirii părului, între amanți. O altă intimitate, aceea a inimii, era mai greu de sezisat. Conştiința acestui fapt îi trezi un junghi de durere surdă, provocată atît de tristețe cît şi de furie.

Privindu-l, aruncă agrafele pe masa de lîngă ea.

– Credeam că ajunseserăm la faza în care avem încredere unul în celălalt.

– Nu e vorba de încredere.

– Întotdeauna a fost vorba de încredere.

Paul se aşeză, cu chipul la fel de furtunos, pe cît de

calm era al ei.

– Văd că n-ai de gînd s-o laşi baltă.

– E meseria mea, îi aminti Julia.

Merse la ferestre, pentru a trage draperiile, cu o mişcare rapidă din încheietura mîinii, şi a închide jaluzelele. Şi pentru a-i închide pe amîndoi înăuntru, rămaşi faţă în faţă, în lumina aurie oblică a lămpii.

– Dacă vrei s-o iei în sens profesional, n-am nimic împotrivă. Eve îmi poate spune totul despre Michael Delrickio. Sperasem să aud punctul tău de vedere.

– Perfect. Din punctul meu de vedere, e o mîzgă care se prelinge printr-un costum italian. O mîzgă de cel mai rău soi, fiindcă îi place să fie exact aşa cum e.

Ochii îi sticliră.

– Profită de pe urma necazurilor din lume, Julia. Iar cînd fură, şantajează, schilodeşte sau omoară, le înscrie pe toate sub antetul elegant al afacerilor. Pentru el nu înseamnă nici mai mult, nici mai puţin de-atît.

Julia se aşeză, dar nu întinse mîna spre reportofon.

– Şi totuşi, Eve a fost încurcată cu el.

– Cred că mai exact ar fi să spunem că nu şi-a dat seama precis cine şi ce era, înainte ca relaţia lor să evolueze. Evident, îl găsea atractiv. Poate fi, cu siguranţă, fermecător. E cultivat, erudit. I-a plăcut compania şi, cred, puterea lui.

– Locuiai la ea, continuă Julia.

– Învăţam în California şi îmi stabilisem baza la ea. N-am ştiut cum îl cunoscuse pe Delrickio, pînă astă seară.

Un mic detaliu, îşi spuse el, care aproape nici nu conta. Ştia restul, sau măcar o bună parte din rest. Iar acum, datorită propriei ei tenacităţi, avea să ştie şi Julia.

– A început să vină pe la noi – la o baie în piscină, la o partidă de tenis, la masă. Eve s-a dus cu el la Vegas de vreo două ori dar, în majoritate, se vedeau acasă. Îi trimitea mereu flori, cadouri. Odată, l-a adus pe maistrul bucătar de la unul dintre restaurantele lui şi l-a pus să pregătească o cină italienească pretenţioasă.

– Are restaurante? întrebă Julia.

Paul abia o învrednici cu o privire.

– Are, răspunse el scurt. Se învîrteau prin jur cîte doi oameni de-ai lui, întotdeauna. Niciodată nu-şi conducea singur maşina, nici nu venea neînsoţit.

Julia dădu din cap, înţelegînd perfect. La fel ca porţile moşiei lui Eve. Puterea îşi cerea întotdeauna preţul.

– Nu-l înghiţeam – nu-mi plăcea felul cum se uita la Eve, ca şi cum ar fi fost una din băşinile lui de orhidee.

– Pardon?

Paul se ridică, mergînd la fereastră. Neliniştit, întredeschise draperiile. Zloata se oprise, dar vremea continua să fie mohorîtă, lucru care se simţea chiar şi prin geam. Nu întotdeauna era nevoie să vezi urîţenia ca s-o recunoşti.

– Cultivă orhidee. E obsedat de ele. Şi de Eve era obsedat, dîndu-i mereu tîrcoale, insistînd să ştie unde era, cu cine. Ei îi plăcea, mai ales fiindcă refuza să-i dea socoteală, ceea ce-l scotea din minţi.

Întoarse capul, pentru a o vedea zîmbind.

– Te amuză?

– Iartă-mă, sînt doar... în fine, invidioasă, cred, pe modul atît de abil în care îi manevrează pe bărbaţii din viaţa ei.

– Nu întotdeauna prea abil, murmură Paul, fără să-i răspundă la zîmbet. Odată, am nimerit în timpul unui conflict, cînd Delrickio răcnea la ea, ameninţînd-o. I-am ordonat să iasă din casă, am încercat chiar să-l dau eu afară, dar bodyguarzii lui au sărit pe mine ca păduchii. A trebuit să ne despartă Eve.

Acum nu se mai simţea amuzament, doar un fior de îngrijorare şi amintire. Nu spusese Delrickio ce păcat era că Eve nu-l lăsase să-l înveţe pe Paul ce înseamnă respectul?

– Cît să fi avut tu atunci, vreo douăzeci de ani?

– Cam aşa ceva. Era hidos, umilitor şi revelator. Eve se înfuriase pe el, dar la fel de mult şi pe mine. Credea că eram gelos – şi poate că eram. M-am ales cu sîngele curgîndu-mi din nas, cîteva dureri de coaste...

– Te-au lovit? îl întrerupse ea cu o voce copleşită de

şoc. Paul fu nevoit să zîmbească.

– Fetiţo, gorilele nu le antrenezi ca să joace fripta. Putea să fie şi mai rău – mult mai rău, din moment ce eu îmi dădeam toată silinţa să-l strîng de gît pe ticălosul ăla. Poate n-ai auzit că am o afecţiune sporadică pentru violenţă.

– Nu, spuse ea destul de calmă, cu toate că i se pusese un nod în stomac. N-am auzit. Şi acest, ăă, episod a fost motivul pentru care Eve s-a despărţit de Delrickio?

– Nu.

Paul se săturase să vorbească, să gîndească.

– În ce o privea pe ea, relaţia dintre ei doi nu avea nici o legătură cu mine. Şi avea dreptate.

Încet, parcă la pîndă, porni spre ea. Şi, la fel ca orice fiinţă pîndită, Julia simţi tremurul scurt al alarmării care-i acceleră imediat bătăile încete ale inimii.

– Ştii cum arăţi acum, aşezată pe scaunul ăla, cu spatele drept şi mîinile împreunate cuminte? Şi cu ochii atît de solemni şi îngrijoraţi?

Întrucît o făcea să se simtă prost, îşi schimbă poziţia.

– Vreau să ştiu...

– Aici e-aici, murmură el, aplecîndu-se să-i cuprindă faţa în mîini. Vrei să ştii, cînd tot ce ai de făcut e să simţi. Ce simţi acum, cînd îţi spun că nici nu mă pot gîndi la altceva decît să te scot din rochiţa asta decentă ca să văd dacă parfumul cu care te-am privit sprayindu-te acum cîteva ore ţi se mai simte pe piele – exact acolo – sub curbura bărbiei.

În timp ce Paul îşi trecea degetele de-a lungul liniei, Julia se mişcă din nou. Dar faptul de a se ridica fu o eroare de judecată, reuşind doar s-o facă să se lipească strîns de el.

– Încerci să-mi distragi atenţia.

– Pe bune.

Îi trase în jos fermoarul, chicotind cînd Julia încercă să se smulgă într-o parte.

– Mie totul, la tine, îmi distrage atenţia, din momentul cînd te- am cunoscut.

– Vreau să ştiu, încercă ea din nou, după care icni sufocată, cînd Paul îi smuci rochia în jos pînă la mijloc; gura i se repezi peste ea, odată cu mîinile, fără blîndeţe, fără seducţie, ci cu o fervoare posesivă ce se învecina cu frenezia. Paul, stai. Trebuie să înţeleg de ce i-a pus capăt.

– N-a fost nevoie decît de-o crimă, se aprinseră ochii lui, în timp ce îi trăgea capul pe spate. Crimă calculată, cu sînge rece, pentru profit. Delrickio mizase pe Damien Priest, aşa că a eliminat concurenţa.

Ochii Juliei se dilatară de groază.

– Adică a...

– Nu te apropia de el, Julia.

O strînse la piept. Prin mătasea subţire, Julia simţi fierbinţeala care-i şiroia din carne.

– Pe lîngă ce simt pentru tine, ce-aş putea face pentru tine, ceea ce-am simţit atîţia ani pentru Eve e nimic.

O apucă de păr, cu pumnul strîns, încordat.

– Nimic.

Chiar în timp ce Julia se cutremura de excitaţie, Paul o doborî pe podea şi-i demonstră.

20

Înfăşurată cu halatul, Julia sorbea dintr-un pahar de brandy. Trupul îi era greu de oboseală şi sex. Se întreba dacă la fel s-ar fi simţit pomenindu-se aruncată pe un ţărm uscat, după o luptă violentă cu o mare furioasă. Secătuită, înviorată, ameţită, fiindcă supravieţuise violenţei şi nefireştii frumuseţi a unui lucru atît de primitiv şi atemporal.

În timp ce pulsul i se calma şi mintea i se limpezea, cuvîntul pe care-l rostise Paul înainte de a o trage în marea aceea turbulentă îi reverbera în cap.

Cuvîntul era crimă.

Înţelegea, cu toate că stăteau unul lîngă altul pe ca-

napea, într-o tăcere intimă, că acel echilibru dintre ei putea fi spulberat atît de uşor. Oricît de frenetică le fusese împerecherea, aici, în tăcerea ce urma, pe cînd aerul se răcea şi se subţia din nou, aveau nevoie să se apropie unul de altul. Nu doar o mînă înlănţuită cu alta ci, din nou, acea problemă măruntă şi vitală a încrederii.

– Cum spuneai, începu ea, făcîndu-l să zîmbească.

– Ştii, Julia, unii te-ar putea numi consecventă. Alţii ar putea să te considere doar o pisăloagă.

– Sînt o pisăloagă consecventă, îi puse Julia o mînă pe genunchi. Paul, trebuie s-o aud de la tine. Dacă Eve are vreo obiecţie faţă de ceea ce-mi vei spune în seara asta, rămîne între noi. Aşa e înţelegerea.

– Integritate, murmură el. Nu asta a spus Eve că admira la tine?

Îi atinse părul. Stătură astfel un moment, înainte ca Julia să vorbească din nou, încet.

Zguduită, se ridică să mai toarne brandy. Nu spusese nimic în tot timpul relatării lui Paul despre modul cum murise concurentul lui Damien şi despre suspiciunile Evei că fusese asasinat – la ordinul lui Delrickio.

– N-am mai discutat niciodată despre asta, încheiase Paul. Eve a refuzat. Priest a cîştigat titlul, apoi s-a retras. Divorţul lor a provocat ceva agitaţie o vreme, dar s-a potolit şi asta. După un timp, am început să înţeleg de ce procedase aşa. Nu s-ar fi putut dovedi nimic. Delrickio ar fi omorît-o, dacă încerca.

Acum, înainte de a începe să vorbească, luă o înghiţitură, lăsînd tăria alcoolului să-i întărească vocea.

– De-asta erai împotriva biografiei? Te temeai că Eve îmi va spune povestea, primejduindu-şi viaţa?

Paul ridică privirea spre ea.

– Ştiu că o va face. La momentul potrivit, în locul potrivit, prin metoda potrivită. N-ar fi uitat. Dacă Delrickio crede că ţi-a spus-o, şi tu te gîndeşti s-o publici, viaţa ta nu va valora cu nimic mai mult decît a ei.

Julia îl privi, în timp ce se aşeza lîngă el. Trebuia să procedeze cu mare grijă. Toţi anii în care trăise de una

singură, luînd numai ea deciziile, aplicîndu-şi propriul cod, făceau să-i fie greu să se explice.

– Paul, dacă ai crede, dacă ai crede cu adevărat, că adresîndu-te poliţiei s-ar fi făcut dreptate, ai fi rămas nepăsător?

– Nu asta e problema...

– Poate că e prea tîrziu pentru probleme. Totul se reduce la instinct şi emoţie, şi la acea infinită zonă cenuşie dintre dreptate şi nedreptate. Eve crede în ceea ce face cu cartea asta. Şi eu la fel.

Paul înhaţă o havană, scăpărînd furios un chibrit.

– N-are nici un sens să-ţi pui viaţa în joc pentru un om care e mort de cincisprezece ani.

Julia îi studie chipul, umbrit de lampa cu lumină slabă şi de fum.

– Dacă aş crede că gîndeşti într-adevăr aşa, nu m-aş afla aici, cu tine. Nu, continuă ea, înainte ca Paul să poată vorbi. Ceea ce e între noi doi nu e doar o relaţie fizică. Te înţeleg şi cred că am avut dreptate de la bun început. De-asta m-am temut să las ca lucrurile să evolueze. Cîndva, mai demult, mi-am mai lăsat acţiunile dominate de sentimente. Am greşit, dar din moment ce rezultatul a fost Brandon, nu pot regreta. Asta... îşi puse ea o mînă peste a lui, înlănţuind încet degetele amîndurora. Este mai mult, şi mai puţin totodată. Mai mult ca importanţă, mai puţin superficial. Te iubesc, Paul, iar faptul de a te iubi înseamnă că trebuie să am încredere în instinctele mele şi să-mi respect conştiinţa – nu numai cu tine, ci în toate domeniile.

Paul îşi privi jarul luminos al havanei, mai umilit de cuvintele ei decît credea că ar fi fost posibil.

– Nu-mi prea laşi loc să te contrazic.

– Nici mie nu-mi las loc. Dacă-ţi cer să ai încredere în mine, înseamnă că şi eu trebuie să am încredere în tine.

Ridică ochii dinspre mîinile lor împreunate, privindu-l.

– Nu m-ai întrebat despre tatăl lui Brandon.

– Nu.

Paul oftă. Pentru moment, trebuia să renunţe la obiecţii. Era posibil, dar improbabil, să aibă mai mult suc-

ces cu Eve. Faptul că Julia se oferea de bună voie să vorbească despre tatăl lui Brandon însemna că mai escaladaseră un zid.

– Nu te-am întrebat fiindcă sperasem să faci exact ceea ce faci acum, îi zîmbi el. Şi am fost destul de arogant ca să fiu sigur că aveai s-o faci.

Julia rîse, încet, cald, făcîndu-l să se relaxeze.

– Sînt destul de arogantă ca să nu-ţi fi spus, dacă mă întrebai.

– Mda, şi pe-asta o ştiu.

– Nu e la fel de important ca altă dată să păstrăm discreţia asupra situaţiei. A devenit un obicei, cred, şi am crezut, încă mai cred, că e mai bine pentru Brandon să nu vină vorba despre asta. Dacă întreabă, şi într-o zi va întreba, am să-i spun adevărul. L-am iubit pe tatăl lui, în felul cum iubeşte o fată de şaptesprezece ani – idealist, pripit, romantic. Era căsătorit şi regret că mi-am lăsat emoţiile să smălţuiască realitatea acestui lucru. Pe vremea cînd m-am încurcat cu el, se despărţise de soţia lui – sau, cel puţin, aşa spunea el. Eu eram mult prea dornică s-o cred şi să mă amăgesc că avea să se însoare cu mine şi, în fine, să mă ia cu el.

– Era mai bătrîn.

– Cu paisprezece ani.

– Ar fi trebuit să-i lege careva un nod la sculă.

Un moment, Julia îl privi cu ochii mari, apoi grosolănia acelei remarci pronunţate pe cel mai elegant şi distins ton o făcu să se cocoşeze de rîs.

– O, cît te-ar mai fi plăcut tatăl meu. Sînt sigură că şi el ar fi spus cam acelaşi lucru, dac-ar fi ştiut.

Îl sărută, după care se rezemă la loc, în timp ce Paul continua să stea cu privirea în umbre.

– Ştiu că era mai mult responsabilitatea lui decît a mea. Dar o fată de şaptesprezece ani poate fi foarte convingătoare.

Încet, amănunţit, îi povesti despre Lincoln, despre năvala necugetată a sentimentelor care o împinsese spre o aventură, despre teama de sarcina care rezultase de-acolo, despre durerea pricinuită de trădarea lui Lincoln.

– Mă îndoiesc că acum aş schimba ceva. Dacă ar trebui s-o iau de la început, nici de data asta nu le-aş spune părinţilor, riscînd să mai aştern încă un strat de durere peste tatăl meu. El îl considera pe Lincoln ca un fiu. Şi, cu siguranţă, n-aş schimba tăvăleala aia stîngace pe canapea, altfel n-ar mai exista Brandon.

Cînd zîmbi, avea expresia senină, încrezătoare.

– El mi-a dăruit cei mai frumoşi zece ani din viaţa mea.

Paul ar fi vrut să înţeleagă, dar nu putea trece peste furia din pîntec. Fusese o copilă, o fetiţă care îşi asumase responsabilitatea cu mai multă grijă şi demnitate decît un bărbat de o vîrstă aproape dublă cît a ei.

– N-a păstrat legătura cu tine, sau cu Brandon?

– Nu, şi în faza de-acum a vieţii mele mă bucur. Brandon e al meu.

– Mare păcat, spuse el moale. Ar fi fost atît de satisfăcător să-l omor pentru tine.

– Eroul meu, replică Julia, cuprinzîndu-l cu braţele. Dar nu pentru mine, Paul. Asta a fost ieri. Cred că azi am tot ceea ce- mi trebuie.

Paul îi cuprinse faţa în mîini, urmărindu-i cu degetele conturul bărbiei.

– Hai să ne asigurăm, murmură el şi o sărută.

21

Era atît de bine acasă, încît Eve chiar aştepta nerăbdătoare o sesiune cu Fritz. Adevărul era că îi lipsiseră dozele de transpiraţie şi efort mai mult decît ar fi recunoscut vreodată faţă de antrenorul ei. Îi fusese dor de arţagul lui Travers, de organizarea obsesivă a Ninei. De compania Juliei. Pe Eve o frapă, nu tocmai plăcut, gîndul că pesemne începea în sfîrşit să îmbătrînească, dacă ajunsese să-şi adune în inimă ca un avar mărunţişurile de zi cu zi pe care cîndva nici nu le băgase în seamă.

Filmările în decor natural decurseseră bine. Cu siguranţă, mult mai bine decît se aşteptase. În mare parte, îi putea mulţumi lui Peter – nu numai pentru porţiile de sex sănătos şi zdravăn, ci şi pentru răbdarea şi entuziasmul lui de pe platou, pentru simţul umorului, chiar şi în cele mai neplăcute situaţii. Cu ani în urmă, ar fi putut comite greşeala de a prelungi relaţia cu el, sau de a se preface, măcar faţă de sine însăşi, că se îndrăgostise.

Sau, cu siguranţă, ar fi folosit orice mijloace îi stăteau la dispoziţie pentru a-l ademeni să se îndrăgostească el de ea. Logica avusese cîştig de cauză şi se înţeleseseră să-i lase pe amanţi în Georgia şi să se întoarcă pe Coasta de Vest ca prieteni şi colegi.

În fond, oricît de înjositoare, maturitatea oferea o privire mai de perspectivă. Îşi dădea seama că Peter îi amintea de Victor, de omul vital, fermecător şi talentat de care se îndrăgostise cu atîta disperare. De omul pe care încă îl mai iubea. O, Doamne, ce dor îi era de el. Dintre toate temerile ei, cea mai mare era aceea că aveau să irosească timpul care le mai rămăsese împreună.

Julia intră peste cinci minute. Abia mai respira, căci se grăbise, simţise nevoia să se grăbească. În momentul cînd o văzu pe Eve, aplecată în hamuri, cu trupul înalt şi savuros incredibil de seducător într-un dress strîmt, albastru ca safirul, înţelese de ce. Îi fusese dor de ea. Îi lipsiseră comentariile acide ale Evei, amintirile ei usturător de sincere, orgoliul disproporţionat, aroganţa. Toate. Rîse în sinea ei, pe cînd o privea mutîndu-şi greutatea.

În acel moment, Eve ridică ochii, zări zîmbetul Juliei şi îi răspunse la fel. Fritz se uită de la o femeie la cealaltă. Sprîncenele i se ridicară suspicios, dar nu spuse nimic. În tăcere, între ele se petrecea ceva, un lucru neaşteptat pentru amîndouă. Cînd Eve se ridică, Julia simţi imboldul de a merge spre ea s-o îmbrăţişeze, ştiind că avea să fie îmbrăţişată la rîndul ei. Deşi traversă într-adevăr sala, nu făcu decît să întindă ambele mîini, înlănţuindu-şi degetele cu ale Evei într-o strînsoare scurtă, de bun găsit.

– Deci, cum a fost mlaştina?

– Fierbinte, îi cercetă Eve faţa, mulţumită de ceea ce vedea acolo; relaxare, o mulţumire liniştită. Cum a fost Londra?

– Rece, îşi puse Julia sacul de sport alături, continuînd să zîmbească. Rory îţi trimite salutări.

– Hmm. Ştii că ceea ce doresc cu adevărat este o părere despre propria lui soţie.

– Cred că e femeia ideală pentru el. Îmi aminteşte puţin de tine.

Îşi înghiţi un chicotit, cînd ochii Evei sclipiră neîncrezători.

– Iubito, zău aşa. Nimnei nu se compară cu mine.

– Ai dreptate.

La naiba, îşi spuse ea şi, lăsîndu-se pradă instinctului, o cuprinse pe Eve într-o îmbrăţişare strînsă, afectuoasă. Mi-a fost dor de tine.

Acum, în ochii Evei luceau lacrimi, repezi, neaşteptate, greu de stăpînit.

– Mi-ar fi plăcut să vii cu mine. Observaţiile tale detaşate ar fi însufleţit orele de plictiseală dintre cadre. Dar am senzaţia că ţi-a plăcut compania de la Londra.

Julia făcu un pas înapoi:

– Ai ştiut că Paul era cu mine.

– Eu ştiu totul, îi dădu Eve un bobîrnac în bărbie. Eşti fericită.

– Da. Nervoasă, buimacă, dar şi fericită.

– Povesteşte-mi tot.

– La muncă, le întrerupse Fritz. Vorbiţi în timp ce lucraţi. Nu puteţi face gimnastică doar cu limbile.

– Nu poţi vorbi în timp ce faci şi contracţii, se plînse Julia. Cînd faci contracţii, nu poţi nici să respiri măcar.

Fritz se mulţumi să zîmbească. La vremea cînd o puse să tragă de greutăţi, lucea toată de sudoare, dar îşi recăpătase suflul. Pe sub instrucţiunile lui mormăite, îi povesti Evei despre Londra, despre Paul, despre toate sentimentele care-i clocoteau pe dinăuntru. Îi era atît de uşor, încît vorbea aproape fără să gîndească. Cu ani în

urmă, îi fusese imposibil să-i explice mamei sale despre Lincoln. Acum, nu mai simțea nici urmă de ruşine, nici de teamă.

Se iviră vreo douăsprezece ocazii cînd ar fi putut îndrepta conversația spre Delrickio, dar Julia simțea că încă nu sosise momentul. Şi, cu Fritz de față, nu era nici locul. În schimb, încercă o zonă pe care o considera mai puțin sensibilă.

– Am o întîlnire cu predecesorul Ninei, Kenneth Stokley, azi după-amiază.

– Zău? E în oraş?

– Nu, este tot la Sausalito. Zbor pînă acolo pentru cîteva ore. Ai dori să-mi spui ceva despre el?

– Despre Kenneth? îşi ţuguie Eve buzele, în timp ce-şi termina îndoirile de picioare. S-ar putea să-l găseşti dificil de interogat. Teribil de politicos, dar deloc expansiv. Am ținut foarte mult la el şi am regretat cînd s-a hotărît să se retragă.

– Credeam că ați avut o neînțelegere.

– Am avut, dar pentru mine a fost un asistent de mîna-ntîi.

Luă un prosop de la Fritz şi-şi tamponă fața.

– Nu avea o părere prea bună despre soțul meu. Soțul numărul patru, mai exact. Şi am găsit dificil să-l iert pe Kenneth pentru că avusese atîta dreptate.

Ridică din umeri, aruncînd prosopul în lături.

– Am tras concluzia că era mai bine să ne întrerupem relația profesională şi, fiind o fire econoamă, adunase cu prisosință ca să se retragă în stil mare. Mergi singură?

– Da, ar trebui ca pe la cinci să fiu înapoi. CeeCee va avea grijă de Brandon după şcoală. E un avion de navetă care pleacă la amiază.

– Prostii. Iei avionul meu. O să aranjeze Nina.

Făcu un gest, înainte ca Julia să poată vorbi.

– Nu face decît să stea degeaba. Aşa, poți să pleci şi să vii cum îți convine. Ar trebui să-ți inspire trăsătura aia practică.

– De fapt, da. Îți mulțumesc. Şi aş mai vrea să-ți

vorbesc şi despre Gloria DuBarry. Mi-a evitat telefoanele.

Eve se aplecă să-şi maseze pulpa, astfel că expresia nu i se observă. Dar ezitarea, deşi scurtă, fu evidentă.

– Mă întream dacă aveai să menţionezi mica voastră... altercaţie.

Julia înălţă o sprînceană:

– Nu mi se pare necesar. După cum ai spus, tu ştii totul.

– Da, zîmbi Eve, întinzîndu-se, dar Juliei i se păru că observa o undă de încordare. Vorbim mai tîrziu, despre Gloria şi altele. Bănuiesc că, dacă mai încerci, va fi mai cooperantă.

– Bine. Apoi, mai e şi Drake.

– Nu-ţi face griji cu Drake, în clipa asta, o întrerupse Eve. Pe cine ai mai intervievat?

– Pe agenta ta, deşi a trebuit să ne grăbim. Voi mai vorbi cu ea. Am reuşit un telefon scurt cu Michael Torrent. Te-a declarat ultima dintre zeiţe.

– Nici nu mă mir, mormăi Eve, dorindu-şi aproape cu violenţă o ţigară.

Julia scrîşni, în timp ce muşchii îi tremurau.

– Anthony Kincade refuză net să-mi vorbească, dar Damien Priest a fost excesiv de politicos şi evaziv...

Şi mitralie o listă de nume, destul e impresionantă pentru ca Eve să ridice din sprîncene:

– Nu prea lăşi iarba să-ţi crească sub picioare, nu-i aşa, iubito?

– Şi încă n-am terminat. Sperasem să-mi netezeşti drumul spre Delrickio.

– Nu, pe-asta n-o voi face. Şi te voi ruga să-l ocoleşti cît mai pe departe. Cel puţin pentru un timp. Fritz, nu obosit fata.

– N-o obosesc, replică antrenorul. O fortific.

Eve se duse la duş, în timp ce Julia se chinuia cu genoflexiunile. Cînd termină, apăru Nina.

– Totul e stabilit, deschise ea un carnet, după care ridică mîna să-şi scoată un creion din păr. Studioul tri-

mite o mașină după Miss B., așa că Lyle îți stă la dispoziție. Avionul va fi gata de decolare cînd vei fi și tu, iar la celălalt capăt al drumului te va aștepta un șofer ca să te ducă la locul de întîlnire.

– Îți mulțumesc, dar nu trebuia să te deranjezi atîta.

– Nici un deranj, își mai controlă odată Nina lista, apoi zîmbi. Serios, mi-e mult mai ușor să am totul organizat. Putea să ți se amîne zborul, să nu găsești taxi, să... a, da, șoferul din Sausalito este de la Top Flight Transportation. Drumul de la aeroport pînă la stațiune durează cam douăzeci de minute. Desigur, va aștepta să te ia la ora pe care o hotărăști.

– E minunată, nu crezi? comentă Eve, reapărînd vioaie. Aș fi pierdută fără ea.

– Numai fiindcă te prefaci că nu te descurci cu detaliile, își înfipse Nina creionul la loc în păr. Cred că mașina e afară. Să spun să aștepte?

– Nu, vin acum. Fritz, singura mea iubire, mă bucur atît de mult că nu ți-ai pierdut flerul, îi dărui Eve o sărutare prelungă, făcîndu-l să se înroșească pînă-n vîrful pectoralilor.

– Te conduc, spuse Julia, luînd-i-o Ninei înainte cu o fracțiune de secundă. Nina ezită, apoi se lăsă păgubașă.

– Merg să-ncep cu milionul de telefoane cărora trebuie să le răspund. Te așteptăm pe la șapte, Miss Benedict?

– Dacă zeii sînt îndurători.

– Îmi pare rău, începu Julia, în timp ce treceau prin curtea centrală. Știu că n-am fost prea subtilă, dar mai voiam un minut din timpul tău.

– Nina nu se lasă ușor jignită. Ceea ce ai de zis, nu voiai să-mi spui în fața ei, sau într-a lui Fritz?

Se opri un moment să admire petuniile înflăcărate care tocmai erau gata să înflorească.

– E prea mult pentru un drum scurt pînă la mașină, dar încep cu ceea ce cred că ar trebui să știi. Asta mi-a fost lăsată la recepția hotelului din Londra.

Eve privi fișia de hîrtie pe care Julia o scosese din

geantă. Nu fu nevoie s-o deschidă pentru a şti, nici să citească.

– Christoase.

– Se pare că cineva şi-a dat multă osteneală ca să ajungă acolo. Paul era cu mine, Eve.

Aşteptă pînă cînd actriţa o privi.

– Ştie şi despre celelalte scrisori.

– Înţeleg.

– Îmi pare rău dacă eşti de părere că ar fi trebuit să păstrez discreţia, dar...

– Nu, nu, o întrerupse ea cu un gest, înainte ca degetele să i se ridice involuntar pentru a-i masa tîmpla. Nu, poate că e mai bine aşa. Încă nu cred că sînt altceva decît o sîcîială.

Julia puse hîrtia la loc. Probabil că alesese cel mai prost moment, dar voia să-i lase Evei timp de gîndire înainte de a vorbi din nou.

– Ştiu despre Delrickio, despre Damien Priest şi Hank Freemont.

Mîna Evei coborî lîngă trup. Singurul semn de tensiune fu încleşarea şi destinderea instinctivă a pumnului.

– Ei, asta mă scuteşte să mai repet toată porcăria.

– Aş dori s-o aud şi din punctul tău de vedere.

– Atunci o vei auzi. Dar mai întîi avem altele de discutat.

Porni din nou, pe lîngă fîntînă, printre trandafirii timpurii şi pîlcurile dense de azalee.

– Mi-ar plăcea să iei cina cu mine diseară. La opt.

Coti să treacă prin corpul principal al casei.

– Sper să vii cu mintea deschisă, şi inima la fel de deschisă, Julia.

– Negreşit.

La uşa din faţă ezită, apoi o deschise, ieşind din nou în lumina soarelui.

– Am făcut greşeli şi regret foarte puţine. Am trăit perfect comod cu minciunile.

Julia aşteptă un moment, apoi spuse, alegîndu-şi cuvintele cu multă atenţie:

– În ultimele cîteva săptămîni, am ajuns să-mi doresc ca şi eu să-mi fi acceptat propriile mele greşeli, şi minciunile. N-am avut niciodată căderea să te judec, Eve. Acum, cînd te cunosc, nici n-aş mai putea.

– Sper să rămîi la aceeaşi părere şi după cele de diseară, îi puse Eve o mînă pe obraz. Eşti exact, exact ceea ce-mi trebuia.

Şi se întoarse, pornind grăbită spre maşină. O înconjura un adevărat tumult. Abia dacă-l salută pe şofer, cînd acesta îi deschise uşa. Apoi, toate căzură calm la locurile lor.

– Sper că nu te deranjează, spuse Victor, de pe canapeaua din spate. Mi-a fost un dor îngrozitor de tine, Eve.

Eve lunecă înăuntru, în braţele lui.

Julia şi-l imaginase pe Kenneth Stokley ca pe un bărbat cărunt şi cam slab, din categoria pedanţilor. Evident, trebuia să fie un individ organizat, dacă lucrase cu Eve. Conservator, îşi spunea ea, pînă la limita de a fi vetust. La telefon, glasul îi fusese cultivat, calm şi de o politeţe scrupuloasă.

Primul semn că s-ar fi putut să se înşele fu casa plutitoare. Era un cub elegant, fermecător, romantic, cu obloane albe lucitoare. Muşcate sîngerii umpleau din belşug lădiţele din ferestre, albe ca zăpada. În vîrful acoperişului fantezist şi ţuguiat se afla o fişie lată de sticlă colorată. După ce privi o clipă şi clipi din ochi, Julia identifică pe vitraliu portretul unei sirene zîmbind seducător.

Amuzamentul faţă de acest amănunt i se risipi puţin, cînd porni pe pasarela îngustă şi şubredă care făcea legătura între debarcader şi barcă, şi se descălţă. La jumătatea distanţei, auzi acordurile pasionale din Carmen răzbătînd pe ferestrele deschise din faţa ei. Începu să fredoneze, străduindu-se să-şi menţină armonicele în ritm cu balansul podului, cînd uşa se deschise.

L-ar fi putut dubla pe Cary Grant, cam prin 1970. Svelt, cu părul argintiu, bronzat impecabil şi fermecător

de sexy, într-o pereche de pantaloni albi largi şi un pulover lăbărţat, albastru precum cerul, Kenneth Stokley era genul de bărbat care făcea să bâltească saliva în gura oricărei femei cu o inimă bătîndu-i în piept.

Julia aproape că-şi pierdu echilibrul, şi pantofii, cînd Kenneth se apropie s-o ajute.

– Ar fi trebuit să te previn despre intrarea mea în casă, îi luă el servieta din mînă, pornind apoi graţios de-a-ndăratelea, cu mîna ei prinsă într-a lui. E incomodă, ştiu, dar îi descurajează pe toţi, în afara celor mai avizi comişi voiajori care oferă aspiratoare.

– E fermecător, expiră Julia slab, cînd picioarele îi atinseră lemnul mai solid al punţii. N-am mai fost niciodată într-o casă plutitoare.

– Este destul de solidă, o asigură el, măsurînd-o la rîndul său din ochi. Şi îmi dă posibilitatea să pornesc pe ape în asfinţit, dacă-mi vine cheful. Poftеşte te rog, draga mea.

Julia intră. În locul decorului nautic cu ancore şi năvoade la care s-ar fi putut aştepta, pătrunse într-un living elegant şi lustruit, cu canapele joase în tonuri vibrante de piersică şi mentă. Se recunoştea căldura lemnului de tec şi cireş, precum şi un covor, cu siguranţă, de Aubusson, decolorat distins. Un perete întreg era ocupat cu rafturi de diferite lăţimi, doldora de cărţi. O scară circulară urca în spirală, împărţind în două o galerie interioară. Soarele juca prin sticla sirenei, aruncînd culori de curcubeu pe pereţii de culoare deschisă.

– E fermecător, spuse Julia, iar uimirea şi admiraţia din vocea ei îl făcură pe Kenneth să zîmbească.

– Îţi mulţumesc. În fond, orice om preferă să se simtă confortabil. Te rog, ia loc, domnişoară Summers. Tocmai pregăteam un ceai cu gheaţă.

– Mi-ar face plăcere, mulţumesc.

Nu se aşteptase să fie atît de destinsă dar, aşezîndu-se pe pernele moi ale canapelei, înconjurată de cărţi şi de Carmen, îi era imposibil să se simtă altfel. Abia cînd Kenneth intră în bucătăria alăturată, îşi dădu seama

că încă nu se încălțase la loc.

– Mi-a părut rău să pierd mica extravaganță recentă a Evei, îi spuse el, ridicînd glasul pentru a se face auzit peste muzică. Plecasem într-un mic voiaj pînă la Cozumel, pentru scufundări.

Reveni cu două pahare verzi şi o carafă pîntecoasă, pe o tavă smălțuită. În ceaiul auriu înotau felii de lămîie şi cuburi de gheață.

– Eve dă mereu petreceri neobişnuite.

Nu domnişoara Benedict.

– Mai țineți legătura cu Eve?

Kenneth puse tava pe masă, dîndu-i un pahar înainte de a se aşeza în fața ei.

– Ceea ce mă întrebi, cu deplină politețe, este dacă Eve şi cu mine mai vorbim. La urma urmei, în sensul cel mai strict al cuvîntului, m-a concediat.

– Aveam impresia că a fost o neînțelegere.

Zîmbetul lui radia sănătate şi voie bună.

– Cu Eve, viața era plină de neînțelegeri. De fapt, mi-e mult mai simplu să mă asociez cu ea acum, cînd nu-i mai sînt subaltern.

– Vă deranjează dacă înregistrez?

– Nu, deloc.

O privi în timp ce scotea reportofonul şi îl punea pe masa dintre ei.

– Am fost surprins să aud că Evei i-a venit ideea acestei cărți. De-a lungul anilor, cele cîteva biografii neautorizate au nemulțumit-o.

– S-ar putea ca tocmai aici să se găsească răspunsul. O femeie ca Eve ar dori să joace ea rolul principal în relatarea propriei sale poveşti.

Kenneth înălță o sprînceană argintie.

– Şi să fie stăpînă pe ceea ce se spune.

– Exact. Povestiți-mi cum ați ajuns să lucrați pentru ea.

– Oferta Evei a sosit într-un moment cînd mă gîndeam să mă mut cu serviciul. M-a luat de la Miss Miller, iar concurența a silit-o pe Eve să-mi ofere mai mulți bani – binişor mai mulți. Apoi, mai era şi stimulentul de a avea

propriul meu spaţiu de locuit. Trebuie să spun că mă îndoiam ca Eve să fie pedantă, dar îi cunoşteam şi reputaţia cu bărbaţii. Aşa că am ezitat. A fost o vulgaritate din partea mea, cred, să deschid subiectul, declarîndu-mi solicitarea unei relaţii absolut non-fizice.

Zîmbi din nou, cu drag, ca un om care îşi preţuieşte mult amintirile.

– Ea a rîs, cu rîsul acela el ei, sonor şi plin de poftă. Avea un pahar în mînă, ţin minte, o cupă cu şampanie. Stăteam în bucătăria casei lui Miss Miller, unde Eve mă abordase în timpul unei petreceri. A luat încă un pahar de pe masă, mi l-a oferit şi apoi a ciocnit cu cupele de cristal într-un toast. „Uite cum facem, Kenneth," a spus, „nu te-apropia de patul meu, şi nu m- apropii nici eu de al tău."

Ridică mîna, cu palma în sus şi degetele răsfirate:

– Cum aş fi putut rezista?

– Şi aţi respectat înţelegerea?

Kenneth nu dădu nici un semn că întrebarea îl ofensa sau îl surprindea.

– Da, ne-am respectat înţelegerea. Am ajuns s-o iubesc, domnişoară Summers, dar nu m-am îndrăgostit niciodată. În felul nostru, am legat o prietenie şi n-am implicat niciodată sexul, ca să complicăm problemele. Aş fi necinstit să spun că n-au fost momente, în perioada de lucru pentru Eve, cînd am regretat învoiala.

Îşi drese glasul:

– Şi, riscînd să par lipsit de modestie, cred că au existat momente cînd şi ea a regretat. Dar a fost o învoială pe care am respectat-o.

– Înţeleg că aţi început lucrul ca asistent al Evei cam prin perioada cînd s-a măritat cu Rory Winthrop.

– Exact. Mare păcat că mariajul lor n-a rezistat. Se părea că erau mai buni prieteni decît tovarăşi de viaţă. Apoi, mai era şi băiatul, iar Eve îi fusese devotată din capul locului. Şi cu toate că multora le-ar fi greu să-şi imagineze, i-a fost o mamă excelentă. Şi eu m-am ataşat foarte mult de Paul, privindu-l cum creştea.

– Serios? Cum era ca...

Se stăpîni.

– Vreau să zic, cum erau împreună?

Dar lui Kenneth nu-i scăpase prima întrebare, nici expresia din ochii ei cînd o pusese.

– Deduc că dumneata şi Paul vă cunoaşteţi.

– Da, i-am întîlnit pe majoritatea oamenilor care au fost apropiaţi de Eve.

Cînd un om îşi petrece aproape toată viaţa servindu-i pe alţii, îi intră în fire să observe destule fapte, din gesturi, intonaţii, frazare.

– Înţeleg, spuse el, zîmbind. A devenit un om plin de succes. Am toate cărţile lui, arătă el cu o mînă spre rafturi. Ţin minte cum obişnuia să înşire povestiri şi i le citea Evei. O încîntau. Totul la Paul o încînta, iar el, la rîndul lui, o iubea fără discuţie, fără nici o rezervă. Îşi umpleau unul altuia cîte un gol în viaţă. Chiar şi cînd Eve a divorţat de tatăl lui şi, după un timp, s-a recăsătorit, au rămas în relaţii apropiate.

– Damien Priest, se aplecă Julia înainte, să-şi pună paharul la loc pe tavă. Lui Paul nu-i prea plăcea.

– Nimănui nu-i plăcea faptul că Eve ţinea la Priest, replică simplu Kenneth. Era convinsă că răceala lui Paul faţă de el era bazată pe gelozie. Adevărul cel mai simplu e că, încă de la vîrsta aceea, Paul era un excelent judecător de caracter. Îl detestase pe Delrickio de la prima vedere, iar lui Priest îi purta cel mai total dispreţ.

– Şi dumneavoastră?

– Şi eu m-am considerat întotdeauna un excelent judecător de caractere. Te-ar deranja să trecem pe terasa de sus? Mă gîndeam să luăm un prînz uşor.

Prînzul uşor se dovedi a fi un mic festin cu salată suculentă de homari, legume proaspete şi pîine crocantă uşor condimentată, toate ajutate de un Chardonnay slab, rece. Golful se întindea sub ei, presărat cu bărci ale căror pînze se umflau în briza cu miros bogat, de mare. Julia aşteptă să ajungă la fructe şi brînză, înainte de a

scoate din nou reportofonul.

– Din ce mi s-a spus deja, înțeleg că mariajul Evei cu Damien Priest s-a sfîrșit cu animozități. De asemenea, mi s-au destăinuit unele dintre detaliile relației ei cu Michael Delrickio.

– Dar ai dori să-mi cunoști punctul de vedere?

– Da, m-ar interesa.

Kenneth tăcu un moment, privind peste apă, spre un spinaker roșu-viu.

– Crezi în răul pur, domnișoară Summers?

Părea o întrebare ciudată, rostită în lumina soarelui și briza ușoară.

– Da, cred că da.

– Delrickio e rău, reveni Kenneth cu privirea spre ea. Îl are în sînge, în inimă. Omorurile, distrugerile speranțelor, ale voințelor, nu sînt pentru el decît simple afaceri. S-a îndrăgostit de Eve. Chiar și un om diabolic se poate îndrăgosti. Pasiunea pentru ea îl devora și, nu mi-e rușine să recunosc, mă speria, în vremea aceea. Înțelegi, Eve a crezut că putea stăpîni situația, la fel cum le stăpînise pe atîtea altele. Face parte din aroganța și atracția ei. Dar răul nu se poate controla.

– Și Eve ce-a făcut?

– Prea mult timp, n-a făcut decît să se joace și nimic mai mult. S-a măritat cu Priest, care îi atinsese o coardă sensibilă a vanității și a orgoliului. A fugit cu el pradă unui impuls, parțial ca să pună un tampon între sine însăși și Delrickio, care devenea tot mai pretențios. Și periculos. A avut loc un incident cu Paul. Tînărul nimerise peste o scenă cînd Delrickio o amenința fizic pe Eve. Cînd a încercat să intervină – cam necugetat, ar trebui să adaug – omniprezenții bodyguarzi ai lui Delrickio s-au repezit la el. Dumnezeu știe ce i-ar fi putut face băiatului, dacă nu-i împiedica Eve.

Julia își aminti scena pe care i-o descrisese Paul. Îl privi pe Kenneth cu ochi mari.

– Îmi spuneți că ați fost de față. Ați văzut totul, ați observat că Paul ar fi putut să fie schilodit, sau chiar mai

rău. Şi n-aţi făcut nimic?

– Eve s-a descurcat foarte bine, te asigur, îşi tampona Kenneth buzele cu un şervet de in în culoarea lămîiei. După cum a reieşit, eu eram de prisos, stînd în capul scării cu un 32 placat cu crom, dezasigurat, în mînă.

Rîse puţin, umplînd din nou paharele cu vin.

– Cînd am văzut că nu era nevoie de mine, am rămas în umbră. A fost mai bine pentru bărbăţia băiatului, n-ai crede?

Nu era sigură ce să spună, în timp ce îl privea pe gentlemanul binevoitor, cu părul argintiu fluturîndu-i uşor în vînt.

– L-aţi fi folosit? Pistolul?

– Fără nici un moment de ezitare sau regret. În orice caz, la scurt timp după aceea Eve s-a măritat cu Priest. A schimbat răul pe ambiţia oarbă. Nu ştiu ce s-a întîmplat la Wimbledon; Eve n-a discutat-o niciodată. Dar Priest a cîştigat turneul şi şi-a pierdut nevasta. L-a scos complet din viaţa ei.

– Deci, nu din cauza lui Priest aţi fost concediat?

– Hmm. Poate să fi fost şi ăsta unul dintre motive. Evei îi era greu să accepte faptul că se înşelase în privinţa lui, iar eu avusesem dreptate. ar mai exista un om, unul care însemna mult mai mult pentru ea, şi care a provocat indirect întreruperea legăturilor noastre profesionale.

– Victor Flannigan.

De astă dată, Kenneth nu se mai osteni să-şi ascundă surpriza:

– Eve a discutat despre el cu dumneata?

– Da. Doreşte o carte sinceră.

– N-aveam idee cît de departe urmăreşte să meargă, murmură el. Victor ştie...?

– Da.

– Aha. Ei, atunci e clar, Eve a avut întotdeauna pasiunea artificiilor. În timpul a două mariaje, vreme de peste treizeci de ani, a existat numai un singur bărbat pe care

Eve Benedict l-a iubit cu adevărat. Căsnicia lui, războiul ambiţiilor cu biserica, sentimentul lui de vinovăţie pentru situaţia soţiei, au făcut imposibilă o relaţie deschisă cu Eve. În cea mai mare parte a timpului, a acceptat-o. Alteori, însă... Ţin minte, odată, că am găsit-o stînd singură în întuneric. Mi-a spus: „Kenneth, cine-a zis că un dumicat de pîine e mai mult decît nimic, nu era destul de flămînd." Asta rezuma toată relaţia ei cu Victor. Cîteodată, Eve ajungea suficient de flămîndă ca să-şi astîmpere foamea din alte surse.

– Şi o dezaprobaţi?

– Cu aventurile ei? Desigur, consideram că se zbîntuia prea mult, uneori cu nesocotinţă. Victor o iubeşte la fel de profund pe cît îl iubeşte şi ea pe el. Poate că de-asta şi-au pricinuit atîtea suferinţe. Ultima oară am discutat despre el la scurt timp după ce planurile ei de divorţ se făcuseră cunoscute. Victor a venit pe la ea. S-au certat. Li se auzeau strigătele tocmai pînă în biroul meu. Eu lucram cu Nina Soloman. Eve o adusese în casă şi îmi ceruse s-o instruiesc. Ţin minte cît de stingherită era Nina, cît de timidă. Era departe de-a fi femeia eficientă şi încrezătoare pe care o cunoşti azi. În faza aceea, Nina nu era decît o fiinţă rătăcită, ca un căţeluş mic şi speriat care deja a simţit bocancul de prea multe ori. Strigătele o tulburau. Îi tremurau mîinile.

După ce Victor a ieşit din casă a o furtună, sau a fost dat afară, Eve a năvălit în birou. Era departe de-a se fi liniştit. A bombardat-o pe Nina cu ordine pînă cînd biata fată a ieşit în fugă pe uşă, plîngînd. Apoi, Eve şi cu mine am avut o explicaţie. Mă tem că am uitat care mi-era poziţia, destul timp ca să-i spun că fusese din capul locului o idioată măritîndu-se cu Priest, că trebuia să nu mai tot încerce să-şi umple viaţa cu sex în loc de a se mulţumi cu dragostea pe care o avea deja. Şi i-am mai spus cîteva lucruri, probabil de neiertat, despre stilul ei de viaţă, despre temperamentul şi lipsa ei de gust. Cînd s-a terminat, amîndoi ne calmaserăm din nou, dar nu aveam cum să mai revenim la poziţiile dinainte. Spuse-

sem prea mult, iar ea îmi permisese să spun prea mult. Am preferat să mă retrag.

– Iar Nina v-a luat locul.

– Cred că Eve s-a îmblînzit față de ea. Simțea o enormă compasiune pentru fata asta, din cauza întîmplărilor îngrozitoare prin care trecuse. Nina îi era recunoscătoare, înțelegea că Eve îi oferise o șansă pe care mulți nu i-ar fi acordat-o. Una peste alta, a ieșit bine pentru toată lumea.

– Încă mai vorbește cu drag de dumneavoastră.

– Eve nu e genul care să poarte pică pentru niște cuvinte spuse cinstit, sau pentru sentimentele sincere. Sînt mîndru să spun că i-am fost prieten timp de aproape douăzeci și cinci de ani.

– Sper că nu vă veți supăra, dar trebuie să vă întreb. Privind în urmă, nu regretați că nu i-ați fost niciodată amant?

Kenneth zîmbi pe deasupra paharului, înainte de a bea.

– N-am spus că nu i-am fost niciodată amant, domnișoară Summers, ci doar că nu i-am fost amant niciodată în timpul cît am lucrat în slujba ei.

– Aha...

Umorul din ochii lui o făcu să răspundă cu un mic hohot de rîs.

– Cred că nu doriți să intrați în amănunte.

– Nu. Dacă Eve vrea, treaba ei. Dar amintirile mele îmi aparțin numai mie.

Julia era puțin cam somnoroasă după vin, relaxată de compania plăcută și mulțumită de rezultatele întrevederii. De-a lungul scurtei așteptări pe aeroport, în timp de avionul ei era pregătit pentru zbor, etichetă caseta și introduse una nouă în reportofon.

Puțin cam rușinată de propria-i slăbiciune, își puse două tablete de dramamină pe limbă și le înghiți cu apă de la țîșnitoare. Cînd se ridică, zări un bărbat în partea cealaltă a holului. Un moment, i se păru că o privea, dar

îşi spuse că era doar o impresie, cînd omul întoarse pagina unei reviste ce părea să-i capteze complet atenţia. Totuşi, ceva anume la el o sîcîia. Cunoştea de undeva, parcă, acea claie de păr decolorat de soare, bronzul uniform, înfăţişarea dezinvoltă, a unui fante de plajă. Îl lăsă baltă, cînd i se dădu semnalul de îmbarcare.

Se aşeză, încheindu-şi centura şi făcîndu-şi curaj pentru scurtul zbor înapoi spre L.A. Îşi spunea că Eve avea să fie amuzată să-i asculte impresiile despre Kenneth, seara la cină.

Şi, cu un dram de noroc, îşi spuse ea, în timp ce avionul rula pe pistă spre a decola, acela avea să fie ultimul ei zbor pînă la cel de întoarcere acasă.

Acasă, îşi zise, ţinîndu-se strîns de braţele fotoliului, cînd avionul decolă. O parte din ea tînjea după solitudinea din propria ei casă, cu activităţile sale de rutină, simpla ei realitate. Şi totuşi, cum avea să se simtă, întorcîndu-se singură? Părăsind dragostea acum, cînd o găsise? Ce-avea să se întîmple cu relaţia dintre ea şi Paul, el fiind pe un litoral, iar ea pe celălalt? Cum mai putea rămîne o relaţie între ei?

Julia cea independentă şi suficientă sieşi, mama necăsătorită, profesionista, avea nevoie – şi cîtă nevoie! – de altcineva. Fără Paul, avea să-l crească în continuare pe Brandon, să scrie, să funcţioneze. Închizînd ochii, încercă să se imagineze întorcîndu-se, reluîndu-şi ocupaţiile de unde le întrerupsese, trăindu-şi în linişte şi singurătate restul vieţii.

Şi nu reuşi.

Cu un oftat, îşi rezemă capul de geamul hubloului. Ce naiba avea să facă? Discutaseră despre dragoste, dar nu şi despre permanenţă.

Îl dorea pe Paul, dorea o familie pentru Brandon, dorea siguranţă. Şi se temea să o rişte pe cea din urmă, pentru şansa primelor două.

Aţipi, vinul şi propriile ei gînduri ademenind-o spre somn. Prima zguduitură o trezi, făcînd-o să-şi blesteme junghiul fulgerător de panică. Înainte de a-şi putea îm-

pune să se relaxeze, avionul se înclină accentuat spre stînga. Simți gust de sînge de la limba pe care şi-o muşcase, dar mai rău, mult mai rău, era gustul coclit al fricii.

– Stați pe loc, domnişoară Summers. Pierdem presiunea.

– Pierdem...

Îşi înghiți primul val de isterie. Încordarea din glasul pilotului era suficientă pentru a o înştiința că urletele n-ar fi folosit la nimic.

– Asta ce înseamnă?

– Avem o mică problemă. Sîntem la doar zece mile de aeroport. Rămîneți calmă şi cu centura încheiată.

– Nu plec nicăieri, izbuti Julia să îngaime şi le făcu amîndurora o favoare, aplecîndu-şi capul între genunchi. O ajută la amețeală şi, aproape, şi împotriva panicii. Cînd se sili să deschidă din nou ochii, văzu o foaie de hîrtie lunecînd de sub fotoliu, în timp ce avionul se înscria în picaj.

STINGE-TE STINGE, MICUȚĂ LUMÎNARE.

– O, Iisuse, smulse ea hîrtia, ghemotocind-o în mînă. Brandon. O, Doamne, Brandon.

N-avea să moară. Nu se putea. Brandon avea nevoie de ea. Îşi impuse să-i treacă greața. Containerul de deasupra se deschise, deşertînd pături şi perne. Peste rugăciunile care i se depănau în cap, nu mai auzea decît vuietul motorului împiedicat şi strigătele pilotului în radio. Coborau, şi coborau prea repede.

Julia se ridică, smulgîndu-şi carnetul din servetă. Simți zgîlțîitura, cînd trecură printr-un strat de nori subțiri. Mai avea foarte puțin timp. Mîzgăli în grabă un mesaj pentru Paul, cerîndu-i să aibă grijă de Brandon şi spunînd cît de recunoscătoare era că îl găsise.

Înjură gros, cînd mîna începu să-i tremure prea tare pentru a mai ține creionul. Apoi, se lăsă tăcerea. Avu nevoie de un moment ca s-o conştientizeze, apoi de încă unul, mai lung, pentru a înțelege ce însemna.

– O, Doamne, Dumnezeule.

– S-a terminat carburantul, scrîşni pilotul printre dinţi. Motoarele sînt moarte. Avem un vînt bun din coadă. O bag pe puicuţa asta în planare. Cei de jos ne aşteaptă.

– Okay. Cum te cheamă? Numele mic.

– Jack.

– Okay, Jack.

Trase adînc aer în piept. Dintotdeauna fusese convinsă că voinţa şi îndîrjirea puteau realiza aproape orice.

– Eu sînt Julia. Hai să punem drăcia pe pămînt.

– Okay, Julia. Acum, bagă capul între genunchi şi strînge mîinile la ceafă. Şi spune toate-mpuţitele de rugăciuni pe care le ştii.

Julia trase pentru ultima oară aer în piept, prelung.

– Am şi început.

22

– Fereşte mai bine mingea, gîfîi Paul, fentînd peste umărul lui Brandon.

Băiatul scrîşni şi se răsuci, driblînd mingea cu mîinile lui mici şi o concentrare feroce.

Transpirau amîndoi – Paul mai mult decît Brandon. Vîrsta, îşi spuse, în timp ce eschiva cotul osos al băiatului, era o mare parşivă. Avea avantajul înălţimii şi al lungimii braţului. Aşa că se stăpînea. În fond, n-ar fi fost cinstit să...

Brandon o zbughi pe sub braţul lui Paul şi nimeri un coş drept în centru. Cu ochii îngustaţi, Paul îşi propti mîinile în şolduri, trăgîndu-şi respiraţia.

– Şase-şase! strigă băiatul, începînd un dans scurt care implica multe smuciturі de genunchi juliţi şi bîţîieli din fund. Scor egal, fraiere!

– Nu te umfla-n pene. Fraiere.

Paul se şterse de sudoarea ce se infiltra prin basmaua legată în jurul capului. Într-o demonstraţie de non-

şalanţă, Brandon îşi purta şapca „Lakers" cu cozorocul înapoi. Zîmbi, cînd Paul recuperă mingea.

– Dacă aş fi pus coşul ăla la înălţimea regulamentară...

– Da, da, se lăţi şi mai mult zîmbetul lui Brandon. Numai gura e de tine.

– Mare sculă.

Imens de flatat, Brandon slobozi un chiuit la auzul comentariului în surdină. Văzu veselia de răspuns din ochii lui Paul. Şi se simţea mai grozav ca oricînd în viaţa lui. Încă nu-i venea să creadă că Paul venise în vizită la el – la el – aducînd un coş, o minge şi o provocare la meci. Încîntarea nu-i slăbi cînd Paul trecu pe lîngă el ca vîntul, expediind mingea prin inel, într-un coş fîsîit, aproape mut.

– La noroc.

– Mă laşi.

Paul îi dădu mingea. Poate că luase coşul pradă unui impuls. Poate că îl bătuse în cuie pe uşa garajului gîndindu-se că pe Brandon avea să-l bucure posibilitatea de a trage cîteva coşuri din cînd în cînd. Pînă şi partida de unu la unu fusese o idee improvizată. Dar problema era că şi el se simţea cel mai straşnic din viaţa lui.

În oarecare măsură, vizita acelei după-amieze fusese premeditată. O iubea pe mama băiatului, voia să facă parte din viaţa ei – iar partea cea mai importantă din viaţa ei era fiul său. Nu fusese prea sigur ce părere avea despre posibilitatea unei familii întemeiate dintr-o mişcare, sau de a-l lua în casa şi inima lui pe copilul unul alt bărbat.

Cînd scorul ajunse zece la opt pentru el, Paul uitase complet de toate astea. Se distra şi nimic mai mult.

– În regulă! îşi agită triumfător Brandon pumnul, după ce mai marcase un coş; tricoul cu Bart Simpson i se lipise de omoplaţi. Mă ţin de coada ta.

– Atunci fii gata să te-neci cu praful.

– Poţi s-aştepţi.

Distras de propriu-i chicotit, Paul pierdu mingea. Ca

un ogar pe urmele unui iepure, Brandon se repezi la ea. Ratã prima aruncare; o prinse din ricoşeu şi pe a doua o nimeri.

Cînd praful stîrnit în urma lui Paul se aşeză, Brandon îl conducea cu doisprezece la zece.

– Sînt prima-ntîi! derapă Brandon pe suprafaţa de asfalt, cu braţele întinse şi degetele îndreptate spre cer.

Îngustînd ochii, cu mîinile rezemate pe genunchi, Paul îi privi dansul victoriei şi trase în piept aerul fierbinte.

– Am jucat eu mai blînd. Eşti doar un puşti.

– Gogoşi!

Savurînd momentul, Brandon alergă în cerc în jurul lui, cu pielea uşor bronzată lucind de sudoare şi rînjetul şmecher al lui Bart săltînd pe tricou.

– Eu am fost blînd cu tine! Fin'că eşti destul de bătrîn ca să-mi fii tată.

Apoi se opri, ruşinat de ceea ce spusese, zguduit de propriile sale jinduiri. Înainte de a-i veni o idee cum să reacţioneze, Paul îl apucă într-un tur de cap, făcîndu-l să urle de rîs, în timp ce-i trăgea în creştet un şurub cu nodurile degetelor.

– Bine, băi, gură-mare. Două din trei.

Brandon clipi din ochi, holbîndu-se la el:

– Chiar?

Pe toţi sfinţii, îşi spuse Paul, se îndrăgostea de puştiul ăsta văzînd cu ochii. Ochii aceia mari şi dornici, zîmbetul sfios. Atîtea speranţe, atîta iubire. Dacă exista un om în viaţă care să poată rezista unei asemenea expresii, numele lui nu era Paul Winthrop.

Îi zîmbi larg, răutăcios:

– Doar dacă nu ţi-e frică.

– Mie, frică de tine?

Îi plăcea să fie ţinut astfel, într-o îmbrăţişare bărbătească, simţind mirosuri bărbăteşti, schimbînd tachinării ca între bărbaţi. Nu încercă să se smulgă din strînsoarea lui Paul.

– Nici o şansă.

– Fii gata să pierzi. De data asta, te demolez. Cine pierde, dă berea.

Cînd Paul îl eliberă, Brandon se repezi la minge. Rîdea cu poftă, cînd îşi văzu mama venind din grădină, pe cărare.

– Mami! Hei, mami! Uite ce mi-a pus Paul. A zis că-l pot folosi tot timpul cît stăm aici şi tot ce mai vreau. Şi l-am bătut în primul meci.

Julia mergea încet, era nevoită să meargă încet. Acea primă pojghiţă liniştitoare a şocului se topea, lăsînd în urmă mînjiturile fricii. Cînd îşi văzu copilul, cu chipul murdar de praf şi sudoare, un zîmbet cu gura pînă la urechi şi ochii strălucind de emoţie, o luă la fugă. Îl luă în braţe, strîngîndu-l cu putere la piept, îngropîndu-şi faţa în latura umedă şi gingaşă a gîtului său.

Era vie. Vie. Şi îşi ţinea viaţa în braţe.

– Phii, mami...

Nu era sigur dacă să se arate jenat sau să se scuze, în faţa lui Paul. Îşi dădu ochii o dată peste cap, ca să fie clar că era o chestie pe care trebuia s-o suporte.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic.

Julia fu nevoită să înghită în sec, silindu-se să slăbească strînsoarea. Dacă începea să turuie, n-ar fi făcut decît să-l sperie. Şi se terminase. Se terminase totul.

– Nimic, mă bucur doar că te văd.

– M-ai văzut şi azi dimineaţă.

Expresia lui nedumerită se preschimbă în uimire, cînd o văzu eliberîndu-l pentru a-l gratifica şi pe Paul cu o îmbrăţişare la fel de aprigă şi posesivă.

– Pe amîndoi, reuşi ea să spună, iar Paul îi simţi inima bubuind lipită de pieptul său. Mă bucur doar că vă văd pe amîndoi.

În tăcere, Paul îi cuprinse bărbia în căuşul palmei pentru a-i studia faţa. Recunoscu semnele şocului, ale tensiunii, ale plînsului. O sărută prelung, blînd, şi-i simţi buzele tremurînd sub ale lui.

– Nu căsca gura, Brandon, spuse el blajin, rezemîn-

du-şi pe umăr capul Juliei pentru a o mîngîia pe păr. Va trebui să te obişnuieşti cu mine sărutînd-o pe mama ta.

Peste umărul Juliei, văzu ochii băiatului schimbîndu-se – prudenţă, suspiciune. Dezamăgire. Cu un oftat, Paul se întrebă dacă era capabil să se descurce şi cu mama, şi cu fiul.

– Ce-ar fi să te duci în casă, Jules? Bea ceva de la rece şi stai jos. Vin şi eu imediat.

– Da.

Trebuia să stea singură. Dacă voia să nu se prăbuşească, avea nevoie de cîteva momente în care să-şi adune ultimele urme firave ale stăpînirii de sine.

– Am să văd dacă găsesc puţină limonadă. Se pare că şi vouă v-ar prinde bine.

Paul aşteptă să se îndepărteze, înainte de a se întoarce din nou spre băiat. Brandon îşi înfundase mîinile în buzunarele pantalonilor scurţi. Îşi privea concentrat vîrfurile pantofilor Nike scîlciaţi.

– Probleme?

Băiatul se rezumă să ridice din umeri. Paul îi reproduse gestul, înainte de a merge spre cămaşa pe care şi-o lepădase în fierbinţeala meciului. Scoase o ţigară, apoi se luptă scurt cu chibriturile umede.

– Cred că nu e cazul să-ţi explic cum stă treaba între bărbat şi femeie, reflectă el cu voce tare. Nici de ce sărutatul e atît de popular.

Brandon îşi privea atît de intens pantofii, încît aproape se uita cruciş.

– Nnţ. Nici nu credeam.

Trăgînd de timp, Paul inspiră adînc fumul, apoi îl suflă.

– Consider că ar trebui să ştii ce simt pentru mama ta.

Băiatul continuă să nu spună nimic, prins în tăcerea propriei sale nedumeriri.

– O iubesc, foarte mult.

Această declaraţie, cel puţin, îl făcu pe Brandon să ridice capul pentru a-l privi în ochi. Paul observă că nu

era o expresie deosebit de prietenoasă.

– S-ar putea să-ți trebuiască un timp ca să te obișnuiești cu asta. E-n regulă, fiindcă n-am de gînd să mă răzgîndesc.

– Mama nu prea iese cu tipi, şi alte alea.

– Într-adevăr. Ceea ce cred că este un mare noroc pentru mine.

Christoase, exista ceva mai greu de înfruntat decît privirea directă, fără a clipi, a unui copil? Paul expiră prelung, dorindu-şi să aibă perspectiva unei băuturi mai tari decît limonada.

– Ascultă, probabil te întrebi dacă am să încurc lucrurile şi-am să-i fac vreun rău. Nu pot promite că nu, dar îți pot promite că n-am s-o fac.

Lui Brandon îi era greu pînă şi să se gîndească, doar, la mama lui în felul pe care-l descria Paul. În fond, era înainte de toate mama lui. Niciodată nu-i trecuse prin minte vreun lucru care ar fi putut-o face să sufere. O asemenea posibilitate îi trezea palpitații în stomac. Ca să compenseze, îşi repezi bărbia înainte, într-un mod foarte asemănător cu al Juliei.

– Dacă dai în ea, am să...

– Nu, se lăsă Paul imediat pe vine, ajungînd la aceeaşi înălțime cu el. Nu asta am vrut să spun. Niciodată aşa ceva. Asta ți-o pot promite. Mă referem la sentimentele ei, la a o face nefericită.

Gîndul îi declanşă în suflet o senzație aproape uitată, care-i puse un nod în gît şi-i umplu ochii de lacrimi. Îşi amintea cum arătase Julia cînd muriseră bunicii lui. Şi înainte, cîndva în cețosul timp dinainte, cînd el era prea mic ca să înțeleagă.

– Cum a făcut tatăl meu, spuse el, zguduit. El trebuie să fi făcut aşa.

Pe-aici, terenul era prea mişcător şi nesigur ca să păşească.

– Ăsta e un lucru despre care va trebui să vorbeşti cu ea cînd veți fi amîndoi gata.

– Cred că nu ne-a dorit.

Mîna bărbatului îi cuprinse pe băiat de umăr.

– Eu, da.

Brandon îşi mută din nou privirea, peste umărul drept al lui Paul. O pasăre zbură în grădină, ca un fulger albastru viu.

– Cred că te-ai învîrtit pe-aici, ca să te dai bine cu mine, din cauza lui mami.

– E o parte din adevăr.

Paul riscă şi întoarse chipul lui Brandon înapoi spre al lui.

– Nu tot. M-am gîndit că mi-ar merge mai uşor cu Julia, dacă noi doi ne înţelegem bine. Dacă nu mă plăceai, n-aş fi avut nici o şansă. Chestia e că-mi place cu tine. Chiar dacă eşti un pitic urît care mă bate la baschet.

Era un copil liniştit şi perspicace din fire. Distinse simplitatea din răspunsul lui Paul şi o înţelese. Şi, privind în ochii bărbatului, înţelese că putea avea încredere. Nervii i se calmară şi zîmbi.

– N-am să fiu toată viaţa pitic.

– Nu, se înăspri glasul lui Paul, chiar în timp ce îi răspundea tot cu un zîmbet. Dar urît vei fi întotdeauna.

– Şi-ntotdeauna am să te bat la baschet.

– Cu asta îţi voi dovedi că te înşeli, puţin mai încolo. Acum, cred că ceva a neliniştit-o pe mama ta. Aş dori să vorbesc cu ea.

– Cum vrei.

– Mda. Poate te duci pînă la casa mare şi o vrăjeşti pe Travers să-ţi mai dea nişte fursecuri. Ca data trecută.

Obrajii lui Brandon se înroşiră vag, de jenă.

– Nu trebuia să spună.

– Nu trebuia să-i spună mamei tale, replică Paul. Mie oamenii îmi spun totul. Şi problema e că Travers obişnuia să-mi strecoare şi mie fursecuri.

– Zău?

– Zău, se ridică el. Lasă-mă o juma' de oră, okay?

– Okay.

O luă din loc, apoi se întoarse, la marginea grădinii. Un băiat cu faţa murdară, cruste pe genunchi şi ochii

deconcertant de înțelepți ai copilăriei.

– Paul? Mă bucur că n-a umblat cu tipi şi alte alea, pînă acum.

În materie de complimente, Paul nu şi-ar fi putut dori nimic mai mult.

– Şi eu. Şi-acum, valea.

Ascultă rîsul scurt şi admirativ al lui Brandon, după care se răsuci spre casa de oaspeți.

Julia era în bucătărie, storcînd încet, mecanic, lămîi. Îşi scosese jacheta taiorului şi se descălțase de pantofi. Maioul albastru ca safirul pe care o purta îi făcea umerii să pară foarte albi, fóarte gingaşi, foarte fragili.

– Sînt aproape gata, spuse ea.

Vocea îi era fermă, dar Paul recunoscu nervozitatea ascunsă. Fără o vorbă, o trase spre chiuvetă ca să-i clătească mîinile cu apă rece.

– Ce faci?

O şterse chiar el pe mîini, cu un prosop de bucătărie, înainte de a închide radioul.

– Termin eu. Stai jos, respiră adînc de cîteva ori şi spune-mi ce s-a întîmplat.

– N-am nevoie să stau jos.

Se rezemă, totuşi, de bufet.

– Brandon? Unde-i Brandon?

– Cunoscîndu-te, m-am gîndit că ai ezita să-ți dai drumul în fața lui. S-a dus pentru un timp la casa principală.

Se părea că Paul Winthrop ajunsese s-o cunoască mult prea bine şi mult prea repede.

– Deci, Travers poate să-i paseze nişte fursecuri.

Paul ridică privirea, în timp ce punea zahăr în limonadă:

– Ce, ai o cameră video ascunsă?

– Nu, doar talente senzoriale primitive materne. Miros fursecurile în răsuflare de la douăzeci de paşi.

Reuşi să zîmbească slab şi se aşeză în sfîrşit.

Paul scoase o lingură de lemn din suport şi amestecă. Odată ce fu mulțumit, umplu cu gheață un pahar şi

tumă băutura acră peste cuburi, care trosniră.

– Interviul cu Kenneth te-a tulburat?

– Nu, luă Julia prima înghiţitură. De unde-ai aflat că m-am dus la Kenneth în după-amiaza asta?

– De la CeeCee. Cînd am venit s-o înlocuiesc.

– Aha.

Privi în jur fără expresie, abia atunci dîndu-şi seama că CeeCee nu era prin apropiere.

– Ai trimis-o acasă.

– Voiam să petrec cîtva timp cu Brandon. Okay?

Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, Julia bău din nou. Nu intenţionase să-l chestioneze atît de tăios.

– Iartă-mă. Mintea mi-o tot ia mintea razna cu altele. Sigur că e okay. Brandon părea să se distreze foarte bine. Nu-ţi prea pot face concurenţă pe terenul de baschet, şi...

– Julia, spune-mi ce s-a întîmplat.

Dînd smucit din cap, Julia puse paharul la o parte, după care îşi împreună mîinile în poală.

– Cu interviul n-a fost nimic. Ba chiar, a ieşit foarte bine.

Pusese caseta în seif? Pe negîndite, îşi desprinse degetele, pentru a-şi freca ochii. Toate păreau atît de tulburi, din momentul cînd îşi încleştase mîinile la ceafă. Dădu să se ridice, să se ducă la el, dar picioarele n-o ascultau. Curios, că genunchii i se înmuiau abia acum, cînd totul era din nou în regulă. În bucătărie mirosea a lămîi, fiul ei mînca pe furiş fursecuri şi o adiere uşoară făcea să clincăne slab clopoţeii de vînt.

Totul era din nou în ordine.

Tresări, cînd Paul îşi împinse scaunul înapoi şi se duse la frigider. Scoase o bere, o destupă şi bău cu sete.

– Nu mai gîndesc limpede, spuse Julia. Poate că ar fi mai bine să încep cu începutul.

– Perfect, se aşeză el la masă în faţa ei, impunîndu-şi să aibă răbdare. De ce n-ai proceda tocmai aşa?

– Ne întorceam cu avionul de la Sausalito, începu Julia încet. Mă gîndeam că am terminat aproape toate

cercetările grele şi că peste cîteva săptămîni vom pleca acasă. Apoi, m-am gîndit la tine şi la cum va fi să mă aflu acolo, în timp ce tu vei rămîne aici.

– La naiba, Julia.

Ea, însă, nici nu-l auzi.

– Pesemne că aţipisem. Luasem dramamină înainte de decolare, iar Kenneth îmi servise vin la masă. Îmi făceau somn. M-am trezit cînd avionul... S-ar putea să nu-ţi fi spus că mi-e frică să zbor. Ei bine, nu atît zborul mă sperie, cît faptul de a sta închisă acolo sus, fără nici o cale de ieşire. Şi de data asta, cînd avionul a început să se smucească, mi-am spus să nu fiu plîngăreaţă. Dar pilotul a zis...

Îşi şterse gura cu dosul mîinii.

– A spus că aveam o problemă. Coboram cu mare viteză.

– O, Doamne sfinte.

Se ridicase, prea îngrozit pentru a-şi da seama cît de brutal fu cînd o ridică şi pe Julia în picioare. Mîinile îi umblau peste tot trupul ei, căutînd răni, asigurîndu-se că era întreagă.

– Ai păţit ceva? Julia, eşti rănită?

– Nu, nu. Cred că mi-am muşcat limba, răspunse ea vag; i se părea că ţinea minte gustul sîngelui şi al fricii în gură. Jack a spus că aveam să reuşim. Carburantul – era ceva în neregulă cu rezervorul sau cu alimentarea. Mi-am dat seama cînd s-a lăsat liniştea. Motoarele s-au oprit. Nu mă mai puteam gîndi decît la Brandon. A fost lipsit de un tată şi nu suportam gîndul că ar rămîne singur. L-am auzit pe Jack înjurînd, iar din radiou pîrîiau glasuri.

Începuse să tremure, rapid şi cu putere. Paul făcu singurul lucru pe care-l ştia, ridicînd-o în braţe pentru a o legăna la piept.

– M-am speriat aşa de tare. Nu voiam să mor în avionul ăla nenorocit.

Vocea îi suna înfundată, aşa cum stătea cu faţa lipită de gîtul lui.

– Jack a țipat să mă țin bine. Şi imediat am atins solul. Am avut senzația că eu mă loveam de pistă, nu avionul. Pe urmă, am ricoşat – nu ca o minge. Ca o piatră – o piatră aruncată din răsputeri. Am auzit scrîşnet de metal şi vîntul năvălind înăuntru. Sunau sirene. Derapam, ca o maşină scăpată de sub control pe gheață, şi de peste tot se auzeau sirene. Apoi ne-am oprit, ne-am oprit pur şi simplu. Probabil că-mi desfăcusem deja centura, fiindcă tocmai mă ridicam cînd a venit Jack în spate. M- a sărutat. Sper că nu te superi.

– Nici de-al dracu'.

– Perfect, fiindcă l-am sărutat şi eu.

Continuînd s-o legene, Paul îşi îngropă fața în părul ei.

– Să am ocazia, l-aş săruta şi eu.

Aceste cuvinte o făcură să rîdă puțin.

– Nu e nevoie să mă iei pe sus.

– Nu-mi cere să te las jos, măcar încă puțin.

– Bine, îşi lăsă Julia capul pe umărul lui; salvată, ocrotită, prețuită. În viața mea, murmură. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt aşa cum mă faci tu.

Cînd stăvilarul se sparse, întoarse fața spre adîncitura gîtului său.

– Iartă-mă.

– N-am de ce. Plîngi cît vrei.

Nici el nu era prea stăpîn pe sine, cînd o duse în living room, pentru a se aşeza pe canapea, ținînd-o strînsă la piept. Suspinele Juliei se linişteau deja. Ar fi trebuit să ştie că nu prelungea prea mult nici un acces de slăbiciune.

Şi s-ar fi putut s-o piardă. Acest gînd i se învîrtea la nesfîrşit în minte, formîndu-şi propriul vîrtej de teamă şi furie. Atît de rapid, atît de oribil ar fi putut să fie luată de lîngă el.

– N-am nimic, se ridică Julia atît cît putea, ca să-şi şteargă lacrimile cu dosul mîinilor. Am avut un şoc, un adevărat şoc, cînd v-am văzut, pe tine şi pe Brandon.

– Încă nu mi-am revenit.

Cuvintele îi erau smucite. Închise gura peste a ei, nu atît de blînd pe cît ar fi dorit. Degetele i se repeziră prin aer, strîngîndu-se pumn. Cît de inutil ar fi totul fără tine. Am nevoie de tine, Julia.

– Ştiu.

Se calmase, dar era bucuroasă să stea cuibărită în braţele lui.

– Şi eu am nevoie de tine, şi nu mi-e nici pe departe atît de greu pe cît crezusem.

Îi mîngîie obrazul cu degetele. Cît de minunat era, cît de eliberator, să ştie că-l putea atinge astfel oricînd îi venea cheful. Şi cît de eliberator era faptul că putea avea încredere.

– Mai e ceva, Paul. N-o să-ţi placă.

– Orice, numai să nu-mi spui că te-ai hotărît s-o ştergi cu Jack.

Julia, însă, nu zîmbi.

– Ce e?

– Am găsit asta sub fotoliul avionului.

Se ridică în picioare; chiar şi cînd nu-l mai atingea, continua să se simtă în contact cu el. Ştiu, înainte de a scoase hîrtia din buzunarul fustei şi a i-o întinde, ce-avea să simtă. Turbare, şi frica aceea neputincioasă şi bună de nimic care o însoţea. Şi o furie cu totul diferită de mînie, mai puţin inflamabilă şi mai devoratoare. I le citi pe toate în ochi.

– Aş zice că asta e puţin mai directă, începu ea. Toate celelale erau avertismente. Asta... cred că s-ar putea numi declaraţie.

– Aşa ai numi-o tu?

Distingea mai mult decît spuneau cuvintele. Julia mototolise hîrtia în palmă, umezind-o cu năduşeala spaimei şi mînjind literele.

– Eu aş numi-o crimă.

Julia îşi umezi buzele.

– N-am murit.

– Perfect, atunci.

Cînd se ridică, furia i se revărsă spre ea:

– Tentativă de omor. Cel care-a scris-o a sabotat

avionul. Voiau să mori.

– Poate.

Înălță o mînă, înainte ca Paul să explodeze.

– Mi se pare mai probabil să fi vrut să mă sperie. Dacă voiau să mor în prăbuşire, de ce mi-ar mai fi trimis mesajul?

Ochii îi ardeau de furie.

– Nu voi sta aici încercînd să înțeleg logica unui criminal.

– Dar nu asta faci? Cînd scrii despre crime, nu te identifici întotdeauna cu gîndirea asasinului?

Sunetul pe care îl scoase Paul se afla undeva între rîs şi mîrîit.

– Asta nu-i ficțiune.

– Nu, însă se aplică aceleaşi reguli. Intrigile tale sînt logice fiindcă psihicul ucigaşilor respectă întotdeauna un anumit tipar. Indiferent că e vorba de pasiune, de lăcomie sau de răzbunare. Orice-ar fi. Întotdeauna există motivația, ocazia şi rațiunea, oricît de deformată. Ca să-l înțelegem pe ăsta, trebuie să folosim logica.

– Mă fut în ea de logică, Jules, se strînseră degetele lui peste mîna pe care Julia i-o pusese uşurel pe piept. Vreau să iei primul avion spre Connecticut.

Julia tăcu un moment, reamintindu-şi că Paul era dificil numai fiindcă se temea pentru ea.

– M-am gîndit şi eu la asta. Sau, cel puțin, am încercat să mă gîndesc. M-aş putea întoarce...

– Mai mult ca sigur că te vei întoarce.

Julia se mulțumi să clatine din cap.

– Cu ce-ar schimba lucrurile? A început deja, Paul. Nu-mi pot şterge din minte ceea ce mi-a spus Eve... Mai mult, nu-mi pot şterge obligația față de ea.

– Obligația ta s-a încheiat, ridică el hîrtia. Odată cu asta.

Julia n-o privi. O fi fost o formă de laşitate, dar încă n-avea de gînd să se pună la încercare.

– Chiar dacă ar fi adevărată – şi nu e – plecarea înapoi în est nu i-ar pune capăt. Ştiu deja prea mult, despre prea mulți oameni. Secrete, minciuni, fapte je-

nante. Poate că se va opri dacă păstrez tăcerea. Nu sînt dispusă să-mi petrec restul vieţii, al vieţii lui Brandon, cu un „poate" de genul ăsta.

Paul detesta faptul că o parte din el, cea logică, înţelegea sensul spuselor ei. Partea emoţională nu dorea decît s-o ştie la adăpost.

– Poţi anunţa, public, că abandonezi proiectul.

– Nu voi face asta. Nu numai fiindcă se opune conştiinţei mele, ci şi pentru că nu cred că ar conta. Aş putea să dau un anunţ în Variety, în Publishers Weekly, în L.A. şi în The New York Times. Aş putea să mă întorc şi să încep un alt proiect. După cîteva săptămîni, după cîteva luni, poate voi începe să mă relaxez. Şi apoi ar avea loc un accident, şi fiul meu ar rămîne orfan.

Mîna îi căzu de peste a lui, pentru a se strînge lîngă trup.

– Nu, voi merge pînă la capăt, şi o voi face aici, unde simt că mai am pe cineva alături de mine.

Paul ar fi vrut să discute, să-i ordone, s-o tragă cu tot cu Brandon la bordul unui avion şi să-i ducă la cea mai mare distanţă posibilă. Dar raţionamentul ei era mult prea logic.

– Mergem la poliţie cu scrisorile şi cu bănuielile noastre.

Julia dădu din cap. Uşurarea că Paul era cu ea o slăbea aproape la fel de mult ca frica.

– Dar cred că am fi mai convingători după ce primeşte Eve raportul despre avion. Dacă se găseşte vreo urmă de sabotaj, va contribui mult ca să fim crezuţi.

– Nu vreau să te scap din ochi.

Recunoscătoare, Julia îi întinse ambele mîini:

– Nici eu.

– Atunci, eşti de acord să stau aici la noapte?

– Nu numai să sînt de acord, dar voi pregăti personal patul din camera de oaspeţi.

– Camera de oaspeţi.

Julia zîmbi a scuză:

– Brandon.

– Brandon, repetă Paul, strîngînd-o din nou la piept;

dintr-o dată, o simțea atît de mică, de firavă; atît de a lui. Uite cum facem. Pînă se obișnuiește cu ideea, ne vom preface că mă culc în camera de oaspeți.

Julia se gîndi pe îndelete, trecîndu-și mîinile peste spatele lui gol.

– De obicei, sînt dispusă să ajung la compromisuri.

Apoi se retrase, nedumerită:

– Unde ți-e cămașa?

– Pesemne că erai aproape în comă, de nu mi-ai observat superbul piept gol. Puștiul și cu mine am jucat baschet, mai știi? Te încingi.

– A, exact. Baschet. Coșul. Înainte, nu era nici un coș acolo.

– Își revine, murmură Paul, sărutînd-o. Eu l-am pus, acu' două ore.

Îi devenea din ce în ce mai ușor să se topească.

– Pentru Brandon ai făcut-o.

– Într-un fel, ridică el din umeri, jucîndu-se cu părul ei. M-am gîndit să-i iau ochii, cu marele meu talent. Și cînd colo, mi-a luat-o-nainte și m-a bătut. Este dur, puștiul.

Incredibil de înduioșată, îi încadră fața între mîini:

– Și niciodată nu m-am gîndit, niciodată nu mi-am imaginat că aș putea iubi pe cineva le fel de mult ca pe el. Pînă la tine.

– Julia! apăru Nina pe ușa bucătăriei, năvălind în cameră fără să bată.

Era pentru prima oară cînd Julia o vedea răvășită cu adevărat. Avea pielea palidă, ochii enormi, părul de obicei lins acum ciufulit.

– O, Doamne, ești bine? Tocmai am aflat.

În timp ce Julia se întorcea dinspre Paul, Nina o cuprinse într-o îmbrățișare tremurîndă și parfumul subtil de Halston.

– A telefonat pilotul. Voia să se asigure că ai ajuns cu bine acasă. Mi-a spus...

Lăsă fraza în aer, strîngînd-o cu putere.

– Mi-e bine. Acum, cel puțin.

– Nu înțeleg nimic. Nu înțeleg, se retrase Nina, men-

ţinîndu-şi însă mîinile puternice, practice, pe braţele Juliei. E un pilot clasa-ntîi, iar mecanicul Evei e cel mai bun din meserie. Nu pricep cum a putut apărea o problemă ca asta.

– Sînt convinsă că vom afla cînd termină de cercetat avionul.

– Îl vor scormoni palmă cu palmă. Fiecare deget.-Îmi pare atît de rău.

După ce expiră tremurător, se îndepărtă.

– Sînt sigură că ultimul lucru care-ţi mai lipseşte e să mă pierd şi eu cu firea. Atîta numai că, după ce-am auzit, a trebuit să văd cu ochii mei că n-ai pătit nimic.

– Nici o zgîrietură. Ai dreptate cînd spui că Jack e un pilot de prima mînă.

– Ce pot face? îşi regăsi Nina eficienţa vioaie; privi în jurul livingului recent renovat, mulţumită că Eve îi permisese să se ocupe ea de decoraţiuni. Să-ţi pregătesc ceva de băut? Să-ţi umplu cada? L-aş putea chema pe medicul lui Miss Benedict O să vină şi-ţi va da un tranchilizant ca să poţi dormi.

– Nu cred vă voi avea nevoie de ajutor, cînd o să vină vremea, dar îţi mulţumesc, reuşi să rîdă Julia, care îşi revenise. De fapt, se pare că ţie ţi-ar prinde bine un păhărel.

– Poate un scăunel, replică Nina, trîntindu-se pe braţul canapelei curbate. Eşti atît de calmă.

– Acum, preciză Julia. Acum cîteva minute, era cu totul altceva.

Nina se cutremură, apoi îşi frecă braţele înfrigurate.

– Ultima oară cînd am zburat, am nimerit într-o furtună. Am petrecut cele mai înfiorătoare cincisprezece minute din viaţa mea, la treizeci şi cinci de mii de picioare[1] altidudine. Cred că nici nu se compară cu ceea ce ai trăit tu.

---

1. 10.667 m. (n.tr.)

– E o experienţă pe care nu mi-ar plăcea s-o repet.

Auzi uşa cu plasă din bucătărie trîntindu-se.

– Ăsta-i Brandon. Prefer ca încă să nu audă.

– Desigur, făcu Nina un efort să se ridice în picioare. Ştiu că nu vrei să-l tulburi. Mă întorc ca s-o pot lua pe Eve pe ocolite şi să-i povestesc totul cît mai calm. Travers i-ar trînti-o în faţă.

– Îţi mulţumesc, Nina.

– Mă bucur că eşti bine, o strînse ea de mînă pentru o ultimă oară. Să ai grijă de ea, îi mai spuse Nina lui Paul.

– Poţi să fii sigură.

Ieşi pe uşa dinspre terasă, netezindu-şi deja părul în timp ce se îndepărta. Julia se întoarse pentru a-l vedea pe Brandon privind din uşa bucătăriei. Avea în ochi o expresie precaută şi o mustaţă purpurie suspectă deasupra buzei.

– De ce trebuie să aibă grijă de tine?

– E doar o vorbă, răspunse Julia; îşi îngustă ochii: Kool-Aid cu struguri?

Băiatul îşi acoperi aproape complet zîmbetul vinovat, ştergîndu- se la gură cu dosul mîinii.

– Nehi. Travers le deschisese deja, una alta... M-am gîndit că aş fi nepoliticos dacă nu beau.

– Te cred.

– Pe oricine îl apucă setea după ce joacă unu la unu, interveni Paul.

– Mda, aruncă Brandon, mai ales cînd cîştigă.

– Cu asta ai nimerit-o, javră mică, de-acuma eşti pe cont propriu.

Schimbară o privire ca între bărbaţi, înainte ca Brandon să se trîntească într-un fotoliu.

– Eşti okay, toate cele? Paul a spus că poate eşti supărată sau ceva.

– Sînt okay, îl asigură Julia. De fapt, sînt chiar gigea. M-aş putea lăsa convinsă să pregătesc cîţiva Brandon-burgeri regali.

– I-auzi, ce mişto. Cu cartofi prăjiţi cu tot?

– Cred că... of, am uitat, îi apăsă ea o mînă pe cap.

Era vorba că iau cina cu Eve diseară. I-am promis.

Simțindu-i dezamăgirea, începu să improvizeze:

– Poate îi dau un telefon şi reprogramăm.

– Nu te sacrifica pentru noi, îi făcu Paul cu ochiul lui Brandon. Puştiul şi cu mine ne putem descurca singuri cu cina.

– Da, dar...

Lui Brandon, însă, i se trezise interesul.

– Ştii să găteşti?

– Dacă ştiu să gătesc? Mai mult chiar. Ştiu să conduc maşina pînă la McDonald's.

– Excelent! sări în sus băiatul, după care îşi aminti de maică-sa şi-i aruncă o privire plină de speranță; un drum la McDonald's însemna o mulțime de minunății – inclusiv a nu mai spăla vasele după cină. E okay, da?

– Mda, îl sărută ea pe creştetul capului, după care îi zîmbi lui Paul. E okay.

23

O baie fierbinte, îndelungată, cu uleiuri parfumate, creme, loțiuni. Cincisprezece minute de desfătare cu pudre şi farduri. Cînd îşi luă pantalonii de seară roz glac şi jacheta drapată, Julia îşi revenise complet. Atît de complet, încît era amuzată că Paul insistase s-o conducă pînă la casa principală.

– Miroşi incredibil, îi ridică el încheietura mîinii să i-o adulmece, după care zăbovi s-o frămînte puțin cu buzele. Poate ți-ar face plăcere să ne întîlnim în camera de oaspeți, mai încolo.

– S-ar putea să mă las convinsă, se opri ea la uşa din față, unde se întoarse şi-i înlănțui gîtul cu brațele. Ce-ar fi să-ncepi să te gîndeşti la unele căi de a mă convinge?

Îi atinse uşurel buzele cu ale ei, după care, spre surprinderea şi încîntarea amîndurora, se avîntă într-o săru-

tare prelungă, sufocantă.

– Acum, du-te şi ia-ţi un hamburger.

Paul avu senzaţia că sîngele i se scursese din creier drept în şale.

– Două lucruri, spuse el. Să mănînci repede.

– Şi al doilea? zîmbi Julia.

– Am să-ţi arăt cînd ajungi acasă.

Şi plecă, adăugînd peste umăr:

– Să mănînci cît mai repede.

Rîzînd în sinea ei, Julia ciocăni, cu gîndul că putea bate recordul mondial la înfulecarea cinei.

– Bună, Travers.

Ca prin miracol, servitoarea nu bombăni, ci o privi cu o expresie care în primul moment păru îngrijorată. Se preschimbă repede în suspiciune şi nemulţumire.

– Ai neliniştit-o.

– Pe Eve? întrebă Julia, în timp ce uşa se închidea la spatele ei. Eu am neliniştit-o pe Eve?

Apoi înţelese, fără să fie sigură dacă-i venea să rîdă sau să înjure.

– În legătură cu avionul? Nu prea mă poţi învinui că am fost la un pas de o prăbuşire, Travers.

Dar se părea că putea totuşi, după cum făcu un gest repezit spre salon şi porni tropăind spre bucătărie.

– Întotdeauna a fost o plăcere să conversez cu tine, strigă Julia după ea, intrînd în salon.

Eve era acolo, plimbîndu-se pe toată lungimea camerei. Încoace şi-ncolo, ca o fiară exotică într-o cuşcă elegantă. Lăsa în urma ei o dîră de emoţie, atît de puternică, de intensă, încît era aproape vizibilă cu ochiul liber. Ochii îi luceau, dar lacrimile nu căzură pînă nu privi spre Julia. În mod excepţional, voinţa o părăsi. Clătinînd neputincioasă din cap, se prăbuşi pe canapea şi izbucni în plîns.

– O, nu, te rog, traversă Julia camera ca din puşcă, pentru a o cuprinde în braţe, vorbindu-i liniştitor.

Mătasea foşni, cînd Eve se întoarse spre ea. Mirosurile li se întîlniră, nuanţe contrare care se armonizau oarecum într-un singur parfum exotic.

– Nu-i nimic, spuse Julia, cu cuvintele la fel de automate şi mîngîietoare ca propriile ei mîini puternice. Acum e totul în regulă.

– Puteai să mori. Nu ştiu ce m-aş fi făcut.

La cîteva momente după ce-şi pierduse calmul, făcu un efort să-şi revină. Se retrase, dorind, avînd nevoie să studieze faţa Juliei.

– Îţi jur, Julia, niciodată nu m-am gîndit că cineva va ajunge atît de departe. Ştiam că vor căuta să mă oprească, dar niciodată n-am considerat că ar încerca să-ţi facă ţie vreun rău în scopul ăsta.

– N-am păţit nimic. Şi nici nu voi păţi.

– Nu. Fiindcă nu mergem mai departe.

– Eve, îşi căută Julia în buzunar un şervetel şi i-l întinse. Tocmai am discutat toate astea cu Paul. Oprindu-ne acum, nu vom schimba cu nimic situaţia, nu crezi?

Eve îşi tamponă încet lacrimile.

– Ba da.

Încet, simţindu-şi vîrsta, se ridică să meargă la bar şi să-şi toarne şampanie din sticla care o aştepta, gata destupată.

– Ştii mai mult decît ar fi cazul.

Buzele ei pline şi roşii se turtiră.

– Eu sînt răspunzătoare pentru asta. Eu şi egoismul meu.

– Ba munca mea, ripostă Julia.

Eve sorbi îndelung, înainte de a mai turna un pahar şi pentru Julia. Fata avea umeri rotunjiţi, îşi spuse ea. Aproape fragili în aparenţă, dar totuşi destul de puternici ca s-o sprijine.

– Nu vrei să te opreşti?

– N-aş putea nici dac-aş vrea. Şi, nu, nu vreau.

Luă paharul oferit de Eve şi ciocni.

– Am venit ca să rămîn.

Înainte ca Julia să bea, Eve o apucă de încheietura mîinii. Ochii îi deveniseră dintr-o dată foarte uscaţi şi pătrunzători.

– S-ar putea să mă urăşti, înainte de a se termina.

O strîngea atît de tare, încît Julia îşi simţi pulsul bătînd în degetul mare al Evei.

– Nu, n-aş putea.

Eve se mulţumi să dea din cap. Luase hotărîrea, de bine de rău. Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era s-o ducă pînă la capăt.

– la sticla, vrei? Mîncăm pe terasă.

În copaci fuseseră agăţate lampioane, iar pe masa cu placă de sticlă erau deja aprinse lumînările. Grădina era cufundată în penumbră şi tăcere. Nu se auzea decît foşnetul adierilor prin frunze şi clipocitul apei din fîntîna arteziană. Gardeniile începeau să înflorească, iar romantismul dulce al miresmei lor plutea pretutindeni.

– Sînt atîtea pe care am să ţi le spun în astă seară...

Eve se întrerupse, cînd Travers aduse farfuriile cu ciuperci umplute.

– S-ar putea să ţi se pară prea mult, totul dintr-o dată, dar am senzaţia că deja am aşteptat destul.

– Mă aflu aici ca să te ascult, Eve.

Actriţa dădu din cap.

– Azi dimineaţă, Victor mă aştepta în maşină. Nici nu-ţi pot spune cît de minunat a fost să fiu din nou cu el, să ştiu că eram împreună, în inimile noastre. E un om bun, Julia. Prins în mrejele împrejurărilor, ale educaţiei, ale religiei. Există oare o povară mai dificilă decît aceea de a încerca să-ţi urmezi inima şi conştiinţa? În ciuda tuturor problemelor şi a durerii, am cunoscut alături de el mai multă fericire decît au multe femei într-o viaţă de om.

– Cred că înţeleg.

Vocea Juliei era ca o umbră. Blîndă, liniştitoare.

– Uneori, poţi iubi şi fără „fericire pînă la adînci bătrîneţi" Asta nu face povestea să devină mai puţin importantă şi mai puţin vitală.

– Nu renunţa la „adîncile bătrîneţi", Julia. Ţi le doresc.

Travers veni cu salatele, încruntîndu-se cînd văzu că Eve abia se atinsese de felul întîi, dar fără să spună nimic.

– Spune-mi ce părere ţi-a făcut Kenneth.

– Păi...

Dîndu-şi seama că murea de foame, Julia se aruncă asupra salatei.

– Trebuie să spun de la început că nu era ceea ce aşteptasem. Era mai fermecător, mai relaxat, mai sexy.

Pentru prima oară în cîteva ore, Eve reuşi să rîdă.

– Christoase, într-adevăr. Mă irita îngrozitor că omul ăsta putea să aibă atît de mult sex-appeal şi totuşi să fie aşa de scorţos. Mereu cuvîntul potrivit, la momentul potrivit. Cu excepţia ultimei ocazii.

– Mi-a povestit, se arcuiră buzele Juliei. Mă mir că a scăpat cu pielea întreagă.

– A fost meci nul. Şi avea dreptate, desigur, în ceea ce mi-a spus. Totuşi, unui bărbat îi e dificil să înţeleagă prin ce trece o femeie cînd trebuie să stea pe locul doi. Chiar şi aşa, am ştiut întotdeauna că puteam conta pe Kenneth cu orice.

Julia ascultă freamătul frunzelor, primele gîngureli ale păsărilor de noapte, în timp ce Eve privea în paharul cu vin.

– Ştiai că era în capul scării în seara cînd Delrickio şi-a pierdut calmul, şi cînd Paul aproape a încasat-o?

Ochii cei verzi reveniră spre ea, fulgerător:

– Kenneth?

– Da, Kenneth. În capul scării, cu un pistol încărcat şi, după cîte se pare, gata să-l folosească. Ai perfectă dreptate cînd spui că te poţi baza pe el.

– Fir-aş a dracului, îşi lăsă Eve deoparte furculiţa, luînd în locul ei paharul. Niciodată nu mi-a spus o vorbă.

– Mai sînt şi altele, dacă vrei o opinie.

– Aş dori s-o aflu pe a ta.

– Cred că a fost îndrăgostit de tine aproape toată viaţa.

Eve dădu s-o expedieze cu un hohot de rîs, dar Julia o privea mult prea calmă. Amintiri, scene, jumătăţi de frază, momente, toate îi trecură prin minte, astfel că mîna îi fu nesigură cînd lăsă din nou jos paharul.

– Dumnezeule, ce neglijenți sîntem cu oamenii.

– Mă îndoiesc că regretă măcar un minut din tot timpul.

– Eu, însă, da.

Eve tăcu, în timp ce Travers servea somonul. În mintea ei răsuna o cacofonie de sunete, glasuri ciocnindu-se, amenințări, promisiuni. Se temea că avea să spună prea mult, se temea că unele lucruri n-aveau să fie spuse niciodată.

– Julia, ți-ai adus reportofonul?

– Da, mi-ai spus că vrei să-mi povestești anumite lucruri.

– Aș dori să începem acum.

Eve începu să se prefacă foarte pompos că mînca, în timp ce Julia potrivea banda.

– Îmi cunoști, de-acum, sentimentele față de mulți oameni. Modul cum viața mea s-a împletit cu a lor. Travers și Nina au venit la mine din niște situații atît de distructive. Kenneth, pe care i l-am suflat Charlottei, din ciudă. Michael Torrent, Tony, Rory, Damien, atîtea greșeli cu rezultate diferite. Michael Delrickio, care mi-a zădărît vanitatea și aroganța. Prin intermediul lui, l-am pierdut pe Drake.

– Nu înțeleg.

– Drake e cel care a intrat în casa ta, care a furat, care căuta benzile.

– Drake? clipi Julia din ochi în lumina chibritului, cînd Eve își aprinse o țigară.

– Poate că nu aș fi complet dreaptă acuzîndu-l numai pe Michael. În fond, Drake era corupt de ani de zile. Dar prefer să-l acuz pe el. Cunoștea slăbiciunea băiatului pentru jocuri. Ba, la naiba, îi cunoștea toate slăbiciunile și le folosea. Drake era slab, intrigant, neloial, dar îmi era și rudă.

– Era?

– L-am concediat, declară simplu Eve, ca agent de publicitate și ca nepot.

– Asta explică de ce nu mi-a răspuns la apelurile

telefonice. Îmi pare rău, Eve.

Eve alungă compătimirea cu un gest:

– Nu vreau să stărui asupra lui Drake, Dumnezeu mi-e martor. Am convingerea că toți oamenii din viața mea au avut asupra ei o anume influență și, adeseori, unii asupra vieților celorlalți. Rory mi l-a adus pe Paul, slavă Domnului, iar asta ne leagă pe toți trei la un loc. Și cred că, dacă ai dreptate în privința acestei Lily, sînt legată și de ea.

Julia nu-și putu stăpîni zîmbetul.

– Ai plăcea-o.

– Posibil, ridică Eve din umeri. Și tot Rory mi l-a adus și pe Delrickio, iar Delrickio, pe Damien. Vezi cum fiecare personaj dintr-o poveste o schimbă, subtil sau pe față? În lipsa unuia singur dintre jucători, intriga poate s-o apuce într-o cu totul altă direcție.

– Ai spune că Charlie Gray ți-a schimbat-o pe a ta?

– Charlie, zîmbi nostalgic Eve, în noapte. Charlie a accelerat inevitabilul. Dacă m-aș putea întoarce în timp, ca să schimb un singur lucru, ar fi relația mea cu Charlie. Poate că dacă aș fi fost mai generoasă, mai puțin ambițioasă, lucrurile ar fi ieșit altfel pentru el. Dar nu te mai poți întoarce.

Ochii i se schimbară, adumbrindu-se, în timp ce se ațînteau spre ai Juliei.

– Face parte și asta din ceea ce vreau să-ți spun azi. Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, pe care i-am atins în viața mea, doi sînt aceia care au influențat-o cel mai mult. Victor și Gloria.

– Gloria DuBarry?

– Da. E scandalizată pe mine. Se simte trădată fiindcă mă pregătesc să dezvălui ceea ce consideră ea că e infernul ei personal. N-o fac din răzbunare, nici ca să-i achit vreo datorie. Și n-o fac cu inima ușoară. Dintre toate lucrurile pe care ți le- am spus, ăsta e cel mai dificil și cel mai necesar.

– Ți-am spus de la bun început că nu vreau să judec pe nimeni. Nu voi începe acum.

– Dar o vei face, spuse încet Eve. La începutul carierei Gloriei, cînd juca roluri de fete tinere şi nevinovate, îngeraşi rîzăreţi, a cunoscut un bărbat. Era răpitor pînă-n măduva oaselor, realizat, seducător şi căsătorit. Mi s-a confesat mie, nu numai fiindcă eram prietene, ci şi pentru că şi eu căzusem cîndva sub aceeaşi vrajă. Bărbatul acela era Michael Torrent.

– DuBarry şi Torrent?

Nu existau alte două nume care, asociate laolaltă de Eve, s-o surprindă pe Julia mai mult.

– Am citit tot ce-am putut găsi despre amîndoi. Niciodată n-a existat nici cel mai mic zvon.

– Au avut grijă. I-am ajutat şi eu să aibă grijă. Am înţeles că Gloria era îndrăgostită la disperare. Iar pe atunci încă nu era complet fixată în imaginea ei publică. Să tot fi fost cu vreo doi ani înainte de a se fi întîlnit şi măritat cu Marcus. Avea o anume sălbăticie, o pasiune pentru viaţă. Pe care regret că şi-a înăbuşit-o atît de total.

Julia nu reuşi decît să clatine din cap. Nu şi-o putea imagina pe Gloria DuBarry nebunatică sau pătimaşă mai mult decît şi-ar fi putut-o închipui pe Eve sărind pe masă ca să tragă o partidă de step.

Nici măcar atît.

– Pe vremea aia, Torrent ar fi trebuit să fie căsătorit cu...

Julia făcu un calcul rapid.

– Amelia Gray.

– Prima soţie a lui Charlie, da. Căsnicia lor se dărîma rapid. Avea o temelie slabă. Din vina lui Michael. Îşi folosise toate puterile şi influenţa ca să-l împiedice pe Charlie să primească roluri principale şi n-a învăţat niciodată să suporte gîndul ăsta.

Julia expiră prelung. Dacă aventura ilicită a Gloriei fusese croşeul de stînga, asta era directa de dreapta.

– Vrei să-mi spui că Torrent a sabotat cariera lui Charlie? Christoase, Eve, erau prieteni. Parteneriatul lor a intrat în legendă. Iar Torrent a devenit unul dintre cele

mai venerate nume din domeniu.

– A devenit, repetă Eve. Ar fi putut ajunge tot acolo dacă era răbdător şi loial. Dar şi-a trădat un prieten, din cauza propriilor lui temeri. Era îngrozit să nu-l pună Charlie în umbră. A exercitat presiuni asupra studiourilor, aşa cum puteau face unele vedete pe vremea aia, ca să-l fixeze pe Charlie în roluri de amici ai eroilor.

– Charlie ştia?

– Poate că a avut unele bănuieli, însă n-ar fi crezut-o niciodată. Michael şi-a făcut de cap şi cu nevestele lui Charlie. Mi-a mărturisit totul, la scurt timp după ce Charlie s-a sinucis. Astea, plus plictiseala ucigătoare, au fost motivele pentru care am divorţat. El s-a căsătorit cu Amelia şi, într-un fel, a trăit cu vinovăţia cîţiva ani. Apoi, a cunoscut-o pe Gloria.

– Şi tu i-ai ajutat? După tot ce făcuse, cînd simţeai pentru el ceea ce simţeai?

– Am ajutat-o pe Gloria. Charlie murise, iar ea era vie. Eu îmi reveneam după dezastrul cu Tony şi întreaga intrigă m-a distras. Sè întîlneau la Bel Air dar, în fond, toţi cei ce aveau aventuri extraconjugale acolo se duceau.

Zîmbi puţin.

– Inclusiv eu.

Intrigată, Julia îşi rezemă bărbia în palmă.

– Nu era dificil să se salveze aparenţele? Cînd mă gîndesc cîţi liftieri au ajuns milionari numai din bacşişuri...

Eve simţi un strat din tensiune dizolvîndu-se în rîs.

– A fost o vreme delicioasă.

În ochii Juliei se observa admiraţie. Interes, şi nici un dram de condamnare. Nu încă.

– Interesantă.

– Aşa e păcatul de obicei.

Imaginea era vie. Cei strălucitori, celebri şi pasionali, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea cu ziarişti de scandal, soţii şi soţiile suspicioase. Amanţi temporari trăgînd cîte-o zbenguială de după-amiază – atît pentru fascinaţia păcatului, cît şi pentru satisfacţia sexului.

– O, să fi fost cameristă acolo, murmură ea.

– În Bel Air, cuvîntul de ordine era discreţia, îi spuse Eve. Dar, desigur, toată lumea ştia că acolo era de mers dacă voiai cîteva ore de discreţie cu bărbatul sau nevasta altcuiva. Iar Amelia Gray Torrent nu era proastă. Teama de a fi descoperiţi îi făcea pe Gloria şi Michael să-şi ţină ritualul de împerechere în mici moteluri sordide. Casa mea de oaspeţi încă nu era terminată, altfel poate le-aş fi împrumutat-o. Totuşi, reuşeau să facă fapta aceea destul de des. E o ironie că, în timp ce tîrnoseau cearşafurile de motel, jucau şi într-un film împreună.

– „Mireasa roşie în obraji", îşi aminti Julia. Iisuse, juca rolul tatălui ei.

– Ah, ce-ar mai fi scos Hedda şi Louella din amănuntul ăsta picant.

N-avu încotro, simplul gînd îi stîrni un bolborosit de rîs.

– Îmi pare rău, sînt convinsă că pe vremea aia a fost ceva intens şi romantic, dar e exact atît de pervers cît să devină comic. Toate acele frustări părinteşti şi pozne copilăreşti de pe ecran, după care dau fuga amîndoi să închirieze o cameră cu ora. Îmi imaginez ce s-ar fi-ntîmplat dacă îşi încurcau replicile!

Tensiunea se risipi destul pentru ca Eve să chicotească în paharul cu vin.

– O, Christoase, ideea asta nu mi-a venit niciodată.

– Trebuie să fi fost superb. Se dă motor, iar el spune: „Domnişoară, ar trebui să te trîntesc peste genunchi şi să-ţi ard o mamă de bătaie la fund."

– Şi ea, cu ochii sticloşi şi buzele tremurîndu-i: „Da, o da, tăticuţule, te rog."

– Stop, se copiază, se rezemă Julia de spătar. Ar fi ieşit un clasic.

– Mare păcat că nici unul din ei n-a avut vreodată prea mult umor. Altfel, azi nu mai erau aşa de înnebuniţi.

Simţindu-se bine, Julia mai turnă vin în pahare.

– Nu le vine să creadă că o aventură atît de veche i-ar mai şoca pe oamenii din zilele noastre. Cu treizeci de ani în urmă ar fi putut să iasă un scandal, dar zău

aşa, Eve, acum cui îi mai pasă?

– Gloriei – şi soţului ei. E genul rigid. Genul care ar arunca vesel prima piatră.

– Sînt căsătoriţi de peste douăzeci şi cinci de ani. Nu-l prea văd tîrînd-o la divorţ pentru o indiscreţie trecută.

– Nu, şi nici eu. Dar Gloria vede lucrurile altfel. Nu e numai atît, Julia, şi cum restul ar putea fi cam greu pentru umerii lui Marcus, cred că o va face. Dar asta îl va pune la încercare.

Tăcu un moment, ştiind că vorbele ei aveau să semene cu un bulgăre de zăpadă aruncat pe o pantă lungă şi abruptă. Nu peste mult, urmau să devină prea grele pentru a mai putea fi oprite.

– Chiar în preajma premierei filmului, Gloria a descoperit că era gravidă, cu copilul lui Michael Torrent.

Rîsul Juliei încremeni. Era o durere pe care o înţelegea prea bine.

– Îmi pare rău. Cînd te pomeneşti însărcinată cu copilul unui bărbat căsătorit...

– Nu prea ai de ales, încheie Eve. A fost îngrozită, distrusă. Aventura ei cu Michael era deja pe terminate. S-a dus la el mai întîi, fără-ndoială, furioasă şi isterică. Tocmai scăpa şi el din căsnicie şi, cu sau fără sarcină, n-avea de gînd să se mai lege de alta.

– Îmi pare rău, repetă Julia, întrucît propriile ei amintiri reveneau mult prea clar. E firesc să fi fost înspăimîntată.

– Amîndoi se temeau de scandal, de responsabilitate şi de a rămîne agăţaţi unul de altul pentru o perioadă de timp apreciabilă. A venit la mine. Pe altcineva nu mai avea.

– Şi tu ai ajutat-o din nou.

– I-am stat alături, ca prietenă, ca femeie. Se hotărîse deja să-şi facă un avort. Pe-atunci, erau ilegale şi adeseori periculoase.

Julia închise ochii. Fiorul îi veni repede, din adîncul fiinţei.

– Trebuie să fi fost oribil pentru ea.

– A fost. Eu am aflat despre o clinică din Franţa şi ne-am dus acolo. A durut-o, Julia, şi nu numai în sens fizic. Unei femei nu-i e niciodată uşor să ia hotărîrea asta.

– Norocul ei a fost că te-a avut pe tine. Dacă era singură...

Deschise din nou ochii, care i se umeziseră. Ca o catifea cenuşie, jilavă.

– Indiferent ce hotărîre ia o femeie, îi e greu s-o ia de una singură.

– Era un loc foarte steril şi liniştit. M-am aşezat într-o sălită de aşteptare, cu pereţi albi şi reviste colorate, şi n-am văzut altceva decît cum şi-a aruncat Gloria braţele peste ochi, plîngînd, în timp ce o duceau cu căruciorul. S-a terminat foarte repede, iar după aceea m-au lăsat să-i stau alături, în camera ei. N-a vorbit mult timp, cîteva ore. Apoi, a întors capul şi m-a privit. „Eve," a spus, „ştiu că am făcut ceea ce trebuie, singurul lucru posibil, la fel cum ştiu că nimic nu mă va durea vreodată mai mult ca asta."

Julia îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

– Eşti sigură că e necesar s-o publicăm?

– Cred că este, dar voi lăsa decizia asta în mîinile tale, în seama inimii tale şi după ce auzi şi restul.

Julia se ridică. Nu era sigură de unde-i veniseră nervii, dar i se unduiau pe sub piele, ca o mîncărime la care nu putea ajunge.

– Decizia nu trebuie să-mi aparţină mie, Eve. Judecata îi revine cuiva care a fost afectat de poveste, nu unui observator.

– Niciodată n-ai fost un simplu observator, Julia, din momentul cînd ai sosit aici. Ştiu că ai încercat, că ai fi preferat aşa, dar e imposibil.

– Poate mi-am pierdut obiectivitatea şi poate sper că voi scrie o carte mai bună în felul ăsta. Dar nu eu am căderea să decid dacă să includem sau să cenzurăm un fapt atît de intim.

– Dacă nu tu, atunci cine? murmură Eve, gesticulînd

apoi spre scaun. Te rog, ia loc şi lasă-mă să-ţi povestesc şi restul.

Julia ezită, nefiind însă nici ea sigură de ce. Se înnoptase repede, rămînînd doar luminile micilor lampioane şi ale lumînărilor. Eve era aureolată de lumină, iar din umbre cînta o cucuvea. Julia se aşeză, aşteptînd.

– Continuă.

– Gloria s-a dus acasă. Şi-a trăit viaţa mai departe. Peste un an, l-a cunoscut pe Marcus şi a început o viaţă nouă. În acelaşi an l-am întîlnit şi eu pe Victor. N-am avut aventuri prin hoteluri discrete sau moteluri dărăpănate. N-a fost o pasiune fulgerătoare, ci o flacără înceată şi sigură, care ne-a apropiat tot mai strîns. În alte privinţe cred că relaţia noastră avea multe asemănări cu cea dintre Michael şi Gloria. El era căsătorit şi, cu toate că avea o căsnicie nefericită, n-am dat publicităţii ceea ce se întîmpla între noi. Am ştiut, deşi am avut nevoie de ani de zile ca să accept, că niciodată n-aveam să fim un cuplu în afara pereţilor casei noastre.

Privi în jur, cîtă vreme Julia rămase tăcută. Lumina reflectată prin fereastra bucătăriei scălda fiorile de geranium. Razele lunii tăiau apa înspumată a fîntînii, transformînd-o în argint lichid. De jur împrejur se întindea un zid, închizînd-o pe ea înăuntru şi pe ceilalţi afară.

– Aici ne-am iubit, în casa asta, iar secretul nostru le era împărtăşit doar cîtorva oameni pe care amîndoi îi cunoşteam şi în care aveam încredere. N-am să susţin că n-am duşmănit situaţia, pe soţia lui şi, uneori, chiar pe Victor, pentru tot ceea ce mi-a fost furat. Pentru toate minciunile cu care am trăit. Şi o minciună, este un lucru furat mai presus de toate.

Acum ea se ridică, pentru a merge spre fiori, inspirîndu-le adînc mireasma, ca şi sub ar fi putut găsi acolo o substanţă hrănitoare pe care n-o afiase în mîncarea de pe masă. Aici era totul, ştia. Esenţialul, punctul din faţa căruia, odată depăşit, n-avea să se mai poată retrage niciodată. Încet, porni înapoi dar nu se aşeză.

– Gloria s-a măritat cu Marcus la un an după călăto-

ria noastră în Franța. Peste două luni a rămas însărcinată din nou, delirînd de fericire. Peste cîteva luni, am rămas şi eu însărcinată, distrusă de nefericire.

– Tu? absorbi Julia şocul, după care se ridică în picioare s-o ia de mînă. Îmi pare atît de rău.

– Să nu-ți pară, o strînse Eve şi mai tare. Stai jos cu mine. Lasă-mă să termin.

Cu mîinile încă înlănțuite, se aşezară amîndouă. Flacăra lumînării ardea între ele, aruncînd lumini şi umbre peste fața Evei. Julia nu putea fi sigură ce anume vedea. Durere, amărăciune, speranță.

– Aveam aproape patruzeci de ani şi renunțasem de mult la ideea de a avea copii. Gîndul sarcinii mă înspăimînta, nu numai din cauza vîrstei, ci şi dintr-a împrejurărilor. Nu mă temeam de opinia publică, Julia, cel puțin nu pentru mine însămi.

– A fost al lui Victor, murmură Julia, cu înțelegerea palpitîndu- i în coaste ca o rană.

– Da, a fost al lui Victor, iar el era legat prin lege şi biserică de o altă femeie.

– Dar te-a iubit, îi ridică un moment Julia mîna la obrazul ei, în semn de mîngîiere. Cum a reacționat cînd i-ai spus?

– Nu i-am spus. N-a aflat niciodată.

– O, Eve, cum i-ai putut-o ascunde? Era copilul lui, la fel ca şi al tău, şi avea dreptul să ştie.

– Ştii cu cîtă disperare îşi dorea copii? se aplecă Eve spre ea, cu ochii umbriți şi strălucitori. Da, poate s-ar fi schimbat multe, dacă îi spuneam. Şi l-aş fi legat de mine, cu ajutorul copilului, la fel de sigur cum l-aş fi legat şi cu vinovăția, Dumnezeu şi suferința. N-am putut, n-am vrut s-o fac.

Julia aşteptă, în timp ce Eve turna din nou vin, cu mîna tremurătoare.

– Înțeleg. Cred că înțeleg, se corectă ea. Nici eu nu le-am spus vreodată părinților mei numele tatălui lui Brandon, cam din acelaşi motiv. Nu suportam ideea că singurul lui motiv de a fi rămas cu mine era un copil

conceput accidental.

Eve luă o înghiţitură, apoi încă una.

– Copilul era în mine, şi simţeam, cum întotdeauna voi considera, că mie îmi revenea alegerea. Jinduiam să-i spun, să-i împărtăşesc adevărul, fie şi doar pentru o singură zi. Dar ar fi fost mai rău decît o minciună. M-am hotărît să mă duc iarăşi în Franţa. Travers urma să vină cu mine. N-o puteam chema pe Gloria, nu puteam nici măcar să-i spun, cînd ea se simţea atît de bine, alegînd nume şi croşetînd botoşei.

– Eve, nu e nevoie să-mi explici. Ştiu.

– Da, e firesc să ştii. Numai o femeie care a trebuit să se confrunte cu aceeaşi dilemă poate înţelege. Travers...

Bîjbîi cu un chibrit, apoi se rezemă recunoscătoare, cînd Julia îi aprinse ţigara.

– Travers a înţeles şi ea.

Sufiă un fuior de fum.

– Avea un copil şi totuşi, în acelaşi timp, nu-l putea avea niciclnd cu adevărat. Aşa că, însoţită de Travers, m-am dus din nou în Franţa.

Nimic nu păruse vreodată atît de rece, atît de lipsit de speranţă, ca pereţii albi şi simpli ai cabinetului medical. Doctorul avea glas blînd, mîini blînde, ochi blînzi. Nimic din toate astea nu conta. Eve suferi examenul fizic necesar, răspunse cu voce surdă la toate întrebările de rutină. Nu-şi desprindea o clipă ochii dinspre peretele alb şi simplu.

La fel era şi viaţa ei. Goală şi pustie. Nimeni n-ar fi crezut-o, bineînţeles. Nu cînd era vorba de Eve Benedict, zeiţa ecranului, femeia rîvnită de bărbaţi şi invidiată de alte femei.

Cum putea înţelege cineva că ar fi dat orice, în acel unic moment din viaţa ei, pentru a fi un om obişnuit? Soţia banală a unui om oarecare, purtînd în pîntec un copil ca oricare altul?

Fiindcă ea era Eve Benedict, fiindcă tatăl era Victor

Flannigan, copilul nu putea fi unul oarecare. Nu putea nici măcar să existe. Nu voia să se întrebe dacă ar fi fost băiat sau fată. Şi totuşi, se întreba. Nu-şi putea permite să-şi imagineze cum ar fi arătat dacă le îngăduia acelor celule să se dezvolte, să se extindă, să devină. Şi totuşi, îşi închipuia mult prea des. Iar copilul urma să aibă ochii lui Victor. Atunci, aproape că se prăbuşea de dragoste şi dor. Aici nu putea fi vorba de dragoste şi, cu siguranţă, nici de dor.

Stătea aşezată, ascultîndu-l pe doctor în timp ce-i explica simplitatea procedurii, îi promitea dureri cît mai uşoare, cu glasul său scăzut şi liniştitor. Simţi gustul propriilor ei lacrimi, cînd una lunecă în josul obrazului, pînă pe buze. Era o prostie nefolositoare, emoţia aceea. Şi alte femei ajunseseră la aceeaşi răspîntie şi o străbătuseră. Dacă aveau să rămînă regrete, putea trăi cu ele. Atîta vreme cît ştia că alesese bine.

Nu vorbi, cînd sora veni s-o pregătrească. Din nou mîini blînde, competente, din nou cuvinte calme de încurajare. Eve se cutremură, cu gîndul la femeile lipsite de fondurile şi resursele ei.

Surorile sale a căror singură soluţie pentru o sarcină imposibilă se găsea în cine ştie ce cameră dosnică şi întunecoasă.

Se culcă tăcută pe targa cu rotile, simţind doar înţepătura scurtă a seringii. Pentru relaxare, i se spuse.

O scoaseră. Privea în tavan. Peste cîteva secunde avea să ajungă în sala de operaţie. Şi apoi, în mai puţin timp decît e necesar pentru a descrie, urma să iasă din nou, pentru a-şi reveni într-una din rezervele private şi fermecătoare cu vedere spre munţii îndepărtaţi. Şi-şi aminti cum arăta Gloria cînd îşi aruncase braţul peste ochi.

Eve clătină din cap. Medicamentul îi provoca somnolenţă, o senzaţie de plutire, de fantezie. I se păru că auzea un copil plîngînd. Dar nu era cu putinţă. Copilul ei încă nici nu era un copil măcar. Şi niciodată n-avea să fie.

Văzu ochii medicului, ochii aceia blînzi şi înţelegători, deasupra măştii chirurgicale. Întinse mîna după a lui, dar nu i-o simţi.

– Vă rog... Nu pot... Doresc copilul ăsta.

Cînd se trezi, era în pat, într-una din acele camere frumoase, cu soarele aruncîndu-şi pieziş razele printre jalúzele. O văzu pe Travers aşezată pe scaunul de alături. Deşi nu scoase nici un sunet, Eve reuşi să întindă mîna.

– E bine, spuse Travers, luîndu-i-o. I-ai oprit la timp.

– Ai născut copilul, şopti Julia.

– Era copilul lui Victor, conceput din dragoste. Un lucru rar şi preţios. Şi, în timp ce mă transportau pe coridor, mi-am dat seama că ceea ce fusese just pentru Gloria nu era şi pentru mine. Nu sînt sigură că, dacă nu treceam prin acelaşi lucru cu ea, pînă la capăt, aş fi putut lua hotărîrea justă şi pentru mine.

– Cum ai născut copilul şi l-ai ţinut secret atîţia ani?

– Odată ce am luat hotărîrea de a duce sarcina pînă la termen, am început să fac planuri. M-am întors în State, dar la New York. Am reuşit să cîştig interesul unor oameni pentru a mă distribui într-o piesă de pe Broadway. A durat cîtva timp pînă să găsească textul potrivit, regizorul şi distribuţia. Iar eu de timp aveam nevoie. Cînd am ajuns în luna a şasea şi nu mi-am mai putut ascunde cu uşurinţă condiţia, am plecat în Elveţia, la un castel pe care tocmai îi pusesem pe avocaţii mei să-l cumpere. Am locuit acolo, împreună cu Travers, sub numele de Madame Constantine. În esenţă, am dispărut pentru trei luni. Victor şi-a ieşit din minţi încercînd să mă găsească, dar am trăit discret. La sfîrşitul lunii a opta, m-am internat într-un spital particular, de astă dată ca Ellen Van Dyke. Medicii erau îngrijoraţi. Pe vremea aceea, nu era normal ca o femeie să nască primul copil la o asemenea vîrstă.

Şi singură, îşi spuse Julia.

– Sarcina a fost grea?

– Obositoare, răspunse Eve cu un zîmbet. Şi dificilă,

da, fiindcă îl doream pe Victor lîngă mine şi nu-l puteam avea. Au apărut unele complicaţii. Abia peste cîţiva ani am aflat că acela avea să fie unicul meu copil. Nu mai puteam rămîne însărcinată.

Trecu peste asta.

– Cu două săptămîni înainte de termen, mi-a venit travaliul. Relativ scurt, mi s-a spus, pentru un prim copil. Numai zece ore. Mie mi s-au părut zece zile.

La fel ca orice femeie care a trecut prin durerile şi spaimele naşterii, Julia reuşi să rîdă.

– Ştiu. Eu, cu Brandon, am avut treisprezece. Am avut impresia că era toată viaţa.

Ochii li se întîlniră pe deasupra pîlpîirii lumînărilor.

– Şi copilul?

– Copilul era mic, avea doar şase livre[1] Frumos, cea mai frumoasă fiinţă din lume. Trandafirie şi desăvîrşită, cu ochi mari, înţelepţi. M-au lăsat s-o ţin în braţe cîtva timp. Viaţa aceea care se formase în mine. A adormit, şi am privit-o cum dormea. Nici înainte şi nici pe urmă nu mi-a mai fost atît de dor de Victor ca în acea singură oră din viaţa mea.

– Ştiu, îi acoperi Julia mîna cu a ei. Eu nu eram îndrăgostită de Lincoln. La vremea cînd s-a născut Brandon, nu mai eram, dar îl doream lîngă mine. Aveam nevoie de el alături. Oricît de minunaţi au fost părinţii mei tot timpul, nu era acelaşi lucru. Mă bucur că tu ai avut-o pe Travers.

– Fără ea, aş fi fost pierdută.

– Poţi să-mi spui ce s-a întîmplat cu copilul?

Eve privi mîinile lor împreunate.

– Îmi mai rămăseseră trei săptămîni de stat în Elveţia, după care urma să mă întorc şi să încep repetiţiile la „Ce doreşte Doamna" Am părăsit spitalul şi copilul, fiindcă simţeam că era cel mai bine să întrerup imediat

1. 2,737 kg. (n.tr.)

orice contact. Era cel mai bine pentru mine. Avocaţii mei primiseră cîteva cereri de la părinţi adoptivi de perspectivă, şi le-am parcurs personal. Am cerut să am măcar contribuţia asta. Julia, o iubeam fetiţa aceea. Îi doream numai binele.

– Sigur că da. Nu pot decît să-mi imaginez cît ai suferit, dînd-o altcuiva.

– Parcă aş fi murit. Dar ştiam că n-avea să fie niciodată copilul meu. Nu puteam decît să mă asigur că avea cel mai bun început posibil. I-am ales eu însămi părinţii şi, de-a lungul anilor, cu toată dezaprobarea avocaţilor mei, le-a cerut să-mi trimită dări de seamă despre progresele ei.

– O, Eve, aşa nu puteai decît să-ţi prelungeşti şi mai mult suferinţa.

– Nu, nu, se grăbi ea să nege, aproape repezită. Mi s-a confirmat că procedasem bine. Era tot ce-aş fi putut să sper. Inteligentă şi frumoasă, puternică, iubitoare. Şi era mult prea tînără cînd a trecut printr-un calvar de acelaşi gen.

Eve îşi întoarse mîna, încleştîndu-şi degetele peste ale Juliei.

– Dar nu s-a descurajat nici o clipă. Nu aveam dreptul să o aduc înapoi în viaţa mea. Dar, la fel cum o excluseserm la început, n-am avut încotro.

Nu atît cuvintele, cît expresia din ochii Evei făcură ca Juliei să i se oprească respiraţia în plămîni. Erau ochi flămînzi, temători şi limpezi ca sticla. Instinctiv, încercă să-şi smulgă mîna, dar Eve o ţinu strîns.

– Eve, mă doare.

– Nu voiam s-o fac. Dar sînt nevoită.

– Ce încerci să-mi spui?

– Ţi-am cerut să vii aici, să spui povestea mea, fiindcă nimeni nu are mai mult dreptul s-o audă ca tine.

O ţintuia din ochi la fel de neînduplecată pe cît o ţinea de mînă.

– Tu eşti copilul meu, Julia. Singurul meu copil.

– Nu te cred.

Acum se smuci într-adevăr, ridicîndu-se atît de repede încît trînti scaunul pe spate.

– Ce josnicie, să încerci aşa ceva.

– Mă crezi într-adevăr.

– Nu. Nu, nu te cred.

Se mai retrase un pas, împingîndu-şi ambele mîini prin păr. Trebuia să se chinuiască la fiecare respiraţie, să-şi învingă furia amarnică din gîtlej.

– Cum poţi face asta? Cum poţi să profiţi aşa de mine? Ştii că am fost adoptată. Ai inventat totul, totul, numai ca să mă manipulezi.

– Ştii prea bine că nu e aşa, se ridică Eve încet în picioare, rezemîndu-se cu o mînă de masă; îi tremurau genunchii. Ştii că ăsta e adevărul.

Ochii li se întîlniră, se susţinură.

– Fiindcă îl simţi, îl vezi. Am toate dovezile, dacă-ţi trebuie. Fişele medicale, documentele de adopţiune, corespondenţa cu avocaţii. Dar ştii deja adevărul, Julia...

Întinse mîna, cu propriii ei ochi umplîndu-se de lacrimi, în timp ce îi vedea pe ai fiicei sale dînd pe dinafară.

– Nu mă atinge! ţipă Julia, după care îşi trînti mîinile peste gură, de teamă să nu o apuce urletele.

– Draga mea, te rog, înţelege. N-am făcut-o, n-am făcut nimic din toate astea ca să suferi.

– Atunci, de ce? De ce?

Emoţiile se depuneau straturi-straturi într-însa, pînă crezu că avea să explodeze sub apăsarea lor. Acea femeie, acea femeie care cu cîteva luni în urmă nu fusese decît o faţă pe ecran, un nume în reviste, era mama ei? Chiar în timp ce voia să strige refuzul, o privi pe Eve, scăldată într-o coloană de raze ale lunii, şi ştiu.

– M-ai adus aici, m-ai implicat în viaţa ta, te-ai jucat cu mine, cu toţi....

– Aveam nevoie de tine.

– Aveai nevoie, o spintecă vocea Juliei pe a Evei ca o lamă de cuţit. Tu aveai nevoie? Lua-te-ar dracu'!

Orbită de durere, împinse masa, răsturnînd-o într-o

parte. Cristalurile şi porţelanurile se sparseră.

– Fir-ai a dracului. Crezi c-o să-mi pese? Te-aştepţi s-alerg şi să te-mbrăţişez? Crezi c-o să-mi vină dintr-o dată un val de iubire?

Îşi şterse lacrimile de pe faţă, în timp ce Eve stătea tăcută.

– N-am s-o fac. Te detest. Te urăsc pentru că mi-ai spus, pentru toate. Jur c-aş fi capabilă să te omor pentru că mi-ai spus. Plecaţi de-aici! se răsuci ea spre Nina şi Travers, care ieşiseră în goană din casă. Căraţi-vă dracului. Nu vă priveşte.

– Mergeţi înăuntru, spuse încet Eve, fără să le privească. Plecaţi, vă rog. E ceva între Julia şi mine.

– Nu e nimic între tine şi mine, izbuti Julia să bîiguie, în timp ce un suspin i se umfla în gît. Nimic.

– Nu vreau decît o şansă, Julia.

– Ai avut-o, se răsti ea. Să-ţi mulţumesc că n-ai făcut avortul? Bine, mersi mult. Dar recunoştinţa mea ia sfîrşit odată cu momentul cînd ai semnat hîrtiile ca să mă dai. Şi de ce? Fiindcă nu-ţi conveneam pentru stilul tău de viaţă. Fiindcă eram o greşeală, un accident. Asta-i tot ce sîntem una pentru cealaltă, Eve. O greşeală reciprocă.

Lacrimile îi înecau vocea, dar se sili să vorbească.

– Am avut o mamă care m-a iubit. N-ai putea-o înlocui niciodată. Şi niciodată n-am să te iert pentru că mi-ai spus un lucru pe care nu l-am dorit niciodată, nici o clipă n-am avut nevoie să-l ştiu.

– Şi eu te-am iubit, spuse Eve cu atîta demnitate cîtă îşi putea aduna.

– Asta nu-i decît încă o minciună dintr-un şir întreg. Nu te apropia de mine, o preveni, cînd Eve făcu din nou un pas înainte. Nu ştiu ce-s în stare să fac dacă nu stai departe de mine.

Şi se răsuci, luînd-o la goană prin grădină, fugind de trecut.

Eve nu putu decît să-şi acopere faţa cu mîinile, legănîndu-se înainte şi-napoi, împotriva durerii. Se înmuie ca un copil, cînd Travers veni s-o conducă în casă.

24

Julia nu putea lăsa în urmă furia, frica sau senzaţia de trădare şi singurătate. În timp ce alerga prin lumina pestriţă a lunii, le purta pe toate în suflet, alături de o durere şi derută care-i clocoteau cleioase în stomac.

Eve.

Mai vedea şi acum faţa Evei, ochii aceia întunecoşi şi aprig de inteni, gura lată, care nu zîmbea. Cu un suspin sufocat, Julia îşi ridică degetele la buze. O, Doamne, o, Doamne, aceeaşi formă, aceeaşi buză de jos, prea plină. Degetele îi tremurau, cînd le strînse pumn, continuîndu-şi goana. Nu-l observă pe Lyle stînd pe balconul îngust de deasupra garajului, cu binoclul agăţat la gît şi un rînjet încîntat pe chip.

Năvăli pe terasă, cu pumnul apăsat peste stomacul care-i palpita nervos. Dibui cu mîna umedă după cheie, apoi o înjură, dădu un şut, smuci iarăşi de clanţă. Dinăuntru, Paul deschise uşa şi o prinse cu precizie de coate, cînd se prăvăli peste prag.

– Hooo, rîse el scurt, rezemînd-o. Puteai să nu mă nimereşti...

Se întrerupse, cînd îşi dădu seama că Julia tremura. Înclinîndu-i capul înapoi de bărbie, îi văzu expresia răvăşită de pe faţă.

– Ce e? S-a-ntîmplat ceva cu Eve?

– Nu.

Expresia pierdută, neajutorată, fu înlocuită de furie.

– Eve e bine, perfect şi de minune. De ce n-ar fi? Ea trage toate sforile.

Încercă să se smulgă, dar el o ţinea strîns.

– Dă-mi drumul, Paul.

– De îndată ce-mi spui ce te-a supărat. Haide, o înghionti el înapoi afară. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine

puţin aer curat.

– Brandon...

– Doarme dus. Din moment ce camera lui e în cealaltă parte a casei, nu cred că îl va deranja ceva din ce ai să-mi spui aici. De ce nu stai jos?

– Fiindcă nu vreau să stau jos. Nu vreau să fiu luată în braţe, consolată şi mîngîiată pe cap. Vreau să-mi dai drumul.

Paul o eliberă, ridicînd mîinile, cu palmele înainte.

– S-a rezolvat. Ce altceva mai pot face pentru tine?

– Nu mă lua pe tonul ăsta de englez sarcastic. N-am chef.

– Bine, Jules, se rezemă el cu un şold de masă. Ce-ai păţit?

– Îmi vine s-o omor.

Julia începu să umble încoace şi-ncolo prin curte, trecînd prin lumini, prin umbre şi iarăşi prin lumini. Întorcîndu-se, smulse o frumoasă floare roz de geraniu de pe tulpină şi sfărîmă bobocul. Petalele catifelate plutiră spre pămînt, pentru a fi strivite şi călcate în picioare.

– Toată povestea asta, toată, n-a fost decît una dintre faimoasele ei manevre. M-a adus aici, m-a făcut confidenta ei, mi-a cîştigat încrederea, afecţiunea. Şi a fost sigură – sigură de futu-i mă-sa că aveam să cad drept în capcană. Crezi că a crezut că voi fi recunoscătoare, onorată, flatată, să fiu legată de ea în felul ăsta?

Paul o privi cum arunca floarea mutilată într-o parte.

– Nu prea pot spune ce-a crezut că vei simţi. Eşti bună să-mi explici?

Julia îşi azvîrli capul în sus. Un moment, uitase că era acolo. Paul stătea rezemat leneş de masă, privind-o. Observînd-o. Aveau acea trăsătură în comun, îşi spuse ea cu amărăciune. Erau din categoria celor care stăteau şi priveau, înregistrau, raportau, reţinînd cu grijă cum trăiau ceilalţi, ce simţeau, ce spuneau în timp ce erau tîrîţi prin viaţă de degetele capricioase ale sorţii. Numai că, de data asta, ea era cea manipulată.

– Ai ştiut, se răzvrăti într-însa un nou val de furie. În tot timpul ăsta, ai ştiut. Ţie nu ţi-a ascuns nimic, nicio-

dată. Şi ai stat deoparte şi ai privit, ai aşteptat, ştiind că avea să mi-o facă. În ce rol te-a distribuit, Paul? Eroul care adună calm cioburile?

Paul se apropia de capătul răbdării. Se desprinse de masă, în faţa ei:

– Nu pot nici să confirm, nici să neg, pînă nu-mi spui ce anume consideri că ştiam.

– Că-i maică-mea, azvîrli Julia cuvintele, simţind gustul amar al fiecărei silabe pe limbă. Că Eve Benedict este mama mea.

Nici nu fusese conştient că se mişca, dar mîinile i se repeziseră s-o apuce de braţe.

– Ce naiba vorbeşti?

– Astă seară mi-a spus.

Nu se mai smuci. În schimb, îl apucă de cămaşă cu ambele mîini, aplecîndu-se spre el:

– Probabil şi-a zis că sosise vremea pentru o şuetă între mamă şi fiică. N-au trecut decît douăşopt de ani de cînd nu ne-am văzut.

Paul o zgudui scurt, brutal. În vocea ei se făcea simţită isteria, iar el prefera furia.

– Ce ţi-a spus? Ce ţi-a spus, exact?

Julia ridică încet capul. Deşi strînsoarea cămăşii nu slăbise, vorbi calm, limpede, ca şi cum i-ar fi explicat o problemă deosebit de complexă unui copil greu de cap.

– Că în urmă cu douăzeci şi cinci de ani a născut, în secret, un copil, în Elveţia. Şi, neavînd loc în viaţa ei pentru o asemenea complicaţie, a dat copilul. Pe mine. M-a dat altora.

Paul ar fi respins ideea cu un hohot de rîs, dacă nu i-ar fi văzut deznădejdea din ochi. Ochii ei... nu culoarea, ci forma. Foarte încet, îşi ridică mîinile în părul Juliei. Nu nuanţa, dar textura, da. Buzele îi tremurau. Şi gura...

– Dumnezeule mare...

Continuînd s-o ţină în braţe, îi privi faţa, de parcă niciodată nu i-ar mai fi văzut-o. Poate că nici nu i-o văzuse, îşi dădu el seama. Altfel, cum i-ar fi putut scăpa asemănările? A, erau subtile, dar incontestabile. Cum le putuse iubi pe amîndouă, fără să observe, fără să ştie?

– Ea ți-a spus-o?

– Da, deşi mă întreb dacă n-a pus-o pe Nina s-o scrie în vreun referat. „Dezvăluit Julia secret naşterea ei, la cină. Orele opt."

Se întrerupse, întorcîndu-se cu spatele spre el.

– Oh, cît o urăsc pentru asta. O urăsc pentru tot ceea ce mi-a furat.

Cînd se răsuci înapoi, părul i se înfoie în jurul capului, aşezîndu-i-se apoi încîlcit pe umeri. Trecuse de faza tremuratului, aşa că stătu dreaptă ca o lance în lumina alburie şi rece a lunii, pe cînd emoțiile o năpădeau ca transpirația.

– Viața mea, fiecare moment din viața mea, s-a schimbat fulgerător, într-o clipă. Cum ar mai putea fi ceva la fel ca înainte?

Nu existau răspunsuri. Paul continua să fie năucit, chinuindu-se să asimileze singurul fapt pe care i-l arătase. Femeia pe care o iubea cel mai mult în viața lui era mama femeii pe care dorea s-o iubească în tot restul vieții.

– Va trebuie să mă laşi un minut ca să mă obişnuiesc. Cred că ştiu ce simți, dar...

– Nu.

Cuvîntul îi erupse din piept. Într-adevăr, toată făptura îi era încinsă, gata să dea pe dinafară. Ochii, vocea, pumnii strînşi rigid pe lîngă trup.

– N-ai putea bănui nici pe departe. Am avut unele momente, în copilărie, cînd mă întrebam. E cel mai firesc lucru, nu? Cine erau, acei oameni care nu mă doriseră? De ce mă abandonaseră? Cum arătau, cum vorbeau? Inventam poveşti – că se iubiseră la disperare, dar el murise, lăsînd-o pe ea părăsită şi singură. Sau că ea murise la naştere, înainte ca el să se poată întoarce s-o salveze, să ne salveze pe amîndouă. O mulțime de mici fantezii nevinovate. Însă le-am lăsat în urmă, fiindcă părinții mei...

Ridică mîna să-şi acopere ochii un moment, sfîşiată de durere.

– M-au iubit, m-au dorit. Nu mă gîndeam prea des la

faptul că eram adoptată. Ba chiar, uitam de el pentru lungi perioade de timp, fiindcă aveam o viaţă atît de normală. Dar, apoi, iarăşi îmi aminteam. Cînd eram însărcinată cu Brandon, m-am întrebat dacă fusese speriată, la fel ca mine. Speriată, tristă şi singură.

– Jules...

– Nu, te rog, se retrase ea imediat, strîngîndu-şi braţele împrejurul trupului, într-un gest de apărare. Nu vreau să mă îmbrăţişezi. N-am nevoie de compătimiri, nici de înţelegere.

– Atunci ce vrei?

– Să mă întorc.

Disperarea i se furişă în voce ca un hoţ.

– Să mă pot întoarce înapoi în momentele dinainte de a fi început să-mi spună povestea. S-o opresc. S-o fac să înţeleagă că asta era singura minciună cu care putea trăi. De ce n-a putut înţelege? De ce n-a înţeles, Paul, că adevărul avea să distrugă totul? Mi-a luat identitatea, mi-a rănit amintirile şi m-a lăsat dezrădăcinată. Nu mai ştiu cine sînt. Ce sînt.

– Eşti exact aceeaşi persoană care ai fost acum o oră.

– Ba nu, nu înţelegi? întinse Julia mîinile, goale; la fel ca moştenirea ei. Tot ceea ce-am fost era clădit pe această minciună anume, şi pe toate celelalte care au urmat. M-a născut în secret, sub un nume împrumutat dintr-unul din scenariile ei. Apoi a plecat şi şi-a reluat viaţa exact din punctul unde şi-o lăsase. Nici măcar n-a spus vreodată...

Cuvintele i se întrerupseră, tremurătoare, pentru a reîncepe apoi într-o şoaptă răguşită.

– Victor. Victor Flannigan e tatăl meu.

Acesta era singurul lucru care nu-l surprinse pe Paul. O luă de mînă, găsindu-i-o ţeapănă şi rece ca gheaţa la atingere. Îi adună strîns degetele în mîna lui, ca pentru a i le încălzi.

– El nu ştie?

Julia nu putu decît să clatine din cap. Chipul lui Paul părea palid în lumina lunii, cu ochii întunecoşi. Ştia oare?

se întrebă. Ştia că se uita la o străină?

– Dumnezeule, Paul, ce-a făcut? Ce ne-a făcut, tuturor?

Paul fu nevoit s-o cuprindă în braţe, în ciuda împotrivirii ei.

– Nu ştiu care sînt consecinţele, Julia. Dar ştiu că, indiferent ce simţi acum, o vei scoate la capăt. Ai supravieţuit divorţului părinţilor tăi, morţii lor, naşterii lui Brandon fără a avea un tată...

Julia închise ochii, sperînd să-şi şteargă imaginea rămasă a chipului Evei – cu lacrimile tocmai începînd să se reverse, lăsînd în urmă doar speranţă şi nevoi.

– Cum aş mai putea-o privi fără s-o urăsc, s-o urăsc pentru că a putut trăi atît de uşor fără mine?

– Crezi că ei i-a fost uşor? murmură Paul.

– Evei, da, se îndepărtă Julia, ştergîndu-şi nervoasă lacrimile; ultimul lucru pe care era în stare să-l simtă era compasiunea. La dracu'. Ştiu prin ce-a trecut. Neîncredere, panică, jale – toate fazele. Sfinte Iisuse, Paul, ştiu cît de rău doare să te trezeşti că ai rămas gravidă şi să ştii că bărbatul pe care-l iubeşti, sau crezi că-l iubeşti, nu-şi va întemeia niciodată o familie împreună cu tine.

– Poate că de-asta a considerat că îţi putea spune.

– Ei bine, s-a înşelat.

Se calma încet, metodic.

– Şi mai ştiu că, dacă eu aş fi luat hotărîrea de a renunţa la Brandon, niciodată nu m-aş fi întors cu forţa în viaţa lui, să-l fac să-şi pună întrebări, să aibă îndoieli, să-ţi amintească toate acele temeri că n-a fost destul de bun.

– Dacă ea a făcut o greşeală...

– Da, a făcut o greşeală, îl întrerupse Julia, cu un rîs aspru. Eu sînt aia.

– De-ajuns.

Dacă n-avea chef de înţelegere, nici el n-avea să i-o dovedească.

– Cel puţin, ştii că ai fost concepută din dragoste. Asta-i mai mult decît pot fi siguri majoritatea oamenilor. Părinţii mei şi-au menţinut reciproc o repulsie politicoasă,

de cînd mă ştiu. Iată care e moştenirea mea. Tu ai fost crescută de nişte oameni care te-au iubit, după ce fuseseşi procreată de doi oameni care continuă să se iubească. Poţi să zici că-i o greşeală, dar îţi jur că ai ieşit mai în avantaj decît mine.

Avea destule lucruri pe care i le-ar fi putut azvîrli în faţă, gînduri dureroase care i se rostogoleau prin creier, după care fu cît pe-aci să moară de ruşine şi silă de sine însăşi, înainte de a-i ajunge pe buze.

– Iartă-mă.

Vocea îi era crispată, dar nu mai tremura de durere.

– Nu am nici un motiv să-mi descarc toate astea pe tine, nici să-mi plîng singură de milă.

– Aş zice că ai destule motive pentru amîndouă. Acum vrei să te-aşezi şi să stai de vorbă cu mine?

În timp ce-şi ştergea ultimele lacrimi, Julia clătină din cap.

– Nu, n-am nimic, serios. Nu suport să-mi pierd calmul.

– Nici n-ar trebui, îi îndepărtă Paul părul de pe faţă cu degetele, pentru a o calma atît pe ea, cît şi pe sine însuşi. Te descurci atît de bine.

Întrucît i se părea o atitudine potrivită, o cuprinse din nou în braţe, rezemîndu-şi obrazul de creştetul capului ei.

– Ai avut o seară grea, Jules. Poate ar fi bine să te odihneşti.

– Nu cred că pot. Totuşi, o aspirină nu mi-ar strica.

– Facem rost.

Continuînd s-o ţină de umeri cu un braţ, o conduse înapoi în bucătărie. Luminile ardeau vesel, iar mirosul de unt o duse cu gîndul la hamburgerii cărora le urmase un castron cu popcorn.

– Unde-i aspirina?

– O aduc eu.

– Ba nu, eu o aduc. Unde e?

Simţindu-şi mintea la fel de îndurerată şi moleşită ca trupul, abandonă, aşezîndu-se la masă.

– Raftul de sus, în stînga aragazului.

Închise iarăşi ochii, ascultînd uşa dulapului deschizîndu-se, închizîndu-se, sunetul apei în contact cu sticla. Cu un oftat, îi deschise din nou, izbutind un fel de zîmbet.

– Crizele de nervi îmi dau întotdeauna migrene.

Paul o aşteptă să înghită aspirinele.

– Ce zici de-un ceai?

– Ar fi bun, mulţumesc.

Rezemîndu-se de spătar, îşi apăsă degetele pe tîmple, încercuindu-şi-le încet – pînă îşi aminti că era unul dintre gesturile obişnuite ale Evei. Cu mîinile împreunate în poală, îl privi pe Paul cum pregătea ceştile şi farfurioarele, clătind apoi un ceainic de porţelan în formă de măgăruş. Ciudat lucru, să stea pasivă în timp ce altcineva se ocupa de detalii. Era obişnuită să-şi poarte singură de grijă, rezolvînd problemele, dregînd stricăciunile. Acum, ştia că avea nevoie de toată voinţa, de toată energia ei, ca să reziste nevoii de a-şi rezema capul pe masă, lăsîndu-se în voia unui acces de plîns cu lacrimi fierbinţi. Şi de ce? Asta era întrebarea care nu-i dădea pace. De ce?

– După atîta timp, murmură ea. După atîţia ani. De ce mi-a spus tocmai acum? A zis că tot timpul mi-a urmărit evoluţia. De ce a aşteptat pînă acum?

Şi Paul se întrebase acelaşi lucru.

– Ai întrebat-o?

Julia îşi privea mîinile, cu umerii aduşi şi ochii umezi.

– Nici măcar nu mai ştiu ce i-am spus. Eram orbită de furie şi durere. Temperamentul meu poate fi... urît, motiv pentru care caut să-mi păstrez calmul.

– Tu, Jules? întrebă el într-o doară, trecîndu-i o mînă peste păr. Un temperament urît?

– Oribil.

Nu se putu îndura să-i răspundă la zîmbet.

– Ultima oară cînd mi-am dat drumul a fost cu aproape doi ani în urmă. O profesoară de la şcoala lui Brandon îl pusese să stea la colţ timp de peste o oră. S-a simţit umilit, n-a vrut să-mi vorbească despre asta, aşa că m-am dus personal. Voiam să mă lămuresc, fiindcă Brandon

nu e genul care să creeze probleme.

– Ştiu.

– Oricum, a reieşit că făceau felicitări pentru Ziua Tatălui, spre sfîrşitul anului şcolar, iar Brandon n-a vrut să facă şi el una. În fine, n-a vrut şi gata.

– De înţeles, turnă Paul apă clocotită peste pliculeţele de ceai. Şi?

– Şi profesoara respectivă a spus că era obligat s-o ia ca pe o temă obligatorie, iar cînd el a refuzat, l-a pedepsit. Am încercat să-i explic situaţia, să-i spun că era un subiect sensibil pentru Brandon. Iar individa a răspuns, rînjind cu buzele strînse, că era răsfăţat şi mofturos şi-i plăcea să-i manipuleze pe alţii. A zis că dacă nu-l învăţa nimeni să accepte situaţia, avea să se folosească în continuare de accidentul naşterii lui – exact astea au fost cuvintele ei – ca scuză pentru a nu deveni un membru productiv al societăţii.

– Sper c-ai cîrpit-o.

– De fapt, chiar am făcut-o.

– Ei, nu, fu Paul nevoit să zîmbească. Serios?

– Nu-i de rîs, începu Julia, după care simţi un hohot anunţîndu-i-se în gît. Nu-mi amintesc precis că am lovit-o, deşi ţin minte cîteva dintre epitetele pe care i le-am adresat, în timp ce oamenii dădeau năvală să mă smulgă de pe ea.

Paul îi luă mîna, o cîntări într-a lui, apoi i-o sărută.

– Eroina mea.

– N-a fost nici pe departe atît de satisfăcător pe cît pare acum. Mi se făcuse rău, tremuram, iar femeia aia m-a ameninţat că mă dă în judecată. Au calmat-o, cînd a ieşit totul la iveală. Între timp, l-am scos pe Brandon de la şcoală şi am cumpărat casa din Connecticut. Nu l-aş fi supus unei asemenea mentalităţi, unei asemenea meschinării.

Expiră prelung, o dată, şi încă odată.

– În seara asta m-am simţit exact la fel. Ştiu că, dacă Eve se apropia de mine, aş fi lovit-o mai întîi şi îmi părea rău de ea pe urmă.

Privi ceaşca pe care i-o puse Paul în faţă.

– Mă întrebam de la cine am moştenit doza asta de răutate. Cred că ştiu.

– Te-a speriat, ceea ce ţi-a spus astă seară.

Julia lăsă ceaiul să i se infiltreze în organism, liniştind-o.

– Da.

Se aşeză lîngă ea, masînd-o cu degetele la ceafă, ştiind instinctiv unde era localizat nucleul tensiunii.

– Nu crezi că era speriată şi ea?

Prudentă, aliniind baza ceştii cu buza farfurioarei, Julia ridică privirea.

– Mă tem că încă nu mă pot gîndi la sentimentele ei.

– Vă iubesc pe amîndouă.

În acel moment, Julia înţelese lucrul pe care nu-l putuse vedea mai-nainte. Fusese la fel de şocat ca ea şi, poate, aproape la fel de dureros lovit. Şi încă mai suferea, pentru amîndouă.

– Indiferent ce-o să se-aleagă din toate astea, spuse ea, întotdeauna îţi va fi mamă mai mult decît mi-a putut fi mie vreodată. Şi, cred, din moment ce amîndouă te iubim, va trebui să găsim un mod de a rezolva situaţia. Numai nu-mi cere să fiu rezonabilă în astă seară.

– N-am să-ţi cer. Îţi voi cere altceva.

Luîndu-i mîinile, o ridică în picioare.

– Lasă-mă să te iubesc.

Era atît de uşor, atît de simplu, să treacă în braţele lui.

– Credeam că n-ai să mi-o mai ceri odată.

La etaj, dormitorul era învăluit în umbre. Julia aprinse lumînările, în timp ce Paul trăgea jaluzelele. Erau singuri în lumina slabă, lumină pentru îndrăgostiţi. Ridică braţele spre el, într-un gest de întîmpinare şi de necesitate.

Paul o cuprinse, înţelegînd fără a i se cere că Julia avea nevoie să-şi reafirme viaţa, să-şi regăsească simţul de ea însăşi. Astfel, cînd îşi potrivi trupul lîngă al lui, îşi înclină capul pe spate şi-i oferi gura, o luă încet, cu blîndeţe, dorind să i se întipărească în minte fiecare moment. Cu sărutări prelungi, umede, o gustă, iar gustul ei

era acelaşi. O mîngîiere fermă, posesivă, de la talie pe şold şi înapoi. O simţea la fel. Plimbîndu-şi buzele şi nasul pe gîtul ei, îi absorbi mirosul. Pe sub parfumul fragil stăruia inconfundabila esenţă de Julia. Şi aceea era neschimbată.

N-avea să îngăduie să se schimbe nimic între ei.

Jacheta îi alunecă lin de pe umeri. Nasture cu nasture, îi descheie bluza, făcînd un pas înapoi pentru a vedea dezvăluit fiecare centimetru de piele. Aceeaşi emoţie, aceeaşi dorinţă acaparatoare se stîrni într-însul, cînd despărţi materialul, lăsîndu-l să-i cadă de pe trup pe podea cu un foşnet senzual.

– Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, îi spuse el. Tot ce-am avut nevoie în viaţa mea.

Îi puse un deget peste buze, înainte de a apuca să-i răspundă.

– Nu, lasă-mă să-ţi spun. Lasă-mă să-ţi arăt.

Îi atinse gura cu a lui, aţîţător, ispititor, apoi tot mai profund, pînă cînd Julia fu îmbătată de acea singură sărutare. Tot timpul îi murmura lucruri frumoase, pe cînd degetele i se mişcau uşor şi iscusit, dezbrăcînd-o. Tensiunea din umerii ei începu să se risipească. Palpitaţiile stomacului se preschimbară, din acea mişcare în gol a tensiunii, în freamătul cald al anticipării.

Era o vrajă. Sau el era un vrăjitor. Acolo, cu Paul, putea să şteargă trecutul, să uite ziua de mîine. Nu mai exista decît prezentul etern. Cum ar fi putut şti cît de mult avea nevoie de aşa ceva? În prezent se găsea senzaţia muşchilor crispaţi sub degetele dansînde, parfumul florilor pudrate de lună, primele tresăriri ale poftei.

Pierdută în el, îşi lăsă capul să cadă pe spate, scoţînd sunete uşoare şi neputincioase din adîncul gîtlejului, în timp ce buzele lui coborau să-i cutreiere sînul.

– Spune-mi ce-ţi place, spuse Paul, cu glasul reverberînd în capul ei. Spune-mi ce vrei să-ţi fac.

– Orice, răspunse ea, cu palmele umede lunecîndu-i pe pielea lui. Orice.

Buzele lui Paul se arcuiră un moment, înainte de a-şi rostogoli limba peste vîrful înfierbîntat al sînului ei, prin-

zîndu-l între dinţi, pe acea delirantă muchie dintre voluptate şi durere, trăgîndu-l în gură – fierbinte, tare, înmiresmat – pentru a-l suge după pofta inimii.

Avea s-o creadă pe cuvînt.

Parcă ar fi fost pentru prima oară în viaţa ei cu un bărbat. Scutură din cap, încercînd să şi-l limpezească pentru a-i putea răspunde şi ea la fel. Dar Paul îi făcea asemenea lucruri nebuneşti, miraculoase, desfrînate... Nu putea decît să se zguduie, sub izbucniri de plăcere repetate. Capul i se răsturnă înapoi, în timp ce se chinuia să inspire aerul îngroşat dintr-o dată prea tare. Sînii îi erau atît de grei, cu sfîrcurile atît de fierbinţi, încît cînd Paul le fulgeră din nou cu limba, Julia ţipă uluită de orgasmul delicios şi intens pe care i-l dărui.

– Nu pot...

Ameţită, îşi încordă mîinile pe umerii lui, în timp ce Paul îi întindea în lungul pieptului o dîră arzătoare.

– Trebuie să...

– ...să te bucuri, murmură el, muşcînd-o de carnea fremătătoare. Nu trebuie decît să te bucuri.

Îngenunche în faţa ei, apucînd-o cu mîinile de şolduri pentru a o ţine în loc pe cînd îşi afunda limba pe linia de îmbinare a coapselor. Simţea fiecare tresărire de senzaţie care o străbătea, iar trupul lui era bombardat de aceleaşi plăceri neguroase care explodau în ea.

Julia juisă din nou şi, cu un slab suspin, îşi înfipse degetele în părul lui ca să-l tragă mai aproape. Începuse să-şi mişte şoldurile, repede ca fulgerul, grăbindu-l şi pe Paul. Cînd limba lui o sfredeli, deveni rigidă, ameţită de şocul de fierbinţeală. Genunchii i se topiră. Ar fi căzut, dacă Paul n-ar fi ţinut-o strîns de şolduri, forţînd-o să rămînă în picioare. Neînduplecat, o conduse din nou, cu dorinţa hrănindu-i-se flămîndă dintr-a ei. Dorea – dorea să ştie că organismul ei era un haos de senzaţii, că terminaţiile nervoase îi sfîrîiau la atingere, că apetiturile ei se potriveau cu ale lui.

Cînd ştiu, cînd fu sigur, o trase în jos pe podea şi o duse mai departe. Îi arătă şi mai mult.

Trebuia să se oprească. Dacă se oprea, Julia ar fi

murit. În timp ce se rostogoleau pe covor, se agăță de el, cu trupul moale într-o clipă, încordat în următoarea. Crezuse că-și dăruiseră unul altuia tot ceea ce era de dat, cu mult timp în urmă. Acum, știa că mai exista încă un nivel de încredere. Acolo, în adîncurile umbrelor din cameră, nu mai era nici un lucru pe care Paul i l-ar fi putut cere, nimic ce ea nu i-ar fi dat de bună voie.

Dar, înainte de a se termina, Julia fu aceea care ceru. Ea fu cea care se rugă:

– Te rog, acum. Doamne, acum am nevoie de tine.

Era tot ce dorea Paul să audă.

Cu ochii într-ai ei, îi împreună pe amîndoi, piept la piept. Încet, privind cum îi licăreau în ochi plăcerea și deruta, își înfășură mijlocul cu picioarele ei. O umplu, centimetru cu centimetru tremurător, pînă se afundă adînc. Gîfîind, Julia se cabră, acceptîndu-l, absorbindu-l, savurîndu-l.

Cînd primii fiori se risipiră, își reveni, aducîndu-și buzele spre ale lui în timp ce începeau să se miște împreună. Prin toată excitația, pasiunea, foamea feroce, se strecură o nouă senzație – care liniștea, calma și tămăduia.

Cu buzele arcuite, Julia îl ținu strîns la piept pînă nu mai rămase decît un întuneric catifelat.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu, cînd Julia adormi, Paul rămase lîngă fereastră, privind spre singura lumină pe care o vedea printre copaci. Eve era trează, știa, în timp ce fiica ei dormea. Cum putea el, un bărbat atît de strîns legat de ele, să găsească o cale de a le mîngîia pe amîndouă?

Intră pe ușa laterală. Înainte de a fi trecut prin salon, cu parfumul său de trandafiri pe cale de a se ofili, pentru a urca scara din față, apăru Travers. Veni pe hol, grăbită, clămpănind din tălpile de cauciuc ale papucilor.

– Nu-i momentul pentru vizite. Are nevoie de odihnă.

Paul se opri, cu o mînă pe stîlpul scării.

– E trează. Am văzut lumină.

– Nu contează. Trebuie să se odihnească, îşi smuci scurt şi sonor Travers cordonul halatului flauşat. Nu se simte bine astă seară.

– Ştiu. Am vorbit cu Julia.

Ca un boxer sfidîndu-şi adversarul, Travers îşi repezi bărbia înainte.

– A lăsat-o pe Eve într-un hal fără de hal. Fata aia nu avea dreptul să-i spună asemenea lucruri, să strige şi să spargă vasele.

– Fata aia, replică moale Paul, a suferit un şoc îngrozitor. Ştiai, nu?

– Treaba mea ce ştiu.

Cu buzele strînse secretos, smuci din cap spre palierul scării:

– La fel cum şi să am grijă de ea e tot treaba mea. Orice ai să-i spui, poate aştepta pînă mîine. S-a chinuit destul pentru o singură seară.

– Travers, ieşi Eve din umbră, coborînd două trepte; purta un halat lung şi lucios de mătase, roşu-viu; deasupra, faţa i se vedea ca un oval de culoarea fildeşului. E-n regulă. Aş dori să vorbesc cu Paul.

– Mi-ai spus că te culci.

– Am minţit. Noapte bună, Travers.

Şi se întoarse, ştiind că Paul avea s-o urmeze.

Întrucît respecta loialiatea, Paul o învrednici pe servitoare cu o ultimă privire:

– Voi avea grijă să se culce cît mai curînd.

– Să te ţii de promisiune.

Uitîndu-se încă odată în susul scării, Travers se îndepărtă, cu halatul de pluş foşnind şi lipăind din papuci.

Eve îl aştepta în salonul de lîngă dormitor, cu pernele sale moi şi fotoliile joase, confortabile. Dezordinea serii dăinuia – reviste aruncate, un pahar de şampanie cu cîţiva stropi treziţi şi stătuţi, tenişi aruncaţi neglijent din picioare, o pată stacojie cu violet depusă de halatul azvîrlit după baie. Toate erau colorate strălucitor, vii şi însufleţite. Paul o privi, cum stătea aşezată în mijlocul tuturor şi-şi dădu seama pentru prima oară cît de mult îmbătrînise.

I se vedea în mîinile care dintr-o dată păreau prea firave şi slabe pe lîngă restul trupului, în ridurile fine care se furişaseră treptat înapoi în jurul ochilor, după ultima întîlnire cu bisturiul chirurgului. Se vedea în oboseala care-i învăluia faţa ca o mască subţire, transparentă.

Eve ridică privirea, văzu pe chipul lui tot ceea ce dorea să ştie şi se uită din nou în altă parte.

– Ce face?

– Acum doarme.

Se aşeză pe fotoliul din faţa ei. Nu era prima oară cînd venea acolo noaptea tîrziu, să stea de vorbă. Erau alte perne, cuverturi, draperii. Eve schimba mereu lucrurile. Dar multe erau aceleaşi. Mirosurile pe care ajunsese să le îndrăgească în copilărie. Pudre şi parfumuri şi flori – toate lucrurile care strigau că aceea era camera unei femei, iar bărbaţii erau primiţi numai în urma unei invitaţii.

– Ce faci, frumoaso?

Preocuparea simplă din glasul lui ameninţa să-i readucă lacrimile în ochi, iar Eve îi spusese că terminase cu ele.

– Sînt furioasă pe mine însămi pentru că am rezolvat-o atît de prost. Mă bucur că te-a avut alături.

– Şi eu.

Mai mult nu spuse, ştiind că Eve avea să vorbească atunci cînd era gata şi fără ca el să i-o ceară. Şi, întrucît prezenţa lui îi aducea alinare, îi vorbea cum cu puţini ar mai fi făcut-o.

– Am purtat situaţia asta în mine timp de aproape treizeci de ani, la fel cum am purtat-o nouă luni pe Julia.

Degetele îi pianotau pe braţul fotoliului. Ca şi cum chiar şi acel zgomot slab ar fi deranjat-o, se opri, ţinîndu-şi-le nemişcate.

– În secret, în chinuri şi cu un fel de disperare pe care nici un bărbat n-ar putea-o înţelege. Întotdeauna am crezut, pe măsură ce înaintam în vîrstă – ei, la naiba, îmbătrînind – că amintirile aveau să se şteargă. Modul cum mi se schimba trupul, mişcările acelea din pîntecul meu. Emoţia înfricoşătoare de a o împinge afară din

mine, în lume. Nu se şterg.

Închise ochii.

– Doamne, nu se şterg.

Luă o ţigară din suportul Lalique de pe masă, apoi şi-o trecu printre degete de două ori înainte de a o aprinde.

– N-am să neg că mi-am trăit viaţa din plin, bogată şi fericită, fără ea. N-am să susţin că am suferit şi am jelit în toate zilele vieţii mele pentru o fetiţă pe care o ţinusem în braţe doar o oră. Şi niciodată n-am regretat ceea ce am făcut, dar nici n-am uitat.

Tonul ei îl sfida s-o acuze, privindu-l cu ochii învăpăiaţi, în aşteptare. Paul nu făcu decît să-i atingă obrazul cu o mînă.

– De ce-ai adus-o aici, Eve? De ce i-ai spus?

Calmul ei fragil ameninţa să se sfărîme. Se agăţă de acesta, apoi de mîna lui Paul. După care îi dădu drumul şi continuă:

– Am adus-o aici fiindcă existau în viaţa mea capete rămase în aer, pe care voiam să le... înnod. Îmi ispitea simţul ironiei – poate şi vanitatea – ca fiica mea să fie cea care lega aceste noduri.

Suflă un nor de fum. În spatele voalului acestuia, ochii îi erau plini de putere şi hotărîre, pe o faţă calmă, palidă.

– Şi aveam nevoie de contactul cu ea. Aveam nevoie s-o văd, fir-ar să fie. S-o ating, să observ cu ochii mei ce fel de persoană a devenit. Şi copilul, nepotul meu, îmi doream să-l cunosc. Dacă mi-e dat să ajung în iad pentru păcatul ăsta, atunci aşa să fie. A meritat mai mult decît majoritatea celorlalte pe care le-am comis.

– I-ai spus asta?

Eve rîse, strivind ţigara pe jumătate fumată.

– Are temperament, şi mîndrie. N-am avut timp să-i spun mare lucru, că s-a şi repezit la mine cu ghearele. Absolut justificat. Renegasem înţelegerea, în fond. O dădusem la străini şi nu mai aveam nici un drept s-o iau înapoi.

Se ridică să meargă la fereastră. Îşi văzu propria

imagine reflectată în geamul negru, asemenea stafiei în care se transforma ea însăşi.

– Dar, pe toţi sfinţii, Paul, cu cît stăteam mai mult în preajma ei, cu atît ajungeam să ţin mai mult la ea. Vedeam în ea părţi din mine însămi şi părţi din Victor. Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit o asemenea nevoie faţă de o altă fiinţă omenească, o asemenea iubire dezinteresată pentru cineva. Pentru nimeni, în afară de tine.

Se întoarse, cu ochii umezi.

– Ea a fost copilul pe care nu l-am putut avea. Tu ai fost cel pe care mi l-am dorit întotdeauna.

– Iar tu ai fost mama mea, Eve. Julia, însă, a avut o mamă a ei proprie. Va avea nevoie de timp.

– Ştiu, se răsuci ea din nou, simţind cum i se îngreuna apăsarea de pe inimă. Ştiu.

– Eve, de ce nu i-ai spus niciodată lui Victor?

Obosită, îşi rezemă mîna pe sticlă.

– M-am gîndit la asta, şi atunci, şi de-o mie de ori pînă acum. Poate că şi-ar fi părăsit soţia, înţelegi? Poate ar fi venit la mine, liber. Oricît de mult ar fi iubit copilul, mă întreb dacă m-ar fi iertat vreodată. Eu, una, nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă îl acceptam în asemenea termeni.

– Acum ai să-i spui?

– Cred că asta trebuie să hotărască Julia, aruncă ea o privire peste umăr. Ştie că ai venit aici?

– Nu.

– Ai să-i spui?

– Da, îi voi spune.

– O iubeşti.

Deşi nu era o întrebare, Paul răspunse:

– Mai mult decît mă credeam capabil să iubesc pe cineva. O doresc, pe ea şi pe Brandon. Cu orice preţ.

Satisfăcută, Eve dădu din cap:

– Lasă-mă să-ţi dau un sfat nesolicitat. Să nu laşi nimic să-ţi stea în cale. Nimic. Şi cu atît mai puţin pe mine.

Întinse mîinile, aşteptîndu-l să se ridice şi să vină

pentru a i le lua într-ale lui.

– Mîine va trebui să mă îngrijesc de unele lucruri. Detalii. Între timp, am încredere că vei avea grijă de ea.

– Asta şi intenţionez, indiferent că îi convine sau nu.

– Atunci, întoarce-te la ea. Mie îmi va fi bine.

Ridică faţa spre el ca s-o sărute, zăbovind un moment mai mult.

– Întotdeauna voi fi recunoscătoare că te-am avut.

– Ne-am avut unul pe celălalt. Nu-ţi face griji pentru Julia.

– Nu-mi mai fac. Acum. Noapte bună, Paul.

O sărută din nou:

– Noapte bună, frumoaso.

După ce Paul plecă, Eve se duse direct la telefon şi formă un număr:

– Greenburg, sînt Eve Benedict.

Îşi aruncă pe spate capul, luînd o ţigară.

– Da, fir-ar să fie, ştiu ce oră e. Mă poţi taxa dublu cît taxele alea neruşinate pe care le fixaţi voi, avocaţii. Am nevoie de tine aici într-o oră.

Închise telefonul, peste protestele lui, şi zîmbi. Se simţea aproape ca cea dinainte.

25

La nici douăzeci şi patru de ore după accidentul de avion al Juliei, Paul aranjase o întîlnire cu pilotul.

Jack Brakerman lucra pentru Eve de peste cinci ani, după ce obţinuse slujba prin intermediul lui Paul însuşi. În timp ce efectua cercetări pentru o carte în care era vorba de contrabandă, asasinat şi debandadă în aer, Paul fusese impresionat de cunoştinţele şi talentul lui Paul. Cînd terminase, avea material destul pentru două cărţi, iar Jack Bakerman se putuse lăsa de zborurile pe curse cargou pentru a lua pasageri particulari. Prima sa

clientă fusese Eve.

Paul se întîlni cu el la o braserie de lîngă aeroport, unde mîncarea era grasă, cafeaua fierbinte şi serviciul prompt. Masa consta dintr-o tăblie circulară de plăci aglomerate, acoperită cu o folie de linoleum care încerca fără succes să imite marmura. Cineva plătise să asculte o melodie country la tonomat, iar Hank Williams jr. se tînguia despre femeia care-l înşelase.

– Al dracu' local, nu? scoase Jack unui dintre mizerabilele şervețele de hîrtie din cutia metalică, pentru a şterge cercurile ude lăsate de paharele clienților dinainte. N-arată cine ştie ce, dar au cea mai bună afurisită de plăcintă cu afine din tot statul. Vrei o felie?

– Sigur.

Jack îi făcu semn ospătăriței şi dădu comanda dintr-un singur gest: ridică două degete. În cîteva minute, li se serviră felii groase de plăcintă, cu căni de cafea neagră.

– Ai dreptate, îi spuse Paul, după prima îmbucătură. E excelentă.

– Vin aici de ani de zile, numai pentru plăcintă. Deci, ia spune- mi, începu Jack, luînd o bucată zdravănă. Scrii o nouă carte?

– Mda, dar nu despre asta vreau să stăm de vorbă.

Jack dădu din cap, sorbi prudent din cafea, ştiind că era destul de fierbinte şi de tare ca să-i pîrlească pereții stomacului.

– Vrei să vorbim despre ceea ce s-a întîmplat ieri. Am şi depus raportul. Se pare c-au s-o pună pe seama defecțiunii tehnice.

– Asta-i varianta oficială, Jack. Părerea ta care e?

– Cineva a cacarisit furtunul de alimentare. Dichisit de tot, foarte profesionist. Arată ca o defecțiune tehnică. La naiba, dacă era avionul altcuiva şi-l cercetam eu, aş fi spus acelaşi lucru. Furtunul a fost forțat şi s-a spart. Cea mai mare parte din carburant s-a vărsat peste Sierra Madre.

Paul nu voia să se gîndească la munți şi la efectul

acelor piscuri colțuroase și neiertătoare asupra unui avion cu pană la motor.

– Dar nu e avionul altcuiva.

– Așa e, accentuă Jack cu gura plină, gesticulînd cu furculița. Și-mi cunosc materialul, Winthrop. Mecanicul și cu mine o ținem pe zburătoarea asta în perfectă stare. N-are cum să fi obosit furtunul, nici pe mă-sa nu s-ar fi spart. Cineva a umblat la el, cineva care știa ce avea de făcut și cum.

Luă ultima bucățică de plăcintă, înghițind-o cu un amestec de plăcere și regret.

– Așa-mi spune mie o voce.

– Sînt gata să merg pe mîna ta, Jack. Acum, întrebarea e ce facem.

Paul stătu un moment pe gînduri. Tonomatul trecuse la K. D. Lang, iar vocea ei molatecă și masculină adăuga o nuanță de distincție sordidului local.

– Spune-mi exact ce-ai făcut ieri după ce ați aterizat în Sausalito.

– Asta-i ușor. M-am fîțîit prin salon o vreme, am discutat meserie cu cîțiva băieți, am luat masa cu alți doi piloți. Julia spusese că urma să se întoarcă pe la trei, așa că m-am cufundat în hîrtii, pregătindu-mi planul de zbor. A venit exact la fix.

– Da, spuse Paul pentru sine. Întotdeauna e punctuală. Nu poți întreba, să afli dacă n-a fost văzut nimeni pe lîngă avion?

– Am și întrebat. Oamenii nu prea observă mare lucru, cînd nu se uită.

Încruntat, începu să zgîrie cu furculița în farfurie, făcînd desene în balta de sos vînăt.

– Știi ce mă macină, cel care-a făcut-o se pricepea la avioane. L-ar fi putut face să se prăbușească mult mai curînd, să zicem cînd eram deasupra golfului, fără a avea încotro s-o luăm. Așa cum a procedat, a făcut combustibilul să se scurgă încet și sigur. Mă urmărești?

– Zi mai departe.

– Dacă voia să murim, existau destule alte moduri de

a o aranja, făcînd totuşi să pară o eroare de funcţionare. Deci, nu-mi rămîne decît să-mi închipui că nu ne voia morţi. Putea să iasă ceva prost şi să murim oricum, aşa că probabil puţin i-a păsat dacă ieşea într-un fel sau în celălalt. Dar dacă rămîneam fără carburant cu zece, cinşpe minute mai devreme, treaba ar fi devenit mult mai riscantă. A dres-o aşa încît să mai am exact destulă snagă ca să mă apropii şi, fiind pilotul bun care sînt, s-o pun pe pistă.

– Sabotarea avionului a fost o tactică de intimidare?

– Nu ştiu, amice, dar dacă da, a nimerit drept la ţintă.

Chipul său rotund şi agreabil se schimonosi într-o grimasă.

– Am făcut atîtea tîrguri cu Dumnezeu în ultimele cinci minute, încît sînt îndatorat pînă-n viaţa următoare. Şi dacă eu m-am scăpat pe mine de frică, pot să-ţi spun că Julia a rămas curată ca zăpada proaspătă.

Ochi lung plăcinta lui Paul, în timp ce făcea semn să-i mai aducă o cafea.

– Serveşte-te, împinse Paul farfuria spre el, pe masă.

– Mersi. E uşor să depistezi un pasager nervos, chiar şi cînd sînt ocupaţi să-şi spună că fac faţă cu brio. Nu-i place să zboare, deloc, dar o suportă fără toate proptelele obişnuite – fumat, băut, somnifere. Cînd a trebuit să-i spun situaţia, s-a speriat pînă-n vîrful urechilor. S-a făcut aşa de albă c-am crezut că urma să-mi leşine-n braţe, dar a rezistat. Nici un urlet, nici plînsete, a vorbit doar cu mine. Şi a făcut tot ce i-am spus. N-ai cum să nu admiri aşa ceva.

– Asta şi fac.

– Cineva a vrut s-o sperie pe cucoană, şi s-o sperie rău. N-o pot dovedi, dar o ştiu.

– Eu o voi dovedi, îl asigură Paul. Poţi băga mîna-n foc.

Lyle se foia de pe un picior pe altul, stînd în livingul lui Delrickio. Nu-i venea să se aşeze, cînd malacul ăla cu mutra de gheaţă îi urmărea fiecare mişcare. Deşi trebuia

să admire bulendrele mocofanului. Ba bine că nu. Putea paria pe leafa lui următoare că costumul ăla croit elegant, negru ca mangalul, era din mătase pură. Iar tipul nu era decît un lacheu. Se întreba cît scotea pe an marele ştab.

Vrînd să-şi arate nonşalanţa, Lyle scoase o ţigară. Tocmai îşi pregătea bricheta Zippo veritabilă placată cu aur, cînd dulăul vorbi:

– Domnul Delrickio nu dă voie să se fumeze în camera asta.

– Zău? se strădui Lyle din răsputeri să rînjească, în timp ce închidea capacul brichetei. Nici o problemă, dom'le. Pot trăi cu ele, pot trăi şi fără ele.

Fluiera printre dinţi, cînd telefonul de pe o masă elegantă cu intarsii sună. Paznicul răspunse şi scoase un mormăit.

– Sus, îi zise el lui Lyle, în timp ce punea receptorul la loc în furcă.

Lyle speră că încuviinţarea sa din cap, scurtă şi nezîmbitoare, era la Bogie[1] Îl dezumflaseră deja pipăindu-l din prima clipă cînd intrase pe poartă. Îşi dorea să fi purtat un pistol asupra lui. Îşi dorea să fi avut un pistol pe care să-l poarte la el. L-ar fi făcut să pară mai dur.

Cu suma pe care bănuia că avea s-o primească în schimbul informaţiilor, îşi putea cumpăra un arsenal.

Paznicul bătu uşurel la uşa din capătul scării, apoi îl pofti să intre, cu o smucitură a capului, iar Lyle trecu pragul.

Delrickio îi făcu semn să se aşeze.

– Bună seara, îl salută el moale. Credeam că ne-am înţeles să te contactez eu, cînd şi dacă mă interesează.

Glasul său blînd şi prietenos îmbrobonă palmele lui Lyle cu o sudoare rece.

---

1. – Humphrey Bogart (1899-1957), celebru actor american de cinema (n.tr.)

– Da, domnule, aşa e, dar...

– Deci, trebuie să presupun că te-ai simţit îndemnat să-mi nesocoteşti dorinţa.

Lui Lyle i se pusese în gît un nod de mărimea şi textura unei mingi de tenis. Înghiţi în sec, spăşit.

– Da, domnule. Adică, am găsit nişte informaţii care ştiam c-o să le vreţi imediat.

– Şi n-ai găsit un singur telefon în stare de funcţionare?

– Am... adică, m-am gîndit că aţi prefera mai bine să le auziţi personal.

– Înţeleg...

Delrickio lăsă tăcerea să se prelungească, pînă cînd Lyle îşi umezi de două ori buzele uscate.

– Constat că trebuie să-ţi amintesc că ai fost plătit ca să observi, să transmiţi informaţii, dar nu şi, din cîte-mi amintesc, ca să gîndeşti. Oricum, îmi rezerv judecata asupra calităţii gîndirii tale pînă aflu ce anume ai venit în casa mea să-mi spui.

– Julia Summers a fost ieri într-un avion care era cît pe ce să se prăbuşească.

La auzul acestei izbucniri, Delrickio se mulţumi să ridice sprîncenele. Dumnezeule din ceruri, cum se lăsase vreodată amăgit să creadă că idiotul ăsta îi putea face rost de măcar ceva vag folositor?

– Îmi aduci informaţii pe care le cunosc deja. Niciodată nu-mi face plăcere să mi se irosească timpul.

– Ăia cred că cineva a fut... a defectat avionul, se grăbi Lyle să se corecteze. Am auzit-o vorbind cu Winthrop. Era în ultimul hal, cînd am luat-o de la aeroport. Înţelegeţi, uitaţi ce-am făcut eu, am aşteptat pînă l-au expediat pe puşti, şi au intrat în casă. Eu am ascultat de-afară.

Întrucît Delrickio bătea cu degetele în tăblia biroului, Lyle se grăbi:

– Ei cred că cineva a-ncercat s-o omoare. Primise biletul, şi...

Se întrerupse, cînd Delrickio ridică mîna:

– Ce bilet?

– Unul pe care l-a găsit în avion. După cum vorbea, nu era primul pe care-l primise. Winthrop a-ncercat s-o convingă să plece, da' n-a vrut să se ducă.

– Ce scria în bilet?

– Nu ştiu.

Lyle păli puţin şi-şi drese glasul.

– Nu l-am prea văzut. I-am auzit doar vorbind despre el.

Se întrebă dacă să aducă vorba de mesajele pe care le găsise în dormitorul Evei şi luă hotărîrea să mai tragă de timp.

– Toate acestea sînt foarte interesante, dar nu prea merită să-mi sacrific timpul într-o dimineaţă atît de frumoasă.

– Mai e ceva...

Lyle făcu o pauză. În tot timpul nopţii, revăzuse la nesfîrşit în minte felul cum era cel mai bine să-şi joace cartea.

– E tare, domnule Delrickio, mai tare decît cele pentru care mă plătiţi.

– Întrucît cele pentru care te plătesc prezintă foarte puţin interes, nu mă prea impresionează.

– Vă garantez eu că pe-asta o s-o vreţi. Socotesc că merită o primă. Una grasă. Poate chiar un post permanent. N-am de gînd să-mi petrec toată viaţa la volanul unei maşini şi locuind deasupra unui garaj.

– Chiar aşa? îşi arătă Delrickio doar o clipă dezgustul. Spune-mi ce ai şi apoi am să-ţi spun şi eu cît merită.

Lyle îşi linse din nou buzele. Ştia că risca, dar răsplata putea fi incredibilă. Prin minte îi jucau viziuni cu bani graşi şi femei svelte.

– Domnule Delrickio, ştiu că sînteţi un om de cuvînt. Dacă-mi promiteţi că mă plătiţi cu cît valorează informaţia, vă cred.

„Crede-mă sau mori," răspunse Delrickio în sinea lui, cu un oftat obosit.

– Ai cuvîntul meu.

Savurînd dramatismul momentului, Lyle mai lăsă pu-

ţin tăcerea să se prelungească.

– Eve Benedict e mama naturală a Juliei Summers.

Ochii lui Delrickio se îngustară, întunecoşi. O roşeaţă furioasă i se înălţă pe gît, cuprinzîndu-i chipul. Fiecare cuvînt pe care- l rosti fu ca o daltă izbind în os.

– Crezi că poţi intra în casa mea să-mi spui minciuna asta şi apoi să mai ieşi viu de-aici?

– Domnule Delrickio...

Saliva lui Lyle se uscă precum nisipul, cînd văzu micul şi ucigătorul 22 din mîna lui Delrickio.

– Nu... Christoase, nu trageţi.

Şi se repezi lateral, ca un crab, spre spătarul scaunului.

– Mai spune-mi odată.

– Vă jur.

Din ochi îi curgeau lacrimi de spaimă.

– Erau pe terasă, iar eu stăteam ascuns în grădină, ca să aflu tot ce puteaţi dori să ştiţi. Exact cum ne înţeleseserăm. Şi... şi Eve, a-nceput să povestească despre cum a avut Gloria DuBarry o aventură cu Torrent ăla.

– Gloria DuBarry a avut o aventură cu Michael Torrent? Fantezia ţi se îmbogăţeşte.

Degetul său mîngîie trăgaciul pistolului.

Groaza făcea 22-ul să pară un adevărat tun.

– Eve a zis-o. Iisuse, de ce-aş născoci?

– Ai un minut ca să-mi relatezi exact ce-a spus.

Calm, Delrickio privi spre maiestuoasa pendulă din colţ..

– Începe.

Bîlbîindu-se, Lyle deşertă tot ce-şi mai amintea, fără a slăbi un moment din ochii holbaţi ţeava pistolului. Pe măsură ce se depăna povestea, privirea lui Delrickio devenea tot mai puţin intensă şi mai speculativă.

– Deci, Miss DuBarry a avortat copilul lui Torrent.

Era un aspect interesant, de posibilă utilitate. Marcus Grant avea o firmă de mare succes şi probabil că nu i-ar fi convenit ca această indiscreţie a soţiei lui să iasă la lumină. Delrickio o reţinu pentru mai tîrziu.

– Cum ai transformat informaţia asta într-o relaţie de

rudenie între domnişoara Summers şi Eve?

– Eve i-a spus, i-a zis că peste vreun an s-a ciocănit cu Victor Flannigan.

Glasul lui Lyle se înălţă cu o octavă, fără efort, ca al unui solist de operă practicînd gama.

– Voia să facă şi ea un avort, dar s-a răzgîndit şi a născut copilul. L-a dat la adopţii. Aşa i-a spus lui Summers aia. Iisuse, jur că i-a spus că e mama ei. A zis chiar şi că are hîrtiile, hîrţoage avocăţeşti, ca s-o dovedească.

Era prea înfricoşat ca să se mişte, fie şi doar să-şi şteargă nasul care-i curgea.

– Summers şi-a ieşit din minţi, a-nceput să zbiere şi să arunce cu fel de fel de chestii. Alelalte două – Travers şi Soloman – au ieşit în fugă. Atunci eu m-am întors înapoi la garaj, s-o pîndesc. Încă o mai auzeam zbierînd, şi pe Eve plîngînd. După aia, Summers a fugit înapoi la casa de oaspeţi. Am ştiut c-o să vreţi să ştiţi. Nu mint. Jur.

Nu, îşi spuse Delrickio, nu era destul de deştept ca să fi inventat totul, clinica din Franţa, spitalul privat din Elveţia. Puse pistolul la loc, neluînd în seamă faptul că Lyle îşi acoperise faţa cu mîinile şi se văicărea.

Eve avea un copil, îşi spuse el. O fiică pe care, fără îndoială, dorea s-o protejeze.

Zîmbind în sinea lui, se rezemă de spătar. Lyle era un porc revoltător. Dar au şi porcii foloasele lor.

Julia nu văzuse niciodată atît de mult creton într-un singur loc. Evident, Gloria îi spusese decoratorului să-i amenajeze un cabinet comod şi de modă veche. Îl primise. Cu vîrf şi-ndesat. Perdele roz cu dantele şi straturi-straturi de volane. Fotolii atît de adînci şi moi, încît un copil mic se putea scufunda în ele, fără să mai iasă niciodată la suprafaţă. Covoare pufoase împrăştiate peste podelele din lemn de esenţă tare. Vase de alamă şi cupru dînd pe dinafară cu gheme drăgălaşe de bumbac sau flori uscate. Mescioare acoperite cu statuete miniaturale. Un coşmar pentru cine ştergea praful.

Toate erau combinate şi potrivite împreună astfel

încît vizitatorul să fie nevoit să-şi croiască drum printr-un traseu cu obstacole în motive country, cotind încoace şi-ncolo pentru a evita să se lovească la şolduri sau să-şi zdrelească degetele de la picioare.

Şi apoi, mai erau şi pisicile. Trei dormeau într-o rază de soare, încolăcite una peste alta într-o grămadă obscenă de blană albă lucioasă.

Gloria stătea aşezată la un birou mic şi curbat, mai potrivit pentru budoarul unei milady, decît într-un cabinet de lucru. Purta o rochie roz pal cu mîneci bogate şi guler Quaker. Arăta ca imaginea întruchipată a purităţii, sănătăţii şi bunăvoinţei. Dar nervii ştiau să recunoască nervii. Julia îi distinse încordarea în unghiile roase. Şi ale ei se prezentau cam la fel, după ce-şi petrecuse toată dimineaţa chinuindu-se să decidă dacă era mai bine să onoreze întîlnirea sau s-o contramandeze.

– Domnişoară Summers, se ridică Gloria cu un zîmbet cald, primitor. Întrucît ai sosit exact la timp, înseamnă că nu ţi-a fost deloc greu să ne găseşti.

– Absolut deloc, se răsuci Julia într-o parte, pentru a se strecura printre o masă şi un taburet pentru picioare. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi.

– Eve e una dintre cele mai vechi şi mai apropiate prietene ale mele. Cum aş fi putut-o refuza?

Julia acceptă invitaţia Gloriei de a se aşeza. Evident, incidentul de la petrecerea Evei n-avea să fie menţionat. Dar ştiau amîndouă că o punea pe Julia în avantaj.

– Am primit mesajul că nu poţi lua o gustare, dar poate ai dori o cafea, un ceai?

– Nu, nimic, mulţumesc.

În dimineaţa aceea, ingerase destulă cafea ca s-o activeze pentru o săptămînă.

– Deci, vrei să vorbim despre Eve, începu Gloria, cu o voce de călugăriţă veselă. O cunosc pe Eve de, Dumnezeule, trebuie să fie vreo treizeci de ani, de-acum. Mărturisesc, prima oară cînd ne-am cunoscut, m-a îngrozit şi m-a fascinat. Ia să vedem, era chiar înainte de a începe să lucrăm la...

– Domnişoară DuBarry, o întrerupse Julia, cu o voce

scăzută, complet diferită de cea veselă şi expansivă a Gloriei. Sînt multe lucruri despre care aş vrea să vorbim, multe întrebări pe care trebuie să le pun, dar consider că ne vom simţi amîndouă incomod pînă nu clarificăm un punct.

– Şi anume?

Singurul lucru de care fusese Julia sigură în dimineaţa aceea era că nu se putea ţine de jocuri.

– Eve mi-a spus totul.

– Totul?

Zîmbetul rămase la locul lui dar, sub birou, degetele Gloriei se încleştară.

– Despre?

– Despre Michael Torrent.

Gloria clipi de două ori înainte ca expresia să-i redevină amabilă. Dacă regizorul ar fi comandat o surprindere moderată şi o nedumerire poliicoasă, actriţa le nimerise din prima dublă.

– Despre Michael? Păi, evident, de vreme ce a fost primul ei soţ, era firesc să-ţi povestească.

Julia îşi dădu seama că Gloria era o actriţă mult mai abilă decît o crezuse.

– Ştiu despre legătură, spuse ea sec. Despre clinica din Franţa.

– Mă tem că nu te urmăresc.

Ridicînd servieta, Julia o trînti pe biroul cel delicat.

– Deschideţi-o, ceru ea. Uitaţi-vă înăuntru. Nu am camere ascunse, nici microfoane. E neoficial, domnişoară DuBarry. Numai între dumneavoastră şi mine, şi vă dau cuvîntul meu că tot ce vreţi să rămînă în această cameră nu va trece pragul.

Deşi zguduită, Gloria îl luă pe nu în braţe:

– Te rog să-mi ierţi nedumerirea, domnişoară Summers, dar credeam că ai venit aici ca să discutăm despre Eve, pentru cartea ei.

Furia, abia stăpînită, se inflamă din nou. Julia se ridică în picioare şi-şi luă servieta înapoi.

– Ştiţi exact de ce mă aflu aici. Dacă aveţi de gînd s-o faceţi pe gazda zăpăcită, ne pierdem timpul.

Şi porni spre uşă.

– Stai.

Nehotărîrea era o tortură în sine. Dacă Julia pleca acum, în acel fel, numai Dumnezeu ştia cît de departe avea să se răspîndească povestea. Şi totuşi... totuşi, de unde putea fi sigură că nu ajunsese deja prea departe?

– De ce aş avea încredere în dumneata?

Julia îşi căută calmul, dar nu-l putu găsi.

– Aveam şaptesprezece ani cînd m-am pomenit gravidă, necăsătorită şi singură. Aş fi ultima persoană care ar condamna o femeie pentru că s-a confruntat cu o asemenea situaţie şi a luat o hotărîre.

Buzele Gloriei începură să tremure. Pistruii care făcuseră din ea răsfăţata Americii se reliefară pe pielea albă precum creta.

– N-a avut nici un drept.

– Poate că nu, reveni Julia la scaun, punîndu-şi servieta deoparte. Motivele ei de a-mi spune au fost personale.

– E firesc să o aperi.

– De ce?

– Vrei să scrii cartea.

– Da, răspunse ea încet. Vreau să scriu cartea.

„Am nevoie s-o scriu."

– Dar n-o apăr. Nu vă spun decît ceea ce ştiu. A fost foarte afectată de ceea prin ce aţi trecut. Nu exista nici o urmă de duşmănie sau condamnare în modul cum mi-a relatat situaţia.

– Nu avea ea căderea să spună această poveste, ridică Gloria bărbia, care-i tremura. Cum nu e nici a dumitale.

– Poate că nu. Eve a simţit...

Îşi căută cuvintele. De ce conta ce simţise Eve?

– Faptul de a fi trecut prin aşa ceva alături de dumneavoastră i-a schimbat viaţa şi a influenţat anumite hotărîri ulterioare.

„Hotărîrea am fost eu," îşi aminti ea. Se afla acolo, trecînd prin toate acele chinuri, din cauza nefericirii pe care o trăise Gloria cu treizeci de ani în urmă.

– Ceea ce vi s-a întîmplat nu s-a restrîns numai la acea clinică din Franța, continuă Julia. Fiindcă v-a stat alături pînă la capăt, s-a schimbat. Şi fiindcă... fiindcă ea s-a schimbat, s-au schimbat şi viețile altor oameni.

„A mea, a părinților mei. A lui Brandon." Emoțiile amenințînd s-o înece, trase aer în piept, adînc.

– Ne pune în legătură, domnişoară DuBarry, în moduri pe care încă nu pot nici măcar începe să vi le explic. De-asta mi-a spus. De-asta a avut nevoie să-mi spună.

Dar Gloria nu era capabilă să vadă dincolo de lumea insulară pe care şi-o construise cu atîta grijă. Lumea pe care o vedea dărîmîndu-se în jurul umerilor ei.

– Ce vei publica?

– Nu ştiu. Serios.

– N-am să-ți vorbesc. Nu te voi lăsa să-mi distrugi viața.

Julia clătină din cap, ridicîndu-se. Avea nevoie de aer. Trebuia să iasă din încăperea aceea aglomerată, la aer, unde putea gîndi.

– Credeți-mă, ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

– Te voi opri, sări Gloria în picioare, aruncîndu-şi scaunul înapoi în grămada de pisici care mirolăiră enervate. Voi găsi o cale să te opresc.

„Oare a şi încercat?" se întrebă Julia.

– Nu sînt problema dumneavoastră, spuse ea încet, şi ieşi.

Dar Eve era, reflectă Gloria, prăbuşindu-se la loc în scaun. Eve era.

Drake bănuia că-i lăsase Evei destul timp ca să se răcorească. În fond, erau rude de sînge.

Perfect, îşi spuse el, în timp ce mergea spre uşă cu buchetul de trandafiri. Îşi fixă pe chip un zîmbet fermecător, cu o undă de scuză pe la margini, şi ciocăni.

Travers deschise, îi aruncă o privire şi se încruntă.

– Azi e ocupată.

Cățea băgăreață, îşi spuse Drake, dar chicoti şi se strecură în casă.

– Niciodată nu e prea ocupată pentru mine. Unde-i, sus?

– Exact, nu-şi putu stăpîni Travers zîmbetul. Cu avocatul. Ar fi cazul să aştepţi în salon. Şi să nu-ncerci să-ţi vîri ceva prin buzunare. Stau cu ochii pe tine.

Nu mai avea energie să se simtă insultat. Îi pierise piuitul, la auzul cuvîntului „avocat". Travers îl lăsă stînd năuc în hol, cu trandafirii pleoştindu-i-se în braţe.

Avocat. Degetele i se strînseră involuntar, dar nici măcar nu simţi înţepăturile spinilor. Îşi schimba căcănăria de testament. Curva aia fără inimă îl tăia de la moştenire.

N-avea să-i meargă. Furia şi spaima îl sfîşiau pe dinăuntru. Ajunsese la jumătatea scării, în goană, cînd reuşi să se stăpînească. Nu aşa se proceda. Rezemîndu-se de balustradă, trase adînc, prelung, aer în piept. Dacă năvălea acolo răcnind, nu făcea decît să-şi pecetluiască soarta. N-avea să lase milioanele alea să-i scape printre degete, în urma unui acces de furie oarbă. Le merita, pe toţi sfinţii, şi intenţiona să se bucure de ele.

Avea sînge pe degetul mare. Absent, şi-l vîrî în gură să şi-l sugă. Era nevoie de şarm, de scuze, de cîteva promisiuni sincere. Îşi trecu o mînă prin păr ca să şi-l aranjeze, în timp ce se întreba dacă să urce sau să aştepte la parter. Înainte de a se fi hotărît care soluţie era mai eficientă, Greenburg începu să coboare scara spre el. Chipul avocatului era nepătruns, deşi cearcănele de sub ochi indicau o noapte nedormită.

– Domnule Greenburg, îl salută Drake.

Avocatul aruncă o privire spre flori, ridicînd apoi ochii către faţa lui Drake. Înălţă un moment din sprîncene, bănuitor, înainte de a da din cap şi a-şi continua drumul.

Băşinos bătrîn şi constipat, comentă Drake în sinea lui, încercînd să-şi închipuie că nu tremura pe dinăuntru. Îşi verifică din nou părul, nodul cravatei, apoi porni pe scară cu cea mai convingătoare expresie de căinţă întipărită pe chip.

În faţa uşii de la cabinetul Evei, îşi îndreptă umerii. Nu se cădea să arate ca un cîine bătut. N-avea să-i

poarte pic de respect, dacă se tîra la picioarele ei. Ciocăni încet. Cînd nu primi nici un răspuns, mai bătu odată.

– Eve...

În glas i se simțea o umbră ușoară de remuşcare.

– Eve, aş vrea să...

Apăsă pe clanță. Uşa era încuiată. Silindu-se să nu-şi piardă răbdarea, încercă din nou.

– Eve, Drake sînt. Aş dori să-mi prezint scuzele. Ştii cît de mult însemni pentru mine şi nu suport să stau cu conflictul ăsta între noi.

Îi venea să zboare uşa aia-n pizda mă-sii din țîțîni c-un şut şi s-o strîngă de gît.

– Vreau doar să găsesc o cale de a mă achita față de tine. Nu numai pentru bani – şi ți-i voi plăti pînă la ultimul cent – ci şi pentru tot ce-am spus şi am făcut. Numai dacă ai...

Auzi o uşă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se încet, pe culoar. Se întoarse cu speranță, silindu-se să-şi aducă în ochi cîteva lacrimi. Apoi aproape că scrîşni din dinți, cînd o văzu pe Nina.

– Drake.

Stingherea la emana din ea valuri-valuri.

– Regret. Eve m-a rugat să-ți spun... E îngrozitor de ocupată în dimineața asta.

– Nu-i voi răpi decît cîteva minute.

– Mă tem că... Drake, îmi pare rău, serios, pur şi simplu nu poate să te primească. Nu acum, cel puțin.

Drake făcu un efort să-şi îmbrace furia în farmec.

– Nina, nu i-ai putea vorbi din partea mea? Pe tine o să te asculte.

– De data asta, nu, îi puse ea o mînă pe braț, consolatoare. De fapt, nu e momentul pentru a încerca să aduni cioburile. A avut o noapte agitată.

– Şi-a chemat avocatul aici.

– Da, mă rog...

Nina se uită în altă parte, fără să-i observe strălucirea veninoasă din ochi.

– Ştii că nu pot discuta problemele ei private. Dar dacă vrei să-mi asculți sfatul, mai aşteaptă vreo două

zile. Nu e într-o stare de spirit prea rezonabilă. Voi face tot ce pot, cînd am să pot.

Drake îi îndesă trandafirii în braţe.

– Spune-i că am să mă-ntorc. Că nu mă dau bătut.

Şi se îndepărtă cu paşi mari. Urma să se întoarcă, nici vorbă, îşi făgădui el. Şi n-avea să-i dea de ales.

Nina aşteptă pînă auzi uşa trîntindu-se, înainte de a ciocăni.

– A plecat, Eve.

Peste cîteva momente, broasca ţăcăni descuiată, iar Nina intră.

– Iartă-mă să-ţi arunc ţie în cîrcă rufele murdare, Nina, spuse Eve, grăbindu-se deja înapoi spre birou. Azi n-am timp să fiu tolerantă cu el.

– Ţi i-a lăsat pe ăştia.

Eve privi scurt trandafirii.

– Fă cu ei ce vrei. Julia încă nu s-a întors?

– Nu, îmi pare rău.

– Bine, bine, făcu ea un gest de lehamite; avea destule de făcut înainte să vorbească din nou cu fiica ei. Te rog să nu mă dai nimănui la telefon, în afara cazului că e Julia. Sau Paul. Nu vreau să fiu deranjată, cel puţin o oră. Sau, mai bine, două.

– Şi eu am de vorbit cu tine.

– Regret, draga mea, nu e momentul.

Nina privi florile pe care le ţinea în mîini, apoi le puse pe birou. Lîngă marginea acestuia se afla un vraf de casete audio.

– Faci o greşeală.

– Dacă o fac, e greşeala mea, ridică ea privirea, nervoasă. M-am hotărît. Dacă vrei să discutăm, o vom face. Dar nu acum.

– Cu cît durează mai mult, cu atît va fi mai greu să remediem totul.

– Îmi dau toată silinţa să le îndrept, se duse ea să verifice camera video pe care o fixase pe un trepied. Două ore, Nina.

– În regulă.

Lăsă florile împrăştiate pe birou, ca o baltă de sînge.

26

Paul era atît de absorbit de scena pe care o scria, încît nu auzi cînd sună telefonul; răspunse robotul.

Vocea Juliei, însă, o auzi.

– Paul, Julia la telefon. Voiam să...

– Bună.

– A...

Gîndurile i se învălmăşiră.

– Deci eşti acasă.

Paul reveni cu privirea spre ecranul procesorului de cuvinte, unde cursorul clipea nerăbdător.

– Mai mult sau mai puţin.

Deliberat, se ridică de la birou, luînd cu el telefonul fără cablu, în timp ce ieşea din cabinet, pe terasa circulară.

– Ai mai dormit?

– Am...

Nu-l putea minţi, deşi ştia că singurul motiv pentru care acceptase s-o lase singură fusese acela că ea îi promisese să rămînă în pat toată dimineaţa, fără a răspunde la telefon.

– De fapt, m-am dus să iau interviul.

– Te-ai...

Julia tresări, cînd furia lui se revărsă prin legătura telefonică:

– Ce naiba, Julia, doar mi-ai promis că rămîi acasă. N-aveai voie să ieşi de una singură.

– N-a fost tocmai o promisiune şi am...

– Pe-aproape, îşi mută el telefonul la cealaltă ureche, împingîndu-şi o mînă prin păr. Unde eşti?

– Într-o cabină telefonică din Beverly Hills Hotel.

– Vin într-acolo.

– Nu. La dracu', Paul, încetează un moment să te

mai joci de-a Sir Gallahad şi ascultă. Ascultă-mă doar.

Îşi apăsă degetele peste ochi, sperînd să înăbuşe durerea de cap care forfotea dincolo de ei.

– N-am absolut nimic. Sînt într-un loc public.

– Eşti proastă.

– Bine, sînt proastă.

Cu ochii închişi, îşi rezemă capul de geamul cabinei. Nu putuse închide uşa, pur şi simplu nu fusese în stare s-o tragă şi să se închidă în boxa de sticlă. Era nevoită să vorbească încet.

– Paul, a trebuit să ies. Mă simţeam prinsă ca într-o capcană. Şi m-am gîndit, am sperat, că dacă vorbeam cu Gloria, îmi puteam forma o imagine mai clară.

Înghiţindu-şi încă o înjurătură, Paul se rezemă cu un şold de balustradă. În spatele lui se auzea foşnetul valurilor rostogolindu-se pe nisip.

– Şi ţi-ai format-o?

– Pe naiba, nu ştiu. Dar ştiu că trebuie să vorbesc cu Eve. Mai am nevoie de puţin timp pentru mine însămi, apoi mă voi întoarce la ea şi-am să-ncerc.

– Vrei să vin şi eu acolo?

– Ai vrea...

Îşi drese vocea.

– Ai vrea să aştepţi pînă te sun? CeeCee îl duce pe Brandon la ea, după şcoală... ca să-mi lase timp să vorbesc cu Eve. Nici măcar nu ştiu ce voi spune, sau cum voi spune. Dar dacă ştiu că te pot suna cînd termin, îmi va fi mai uşor.

– Aştept, Jules. Te iubesc.

– Ştiu. Nu-ţi face griji pentru mine. O s-o rezolv.

– O s-o rezolvăm, o corectă el.

După ce închise, Julia rămase un moment pe loc. Nu era sigură că putea să se întoarcă, să se confrunte cu Eve. Încă o mai chinuia prea multă furie, prea multă durere. Nu era sigură de cît timp avea nevoie pentru a scăpa de oricare dintre aceste stări.

Încet, reveni prin hol, ieşind în faţă, unde aerul începea să se îngroaşe în căldura după-amiezei.

Ca o umbră, omul pe care l-ar fi recunoscut de la aeroport mergea pe urmele ei.

Drake trase concluzia că terminase să se mai învîrtă ca un coi în căldare. Gata cu Nea Băiat Bun. Era destul de activat ca să se urce pe capota maşinii fără a-şi face griji că zgîria vopseaua roşie lucioasă. Nu se gîndi decît în treacăt că-şi putea rupe costumul Savile Row, în timp ce se cățăra stîngaci peste zidul de la moşia Evei.

Îl credea prost, reflectă el înverşunat, în timp ce-şi zgîria palmele pe pietre. Dar nu era el prost. Fusese destul de deştept ca să ocolească prin casă, în drum spre ieşire, pentru a opri curentul sistemului de alarmă.

Gîndea în avans – asta era, gîndea în avans. În viitor. Catarama centurii îi țăcăni pe piatră, cînd se tîrî cu burta peste zid. Nu-i permitea el afurisitei ăleia de secretare să-l ducă cu preşul. Urma s-asculte ce avea de spus şi să înțeleagă că vorbea serios.

Ateriză cu un icnet, glezna stîngă îndoindu-i-se sub trup astfel că se rostogoli pe spate într-un pîlc de măslini ruseşti. Spinii îi zgîriară dosurile mîinilor în timp ce se chinuia să se ridice în genunchi.

Transpira abundent, respira cu greutate. N-avea să-l taie din testament. Numai această singură certitudine îi mai era clară în minte, cînd se săltă să pornească şchiopătînd spre desişurile de verdeață. Urma să-i bage în cap ideea asta. Cu vîrf şi-ndesat.

Omul care o urmărea pe Julia zări Porsche-le. Înconjura moşia, după ce o văzuse pe Julia intrînd pe poartă. Hotărîse să-şi petreacă restul după-amiezei postat mai în lungul străzii, în caz că ieşea din nou. Era o muncă plictisitoare, dar bine plătită. Puteai înghiți multe bețelele, ca arşița, oboseala şi pişarea într-o sticlă de plastic, pentru şase sute pe zi.

Cînd recunoscu Porsche-le, o curiozitate firească îl făcu să oprească în spate. Portierele erau încuiate, maşina fiind curată-lună, cu excepția unei perechi de urme

de tălpi pe capotă. Rînjind, individul se săltă şi privi peste zid. Ajunse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Drake şchiopătînd între verdeaţă şi terenurile de tenis.

Avu nevoie doar de un moment pentru a se hotărî să sară şi el zidul. Cînd îţi bătea ocazia la uşă, dacă erai deştept îi deschideai. Avea toate şansele să afle mai multe dinăuntru decît din afară. Şi cu cît afla mai mult, cu atît era plătit mai bine.

Julia intră pe poartă în timp ce Mercedes-ul Gloriei se repezea din direcţia opusă. Fără a o învrednici cu o privire, Gloria apăsă pe accelerator, scrîşnind cu roţile pe asfalt.

– Mai c-a rămas fără bară, strigă Joe; clătină din cap, zîmbind pe fereastră spre Julia. Femeia asta conduce mai prost decît puştoaica mea.

– Părea tulburată.

– La fel arăta şi cînd a ajuns aici.

– A stat mult?

– Nnţ, răspunse Joe, scoţînd din tub un Life Saver cu cireşe pe care i-l oferi Juliei şi, la refuzul acesteia, şi-l aruncă în gură. Cinşpe minute, poate. Toată dimineaţa au venit şi-au plecat oameni. Aş face avere, dacă le-aş pune taxă.

Ştiind că omul aştepta un zîmbet, Julia îi făcu hatîrul.

– Acum e cineva la Eve?

– N-aş crede.

– Mulţumesc, Joe.

– Nici o problemă. O zi bună îţi doresc.

Julia porni încet, încercînd să se hotărască dacă să cotească spre casa principală sau să-şi continue drumul înainte. Se lăsă condusă de instinct, urmînd aleea spre casa cea mare. Nu era gata, recunoscu ea. Mai avea nevoie de timp, de puţin spaţiu. În momentul cînd coborî din maşină, o luă spre grădini şi se pierdu în ele. În spatele ei, o perdea se trase smucit, apoi căzu la loc. Era o desfătare – dar numai una foarte mică – să se aşeze pe o banchetă de piatră, lăsîndu-şi mintea să se golească. Cu ochii închişi, putea absorbi sunetele şi mi-

rosurile grădinii. Zumzetul scăzut al albinelor, freamătul păsărilor prin frunzişul bogat. Oleandru, iasomie, liliac, toate acele parfumuri delicate se amestecau cu mirosul mai bogat şi mai profund al pămîntului proaspăt stropit. Dintotdeauna îndrăgise florile. În anii cît locuise în Manhattan, îşi pusese muşcate pe pervazul ferestrei în fiecare primăvară. Poate că de la Eve moştenise această iubire şi nevoie de flori. Dar nu voia să se gîndească la asta acum.

Pe măsură ce treceau minutele, devenea tot mai calmă. În timp ce gîndurile îi rătăceau în voie, începu să se joace cu broşa pe care şi-o prinsese de dimineaţă pe jachetă. Broşa rămasă de la mama ei – singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Justiţia. Amîndoi părinţii ei îşi dedicaseră viaţa Justiţiei. Şi Juliei.

Îşi amintea atîtea – cum fusese dusă la şcoală, în acea primă zi înfricoşătoare, cum fusese ţinută în braţe şi legănată. Poveştile care i se spuneau la culcare. Crăciunul cînd primise bicicleta lustruită, cu două roţi şi un coş de plastic alb pe aripa din faţă. Şi durerea, deruta, cînd divorţul îi despărţise pe oamenii pe care-i iubise şi de care depinsese cel mai mult în viaţă. Modul cum se reuniseră s-o sprijine, în timpul sarcinii. Cît de mîndri fuseseră de Brandon; cum o ajutaseră să-şi termine studiile. Cît de dureros fusese, şi încă mai era, să ştie că-i pierduse pe amîndoi.

Dar nimic nu-i putea înceţoşa amintirile, nici emoţiile. Poate că de-asta se temuse cel mai mult. Se temuse că, dacă afla împrejurările naşterii ei, i-ar fi diminuat cumva acea legătură cu oamenii care o crescuseră. Aşa ceva n-avea să se întîmple. Mai sigură pe sine, se ridică din nou. Indiferent ce se spunea, indiferent ce se petrecea între ea şi Eve, nimic nu putea schimba această legătură. Întotdeauna avea să fie Julia Summers. Şi sosise momentul să-şi privească şi restul moştenirii.

Porni înapoi spre casa de oaspeţi. Eve putea veni la ea acolo, unde nu le deranja absolut nimeni. Se opri la uşă ca să-şi caute cheile în poşetă. Cînd avea oare să

se-nveţe minte să nu le mai arunce cu atîta nepăsare în gura căscată a genţii? Cînd le cuprinse între degete, scoase un mic oftat de mulţumire. Începu să schiţeze în minte un plan vag, în timp ce descuia uşa.

Avea să bea un pahar de vin alb, să marineze nişte pui pentru cină, apoi să-i telefoneze Evei. N-avea să premediteze în nici un fel conversaţia, lăsînd-o să se desfăşoare de la sine. După ce terminau, urma să-l sune pe Paul. Îi putea spune totul, ştiind că avea s-o ajute să ia o hotărîre. Poate reuşeau să plece împreună cu Brandon în weekend, doar ca să se relaxeze, să stea împreună. Ar fi putut să fie mai sănătos dacă lua puţină distanţă faţă de Eve. După ce-şi lăsă servieta şi geanta pe un scaun, dădu să se întoarcă spre bucătărie.

Şi atunci o văzu.

Nu putu decît să privească fix. Nici măcar să urle. Nu era posibil să ţipe, cînd i se oprise respiraţia. Ca prin ceaţă, îi veni ideea că trebuia să fie o piesă de teatru. Cu siguranţă, cortina avea să coboare din clipă-n clipă, iar Eve urma să zîmbească, în felul acela orbitor al ei, ieşind la aplauze.

Dar nu zîmbea, nici nu se ridica. Zăcea prăvălită pe jos, cu trupul ei magnific răsucit nefiresc într-o parte. Chipul palid îi stătea rezemat pe un braţ întins, ca şi cum s-ar fi culcat într-o doară, să tragă un pui de somn. Dar avea ochii deschişi. Deschişi larg, fără să clipească, goliţi de toată pasiunea şi însufleţirea.

În frumosul covor din faţa şemineului scund se infiltra sîngele scurs din rana căscată la baza craniului.

– Eve, făcu Julia un pas poticnit înainte, după care căzu în genunchi, luîndu-i mîna rece într-ale ei. Eve, nu.

Înnebunită, încercă s-o ridice, să salte cu forţa în picioare trupul inert. Sîngele îi îmbibă bluza, mînjindu-i jacheta. Apoi, urlă. În goana disperată spre telefon, se împiedică. Clătinîndu-se încă de pe urma şocului, se aplecă să ridice vătraiul de alamă care zăcea pe jos. Sîngele sclipea pe el, umed. Cu un sunet de repulsie, îl azvîrli în lături. Degetele îi tremurau atît de rău, încît pînă

să poată forma 911 izbucnise deja în suspine.

– Am nevoie de ajutor.

Rostirea cuvintelor îi ridică stomacul în gît. Şi-l împinse înapoi.

– Vă rog, cred că e moartă. Trebuie să mă ajutaţi.

Cu respiraţia întretăiată, ascultă glasul liniştitor şi instrucţiunile dispecerului.

– Veniţi doar, ceru ea. Veniţi cît mai repede.

Izbuti să dea adresa, după care trînti receptorul. Înainte de a apuca să gîndească, forma un nou număr.

– Paul, am nevoie de tine.

Mai mult nu putu spune. În timp ce glasul lui răsuna din aparat, lăsă telefonul să cadă, pentru a se tîrî înapoi spre Eve. Ca s-o ia de mînă.

Cînd Paul ajunse, la poartă erau poliţişti în uniforme. Dar ştia deja. Nereuşind să ia din nou legătura cu Julia, de la telefonul maşinii, în timp ce gonea dinspre Malibu, găsise pînă la urmă o servitoare din casa principală, cuprinsă de istericale.

Eve murise.

Îşi spusese că era o greşeală, cine ştie ce glumă oribilă. Instinctul, însă, îi spunea altceva. În tot timpul drumului lung şi chinuitor, se străduise să ignore acea senzaţie crispată de gol în stomac, arsura uscată a gîtului. În momentul cînd opri la poartă, ştiuse că nu mai exista nici o speranţă.

– Regret, domnule, se apropie un poliţist pentru a-i vorbi lui Paul prin fereastra maşinii. Nu e voie să intre nimeni.

– Sînt Paul Winthrop, replică el scurt. Fiul adoptiv al Evei Benedict.

Dînd din cap, poliţistul se întoarse şi scoase un walkie-talkie de la centură. După o scurtă convorbire, făcu semn spre poartă.

– Vă rog să mergeţi direct la casa de oaspeţi, spuse el, aşezîndu-se pe fotoliul din dreapta. Trebuie să vă însoţesc.

Paul nu răspunse nimic, pornind doar pe aleea pe care o parcursese de nenumărate ori. Observă şi alţi poliţişti în uniformă mergînd încet pe proprietate, răsfiraţi ca o echipă de căutare. Ce căutau? se întrebă el. Pe cine?

Mai erau şi alte maşini, şi alţi poliţişti, în jurul casei de oaspeţi. Aerul pîrîia de sunetele staţiilor radio. Răsuna de plînsete. Travers se prăbuşise pe iarbă, suspinînd în şorţul pe care şi-l ridicase peste faţă. Iar Nina, cuprinzînd-o în braţe, avea şi ea faţa umedă de lacrimi, şocată, fără expresie.

Paul coborî din maşină şi făcu un pas spre casă, înainte ca poliţistul să-l oprească.

– Regret, domnule Winthrop, nu puteţi intra.

– Vreau s-o văd.

– Numai personalul oficial are acces la locul faptei.

Cunoştea şi el regulamentul, fir-ar să fie, îl ştia întru totul la fel de bine ca mucosul ăsta de poliţai care abia începuse să se bărbierească. Întorcîndu-se, îl îngheţă pe tînărul poliţist dintr-o singură privire.

– Vreau s-o văd.

– Ascultaţi, am să, ăă, întreb, dar va trebui să aşteptaţi pînă aprobă anchetatorul.

Paul îşi scoase o havană. Avea nevoie de ceva care să-i alunge din gură gustul amar şi sălciu.

– Cine-i şef aici?

– Locotenentul Needlemeyer.

– Unde-i?

– În spate. Staţi, strigă el, cînd Paul porni spre colţul casei. E ocupat cu investigaţia.

– O să mă primească.

Erau pe terasă, aşezaţi la masa cea veselă, înconjurată de flori. Privirea lui Paul trecu peste Needlemeyer, oprindu-se asupra Juliei. Gheaţă. Faţa îi era atît de limpede, de palidă, de rece. Ţinea în ambele mîini un pahar, cu degetele atît de strîns încleştate de sticlă încît parcă ar fi fost lipite.

Şi era plină de sînge. Pe jachetă, pe fustă. Durerea îi

fu sfîşiată de groază.

– Julia.

Nervii Juliei erau atît de întinşi, încît sunetul propriului ei nume o făcu să sară de pe scaun. Paharul îi zbură din mîini, pentru a se sparge pe pardoseală. O clipă, se clătină, în timp ce aerul din jur devenea dens şi cenuşiu. Apoi o luă la fugă spre el.

– Paul. O, Doamne, Paul.

Tremurul reîncepu, în momentul cînd braţele lui o cuprinseră.

– Eve, fu singurul cuvînt pe care-l putu spune; şi din nou: Eve.

– Ai păţit ceva?

Ar fi vrut s-o împingă înapoi, să vadă cu ochii lui, dar nu-şi putea forţa braţele să slăbească strînsoarea.

– Spune-mi dacă eşti rănită.

Julia clătină din cap, trăgînd o gură de aer. Stăpînire. Trebuia să se stăpînească întrucîtva, acum, altfel putea să nu mai reuşească niciodată.

– Cînd am ajuns acasă, era înăuntru. În casă, pe jos. Am găsit-o căzută pe jos. Paul, îmi pare rău. Îmi pare atît de rău.

Paul privi peste umărul ei. Needlemeyer nu se clintise, ci stătea calm, privindu-i.

– Trebuie să faci asta chiar acum? întrebă Paul.

– Întotdeauna ăsta e momentul cel mai potrivit.

Se cunoşteau de peste opt ani şi se împrieteniseră cu ocazia documentărilor lui Paul.

Frank T. Needlemeyer nu dorise niciodată să fie altceva decît poliţist. Niciodată nu arătase altfel decît un absolvent de facultate – licenţiat în petreceri. Paul ştia că avea aproape patruzeci de ani, dar chipul său copilăros nu-şi arăta prin nimic vîrsta. Pe plan profesional, văzuse cam toate hidoşeniile pe care le avea de oferit lumea. Pe plan personal, trecuse prin două căsnicii mizerabile. O scosese la capăt fără un rid, fără un singur fir de păr alb şi cu convingerea nestrămutată că totul se putea îndrepta din nou, dacă tăiai încontinuu uscăturile.

Şi fiindcă se cunoşteau, Frank înţelegea cît de mult însemnase Eve Benedict pentru Paul.

– A fost o femeie extraordinară, Paul. Îmi pare rău.

– Mda.

Nu era gata pentru condoleanţe, nu încă.

– Trebuie s-o văd.

Frank dădu din cap:

– Aranjez eu.

Apoi răsuflă încet. Se vedea clar că femeia despre care îi spusese Paul la ultima băută în doi era Julia Summers. Cum i-o descrisese? Frank revăzu amintirea cu Paul, dînd pe gît o sticlă de bere şi zîmbind.

„E încăpăţînată, îi place să fie stăpînă. Probabil din cauză că a fost nevoită să crească un copil de una singură. Are un rîs superb – dar nu prea rîde. Mă irită ca toţi dracii. Cred că-s nebun după ea.."

„Mhm, mhm," zîmbise şi Frank, cotropit de băutură. „Da' vreau s-aud de trupul ei. Începe cu picioarele."

„Uluitoare. Absolut uluitoare."

Frank remarcase deja că Paul avea dreptate în legătură cu picioarele acelea. În acel moment, însă, picioarele Juliei Summers nu păreau capabile s-o mai susţină multă vreme.

– Nu vreţi să luaţi loc, domnişoară Summers? Dacă nu aveţi nici o obiecţie, poate asista şi Paul, cît timp stăm de vorbă.

– Nu, eu... vă rog, strînse ea cu putere mîna lui Paul.

– Nu plec nicăieri.

Paul se aşează alături.

– Okay, deci vom începe cu începutul. Mai doriţi puţină apă?

Julia clătină din cap. Mai presus de orice, voia să se termine odată.

– La ce oră aţi ajuns acasă?

– Nu ştiu.

Trase adînc aer în piept, ca să-şi revină.

– Joe. Joe, de la poartă, s-ar putea să-şi amintească. Azi-dimineaţă am avut o întîlnire cu Gloria DuBarry. După

aceea, m-am plimbat cu maşina...

– Mie mi-ai telefonat pe la amiază, o ajută Paul. De la B.H.H.

– Da, te-am sunat, şi pe urmă m-am mai învîrtit un timp.

– Vă plimbaţi adeseori aşa? întrebă Frank.

– Mă frămîntau multe.

Frank observă schimbul de priviri dintre ea şi Paul, şi aşteptă.

– Am ajuns aici tocmai cînd pleca Gloria şi...

– Miss DuBarry a fost aici? o întrerupse Frank.

– Da, cred că venise ca să... ca s-o vadă pe Eve. Tocmai ieşea pe poartă, cînd am intrat eu. Am vorbit cîteva momente cu Joe, apoi am parcat maşina în faţa casei. Încă nu voiam să intru. Am...

Îşi lăsă mîinile să cadă în poală, încleştîndu-şi-le laolaltă. Fără o vorbă, Paul i le acoperi cu ale lui.

– Am mers în grădină şi m-am aşezat pe o bancă. Nu ştiu cît timp am stat acolo. Apoi, m-am dus în casă.

– Pe unde aţi intrat?

– Prin faţă. Am descuiat uşa din faţă.

Cînd vocea i se frînse, îşi apăsă gura cu mîna.

– Voiam să beau puţin vin, să marinez pui pentru cină. Şi atunci am văzut-o.

– Continuaţi.

– Zăcea pe covor. Iar sîngele... Cred că m-am dus la ea, am încercat s-o trezesc. Dar nu...

– Aţi telefonat la 911 la ora unu şi douăzeci şi două de minute.

Julia se cutremură o dată, apoi se linişti.

– Am telefonat la 911, apoi l-am sunat pe Paul.

– Şi pe urmă ce aţi făcut?

Privi în altă parte, evitîndu-l, evitînd casa. Deasupra căldăruşelor zburau fluturi.

– Am stat cu ea pînă au sosit.

– Domnişoară Summers, ştiţi cumva de ce venise domnişoara Benedict în casa de oaspeţi?

– Mă aştepta. Lu... lucram împreună la carte.

– Biografia ei, dădu Frank din cap. În timpul cît ați colaborat cu ea, domnișoara Benedict a indicat în vreun fel că era posibil să-i dorească răul cineva?

– Existau multe persoane nemulțumite de apariția cărții. Eve știa o mulțime de lucruri.

Își privi mîinile, apoi se uită în ochii lui.

– Am casete, domnule locotenent, înregistrări ale convorbirilor mele cu Eve.

– V-aș fi recunoscător dacă mi le-ați da.

– Sînt în casă.

Cu o mișcare scurtă, convulsivă, degetele ei le strînseră pe ale lui Paul.

– Și nu numai atît.

Îi spuse despre mesaje, despre spargere, despre furturi, despre avion. În timp ce Julia vorbea, Frank făcea însemnări scurte, răzlețe, fără a-și desprinde ochii dinspre fața ei. Femeia aceea, își spuse el, era gata să clacheze și hotărîtă să n-o facă.

– De ce nu s-a reclamat spargerea?

– Eve voia s-o rezolve singură. Ulterior, mi-a spus că Drake fusese – nepotul ei, Drake Morrison – și că discutase cu el.

Frank notă inițialele D.M. și le încercui.

– Voi avea nevoie de mesaje.

– Le am – împreună cu benzile – în seif.

Sprîncelele polițistului se înălțară ușor, unic semn de interes din partea lui.

– Știu că vă e greu, domnișoară Summers, și nu prea pot face mare lucru ca să vă ușurez situația.

Cu coada ochiului, văzu un agent în uniformă ieșind în ușa bucătăriei pentru a-i face semn.

– După ce aveți posibilitatea să vă mai liniștiți, va trebui să veniți și să dați o declarație formală. Aș dori, de asemenea, să vă iau amprentele.

– Christoase, Frank.

Frank îi aruncă lui Paul o privire.

– E procedura standard. Trebuie să confruntăm orice amprente se găsesc la fața locului. E destul de evident

că le vom avea pe ale dumneavoastră, domnişoară Summers. Eliminarea lor ne va fi de folos.

– E-n regulă. Tot ce e necesar, voi face. Trebuie să ştiţi...

Făcu un efort amarnic să nu-şi piardă suflul.

– Era mai mult decît un simplu subiect pentru mine. Mult mai mult decît atît, domnule locotenent. Eve Benedict era mama mea.

Ce porcărie împuţită.

Frank nu se gîndea la locul crimei. Vizitase prea multe pentru a-şi permite să fie afectat peste măsură de urmările unei morţi violente. Detesta omorurile, le disprețuia ca pe cele mai negre dintre păcate. Dar era polițist, înainte de toate, şi nu era treaba lui să filosofeze. El avea datoria să găsească un punct sigur de prindere pe frînghia alunecoasă a justiției. La prietenul lui se gîndea, în timp ce-l privea pe Paul stînd lîngă trupul acoperit cu un cearşaf. În timp ce-l privea întinzînd mîna să atingă faţa lipsită de viaţă.

Frank evacuase camera, iar băieţii de la criminalistică nu erau deloc încîntaţi. Mai aveau de pudrat şi de aspirat. Existau însă momente cînd ocoleai regulile. Paul avea dreptul la cîteva minute de singurătate cu femeia pe care o iubise timp de douăzeci şi cinci de ani.

Auzea mişcări la etaj, unde o trimisese pe Julia, însoţită de o poliţistă. Avea nevoie să se schimbe, să-şi adune lucrurile personale necesare pentru ea şi copilul ei. O bună bucată de timp, în casa aceea n-avea să mai intre nimeni fără insignă.

Eve arăta tot frumoasă, reflectă Paul. Această constatare îl ajuta întrucîtva. Cel care-o omorîse nu-i putuse răpi frumuseţea. Era mult prea palidă, desigur. Prea nemişcată. Închizînd ochii, îşi înfruntă încă un val de durere crudă. Eve n-ar fi dorit asta. Aproape că o auzi rîzînd, îi simţi mîna bătîndu-l uşurel pe obraz.

„Iubitule," ar fi spus ea. „Am adunat mai mult decît destul într-o singură viaţă, aşa că nu vărsa lacrimi pentru

mine. Acum, aş dori – la naiba, ordon ca fanii mei să plîngă copios şi să scrîşnească din dinţi. Studiourile să se închidă pentru afurisita de zi de doliu. Dar vreau ca oamenii pe care-i iubesc să se-mbete praştie şi s-o facă lată."

Cu blîndeţe, îi luă mîna într-a lui, ridicînd-o la buze pentru ultima oară.

– Pa, frumoaso.

Frank îi puse o mînă pe umăr.

– Hai afară.

Dînd din cap. Paul se întoarse dinspre Eve. Dumnezeu îi era martor că avea nevoie de aer. În momentul cînd ieşi pe terasă, îşi umplu tot pieptul.

– Cum? fu singurul lui cuvînt.

– O lovitură la baza craniului. Pare să fi fost vătraiul din şemineu. Ştiu că nu ne e de prea mare folos, dar legistul presupune că moartea a fost instantanee.

– Nu, nu e de nici un folos, şi înfundă el mîinile în buzunare, cu un gest de neputinţă. Va trebui să fac nişte aranjamente. Cît de curînd veţi... cînd mi-o daţi?

– Am să te-anunţ. Mai mult de-atît nu pot face. Va trebui să discutăm şi cu titlu oficial.

Scoase o ţigară.

– Pot veni la tine, sau poţi să treci tu prin centru.

– Trebuie s-o duc pe Julia de-aici.

Luă ţigara oferită de Frank şi se aplecă spre flacăra chibritului.

– Ea şi Brandon vor sta la mine. O să aibă nevoie de cîtva timp.

– Fac tot ce pot, Paul, dar trebuie să înţelegi. Ea a găsit cadavrul, şi e fiica de mult pierdută a Evei. Ştie ce e aici, ridică el geanta plină cu casetele pe care le scosese din seif, după ce Julia îi dezvăluise locul şi cifrul. E cea mai solidă pistă pe care o avem.

– O fi cea cea mai solidă pistă a voastră, dar se mai ţine doar de-un fir. Mai întinde-l mult, şi-o să se rupă. Pentru numele lui Dumnezeu, acordă-ne măcar vreo două zile.

– Voi face tot ce pot, repetă Paul, suflînd fumul printre dinţi. N-o să fie uşor. Reporterii bîntuie prin tot locul.

– Futu-i.

– Tu ai spus-o. Voi ţine sub obroc afacerea relaţiei dintre Julia şi Eve cît de mult pot, dar o să iasă la iveală şi asta. Iar atunci, au să se repeadă la ea ca muştele.

Ridică privirea, cînd Julia ieşi pe terasă.

– Du-o de-aici.

Gîfîind, Drake se repezi pe uşă şi o încuie în urma lui. Slavă Domnului, slavă Domnului, îşi spunea el încontinuu, frecîndu-şi cu mîinile chipul scăldat într-o sudoare rece. Ajunsese acasă. Era în siguranţă.

Avea nevoie să bea ceva.

Cruţîndu-şi glezna, şchiopătă prin living room spre bar şi înhăţă o sticlă la nimereală. O răsucire scurtă a capacului, şi începu să bea Stoli. Se cutremură, înghiţi o gură de oxigen şi mai bău puţin.

Moartă. Regina era moartă.

Scoase un chicotit nervos, care se sfîrşi într-un suspin răguşit. Cum se putuse întîmpla? De ce se întîmplase? Dacă n-ar fi plecat înainte de a se întoarce Julia...

Nu conta. Izgoni pînă şi simpla posibilitate, apoi îşi apăsă o mînă pe capul care i se învîrtea. Nu conta decît că nu-l văzuse nimeni. Atîta vreme cît îşi păstra calmul, cît juca abil, totul avea să fie perfect. Mai mult decît perfect. Nu putea să fi avut timp să-şi schimbe testamentul. Era un om bogat. Un magnat de futu-i mama mă-sii. Închină cu sticla, apoi o scăpă pe jos, repezindu-se spre baie. Ţinîndu-se de budă, îşi vomă greaţa şi frica.

Maggie Castle aflase vestea într-unul din cele mai reci moduri cu putinţă – un telefon de la un reporter dornic să-i cunoască reacţia şi comentariile.

– Ticălos murdar, începu ea, aplecîndu-se în fotoliul rotativ, din piele ca untul. Nu ştii că-ţi pot pune pielea pe băţ pentru o farsă ca asta?

Şi trînti telefonul, satisfăcută. Cu un maldăr de scenarii de citit, contracte de revăzut şi telefoane de dat, nu

avea timp pentru glume smintite.

– Futu-le muma-n cur de cretini, murmură ea moale, privind cu dezgust telefonul. Stomacul îi ghiorăi, distrăgîndu-i atenţia, şi îşi apăsă peste el o mînă, ca să şi-l calmeze. Era lihnită. Murea de foame şi ar fi omorît voioasă pentru o friptură de vită mare şi grasă cu secară. Dar avea de gînd să încapă în acea rochie de măsura zece pentru care dăduse trei mii, iar pînă la „Oscar"-uri nu mai era nici măcar o săptămînă.

Etală trei fotografii lucioase 15/25, ca pe nişte cărţi de joc, studiind feţele senzuale. Trebuia să se hotărască pe care s-o trimită pentru un rol grăsuţ în noul film aflat în perioada de pregătire. Croit pe măsură pentru Eve, meditä ea. Oftă. Dacă Eve ar fi avut cu douăzeci şi cinci de ani mai puţin. Problema era că nici chiar Eve Benedict nu putea rămîne tînără la nesfîrşit.

Maggie abia ridică privirea, cînd uşa se deschise.

– Ce este, Sheila?

– Domnişoară Castle...

Sheila se oprise în uşă, cu o mînă pe clanţă, iar cu cealaltă ţinîndu-se de toc.

– O, Doamne, domnişoară Castle...

Tonul ei tremurător o făcu pe Maggie să ridice smucit capul. Ochelarii cu jumătăţi de lentile îi lunecară pe nas.

– Ce-i? Ce e?

– Eve Benedict... A fost asasinată.

– Astea-s gogoşi, sări Maggie de pe scaun, furioasă. Dacă boul ăla a dat iar telefon...

– La radio, izbuti Sheila să spună, cotrobăind prin buzunarul fustei după un şervetel. Tocmai s-a anunţat la radio.

Încă activată de furie, Maggie înşfăcă telecomanda şi o îndreptă spre televizor. După ce schimbă două canale, prinse buletinul de ştiri.

– Hollywood-ul, şi întreaga lume, sînt şocate în această după-amiază de moartea Evei Benedict. Perpetuu strălucitoarea stea din zeci de filme a fost găsită pe proprietatea ei, în mod evident victimă a unei omuciderі.

Cu ochii lipiți de ecran, Maggie se lăsă încet pe scaun.

– Eve, şopti ea. O, Doamne, Eve.

Încuiat în cabinetul său, la cîțiva kilometri distanță, Michael Delrickio privea televizorul, urmărind amorțit succesiunea imaginilor. Eve la douăzeci de ani, vie, strălucitoare. La treizeci, senzuală, senzațională.

Delrickio nu se mişca. Nu vorbea.

Dispărută. Pierdută, terminată. I-ar fi putut da totul. Chiar şi viața. Dacă l-ar fi iubit îndeajuns, dacă ar fi crezut în el, dacă avea încredere, ar fi putut opri ceea ce se întîmpla. Şi cînd colo, ea îl disprețuise, îl sfidase, îl detestase. Iar acum era moartă. Şi, chiar şi din moarte, îl putea distruge.

Gloria zăcea în dormitorul ei întunecos, cu o mască de gel rece peste ochii umflați. Valiumul nu-i ajuta la nimic. Nu credea s-o poată ajuta nici altceva. Nici o pastilă, nici un şiretlic, nici o rugăciune n-avea să îndrepte din nou lucrurile.

Eve fusese cea mai apropiată prietenă a ei. Detesta faptul că nu putea şterge amintirile lor comune, valoarea intimității femeieşti dintre ele. Fireşte că fusese rănită, furioasă, speriată. Dar niciodată nu dorise moartea Evei. Niciodată nu voise să sfîrşească astfel. Însă Eve murise. Nu mai era. Pe sub masca relaxantă şiroiau lacrimile. Gloria se întreba ce-avea să se întîmple acum cu ea.

În biblioteca sa, înconjurat de cărțile pe care le iubise şi le colecționase o viață întreagă, Victor privea o sticlă nedestupată de Irish Mist. Whiskey-ul, îşi spuse el, aşa cum îl distilau irlandezii, era cel mai sigur mod de a te îmbăta.

Voia să se îmbete, să se îmbete atît de rău încît să nu mai poată gîndi, simți sau respira. Cît timp mai putea rămîne astfel? se întrebă el. O noapte, o săptămînă, un an? Putea rămîne aşa timp destul pentru ca, atunci cînd avea să-şi revină, durerea să fi trecut?

Niciodată n-avea să se găsească destul whiskey, niciodată n-avea să fie destul timp pentru asta. Dacă era blestemat să mai supravieţuiască încă zece ani, nicicînd nu putea lăsa în urmă suferinţa.

Eve. Numai Eve putea opri durerea. Iar el n-avea s-o mai ţină niciodată în braţe, să-i simtă gustul să rîdă cu ea sau să stea tăcuţi în grădină, fiind împreună şi nimic mai mult. Nu aşa ar fi trebuit să se întîmple. În adîncul inimii, ştia că totul ar fi putut evolua altfel, Ca la un scenariu prost, scris fără talent, sfîrşitul ar fi putut să fie schimbat. Îl părăsise, iar de astă dată nu mai era loc de împăcat, de compromis, de făgăduieli. Acum nu-i mai rămăseseră decît amintirile, şi zilele şi nopţile pustii care să i le reînvie.

Victor ridică sticla, azvîrlind-o de perete, unde explodă. Înecîndu-se cu mirosul dens de whiskey, îşi acoperi faţa cu mîinile şi o blestemă pe Eve din tot sufletul.

Anthony Kincade nu-şi mai încăpea în piele. Jubila. Rîdea zgomotos. În timp ce-şi îndesa lacom în gură crochete unse cu pît, rămînea cu privirea aţintită spre televizor. De fiecare dată cînd cîte un canal revenea la programul regulat, muta pe altul, căutînd un nou buletin, o reluare a ştirilor.

Căţeaua era moartă şi nimic nu l-ar fi putut face mai fericit. Nu era decît o problemă de ţimp, înainte de a rezolva şi cu Summers, primind înapoi benzile cu care îl hărţuise Eve. Reputaţia, banii, libertatea lui, toate erau acum sigure. Eve primise exact ceea ce merita.

Nu spera decît că suferise.

Lyle nici nu ştia ce naiba să mai creadă. Era prea speriat ca să-şi bată capul. După cum bănuia el, Delrickio îi făcuse de petrecanie Evei – iar el era înhăitat cu Delrickio. Sigur, nu făcuse decît să-şi bage puţin nasul, dar oamenii ca Delrickio nu picau niciodată. Se asigurau că picau alţii în locul lor.

Putea să fugă, dar era mai mult ca sigur că nu se

putea ascunde. Nu bănuia că alibiul său cum că dormise toată după-amiaza, după o doză grasă de marijuana, urma să aibă multă trecere în ochii sticleților.

La naiba, ce-o apucase pe șteoarfa aia să dea în primire tocmai acum? Dacă mai aștepta cîteva săptămîni, el ar fi fost de mult dus, cu buzunarele pline și drumul liber în față. Bafta lui. Bafta lui căcăcioasă.

Gol, stătea așezat pe pat, legănînd o bere între genunchi. Trebuia să găsească un alibi mai solid. Trase o duşcă, își scormoni creierii, apoi rînji. Avea cele cinci bătrîne pe care i le plantase Delrickio. Dacă nu-și putea cumpăra un alibi cu două miare – și cariciul său faimos și neobosit – nu mai merita să trăiești pe lumea asta.

Travers nu se lăsa consolată. Nina încerca, dar servitoarea nu voia să mănînce, nu se odihnea, nu lua nici un sedativ. Nu făcea decît să stea așezată pe terasă, privind spre grădină. Nici măcar în casă nu voia să intre, oricînd de mult insista sau o îmbia Nina.

Poliția scormonise toată casa, cotrobăind prin sertare, băgîndu- și labele de copoi prin lucrurile personale ale Evei. Contaminînd totul.

Cu ochii umflați și înroșiți, Nina o privea. Femeia asta credea că numai ea singură suferea? Credea că era singura care se simțea rău, speriată și nesigură?

Nina se răsuci dinspre ușile terasei. Christoase, avea nevoie de cineva cu care să vorbească, cineva de care să se agațe. Putea să ia telefonul, să formeze zeci de numere, dar toți apropiații ei ar fi întrebat-o despre Eve. În fond, viața Ninei Soloman începuse în ziua cînd Eve Benedict o luase alături de ea.

Iar acum Eve se prăpădise, iar ea nu mai avea pe nimeni. Nimic. Cum era posibil ca o persoană s-o afecteze atît de mult pe alta? Nu era drept. Nu era cinstit.

Se duse la bar și-și turnă un bourbon sec. Se strîmbă simțindu-i gustul. Trecuseră ani de cînd nu mai băuse un alcool mai tare decît vinul alb. Dar gustul nu-i readucea în minte amintirile urîte. În schimb, o calma și îi dădea

putere. Bău din nou. Urma să aibă nevoie de toată puterea pe care şi-o putea aduna, pentru a răzbate prin următoarele cîteva săptămîni. Sau pentru tot restul vieţii.

Noaptea aceea. Avea să se concentreze pe a scăpa cu bine doar din noaptea aceea.

Cum avea să doarmă acolo, în casa aia mare, ştiind că dormitorul Evei se afla pe acelaşi culoar?

Putea merge la un hotel – dar ştia că n-ar fi fost bine. Avea să rămînă, avea să răzbească prin acea primă noapte. Apoi, avea să se gîndească la următoarea. Şi la următoarea.

Cînd Julia învinse apăsarea sedativului, era trecut de miezul nopţii. Nu avu nici o dezorientare, nici o clipă în care să încerce să se convingă pe sine însăşi că totul nu fusese decît un vis îngrozitor.

Ştiu, în momentul cînd îşi recăpătă cunoştinţa, unde era şi ce se întîmplase. Se afla în patul lui Paul. Iar Eve era moartă. Îndurerată, se întoarse, dorind să-l simtă, să se îndese în căldura şi viaţa trupului său. Dar locul de alături era gol. Se ridică şi coborî din pat, deşi îşi simţea trupul prea uşor şi capul prea ceţos.

Îşi amintea că trecuseră cu maşina să-l ia pe Brandon – la insistenţa ei. N-ar fi suportat gîndul că băiatul afla vestea de la televizor. Totuşi, nu-i putuse spune totul, ci numai că avusese loc un accident – jalnic eufemism pentru crimă – şi că Eve murise.

Brandon plînsese puţin, întristat în mod firesc pentru femeia aceea care fusese atît de bună cu el. Julia se întreba cum şi cînd avea să găsească o cale de a-i spune că femeia fusese bunica lui.

Dar asta era pentru mai tîrziu. Brandon dormea, în siguranţă. Poate puţin amărît, dar la adăpost. Paul, însă, nu. Îl găsi pe terasă, privind spre marea care-şi rostogolea valurile negre pe nisip. Un moment, crezu că avea să i se frîngă inima. Era profilat în lumina lunii, cu mîinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor pe care probabil şi-i trăsese cînd o lăsase pe ea singură în pat.

Nu era nevoie să-i vadă fața, ochii. Nu avea de ce să-i audă glasul. Îi simțea durerea.

Nesigură dacă l-ar fi ajutat mai mult apropiindu-se de el sau stînd la distanță, rămase pe loc.

Paul știa că venise. Din clipa cînd ieșise pe ușă, mirosul ei răzbătuse pînă la el. Și tristețea. Aproape toată seara, făcuse tot ceea ce era necesar, mașinal. Dăduse telefoanele necesare, le eschivase pe altele. Mîncase supa pe care Julia insistase s-o încălzească, insistînd ca ea să ia pilulele care o ajutau să adoarmă.

Acum, nu mai avea putere nici măcar ca să se culce.

– Cînd aveam cincisprezece ani, chiar înainte de a împlini șaisprezece, începu el, continuînd să privească rostogolirea apei spre nisip, Eve m-a învățat să conduc. Venisem aici într-o vizită și, într-o zi, mi-a arătat pur și simplu mașina ei. Un afurisit de Mercedes. A zis: „Urcă, puștiule. Ai putea foarte bine să înveți mai întîi cum se conduce pe partea dreaptă a drumului."[1]

Scoase un trabuc din buzunar. Flacăra chibritului îi reliefă nefericirea de pe chip, după care acesta se cufundă din nou în întuneric.

– Eram înspăimîntat și atît de emoționat încît îmi tremurau picioarele pe pedale. O oră, am condus peste tot prin Beverly Hills, tresăltînd, cu motorul oprindu-mi-se, călcînd bordura la curbe. Aproape că am șters un Rolls, iar ea nici n-a clipit. Și-a aruncat doar capul pe spate și a rîs.

Fumul îi ardea gîtlejul. Aruncă havana peste balustradă și se aplecă pe deasupra.

– Doamne, cît am iubit-o.

– Știu, se apropie Julia de el, cuprinzîndu-l cu brațele.

În tăcere, se ținură unul de altul, cu gîndul la Eve.

---

1. – Aluzie la faptul că în Marea Britanie mașinile circulă pe stînga (n.tr.)

27

Lumea era în doliu. Tare i-ar mai fi plăcut lui Eve. Ocupa toată coperta revistei People, plus un articol pe şase pagini. Nightline i-a dedicat un segment întreg. Retrospectivele Eve Benedict contramandau emisiunile gata programate pe toate canalele. Inclusiv pe cablu. National Inquirer urla că spiritul ei bîntuia parcarea din spatele vechilor sale platouri. Mici întreprinzători vindeau pe străzi tricouri, căni şi afişe, mai repede decît puteau fi fabricate. Cu o zi înainte de decernarea premiilor „Oscar", Hollywood-ul era drapat în podoabe negre. Cît ar mai fi rîs Eve.

Paul încerca să-şi înăbuşe durerea, imaginîndu-şi reacţia ei faţă de omagiile aduse – ironică şi triumfătoare. Dar erau atîtea lucruri, nenumărate, care-i aminteau de ea.

Şi mai era şi Julia.

Îşi ducea zilele făcînd tot ceea ce era de făcut, cu aceeaşi energie şi spirit practic. Şi totuşi, în ochi i se citea o deznădejde neputincioasă, pe care Paul nu i-o putea alunga cu nimic. Îi dăduse lui Frank declaraţia, petrecînd cîteva ore la secţie pentru a revedea fiecare detaliu pe care şi-l amintea. Controlul ei fără cusur cedase doar o singură dată – prima oară cînd Frank pusese una dintre benzi. În momentul cînd auzise vocea impozantă şi senzuală a Evei, Julia sărise în picioare, se scuzase şi alergase să vomite violent în toaletă. După aceea, reuşise să suporte fiecare reluare, coroborînd înregistrarea cu însemnările luate de ea, adăugînd data, circumstanţele interviului, starea de spirit şi propriile ei interpretări. Şi, în timpul acelor trei zile insuportabile, ea şi Brandon locuiseră la Malibu, în timp ce Paul făcuse pregătirile pentru înmormîntare.

Eve nu dorise simplitate. Cînd îi plăcuse ei aşa ceva? Le lăsase avocaţilor instrucţiuni pentru Paul, limpezi precum cristalul. Cumpărase locul de veci – moşia de bază, cum îl numea ea – cu aproape un an în urmă. La fel cum îşi alesese şi sicriul. Un albastru de safir lucitor, căptuşit cu mătase albă ca zăpada. Fusese inclusă pînă şi lista participanţilor, cu locurile stabilite dinainte, ca şi cum ar fi plănuit ultima petrecere.

Muzica şi instrumentiştii fuseseră aleşi la rîndul lor. Îşi selecţionase ţinuta de înmormîntare – o rochie de seară, verde şi strălucitoare ca smaraldul, pe care n-o purtase niciodată în public. Avea un debut grandios.

Desigur, insistase ca părul să-i fie coafat de Armando. În ziua înmormîntării, fanii Evei umpleau străzile. Se înghesuiau la intrarea bisericii, unii plîngînd, alţii făcînd fotografii, întinzîndu-şi gîturile în timp ce se luptau pentru a-i întrezări o clipă pe celebrii participanţi la ceremonie. Camerele video murmurau. Erau furate portofele şi, pe alocuri, leşina cîte cineva. Era, după cum ar fi apreciat Eve, o adevărată superproducţie. Nu lipseau de la acea premieră aparte decît fasciculele proiectoarelor încrucişîndu-se.

Soseau limuzine, descărcîndu-şi greoi ocupanţii dichisiţi. Cei bogaţi, cei faimoşi, cei strălucitori, cei îndureraţi. Marii creatori de modă făcuseră risipă de materiale negre elegante. Mulţimea exclamă şi murmură cînd apăru Gloria DuBarry, rezemîndu-se greu de braţul solid al soţului ei. Saint Laurent-ul îi era accentuat de un voal dens. Răsunară alte murmure şi cîteva chicoteli, cînd Anthony Kincade coborî ca un elefant dintr-o limuzină, cu făptura-i mătăhăloasă strînsă într-un costum negru, ca un cîrnat obscen.

Travers şi Nina trecură printre rînduri, protejate de anonimat. Peter Jackson merse ţinînd capul în piept, fără a lua în seamă admiratoarele euforizate care-l strigau pe nume. Se gîndea la femeia cu care petrecuse cîteva nopţi toride, şi la felul cum arătase ea într-o dimineaţă ploioasă.

Se stîmiră ovaţii, cînd apăru Rory Winthrop. Nesigur

cum să răspundă, îşi ajută soţia să coboare din maşină, apoi îl aşteptă pe Kenneth să li se alăture pe trotuar.

– Christoase, ce circ, murmură Lily, întrebîndu-se dacă să întoarcă spatele, sau profilul cel mai avantajos, spre omniprezentele camere de luat vederi.

– Este, scrută Kenneth, cu un zîmbet amar, mulţimea care se îndesa dincolo de baricada poliţiei. Iar Eve continuă să fie maestra de ceremonii.

Întorcîndu-se dinspre el, Lily îşi susţinu soţul, luîndu-l de braţ.

– Te simţi bine, iubitule?

Rory nu putu decît să clatine din cap. Mirosea parfumul exotic al soţiei sale, îi simţea fermitatea braţului cu care-l conducea. Umbra rece a bisericii părea să se întindă spre el cu mîini fără viaţă.

– Mă simt muritor pentru prima oară în viaţa mea.

Înainte de a apuca să urce treptele, îl zări pe Victor. Nu putea spune nimic, nici un cuvînt nu s-ar fi potrivit măcar pe departe cu durerea atît de clară din ochii celuilalt. Rory se aplecă spre soţia lui.

– Hai să-ncepem odată bîlciul ăsta nenorocit.

Julia ştia că putea s-o scoată la capăt. Ştia că n-avea încotro. Se agăţa de un calm aparent, dar pe dinăuntru clocotea de teama ritualului. Oare tot acel spectacol era menit să onoreze morţii, sau să-i distreze pe cei vii? Cînd limuzina opri la bordură, închise ochii repede, strîns. Dar, cînd îi luă mîna, Paul descoperi că avea degetele uscate şi sigure. Trecu printr-un moment dificil, cînd îl văzu pe Victor la intrarea bisericii. Privirea lui poposi o clipă asupra ei, apoi trecu mai departe.

Nu ştia, îşi spuse Julia, cu degetele strîngîndu-i-se pumn, convlusiv. Nu ştia cît de intim erau legaţi amîndoi pe femeia la a cărei înmormîntare veniseră.

Prea mulţi oameni, îşi spuse ea, cu un fior de panică. Erau prea mulţi, cu toţii prea aproape, şi îndesîndu-se şi mai aproape. Holbîndu-se, strigînd. Le simţea mirosurile, carnea încinsă, respiraţiile înfierbîntate, energia trepidantă care provenea din combinaţia durerii cu emoţia vie. Tremurul îi reîncepu, iar Julia dădu să se retragă

cînd Paul o cuprinse cu un braţ pe după mijloc. El îi murmură ceva, dar Julia nu putu auzi, peste ţiuitul din urechi. Nu avea aer. Încercă să-i spună, însă Paul o conduse în susul scării, pînă înăuntru.

Acum se auzea muzică, nu gemetele masive ale orgăi, ci acordurile delicate şi limpezi ale unei viori, combinate cu notele elegante de flaut. Biserica era ticsită de oameni şi flori. Totuşi, aerul dens păru să se despartă în două, să se răcorească. Îmbrăcămintea sobră ale celor ce veniseră la ultima petrecere a Evei distona cu jungla de boboci multicolori. Pentru Eve nu putea fi vorba de coroane şi jerbe funerare. În schimb, se aduseseră cîmpii de camelii, oceane de trandafiri, munţi de magnolii îngrămădite ca nişte troiene de zăpadă. Tabloul inspira glorie şi splendoare. În centrul scenei, unde Eve îşi petrecuse aproape toată viaţa, se afla sicriul albastru lucios.

– Tipic pentru ea, murmură Julia.

Panica i se risipise. Chiar şi sub apăsarea tristeţii, simţea o admiraţie luminoasă şi optimistă.

– Mă mir că nu şi-a încercat niciodată mîna la regie.

– Tocmai a făcut-o.

Nu era foarte greu să surîdă. Paul continuă s-o ţină cu braţul de talie, în timp ce-şi începeau lungul drum spre partea din faţă a bisericii. Observă lacrimi şi ochi solemni, dar şi tot atîtea priviri tăioase şi poze studiate. Pe ici pe colo, pîlcuri de oameni murmurau între ei. Se discutau proiecte, se încheiau tranzacţii. La Hollywood nu se putea rata nici o ocazie.

Eve ar fi înţeles şi nu s-ar fi împotrivit.

Julia nu intenţionase să se apropie de sicriu, să îi arunce o ultimă privire şi să-şi ia pentru cea din urmă oară rămas bun. Dacă era laşitate, o accepta. Dar cînd îl văzu pe Victor privind în jos spre femeia pe care o iubise, cu mîinile lui mari încleştate şi umerii laţi prăbuşiţi, fu incapabilă să se strecoare în strană cu nepăsare.

– Trebuie să...

Paul se mulţumi să dea din cap:

– Vrei să vin cu tine?

– Nu, cred... cred că ar fi mai potrivit să mă duc singură.

Cel mai greu îi fu primul pas de a se îndepărta de el. Apoi mai făcu unul, şi încă unul. Cînd ajunse lîngă Victor, îşi cercetă inima. Aceia erau oamenii care o făcuseră pe ea, îşi spuse Julia, femeia care dormea atît de paşnic în aşternutul de mătase albă şi bărbatul ce-o privea cu ochi pustiiţi de durere. Nu s-o fi putut gîndi la ei ca la nişte părinţi, dar îi putea simţi astfel. Urmîndu-şi glasul inimii, îşi depuse o mînă peste a lui.

– Te-a iubit mai presus decît pe oricine altcineva. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost cît de fericită ai făcut-o.

Degetele lui le cuprinseră convulsiv pe ale Juliei.

– Niciodată nu i-am dat îndeajuns. N-am putut.

– I-ai dat mai mult decît bănuieşti, Victor. Pentru atîţia alţii nu era decît o vedetă, un produs, o imagine. Pentru tine, era o femeie. Femeia.

Strînse buzele, sperînd că vorbea şi proceda aşa cum era cel mai bine.

– Odată, mi-a spus că singurul lucru pe care-l regreta cu adevărat a fost că a aşteptat pînă s-au terminat filmările.

La auzul acestor cuvinte, Victor se întoarse, privind de la Eve la fiica pe care nu ştia că o avea. În acel moment, Julia îşi dădu seama că moştenise ochii tatălui ei – cenuşiul profund şi pur care putea trece de la fumuriu la îngheţat, sub culorile emoţiilor. Revelaţia o făcu să se retragă grăbită cu un pas, dar mîna lui cobora deja să i-o acopere pe a ei.

– Îmi va lipsi în fiecare moment din restul vieţii mele.

Julia îşi lăsă degetele să se înlănţuie cu ale lui şi îl conduse spre strana unde aştepta Paul.

Şirul de maşini ce mergeau adormite spre Forest Hills şerpuia ca o panglică neagră, cale de kilometri întregi. În autovehiculele individuale, unii jeleau din adîncul sufletului. Alţii se lăfăiau în luxul răcoros al limuzinelor închiriate, ţinînd un doliu abstract, la modul general, aşa

cum fac oamenii cînd aud la actualităţile de noapte că a mai murit o celebritate. Deplîngeau dispariţia unui nume, a unui chip, a unei personalităţi. Nu era o insultă la adresa persoanei ascunsă îndărătul chipului, ci un tribut adus impactului acestuia.

Unii nu erau decît recunoscători că fuseseră incluşi pe lista participanţilor. Căci, cu siguranţă, unui asemenea eveniment avea să i se acorde spaţiu tipografic din belşug. Nici aceasta nu era o jignire. Erau afaceri şi nimic mai mult. Iar alţii nu sufereau deloc, stînd în cavernele tăcute ale enormelor maşini elegante, cu inima plină de o încîntare neagră şi lucioasă ca vopseaua care sclipea la soare. În unele privinţe, şi acesta putea fi considerat un tribut.

Dar Julia, care ieşi din maşină pentru a străbate scurtul drum pînă la locul de veci, nu se înscria în nici una din aceste categorii. Ea îşi îngropase deja părinţii, făcuse acel pas mare şi greu dintre fiică şi orfană. Şi totuşi, cu fiecare pas, o propulsa o durere profundă şi apăsătoare. În ziua aceea, avea să-şi înmormînteze încă o mamă, confruntîndu-se din nou cu suprema ei soartă de muritoare.

În timp ce stătea simţind mirosul de iarbă, pămînt şi flori adunate într-o cortină grea, îşi alungă din minte prezentul, lăsîndu-şi gîndurile să se întoarcă în trecut.

Rîdea cu Eve lîngă piscină, bînd puţin cam prea mult vin, vorbind cu mult prea multă sinceritate. Cum de-i putuse spune Evei atît de multe?

Transpirau amîndouă, în timp ce Fritz le chinuia cu menţinerea formei. Blesteme mormăite, plîngeri sufocate. Ciudata intimitate dintre două femei pe jumătate goale, prinse în aceeaşi cuşcă a vanităţii.

Secrete împărtăşite, confidenţe candide, minciuni dezvăluite. Cît de uşor le fusese să se împrietenească.

Nu asta dorise Eve? se întrebă Julia. S-o atragă spre prietenie, s-o facă să ţină la ea, s-o silească să o vadă pe Eve ca pe o persoană, întreagă, vulnerabilă. Şi apoi...

Ce mai conta? Eve era moartă. Restul adevărului, dacă mai exista vreun rest, n-avea să mai iasă niciodată

la iveală.

Julia suferea, chiar în timp ce se întreba dacă avea s-o poată ierta vreodată.

– Rahat, îşi frecă Frank faţa cu mîinile.

Meseria îl înghiontea din toate direcţiile. Nu vedea decît un singur drum, iar acesta ducea direct spre Julia Summers.

În toată viaţa sa profesională, Frank se bazase în primul rînd pe instinct. O presimţire întemeiată putea conduce un poliţist prin labirintul suspecţilor, al probelor şi al procedurii. Niciodată în cariera lui nu-şi aminta ca flerul să i se fi opus într-un mod atît de dramatic faptelor.

Toate se aflau înaintea lui, în dosarul gros pe care-l întocmise de-a lungul ultimelor trei zile.

Rapoarte criminalistice, autopsia, declaraţiile dactilografiate şi semnate ale persoanelor pe care le chestionase el sau altul dintre detectivi.

Iar timpul, afurisitul de timp, nu putea fi ignorat.

Atît servitoarea, cît şi secretara, o văzuseră pe Eve Benedict cu cîteva minute înainte de ora unu p.m., în ziua crimei. Gloria DuBarry plecase cu cîteva momente în urmă, după o scurtă conversaţie între patru ochi cu Eve. Julia Summers sosise la poartă în jurul orei unu, conversase cu paznicul şi intrase în incintă. Telefonul de urgenţă din casa de oaspeţi fusese înregistrat la ora unui şi douăzeci şi două de minute.

Julia nu avea nici un alibi pentru acea vitală perioadă de timp, acele douăzeci şi două de minute cruciale, cînd, conform probelor, Eve Benedict fusese asasinată. Cîrligul din capătul vătraiului de alamă o străpunsese la baza craniului. Rana şi impactul cauzaseră moartea. Amprentele Juliei Summers erau singurele găsite pe vătrai.

Toate uşile fuseseră încuiate, cu excepţia intrării principale, pe care Julia recunoştea că o descuiase ea însăşi. Asupra Evei nu se găsise nici o cheie.

Probe circumstanţiale, desigur, dar suficient de incriminatoare, chiar şi fără a mai adăuga cearta descrisă în ambele declaraţii.

Reieşea că dezvăluirea de a fi fiica nelegitimă a Evei Benedict îi provocase Juliei Summers un acces de furie turbată.

„Urla, amenința," citi el în declarația lui Travers. „Am auzit-o strigînd şi am ieşit în fugă. A răsturnat masa, de s-au spart toate porțelanurile pe pardoseală. Era palidă ca un cearşaf şi a prevenit-o pe Eve să nu se apropie de ea. A spus că era în stare s-o omoare."

Desigur, oamenii spuneau tot timpul asemenea lucruri, îşi zise Frank, scărpinîndu-şi mîncărimea de la ceafă. Era ghinionul lor cînd cineva murea imediat după ce folosiseră această mică expresie atît de răspîndită.

Problema era că el nu se putea gîndi la noroc sau ghinion. Şi, sub presiunile întregii scări ierarhice, de la guvernator pînă la propriul lui căpitan, Frank nu-şi putea permite să-şi lase instinctul să-l îndepărteze de faptele concrete.

Trebuia s-o cheme pe Julia la interogatoriu.

Avocatul îşi drese glasul, în timp ce scruta încăperea. Totul era exact aşa cum ceruse Eve. Greenburg se întreba dacă nu cumva ştiuse, cînd ceruse ca totul să se pună la punct atît de repede, că mai avea puțin de trăit.

Se ridică în picioare. Nu era un om pe care să-l dea imaginația afară din casă. Eve se grăbise fiindcă fusese grăbită toată viața. Ferocitatea cu care abordase acest nou testament era aceeaşi pe care o manifestase în oricare alte privințe. Fără îndoială, schimbările fuseseră brutal de simple. Aceasta era o altă calitate de care Eve putea da dovadă cînd îi venea cheful.

În momentul cînd Greenburg începu să vorbească, toți cei prezenți amuțiră. Pînă şi Drake, care tocmai turna încă un pahar, se opri. Declarația începu cu lista de rutină a concesiilor pentru servitori şi opere de binefacere, iar Drake reîncepu să toarne. Zgomotul lichidului lovind cristalul răsuna în tăcerea din jur.

Donațiile personale erau concrete. Lui Maggie, Eve îi lăsa o anumită pereche de cercei cu smaralde şi un

triplu şirag de perle, alături de un tablou de Wyeth pe care agenta ei îl admirase întotdeauna.

Pentru Rory Winthrop erau menţionate două sfeşnice de Dresda pe care le cumpăraseră în primul lor an de căsnicie, şi un volum de Keats.

Gloria începu să suspine lîngă umărul soţului ei, cînd află că moştenise o casetă de bijuterii antică.

– Eram la „Sotheby's", cu ani în urmă, spuse ea cu vocea frîntă; vinovăţia şi tristeţea se războiau sălbatic în sufletul ei. Şi m- a învins la licitaţie. O, Marcus.

Marcus îi murmură cîteva cuvinte, în timp ce Greenburg îşi dregea din nou glasul şi continua. Ninei îi lăsase o colecţie de casete de Limoges şi zece mii de dolari pe an, pentru toată perioada cît lucrase în slujba ei. Travers se alegea cu o casă în Monterey, aceeaşi sumă de bani şi un cont în bancă pentru fiul ei, urmînd să-i acopere necesităţile medicale pe toată viaţa.

Surorii sale, care nu se prezentase nici la înmormîntare şi nici la citirea testamentului, Eve îi lăsa un mic cvartal cu locuinţe de închiriat. Drake fu pomenit doar în trecere, cu menţiunea că îşi primise toată moştenirea în timpul vieţii. Reacţia lui fu previzibilă, suficient de previzibilă pentru a aduce zîmbete amare pe buzele unora dintre cei aşezaţi în încăpere. Îşi vărsă băutura, răspîndind prin cameră mirosul de whiskey scump. Exclamaţia de neîncredere fu accentuată de clinchetul cuburilor de gheaţă rostogolindu-se din pahar pe suprafaţa lustruită a barului.

În timp ce toţi cei de faţă îl priveau cu diverse grade de interes sau dezgust, se lansă într-un acces de furie ce acoperea toată gama de la înjurături la smiorcăieli, apoi la bîlbîieli şi din nou la înjurături.

– Lua-o-ar dracu' de boarfă! aproape se înecă el cu aerul pe care-l trase în piept; chipul îi dobîndise nuanţa nesănătoasă a unei gume de şters decolorate la soare. I-am dat ani de zile, aproape douăzeci de ani împuţiţi din viaţa mea. N-am să mă las aruncat aşa la gunoi. După tot ce-am făcut pentru ea!

– Ce-ai făcut pentru ea? rîse aspru Maggie. Niciodată n-ai făcut nimic pentru Eve, decît să-i uşurezi contul din bancă.

Drake făcu un pas înainte, aproape îndeajuns de beat pentru a fi gata să lovească o femeie de faţă cu martori.

– Iar tu n-ai făcut altceva decît să-ţi sugi ăia cinşpe la sută. Eu eram rudă. Dacă-ţi închipui c-ai să ieşi de-aici cu smaralde sau orice altceva iar eu să nu m-aleg cu nimic...

– Domnule Morrison, îl întrerupse avocatul. Sînteţi, desigur, liber să contestaţi testamentul...

– Corect de futu-i mă-sa.

– Oricum, continuă Greenburg, cu demnitatea neşifonată, ar trebui să vă spun că domnişoara Benedict a discutat foarte concret cu mine dorinţele dumneaei. Am de asemenea o copie după banda video pe care a înregistrat-o, declarînd într-un mod mai puţin convenţional toate aceste dorinţe. Veţi găsi contestarea documentului de faţă foarte costisitoare şi nu prea fructuoasă. Dacă doriţi s-o faceţi, va trebui totuşi să aşteptaţi pînă termin procedurile de azi. În continuare...

Urma o clauză pentru Victor, care includea colecţia ei de poezie şi un mic presse-papier descris ca reprezentînd un dom de sticlă în care era încastrată o sanie roşie cu opt reni.

– Lui Brandon Summers, pe care îl găsesc fermecător, îi las suma de un milion de dolari, pentru studii sau distracţii, urmînd a fi depusă în cont pînă la împlinirea vîrstei de douăzeci şi unu de ani, cînd va fi liber să facă tot ce doreşte cu suma rămasă.

– Asta-i o porcărie ridicolă, începu Drake. Îi lasă un milion, un blestemat de milion, nu ştiu cărui plod? Cine ştie ce golănaş mucos care putea foarte bine să fie cules de pe stradă...

Înainte ca Julia să poată vorbi, Paul se ridicase deja. Expresia de pe chipul lui îi îngheţă sîngele în vene. Se întrebă cum putea supravieţui cineva căruia îi era desti-

nată acea privire de gheață.

Toată lumea se aştepta la ameninţări. O luptă cu pumnii, scurtă şi violentă, n-ar fi mirat pe nimeni. Ce naiba, i-ar fi distrat chiar. Pînă şi Gloria se oprise din smiorcăieli, ca să se uite. Dar Paul, cu ochii calmi, reci şi goi, nu rosti decît o singură propoziţie:

– Să nu mai deschizi gura.

O spusese calm, dar nimănui nu i-ar fi putut scăpa tăişul ascuţit, gata să lovească, dinapoia cuvintelor. Cînd se aşeză din nou, Greenburg nu făcu decît să încline din cap, ca şi cum Paul ar fi dat răspunsul corect la o întrebare deosebit de spinoasă.

– Restul, citi el, inclusiv toate proprietăţile mele imobiliare şi personale, toate bunurile patrimoniale, toate acţiunile, obligaţiunile şi beneficiile, le las lui Paul Winthrop şi Julia Summers, pentru a le împărţi între ei în orice manieră găsesc de cuviinţă.

Julia nu mai auzi nimic altceva. Glasul monoton al avocatului nu-i putea penetra zumzetul din urechi. Îi vedea gura mişcîndu-se, îi vedea ochii negri şi pătrunzători aţintiţi spre faţa ei. Braţul o furnica, de parcă ar fi adormit iar sîngele îşi relua circulaţia, cu micile sale înţepături nervoase. Dar nu era decît mîna lui Paul, strîngînd-o.

Se ridică în picioare, fără a-şi da seama. Orbeşte, căutînd podeaua cu tălpile ca un om beat, ieşi împleticită din cameră, pe terasă. Afară domnea viaţa, culorile vibrante ale florilor, cîntecele insistente şi vesele ale păsărilor. Şi aerul. Îl putea trage în plămîni, îl simţea şiroindu-i în piept, apoi din nou afară, ca şi cum ar fi avut şi el culoare, textură şi sonoritate. Inspiră din nou, lacomă, şi simţi un junghi de durere străpungîndu-i adomenul.

– Stai liniştită.

Paul îi ţinea mîinile pe umeri, vorbindu-i încet şi calm la ureche.

– Nu pot.

Vocea pe care şi-o auzi suna mult prea subţire, prea tremurătoare pentru a fi a ei.

– Cum aş putea? Nu se cuvenea să-mi lase nimic.

– Ea a considerat că se cuvenea.

– Tu nu ştii ce i-am spus, cum am tratat-o în acea ultimă seară. Şi pe urmă... pentru numele lui Dumnezeu, Paul, nu-mi datora nimic.

Paul o prinse de bărbie, silind-o să-l privească.

– Cred că te temi mai mult de ceea ce consideri că-i datorezi tu ei.

– Domnule Winthrop. Mă scuzaţi, dădu Greenburg din cap spre amîndoi. Îmi dau seama că e o zi dificilă pentru dumneavoastră, pentru noi toţi, dar mai este un punct pe care domnişoara Benedict m-a rugat să-l rezolv pentru dumneaei.

Întinse un plic căptuşit.

– O copie a înregistrării. A cerut ca dumneavoastră, amîndoi, s-o vizionaţi după citirea testamentului.

– Vă mulţumesc, răspunse Paul, luînd pachetul. V-ar fi apreciat... eficienţa.

– Nu mă îndoiesc, apăru pe chipul slab al avocatului o infimă umbră de zîmbet. A fost o femeie extraordinară – enervantă, pretenţioasă, autoritară. Îmi va lipsi.

Zîmbetul dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost.

– Dacă mai aveţi nevoie de mine pentru ceva, vă rog să mă căutaţi fără ezitare. Poate aveţi întrebări cu privire la unele proprietăţi sau la portofoliu. Şi cînd sînteţi gata, vor fi unele hîrtii peste care să vă uitaţi. Condoleanţele mele.

– Aş dori s-o duc pe domnişoara Summers cît mai curînd acasă, îi spuse Paul. Dar vrem să intrăm înăuntru şi să nu ne deranjeze nimeni în timp ce privim banda. Pot conta pe dumneavoastră ca să... să asiguraţi zona?

Ceva nedefinit, care-ar fi putut să fie amuzament, licări în ochii avocatului.

– Va fi plăcerea mea.

Paul aşteptă pînă rămaseră din nou singuri pe terasă. Prin uşile de sticlă pe care Greenburg le închisese în urma lui se auzeau glasuri aprinse şi plînsete amarnice. Bătrînul avea să fie ocupat pînă peste cap, îşi zise Paul, după care o privi pe Julia. Avea ochii uscaţi şi faţa

calmă. Dar pielea îi era atît de palidă, încît se întreba dacă nu cumva ar fi putut trece cu degetele drept prin ea, pînă la durerea dinlăuntru-i, dacă o atingea în acel moment.

– S-ar putea să fie mai bine dacă mergem sus în camera Evei să vedem caseta.

Julia privi pachetul din mîinile lui. O parte din ea, partea căreia îi recunoştea laşitatea, voia să se întoarcă, să-l ia pe Brandon şi să fugă înapoi în est. N-ar fi putut oare, dacă încerca destul de insistent, să se convingă că totul nu fusese decît un vis? De la primul telefon, de la prima întîlnire cu Eve, pînă în momentul de faţă?

Ridică privirea spre ochii lui Paul. Atunci, ar fi însemnat că şi el fusese un vis. Ar fi însemnat că fusese vis tot ceea ce clădiseră amîndoi. Toate acele speranţe noi şi fragile s-ar fi spulberat ca praful.

– Bine.

– Lasă-mă un minut, îi puse el pachetul în mîini. Ocoleşte prin cealaltă parte a casei. Vin şi eu imediat.

Nu-i fu uşor să intre, să deschidă uşa şi să pătrundă în camera unde dormise şi iubise Eve. Mirosea a flori, a flori şi lac şi a acel parfum feminin senzual pe care Eve îl lăsa întotdeauna în urma ei.

Travers făcuse ordine, desigur. Julia se simţi îndemnată să-şi plimbe degetele peste satinul gros, albastru-safir, al cuverturii de pe pat. Alesese un sicriu de aceeaşi culoare, îşi aminti ea, smulgîndu-şi mîna. Oare o făcuse din ironie, sau pentru a se consola?

Închizînd ochii, îţi rezemă fruntea de lemnul rece al stîlpului sculptat din colţul baldachinului. Un moment, o clipă doar, îşi îngădui să simtă.

Nu, acolo nu moartea o înconjura. Numai amintirile vieţii. Cînd veni şi el, Paul nu spuse nimic. În ultimele cîteva zile, o privise cum devenea din ce în ce mai plăpîndă. Propria lui durere era ca un mic animal sălbatic în pîntec, care tot zgîria cu ghearele, sfîşia şi rodea. Indiferent ce formă lua suferinţa Juliei, aceasta îi absorbea încet şi insidios vitalitatea şi forţa. Turnă cîte un brandy

pentru fiecare şi, cînd vorbi, glasul îi fu anume calm şi detaşat:

– Va trebui să te smulgi cît mai curînd din starea asta, Jules. Nu-ţi faci nici un bine, nici ţie şi nici lui Brandon, umblînd ca în transă.

– N-am nimic.

Julia luă cupa, apoi şi-o trecu dintr-o mînă în cealaltă.

– Vreau să se termine. Să se termine complet. Cînd presa va afla de termenii testamentului...

– Ne vom descurca.

– Nu voiam banii ei, Paul, nici proprietăţile şi nici...

– ...iubirea ei, încheie Paul; puse paharul deoparte pentru a lua plicul. Problema cu Eve era că întotdeauna insista să aibă ea ultimul cuvînt. Te-ai pomenit cu toate pe cap.

Degetele Juliei se albiră pe sticla paharului.

– Te-aştepţi ca, din moment ce ştiam de-o săptămînă că a fost mama mea, să simt o obligaţie, o legătură imediată, recunoştinţă? Mi-a manipulat viaţa încă dinainte de a mă fi născut, şi chiar şi acum, cînd ea nu mai e, continuă să mi-o manipuleze.

Paul rupse plicul şi scoase caseta.

– Nu mă aştept să simţi nimic. Şi dacă ai cunoscut-o cît de cît pe Eve în ultimele luni, ştii că nici ea nu s-ar fi aşteptat să simţi ceva.

Introduse caseta în videorecorder, rămînînd cu spatele spre Julia, în timp ce simţea cum îl rodeau dinţii colţuroşi ai propriei sale nelinişti.

– Pot s-o fac şi singur.

Lua-l-ar dracu', îşi spuse Julia, dracu' să-l ia pentru că o silea să simtă acel val viu de ruşine. În loc să mai spună ceva, se aşeză pe divanul cu perne moi, ridicînd brandy-ul la buze. Paul i se alătură dar, cînd se aşeză, între ei se simţea o distanţă mult mai mare decît doar cîţiva centimetri şi o pernă. O apăsare pe butonul telecomenzii, şi Eve apăru pe ecran, umplîndu-l la fel cum umpluse atîtea altele în toată viaţa ei. Nefericirea cuprinse inima Juliei ca un pumn de fier.

– Iubiții mei, nici nu vă pot spune cît mă bucur că noi trei sîntem împreună. Sperasem să procedez cu ceva mai multă ceremonie, şi pe peliculă, desigur, nu pe bandă magnetică. Filmul e mult mai avantajos pentru imagine.

Rîsul savuros al Evei se răspîndi în cameră. Pe ecran, Eve întinse mîna după o ţigară, apoi se rezemă de spătarul fotoliului. Se machiase cu atenţie, camuflîndu-şi cearcănele de sub ochi şi ridurile de tensiune din jurul gurii. Purta o cămaşă bărbătească de culoarea cerceluşului, cu guler drept. Julia avu nevoie doar de o clipă pentru a-şi da seama că avusese aceeaşi cămaşă cînd o găsise ea prăbuşită pe covorul însîngerat.

– Acest mic gest s-ar putea să devină inutil, dacă-mi găsesc curajul de a vă vorbi amîndurora faţă în faţă. Dacă nu, vă rog să mă iertaţi că nu v-am spus nimic despre boala mea. Am considerat tumora un defect pe care voiam să-l ţin numai pentru mine. Încă una dintre minciunile acelea, Julia. Aceasta nu e complet egoistă.

– Ce vrea să spună? murmură Julia. Despre ce vorbeşte?

Paul se rezumă să clatine din cap, dar trupul i se încordase.

– Cînd am aflat diagnosticul, pronosticul şi toate celelalte sticuri, am trecut prin întreg şirul de etape despre care se spune că sînt absolut tipice. Refuz, furie, tristeţe. Ştiţi bine că nu pot suferi să fiu tipică. Faptul de a ţi se spune că nu mai ai nici măcar un an de trăit, şi nici măcar atît de funcţionat, este o experienţă umilitoare. Trebuia să fac ceva ca s-o contrabalansez. Aveam nevoie să sărbătoresc viaţa, cred. Viaţa mea. Aşa că mi-a venit ideea să scriu o carte. Să exprim clar ce anume am fost, ce-am făcut, nu numai pentru publicul mereu nesătul, ci şi pentru mine însămi. Şi am dorit ca fiica mea, care e o parte din mine, să spună povestea.

Cu ochii mai pătrunzători, se aplecă spre obiectiv.

– Julia, ştiu cît de tulburată ai fost cînd ţi-am spus. Crede-mă, ai tot dreptul să mă urăşti. Nu voi veni cu nici o scuză. Pot numai să sper că, de-atunci şi pînă acum,

cînd priveşte această înregistrare, voi fi ajuns la un soi de înţelegere între noi. N-am ştiut cît de mult aveai să însemni pentru mine. Şi Brandon, cît...

Clătină din cap, trăgînd adînc din ţigară.

– N-am să devin lacrimogenă. Sînt convinsă că vor fi văicăreli şi scrîşnete din dinţi, cînd mi se va anunţa moartea. Şi, de-atunci, cred că te-ai săturat de ele.

Apoi zîmbi puţin, frecîndu-şi tîmpla cu degetele:

– Această bombă cu ceas din creierul meu... Uneori, jur că o aud ticăind secundele. M-a silit să-mi privesc în faţă mortalitatea, greşelile şi răspunderile. Sînt hotărîtă să nu mă despart cu regrete de lumea asta. Dacă nu ne-am împăcat, Julia, atunci cel puţin rămîn cu mîngîierea că pentru un timp am fost prietene. Şi mai ştiu că vei scrie cartea. Dacă ai moştenit ceva din încăpăţînarea mea, s-ar putea să nu-mi mai vorbeşti niciodată, aşa că am luat măsura de prevedere să fac şi alte înregistrări. Sînt convinsă că n-am omis nimic important.

Eve stinse ţigara, părînd să stea un moment pînă-şi aduna gîndurile.

– Paul, nu mai e nevoie să-ţi spun ce ai însemnat pentru mine. Timp de douăzeci şi cinci de ani, mi-ai dăruit iubirea şi loialitatea necondiţionată pe care nu le-am meritat întotdeauna. Vei fi furios, ştiu, că nu ţi-am vorbit despre boala mea. S-ar putea să fi fost egoistă, dar o tumoră pe creier inoperabilă e o problemă personală. Am vrut să mă bucur de timpul care-mi mai rămăsese, fără a fi pîndită, consolată sau potopită cu griji. Acum, vreau să ţii minte cît de mult ne-am distrat. Ai fost singurul bărbat din viaţa mea care nu mi-a pricinuit niciodată vreun moment de durere. Ultimul meu sfat pentru tine e ca, dacă o iubeşti pe Julia, să n-o laşi să-ţi scape. S-ar putea să încerce. V-am lăsat amîndurora marea majoritate a averii mele nu numai fiindcă vă iubesc, ci şi pentru că vă va complica vieţile. Va trebui să mai aveţi de-a face unul cu celălalt, cel puţin o vreme.

Buzele îi tremurară scurt; şi le stăpîni. Ochii îi luceau în lacrimi. Smaralde spălate de ploaie.

– Lua-v-ar dracu' pe amîndoi, dăruiți-mi cît mai mulți nepoți. Vreau să știu că voi ați găsit ceea ce pe mine m-a ocolit întotdeauna. Dragoste care să poată fi celebrată nu numai la întuneric, ci în plină lumină. Julia, tu ai fost copilul pe care l-am iubit dar nu l-am putut păstra. Tu, Paul, ai fost copilul care mi-a fost dăruit și mi s-a îngăduit să-l iubesc. Vă rog să nu mă dezamăgiți.

Își aruncă înapoi capul, adresîndu-le un ultim surîs, viu.

– Și nu m-ar deranja dacă pe prima voastră fată ați boteza-o după mine.

Imaginea dispăru, înlocuită de purici. Julia mai trase o duşcă prelungă de brandy, înainte de a reuși să vorbească.

– Era pe moarte. În tot timpul ăsta, a fost pe moarte.

Cu o mișcare bruscă, Paul opri banda. Eve avusese dreptate. Fierbea de furie.

– Nu avea dreptul să mi-o ascundă.

Cu pumnii strînși, sări în picioare, începînd să se plimbe prin cameră.

– Poate aș fi reușit s-o ajut. Există specialiști, terapii alternative. Chiar și tămăduitori prin credință.

Se opri, împingîndu-și o mînă prin păr, dîndu-și seama ce spunea. Eve era moartă, și nu o tumoră pe creier o ucisese.

– Nu prea contează, nu-i așa? A înregistrat banda asta ca s-o vedem după ce ea murea liniștită în vreun pat de spital. Și cînd colo...

Privi spre fereastră, dar cea pe care o vedea era Eve prăbușită pe covor.

– Contează, spuse încet Julia. Totul contează.

Puse paharul jos și se ridică în fața lui.

– Aș dori să vorbesc cu medicul ei.

– Ce rost are?

– Am o carte de scris.

Paul făcu un pas spre ea, apoi se opri. Furia îi era mult prea puternică pentru a risca s-o atingă.

– Ești în stare să te gîndești acum la așa ceva?

Julia îi văzu amărăciunea, o auzi. Nu avea cum să-i explice că numai scriind cartea, făcînd-o să fie importantă, îşi putea achita faţă de Eve datoria pentru că îi dăduse naştere.

– Da, trebuie să mă gîndesc.

– Bine, scoase el o ţigară, aprinzînd-o încet. Dacă pot s-o scoată pînă la sfîrşitul anului, vei încasa de pe urma asasinării ei şi dai lovitura deceniului.

Ochii ei se goliră de orice expresie.

– Da, răspunse. Cu siguranţă, aşa sper.

Indiferent ce-ar fi spus Paul, indiferent ce venin i se ridică în gît, fu înghiţit la auzul bătăii scurte în uşă. În momentul cînd se întoarse dinspre ea să răspundă, Juliei îi căzu faţa. Îşi apăsă podul palmei între sprîncene, făcînd un efort să reziste pînă prindea un moment de singurătate.

– Frank.

– Scuză-mă, Paul. Ştiu că e o zi grea.

Frank stătea în prag. Întrucît venise cu o treabă oficială, nu intră, ci aşteptă să fie poftit.

– Travers mi-a spus că tu şi domnişoara Summers sînteţi aici.

– Tocmai discutam ceva. N-o poţi lăsa pe mai tîrziu?

– Mă tem că nu.

Aruncă o privire peste umărul lui Paul, apoi coborî glasul:

– Să ştii că încalc nişte reguli, Paul. Voi proceda cît de delicat pot, dar nu e deloc bine.

– Ai prins un fir?

Frank îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Mda, s-ar putea spune şi aşa. Trebuie să vorbesc cu ea şi prefer să n-o fac decît o dată.

Paul simţi o anumită tensiune la ceafă, o senzaţie acută şi tulburătoare, care-l făcu să dorească să închidă uşa şi să refuze. Cînd ezită, Frank clătină din cap:

– Nu faci decît să înrăutăţeşti situaţia.

Julia îşi regăsise calmul. Se întoarse, cu faţa stăpînită, şi îl salută pe Frank cu o înclinare a capului:

– Domnule locotenent Needlemeyer.

– Domnişoară Summers. Îmi pare rău, dar trebuie să vă mai pun cîteva întrebări.

Muşchii stomacului i se contractară la acest gînd, dar dădu iarăşi din cap:

– În regulă.

– Va trebui să mergem la sediu.

– La sediu?

– Da, domnişoară.

Scoase un cartonaş din buzunar.

– Trebuie să vă citesc drepturile dar, înainte de a o face, vă recomand să chemaţi un avocat. Unul bun.

28

Parcă ar fi rămas prinsă într-un labirint, în cine ştie ce pervers parc de distracţii. De fiecare dată cînd credea că găsise ieşirea, dădea un colţ pentru a nimeri în faţa altui zid negru şi orb. Julia privea oglinda lungă din camera de interogatoriu. Se reflecta acolo, cu costumul ei negru de înmormîntare, cu faţa prea palidă în contrast cu materialul apretat, aşezată la singura masă, pe un scaun tare de lemn. Vedea fumul care-i înţepa nările ridicîndu-se spre tavan încolăcit într-o uşoară ceaţă albastră. Cele trei ceşti de cafea, cu un miros la fel de amar ca gustul fierturii din ele. Şi pe cei doi oameni în cămăşi, cu insignele agăţate de buzunare.

Făcu o încercare, mişcîndu-şi degetele, împreunîndu-le la vîrfuri, înlănţuindu-şi-le. Şi văzu imaginea reflectată făcînd acelaşi lucru.

Care femeie era ea? se întrebă Julia. Pe care aveau s-o creadă?

Ştia că existau şi alte chipuri, dincolo de geam, privind-o. Privind prin ea. Îi dăduseră un pahar cu apă, dar nu putuse înghiţi. În încăpere era prea cald, cu cîteva

grade peste o temperatură confortabilă. Pe sub costumul negru, avea pielea umedă. Îşi simţea mirosul propriei spaime. Uneori, vocea îi tremura, dar înăbuşea baloanele isteriei ce se ridica, pînă îşi revenea din nou.

Aveau atîta răbdare, atîta tenacitate, cu întrebările lor. Şi erau politicoşi, peste măsură de politicoşi.

Domnişoară Summers, aţi ameninţat-o pe domnişoara Benedict cu moartea? Ştiaţi că-şi schimbase testamentul, domnişoară Summers? Domnişoară Summers, domnişoara Benedict n-a venit la dumneavoastră în ziua crimei? V-aţi certat din nou? V-aţi pierdut calmul?

Oricît de des răspunsese, o luau pe ocolite pînă trebuia să le răspundă iarăşi.

Pierduse noţiunea timpului. Putea să fi stat în încăperea aceea mică, fără ferestre, de o oră, sau de o zi. Ocazional, constata că gîndurile i-o luau razna, rătăcind în gol. Voia să se asigure că Brandon mînca de cină. Trebuia să-l ajute la învăţat pentru teza la geografie. În timp ce creierul ei făcea acele scurte călătorii în lumea simplă şi banală, răspundea.

Da, se certase cu Eve. Fusese furioasă şi răvăşită. Nu, nu-şi amintea exact ce zisese. Nu discutaseră niciodată despre schimbările din testament. Nu, niciodată. Era posibil să fi atins arma crimei. Îi era greu să fie sigură. Nu, nu fusese informată despre detaliile din testamentul Evei. Da, da, uşa fusese încuiată cînd sosise ea acasă. Nu, nu ştia dacă o mai văzuse cineva după ce intrase pe poartă.

Iar şi iar, relua acţiunile din ziua crimei, căutîndu-şi cu atenţie drumul prin labirint, călcînd pe propriile sale urme.

Julia se străduia să-şi despartă mintea de trup în timpul procedurilor de arestare. Privi drept înainte cînd i se ordonă, clipi din ochi în faţa blitzului, cînd fu fotografiată pentru dosare. Se întoarse cu profilul.

Îi luaseră bijuteriile, geanta, demnitatea. Nu mai avea decît ultimele resturi ale mîndriei de care să se agaţe.

O conduseră în celulă, unde urma să aştepte pînă i se stabilea şi era plătită cauţiunea. Asasinat, se gîndi ea ameţită. Tocmai fusese arestată pentru omucidere de gradul doi. Cotise pe o cale îngrozitor de greşită, în labirint. La auzul uşilor metalice zăngănind, o cuprinse panica. Aproape că urlă, apoi simţi gustul sîngelui, cînd îşi muşcă buza de jos. „O, Doamne, nu mă băga aici. Nu mă încuia în cuşca asta."

Gîfîind sufocată, se aşeză pe marginea priciului, cu mîinile încleştate în poală, încercînd să reziste. Era gata să jure că aerul se oprea cînd ajungea la gratii. Cineva înjura, obscenităţi spurcate şi josnice, înşirîndu-le ca pe-o listă cu rufe murdare. Putea auzi scîncetele drogaţilor, sarcasmele prostituatelor. De undeva răsunau plînsete, sunete scăzute şi jalnice care reverberau cu ecou la nesfîrşit.

Pe peretele din faţa patului era prinsă o chiuvetă, dar Julia se temea s-o folosească. Deşi greaţa i se rostogolea scîrbos în stomac, preferă să şi-o înăbuşe decît să se aplece deasupra toaletei pătate.

N-avea să verse. Şi nici să se frîngă.

Cît de curînd urma să afle presa? Ar fi putut scrie cu mîna ei titlurile din ziare.

FIICA EVEI BENEDICT ARESTATĂ PENTRU ASASINAT
RĂZBUNAREA FIICEI ABANDONATE
SECRETUL CARE A PUS CAPĂT VIEŢII EVEI

Julia se întreba dacă Eve ar fi agreat o asemenea publicitate, după care îşi apăsă o mînă peste gură, pentru a-şi reţine un hohot de rîs necontrolat. Nu, nici chiar Eve, cu tot talentul ei la manipulări, cu toate modurile ei abile de a manevra personajele din propriu-i scenariu, n-ar fi putut prevedea o asemenea ironie.

Cînd mîinile începură să-i tremure, reveni la pat şi se ghemui într-un colţ. Îşi rezemă capul pe genunchii strînşi a piept şi închise ochii.

Crimă. Cuvîntul îi forfotea prin cap. Cînd respiraţia

începu să i se întretaie, strînse şi mai tare ochii. În spatele pleoapelor, scena se derula aşa cum îi fusese descrisă în camera de interogatoriu. Cearta cu Eve. Furia orbind-o. Mîna ei apucînd vătraiul lucitor de alamă. O lovitură violentă, disperată. Sînge. Atîta sînge. Propriul ei urlet, cînd Eve i se prăbuşea la picioare.

– Summers.

Capul Juliei zvîcni în sus. Avea ochii sălbatici şi clipi cu furie ca să-şi limpezească vederea. Adormise? Nu ştia decît că acum era trează şi încă se mai afla în celulă. Dar uşa era deschisă, iar gardianul stătea dincolo de prag.

– Ţi s-a plătit cauţiunea.

Primul impuls al lui Paul, cînd o văzu, fu acela de a se repezi la ea, s-o strîngă la piept. O singură privire îl înştiinţă că s- ar fi putut sfărîma în mîinile lui ca o coajă de ou. Bănuia că avea nevoie nu atît de alinare, cît de putere.

– Eşti gata? o întrebă, luînd-o de mînă.

Julia nu-i vorbi pînă nu ieşiră. Fu şocată să vadă că încă nu se întunecase. Maşinile se înşirau pe drum, navetiştii chinuindu-se să ajungă acasă la cină. Cu cîteva ceasuri înainte, doar cu cîteva ore, în dimineaţa blîndă şi albastră, o îngropaseră pe Eve. Acum, era acuzată că ea îi adusese moartea.

– Brandon?

Paul o prinse de braţ, cînd se clătină, dar Julia merse mai departe, ca şi cum nu şi-ar fi observat propria slăbiciune.

– Nici o grijă. Se ocupă CeeCee de toate. Poate sta peste noapte la ei, doar dacă nu vrei să mergem după el.

Dumnezeule, cît dorea să-l vadă. Să-l ia în braţe. Să-l miroasă. Dar îşi aminti imaginea reflectată a propriei sale feţe, pe care o întrezărise cînd o duseseră să se îmbrace. Era albă, cu ochii încercănaţi: iar în ei se citea groaza.

– Nu vreau să-l văd pînă nu... pînă mai tîrziu.

Ameţită, se opri lîngă maşina lui Paul. Ce ciudat, îşi spuse ea, acum se afla din nou afară, scoasă din cuşca aceea, şi nu ştia ce să facă.

– Ar trebui... ar trebui să-i telefonez. Va fi nevoie să-i explic... cumva.

Se clătină din nou, iar Paul, cînd o prinse, nu putu decît s-o pună cu mîinile lui în maşină.

– Îl poţi suna mai încolo.

– Mai încolo, repetă ea, lăsîndu-şi ochii să se închidă.

Nu mai vorbi, aşa că Paul speră că adormise. Dar, în timp ce conducea, văzu cum mîna pe care şi-o ţinea în poală, moale, se încleşta. Fusese pregătit pentru lacrimi, pentru indignare, pentru furie. Nu era sigur că se putea pregăti vreun om pentru o asemenea periculoasă fragilitate.

Cînd simţi mirosul mării, Julia deschise ochii. I se părea că era drogată, ca şi cum s-ar fi trezit după o lungă boală.

– Unde mergem?

– Acasă.

Îşi apăsă o mînă pe tîmplă, de parcă ar fi putut să împingă realitatea la locul ei.

– Acasă la tine?

– Da. Ai ceva împotrivă?

Dar, cînd o privi, Paul observă că se întorsese astfel încît să nu-i vadă faţa. Ajuns în faţa casei, frînă prea brusc. Amîndoi fură smuciţi înainte, apoi îndărăt. Pînă trînti Paul portiera, Julia ieşise deja.

– Dacă nu vrei aici, spune-mi unde să te duc.

– N-am unde să merg.

Cu ochii chinuiţi, se întoarse spre el.

– Şi n-am pe nimeni la care să mă duc. Nu credeam că ai să... mă aduci aici. Că mă doreşti aici. Ei cred că eu am omorît-o.

Mîinile îi tremurau atît de tare, încît scăpă poşeta. După ce se lăsă pe vine să şi-o ia, nu-şi mai găsi pu-

terea ca să se ridice.

– Cred că eu am omorît-o, repetă.

– Julia, întinse Paul braţele, dar ea se retrase.

– Te rog, nu. Nu mă atinge. N-am să-mi mai pot păstra mîndria care mi-a mai rămas, dacă mă atingi.

– La dracu' cu ea de mîndrie, o cuprinse el în braţe. Primele suspine începură să-i zguduie trupul în timp ce o ducea pe sus înăuntru.

– M-au băgat într-o celulă. Îmi tot puneau întrebări, la nesfîrşit, şi m-au închis în celulă. Au încuiat uşa şi m-au lăsat acolo. Nici nu puteam să respir.

În timp ce gura i se strîngea într-o linie înverşunată, Paul îi murmură liniştitor:

– Trebuie să te culci un timp. Odihneşte-te puţin.

– Îmi tot amintesc cum arăta cînd am găsit-o. Ei cred că eu i-o făcusem. Dumnezeule, au să mă ducă înapoi. Ce se va întîmpla cu Brandon?

– N-au să te mai bage acolo.

După ce o culcă pe pat, Paul îi cuprinse faţa în mîini.

– Nu te vor mai duce acolo. Crede-mă.

Ar fi vrut, dar nu putea vedea altceva decît spaţiul acela strîmt şi zăbrelit, cu ea închisă înăuntru.

– Nu mă lăsa singură. Te rog.

Îi apucă strîns mîinile, cu ochii şiroindu-i de lacrimi.

– Atinge-mă. Te rog.

Îl trase cu gura spre a ei.

– Te rog.

Nu mîngîierea era răspunsul. Gesturile blînde şi încurajările liniştitoare nu i-ar fi putut risipi deznădejdea. De pasiune avea nevoie, rapidă şi fulminantă, aspră şi promptă. Acolo, cu el, îşi putea goli mintea, umplîndu-şi trupul. Îl căută pe bîjbîite, cu ochii încă umezi de şoc şi teroare, cu trupul îndurerat lîngă al lui, în timp ce-l trăgea de haine. Nu-şi spuseră nici un cuvînt. Nu dorea cuvinte; chiar şi cele mai gingaşe dintre ele o puteau face să gîndească. Pentru acel scurt interval de timp, nu dorea decît să simtă.

Paul uită de temerile pe care trebuia să i le risi-

peasca. Nu mai exista nici o spaimă în femeia care se rostogoli cu el peste pat, cu gura avidă şi degetele dornice înfigîndu-i în trup săgeţi de voluptate. Întru totul la fel de disperat ca ea, îi smulse hainele ca s-o găsească. Pielea aceea fierbinte şi umedă, vibrîndu-i sub mîini, mirosul sălbatic şi lasciv al dorinţelor, aroma seducătoare a femeii. Lumina se revărsa în cameră, înroşită de primele văpăi ale asfinţitului. Julia se ridică deasupra lui, fără a mai fi palidă la faţă, ci îmbujorată de viaţă. Îl apucă de încheieturi, ridicîndu-i mîinile spre sînii ei. Cu capul aruncat pe spate, îl cuprinse ca într-o teacă, absorbindu-l adînc, înconjurîndu-l.

Trupul îi deveni rigid, după care se cutremură zguduit de orgasm. Cu ochii într-ai lui, îi ridică palma pentru a-i depune în ea o sărutare. Apoi, strigînd de deznădejde şi triumf, îl călări cu viteză şi forţă, ca şi cum ar fi alergat pe viaţă şi pe moarte.

Dormi o oră, pradă unei epuizări fără vise. Apoi, realitatea începu să revină pe furiş dincolo de baricadele ei, smulgînd-o din somn, complet trează. Stăpînindu-şi un ţipăt alarmat, se ridică în capul oaselor. Fusese convinsă că avea să se pomenească în celulă. Singură. Încuiată.

Paul se ridică din fotoliul unde stătuse, privind-o, şi se apropie de pat s-o ia de mînă.

– Sînt aici.

Avu nevoie de un moment pentru a-şi recăpăta respiraţia.

– Ce oră e?

– E încă devreme. Tocmai mă gîndeam să cobor şi să pregătesc ceva de cină.

Îi prinse bărbia în mînă, înainte de a apuca să nege din cap.

– Trebuie să mănînci.

Sigur că trebuia. Avea nevoie de hrană şi somn, de mişcare şi de aer. De toate acele lucruri normale, ca să se pregătească pentru cele anormale. Şi mai avea de făcut şi altceva.

– Paul, trebuie să-i spun lui Brandon.

– Astă seară?

Pentru a-şi alunga senzaţia de plîns, privi în altă parte, spre fereastră şi mugetul mării.

– Ar fi trebuit să mă duc la el imediat, dar nu eram sigură că aveam putere. Mă tem că s-ar putea să audă ceva, să vadă cine ştie ce la televizor. Trebuie să-i explic, să-l pregătesc eu însămi.

– Îi voi telefona lui CeeCee. Ce-ar fi să faci un duş fierbinte, lung, şi să înghiţi vreo două aspirine? Eu sînt jos.

Julia trase de cearşafuri, în timp ce Paul pornea spre uşă.

– Paul... îţi mulţumesc. Pentru asta, şi pentru înainte.

Paul se rezemă de tocul uşii. Îşi încrucişă braţele pe piept, ridicînd o sprînceană. Iar glasul său dobîndi acel ton amuzat şi nespus de englezesc.

– Îmi mulţumeşti pentru că am făcut dragoste cu tine, Jules?

Stînjenită, ridică din umeri:

– Da.

– Bine, atunci ar trebui să spun că n-ai de ce, draga mea. Neapărat să mă mai cauţi. Oricînd.

Cînd îl auzi pornind în jos pe scară, făcea deja un lucru de care nu crezuse că avea să mai fie capabilă vreodată. Zîmbea.

Duşul îi prinse bine, la fel şi cele cîteva înghiţituri pe care reuşi să le ia din omleta pregătită de Paul. Acesta nu aştepta din partea ei să converseze. Încă un lucru pentru care îi era datoare. Părea să înţeleagă că avea nevoie să se gîndească pe îndelete la ceea ce avea să-i spună fiului ei. Cum să-i spună acelui băieţel că mama lui era acuzată de crimă. Se învîrtea prin living, cînd auzi maşina apropiindu-se. Cu mîinile încleştate laolaltă, se întoarse spre Paul.

– Cred că ar fi mai bine dacă...

– Vorbeşte singură cu el, completă Paul. Eu sînt în birou. Şi nu-mi mulţumi iarăşi, Jules, continuă, în timp ce

Julia deschidea gura. S-ar putea ca de data asta să nu-ţi mai fie la fel de uşor.

În timp ce pornea pe scară, Paul slobozi încet o înjurătură obscenă. Încordată, Julia deschise uşa. Apăru Brandon, cu rucsacul agăţat pe-un umăr, zîmbindu-i. Reuşi să nu se repeadă cu toate lucrurile pe care le făcuse în acea zi. Îşi amintea unde fusese mama lui. La o înmormîntare, şi avea ochii trişti.

Din spatele lui, CeeCee întinse o mînă spre a Juliei. Gestul de sprijin nerostit, de încredere, îi puse un nod în gît.

– Telefonează doar, spuse CeeCee. Să-mi zici exact de ce-ai nevoie.

– Îţi... mulţumesc...

– Sună-mă, repetă CeeCee, apoi îl ciufuli scurt pe Brandon. Pe curînd, puştiu'.

– Pa. Spune-i lui Dustin că ne vedem la şcoală.

– Brandon.

O, Doamne, îşi spuse Julia. Fusese atît de sigură că era pregătită. Dar băiatul o privea, cu chipul atît de tînăr, de plin de încredere. Închise uşa în urma ei şi îl conduse în spate, pe terasă.

– Hai să stăm un minut aici.

Brandon ştia totul despre moarte. Îi explicase cînd muriseră bunicii lui. Oamenii plecau, sus în cer cu îngerii, şi alte poveşti. Uneori se îmbolnăveau rău, sau aveau cîte un accident. Ori erau tăiaţi cu cuţitul ca tinerii din Halloween[1], pe care el şi Dustin se furişaseră din pat să-l vadă la video, cu cîteva săptămîni în urmă.

Nu-i prea plăcea să se gîndească la moarte, dar bănuia că mama lui avea să-i vorbească iarăşi despre asta.

Continua să-l ţină de mînă. Strîns. Şi se uita în

1. – Unul dintre cele mai celebre filme horror americane (1978, r. John Carpenter), prezentat recent şi pe micile noastre ecrane (n.tr.)

întuneric, unde nu se vedea decît spuma albă a valurilor prelingîndu-se pe nisip. Luminile ardeau în casa din spatele lor, aşa că Brandon îi distingea faţa şi felul cum vîntul făcea să fluture halatul lung, albastru, pe care-l purta.

– A fost o doamnă de treabă, începu el. Stătea de vorbă cu mine şi mă întreba despre şcoală şi altele. Şi rîdea de bancurile mele. Îmi pare rău că a trebuit să moară.

– O, Brandon, şi mie îmi pare rău...

Trase adînc aer în piept.

– A fost o persoană foarte importantă şi vei auzi multe lucruri despre ea – la şcoală, la televizor, în ziare...

– Se zice că era ca o zeiţă, dar ea a existat în realitate.

– Într-adevăr, a fost foarte reală. Oamenii reali fac diverse lucruri, iau hotărîri, dar mai şi greşesc. Se îndrăgostesc.

Băiatul se foi în loc. Julia ştia că era la vîrsta cînd îl stinghereau discuţiile despre dragoste. În mod normal, asta ar fi făcut-o să zîmbească.

– Eve s-a îndrăgostit demult, demult de tot. Şi a avut un copil. Nu s-a putut rezolva situaţia între ea şi bărbatul pe care l-a iubit, aşa că a trebuit să facă ceea ce a considerat ea că era mai bine pentru copil. Există foarte mulţi oameni buni care nu pot avea copii proprii.

– Şi îi adoptă, cum te-au adoptat pe tine bunica şi bunicul.

– Exact. I-am iubit pe bunicii tăi, şi m-au iubit şi ei pe mine. Şi pe tine.

Se întoarse, lăsîndu-se pe vine pentru a-i cuprinde faţa în mîini.

– Dar am aflat, abia acum cîteva zile, că acel copil pe care l-a dat Eve eram eu.

Brandon nu se retrase şocat, ci clătină din cap ca şi cum ar fi încercat să-i scuture cuvintele pentru a cădea în ordine.

– Adică vrei să zici că Miss Benedict era mama ta adevărată?

– Nu, mama mea adevărată a fost bunica ta, persoana care m-a crescut, m-a iubit şi a avut grijă de mine. Dar Eve a fost femeia care mi-a dat naştere. Ea a fost mama mea biologică.

Cu un oftat, îi trecu o mînă prin păr.

– Bunica ta biologică. Ai devenit foarte important pentru ea, după ce a reuşit să te cunoască. Era mîndră de tine şi ştiu că ar dori să fi avut timp să ţi-o spună chiar ea.

Buza băiatului începu să tremure.

– Cum se face că, dacă ai fost fata ei, nu te-a ţinut? Avea o casă mare, bani şi toate celelalte.

– Nu e vorba întotdeauna numai de case şi bani, Brandon. Mai există şi alte motive, motive mai importante, pentru a lua o asemenea decizie.

– Tu nu m-ai dat.

– Nu, îşi lipi ea obrazul de al lui, găsind iubirea, la fel de puternică şi sigură ca pe vremea cînd îl purtase în pîntecul ei. Dar ceea ce e just pentru o persoană nu e întotdeauna just şi pentru alta. A făcut ce a considerat ea că era mai bine, Brandon. Cum aş putea fi tristă pentru asta, cînd am ajuns să le aparţin bunicii şi bunicului?

Cu mîinile pe umerii lui, se aşeză pe călcîie.

– Îţi spun acum toate astea fiindcă lumea va vorbi. Vreau să ştii că nu ai nici un motiv să-ţi fie ruşine, nimic pentru care să-ţi pară rău. Poţi fi mîndru că Eve Benedict a fost bunica ta.

– Mi-a plăcut mult de ea.

– Ştiu.

Zîmbi, conducîndu-l spre bancheta ataşată de balustradă.

– Mai e ceva, Brandon, şi va fi foarte greu. Trebuie să ai curaj şi vreau să nu te îndoieşti că totul va fi bine.

Aşteptă, cu ochii într-ai lui, pînă fu sigură că i-o putea spune calm.

– Poliţiştii cred că eu am omorît-o pe Eve.

Brandon nici nu clipi. În schimb, ochii i se umplură cu o furie arzătoare. Gura lui mică se înăspri.

– Asta-i o tîmpenie.

Julia îşi descărcă uşurarea într-un hohot de rîs, rezemîndu-şi obrazul de părul lui.

– Da. Da, e o mare prostie.

– Tu nu omori nici măcar păianjenii. Pot să le-o spun.

– Vor descoperi adevărul. S-ar putea, totuşi, să mai dureze cîtva timp. Poate va fi necesar să fiu judecată.

Brandon îşi îngropă faţa la pieptul ei.

– Ca atunci cu Judecătorul Wapner?

Simţindu-l că începea să tremure, îl legănă, ca pe vremea cînd era mic şi avea colici.

– Nu tocmai. Dar vreau să nu-ţi faci nici o grijă, fiindcă vor afla adevărul.

– De ce nu putem să plecăm şi gata? De ce nu putem merge acasă?

– Vom pleca. Cînd totul se va termina, o să plecăm.

Îl cuprinse strîns cu braţele.

– Îţi promit.

În dormitorul lui, unde se tîrîse să bea şi să stea posomorît, Drake se pregătea să dea un telefon. Al dracului de bine îi părea că tîrfa aia intrase în belea pîn-la gît. Nimic nu-l încînta mai mult decît ca vară-sa să ajungă la pîrnaie pentru crimă. Însă, chiar şi cu ea eliminată din drum, îl mai avea pe Paul stînd între el şi tot bănetul. Poate că nu avea cum să anuleze testamentul, cum să înhaţe moştenirea pentru care muncise atîta.

Dar exista întotdeauna o posibilitate. Pe asta o păstrase. Sorbi din paharul cu Absolut sec şi zîmbi cînd auzi făcîndu-se legătura.

– Drake la telefon, se prezentă el, fără nici un preambul. Trebuie să ne-ntîlnim... De ce? Păi, simplu. Am nişte informaţii pe care o să vrei să mă plăteşti. Ca de pildă, cu ce treabă te-ai furişat în casa de oaspeţi şi ai cotrobăit prin însemnările scumpei Verişoare Julia. A, şi încă o chestie care s-ar putea să intereseze poliţia. Cum ar fi, faptul că sistemul de alarmă era închis în ziua cînd a murit Eve. De unde ştiu?

Zîmbi din nou, numărînd deja banii.

– Eu ştiu tot felul de lucruri. Ştiu că Julia era în gră-

dină, în ziua aia. Ştiu că altcineva a intrat în casa de oaspeţi, unde o aştepta Eve, şi pe urmă a ieşit singur. Singur-singurel.

Ascultă, zîmbind cu privirea spre tavan. Dumnezeule, ce bine era să fie din nou stăpîn pe situaţie.

– A, sînt sigur că ai destule motive, şi explicaţii cît cuprinde. Poţi să le dai sticleţilor. Sau... poate mă convingi să uit totul. Un sfert de milion ar fi aproape de-ajuns ca să mă convingă. Deocamdată. Rezonabil? întrebă el, cu un hohot de rîs. Căca-m-aş, sigur că sînt rezonabil. Îţi dau o săptămînă să vii cu banii. Din seara asta, într-o săptămînă. Hai să zicem, de la miezul nopţii. Sună aşa de frumos. Adu-i aici. Pe toţi, sau mă duc direct la procuror şi o salvez pe sărăcuţa mea verişoară.

Şi închise, după care se hotărî să aleagă un nume din mica sa agendă neagră. Avea chef să petreacă.

Rusty Haffner căuta o perspectivă proprie. Aproape toată viaţa se jucase cu sorţii şi, cu toate că la un calcul final pierduse mai mult decît cîştigase, bănuia că încă mai era în jos. Fusese băgat cu forţa în Corpul de Infanterie Marină de către taică- său, a doua zi după ce absolvise liceul. În tot timpul serviciului militar se fofilase şi se strecurase, evitînd dezonoarea lăsării la vatră.

Dar învăţase cum să-i tragă cu „Da să trăiţi, nu să trăiţi", cum să pupe orice cur era mai important şi cum să iasă basma curată din orice bucluc.

Actuala lui slujbă îl plictisea şi ar fi vrut s-o lase-n plata Domnului. Dacă n-ar fi scos bani aşa de frumoşi. Şase miare pe săptămînă ca să urmărească o femeie fuseseră greu de refuzat.

Acum, însă, bătrînul Rusty se întreba dacă nu cumva avea o cale de a arde lumînarea şi la celălalt capăt.

În faţa unei gustări nocturne cu iaurt de afine, Rusty privea ştirile de la ora unsprezece. Totul era acolo. Julia Summers, puicuţa aia de clasă pe care o pîndea de săptămîni în şir. Şi nu fusese cea mai mare poantă să descopere că era fiica Evei Benedict? Şi că era principala suspectă în omorul boarfei ăleia bătrîne? Şi, cel

mai interesant din toate pentru Rusty P. Haffner, era pe cale să moştenească o ciosvîrtă zdravănă dintr-o avere despre care se zvonea că trece de cincizeci de milioane.

O puicuţă de clasă ca Summers avea să-i fie foarte recunoscătoare cuiva care o putea scoate din bucluc. Mult mai recunoscătoare decît şase mii pe săptămînă. Destul de recunoscătoare, calculă Rusty în timp ce-şi lingea linguriţa, pentru a aranja un om pe toată viaţa.

Era posibil ca actualul său client să se oftice destul de tare ca să-i facă unele probleme. Dar pentru, să zicem, două milioane – bani-gheaţă – Rusty putea rezolva orice probleme.

29

Transpirat, înviorat şi mulţumit de lume în general, Lincoln Hathoway intră vesel în bucătărie, după joggingul de dimineaţă. Filtrul Krups tocmai dădea în clocot, iar Lincoln se uită la ceas. Şase şi douăzeci şi cinci. La ţanc. Dacă exista un lucru asupra căruia conveniseră vreodată el şi Elizabeth, de cincisprezece ani soţia lui, acesta era simetria. Viaţa lor decurgea cu deplină regularitate. Lui îi plăcea să fie unul dintre cei mai respectaţi avocaţi de drept penal de pe Coasta de Est, iar ea se bucura că era soţia şi amfitrioana unui om încununat de succese. Aveau doi copii inteligenţi şi bine crescuţi, care nu cunoscuseră altceva decît belşug şi stabilitate. Cu zece ani în urmă, trecuseră printr-o zonă mai accidentată, dar o rezolvaseră aproape perfect. Dacă anii se înscriseseră într-o rutină ce cîrmea spre insipiditate, era exact ceea ce-şi doreau ei.

Ca de obicei, Lincoln îşi luă cana cu inscripţia AVOCAŢII O FAC PE SCURT – un dar hazos de la fiica lui, Amelia, cu ocazia aniversării a patruzeci de ani. Avea să-şi bea prima cafea a zilei de unul singur, urmărind ştirile de dimineaţă la televizorul din bucătărie, înainte de

a urca să facă duş. Viaţa era frumoasă, îşi spuse Lincoln, în timp ce deschidea aparatul. Crainicul anunţa o întorsătură-surpriză în cazul Eve Benedict.

Cana alunecă dintre degetele lui Lincoln, spărgîndu-se. Cafeaua columbiană fierbinte se revărsă ca un rîu negru pe dalele de gresie albă, lucioasă.

– Julia, îi şopti el numele printre buze, în timp ce bîjbîia după un scaun.

Stătea singură, ghemuită într-un colţ al canapelei. Ţinea în mîinile moi carnetul pe care încercase să scrie. Îşi spusese să întocmească o listă de priorităţi. Cu tot ceea ce avea de făcut.

Îi trebuia un avocat, desigur. Cel mai bun pe care şi-l putea permite. Putea însemna să-şi ipotecheze pentru a doua oară casa. Eventual chiar s-o vîndă. Banii Evei – dacă ar fi vrut să se gîndească la ei – nu puteau intra în discuţie. Atîta vreme cît era suspectată de a-i fi provocat moartea, nu i se permitea să beneficieze de ei.

Beneficii de pe urma morţii. Întotdeauna o găsise o sintagmă stîngace. Iar acum, cu atît mai mult. Trebuia să aranjeze cu îngrijirea lui Brandon. În timpul procesului. Iar după aceea, dacă... Nu era momentul să se gîndească la dacă. Familie nu avea. Existau unii prieteni, dintre care mulţi încercaseră deja să ia legătura cu ea. Dar cui i l-ar fi putut da pe copilul ei? Aici lista se oprea, fiindcă din acel punct nu putea merge mai departe.

La fiecare cîteva minute, suna telefonul. Auzea robotul intrînd în funcţiune, iar glasul lui Paul îl informa pe apelant că nu era nimeni acasă. Printre reporteri se intercalau şi cei preocupaţi. CeeCee, Nina, Victor. Dumnezeule, Victor. Cînd îi auzea glasul, închidea ochii. Ştia oare? Bănuia? Ce-şi puteau spune acum unul altuia, fără să-şi provoace şi mai multă suferinţă?

Voia ca Paul să se întoarcă. Îşi dorea să întîrzie, ca să fie mai mult timp singură. Spusese doar că avea de rezolvat nişte treburi. Nu-i explicase despre ce anume era vorba şi nici ea nu întrebase.

Îl dusese pe Brandon la şcoală cu maşina.

Brandon. Trebuia să facă aranjamente pentru Brandon. Cînd telefonul sună din nou, continuă să-l ignore. Dar insistența din glas o făcu să asculte, apoi să-l recunoască și să holbeze ochii uimită.

– Julia, te rog, sună-mă cît de curînd posibil. Mi-am contramandat întîlnirile pe ziua de azi, ca să pot sta acasă. Tocmai am auzit, la știri, azi dimineață. Te rog, caută-mă. Nici nu-ți pot spune cît de... Telefonează-mi și atît. Am numărul...

Încet, abia conștientă că se ridicase și traversase camera, Julia luă receptorul.

– Lincoln. Julia sînt.

– O, slavă Domnului. Nici nu eram sigur că-mi dăduseră numărul potrivit. A trebuit să trag toate sforile. Am reușit să-l aflu de la L.A.P.D.[1]

– De ce mă cauți?

În voce nu i se distingea dușmănia, ci uimirea. Făcea ca rușinea să devină aproape insuportabilă.

– Fiindcă urmează să fii judecată pentru omor. Nu-mi vine să cred, Julia. Nu pot să cred că au destule dovezi pentru proces.

Glasul îi era același, constată ea. Clar și precis. Din motive pe care nu și le putea închipui, se întrebă dacă încă mai purta lenjeria călcată.

– Ei par să creadă că da. Am fost la fața locului. Mi s-au găsit amprentele pe armă. O amenințasem.

– Iisuse Cristoase, își trecu Lincoln o mînă prin părul blond. Cine te reprezintă?

– Greenburg. A fost avocatul Evei. De fapt, caută pe altcineva. Nu practică dreptul penal.

– Julia, ascultă-mă. Nu vorbi cu nimeni. Auzi ce-ți spun? Nu vorbi cu nimeni.

Julia aproape că zîmbi.

---

1. – Los Angeles Police Department = Departamentul Poliției din Los Angeles (n.tr.)

– Deci, să închid?

Niciodată nu-i înţelesese umorul şi se avîntă:

– Iau primul avion pe care-l prind. Sînt membru al Baroului din California, aşa că nu vor fi probleme. Acum, dă-mi adresa la care stai.

– De ce? De ce vrei să vii aici, Lincoln?

Lincoln formula deja în minte explicaţiile şi scuzele, pentru soţie, pentru colegi, pentru presă.

– Îţi sînt dator, spuse el crispat.

– Ba nu. Nu-mi datorezi nimic.

Acum, Julia ţinea receptorul cu ambele mîini.

– Îţi dai seama, îţi trece măcar prin minte, că nici n-ai întrebat despre el? Nici c-un cuvînt n-ai întrebat despre el.

În tăcerea care se lăsă, auzi uşa închizîndu-se. Se întoarse, pentru a-l vedea pe Paul privind-o.

– Julia, continuă Lincoln, cu un glas calm, absolut rezonabil. Vreau să te ajut. Indiferent ce părere ai despre mine, ştii că sînt cel mai bun. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Şi pentru băiat.

Pentru „băiat", repetă ea în gînd. Nici măcar nu putea rosti numele lui Brandon. Îşi rezemă un moment fruntea în palmă, chinuindu-se să-şi învingă emoţiile. Lincoln spusese un mare adevăr. El era cel mai bun. Nu-şi putea permite să lase mîndria să stea în calea libertăţii.

– Sînt în Malibu, răspunse ea şi-i dădu adresa. La revedere, Lincoln. Îţi mulţumesc.

Paul aşteptă, fără să spună nimic. Nici nu ştia ce simţea. Ba nu, îşi spuse el, ştia. Cînd intrase şi-şi dăduse seama cine era la telefon, se simţise exact ca şi cum ar fi fost împuşcat. Acum sîngera pe dinăuntru.

– Ai auzit, începu Julia.

– Da, am auzit. Credeam că ne-am înţeles să nu răspunzi la telefon.

– Iartă-mă. N-am avut încotro.

– Evident, se legănă el pe călcîie. Se face că plouă timp de zece ani, dar tu trebuie să-i răspunzi la telefon.

Instinctiv, Julia îşi apăsă o mînă pe stomac, unde

muşchii începuseră să i se încleşteze.

– Paul, e avocat.

– Am auzit.

Se aprope de bar, dar găsi mai cuminte să se rezume la o apă minerală. Un pahar de alcool ar fi fost gaz aruncat peste foc.

– Şi, desigur, e singurul avocat din ţară care-i calificat să preia cazul tău. Va veni în zbor pîn-aici şi te va salva din ghearele nedreptăţii.

– Nu-mi pot permite să refuz ajutorul, indiferent din ce parte mi se oferă.

Julia strînse buzele, avînd nevoie să rămînă calmă. O rodea un imbold cumplit de a se repezi pe lîngă el, dînd uşa de perete.

– Poate ai avea o părere mai bună despre mine dacă l-aş scuipa în ochi. Poate că şi eu aş avea. Dar dacă mă bagă la închisoare, nu- s sigură că voi supravieţui. Şi mi-e frică, mi-e foarte frică pentru Brandon.

Paul puse paharul deoparte şi veni spre ea. Cu mîini blînde, îi mîngîie braţele în sus şi-n jos.

– Uite cum facem, Jules. Îl lăsăm să-şi vadă de vrăjile lui avocăţeşti. Iar cînd se termină totul, îl scuipăm amîndoi în ochi.

Julia îl cuprinse în braţe, lipindu-şi obrazul de al lui.

– Te iubesc.

– Era şi timpul s-o mai aminteşti, îi înclină el faţa în sus s-o sărute, apoi o trase spre canapea. Acum, stai jos pînă-ţi spun de ce m-am apucat.

– De ce te-ai apucat? încercă ea un surîs, întrebîndu-se dacă era posibil să aibă o conversaţie normală.

– Mă joc de-a detectivul. Care scriitor de romane poliţiste un e un detectiv frustrat? Ai mîncat?

– Ce? Paul, sari de la un subiect la altul.

– M-am hotărît să stăm de vorbă în bucătărie. La masă. Şi se ridică, apucînd-o de mînă pentru a o trage după el.

– Îmi distrage atenţia să văd cum cad livrele de pe tine în timp ce vorbesc. Cred că Brandon a mai lăsat nişte unt de arahide.

– Voi căpăta un sandviş cu unt de arahide?

– Şi jeleu, adăugă el, luînd un borcan de Skippy. Ia ascultă, e doldora de proteine.

N-o lăsă inima să-i spună că nu-i era foame.

– Le pregătesc eu.

– Ba sînt specialitatea mea, îi aminti Paul. Stai jos. Cînd mă voi confrunta şi eu cu o acuzaţie de crimă, ai să mă poţi răsfăţa.

Julia reuşi în sfîrşit să zîmbească.

– S-a făcut.

Îl privi cum ungea pîinea, întrebîndu-se dacă îşi amintea de acea dimineaţă cînd o cunoscuse prima oară pe Eve. Cu un mic oftat, se uită dincolo de el, spre floarea de jad de pe pervazul ferestrei. Ştiuse că era pe moarte, cînd ea şi Brandon se instalaseră în casă? Puţină apă, hrană pentru plante, şi înflorea din nou. Era necesar atît de puţin pentru a întreţine viaţa.

Surîse din nou, cînd Paul îi puse farfuria în faţă. De pildă, unt de arahide, jeleu şi o fiinţă iubită.

– Nu le-ai tăiat în triunghi.

Paul arcui o sprînceană.

– Bărbaţii adevăraţi nu mănîncă sandvişuri tăiate. Alea-s pentru blegi.

– Bine că mi-ai spus, altfel aş fi continuat să i le tai pe-ale lui Brandon, umilindu-l.

Cînd luă tartina, jeleul se prelinse vesel pe margini.

– Deci, te-ai jucat de-a detectivul.

– Ceea ce se numeşte muncă de teren, se aşeză el, întinzînd mîna să-i potrivească părul după ureche. Am vorbit cu Jack, pilotul. E gata să jure că, după opinia lui de expert, a umblat cineva la furtunul de carburant. S-ar putea să nu fie prea mult, dar ar dovedi că se întîmpla ceva, că cineva din afară te ameninţa. Poate şi pe Eve.

Julia făcu un efort să mănînce, să spere.

– În regulă. Cred că ar putea fi foarte important să convingem poliţia că cineva trimitea mesaje de ameninţare – din cauza cărţii. Benzile. Nu înţeleg cum, după ce au ascultat înregistrările, mai pot crede că eu...

Clătină din cap.

– N-am cum să le dovedesc că, în afară de mine şi de Eve, mai ştia şi altcineva ce era imprimat pe benzi.

– Expresia e îndoială rezonabilă. Asta-i tot ce ne trebuie. M-am dus pe la Travers, adăugă el; acum, dorind totodată să fie sincer, ştia şi că trebuia să-şi aleagă cu mare grijă cuvintele. E încă distrusă, Jules. Îşi legase toată viaţa de Eve – de ceea ce făcuse Eve pentru ea, şi pentru fiul ei.

– Iar Travers crede că eu am omorît-o.

Paul se ridică să aducă de băut pentru amîndoi. Cel mai la îndemînă îi fu un Chablis, şi se gîndi că mergea perfect cu untul de arahide.

– În faza asta, simte nevoia să acuze pe cineva. Şi vrea ca acel cineva să fii tu. Problema cu Travers e că în casă se puteau întîmpla foarte puţine lucruri fără ca ea să afle. Faptul că Eve şi-a putut ascunde boala de toată lumea, inclusiv de Travers, nu face decît să-i dovedească priceperea şi îndîrjirea. În ziua aceea, a mai fost şi altcineva pe proprietate. În casa de oaspeţi. Travers e cea mai mare şansă a noastră de a afla cine anume.

– N-aş vrea decît... Aş vrea să poată înţelege că n-am vorbit serios în seara aceea.

Vocea i se îngroşă cînd luă paharul, punîndu-l apoi la loc fără să bea.

– Că nici un moment n-am vrut ca aia să rămînă ultima amintire a Evei pentru mine. Nici a mea, pentru ea. O voi regreta toată viaţa, Paul.

– Asta ar fi o greşeală, îi acoperi el o mînă cu a lui, strîngînd-o uşor. Te-a adus aici pentru ca fiecare dintre voi s-o cunoască pe cealaltă în întregime. Nu numai printr-un incident, prin cîteva cuvinte aruncate cu patimă. Julia, am trecut pe la medicul ei.

– Paul.

Îşi înlănţui degetele printre ale lui. În acel moment, fiecare atingere, fiecare punct de contact părea nepreţuit.

– Nu trebuia s-o faci singur.

– Era un lucru pe care voiam să-l fac singur. I s-a pus diagnosticul anul trecut, imediat după Thanksgiving. Cu

ocazia sărbătorii, ne spusese că nu avea poftă de curcan şi de plăcintă cu dovleac şi pleca pentru o săptămînă, două, la Golden Door, să fie răsfăţată şi revitalizată.

Se opri, pentru a-şi învinge propriile emoţii.

– S-a internat în spital pentru analize. Se pare că avea dureri de cap, tulburări de vedere, schimbări ale stării de spirit. Tumora era... ei bine, ca să fiu scurt, era prea tîrziu. I-au putut da medicamente ca să atenueze durerile. Putea trăi în continuare normal. Dar n-o puteau vindeca.

Ochii îi fulgerară spre ea. Julia văzu în ei hăul întunecat şi fără fund al durerii.

– Nu i-au putut-o stopa. I s-a spus că mai avea de trăit cel mult un an. S-a dus de-acolo direct la un specialist din Hamburg. Alte analize, alte teste, acelaşi rezultat. Probabil s-a hotărît ce să facă imediat. Era la începutul lui decembrie, cînd i-a spus lui Maggie despre carte. Şi despre tine. Voia să-şi încheie viaţa şi să-i cruţe pe cei dragi de a şti cît de puţin timp mai avea.

Julia privi spre mica floare de jad, prosperă în mica ei pată de soare.

– Nu merita să fie jefuită de ceea ce-i mai rămăsese.

– Nu, bău el, închinînd într-un toast tăcut; alt rămas-bun. Şi ar fi al dracului de înfuriată dacă cel care-a omorît-o scapă. Nu voi permite aşa ceva.

Îi atinse paharul cu al lui, într-un gest de solidaritate care-i puse Juliei un nod în gît.

– Bea-ţi vinul, îi spuse el. Face bine la suflet. Şi te va relaxa, aşa că-mi va fi mai uşor să te seduc.

Julia îşi înghiţi lacrimile.

– Unt de arahide şi jeleu, şi sex, toate într-o singură după-amiază. Nu ştiu dacă pot suporta.

– Hai să ne convingem, răspunse Paul şi o ridică în picioare.

Spera ca Julia să doarmă o oră, două, şi o lăsă în dormitor, cu jaluzelele trase în calea soarelui şi ventilatorul din tavan risipind căldura. La fel ca majoritatea po-

vestitorilor, Paul putea formula o intrigă oriunde – în maşină, în sala de aşteptare a dentistului, la un cocktail. Dar descoperise, de-a lungul anilor, că îşi structura cel mai bine povestirile în cabinet.

Aranjase camera la fel cum îşi aranjase şi casa. Ca să-i fie cît mai comodă. Spaţiul aerisit de la etaj era locul unde-şi petrecea cea mai mare parte a timpului. Un perete consta în întregime din geam, numai cer şi mare. Cei care nu înţelegeau procesul de creaţie nu puteau crede că lucra atunci cînd nu făcea decît să stea aşezat, privind afară, urmărind schimbările de lumină şi umbră şi zborul pescăruşilor care ţipau.

Pentru a compensa neplăcerea de a-şi smulge o poveste din minte şi din suflet, Paul îşi amenajase spaţiul de lucru ca pe o sărbătorire a confortului. Pereţii laterali erau plini de cărţi. Unele pentru cercetare, altele de plăcere. Doi ficuşi gemeni creşteau în urne masive de piatră. Într-un an, Eve îi invadase sanctuarul interior şi agăţase de crengi mici globuri roşii şi verzi, pentru a-i aminti că, indiferent de termenele scadente, se apropia Crăciunul.

Îmbrăţişase era computerelor şi lucra pe un P.C. mic şi dibaci. Continua să mîzgălească însemnări pe diverse hîrtiuţe, pe care adesea le pierdea. Îşi instalase un top de discuri ale liniei stereo, convins că avea să-i placă să scrie pe fundalul lui Mozart sau al lui Gershwin. Îi trebuise mai puţin de o săptămînă ca să înţeleagă că detesta diversiunea. Îşi ţinea un mic frigider plin cu răcoritoare şi bere. Cînd avea inspiraţie, puteau trece şi optsprezece ore pînă deschidea uşa şi ieşea cu ochii cîrpiţi, din cabinet în realitate.

Astfel că acolo se duse să se gîndească la Julia şi la rebusul de a-i dovedi nevinovăţia.

Se aşeză pe scaun, înclinîndu-l înapoi, şi începu să privească cerul pentru a-şi limpezi mintea. Dacă ar fi căutat o intrigă obişnuită, Julia era asasina ideală. Calmă, stăpînită şi mult prea închisă în sine. Rezervată. Reprimată. Rezistentă faţă de schimbări. Eve intervenise şi exploatase viaţa îngrijită, ordonată, pe care şi-o con-

struise pentru sine însăşi. Temperamentul mocnit îşi croise drum prin acel strîns strat exterior al controlului şi, într-un moment de deznădejde şi turbare oarbă, lovise.

Acuzarea putea miza pe această carte, îşi zise Paul. Aruncînd în joc cîteva milioane moştenire, ca stimulent suplimentar. Desigur, le-ar fi fost dificil să probeze că Julia ştia despre testament. Totuşi, putea să nu fie atît de greu să convingă un juriu – dacă se ajungea la curtea cu juri – că Eve i se confesase Juliei.

Regina ecranului, îmbătrînită şi bolnavă, căutînd un trecut pierdut, iubirea unui copil pe care-l abandonase. O puteau distribui pe Eve în rolul victimei vulnerabile, confruntîndu-se cu boala vitejeşte şi singură, şi căutînd cu disperare să refacă legăturile cu fiica ei.

Eve ar fi strîmbat din nas şi ar fi declarat-o o porcărie. Matricid, medită el. O crimă foarte hidoasă. Şi bănuia că procurorul s-ar fi mulţumit foarte încîntat cu o omucidere de gradul doi. Îşi aprinse un trabuc, închise ochii şi reluă prin minte motivele pentru care scena nu mergea. Julia era incapabilă de crimă. Aceasta, desigur, era opinia lui şi nu prea reprezenta un argument temeinic în apărare. Mai bine să se concentreze asupra forţelor exterioare şi a faptelor esenţiale, decît a propriilor lui stări sufleteşti.

Mesajele. Ele erau o realitate. Fusese cu Julia cînd primise unul. Acea stare de şoc şi teamă nu putuse fi simulată. Acuzarea putea susţine că era fiica unei actriţe şi, cîndva, aspirase ea însăşi să ajungă pe scenă. Dar Paul se îndoia că pînă şi Eve ar fi putut oferi o asemenea reprezentaţie.

Se umblase la avion. O putea un om serios crede în stare să-şi rişte propria viaţă, să rişte a-şi lăsa copilul orfan, numai pentru a obţine un efect?

Benzile. Le ascultase şi erau incendiare. Care secret ar fi valorat cît viaţa Evei?

În mintea lui Paul nu încăpea nici o îndoială că murise pentru ca o altă viaţă să fie cruţată.

Avortul Gloriei. Perversiunile lui Kincade. Ambiţiile lui Torrent. Rapacitatea lui Priest.

Delrickio. Paul dorea din toată inima să creadă că Delrickio fusese vinovatul. Dar nu putea face piesele să se potrivească. Era posibil ca un om care administra moartea atît de calm să-şi piardă controlul şi să ucidă cu o asemenea necugetare?

Fusese aproape cu siguranţă o crimă provocată de un impuls al momentului. Cel care-o făcuse nu putea să fi fost sigur cînd avea să se întoarcă Julia, sau dacă nu cumva grădinarul trecea prin dreptul unei ferestre, în drum spre a plivi trandafirii.

Asta nu explica problema pazei. În incintă nu fusese nimeni, numai personalul. Şi totuşi, cineva intrase.

Paul se întrebă ce-ar fi făcut dacă dorea să se confrunte cu Eve, între patru ochi, fără ştirea nimănui. Nu i-ar fi fost greu să vină fără ascunzişuri, apoi să plece, făcînd un scurt ocol pentru a scoate sistemul de alarmă din funcţiune. Pe urmă, înapoi. Confruntarea. Pierderea controlului.

Îi plăcea. Îi plăcea foarte mult, cu excepţia faptului minor că alarma fusese în funcţiune în momentul cînd o verificase poliţia.

Deci, avea să vorbească din nou cu Travers, cu Nina şi cu Lyle. Şi cu toţi ceilalţi, pînă la cel mai de jos rîndaş de pe proprietate.

Trebuia să dovedească faptul că cineva putuse intra înăuntru. Cineva destul de speriat ca să fi trimis scrisorile. Cineva suficient de disperat pentru a ucide.

Pradă unui impuls, luă telefonul şi formă un număr.

– Nina. Paul sînt.

– A, Paul. Travers a spus c-ai trecut pe-aici. Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit.

Nina privi prin birou, spre cutiile de carton în care împacheta meticulos diverse obiecte.

– Tocmai fac ordine, îmi scot lucrurile. Închiriez o casă în Hills, pînă... în fine, pînă mă gîndesc ce să fac în continuare.

– Ştii că poţi sta oricît vrei.

– Îţi mulţumesc, se căută ea prin buzunare după un

şervețel. Sînt îngrijorată din pricina lui Travers, dar nu pot suporta să rămîn, ştiind că Miss Benedict nu va mai veni în fugă cu cine ştie ce noi cereri imposibile. O, Doamne, Paul, de ce a trebuit să se întîmple asta?

– E un lucru pe care trebuie să-l aflăm. Nina, ştiu că te-a chestionat poliția.

– La nesfîrşit, oftă ea. Iar acum, şi procurorul. Pare convins că va trebui să depun mărturie în instanță, despre ceartă. Despre Julia.

Auzi cum i se schimba vocea, încordată.

– Crezi că ea afăcut-o, nu-i aşa?

Nina coborî ochii spre şervețelul zdrențuit, îl aruncă şi luă altul.

– Îmi pare rău, Paul, înțeleg că ai anumite sentimente pentru ea. Însă, da, altă explicație nu văd. Nu cred că a premeditat-o. Probabil nici măcar n-a vrut. Dar s-a întîmplat.

– Indiferent ce crezi, Nina, s-ar putea să mă ajuți. Verific o mică teorie. Dacă mi-ai putea spune cine a venit la Eve în ziua cînd a fost omorîtă. Şi chiar cu o zi înainte.

– O, Doamne, Paul.

– Ştiu că ți-e greu, dar mi-ar putea fi de folos.

– Bine, atunci.

Însuflețită, Nina se şterse la ochi, aruncă şervețelul şi luă agenda pe care încă nu o împachetase.

– A fost aici Drake, şi Greenburg. Maggie şi Victor au trecut amîndoi în seara dinainte. A, şi tu, desigur. Travers a menționat că veniseşi pe la Eve, aşa că am notat în carnet.

– Mereu eficientă, Nina, încercă el o altă posibilitate. Eve avea vreo aventură cu şoferul?

– Cu Lyle?

Pentru prima oară după atîtea zile, Nina rîse efectiv.

– Nu! Miss Benedict avea prea multă clasă pentru genul lui. Îi plăcea cum îngrijea maşina. Asta a fost tot.

– Încă ceva. În ziua cînd s-a întîmplat, ați avut vreo problemă cu sistemul de alarmă? L-a verificat cineva?

– Alarma? Nu, de ce să fi avut probleme?

– Controlam doar toate posibilităţile, Nina. Ascultă, să mă anunţi după ce te instalezi. Şi nu-ţi face griji cu Travers. Mă voi ocupa eu de ea.

– Ştiu. Ţinem legătura. Paul... îmi pare rău, spuse ea prăbuşită. Îmi pare rău pentru tot.

– Şi mie.

Închise, continuînd să-şi pună întrebări. Următorul telefon îl dădu mai încet, mai deliberat, aşteptînd apoi să i se facă legătura cu Frank.

– Am doar un minut, Paul. Treburile se precipită.

– Cu Julia?

– În primul rînd. Îi vine un mahăr mare din est.

– Da, ştiu.

– A, mda, mă aşteptam eu. Oricum, vrea toate petecele de hîrtie pe care le-avem despre caz, pînă la ultimul. Face valuri destul de mari, chiar şi aici, aşa că procurorul ia măsuri să avem totul în ordine, aranjat perfect. A şi pus un constipat de detectiv particular să-şi bage nasu-n treburile noastre.

– Hathoway lucrează repede.

– Mda, coborî Frank vocea. Şi-aşa că procurorul lucrează şi mai repede. Vrea ca figura asta să-i reuşească, Paul, o vrea rău de tot. Conţine de toate – bani, putere, glorie, scandal. O să-i aducă o presă excelentă.

– Spune-mi ceva, Frank. Ai vreo posibilitate de a afla dacă sistemul de pază fusese închis în ziua aia?

Frank se încruntă, răscolind prin hîrtii.

– Cînd l-am verificat noi, era în funcţiune.

– Dar nu putuse fi oprit mai devreme, apoi pornit din nou?

– Christoase, Paul, scuipi în contra vîntului.

Cînd la aceste cuvinte nu primi nici un răspuns, Frank bombăni printre dinţi.

– Okay. Vorbesc cu doi băieţi de la electronică, dar nu cred că ai şanse.

– Atunci, mai dă-mi tu una. Mai vorbeşti odată cu şoferul?

– Cu Studly Doright? De ce?

– Flerul.

– Căca-m-aş, scuteşte-mă cu romanele poliţiste.

Dar deja însemna pe o foaie.

– Sigur, îi mai trag o zgîlţîială.

– Mi-ar place să fiu şi eu de faţă.

– Perfect, de ce nu? La ce-mi mai trebuie mie pensie, cînd pot trăi şi numai din fapte bune?

– Şi încă un lucru.

– Trage. Vrei să-ţi predau dosarele? Să pierd oarece probe? Să bat la cap un martor?

– Ţi-aş fi recunoscător. Şi, cu ocazia asta, ce-ar fi să verifici şi liniile aeriene? Să vezi dacă cineva legat de Éve a făcut vreun drum rapid la Londra în ultima lună. În jurul datei de doişpe.

– Nici o problemă. Ar trebui să-mi ia cam, ăă, vreo zece, douăzeci de ore/om. Vreun motiv anume?

– Am să te ţin la curent. Îţi mulţumesc.

Iar acum, îşi spuse Paul, în timp ce închidea telefonul, avea să aştepte răspunsurile, să le fiarbă în aceeaşi oală şi să vadă dacă-i ieşea o intrigă verosimilă.

30

De la Philadelphia la Los Angeles era drum lung. Nici chiar zborul cu clasa întîi nu elimina efectele decalajului orar şi oboseala călătoriei. Dar Lincoln Hathoway arăta de parcă tocmai ar fi ieşit de la croitor. Costumul său de gabardină bleumarin, cu dungi cretoase subtile, nu avea nici o cută. Pantofii cusuţi manual străluceau ca oglinda. Părul blond, tuns conservator, stătea în desăvîrşită ordine. Lui Paul îi plăcea să creadă că acea corectitudine fără cusur îi atrăsese antipatia de la prima vedere.

– Lincoln Hathoway, se prezentă avocatul, întinzînd o mînă manicurizată. O caut pe Julia.

Paul se bucură nespus că avea palma plină de nisip.

– Paul Winthrop.

– Da, ştiu.

Nu pentru că l-ar fi recunoscut de pe supracoperţile cărţilor. Lincoln nu avea timp de pierdut cu literatura comercială. Dar îi ceruse secretarei toate tăieturile din ziare despre Julia, din ultimele şase luni, pe care le putuse găsi. Ştia cine era Paul şi îi cunoştea relaţiile atît cu victima, cît şi cu acuzata.

– Îmi pare bine că Julia are un loc discret unde să stea pînă lămurim totul.

– De fapt, pe mine mă îngrijorează mai mult liniştea ei sufletească, decît discreţia, îi făcu semn Paul să intre, trăgînd concluzia că îi plăcea nespus să-l deteste. Bei ceva?

– Puţină apă minerală cu un strop de alcool ar merge, mulţumesc.

Lincoln era un om care-şi forma repede opiniile. Adeseori era necesar să evalueze un juriu doar după înfăţişare şi limbajul corporal. Îl califică pe Paul ca bogat, nervos şi bănuitor, întrebîndu-se cum s-ar fi putut folosi de acele trăsături, în situaţia cînd cazul ajungea în instanţă.

– Domnule Winthrop, ce face Julia?

Devenit dintr-o dată întruchiparea englezului înfumurat, Paul se întoarse, oferindu-i paharul:

– De ce n-o întrebi personal?

Julia stătea în uşă, ţinînd protector sub braţ un copil svelt şi cu ochii negri. Cei zece ani, îşi spuse Lincoln, o schimbaseră. Nu mai radia entuziasm şi încredere, ci stăpînire de sine şi prudenţă. Părul de culoarea căprioarei, care cîndva i se revărsase liber, era acum strîns din jurul unei feţe care se rafinase, devenind elegantă.

Îl privi pe băiat, fără să-şi dea seama că toţi patru stăteau în picioare, tăcuţi şi încordaţi. Căuta vreun semn, o oarecare trăsătură fizică moştenită de la el de către copilul pe care nu-l văzuse niciodată şi nici nu-l dorise. Aceasta era firea omenească, şi propriul lui orgoliu.

Însă nu văzu nimic din sine însuşi la copilul slab şi cu părul ciufulit. Iar acest lucru îl uşură, înlăturînd urmele de vinovăţie şi teamă care i se strecuraseră în suflet pe parcursul zborului spre vest. Băiatul era al lui – Lincoln nu se îndoise nici o clipă – dar în acelaşi timp nu era al lui. Lumea, familia, conştiinţa sa se aflară în siguranţă, în acel scurt moment necesar pentru a privi, aprecia şi respinge. Julia văzu totul – modul cum privirea îi poposi asupra lui Brandon, ezitînd fugar, pentru ca apoi să-l expedieze. Braţul i se strînse în jurul fiului ei pentru a-l apăra de o lovitură pe care nu o putea simţi. Apoi se destinse. Băiatul era la adăpost. Orice îndoială stăruitoare dacă ar fi trebuit sau nu să-i spună numele tatălui său se risipi. Tatăl lui murise, pentru amîndoi.

– Lincoln, spuse ea cu o voce la fel de rece şi rezervată ca salutul din cap. Mă bucur că ai făcut un drum atît de lung, aşa de repede.

– Nu regret decît împrejurările.

– Şi eu.

Mîna ei lunecă peste umărul lui Brandon, pentru a se opri în adîncitura gingaşă a gîtului.

– Brandon, dumnealui e domnul Hathoway. Este avocat şi a lucrat cu bunicul, demult. A venit să ne ajute.

– Bună ziua.

Brandon văzu un bărbat înalt, cu înfăţişare rigidă, pantofi lustruiţi şi expresia aia tîmpă gen mă-da-ce-băiat-mare-eşti pe care unii adulţi o afişau ori de cîte ori li se făcea cunoştinţă cu cîte un copil.

– Bună, Brandon. Aş vrea să nu-ţi faci griji, ne vom ocupa de toate.

Nu mai suporta. Încă un moment, şi Paul era sigur că avea să-i croiască una, pentrui că era atît de detaşat.

– Haide, puştiule, îi întinse el o mînă; Brandon i-o luă imediat. Să mergem sus şi să vedem în ce belea reuşim să ne băgăm.

– Ei, atunci... se aşeză Lincoln, fără a întoarce măcar capul cînd Brandon tropăi pe scară. Ce-ar fi să începem?

– Chiar n-a însemnat nimic pentru tine, aşa-i? întrebă Julia încet. L-ai văzut, şi n-a însemnat nimic.

Lincoln îşi ridică degetele la impecabilul nod Windsor al cravatei. Se temuse ca Julia să nu fabrice cine ştie ce fel de scenă. Desigur, fusese pregătit pentru aşa ceva.

– Julia, după cum ţi-am spus şi cu ani în urmă, nu-mi pot permite să întreţin legături emoţionale. Sînt foarte, foarte recunoscător că ai fost destul de matură ca să nu iei legătura cu Elizabeth, regret că ai fost prea încăpăţînată ca să accepţi orice ajutor financiar ţi-am oferit, şi mă bucur că ai înregistrat succese atît de mari încît nu mai ai nevoie de el. Evident, simt că-ţi datorez foarte mult şi regret profund, profund de tot, că te afli într-o situaţie în care ai nevoie de serviciile mele.

Julia izbucni în rîs – nu cu hohotele subţiri şi tăioase ale isteriei, ci cu un chicotit sănătos, din plin, care-l lăsă pe Lincoln nedumerit.

– Iartă-mă, spuse ea, aşezîndu-se pe un scaun. Nu te-ai schimbat. Ştii, Lincoln, nu eram sigură ce-aveam să simt, revăzîndu-te. Dar singurul lucru la care nu m-am aşteptat a fost: nimic.

Oftă uşor.

– Deci, hai să terminăm cu recunoştinţa şi să facem ceea ce e de făcut. Tatăl meu te-a respectat enorm ca avocat şi, întrucît opiniile lui sînt foarte importante pentru mine, vei avea toată cooperarea mea şi, pe perioada necesară ca să îndreptăm lucrurile, deplina mea încredere.

Lincoln se mulţumi să dea din cap. Ştia să aprecieze spiritul raţional solid.

– Ai omorît-o pe Eve Benedict?

Ochii Juliei fulgerară. Fu surprins să vadă o furie atît de profundă şi volatilă scăpărînd aşa de repede.

– Nu. Dacă o făceam, te-ai fi aşteptat s-o recunosc?

– Ca fiică a doi dintre cei mai buni avocaţi cu care am lucrat vreodată, ştii deja că ar fi o prostie să mă minţi, dacă vrei să te reprezint. Şi-acum...

Scoase un caiet şi un stilou Mont Blanc negru.

– Vreau să-mi spui tot ce-ai făcut, cu cine ai vorbit, tot ce ai văzut în ziua cînd a fost asasinată Eve Benedict.

Julia relată totul, o dată, şi încă odată. Iar apoi, condusă de întrebările lui, şi a treia oară. Lincoln făcu cîteva comentarii, dînd doar din cap, în răstimpuri, pe cînd nota faptele cu caligrafia sa îngrijită, precisă. Julia se ridică numai o dată, pentru a-i reumple paharul şi a-şi turna şi ei.

– Mă tem că n-am avut prea mult timp ca să mă familiarizez cu probele împotriva ta. Evident, l-am anunţat pe procuror şi pe ofiţerul de anchetă că îţi voi fi avocat oficial. Am putut obţine copiile unor anumite rapoarte de la acuzator, înainte de a veni aici, dar n-am apucat decît să le arunc o privire în maşină.

Se opri, împreunîndu-şi mîinile în poală. Julia îşi amintea că întotdeauna avusese acelaşi stil calm şi pedant. Acesta, plus tristeţea din ochi, o atrăseseră în primul rînd pe adolescenta romantică şi impresionabilă. Acum, deşi gesturile erau aceleaşi, tristeţea fusese înlocuită de violenie.

– Julia, eşti sigură că în după-amiaza aceea ai descuiat uşa pentru a intra în casă?

– Da. A trebuit să mă opresc ca să-mi caut cheile. De la spargere, eram mult mai atentă să încui.

Ochii îi rămaseră inexpresivi, iar glasul, calm.

– Eşti absolut sigură?

Dădu să-i răspundă, apoi se opri, rezemîndu-se de spătar.

– Vrei să mint, Lincoln?

– Vreau să te gîndeşti cu foarte mare atenţie. Descuierea unei uşi este un obicei, o mişcare de tip automat, pe care putem presupune că am făcut-o. Mai ales după trecerea printr-un şoc. Faptul de a le fi spus poliţiştilor că descuiaseşi uşa de la intrare, şi că toate celelalte uşi erau încuiate pe dinăuntru cînd au sosit ei la faţa locului, este foarte incriminator. Nu s-au găsit chei asupra cadavrului, nici duplicate, prin casă. Prin urmare, fie uşa a

fost descuiată din start, fie Evei i-a deschis cineva – cineva care avea o cheie.

– Sau acel cineva i-a luat Evei cheia după ce a omorît-o, interveni Paul, de pe scară.

Lincoln ridică privirea. O infimă crispare în jurul gurii îi exprimă iritarea de a fi fost întrerupt.

– Acesta este, desigur, un punct de vedere căruia putem încerca să-i dăm curs. Întrucît dovezile indică în direcția unei crime din pasiune şi impulsivitate, s-ar putea să fie dificil să-l convingem pe judecător că o altă persoană era în casă cu Eve, a asasinat-o, apoi a avut prezența de spirit să ia cheia şi să încuie.

– Dar, în fond, asta e datoria dumitale, nu?

Paul se apropie de bar. Mîna i se îndreptă spre bourbon, apoi se retrase, alegînd apa minerală. Nervii pe care şi-i ținea în frîu nu aveau nevoie de alcool.

– Datoria mea este să-i asigur Juliei cea mai bună apărare posibilă.

– Atunci, regret că ți-o îngreunez, Lincoln, dar eu am descuiat uşa, cu cheia mea.

Lincoln îşi ţuguie buzele, revăzîndu-şi însemnările.

– Nu menționezi că ai atins arma crimei, vătraiul din şemineu.

– Fiindcă nu ştiu dacă am făcut-o sau nu, îşi împinse Eve o mînă prin păr, dintr-o dată obosită. E clar că aşa a fost, altfel nu mi s-ar fi găsit amprentele pe vătrai.

– Ar fi posibil, dacă ai aprins focul în ultimele săptămîni.

– Nu l-am aprins. Nopțile au fost calde.

– Arma a fost găsită la cîțiva paşi de cadavru, scoase el un dosar din servietă. Eşti în stare să priveşti cîteva fotografii?

Julia ştiu despre ce era vorba şi nu fu sigură cum să răspundă. Încordîndu-se, întinse mîna. O văzu pe Eve, prăbuşită pe covor, cu fața încă răpitor de frumoasă. Şi sîngele.

– Din unghiul ăsta, spunea Lincoln, se vede că vătraiul zace acolo.

Se aplecă, atingînd fotografia cu un deget.

– Ca şi cum l-ar fi aruncat cineva, sau poate l-a scăpat, cînd s-a retras de lîngă cadavru.

– Aşa am găsit-o, şopti Julia; vocea ei era acoperită de vuietul din cap, de greaţa ucigătoare apărută rapid în stomac. M-am apropiat de ea, am luat-o de mînă. Cred că i-am rostit numele. Şi am ştiut. M-am ridicat în picioare, împiedicîndu-mă. L-am ridicat – cred – şi era plin de sîngele ei. Mi s-a luat şi mie pe mîini. Aşa că l-am aruncat, fiindcă trebuia să fac ceva. Să chem pe cineva.

Aruncă fotografia pe masă, ridicîndu-se nesigură în picioare.

– Scuză-mă, trebuie să-i spun noapte bună lui Brandon.

În momentul cînd Julia dispăru pe scară, Paul se întoarse spre Lincoln:

– Trebuia neapărat să-i faci asta?

– Din păcate, da. Şi mă tem că va fi şi mai rău, pînă terminăm.

Cu o mişcare economică, întoarse o pagină a caietului.

– Acuzatorul e un om foarte hotărît şi foarte capabil. Şi, asemenea tuturor oamenilor aleşi în funcţie, ambiţios şi conştient de valoarea procesului unei celebrităţi. Va trebui să prezentăm o variantă plauzibilă, pornind de la cele mai mici probe fizice pe care le are. De asemenea, va trebui să determinăm o îndoială rezonabilă, vîrîndu-i-o pe gît nu numai judecătorului, şi juriului, dacă ajungem pînă acolo, ci şi marelui public. Îmi dau seama că între dumneata şi Julia e o relaţie personală...

– Nu zău? zîmbi amar Paul, aşezîndu-se pe braţul unui fotoliu. Dă-mi voie să-ţi explic clar, domnule consilier. Julia şi Brandon îmi aparţin acum mie. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să-ţi rup cîteva oase mici şi vitale din trup, pentru ceea ce i-ai făcut. Dar dacă eşti atît de bun pe cît am auzit, dacă reprezinţi cea mai mare şansă a ei de a ieşi la liman, atunci voi face tot ce-mi ceri.

Lincoln îşi relaxă mîna pe stilou.

– Atunci, aş propune ca în primul rînd să uităm ce s-a întîmplat între Julia şi mine, cu peste un deceniu în urmă.

– În afară de asta, zîmbi din nou Paul. Mai încearcă odată.

Lincoln văzuse zîmbete mai simpatice pe chipurile infractorilor cărora le obţinuse condamnarea.

– Sentimentele dumitale personale faţă de mine nu vor face decît s-o prejudicieze pe Julia.

– Ba nu. Nimic nu-i va mai pricinui vreodată un rău. Inclusiv dumneata. Dacă eram de altă părere, nici n-ai fi intrat pe uşă.

Rămînînd cu ochii spre Lincoln, scoase o havană.

– Am mai avut de-a face cu leprele.

– Paul, spuse încet Julia, în timp ce cobora din nou. N-ajută la nimic.

– Lămuririle ajută întotdeauna, Julia, o contrazise el. Hathoway ştie că, pe lîngă dezgust, mai are şi toată cooperarea mea.

– Am venit aici ca să ajut, nu ca să fiu judecat pentru o greşeală pe care am comis-o cu peste zece ani în urmă.

– Ia seama, Lincoln, se răsuci Julia spre el, înainte de a se putea stăpîni. Greşeala de care vorbeşti e sus, doarme. Îţi accept ajutorul nu numai spre binele meu, ci şi spre al lui. Toată viaţa a stat fără tată. Nu suport să mă gîndesc că m-ar pierde şi pe mine.

Doar o uşoară roşeaţă care i se ridică de sub cravata înnodată, spre obraji, demonstră că Julia lovise drept la ţintă.

– Dacă putem să nu ne amestecăm şi sentimentele personale în toată problema asta, vom avea şanse mai mari ca aşa ceva să nu se întîmple.

Convins că subiectul era încheiat, continuă:

– Amîndoi o cunoşteaţi pe decedată, fiind la curent cu acţiunile din casă, cu prietenii şi duşmanii ei. Mi-ar fi de mare folos să-mi spuneţi tot ce puteţi despre cei mai apropiaţi. Oricine care avea şanse să cîştige de pe urma

morții ei, pe plan financiar, sau emoțional.

– În afară de mine? întrebă Julia.

– Poate vom începe cu tine, şi cu domnul Winthrop. Doar o schiță sumară, dacă vreți. Am pregătit un apartament la hotelul Beverly Hills, unde voi lucra. Meyers, Courtney şi Lowe au acceptat să-mi împrumute doi funcționari de-ai lor, iar propria mea secretară soseşte mîine.

Se uită la ceas, pe care şi-l potrivise deja după ora Coastei de Est, şi se încruntă.

– Vor fi necesare mai multe discuții în profunzime, după ce mă instalez. Luni dimineață la prima oră, voi cere amînarea punerii sub acuzare.

– Nu, începu Julia să-şi frece brațele cu mîinile, înfrigurată. Regret, Lincoln, dar nu suport ideea s-o lungesc şi mai mult.

– Julia, am nevoie de timp pentru a-ți structura apărarea. Cu un dram de noroc, putem împiedica ajungerea în instanță.

– Nu vreau să fiu dificilă, dar trebuie să termin cît mai repede. Amînările nu fac decît să dea şi mai mult timp pentru a se face senzație. Brandon e destul de mare ca să citească ziarele şi să vadă ştirile la televizor. Iar eu... sinceră să fiu, nu suport să mai aştept.

– Ei bine, avem la dispoziție weekend-ul ca să ne gîndim.

Sau, conchise Lincoln, ca s-o aducă la opinia lui.

– Pentru moment, vorbeşte-mi despre Eve Benedict.

Cînd Lincoln plecă, era aproape două noaptea, iar lui Paul i se formase un respect ostil față de meticulozitatea sa. Ar fi putut găsi iritante pedanteria şi spiritul organizat al avocatului. Lincoln trecea la cîte o coală nouă de hîrtie odată cu fiecare schimbare de subiect, lua cu furculița prăjiturile pe care le servise Julia la cafea şi nici măcar o dată, de-a lungul serii interminabile şi pline de repetări, nu-şi lărgise cravata.

Dar Paul mai remarcase şi că ochii lui Lincoln deveniseră mai pătrunzători cînd i se spusese despre mesaje, iar cînd i se explicase legătura lui Delrickio cu

toată situația se umpluseră de o încîntare pură. La plecare, nu arăta nici pe departe ca un om care stătuse treaz aproape douăzeci şi patru de ore la rînd, şi le ură noapte bună la fel de politicos ca şi cum tocmai ar fi luat o cină amicală.

– Cred că nu mă priveşte, spuse Paul, cînd închise uşa, întorcîndu-se spre Julia; ea se încordă, nemulțumită de faptul că trebuia să-i explice iarăşi, să-şi reamintească din nou totul. Dar mor dacă nu aflu...

Se apropie, dîndu-i la o parte părul din față.

– Îşi agăța hainele pe umeraş şi-şi împăturea ciorapii înainte de a face amor?

Chicotitul o surprinse chiar şi pe ea, dar alinarea pe care o simți cînd îşi rezemă capul pe umărul lui, nu.

– De fapt, îşi împăturea hainele şi-şi rula ciorapii.

– Jules, trebuie să-ți spun că gusturile tale au progresat.

Un sărut scurt, muşcător, şi o luă în brațe pentru a o duce spre scară.

– Iar după ce dormi vreo douăsprezece ore, am să ți-o dovedesc.

– Poate ar fi mai bine să mi-o dovedeşti acum şi să dorm pe urmă.

– O idee mult mai bună.

Nici chiar cînd îl urcă pe Brandon în avion, ştiind că îl trimitea la mii de kilometri distanță de ochiul ciclonului, nu se simți consolată. Îşi dorea copilul înapoi. Îşi dorea viața înapoi.

Se întîlnea cu Lincoln zilnic, stătea în apartamentul închiriat de el şi bea cafea neagră pînă era convinsă că o simțea arzîndu-i o gaură în mijlocul stomacului. Vorbea cu detectivul pe care-l angajase el – altă intruziune în viața ei, altă persoană care să forțeze firele încordate ale intimității sale dinainte.

Toate erau atît de ordonate – dosarele, cărțile de drept, țîrîitul permanent al telefoanelor. Eficiența neîntreruptă a activității începea s-o adoarmă. Pînă vedea cîte un titlu de ziar, auzea cîte un buletin de ştiri. Atunci,

cădea înapoi în teama de faptul că numele ei, fața, viața ei intrau sub microscopul public. Iar soarta îi era în mîinile justiției, a cărei orbire nu fusese întotdeauna spre binele celor nevinovați.

Paul o împiedica să treacă dincolo de acel prag subțire. Nu voia să se bazeze pe el. Nu-şi promisese ea că fericirea ei, siguranța, liniştea sufletească, n-aveau să-i depindă niciodată de nimeni? Şi totuşi, simpla lui prezență îi dădea iluzia tuturor trei. Iar pentru că o îngrozea ideea de a fi doar o iluzie, se retrăgea, luînd încet distanță, centimetru cu centimetru, pînă la un metru, pînă la doi. Şi Paul era epuizat, descurajat de faptul că relațiile lui de pe proprietate nu-l apropiau cu nimic de adevăr. Frank îi permisese să asiste cînd îl interogase din nou pe Lyle, dar fostul şofer refuzase de a se clinti din poziția de a nu fi văzut, auzit şi spus nimic rău.

Dezastrul financiar al lui Drake nu-l implica în moartea Evei. Mai mult, faptul că ea îi dăduse o sumă mare cu doar cîteva săptămîni înainte de a fi fost ucisă acționa în favoarea lui. De ce ar fi omorît-o pe găina cu ouăle de aur?

Singura întrevedere a lui Paul cu Gloria nu reuşise decît să înrăutățească şi mai mult lucrurile. Cu plînsete şi tremurături, actrița recunoscuse că se certase cu Eve în ziua crimei. Vinovăția şiroia prin tot potopul de cuvinte. Spusese lucruri îngrozitoare, apoi plecase turbată de furie, gonind pînă acasă pentru a-i mărturisi toată afacerea soțului ei şocat. Aproape în acelaşi moment cînd Julia descoperise cadavrul Evei, Gloria plîngea în brațele lui Marcus, cerşindu-i iertare.

Întrucît Marcus Grant, servitoarea şi un vizitator curios o auziseră cu toții pe Gloria suspinînd la ora unu şi un sfert, iar drumul de la o adresă la cealaltă nu se putea face cu maşina în mai puțin de zece minute, era imposibil ca ea să aibă vreo legătură cu comiterea crimei.

Paul rămăsese de părerea că în carte se găsea cheia. În lipsa Juliei de acasă, asculta benzile la nesfîrşit, încercînd să găsească o unică frază, un singur nume care să deschidă uşa.

Într-o zi, cînd se întoarse, tensionată după încă o sesiune de repetiții ale depoziției alături de Lincoln, Julia auzi vocea Evei.

– Făcea regia cu biciul și lanțul. Niciodată n-am cunoscut un om care să folosească mai puțină finețe și să obțină rezultate mai mari. Credeam că-l uram – l-am și urît, de fapt, în tot timpul filmărilor. Dar cînd McCarthy și scîrbele lui din comisie[1] s-au luat după el, am fost scandalizată. Din motivul ăsta, în primul rînd, m-am dus cu Bogie[2], Betty[3] și ceilalți în călătoria la Washington. Niciodată n-am înghițit politichia, dar, pe toți sfinții, în momentele alea eram gata să mă bat cu ghearele și cu dinții. Om fi făcut bine, n-om fi făcut, dar ne-am spus cuvîntul. Asta contează, nu-i așa, Julia? Să ne asigurăm că sîntem auziți al dracului de tare și clar. Nu vreau să fiu ținută minte ca o persoană care a stat pe tușă, lăsîndu-i pe alții să degajeze drumul.

– Nu va fi, murmură Julia.

Paul se întoarse dinspre birou. Ascultase atît de concentrat, încît aproape se așteptase s-o vadă în ușă pe Eve, spunîndu-i să-i aprindă țigara sau să destupe o sticlă.

– Nu, nimeni n-o va ține minte așa.

Închise casetofonul, pentru a o studia pe Julia. În ultima săptămînă, rareori îl lăsase să vadă acea expresie palidă și bîntuită. Se afla acolo, mereu prezentă, imediat sub masca stăpînirii de sine. Dar ori de cîte ori masca începea să se fisureze, Julia se închidea în sine, îndepărtîndu-se de el.

---

1. – Comisia pentru Anchetarea Activităților Anti-Americane, organizație a Congresului înființată de senatorul Joseph McCarthy în anii '50, care a dezlănțuit un val de persecuții împotriva tuturor persoanelor suspectate de simpatii comuniste, instituind așa-numitele „liste negre". (n.tr.)
2. – Humphrey Bogart (n.tr.)
3. – Bette Davis (n.tr.)

– Stai jos, Julia.

– Voiam să fac nişte cafea.

– Stai jos, repetă el.

Se aşeză, dar numai pe marginea scaunului, ca şi cum ar fi fost gata să sară imediat, în clipa cînd Paul se apropia prea mult.

– Azi am primit o citaţie. Va trebui să depun mărturie la audierea de mîine.

Nu-l privi, ci se concentră asupra unui punct aflat undeva între ei.

– Înţeleg. Ei, e destul de neaşteptat.

– Va fi greu pentru amîndoi.

– Ştiu. Îmi pare rău. De fapt, mă gîndeam, azi după-amiază în timp ce veneam încoace, că s-ar putea să fie mai bine, mai uşor, dacă m-aş muta la un hotel – pînă se termină totul. Faptul că locuiesc aici îi dă presei foarte multă muniţie şi nu face decît să tensioneze şi mai mult o situaţie deja imposibilă.

– Vorbeşti prostii.

– Vorbesc serios, se ridică Julia, sperînd să-şi facă o ieşire firească. Ar fi trebuit să se aştepte. Paul se mulţumi să i se pună în drum.

– Încearcă, numai, o apucă el de revere, smucind-o înainte, cu ochii îngustaţi ameninţător. Te afii aici pe termen lung.

– Nu ţi-a trecut nici un moment prin minte că poate aş dori să fiu singură?

– Ba da, mi-a cam trecut. Dar fac parte din viaţa ta şi nu mă poţi da afară.

– Poate că nici nu mai am viaţă! strigă ea. Dacă mîine mă pun sub acuzare pentru proces...

– Te vei descurca. Ne vom descurca împreună. O să ai încredere în mine, fir-ai să fii. Nu sînt un băiat de zece ani pe care trebuie să-l protejezi. Şi, mai mult ca sigur, nu-s nici te miri ce jeg fără şira spinării care să te lase să cari toată povara, în timp ce eu mi-aş vedea de viaţa mea, liniştit.

Ochii ei deveniră tulburi.

– Asta n-are nici o legătură cu Lincoln.

– N-are pe dracu'. Şi să nu mă mai compari cu deşteptul ăla de nimic al tău.

Julia nu mai era palidă la faţă, şi nici nu respira regulat. Roşeaţa enervată însemna pentru el mai mult decît zeci de cuvinte de dragoste.

– Dă-mi drumul.

Paul arcui o sprînceană, ştiind că era un gest rizibil.

– Sigur.

O eliberă, îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

– N-are nici o legătură cu Lincoln, repetă Julia. Şi nici cu tine. De mine e vorba. Bagă-ţi asta în cap, prin tot surplusul tău de testosteron. Eu sînt aia a căreia viaţă va atîrna de-un fir de păr, mîine la tribunal. Poţi să te baţi în piept şi să urli cît vrei, că asta tot n-o să se schimbe. Nu mi-au rămas prea multe de ales, Paul, şi dacă vreau să ies pe uşă, exact asta am să fac.

– Încearcă, o invită el.

Ambiţionată, Julia se răsuci în loc. O prinse înainte de a fi ajuns la scară.

– Ţi-am spus să-mi dai drumul.

– Încă n-am terminat cu bătutul în piept şi cu urletele.

Fiind absolut sigur că avea să-i dea una, îi imobiliză mîinile la spate.

– Stai cuminte. La naiba, Jules.

Confruntîndu-se cu o rostogolire pe scară, o împinse cu spatele lîngă perete.

– Uită-te la mine. Uită-te doar. Bine zici, că n-ai de ales.

Cu mîna liberă, îi ridică silit capul.

– Vrei să mă părăseşti?

Julia îl privi în ochi şi văzu că ar fi lăsat-o. Poate. Iar dacă acum întorcea spatele situaţiei, dacă i-l întorcea lui, avea s-o regrete toată viaţa. Supravieţuitorii rămîneau cu greşelile lor. Nu-i spusese chiar Eve acest lucru? Dar existau unele greşeli pe care nu şi le putea permite.

– Nu, îşi apăsă ea gura peste a lui, simţindu-i căldura şi puterea. Iartă-mă. Îmi pare atît de rău.

– Să nu-ţi pară.

Sărutul deveni mai avid, mai lacom.

– Numai să nu-mi întorci spatele.
– Mi-e frică, Paul. Mi-e aşa de frică...
– O s-o rezolvăm. Crede-mă.
Un moment, îl putu crede.

Drake se simţea ca un milion de dolari. Sau, cel puţin, un sfert de milion. În douăzeci şi patru de ore, urma să aibă banii în mînă şi lumea la picioare. Era mai mult ca sigur că Julia avea să fie judecată şi, cu puţin noroc, condamnată. Odată ce se întîmpla asta – şi cu banii în bancă – bănuia că n-avea să-i fie prea greu să pună mîna pe partea lui din averea Evei. Îl nemulţumea că Paul primea jumătate, dar n-avea să moară din atîta lucru. Cu un avocat bun, Drake era sigur că putea înhăţa partea Juliei.

Legea n-avea s-o lase să se atingă de moştenire. Şi, oricum, acolo unde se ducea ea, nu era nevoie de bani.

Una peste alta, toate ieşiseră de minune.

Mulţumit de sine însuşi, puse staţia stereo să urle şi se aşeză cu un formular de curse. Pînă în weekend, urma să aibă o grămăjoară frumuşică pe care s-o ducă la Santa Anita. Avea să joace conservator dar, cu cîteva mii pe botul iepşoarei despre care primise un pont, putea umfla în stil mare acea primă rată.

Fireşte, sponsorul său nu ştia că era doar un aconto. Drake fredonă în ton cu Gloria Estefan, calculînd că-şi putea stoarce sursa de o adevărată avere, în următorii doi, trei ani. Pînă atunci, avea să vină şi moştenirea. Iar pe urmă, la drum. Pe Riviera, în Caraibe, în Keys. Oriunde se găseau plăji şi femei.

Luă un pahar de şampanie. Dom Prignon-ul reprezenta o sărbătorie în avans. Avea întîlnire cu o puicuţă sexy la Tramp, dar acţiunea n-avea să înceapă mai devreme de o oră, două.

Christoase, îi venea să danseze. Cînd încercă vreo cîţiva paşi de conga, vinul i se revărsă peste degete. Şi-l linse vesel.

Se gîndi să nu ia în seamă soneria, cînd o auzi, apoi chicoti în sinea lui. Probabil că era norocoasa din seara

respectivă. Cine ar fi putut-o condamna pentru că voia să înceapă mai din timp? În loc să se întîlnească la club, aveau să-i dea drumul pe loc.

Cînd soneria sună din nou, îşi netezi părul cu mîna şi, pradă unui capriciu, se descheie la cămaşă. Cu paharul de şampanie în mînă, deschise uşa. Deşi nu era norocoasa cîştigătoare a serii, închină în sănătatea oaspetelui.

– Ia te uită, nu te aşteptam pînă mîine. Dar e perfect. Întîmplător, sînt dispus să discutăm afaceri. Intră. O rezolvăm la un pahar de şampanie.

Rînjind încîntat, porni înapoi spre sticlă. Se părea că, la urma urmei, nu era o sărbătorire pripită.

– Ce-ai zice să bem în cinstea scumpei noastre Julia? umplu el pînă sus un al doilea pahar. Scumpa verişoară Julia. Fără ea, amîndoi am fi stat acum în rahat pîn-la gît.

– N-ar strica să-ţi vezi pantofii.

Drake se întoarse, găsindu-o o poantă genială. Încă mai rîdea, cînd văzu pistolul. Nici nu simţi glonţul ce i se înfipse între ochi.

31

Spectatorii şi presa se înghesuiau pe treptele tribunalului. Pentru Julia, prima probă a zilei consta în a trece printre ei. Lincoln o instruise cum să procedeze. Să meargă cu pas vioi, dar să nu pară grăbită. Nici să nu aplece capul – ar fi arătat vinovată. Şi să nu şi-l ţină nici prea drept – ar fi părut vinovată. Nu trebuia să spună nimic, nici măcar expresia standard „nu comentez", indiferent ce întrebări i se adresau.

Dimineaţa era caldă şi însorită. Se rugase să plouă. Ploaia i-ar fi putut ţine în casă pe unii dintre curioşi şi acuzatori. În schimb, ieşi din limuzină sub cerul unei zile însorite tipice pentru sudul Californiei. Încadrată de Lin-

coln şi Paul, intră în zidul de oameni care-i doreau povestea, secretele sau sîngele. Numai teama că s-ar fi putut împiedica, fiind luată de val, o ajută să ignore încleştarea dureroasă din stomac şi tremurul necontrolat al picioarelor.

În tribunal era mai mult spaţiu şi aer. Îşi alungă greaţa. Curînd, totul avea să fie gata. Gata, rămas în urmă. Aveau s-o creadă, trebuiau s-o creadă. Şi atunci, îşi putea lua viaţa de la început. Liberă să profite de acea măruntă şansă de a-şi face o viaţă nouă.

Trecuseră ani de zile de cînd nu mai intrase într-un tribunal. Din cînd în cînd, în timpul vacanţei de vară, i se îngăduise să-şi vadă mama sau tatăl lucrînd în cîte un proces. Cu acele ocazii, nici nu mai păruseră a fi părinţii ei, ci nişte personaje de ficţiune. Actori pe o scenă, gesticulînd, manipulînd, umblînd cu pas impozant. Poate că de acolo rămăsese cu acea primă scînteie de a se urca ea însăşi pe scenă.

Dar, nu, îşi spuse ea. Aceea fusese o moştenire ereditară. De la Eve o avea.

La un semn al lui Lincoln, Paul se aplecă spre ea, luîndu-i ambele mîini într-ale lui.

– E timpul să intrăm. Voi sta chiar în spatele tău.

Julia dădu din cap, cu degetele furişîndu-i-se spre broşa prinsă la rever. Balanţa justiţiei.

Sala de judecată era arhiplină. Printre necunoscuţi văzu chipuri familiare. CeeCee îi adresă un zîmbet scurt, încurajator. Lîngă nepoata ei, Travers stătea rigidă, cu o expresie feroce, închisă în sine. Nina îşi privea degetele înlănţuite, nedorind sau neputînd s-o privească pe Julia în ochi. Delrickio, aşezat între paznicii lui cu ochi de oţel, o studia nepăsător. Ochii Gloriei luceau de lacrimi, în timp ce-şi răsucea o batistă în mîini şi stătea cuibărită la braţul protector al soţului ei.

Maggie, cu rujul ros pînă nu-i mai rămăsese decît o liniuţă roşie subţire în jurul gurii, ridică privirea, apoi şi-o abătu în altă direcţie. Kenneth se aplecă prin spatele ei să-i murmure ceva lui Victor.

– Reţine, spunea Lincoln, nu este decît o audiere

preliminară. Are rolul de a determina dacă există suficiente dovezi pentru un proces.

– Da, ştiu, răspunse ea calmă. Nu e decît începutul.

– Julia.

La auzul glasului lui Victor, se încordă, impunîndu-şi să se întoarcă. Îmbătrînise. În cîteva săptămîni, anii îl ajunseseră din urmă, trăgîndu-i în jos pielea de sub ochi, săpîndu-i şanţuri adînci pe lîngă gură. Julia puse o mînă pe balustrada care-i despărţea. Era cea mai mare apropiere la care credea că puteau ajunge, oricare dintre ei.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, trase el aer în plămîni, lăsîndu-l apoi să se reverse încet afară. Dac-aş fi ştiut, dacă-mi spunea... despre tine, lucrurile ar fi putut evolua altfel.

– Nu trebuia să fie altfel, Victor. Aş fi regretat mult, foarte mult, dacă se folosea de mine ca să le schimbe.

– Aş vrea să...

„Să mă întorc," continuă el în gînd. Cu treizeci de ani, cu treizeci de zile. Ar fi fost la fel de imposibil.

– Înainte, nu ţi-am putut sta alături, coborî el privirea, depunîndu-şi mîna peste a ei. Aş dori să ştii că acum voi fi cu tine. Şi cu băiatul. Cu Brandon.

– Îi... i-a lipsit un bunic. Cînd se va termina totul, o să stăm de vorbă. Cu toţii.

Victor reuşi să dea din cap, înainte de a-şi retrage mîna de peste a ei.

– În picioare!

Urechile i se umplură de rumoare, cînd toată sala se ridică. Îl privi pe judecător intrînd, pentru a se aşeza pe bancă. „Ia te uită, seamănă cu Pat O'Brien," îşi spuse ea într-o doară. Rumen, rotofei şi irlandez. Cu siguranţă, Pat O'Brien ar fi ştiut să recunoască adevărul, cînd îl auzea.

Procurorul era un om vînos şi energic, cu favoriţi cărunţi şi părul tuns scurt. Se vedea clar că nu luase în serios avertismentul împotriva expunerii la soare, căci era bronzat intens şi egal, făcînd să contrasteze licărul ochilor albaştri.

Avea glasul unui evanghelist. Fără a auzi cuvintele, Julia îl asculta ridicîndu-se şi coborînd.

Rapoartele fură predate ca probe. Autopsia, expertiza criminalistică. Şi fotografiile, desigur. În timp ce Julia îl privea pe acuzator prezentîndu-le, imaginea Evei prăbuşită pe covor i se întipări în minte. Arma crimei. Costumul pe care-l purtase Julia, pătat cu o dîră ruginie de sînge uscat.

Îi privi pe experţi compărînd la bară, apoi coborînd din nou. Cuvintele lor nu contau. Era clar că Lincoln socotea altfel, căci se ridica şi obiecta din cînd în cînd, alegîndu-şi cu mare grijă cuvintele la contra-examinare.

Dar vorbele nu aveau nici o importanţă, îşi spuse Julia. Fotografiile spuneau totul. Eve era moartă.

Cînd procurorul o chemă pe Travers, servitoarea îşi tîrşi picioarele pînă la bară, aşa cum mersese şi în lungul şi-n latul coridoarelor din casa Evei. Ca şi cum nu s-ar fi îndemnat să-şi cheltuiască energia pentru a ridica un picior, apoi pe celălalt.

Îşi strînsese părul la spate şi purta o rochie simplă, muncitorească, neagră uni. Ţinea strîns poşeta în ambele mîini şi privea drept înainte.

Nu se relaxă nici chiar cînd procurorul o conduse cu blîndeţe de- a lungul primelor întrebări. Vocea îi deveni şi mai aspră, în timp ce explica despre relaţia ei cu Eve.

– Şi, în calitate de angajată şi prietenă de încredere, continuă acuzatorul. Aţi avut ocazia să călătoriţi cu domnişoara Benedict în Elveţia, în anul...

Îşi revăzu însemnările, înainte de a citi data.

– Da.

– Ce scop a avut acea călătorie, domnişoară Travers?

– Eve era însărcinată.

Răspunsul provocă un val de murmure prin rîndurile spectatorilor, pînă cînd judecătorul lovi cu ciocănelul.

– Şi a născut copilul, domnişoară Travers?

– Onorată instanţă, se ridică Lincoln în picioare. Apărarea este gata să stipuleze că domnişoara Benedict a

născut un copil, pe care l-a predat pentru adopțiune. Iar acel copil este Julia Summers. Statul nu are de ce să consume timpul tribunalului pentru a dovedi un lucru care s-a confirmat demult.

– Domnule Williamson?

– Prea bine, onorată instanță. Domnișoară Travers, Julia Summers este fiica naturală a Evei Benedict?

– Este, aruncă Travers o privire scurtă, plină de ură, în direcția Juliei. Eve s-a chinuit ca s-o dea pentru adopțiune, făcînd ceea ce considera ea că era mai bine pentru copil. I-a urmărit chiar creșterea, de-a lungul anilor. S-a necăjit îngrozitor cînd fata a rămas gravidă. A spus că nu suporta să-și închipuie că trecea prin ceea ce trecuse și ea.

Lincoln se aplecă spre Julia:

– O las să continue. Stabilește o legătură.

– Și a fost mîndră, continuă Travers. Se mîndrea cînd fata a început să scrie cărți. Obișnuia să-mi vorbească, fiindcă nu mai era nimeni care să știe.

– Erați singura persoană informată că Julia Summers era fiica biologică a Evei Benedict?

– Nu știa nimeni în afară de mine.

– Ne puteți spune cum a ajuns domnișoara Summers să locuiască pe proprietatea domnișoarei Benedict?

– Din cauza cărții aceleia. Cartea aia blestemată. Pe-atunci, nu știam cum îi venise ideea, dar nimic din ce spuneam nu putea să-i mute gîndul. A zis că împușca doi iepuri dintr-un foc. Avea o poveste de spus și dorea să aibă timp pentru a-și cunoaște cît mai bine fiica. Și nepotul.

– Și i-a spus domnișoarei Summers adevărul despre relația lor?

– Atunci, nu, săptămîni întregi după ce venise. Se temea de modul cum ar fi putut fata să reacționeze.

– Obiecție, se ridică Lincoln, calm, în picioare. Onorată instanță domnișoara Travers nu putea ști ce anume avea domnișoara Benedict în minte.

– O cunoșteam, replică Travers. O cunoșteam mai

bine ca oricine.

– Voi reformula, onorată instanță. Domnișoară Travers, ați asistat la reacția domnișoarei Summers cînd domnișoara Benedict i-a spus despre relația lor.

– Se aflau pe terasă, mîncînd de cină. Eve fusese nervoasă ca o pisică. Eu eram în salon. Am auzit-o strigînd.

– Pe ea?

– Pe ea, scuipă Travers, arătînd spre Julia. Țipa la Eve. Cînd am fugit afară, răsturnase masa. Toate cristalurile și porțelanurile erau sparte. I se citeau în ochi intențiile criminale.

– Obiecție.

– Se aprobă.

– Domnișoară Travers, ne puteți spune ce a zis domnișoara Summers în timpul acestui incident?

– A zis: nu te apropia de mine. Și: n-am să te iert niciodată. A zis...

O țintì pe Julia cu privirea aceea sumbră și furioasă.

– A zis: aș putea să te omor pentru asta.

– Iar a doua zi, Eve Benedict a fost asasinată.

– Obiecție.

– Se aprobă, răspunse judecătorul, cu un aer de cenzor. Domnule Williamson.

– O retrag, onorată instanță. Nu mai am alte întrebări.

Lincoln era abil la contra-examinare. Chiar credea martora că oricine spune la furie „aș putea să te omor" vorbește în sens literal? Ce fel de relație se legase între Eve și Julia, în săptămînile cît colaboraseră? În timpul conflictului, care era generat de o firească stare de șoc, încercase Julia s-o lovească pe Eve sau să-i fac vreun rău în alt mod fizic? Era abil, dar convingerea lui Travers că Julia o ucisese pe Eve se simți pe tot parcursul depoziției. La bară veni Nina, arătînd eficientă și șic, într-un costum Chanel roz. Își prezentă observațiile cu privire la ceartă. Lincoln găsea că nesiguranța și îndoielile ei erau mai periculoase decît mărturia lui Travers.

– În aceeaşi noapte, domnişoara Benedict şi-a chemat avocatul la ea acasă.

– Da, a insistat să vină imediat. Voia să-şi schimbe testamentul.

– Ştiaţi asta.

– Da. Adică, după sosirea domnului Greenburg, Eve mi-a cerut să stenografiez modificările şi să le transcriu. Îi fusesem martoră la celălalt testament şi nu era nici un secret că-i lăsase cea mai mare parte din avere lui Paul Winthrop, cu o subvenţie generoasă pentru nepotul ei, Drake Morrison.

– Iar în cel nou?

– Îi acorda un cont în bancă lui Brandon, fiul Juliei. După celelalte concesii, restul le revenea lui Paul şi Juliei.

– Şi cînd s-a întors domnul Greenburg pentru ca domnişoara Benedict să semneze noul testament?

– A doua zi dimineaţă.

– Ştiţi dacă mai era cineva informat de faptul că domnişoara Benedict se răzgîndise?

– Nu pot fi sigură.

– Dar aveţi vreo bănuială?

– A venit Drake, însă Eve n-a vrut să-l primească.

– S-a mai întîlnit cu cineva în ziua aceea?

– Da, a trecut pe la ea şi domnişoara DuBarry. A plecat chiar înainte de ora unu.

– Domnişoara Benedict plănuia să se mai vadă şi cu altcineva?

– Ştiu...

Strînse din buze.

– Ştiu că a telefonat la casa de oaspeţi.

– Casa de oaspeţi unde locuia Julia Summers?

– Da. Mi-a spus să-i păstrez după-amiaza liberă. Asta s-a întîmplat imediat după plecarea doamnei DuBarry. Apoi, s-a dus în dormitor să telefoneze la casa de oaspeţi.

– N-am vorbit cu ea, îi şopti Julia lui Lincoln, agitată. N-am mai vorbit cu ea niciodată, după cearta de pe terasă.

Lincoln se mulţumi s-o bată pe mînă.

– Şi după convorbirea telefonică?

– Părea tulburată. Nu ştiu dacă o găsise pe Julia sau nu, dar n-a stat în camera ei decît un minut, două. Cînd a ieşit, mi-a spus că se ducea să discute cu Julia. A spus...

Ochii ei tulburaţi săgetară spre Julia, revenind apoi către procuror.

– A spus că aveau să se lămurească.

– Şi la ce oră se întîmpla asta?

– Era unu fix, cel mult şi un minut, două.

– Cum puteţi fi atît de sigură?

– Eve îmi dăduse cîteva scrisori să le bat la maşină. În timp ce pleca, am intrat în cabinetul meu ca să le încep şi m-am uitat la ceasul de pe birou.

Un timp, Julia încetă să mai asculte. Dacă trupul ei nu putea să se ridice şi să plece, mintea, cel puţin, putea. Se imagina din nou înapoi în Connecticut. Avea să sădească flori. Avea să petreacă o săptămînă cu săditul lor, dacă aşa voia. Avea să-i cumpere lui Brandon un cîine. Se gîndea la acest lucru de-o bună bucată de vreme, dar tot amînase să meargă la magazin pentru a-şi alege unul, de teamă că avea să dorească să-i ia pe toţi.

Şi un balansoar pe verandă. Îşi dorea un balansoar. Putea lucra toată ziua, iar apoi, seara, cînd toate se liniştea, putea să se legene pe verandă, privind cum se lăsa noaptea.

– Statul îl cheamă la bară pe Paul Winthrop.

Probabil scoasese cine ştie ce sunet. Lincoln îi puse o mînă peste a ei, pe sub masă, şi o strînse. Nu liniştitor, ca în semn de avertizare.

Paul răspunse la întrebările introductive scurt, cîntărindu-şi cuvintele, cu ochii spre Julia.

– Sînteţi amabil să descrieţi instanţei natura relaţiilor dumneavoastră cu domnişoara Summers?

– O iubesc pe domnişoara Summers, i se ivi lui Paul pe buze un surîs vag. Sînt îndrăgostit complet de ea.

– Şi, de asemenea, aţi avut o relaţie personală strînsă şi cu domnişoara Benedict.

– Într-adevăr.

– Nu v-a fost dificil să jonglaţi cu relaţiile dintre dumneavoastră şi două femei, femei care colaborau îndeaproape? Care de fapt erau mamă şi fiică?

– Onorată instanţă! sări în picioare Lincoln, ca o întruchipare a indignării îndreptăţite.

– A, la întrebarea asta aş dori să răspund, răzbătu glasul calm al lui Paul prin vacarmul din sală; privirea i se abătuse dinspre Julia, pentru a-l ţintui pe procuror. Nu mi-a fost dificil deloc. Eve era singura mamă pe care am cunoscut-o. Julia e singura femeie cu care am dorit vreodată să-mi petrec viaţa.

Williamson îşi împreună mîinile pe abdomen, ciocănindu-şi degetele arătătoare laolaltă.

– Deci, n-aţi avut nici o problemă. Mă întreb dacă două femei dinamice au putut împărţi cu uşurinţă un singur bărbat.

În ochii albaştri ai lui Paul se aprinse furia, dar glasul îi rămase rece şi disprețuitor.

– Aluzia dumneavoastră nu e numai idioată, ci şi revoltătoare.

Dar nici n-ar fi fost nevoie să vorbească. Lincoln obiecta deja, peste rumoarea din sală.

– Se retrage, spuse nepăsător Williamson. Domnule Winthrop, aţi fost prezent în timpul conflictului dintre decedată şi domnişoara Summers?

– Nu.

– Dar eraţi pe proprietate.

– Eram în casa de oaspeţi, supraveghindu-l pe Brandon.

– Deci, eraţi prezent cînd s-a întors domnişoara Summers, imediat după scena de pe terasă.

– Da.

– V-a descris ceea ce simţea?

– Da. Julia era tulburată, şocată şi nedumerită.

– Tulburată? repetă Williamson, rostogolind cuvîntul

pe limbă ca şi cum i-ar fi încercat gustul. Doi martori au declarat că domnişoara Summers plecase de pe terasă turbată de furie. Susţineţi că, în cîteva momente, acea turbare se calmase astfel încît nu mai era decît tulburată?

– Sînt scriitor, domnule Williamson. Îmi aleg cu multă grijă cuvintele. Turbare nu este termenul pe care l-aş folosi pentru a descrie starea Juliei cînd a revenit la casa de oaspeţi. Lezată ar fi mult mai aproape de adevăr.

– Nu vom consuma timpul instanţei cu semantica. Aţi primit un telefon de la domnişoara Summers în ziua crimei?

– Da.

– La ce oră?

– Pe la unu şi douăzeci, după amiază.

– Vă mai amintiţi conversaţia?

– N-a fost nici o conversaţie. Abia putea vorbi. Mi-a spus să vin imediat. Avea nevoie de mine.

– Avea nevoie de dumneavoastră, repetă Williamson, dînd din cap. Nu vi se pare ciudat că a găsit necesar să dea un telefon, cînd mama ei zăcea moartă la doar cîţiva paşi distanţă?

În pauza dintre orele unu şi trei, Lincoln o introduse pe Julia într-o cămăruţă. Acolo se găsea o farfurie cu sandvişuri şi o cafetieră plină, dar Julia nu se atinse de nimic. Nu avea nevoie de acele necontenite repetiţii şi rafinări, pentru a ţine minte că urma să se prezinte ea însăşi la bară, cînd se reluau dezbaterile. Niciodată în viaţa ei, două ore nu trecuseră mai repede.

– Apărarea o cheamă la bară pe Julia Summers.

Se ridică, pe deplin conştientă de privirile şi murmurele din spatele ei. Ajungînd în boxa martorilor, se întoarse cu faţa spre acele priviri. Ridică mîna dreaptă, jurînd să spună adevărul.

– Domnişoară Summers, cînd aţi venit în California, ştiaţi că Eve Benedict era mama dumneavoastră naturală?

– Nu.

– De ce ați străbătut toată țara pentru a locui pe proprietatea ei?

– Acceptasem să-i scriu biografia. Dorea să-mi acorde cooperarea ei completă la realizarea acestui proiect, precum și să-l țină întrucîtva sub control. Am hotărît ca fiul meu și cu mine să locuim pe proprietate pînă cînd prima ciornă era încheiată și aprobată.

– Pe parcursul realizării acestui proiect, domnișoara Benedict v-a dezvăluit unele părți din viața ei privată?

Așezate lîngă piscină, transpirînd în sala de gimnastică. Eve, într-un halat viu colorat, ghemuită pe covor, unde construia un spațioport împreună cu Brandon. Imaginea îi fulgeră rapid prin fața ochilor, umplîndu-i-i de lacrimi.

– Era foarte sinceră, foarte deschisă. Ținea foarte mult să iasă o carte complet adevărată. Și cinstită, murmură Julia. Se săturase de minciuni.

– Ați avut ocazia să înregistrați conversațiile cu dumneaei și cu oamenii care-i fuseseră apropiați, pe plan personal și profesional?

– Da. Lucrez după însemnări și înregistrări pe bandă.

Lincoln reveni la masa avocaților, pentru a lua o cutie cu casete.

– Acestea sînt exemplare din înregistrările convorbirilor pe care le-ați purtat începînd din luna ianuarie, anul curent?

– Da, sînt etichetele mele.

– Aș dori să le ofer ca dovezi.

– Onorată instanță, statul obiectează. Acele benzi conțin opiniile și amintirile decedatei, observațiile ei proprii asupra unor persoane. Iar autenticitatea lor nu poate fi confirmată.

Julia lăsă argumentele să se rostogolească în jurul ei. Nu găsea nici un rost pentru care să fie implicate și benzile. Polițiștii ascultaseră originalele și nimic din ceea ce auziseră acolo nu le schimbase opinia.

– Nu voi admite benzile la această audiere, hotărî

judecătorul. Întrucît domnul Hathoway nu le poate stabili pertinența directă la apărarea acuzatei, ascultarea de către mine a memoriilor domnișoarei Benedict în acest moment n-ar face decît să complice problema. Continuați.

– Domnișoară Summers, în cursul efectuării acelor interviuri, ați primit anumite amenințări?

– Am primit niște mesaje scrise. Primul mi-a fost lăsat pe verandă, în fața casei.

– Acestea sînt mesajele pe care le-ați primit?

Julia privi hîrtiile din mîinile lui Lincoln.

– Da.

O chestionă despre reacția Evei față de ele, despre zborul cu avionul la întoarcerea din Sausalito, despre ceartă, despre sentimentele ei și, în final, despre tot ceea ce făcuse în ziua crimei. Răspunsurile erau scurte și calme, așa cum o instruise.

Apoi, Julia se confruntă cu acuzatorul.

– Domnișoară Summers, era cineva prezent cînd ați primit acele mesaje?

– Paul era de față cînd l-am primit pe cel de la Londra.

– Era prezent cînd vi s-a înmînat?

– A fost adus în cameră, camera mea de hotel, cu o tavă de la room service.

– Dar nimeni nu a văzut cînd fusese predat, nici de cine.

– Fusese lăsat la recepție.

– Înțeleg. Deci, oricine l-ar fi putut lăsa acolo. Inclusiv dumneavoastră.

– Oricine l-ar fi putut lăsa. Eu n-am făcut-o.

– Mi-e dificil să cred că s-ar fi simțit cineva amenințat de niște fraze atît de inepte.

– Chiar și inepțiile devin amenințătoare, cînd sînt anonime, și mai ales cînd Eve îmi comunica informații incendiare.

– Aceste scrisori anonime nu au fost găsite în posesia dumneavoastră, ci în masa de toaletă a decedatei.

– Eu i le dădusem. Eve voia să le rezolve personal.

– Eve, repetă Williamson. Haideți să vorbim despre Eve şi despre informațiile inflamabile. Ați spune că aveați încredere în ea?

– Da.

– Că vă ataşaserăți de ea?

– Da.

– Şi că vă simțiserăți nedreptățită, trădată de ea, cînd v-a dezvăluit faptul că erați copilul pe care-l născuse nelegitim, în secret, şi apoi îl dăduse la adopții?

– Da, răspunse Julia, aproape putînd să audă reacția nemulțumită a lui Lincoln. Am fost năucită, şi lezată.

– În noaptea aceea ați folosit cuvîntul manipulată, nu-i aşa? Ați spus că vă manipulase viața.

– Aşa simțeam. Nu sînt sigură ce-am spus.

– Nu sînteți sigură?

– Nu.

– Fiindcă erați prea turbată de furie ca să gîndiți limpede?

– Obiecție.

– Se aprobă.

– Erați furioasă?

– Da.

– Ați amenințat-o cu moartea?

– Nu ştiu.

– Nu ştiți? Domnişoară Summers, aveți adeseori greutăți pentru a vă aminti cuvintele şi faptele dumneavoastră în timpul incidentelor violente?

– Nu trec prea des prin incidente violente.

– Dar ați avut. Nu ați atacat odată o profesoară pentru că-i aplicase o corecție fiului dumneavoastră?

– Onorată instanță, zău aşa!

– Nu fac decît să clarific temperamentul acuzatei, onorată instanță. Incidente prealabile cu izbucniri violente.

– Se respinge. Acuzata va răspunde.

Ar fi trebuit să fie comic. Julia se întrebă dacă, peste ani de zile, avea să recunoască umorul situației.

– Odată, am lovit-o pe o profesoară care îl umilise şi îl insultase pe fiul meu pentru că nu avea tată.

Se uită direct spre Lincoln.

– Nu merita să fie pedepsit pentru împrejurările naşterii lui.

– Aşa cum consideraţi că aţi fost pedepsită dumneavoastră? V-aţi simţit umilită şi insultată de dezvăluirea domnişoarei Benedict?

– Am simţit că mi se răpise identitatea.

– Iar pentru acest lucru aţi urît-o.

– Nu, ridică Julia din nou ochii, pentru a-i găsi pe ai lui Victor. N-o urăsc. Nu-l urăsc pe omul pe care l-a iubit atît de mult încît să mă procreeze cu el.

– Doi martori au declarat, sub prestare de jurămînt, că i-aţi urlat mamei dumneavoastră că o urîţi.

– În acel moment, o uram într-adevăr.

– Iar a doua zi, cînd a venit la casa de oaspeţi, ca să vă – conform propriilor ei cuvinte – lămuriţi, aţi luat vătraiul din şemineu şi, alimentată de acea ură, aţi lovit-o.

– Nu, şopti Julia. N-am făcut-o.

Fu inculpată pentru proces, pe baza probelor fizice. Cauţiunea se stabili la cinci sute de mii de dolari.

– Îmi pare rău, Julia.

Lincoln scria deja un bilet pentru asistentul său.

– Te scoatem într-o oră. Îţi garantez că juriul te va achita.

– În cît timp?

Privirea ei se repezi spre Paul, în timp ce îi erau puse cătuşele la mîini. Auzi ţăcănitul metalic slab şi de gîndi la uşa celulei, încuiată.

– Brandon. O, Doamne, sun-o pe Ann, te rog. Nu vreau să ştie.

– Rezistă, doar.

Nu putea ajunge la ea, n-o putea atinge. Putea doar să privească, în timp ce o luau. Îl răsuci pe Lincoln în loc, de guler. Violenţa din ochii lui nu-i reflecta decît vîrful vizibil al stării de spirit.

– Plătesc eu cauțiunea. Scoate-o naibii de-acolo. Fă ce știi, numai să nu ajungă în celulă. Înțelegi?

– Nu cred că...

– Fă-o și gata.

Mulțimea era încă în stradă, cînd Julia fu eliberată. Trecu ca prin vis, întrebîndu-se dacă nu cumva murise deja. Încă mai simțea răceala cătușelor prinse la încheieturi. Dar în față o aștepta limuzina. Limuzina Evei. Dar nu cu Lyle, observă ea ca prin ceață. Era un șofer nou. Se așeză înăuntru. Domnea o senzație de curățenie, răcoare, siguranță. Cu ochii închiși, auzi sunetul lichidului curgînd în pahar. Brandy, își dădu ea seama, cînd Paul îi puse cupa în mînă. Apoi îi auzi glasul, la fel de rece ca interiorul limuzinei.

– Ei, Julia, tu ai omorît-o?

Furia îi risipi starea de șoc atît de repede, atît de fierbinte, încît nici nu-și dădu seama cînd ridicase mîna, smulgîndu-și ochelarii de soare și aruncîndu-i pe jos. Înainte de a apuca să vorbească, Paul o apucă ferm de bărbie.

– Încă mai ai pe față expresia asta, spuse el, cu glasul schimbat, înăsprit. Al dracului să fiu dac-am să stau cu mîinile- n sîn, uitîndu-mă la ei cum te calcă în picioare. Nu numai pentru viața ta lupți.

Julia se smuci, bînd din brandy ca să se calmeze.

– Nici un strop de compătimire?

Mușchii fălcilor lui palpitară, iar Paul își bău paharul pînă la fund.

– Mi s-a frînt inima-n două cînd te-au luat. Atîta ți-e de ajuns?

Închise din nou ochii.

– Iartă-mă. Nu-mi folosește la nimic să mă reped la tine.

– Ba cum să nu. Ai încetat să mai arăți de parcă te-ai fi topit de pe picioare.

Îi puse o mînă la ceafă, masînd-o pentru a-i risipi tensiunea. Degetele Juliei se răsuceau în poală, în timp ce-și înfrunta propria nervozitate. Degete suple, își zise

el, cu unghiile roase furios, pînă-n carne. Cu blîndețe, i le ridică şi le duse la buze.

– Ştii ce m-a atras de prima dată la tine?

– Faptul că mă prefăceam a nu fi atrasă de tine?

Modul cum i se arcuiră buzele îl făcu zîmbească. Da, avea să lupte. Oricît de fragilă îi era rezistența, avea să lupte.

– Ei bine, a fost şi asta – acea senzație distantă, care mă intriga. Însă chiar mai mult a contat modul în care arătai prima dată cînd ai intrat în salonul Evei. Aveai o anumită expresie în ochi.

– Decalaj orar.

– Taci şi lasă-mă să termin, îi atinse el gura cu a lui, simțind-o că se relaxa infim. Spunea, foarte clar: nu-mi plac conversațiile de nimic la cină, dar voi trece şi prin asta. Şi dacă se ia de mine cineva de-aici, am să ripostez imediat.

– Aşa ai făcut, îmi amintesc.

– Mda, am făcut-o. Nu mi-a plăcut ideea cărții.

Deschise ochii şi îl privi.

– Orice s-ar întîmpla, tot am s-o scriu.

– Ştiu.

Întrucît vedea că o amenințau lacrimile, îi sărută ochii, apoi o trase lîngă umărul lui, unde-şi putea odihni capul.

– Acum, odihneşte-te. În curînd vom fi acasă.

Cînd intrară pe uşă, telefonul suna. Printr-o înțelegere tacită, îl ignorară amîndoi.

– Cred că fac un duş, spuse Julia.

Ajunsese la jumătatea scării, cînd robotul intră în funcțiune.

– Julia Summers.

Vocea era prietenoasă, amuzată.

– Deci, se pare că încă nu te-ai întors, după ziua cea mare. Fă-ți o favoare şi telefonează-mi. Mă numesc Haffner şi am nişte informații interesante de vînzare. S-ar putea să vrei să ştii cine îşi mai băgase nasul pe proprietate, în ziua cînd a răposat Eve Benedict.

Julia încremeni, cu mîna pe balustradă. Cînd se în-

toarse, Paul ridica deja receptorul şi apăsa butonul pentru vorbit.

– Numărul meu e...

– Aici Winthrop, îl întrerupse Paul. Cine naiba eşti?

– Doar un chibiţ interesat. Te-am văzut cu drăgălaşa Julia, plecînd de la tribunal. A fost cam dur.

– Vreau să-mi spui cine eşti şi ce ştii.

– Şi sînt mai mult decît bucuros să-ţi spun, prietene. Pentru un anume preţ. Cred că, să zicem, două sute cincizeci de mii, cash, mi-ar acoperi toate cheltuielile.

– Pentru ce plătesc?

– Plăteşti o îndoială rezonabilă, iar eu o pot oferi. Altceva nu-ţi trebuie, pentru ca domnişoara aia sexy să nu intre la răcoare. Aduci jumătate din sumă, şi pe cucoană, la inscripţia HOLLYWOOD, la ora nouă. Apoi, dacă vrei să vorbesc cu copoii, sau cu un judecător, îmi dai şi cealaltă jumătate. Îţi voi sta la dispoziţie.

– Băncile sînt închise.

– A, mda, ce ghinion. Ei, eu pot s-aştept, Winthrop. Poate şi ea?

Paul privi spre Julia. Stătea la un pas distanţă, dreaptă ca o lance. Ochii îi erau aţintiţi spre ai lui. În ei se citea ceva ce nu văzuse de zile-n şir. Speranţă.

– Îi aduc. La nouă.

– Şi, deocamdată, nu amestecăm poliţia. Dacă miros un singur sticlete, m-am topit.

Ochii ei urmăriră receptorul, în timp ce Paul îl punea în furcă. Aproape că se temea să vorbească, se temea să spună cuvintele.

– Crezi că... a putut să vadă într-adevăr pe cineva?

– Mai era acolo şi altcineva.

Înainte de a apuca să-şi adune gîndurile, telefonul sună din nou.

– Winthrop.

– Paul, aici Victor. Vreau să ştiu... se simte bine?

Paul se uită la ceas.

– Victor, cîţi bani poţi obţine în următoarele două ore?

– Cash? De ce?

– Pentru Julia.

– Doamne sfinte, Paul, doar n-o să fugă.

– Nu. N-am timp să-ți explic. Cîți poți găsi?

– Într-o oră, două? Patruzeci, poate cincizeci de mii.

– O s-ajungă. Trec eu să-i iau. Nu mai tîrziu de ora opt.

– În regulă. Voi da cîteva telefoane.

Julia își apăsă degetele pe gură, apoi le lăsă să cadă, într-un gest de neputință.

– Scurt și cuprinzător, spuse ea. Nici o întrebare, nici o condiție. Nu știu ce să spun.

– Vei ști, cînd vine momentul. Eu pot scote cel mult o sută de mii, din tellerul meu automat. Agenta ta cum stă? Îți poate trimite telegrafic restul?

– Da. Da.

Cînd luă telefonul, simți lacrimi în ochi. De astă dată, nu de frică, ci de speranță nebunească.

– Paul, am să mă achit. Nu mă refer numai la bani.

– Hai s-o facem. Și repede. Îl sun pe Frank.

– De la poliție? Dar omul a spus...

– Va sta ferit.

Și în ochii lui Paul se citea ceva. Emoție. De un soi întunecat și periculos.

– Nici nu mă gîndesc să-i dau banii și să-l las să plece. Mai ales după ce a stat pe tușă și s-a uitat la tine cum treceai prin iad. Telefonează, Jules. Avem de întins o cursă.

Haffner își aprinse o țigară, apoi se rezemă de bara orizontală a „H"-ului mare și alb. Îi plăcea acolo, sus. Era un loc liniștit și plăcut pentru încheiat afaceri. Dădu un șut unei cutii goale de Coca dietetică, întrebîndu-se cîte fetițe deschiseseră porțile paradisului chiar în acel loc.

În depresiunea de jos, luminile licăreau. Dar pe colină, dacă așteptai destul, dacă erai suficient de tăcut, puteai auzi în depărtare un coiot urlînd la luna care tocmai răsărise.

Haffner se gîndea să ia profiturile și să se ducă într-o excursie cu cortul. În Yosemite, Yellowstone și Grand Canyon. Întotdeauna îndrăgise natura. Și cîștigase o va-

canţă, în mare măsură cinstit. Martorii experţi erau plătiţi tot timpul. Întîmplător, taxa lui era suficient de grasă.

Auzi motorul maşinii şi îşi stinse ţigara, retrăgîndu-se de lîngă inscripţie, în umbră. Dacă Winthrop sau cucoana încercau vreo figură, avea să se strecoare înapoi unde îşi ascunsese maşina şi pleca.

Sosiră în tăcere, mergînd unul lîngă altul. Geanta din mîna lui Paul îl făcu pe Haffner să rînjească. Floare la ureche, îşi spuse el. Floare la urechea mă-sii.

– N-a venit.

Tensiunea din vocea Juliei aproape îl făcu să-i pară rău pentru ea.

– Va veni.

Julia dădu din cap, întorcîndu-se încoace şi-ncolo.

– Poate ar fi trebuit să anunţăm poliţia. E periculos să venim aici singuri.

– Nu vrea decît banii, o linişti Paul. Mai bine să jucăm cum ne cîntă el.

– Bine gîndit, porni Haffner spre ei; ridică o mînă, pentru a-şi apăra ochii de lanterna lui Paul, chicotind. Ţine-o mai jos, fiule, n-ai nevoie să mă orbeşti.

– Haffner?

– Aşa mă numesc. Ei, ei, Julia. Mă bucur să te revăd.

În timp ce-l studia, Julia băgă mîna în poşetă.

– Te cunosc. Te-am văzut.

– Sigur că da. Te urmăresc de cîteva săptămîni. O mică treabă pentru un client. Sînt detectiv particular. Mă rog, am fost odată.

– În lift, la ieşirea din biroul lui Drake. Şi pe aeroportul din Sausalito.

– Ai prezenţă de spirit, scumpo.

– Pentru cine lucrezi? întrebă Paul.

– Pentru cine lucram. Serviciile mele nu mai sînt necesare, acum cînd Eve e moartă iar Julia a intrat la apă pîn-la drăgălaşu-i gît.

Paul îl apucă de cămaşă, rupîndu-i cusăturile:

– Dacă ai avut vreo legătură cu asasinarea Evei...

– Stai. Dacă aveam, crezi că aş fi fost acum aici? ridică Haffner ambele mîini, continuînd să rînjească. N-am

făcut decît o mică pîndă, pentru o parte interesată.

– Cine?

Haffner se gîndi un moment.

– Avînd în vedere că nu mai sînt pe statul de plată, nu fac nici un rău spunîndu-ți. Kincade. Anthony Kincade. Voia să nu te scap o clipă din ochi, Julia. Cartea aia la care lucrai cu Eve îl făcea să-l treacă toate sudorile.

– Mesajele, spuse ea. El trimitea mesajele.

– Nu știu nimic despre nici un mesaj. Voia să fii urmărită, să știe cu cine vorbeai. Mi-a cumpărat niște echipamente de supraveghere foarte drăguțe, așa că am putut asculta unele dintre interviuri. Suculente treburi. Chestia cu avortul lui DuBarry e o bombă tare de tot. Cine-ar fi crezut? Te-am urmărit după ce plecaseși de la ea de-acasă. Erai destul de ametită în ziua aia, Julia. Probabil aveai multe pe cap. Apoi, am dat ocol proprietății și...

Se opri, rînjind.

– Îți voi spune bucuros ce-a urmat. După ce văd banii.

Paul îi întinse geanta.

– Numără-i.

– Ia să vedem, prietene, puse Haffner geanta pe o piatră și deschise capacul, scoțînd un creion-lanternă cu care lumină grămada de bancnote; o mană cerească. Am încredere în tine. La urma urmei, ne facem doar niște mici favoruri reciproce.

– Ai spus că mai văzuseși pe cineva pe proprietate, în ziua aia, începu Julia. Cum ai putut intra? Joe era la poartă.

– Cei ca mine de obicei nu sînt invitați pe poartă, în Beverly Hills.

Amuzîndu-se, Haffner scoase un tub de bomboane cu aromă de fructe. Începu să rontăie una. Julia simți miros de portocale.

– Am văzut o mașină lîngă zid. Mi-a trezit curiozitatea. Așa că m-am urcat pe capotă, ca să arunc o privire, și ia ghiciți ce-am văzut.

Se uită de la Julia la Paul.

– Nu ghiciți? L-am văzut pe Drake Morrison șchiopătînd pe pajiște. La naiba, de ce și-or face unii pajiște în curte?

– Drake? strînse Julia mîna lui Paul. L-ai văzut pe Drake?

– Era în ultimul hal, continuă Haffner. Cred că după ce sărise zidul căzuse pe jos. Funcționarii ăștia nu-s deloc sportivi.

– Ce-a fost cu alarma? întrebă Paul.

– N-aș putea spune. Dar e logiç s-o fi oprit el, altfel n-avea cum să intre. Înțelegînd că drumul era liber, am sărit după el. Bănuiam că Kincade m-ar plăti gras pentru ceva informații dinăuntru. Nu m-am putut apropia prea mult, prin tot spațiul ăla deschis. Se îndrepta spre casă, casa cea mare, apoi s-a oprit brusc, încercînd să se ascundă după un palmier, ca și cum ar fi văzut pe cineva. Și a schimbat direcția, luînd-o spre casa cea mică. Nu m-am putut apropia prea mult, fin'că se tot uita în jur, căutînd un loc unde să se poată furișa lîngă o fereastră. Apoi s- a repezit înapoi, luînd-o la fugă de parcă s-ar fi ținut după el toți dracii. A trebuit să mă ascund în niște tufe. Mă gîndeam să arunc și eu o privire înăuntru, dar înainte de a apuca să mă apropii, ai apărut tu.

Dădu din cap spre Julia.

– Te-am văzut coborînd din mașină și intrînd în grădină. Mi-am zis că era mai bine să plec înainte de a pune cineva sistemul de alarmă din nou în funcțiune.

– M-ai văzut, îl împinse Julia pe Paul în lături, pentru a se apropia ea însăși de Haffner. M-ai văzut. Ai știut că spuneam adevărul, și n-ai scos o vorbă.

– Ei, da' acum sînt aici. Și dacă ai adus și cealaltă jumătate, am să-i cînt procurorului într-o armonie în trei părți. În plus, nu pot să le spun decît ce-am văzut. Din cîte știu eu, puteai foarte bine să te fi întors din grădină și s-o croiești pe femeia aia.

Julia îi dădu o palmă, destul de tare pentru a-l face să-și piardă echilibrul, căzînd peste stîncă.

– Știi că n-am omorît-o. Știi că Drake a văzut cine-o

făcuse. Şi ai aşteptat pînă am ajuns destul de disperată ca să-mi vînd şi sufletul.

Haffner îşi şterse gura cu o mînă, în timp ce se ridica în picioare.

– Mai ţine-o mult aşa, şi-am să-i spun procurorului că ai încercat să mă mituieşti pentru un alibi. Nu însemni nimic pentru mine, cucoană. Aşa că fii cuminte, că de nu, poate mă hotărăsc să nu-mi mai fac datoria civică.

– Datorie civică, vezi să nu, replică Paul. Ai prins destul, Frank?

– A, mai mult decît destul, apăru Frank în luminiş, zîmbind radios.

– Ticălosule, făcu Haffner un pas, înainte ca Paul să-i plaseze o dreaptă în bărbie.

– Nici eu nu puteam zice mai bine.

– Rusty? Rusty Jeg Haffner? întrebă Frank amabil, în timp ce-l sălta pe Haffner în picioare. Te ţin minte. Tu mă mai ştii? Sînt Locotenentul Francis Needlemeyer şi eşti arestat pentru extorcare, tăinuire de dovezi şi fiindcă eşti o pacoste generală pe capul lumii. Îţi citesc drepturile imediat.

După ce-i puse cătuşele, Frank scoase un walkie-talkie, spunînd în microfon:

– Am aici un maldăr de rahat, să vii să-l salţi.

– Vin acum, locotenente. A propos, recepţia a fost clară şi tare.

32

– Procuroul îl vrea pe Morrison imediat, rapid şi cu viteză.

Frank fluiera, în timp ce treceau de pe trotuar pe aleea care ducea spre casa lui Drake.

– Ţi-ai ţinut avocatul în frîu?

– Da, îşi şterse Julia mîinile umede pe pantaloni. Probabil că acum îl hărţuieşte pe căpitanul vostru. Lin-

coln a spus că n-ai să ne laşi, pe mine şi pe Paul, să te însoţim cînd vii să-l ridici pe Drake.

– Ce era să fac, dacă tocmai aţi apărut?

Îi făcu cu ochiul lui Paul.

– Totul e că, după cum cred, Morrison o să se frîngă mai repede dacă-l pun de faţă cu tine.

– Aş prefera să-l frîng cu mîinile mele, bombăni Paul. Bucată cu bucată.

– N-ai decît. Dar aşteaptă să ne luăm declaraţia. Christoase, cum suportă ăsta muzica aşa de tare?

Frank apăsă pe butonul soneriei, apoi bătu cu pumnul în uşă.

– Ticălosul a văzut cine-a omorît-o, se strînseră degetele lui Paul pe braţul Juliei pînă cînd aceasta tresări. Eve i-a dat tot ce-a fost omenesc în viaţa lui, iar pe el îl doare-n cot. S-a folosit de ea moartă la fel ca pe vremea cînd era vie. Pentru bani.

– Poate avea şase mai mari să pună mîna pe o felie inimoasă din moştenire, dacă Julia era condamnată, bătu Frank din nou în uşă, continuînd să fluiere printre dinţi. Acum o să se-aleagă şi cu o acuzaţie de obstrucţionare a justiţiei. Ticălosu-i acasă. Maşina e aici. Muzica şi luminile sînt aprinse. Morrison! mugi el. Poliţia! Deschide uşa.

Aruncă o privire spre Paul. Înţelegînd, acesta îi puse Julia o mînă pe spate:

– Julia, du-te şi aşteaptă în maşină.

Julia, care înţelesese şi ea, îi dădu la o parte mîna cu care încerca s-o conducă.

– Poţi s-aştepţi.

Frank nu făcu decît să ofteze.

– Daţi-vă mai în spate.

Dădu trei picioare în uşă, pînă cînd balamalele cedară.

– Îmi pierd simţul, meditä el, apoi scoase pistolul. Ţine-o aici pînă la noi dispoziţii.

În momentul cînd Frank intră, Julia îl plesni pe Paul peste braţele cu care o ţinea.

– Crezi c-am să stau aici s-aştept? Ştie cine a omorît-o.

Scutură din cap cu violenţă:

– Paul, era mama mea.

Paul se întrebă dacă ştia că aceea era prima ocazie cînd o accepta. Dînd din cap, o luă de mînă.

– Stai lîngă mine.

Muzica se opri brusc, astfel că, la intrarea în antreu, îi întîmpină tăcerea. Paul aruncă o privire în susul scării, potrivindu-şi trupul astfel ca s-o apere pe Julia în spatele lui.

– Frank?

– Aici sînt. Căca-m-aş. Ţine-o acolo.

Dar Julia intrase deja. Pentru a doua oară, moartea violentă o privi drept în faţă. Zăcea pe spate, în locul unde căzuse. În ambele părţi erau împrăştiate cioburi de cristal. Mirosea a sînge şi a şampanie trezită – o petrecere denaturată în chip oribil.

– Trebuie să ştiu.

Peste o oră, Julia stătea în livingul lui Paul, calmată printr-un efort de voinţă pură. Privea chipul lui Lincoln, care vorbea.

– Cred că eu l-am omorît?

– Nu. Nu există nici un motiv. După ce vor stabili momentul morţii, o să fie îndoielnic că ai fi avut ocazia. În momentul de faţă, pare un asasinat profesionist.

– Profesionist?

– O singură împuşcătură, foarte precisă. Vom şti mai mult peste o zi, două.

– O zi, două.

Nesigură cum avea să suporte fie şi doar o oră, două, Julia îşi apăsă degetele peste ochi.

– M-ar fi putut exonera, Lincoln. E mort şi nu mă pot gîndi decît că, dacă mai aveam două zile, ar fi putut să mă disculpe.

– Şi încă s-ar mai putea. Cu declaraţia lui Haffner şi faptul că Drake a fost asasinat, acuzaţia contra ta devine

foarte şubredă. Datele dovedesc că a mai fost şi altcineva pe proprietate, că sistemul de alarmă era scos din funcţiune. Haffner confirmă şi faptul că ai intrat în grădină, nu în casă. Şi că cineva, probabil Eve, era deja înăuntru. Drake nu s-ar fi uitat pe fereastră, nu s-ar fi speriat atît de tare încît să fugă, dacă în casă nu era nimeni.

Prudentă, Julia se agăţă uşor de acest fir de speranţă.

– Dacă vom mai ajunge totuşi la judecată, de asta te vei folosi.

– Dacă mai ajungem la judecată, da. E mai mult decît suficient ca îndoială rezonabilă, Julia. Procurorul o ştie. Acum vreau să dormi puţin.

– Mulţumesc.

Se ridică să-l conducă pînă la uşă, cînd sună telefonul.

– Răspund eu, îi spuse ea lui Frank.

– Lasă-l să sune.

– Dacă e un reporter, voi avea satisfacţia să i-l trîntesc în nas. Alo?

Încet, din ochi i se risipi orice expresie.

– Da, desigur. Un moment. Lincoln, e fiul tău.

– Garrett?

Făcuse deja un pas, cînd îl năpădi ruşinea.

– Ăă, familia mea s-a hotărît să vină pentru cîteva zile. Copiii sînt în vacanţa de primăvară.

Cum Julia nu răspunse, Lincoln luă receptorul:

– Garrett, aţi ajuns. Da, ştiu că avionul a avut întîrziere. Mă bucur să-ţi aud glasul.

Rîse, întorcîndu-se intenţionat cu spatele spre ceilalţi. Spre Julia.

– Ei, aici nu e decît unsprezece şi ceva, aşa că nu înseamnă că e prea tîrziu ca să mai fii treaz. Da, vom merge la un meci de baseball şi la Disneyland. Spune-le mamei şi surorii tale că pornesc chiar acum spre hotel, aşa că aşteptaţi-mă. Da, da, foarte curînd. La revedere, Garrett.

Închise, apoi îşi drese glasul.

– Îmi cer scuze. Le lăsasem numărul de-aici. Avionul a întîrziat în St. Louis şi eram cam îngrijorat.

Julia îl privi drept în ochi:

– Nu e absolut nici o problemă. Ar fi bine să ajungi cît mai curînd.

– Da. Ţinem legătura.

Şi ieşi, cam grăbit, după părerea Juliei.

– E o ironie, nu? spuse ea, cînd rămase singură cu Paul. Băiatul ăsta are doar cu cîteva luni mai puţin decît Brandon. Cînd a aflat că eram însărcinată, Lincoln s-a speriat atît de tare de ceea ce s-ar fi putut întîmpla încît a alergat direct la soţia lui. S-ar putea spune că i-am salvat căsnicia şi, în parte, sînt răspunzătoare pentru naşterea fratelui lui Brandon după tată. Părea un băiat foarte inteligent şi bine crescut.

Havana lui Paul se sfărîmă în două, atît de tare o strînse în mîini.

– Eu continui să spun c-aş fi foarte fericit să-l frec pe Hathoway cu mutra de-un zid de beton, în numele tău. Pentru o oră, două, cel puţin.

– Am încetat să mai fiu supărată. Nici măcar nu sînt sigură de cînd. El, însă, continuă să fugă.

Veni spre Paul, pentru a i se ghemui pe genunchi.

– Eu nu mai fug, Paul, şi ştiu cînd m-am oprit. În noaptea aceea, la Londra, cînd am stat treji pînă tîrziu şi ţi-am spus totul. Toate secretele pe care nu credeam că i le voi spune vreodată unui bărbat.

Se apropie, lăsîndu-şi buzele să se joace cu ale lui.

– Aşa că, nu cred c-aş vrea să-i freci mutra de beton.

Cu un oftat, îi presără un şir de sărutări pe gît.

– Poate doar să-i rupi un braţ, eventual.

– Okay, o strînse el în braţe atît de brusc, încît Julia icni. Va fi bine, îi mai şopti, în păr.

Adormiră astfel, cuibăriţi pe canapea, înlănţuiţi, complet îmbrăcaţi. Bătaia în uşă, la şase şi ceva, îi făcu să se trezească, clipind din ochi unul spre celălalt.

Intrară în bucătărie. Frank se aşeză, în timp ce Julia

punea o tigaie pe aragaz.

– Am veşti bune şi proaste, începu poliţistul. Vestea proastă e că procurorul nu e dispus să renunţe la acuzaţii.

Julia nu răspunse nimic, scoţînd doar un cofraj de ouă din frigider.

– Vestea bună e că ancheta s-a deschis iar, larg cît cuprinde. Declaraţia lui Hathoway acţionează în favoarea ta. Trebuie să verificăm unele amănunte, să dovedim legătura cu Kincade. Ar fi fost frumos dacă bătrînul Rusty arunca personal o privire pe fereastră, din moment ce Morrison nu va mai spune nimănui pe cine a văzut în ziua aia. Dar faptul că au fost acolo bagă nişte beţe destul de mari în roate. Cei mai importanţi factori împotriva ta erau timpul şi faptul că toţi ceilalţi aveau alibiuri; dacă înghiţim povestea lui Haffner, amîndoi factorii dispar.

– Dacă, repetă Julia.

– Ascultă, tipul ar vrea să se pocăiască. E foarte morcovit că l- aţi prins în cursă, dar ştie şi care-i scorul. Îi va fi greu, dacă nu cooperează. Procurorului i-ar conveni să-i spulbere declaraţia, dar se ţine bine. Odată ce stabilim că n-a minţit cînd a spus că lucra pentru Kincade şi că te urmărea, procurorul va trebui să înghită şi restul. Morrison era pe proprietate în momentul crimei, a văzut ceva, iar acum e mort.

Oftă în semn de mulţumire, cînd Paul îi puse în faţă o cană cu cafea.

– Încercăm să-i obţinem evidenţa convorbirilor telefonice. Va fi interesant să vedem cu cine a vorbit, de la crimă încoace.

Vorbeau despre crimă, îşi spuse Julia. Iar şunca sfîrîia şi cafeaua aburea. Dincolo de fereastră, o pasăre stătea cocoţată pe balustrada terasei, cîntînd de parcă de-asta ar fi atîrnat însăşi viaţa ei.

La aproape cinci mii de kilometri depărtare, Brandon era la şcoală, rezolvînd fracţii sau dînd un extemporal la gramatică. Îşi dădu seama că acest lucru o mîngîia.

Faptul de a şti că viaţa mergea înainte, în ciclul ei stabil şi fără grabă, chiar şi cînd a ei se abătuse pe o orbită strîmbă, în interiorul celei mari.

– Te străduieşti îngrozitor de mult ca să m-ajuţi să scap basma curată, puse Julia şunca deoparte, să se scurgă.

– Nu-mi place să lucrez în contra flerului.

Frank adăugase în cafea exact atîta lapte cît s-o împiedice să-i opărască limba. Sorbi, lăsînd cafeina fierbinte să i se infiltreze în organism.

– Şi am o rezistenţă personală faţă de a vedea pe cineva scăpînd nepedepsit pentru crimă. Mama ta era o doamnă extraordinară.

Julia se gîndi la amîndouă. Avocata devotată care îşi mai găsea timp să coacă fursecuri sau să coasă un tiv. Actriţa dinamică, agăţîndu-se de viaţă cu ambele mîini.

– Da, aşa a fost. Cum îţi plac ouăle, locotenente?

– Răscoapte, îi zîmbi Frank. Tari ca piatra. Am luat una din cărţile tale. Cea despre Dorothy Rogers. Aveai acolo nişte chestii uimitoare.

Julia sparse ouăle în tigaie, privind cum albuşurile începeau să bolborosească.

– A trecut prin nişte experienţe uimitoare.

– Ei, ca om care îşi cîştigă existenţa interogîndu-i pe alţii, mi-ar plăcea să-ţi aflu trucul.

– Nu e nici un truc, serios. Cînd tu vorbeşti cu oamenii, nu uită niciodată că eşti poliţist. Eu mai mult nu fac altceva decît să ascult, aşa că se lasă prinşi de propria lor povestire, uitînd cu totul de mine şi de magnetofon.

– Dacă vei scoate vreodată benzile alea pe piaţă, vei cîştia o avere. Ce faci cu ele după ce termini?

Julia întoarse ochiurile, mulţumită că gălbenuşurile se întăriseră.

– Le îndosariez. Benzile nu înseamnă prea mult, fără povestirile care le leagă.

Paul îşi puse cana jos, cu zgomot.

– Ia staţi o clipă.

Întorcîndu-se cu o farfurie plină în mînă, Julia îl văzu

ieşind în goană din bucătărie.

– Nici o grijă, se ridică Frank să-i ia farfuria din mîini. Mănînc eu şi porţia lui.

Peste cinci minute, Paul strigă din capul scării:

– Frank, aş vrea să arunci o privire aici.

Bombănind, Frank îşi mai îngrămădi şuncă în farfurie şi o luă cu el. Julia îl urmă imediat, cu cîte o cană de cafea în fiecare mînă.

Paul era în birou, privind-o pe Eve la video.

– Mersi, luă el o cană din mîna Juliei, apoi arătă cu capul spre televizor. Jules, te rog să asculţi cu mare atenţie.

– ...am luat măsura de prevedere să fac şi alte înregistrări...

Apăsă butonul de stop-cadru, apoi se întoarse spre Julia:

– Care alte înregistrări?

– Nu ştiu. Niciodată nu mi-a dat nici o bandă.

– Exact, o sărută el apăsat; Julia îi simţi surescitarea vibrînd prin vîrfurile degetelor, în timp ce acestea i se înfigeau în umeri. Atunci, unde naiba sînt? Le-a făcut între momentul cînd ai văzut-o tu ultima oară şi cel al crimei. Nu i le-a dat lui Greenburg. Nu ţi le-a dat nici ţie. Dar a vrut s-o facă.

– A vrut, repetă Julia, lăsîndu-se într-un fotoliu. Şi venise la casa de oaspeţi ca să ne întîlnim, să mă aştepte.

– Şi să ţi le dea. Să şteargă tot restul de minciuni.

– Am căutat prin casă de jos şi pînă sus, îşi puse Frank farfuria deoparte. N-am găsit nici o bandă, cu excepţia celor din seif.

– Da, fiindcă le luase cineva. Cineva care ştia ce conţineau.

– De unde ar fi putut şti? reveni Julia cu privirea spre televizor, la imaginea încremenită a Evei. Dacă le-a făcut în noaptea aia, sau a doua zi dimineaţă? N-a ieşit deloc din casă.

– Cine a intrat?

Frank scoase carnetul, răsfoindu-l.

– Flannigan, agenta ei, DuBarry. Poate că i-a spus unuia dintre ei ceva ce nu voia să audă.

Julia se întoarse. Nu putea înfrunta posibilitatea că ar fi fost Victor. Deja îşi pierduse de două ori cîte o mamă. Nu era sigură dacă ar fi supravieţuit şi pierderii celui de-al doilea tată.

– Eve era vie după plecarea fiecăruia dintre ei. Cum s-ar fi putut întoarce, fără ştirea lui Joe?

– La fel cum a intrat Morrison, reflectă Frank. Deşi e greu de înghiţit ideea că a mai sărit cineva peste zid.

– Poate că nici n-a sărit, îşi trecu Paul o mînă prin părul Juliei, cu ochii la Eve. Poate că nu avea de ce să-şi facă griji cu intratul şi ieşitul. Fiindcă era deja înăuntru. Se afla cu ea fiindcă era normal să fie cu ea. O persoană la care Eve ţinea destul ca să-i explice ce făcea.

– Baţi în direcţia unui servitor, murmură Frank, începînd iarăşi să dea paginile.

– Caut pe cineva care locuia pe proprietate. Care nu avea de ce să se preocupe de sistemul de alarmă. Cineva care a urmărit-o din casa mare pînă în casa de oaspeţi. Care a putut-o ucide pe Eve în tensiunea momentului, şi pe Drake cu sînge rece.

– Avem bucătăreasa, grădinarul, ajutorul de grădinar, două cameriste, şoferul, servitoarea, secretara. Toţi au alibiuri destul de strînse pentru momentul crimei.

Nervozitatea se propaga ca nişte unde de căldură.

– Poate că unul dintre ei şi-a fabricat un alibi. Frank, se leagă.

– Aici nu sîntem într-una din cărţile tale. Crimele adevărate sînt mai încurcate, piesele nu se potrivesc atît de exact.

– Întotdeauna se alcătuieşte acelaşi tablou. Haffner a spus că a ieşit din casă, că Morrison a schimbat direcţia şi s-a dus drept spre casa de oaspeţi. Nu s-a oprit la garaj, ceea ce probabil că îl elimină pe Lyle, deşi mi-are plăcea să-l înfund pe viermele ăla. Şi cred că umblăm după altă persoană apropiată ei. Una care cunoştea miş-

cările Juliei, astfel că mesajele puteau să ajungă.

– Poate că însuşi Haffner a strecurat mesajele, meditä Julia.

– De ce s-ar osteni să nege? Ne-a spus tot restul. Vreau să ştiu cine te-a urmărit la Londra – şi la Sausalito.

– Am parcurs deja listele de pasageri ale avioanelor spre Londra, Paul. Ţi-am spus deja că n-am găsit nici o legătură.

– Ai o listă a numelor?

– În dosar.

– Frank, fii băiat bun şi cere-le un fax aici.

– Christoase.

Apoi privi faţa Juliei, şi ecranul televizorului, plin cu chipul Evei.

– Sigur, sigur, de ce nu? Oricum m-am plictisit să tot port insignă.

Într-un fel, era chiar mai rău, îşi spuse Julia. Să aştepte. Să aştepte pînă dădea Frank telefonul, în timp ce Paul fuma şi se plimba ca un leu în cuşcă. Să aştepte ca tehnologia să-şi facă datoria şi să le trimită încă o speranţă firavă. Privi foile ieşind, sute de nume. Numai unu avea să conteze.

Îşi puseră la punct un sistem. Julia avea să studieze cîte o foaie, dîndu-i-o apoi lui Paul. El citea alta şi i-o preda lui Frank. Julia simţi un şoc ciudat cînd îşi văzu propriul nume, amestecat printre ale atîtor străini. Apoi îl găsi şi pe-al lui Paul, pe Concorde. Fusese nerăbdător să ajungă la ea, îşi spuse, cu un mic surîs. Fusese furios, autoritar, pretenţios. Pînă zburaseră înapoi împreună, fusese în toate felurile.

Frecîndu-şi ochii obosiţi, luă încă o filă. În modul e metodic, încerca să studieze şi să asimileze fiecare nume să-i ataşeze o faţă, o personalitate. Alan Breezewater Vîrstă medie, chelie, broker de mare succes. Marjorie Breezewater. Simpatica lui soţie, căreia îi plăcea jocul de bridge.

Carmine Delinka. Promotor de box cu mania grandorii

Helene Fitzhugh-Pryce. Divorțată londoneză, înapoindu-se după o ieșire la cumpărături pe Rodeo Drive.

Donald Frances. Tînăr director de publicitate mobilă, în ascensiune.

Susan Frances. Atrăgătoarea soție a lui Donald, născută în Anglia, foarte promițătoare în producția de televiziune.

Matthew John Frances. Fiul lor în vîrstă de cinci ani, emoționat că-și vizita bunicii.

Charlene Gray. Julia căscă, încercînd să-și limpezească mințile și să se concentreze. Charlene Gray.

– O, Doamne.

– Ce e?

Paul apăru imediat lîngă umărul ei, înfruntîndu-și imboldul de a-i smulge hîrtia din mînă.

– Charlie Gray.

Încruntîndu-se, Frank ridică și el privirea de pe foaia lui. Avea albul ochilor vîrstat cu roșu.

– Parcă murise.

– Așa e. S-a sinucis la sfîrșitul anilor patruzeci. Dar avea un copil, o fetiță mică. Eve mi-a spus că nu știa ce se întîmplase cu ea.

Paul se oprise deja asupra numelui.

– Charlene Gray. Cred că e puțin cam tîrziu ca să ne mai gîndim la coincidențe. Cum o găsim?

– Dă-mi două ore.

Frank luă cu el coala și două felii de șuncă rece și porni spre ușă.

– Am să vă sun.

– Charlie Gray, murmură Julia. Eve ținea foarte mult la el, dar el o iubea și mai mult. Mult mai mult. I-a zdrobit inima cînd s-a măritat cu Michael Torrent. Charlie îi dăruise rubine și prima ei probă filmată. A fost primul ei amant.

Un fior îi străbătu brațele.

– O, Doamne, Paul, e posibil ca fiica lui s-o fi ucis pe Eve?

– Dacă a avut o fată, ce vîrstă ar avea ea acum?

Julia îşi mişcă degetele în cerc pe tîmple.

– Între cincizeci şi cincizeci şi cinci.

Mîinile îi încremeniră.

– Paul, doar nu crezi...

– Ai vreo fotografie cu el?

Acum începură să-i tremure. De emoţie.

– Da, Eve mi-a dat sute de instantanee şi fotografii de la filmări. Toate sînt la Lincoln.

Paul dădu să ridice receptorul, apoi slobozi o înjurătură.

– Stai.

Se întoarse spre raftul de pe perete, trecîndu-şi degetele peste titlurile casetelor video.

– „Vieţi disperate", murmură. Primul film al Evei – cu Michael Torrent şi Charles Gray.

O strînse pe Julia scurt de mînă.

– Hai să vedem un film, puişor.

– Mhm, reuşi ea să zîmbească. Dar ţine tu popcornul.

Dar îşi ţinu şi respiraţia, în timp ce Paul scotea caseta cu Eve din aparat şi o introducea pe cea cu vechiul film. Mormăind în sinea lui, dădu pe repede-înainte, peste avertismentul F.B.I.-ului şi titlurile de generic.

Eve apăru chiar din prima secvenţă, mergînd ţanţoş pe un trotuar care ar fi trebuit să se afle în New York. Îşi ţinea pălăria trasă cochet pe un ochi. Camera transfocă, aducîndu-i în prim plan faţa tînără şi vibrantă, apoi panoramă cînd Eve se aplecă, se răsuci şi-şi trecu încet un deget pe dunga ciorapului.

– A fost o vedetă încă de la prima ei bobină, spuse Julia. Şi ştia.

– Ascultă aici. O să ne uităm la filmul ăsta în toată luna noastră de miere.

– În toată...

– Discutăm mai tîrziu.

În timp ce Julia încerca să înţeleagă dacă tocmai fusese cerută în căsătorie, Paul derulă accelerat filmul.

– Vreau un prim plan. Haide, Charlie. Uite-l.

Pe acest cuvînt triumfător, opri imaginea în stop-cadru. Charlie Gray, cu părul lins şi gura strîmbată într-un zîmbet autodispreţuitor, rămase privindu-i.

– O, Doamne Dumnezeule, Paul, i se înfipseră degetele Juliei în umăr, ca nişte scoabe. Are ochii lui.

Cu gura strînsă amarnic, Paul închise videoul.

– Hai să vorbim cu Travers.

Dorothy Travers mergea dintr-o cameră în alta prin casa pustie, ştergînd praful, lustruind sticla, adunîndu-şi ura.

Anthony Kincade îi distrusese orice şansă de a crede într-o relaţie sănătoasă cu un bărbat. Aşa că-şi concentrase toată iubirea asupra a două persoană. Bietul ei fiu, care încă o mai numea Mămiţica, şi Eve.

Nu existase nimic sexual în dragostea pentru Eve. Terminase cu sexul, încă dinainte ca Kincade să fi terminat cu ea. Eve îi fusese soră, mamă, fiică. Deşi Travers ţinea la propria ei familie, smulgerea Evei din viaţa ei îi provocase o asemenea durere încît n-o putea suporta decît învăluind-o în înverşunare.

Cînd o văzu pe Julia intrînd în casă, se repezi înainte, cu mîinile întinse şi degetele încovoiate ca nişte gheare.

– Căţea ucigaşă. Te omor dacă-ţi mai arăţi faţa pe-aici.

Paul o prinse, împingîndu-i înapoi cu forţa braţele grase.

– Termină. La naiba, Travers, Julia e proprităreasa casei ăsteia.

– Am s-o văd în iad înainte de a pune piciorul înăuntru.

Lacrimile îi izbucniră din ochi, în timp ce se zbătea să se elibereze.

– I-a frînt inima şi, cînd nici atîta nu i-a ajuns, a omorît-o.

– Ascultă-mă. Drake a fost asasinat.

Travers se opri atîta cît să-şi tragă respiraţia.

– Drake. A murit?

– A fost împuşcat. L-am găsit aseară tîrziu. Avem un martor care l-a văzut aici, pe proprietate, în ziua asasinării Evei. Travers, sistemul de alarmă fusese închis. Drake a sărit zidul.

– Vrei să zici că Drake a omorît-o pe Eve?

Reuşise să-i capteze atenţia, dar nu slăbi decît puţin strînsoarea.

– Nu, dar a văzut cine-a făcut-o. De-asta a murit.

Privirea lui Travers reveni spre Julia, pîrjolitoare.

– Dac-a fost capabilă să-şi omoare propria mamă, l-a putut omorî şi pe văru-său.

– Nu ea l-a omorît pe Drake. Era cu mine. Toată noaptea fusese cu mine.

Ridurile din jurul gurii lui Travers nu făcură decît să se adîncească.

– Te-a orbit. Te-a orbit cu sexul.

– Vreau să mă asculţi.

– Nu atîta timp cît ea e în casa asta.

– Aştept afară, clătină Julia din cap înainte ca Paul să poată protesta. Nu-i nimic. O să-mi fie mai bine aşa.

Cînd Julia închise uşa după ea, Travers se relaxă.

– Cum ai putut să te culci cu tîrfa asta?

În clipa cînd Paul îi dădu drumul, bîjbîi în buzunar după un şervel.

– Crezusem că Eve însemna ceva pentru tine.

– Ştii bine că aşa a fost. Vino aici şi stai jos, avem de vorbit.

După ce o instală în salon, Paul se lăsă pe vine la picioarele ei.

– Trebuie să-mi spui despre fiica lui Charlie Gray.

Ceva sclipi în ochii lui Travers, înainte de a şi-i coborî.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

– Eve ştia. A avut în tine mai multă încredere ca în oricine. Trebuie să-ţi fi spus.

– Dacă avea încredere în mine, de ce nu mi-a spus că era bolnavă? îşi îngropă Travers faţa în mîini, co-

pleşită de durere. Că murea?

– Fiindcă te-a iubit. Şi fiindcă n-a vrut ca timpul care-i mai rămăsese de trăit să fie urîţit cu milă şi regrete.

– Pînă şi ăla i-a fost luat. Bucăţica aia de timp.

– Exact. Şi eu vreau la fel de mult cît tine ca persoana care i l-a furat să plătească. N-a fost Julia.

O apucă de mîini înainte ca Travers să-l poată împinge.

– Dar a fost o fiinţă pe care a iubit-o, pe care a luat-o în viaţa ei. A găsit-o pe fiica lui Charlie, nu este aşa, Travers?

– Da.

33

Soarele scînteia pe apa albastră intensă a bazinului. Valurile stîrnite de fîntîna care continua s-o alimenteze de întindeau, de micşorau şi dispăreau. Julia se întrebă cine avea să se mai scalde acolo. Dacă mai avea cineva să-şi scoată costumul, să intre sub cascada aceea mică şi să rîdă vesel.

Simţea nevoia s-o facă ea însăşi, cît mai repede, atîta timp cît mai era singură, să-i aducă acest omagiu unei fiinţe pe care o iubise foarte puţin timp.

În schimb, urmări o pasăre colibri, ca o minusculă rachetă viu colorată, fulgerînd pe deasupra apei, pentru ca apoi să coboare şi să bea dintr-o petunie roşie ca sîngele.

– Julia.

Zîmbetul care începuse să-i arcuiască buzele îngheţă. Îşi simţi inima sărind din piept, pentru a i se opri în gît. Foarte încet, cu multă grijă, îşi destinse degetele care se încordaseră în pumnii strînşi şi, adunîndu-şi orice urmă de talent pe care-l moştenise de la Eve se întoarse spre fiica lui Charlie Gray.

– Nina. Nu observasem că erai aici. Credeam că te-ai mutat.

– Aproape. Mai aveam doar cîteva lucruri de împachetat. Uimitor, cît de mult poți acumula în cincisprezece ani. Ai auzit despre Drake.

– Da. Ce-ar fi să intrăm în casă? E aici şi Paul.

– Ştiu.

Nina îşi trase scurt respirația, ca un suspin.

– L-am auzit vorbind cu Travers. Nu ştia că venisem mai devreme şi urcasem la etaj. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întîmple. Nimic.

Scoase din geanta de culoarea pielii un .32 cromat. Soarele sclipi orbitor în metal.

– Aş vrea să fi găsit o altă cale, Julia. Nu te mint.

Faptul de a se pomeni cu un pistol în față îi trezi mai multă furie decît frică. Nu se considera invincibilă. O parte din mintea ei era conştientă că glonțul o putea sfrăpunge, luîndu-i viața. Dar modul în care fusese amenințată, acea incredibilă politețe, îi alungă orice idee de prudență.

– Eşti capabilă să stai aici şi să-mi prezinți scuzele tale ca şi cum ai fi uitat să vii la o întîlnire la masă. Doamne sfinte, Nina, ai omorît-o.

– Nu a fost cu premeditare, replică Nina doar puțin iritată, apăsîndu-şi o mînă între sîni. Dumnezeu mi-e martor că am făcut tot ce-am putut ca să discut rațional cu ea. Am rugat-o, am implorat-o, i-am trimis scrisorile pentru a încerca s-o sperii. Cînd am văzut că nimic nu mergea, ți-am trimis şi ție alte scrisori. Am angajat chiar şi pe cineva care să defecteze avionul.

Undeva, în grădină, o pasăre începu să cînte.

– Ai încercat să mă omori.

– Nu, nu. Ştiu ce pilot bun e Jack şi am dat instrucțiuni foarte clare. Aveam intenția să te sperii, să te fac să înțelegi cît de important era ca documentările pentru carte să se oprească.

– Din cauza tatălui tău.

– Parțial.

Genele îi coborîră, dar Julia putu să vadă în con-

tinuare luciul ochilor printre ele.

– Eve i-a distrus viaţa, i-a sacrificat-o. Am urît-o mult timp pentru asta. Dar mi-a devenit imposibil s-o mai urăsc, cînd a făcut atît de mult ca să mă ajute. Am ţinut foarte, foarte mult la Eve, Julia. Am încercat s-o iert. Trebuie să mă crezi.

– Să te cred? Ai asasinat-o şi ai fost gata să stai la locul tău, privindu-mă pe mine spînzurată pentru asta.

Gura Ninei se înăspri.

– Una dintre primele lecţii pe care le-am învăţat de la Eve a fost supravieţuirea. Cu orice preţ, o voi scoate la capăt.

– Paul ştie, şi Travers. Poliţiştii o caută deja pe Charlene Gray.

– Voi fi plecată de mult, pînă s-o pună în legătură cu Nina Soloman.

Aruncă o privire înapoi spre casă, pentru a se convinge că Paul şi Travers continuau să stea de vorbă.

– N-am avut mult timp ca să pun totul la punct, dar pare să fie singura soluţie.

– Să mă omori.

– Trebuie să pară o sinucidere. Vom face o plimbare pînă la casa de oaspeţi. Întoarcerea la locul faptei – poliţiştilor o să le placă ideea. Vei scrie o scrisoare mărturisind că tu i-ai asasinat pe Eve şi Drake. Ăsta e pistolul cu care am tras. Nu e înregistrat şi nu mi se poate da de urmă cu ajutorul lui. Îţi promit că voi proceda repede. M-au antrenat cei mai buni specialişti.

Gesticulă cu arma:

– Să ne grăbim, Julia. Dacă Paul iese, va trebui să-l împuşc şi pe el. Iar apoi, pe Travers. Ai să te trezeşti cu un masacru în toată regula pe cap.

Pasărea colibri se repezi afară dintre flori, zbughind-o peste apă. Acel vibrant fulger roşu şi furia neaşteptată care o cuprinse o făcură pe Nina să se poticnească înapoi cu un pas, trăgînd primul foc pe-alături. Împinsă de o mînie titanică, oarbă, Julia se repezi asupra ei ca un berbece, izbind-o cu o forţă care le azvîrli pe amîndouă în piscină.

Încleştate laolaltă, se scufundară pînă la fund. Apoi plutiră îndărăt spre suprafaţă, lovind cu picioarele şi cu unghiile şi înecîndu-se. Julia nu-şi auzi propriul urlet turbat cînd fu smucită sălbatic de păr. Durerea îi înceţoşa vederea, îi ascuţea şi mai mult furia. O clipă, văzu faţa Ninei, presărată cu stropi de apă ce scînteiau ca diamantele. Apoi, mîinile i se strînseră peste gîtul celeilalte, sugrumînd-o. Trase automat aer în plămîni, înainte de a fi iarăşi smulsă sub apă.

Prin voalul lichid, distinse ochii Ninei, plini de o panică nebunească. Avu satisfacţia de a-i vedea închizîndu-se brusc în clipa cînd pumnul ei se abătu încet prin apă, spre a se înfige în stomacul Ninei. Se lovi dureros cu capul de fundul bazinului, fiind silită să strîngă din dinţi pentru a nu ţipa. Steluţe îi jucară înapoia ochilor, în timp ce se răsucea şi întindea un picior pentru a lovi în carnea vulnerabilă. Nu lua în seamă zgîrieturile şi julieturile, dar vîjîitul din urechi şi arsura din piept o făcură să se zbată înapoi spre suprafaţă pentru a respira.

În cap îi răsunau strigăte şi zbierete, pe cînd se aruncă înainte, apucînd bluza Ninei în timp ce aceasta încerca să se smulgă într-o parte. Apa şiroia pe obrajii Juliei, îi curgea din ochi. Nu ştia cînd începuseră suspinele.

– Căţea, scrîşni ea printre dinţi. Luîndu-şi avînt, îi trînti un pumn în faţă, după care o trase în sus de păr ca s-o mai lovească odată.

– Gata. Haide, fetiţo, ajunge.

Chinuindu-se să calce apa şi s-o prindă, Paul o apucă de braţ.

– S-a zis cu ea.

O agăţă pe Nina cu un cot pe sub bărbie, pentru a nu se scufunda iar.

– Te-a zgîriat. Pe faţă.

Julia îşi trase nasul, ştergîndu-se de apa amestecată cu sînge.

– Se bate ca o fată.

Lui Paul îi veni să rîdă de dispreţul îngheţat din vocea ei.

– Travers a telefonat la poliție. Poți ajunge singură la margine?

– Mda.

În momentul cînd ieși, începu să vomite.

Fără o singură privire în urmă, Paul o lăsă pe Nina leșinată lîngă bazin și se duse din nou la Julia.

– Vars-o, spuse el încet, prinzîndu-i capul în mîinile tremurătoare. Ai înghițit cu vîrf și-ndesat. Așa, bine.

O mîngîie, liniștind-o, în timp ce icnetele i se transformau în gîfîieli chinuite.

– A fost prima oară cînd te-am văzut în luptă, campioano, o îmbrățișă Paul, ținînd-o strîns. Afurisită amazoană. Să țin minte să nu te întărît.

Julia trase aer în piept, simțindu-l cum îi ardea gîtlejul chinuit.

– Avea pistol.

– Nu-i nimic, se strînse spasmodic îmbrățișarea lui Paul. Acum e la mine. Hai în casă.

– O duc eu, se aplecă Travers posomorîtă spre Julia, cu un enorm prosop de baie. Fii atent la ailaltă. Tu hai cu mine.

O cuprinse de talie cu brațul ei voinic.

– Îți aduc niște haine uscate și-ți fac un ceai bun.

Paul își șterse apa de pe față, privind-o pe Travers cum o ducea în casă pe fiica Evei. Apoi se ridică să vadă ce făcea fiica lui Charlie.

Înfășurată într-un halat de mătase vaporos al Evei, înviorată de ceaiul asezonat cu brandy, Julia stătea rezemată pe grămada de perne pe care le înghesuise Travers în jurul ei.

– Nu m-am mai simțit așa de răsfățată de la vîrsta de doișpe ani, cînd mi-am rupt mîna dîndu-mă pe patine cu rotile.

– Așa, îi e mai ușor să-și suporte vinovăția, se opri Paul din plimbarea prin cameră, pentru a-și aprinde un trabuc.

– N-are de ce să se simtă vinovată. Credea că eu o făcusem. Christoase, au existat momente cînd aproape

c-am crezut-o şi eu însămi, se strîmbă ea, schimbîndu-şi poziţia.

– Ar trebui să mă laşi să chem doctorul, Jules.

– M-au tratat deja infirmierii, îi aminti ea. Julituri şi vînătăi.

– Şi o rană de glonţ.

Julia coborî privirea spre braţul bandajat deasupra cotului.

– Haide, Rocky, nu-i decît o zgîrietură.

Cînd Paul nu zîmbi, întinse mîna spre el.

– Zău aşa, Paul, abia m-a ciupit, ca-n filme. Muşcătura aia mică pe care mi-a tras-o pe umăr doare mult mai rău, şi-o atinse ea uşurel, cu o grimasă. Nu vreau decît să stau aici, cu tine.

Paul se aplecă spre ea, cu gîndul să-i dea un sărut scurt. Dar Julia îl învălui cu braţele, trăgîndu-l în jos. Cu un sunet scăzut de disperare, o strînse la piept şi-şi revărsă toate dorinţele, recunoştinţa şi făgăduielile în acea singură întîlnire a buzelor.

– Îmi pare rău că vă întrerup, interveni Frank, din uşă.

Paul nu întoarse capul, mîngîind cu gura zgîrieturile de pe obrajii Juliei.

– Atunci, nu ne întrerupe.

– Regret, amice, e o treabă oficială, Domnişoară Summers, am venit să vă informez că toate acuzaţiile asupra dumneavoastră au fost suspendate.

O simţi cutremurîndu-se. Mîna ei i se încleştă pe cămaşă, în timp ce Paul ridică privirea spre Frank:

– Te cred, după ce-a prins-o pe ucigaşă în locul vostru.

– Gura, Winthrop. Şi ca să vă prezint oficial scuze pentru calvarul prin care aţi trecut. Pot să iau şi eu un sandviş cu din-alea? Sînt lihnit.

Paul aruncă o privire spre farfuria cu gustări reci lăsată de Travers pe masă.

– Ia şi du-te.

– Nu, Paul, îl împinse Julia atîta cît să se aşeze. Trebuie să ştiu de ce. Trebuie să ştiu ce au vrut să

însemne unele dintre lucrurile pe care le-a spus. A vorbit cu voi, nu?

– Mda, a vorbit, se aplecă Frank să-şi facă un sandviş enorm cu şuncă, salam, piept de pui, trei felii de brînză şi roşii de garnitură. Ştia că o înfundaserăm. Aveţi şi ceva de băut la bunătăţile astea?

– Caută-n bar, răspunse Paul.

Nerăbdătoare, Julia se ridică să-i aducă un suc.

– Cînd vorbea despre asasinarea mea, a spus că avea s-o facă repede. Că au instruit-o cei mai buni specialişti. Ştii la cine se referea?

Frank luă sticlă oferită de ea, dînd din cap.

– La Michael Delrickio.

– Delrickio? Nina era încurcată cu Delrickio?

– Aşa a cunoscut-o Eve, îi explică Paul. Stai jos. Am să-ţi spun ce mi-a povestit Travers.

– Cred c-ar fi mai bine, se aşeză Julia, inconştient, pe scaunul de sub portretul Evei.

– Se pare că trecutul Ninei nu era tocmai aşa cum te făcuse ea să crezi. Nu fusese săracă, ci doar maltratată. Tatăl ei îi lăsase soţiei lui o moştenire apreciabilă. Dar nu ajungea ca să-i alunge ura. Mama Ninei i-a pasat ura fetei – pe plan fizic şi emoţional. Şi, o vreme, a avut şi un tată vitreg. Toate astea sînt adevărate. Ceea ce a omis e faptul că mama ei încercase s-o învenineze împotriva Evei, spunîndu-i cum îl trădase pe Charlie, cum îi provocase moartea. La şaisprezece ani, cînd a plecat de acasă, Nina era foarte derutată şi vulnerabilă. A făcut trotuarul o vreme, apoi s-a dus la Vegas. Acolo, a lucrat într-un cazionu, ca animatoare. Aşa l-a cunoscut pe Delrickio. Avea vreo douăzeci de ani şi era precisă ca un tac de biliard. Delrickio i-a întrezărit posibilităţile şi a început s-o folosească ca damă de companie pentru clienţii lui mai importanţi. Au avut o legătură care a durat cîţia ani. Undeva, pe parcurs, s-a îndrăgostit de el. Nu mai voia să-i întreţină clienţii. Dorea o slujbă clară şi un soi de angajament din partea lui.

– Cucoana a demonstrat gusturi proaste, adăugă Frank, cu gura plină. Şi slabă putere de judecată.

Delrickio a ţinut-o în Vegas şi, cînd ea i-a făcut o scenă, l-a pus pe unul din băieţii lui să-i dea o lecţie. Asta a mai liniştit-o pentru un timp. După cum spune ea, încă mai era legată de el, nu-l putea părăsi. A aflat că frigea altă puicuţă şi s-a luat de aia, să-i facă nişte crestături. Lui Delrickio i-a plăcut iniţiativa, aşa că a început s-o cultive.

– Pe urmă, a intrat în joc Eve, reluă Paul; mîngîia braţul Juliei, încet, ritmic, ca şi cum s-ar fi temut să întrerupă contactul între ei. De data asta, Delrickio s-a amorezat pînă peste urechi. Cînd Nina n-a fost în stare să se dea la o parte, a pus o gorilă de-a lui s-o convingă. Eve a prins de veste şi, întrucît tocmai aflase – prin intermediul lui Priest – pînă unde era în stare să meargă Delrickio, s-a dus la Nina să discute personal. Nina era în spital, destul de tamponată, şi a dat totul pe gură.

– Iar cînd Eve a aflat că era flica lui Charlie, completă încet Julia, a adus-o aici.

– Exact, ridică Paul privirea spre portret. I-a oferit Ninei şansa unui nou început, i-a dăruit prietenia ei, l-a pus pe Kenneth s-o instruiască. Şi, în privinţa tuturor anilor intermediari, Eve a minţit pentru ea. Cînd s-a hotărît să scoată la lumină minciunile, să includă adevărul în moştenirea ei, Nina a intrat în panică. Eve i-a promis că avea să aştepte pînă îi cîştigai tu încrederea, înainte de a-ţi spune totul, dar considera că Charlie merita toată sinceritatea. Şi i-a explicat Ninei că era reprezenta un simbol al progreselor pe care le putea realiza o femeie.

– Nina n-a putut face faţă, continuă Frank. Îi plăcea imaginea pe care şi-o formase. Femeia de carieră, calmă şi competentă. Nu voia ca toţi cunoscuţii ei din lumea bună să ştie că fusese tîrfa unui boss mafiot. Nu plănuia s-o omoare pe Eve, cel puţin nu conştient, dar cînd a aflat că înregistrase toată povestea pe bandă şi urma să ţi-o predea ţie, a clacat. Restul e foarte clar.

– A urmărît-o pe Eve pînă la casa de oaseţi, murmură Julia. S-au certat. A luat vătraiul, a lovit-o. Apoi s-a speriat, dar a rămas cu mintea limpede. A şters amprentele de pe armă, a luat cheile – fiindcă îşi amintea cum mă certasem cu Eve în seara dinainte.

– Te-a auzit sosind cu maşina, spuse Frank. Te-a văzut intrînd în grădină. Atunci s-a hotărît să arunce bănuiala asupra ta. A revenit în casa principală. Ea a dat din nou drumul sistemului de alarmă. Se speriase cînd a găsit heblul decuplat. A crezut că avea să complice lucrurile, aşa că l-a pornit din nou şi s-a reapucat de treabă. A, şi a avut grijă să telefoneze la bucătărie, pentru ca Travers şi bucătăreasa să ştie că era ocupată cu copierea scrisorilor.

– Dar nu ştia că Drake o văzuse, se rezemă Julia de spătar, închizînd ochii.

– A încercat s-o şantajeze, clătină Frank din cap, în timp ce-şi făcea încă un sandviş cît un bloc turn. Îşi putea permite să-i dea banii, dar nu şi să lase problema nerezolvată. Cu el mort şi tu în drum spre închisoare, ştia că era ca şi scăpată. Travers îi era atît de loială Evei, încît n-ar fi spus nimănui despre trecutul Ninei – şi n-ar fi avut nici un motiv s-o facă.

– I-am auzit, îşi aminti Julia. În noaptea cu petrecerea Evei, am auzit pe cineva certîndu-se. Delrickio şi Nina. Ea plîngea.

– Revederea cu el nu i-a prea ajutat la starea de spirit, preciză Frank. Încă-l mai iubea pe destrăbălatul ăla. El i-a spus că i-o putea dovedi, convingînd-o pe Eve să renunţe la carte. Probabil că în noaptea aia a început să clacheze cu adevărat. Sînt nevoit să cred că încă îi mai circula prin sînge o parte din otrava rămasă de la mama ei. Cînd n-a putut-o opri pe Eve într-un fel, a oprit-o în celălalt.

– Ce curios, spuse Julia, parte pentru sine. Totul a început cu Charlie Gray. El i-a dat Evei startul. Povestea lui a fost prima pe care mi-a spus-o. Iar acum, cu el se sfîrşeşte totul.

– Vezi să nu dai pe jos sandvişul ăla în drum spre uşă, Frank, murmură Paul.

– Ce? A, mda. Procurorul l-a anunţat pe Hathoway, spuse el în timp ce se ridica. A spus să-i transmită Juliei să telefoneze dacă are întrebări. Îl ducea pe fiu-său la un meci de baseball. Ne mai vedem.

– Locotenente, deschise Julia ochii. Îţi mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Ştii, pînă acum n-am observat niciodată cît de mult semeni cu ea.

Mai luă o îmbucătură inimoasă din sandviş.

– Cu siguranţă, a fost o femeie foarte frumoasă.

Şi ieşi, mestecînd.

– Eşti bine? întrebă Paul.

– Da.

Julia trase adînc aer în piept. Continua s-o cam usture, dar îi amintea că era vie şi liberă.

– Da, mi-e bine. Ştii ce mi-a plăcea? Mi-ar plăcea un pahar mare, plin cu şampanie.

– Aşa ceva nu-i niciodată o problemă, în casa asta, porni Paul spre frigiderul din spatele barului.

Ridicîndu-se, Julia se duse să stea în cealaltă parte a barului. Halatul Evei îi alunecă de pe umăr. În timp ce-l privea pe Paul, Julia îl potrivi la loc, îl netezi – cu degetele zăovindu-i un moment, ca şi cum ar fi atins o veche prietenă. Deşi gestul ei îl făcu să zîmbească puţin, Paul nu spuse nimic. Julia se întrebă dacă remarcase că mirosul Evei continua să fie impregnat în mătase.

– Am o întrebare.

– Trage, smulse Paul staniolul unei sticle, începînd să desfacă sîrma.

– Ai să te însori cu mine?

Dopul pocni. Paul nu luă în seamă spuma care se revărsa peste gîtul sticlei, privind-o pe Julia. Avea ochii prudenţi, aşa cum îi plăceau lui cel mai mult.

– Te cred.

– Bine, dădu ea din cap.

Degetele îi lunecară în josul mînecii de mătase, pînă îşi împreună mîinile pe bar. Indiferent dincotro venea, indiferent încotro se îndrepta, era în primul rînd stăpînă pe viaţa ei.

– Atunci, e bine.

Mai trase odată aer în piept, făcîndu-şi curaj.

– Ce părere ai despre Connecticut?

– Păi, de fapt...

Se opri să toarne două pahare.

– Mă gîndeam că ar fi timpul pentru o schimbare de decor. Am auzit că în Connecticut e cu totul altfel. Frunze care cad toamna, ski, femei foarte sexy.

Îi întinse un pahar.

– Crezi că ai destul loc ca să mă instalezi?

– Reuşesc eu să te înghesui undeva.

Cînd, însă, dădu să-i atingă paharul cu al lui, Julia clătină din cap.

– Băieţii de zece ani sînt obraznici, pretenţioşi şi nu prea respectă intimitatea.

– Brandon şi cu mine avem deja o înţelegere, se rezemă el de bar, comod; îi simţea mirosul şi numai mirosul. Găseşte că e destul de bună ideea ca eu să mă însor cu mama lui.

– Vrei să zici că...

– Şi, continuă Paul, înainte de a începe să-ţi faci griji cum voi trata faptul că nu sînt tatăl lui natural, îţi amintesc că eu mi-am găsit mama cînd aveam zece ani.

Îşi lăsă o mînă peste a ei.

– Vreau tot, Jules – şi copilul.

Îi ridică mîna la gură, mulţumit cînd Julia întinse degetele pentru a-l mîngîia pe obraz.

– În plus, are exact vîrsta potrivită pentru începe s-o facă pe guvernanta, cînd îi vom dărui fraţi şi surori.

– Okay. Ne-am înţeles, ciocni ea cu paharul. Ai încheiat un tîrg foarte avantajos.

– Ştiu.

– Deci, asta e. Acum ai de gînd să vii aici şi să mă săruţi?

– Mă mai gîndesc.

– Ei, gîndeşte-te repede, rîse Julia, întinzîndu-şi braţele spre el. Paul o culese şi o sărută, sub portretul unei femei care trăise fără nici un regret.

Sfîrşit